

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVERED HEART

— THE BIRTH OF A WARRIOR —

THE RAVENHOOD

LEGACY

KATE STEWART

INTERNATIONALLY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SEVERED HEART

— THE BIRTH OF A WARRIOR —

THE RAVENHOOD
LEGACY

KATE STEWART

KATE STEWART TARAFINDAN DA

Kuzgunluk

Sürü Göçü
Bitiş Çizgisi

Kuzgunluk Mirası

Son Bir Yağmurlu Gün
Kesik Kalp
Tüyden Kuşlar

RAVENHOOD

MİRAS

PARÇALANMIŞ KALP

KATE STEWART

kensingtonbooks.com

İçindekiler

[Ayrıca .](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Önsöz - TYLER](#)

[BÖLÜM 1](#)

[Birinci Bölüm - DELPHINE](#)

[İkinci Bölüm TYLER Bölüm](#)

[Bölüm - Üçüncü DELPHINE](#)

[Bölüm - Dördüncü - DELPHINE](#)

[Beşinci - TYLER TYLER TYLER](#)

[Onuncu Bölüm - TYLER On](#)

[Altıncı Bölüm Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm - - DELPHINE -](#)

[Dokuzuncu - DELPHINE](#)

[Yedinci Bölüm Birinci Bölüm](#)

[-DELPHINE](#)

On İki Bölüm - TYLER On Üç -
DELPHINE Bölüm On Dört TYLER Bölüm -
- - - - - Yirmi - Bir - - - - - TYLER On
Beş Bölüm Bölüm Bölüm DELPHINE
Bölüm Bölüm Bölüm Yirmi
Bölüm DELPHINE Yirmi İki Bölüm
DELPHINE Yirmi Bölüm - Yirmi
Bölüm Bölüm On Altı DELPHINE
On Yedi TYLER TYLER TYLER On
Sekiz TYLER On Dokuz Üç Yirmi
Dört TYLER Beş TYLER Yirmi
Altı DELPHINE Bölüm
Yirmi Yedinci Sekizinci - TYLER Bölüm -
DELPHINE Yirmi Bölüm Yirmi Dokuzuncu -
TYLER Bölüm Otuzuncu Bölüm - TYLER
Otuz Birinci Bölüm - TYLER

BÖLÜM 2

Bölüm Otuz İki - TYLER Bölüm Üç -
Bölüm Otuz Bölüm Otuz Dört -
TYLER TYLER TYLER TYLER TYLER Sekiz -
TYLER - - Otuz Beş - Bölüm Bölüm
- Bölüm Bölüm Bölüm Kirk
TYLER Otuz Otuz Otuz Otuz Dokuz
DELPHINE Altı - Yedi
Bölüm Kirk Bir - TYLER Bölüm Kirk
-Kirk Üç - DELPHINE Kirk Kirk İki
DELPHINE Bölüm Bölüm Dört - TYLER
Bölüm Bölüm Bölüm Yedi TYLER -
Beş - DELPHINE DELPHINE -Bölüm
Kirk Sekiz DELPHINE Kirk Altı - Kirk

BÖLÜM 3

Bölüm Kırk Dokuz - DELPHINE

Bölüm Elli - DELPHINE - Beş -

DELPHINE Bölüm Elli - İki - TYLER Elli

- Bir - TYLER Elli Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm - Bölüm

Altmış - Bir - TYLERTYLER - Üç -

Elli - Dört - TYLER TYLER - TYLER

TYLER TYLER Altmış TYLER Elli Elli

Elli - Yedi Elli - - - Altı - - Sekiz

Elli - Dokuz

Sonsöz - TYLER

İçerik uyarısı: *Severed Heart* aşağıdakilerin tasvirlerini içerir aile içi istismar; çocuk istismarı/ağır ihmal; cinsel istismar; kendine zarar verme; açık dil; açık seks; şiddet eylemleri, bunlarla sınırlı olmamak üzere cinayet ve silah şiddetinden bahsedilmesi; insan köle ticareti de dahil olmak üzere insan vahşetine atıfta bulunulması; ölümcül ve akıl hastalığı; askerlik hizmetinden kaynaklanan TSSB ve istismar/ihmalden kaynaklanan TSSB.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından

yayınlanmaktadır: Kensington Yayıncılık

A.Ş.

900 Üçüncü Cadde

New York, NY 10022

kensingtonbooks.com

Telif Hakkı© 2025 yazan Kate Stewart

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, aşağıdaki koşullar sağlanmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni.

Kitap logolu K ABD Patenti ve TM Off.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ISBN: 978-1-4967-5701-2

ISBN 978-1-4967-5701-2 (ticari ciltsiz kitap)

eISBN 978-1-4967-5702-9 (e-kitap)

AB'de ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda yetkili temsilci
eucomply OU, Parnu mnt 139b-14, Apt 123 Tallinn,
Berlin 11317, hello@eucompliancepartner.com

Günümüzün gerçek kahramanları olan silahlı kuvvetlerin kadın ve erkek mensupları için "hizmetiniz için teşekkür ederim" demek asla yeterli olmayacaktır.

EVER.

Önsöz

TYLER

ABD BAŞKANI: PRESTON J MONROE| 2021-2029
Günümüz

Eldivenimin yanıyla temizlemek için şapkamı kaldırmadan önce birkaç damla şakaklarımdan aşağı süzülüyor. Lazer ışığıyla kapiya odaklanmış bir şekilde, hoş bir esinti üzerime doğru gelirken kova koltukta boş boş oturuyorum. Isınmış tenimi okşarken, kenarındaki hafif ürperti yazın sonuna işaret ediyor. Gözlerimi kapattığımda, verandadan bana b a k a r k e n onu çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Ayakları çıplak, gümüş grisi gözlerini güneşten korumak için ellerini alnının üzerine kaldırmış, uzun, akik rengi saçlarının rüzgârda savrulan uçları sırtının alt kısmında dans ediyor. Ben yaklaşırken dudaklarında dingin bir gülümseme belirdi. ifade, birleşik ile ve bak içinde onu Gözler, beni nutkum tutuldu.

Aşk onun varlığından, her gözeneğinden yayılıyor, sadece bir metre ötemde beni çağırıyor.

Aramızda öyle saf, öyle somut ve koşulsuz bir sevgi dolaşıyor ki. Gerçekten bildiğim tek güvenli alan onun göğsünde atıyor, ben ona yaklaştıkça, çağrılarına cevap vermek ve beni örten bir sevgiyle ziyafet çekmek için ahşap kalasların üzerinden geçiyorum. Beni koruyan ve beni bütün tutarken bana huzur veren bir aşk. Benim, bizim olan bir aşk.

Her şeye rağmen birlikte yarattığımız bir aşk ve yer. Karanlığımız birbirine karışıyor ve kalıplanıyor, temelimizi döküyor ve duvarları yaptığımız anılarla süslerken çerçeveyi dikiyorduk. Her rafı doldurduk ve her dolabı kapladık, birbirimizin içinde sonsuza dek sürecektir evimizi yarattık.

Altımdaki motor bana devam etmemi söylercesine mırıldanırken, hatıralarımı uyandırırken hatıralarım beni boşta tutuyor. Bunların hepsini, onları güvende ve lekesiz tuttuğum zihnimin derinliklerinden çıkararak kullanmayı seçiyorum - bir saniye bile unutulmadan.

"*Lütfen benim için yas tutma.*"

Sanki hiç seçeneğim varmış gibi. Sanki ikimiz de bu konuda herhangi bir şeyi kontrol edebiliyormuşuz gibi.

Artık daha iyi biliyorum çünkü daha iyi bilecek kadar uzun yaşadım. Bu da beni, belki de gitmeden önce bu sırrı hiç keşfetmediğini düşündürüyor. Ya da belki de öğrendi ve sadece vasiyetini ve benim için umudunu savunmasına itmek istedi.

Ama bu konuda ikimizden daha bilge olanın ben olduğumu düşünüyorum. Son nefesini çalmadan önce onu mahveden kansere karşı kaderini değiştiremeyeceği gibi ben de bu sözü veremez ya da tutamazdım.

Tıpkı onu izlediğimden beri derin nefes alma seçeneğim olmadığı gibi. Bu noktada, onun gidişinden bu yana aldığım sığ nefeslerin, böylesi bir mükemmelliğe sahip olmanın bedelinin bir parçası olduğuna ikna oldum. Bir anlığına da olsa gerçek huzuru bulmuş olmanın.

Bir keresinde bana hayatın göz açıp kapayıncaya kadar geçebileceğini ama bizi bir araya getiren şeyin bir dizi göz kırpmaya olduğunu söylemişti. Hayat *bizim başımıza geliyordu* ve aynı göz kırpmayla sona erip beni onsuz diğer tarafta bırakıyordu. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. Çünkü hayatınızı yaşamak ile hayatın başınıza gelmesi arasındaki farkı biliyorum ve bunlar birbirinden çok farklı.

Hayatı yaşamak seçimler yapmaktır - ne giyeceğiniz, ne zaman yemek yiyeceğiniz, saçınızı kestirip kestirmeyeceğiniz gibi. Bunlar verdiğimiz kolay kararlardır - söz sahibi olduğumuz ya da elimizin değdiği.

Başınıza gelen hayat çok daha farklıdır. İyi ya da kötü yolunuzu belirleyen güçlü bir hesaplaşma yoluyla gelir. Ancak bunun ardından, kolay kararların gerçek anlamda söz sahibi olduğunuz tek seçimler olduğunu fark edersiniz.

Zor şeyler -gerçekten zor şeyler- hayatın *size yaşattıklarıdır*.

Ve ben bir olasılık adamı olduğum için, hayatın başıma gelmesine izin vermenin yolunu buldum.

Hileyi, boşluğu, üzerimde kullanabileceği gücü ortadan kaldırmanın bir yolunu buldum ve şimdi *hayatım ve başkalarının hayatları benim oldu*. Tam tersi değil. Bu noktada, ustalaşmadan önceki ve sonraki günlerin göz kırpmalarını hatırlamak bana kalmış.

Şimdi hatırlamayı seçtiğim göz kırpmaları. Bazıları yavaş ve tadını çıkarmak içindi. Birçoğu o kadar hızlı ki gerçekmiş gibi hissettirmiyor, ama o kadar güçlü bir güç tarafından gönderiliyor ki var olduğu inkar edilemez. Dua ettiği ve Tanrı dediği bir güç.

Bu konuda onunla hiç tartışmadım ve hala da tam olarak aynı fikirde değilim. Onun inancı sarsılmazken, benimki de ona ve bize olan inancımı koruyor.

Her iki durumda da, önümüzdeki yıllarda kendimi hayata hazırlarken, gözlerimi kapatıyorum ve beni buraya getiren - bizi bir araya getiren - her şeyi göz kırpmaya zorlanmadan önce yakın ve net bir şekilde çağırıyorum.

BÖLÜM 1

"ERKEK, ERKEĞE İHTİYAÇ DUYULDUĞUNDA ERKEK OLUR."

-John Steinbeck

Birinci Bölüm

DELPHINE

ABD BAŞKANI: RONALD REAGAN| 1981-1989

En sevdiğimiz yeni Johnny Hallyday şarkısını bulmak için radyonun çarkını çevirirken hoparlörlerden gelen bir kadın sesi beni yerimden sıçratıyor. ". . . *le président Américain Reagan a été abattu devant un hôtel Hilton à Washington-*" *ABD Başkanı Reagan Washington'da bir Hilton'un önünde vuruldu-*

Babamı uykusundan uyandırmamak için sesini kısıyorum ve biri ön kapıya vurunca zıplıyorum. "Matiiis!"

Saklambaç oynarken yaptığımız gibi babamın adını tekrar söylüyor. "Matiiisss!"

Mandal kilitlenince kapıya doğru ilerliyorum ve diğer taraftaki boşluktan bana bakan yanık yüzlü adamı görünce duruyorum. "Delphine, Matis nerede?"

Ona cevap vermediğimde, çarpık dişleriyle bana gülümsüyor. Yanık adamdan nefret ediyorum. Babam bakmadığında hep bana dokunmaya çalışıyor ve babam kağıt oynarken *asla bakmıyor*.

Beni korkutmak için tahtaya *sertçe* vurmadan önce, "Kapıyı aç, Delphine," diye emrediyor. Beni korkutmadığını göstermek için kapıyı itiyorum ve çirkin suratına kapatmaya çalışıyorum. "Git buradan, babam uyuyor ve sen onu uyandıracaksın!"

Hiç komik olmayan bir şekilde gülüyor ve kapıyı açmam için bana bağırıyor. Bunu yapmadığımda, kapıdan kayboluyor ve ben de kapıyı iterek kapatıyorum. Babamı almak için döndüğümde, yanmış adam

kapı açıldı ve sırtıma çarptı. Çığlık atarak yere düştüm. Adam bana doğru uzandığında ayağa fırlıyorum, babam odaya koşuyor ve bana bağıırken onunla güreşmeye başlıyor. "Delphine, ahıra! *Git!*"

İyi bir asker gibi emirlerine uymam gerektiğini biliyorum ama yanmış adamın elindeki bıçağın parlak tarafını görüyorum ve bunun yerine babamı uyarıyorum.

"Ahır, git!" Babam tekrar bağııyor, ben etrafta ona yardım edecek bir şeyler ararken yanmış adamla bıçak için boğuşuyor. Babam bana her zaman, 'tarafını seçmeyen bir adam yolda kalmış bir adamdır' der ve ben de onun tarafını seçip ona yardım etmeye çalışmazsam yolunda kalmış olacağım. Yanmış adam babama gülümseyip bıçağı boğazına yaklaştırdığında midem bulanıyor. "Merak etme Matis. Akşama kadar bir kadın olacak."

"Delphine, git!" Babam bıçağın keskin tarafını boynundan uzaklaştırırken bana *gerçekten kızdığında* yaptığı gibi yine bağııyor. Emirlere uymak için döndüğümde başka bir adama çarpıyorum ve onun küfrettiğini duyuyorum. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda, ensemden aşağıya su damlarken başım yanmaya başlıyor. Adam bana bakarken başını eğiyor ve babam ona bana dokunmaması için bağııyor. Babama dönüp baktığımda, önümdeki adam beni yere düşürmeden önce bıçağı yanmış adamın boğazına doğru ittiğini görüyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor ve durup elimle suyu siliyorum, böylece görebiliyorum. Babam beni çağırdığında sesine doğru sürünüyorum ama elimi tekrar yere koyduğumda gözüme kaçanın su değil *kan* olduğunu görüyorum.

Başım dönüyor, yere uzanıyorum ve babamla ikinci adam birbirlerine bağıırken uyumamaya çalışıyorum. Babamın sesine doğru halının üzerinde yuvarlanırken, yanmış adamın açık gözlerinin bana baktığını görünce duruyorum.

O öldü.

Babam onu öldürdü.

Buna sevindim. O iyi bir adam değil. Babam öyle söyledi. Sırlarını öğrenmek için kötü adamlarla kart oynadığını söyledi.

Yerden kalkıp tekrar babama baktığımda, bağırdığı adam karnıma tekme atarken çok ama çok kızgın olduğunu görüyorum. "Artık çok geç, Matis. Ödemenin vadesi geldi ve tahsil etme zamanı geldi."

"Bugün toplayacağın tek şey, seni lanet domuz, sana vermekten mutluluk duyacağım ölümün olacak," diyor babam dişlerinin arasından, sesi hâlâ çok öfkeli ama çok sessiz. Babam ölümünü teslim etmek için adama doğru ilerlediğinde, ahıra gitme emrine uymadığım için beni cezalandırıp cezalandırmayacağını merak ediyorum. Belki de savaştığım için benimle gurur duyuyordur. Ona sormadan uykuya dalıyorum.

* * *

"Uyan, küçük çiçek. Lütfen kalbimi kırma. *Lüt fen*," diye fısıldıyor, eli yanağımda.

"Baba," diye sesleniyorum ona. "Gözlerimi açamıyorum."

Bir tabak kırdığımda ya da derede oynadıktan sonra halıyı kirlettiğimde olduğu gibi yorgun bir şekilde iç çekerken nefesi burnumu gıcıklıyor.

"Görebilirsin, küçük çiçek. Aç gözlerini."

Zorla açıyorum ve babamın gözlerinin kırmızı ve şiş olduğunu görüyorum. Ağlıyordu. Biliyorum çünkü annem bize 'pis hayatımızda çürümemizi' söyledikten sonra uzun, çok *uzun* süre ağladı. Annem gittiğinde babam gibi üzülmemiştim. Bana kötü davranıyordu ve *sürekli* uyuyordu.

Benimle oynayan tek kişi babamdı. Saçıma tarardı. Oyuncaklarımı getirirdi. Bana masal okuyan ve beni yatağa yatıran hep babamdı.

"Baba." Yanağındaki küçük kan lekesini sildim. "Sen de mi kafanı çarptın?"

"Hayır, küçük çiçek." Babam gözlerini kapatır ve ağlamaya başlar. "Affet beni, Delphine."

"Matis, eğer onu kaderinden kurtarmak istiyorsan, *hemen* gitmeliyiz." Ses, yatak odamın kapısında duran bir adamdan geliyor. Ona bakmaya çalışıyorum ama babam parmağıyla

yüzümü ona çevirmek için. Üstünde asılı duran avizenin ışığı gözlerimi acıtıyor. Babam bunu bana doğum günü hediyesi olarak verdi ve bütün prenseslerin avizeli odaları olduğunu söyledi. Ona *prens* olmak istediğimi söyledim çünkü savaşmaları gerekiyordu. Bana bir prenses için başka bir şey getirmeyeceğine söz vermeden önce güldü ve güldü ve bir dahaki sefere kağıt oynamaktan döndüğünde bana bir kılıç getirdi - benim kılıcım! Yanmış adam geldiğinde kılıcımı almalıydım.

"Delphine, sana bir gün asker olman gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, hazırım!" Ona doğrulmaya çalıştığımı söylüyorum ama beni yatakta tutuyor.

"Güzel. Şimdi emirlere uymanı ve sana söylediklerimi aynen yapmanı istiyorum, anladın mı?"

"Evet, baba."

"Artık gitmeliyiz!" diye bağılıyor adam kapımdan. "Senin çocuğun için ölmeyeceğim, Matis!"

Babam beni yatağımdan kaldırarak, "Bu adamla gitmeni ve sana söylediklerini yapmanı istiyorum," diyor. Yanına gidip beni adamın kollarına bırakıyor ve içinde dans ettiğimiz çiçeklere benzeyen kır çiçekleri olan bavulumu ona uzatıyor. Adam bana bakıyor ve ben bu gece emirlere uymak istemediğime karar veriyorum ama babam beni susturuyor.

"Sana yalvarıyorum. . . onu yeğenime getir. Francis onu kendi çocuğu gibi büyütecek. Lütfen onu güvenli bir şekilde oraya götür," der adama. "İstediğin her bedeli öderim."

"Sanki hayatta kalacaktıydın gibi," diyor adam Papa'ya. "Tutamayacağın sözler vermen seni bu belaya bulaştırdı Matis."

"Benim hakkımda hissettiklerini unut, sadece bu seferlik, *lütfe*." "Buradayım, değil mi?" Konuşmadığı zaman komik konuşuyor.

Fransızlar. Babam bana bu insanlara İngiliz dendiğini söyledi.

"Baba, bu gece emirlere uymak istemiyorum. Başım Acıyor," diyorum ve o da beni susturmak için çenesini sallıyor.

"Gözlerini kapat, Delphine," diye emrediyor babam, böylece salonda ölümü teslim ettiği adamları görmeyeceğim. Gözlerimi kapatarak babamın elini sımsıkı tutuyorum ki bırakmasın. Dışarı çıktığımızda kar burnuma ve yanaklarıma çarpıyor ve rüzgar başımı daha çok ağrıtıyor. "Ahıra gitmediğim için özür dilerim. Özür dilerim," diyorum babama. "İyi olacağım. Söz veriyorum. Emirlere uyacağım, *senin emirlerine!*"

Babam adama, "Bekle, *lütfe*n... bir dakika daha," diye bağırır.

"Bu kadar melodram yeter, Matis! Muhtemelen artık çok geç!"

Babam daha sert ağlıyor ve elimi öpmeden önce bizi gıcırtılı verandanın basamaklarından aşağıya kadar takip ediyor. "Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, baba."

"Unutma, küçük çiçek. Sana söylediğim her şeyi hatırla. Asla unutma!"

"Hatırlayacağım, söz veriyorum!"

Gözlerini kapatan babam elimi bırakmadan önce bir kez daha öpüyor ve İngiliz adam kollarında benimle koşmaya başladığında onun için çığlık atıyorum. Babam karda arkamdan sesleniyor ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Her şeyin yoluna gireceğini ve adamlarla birlikte gitmemi, onun beni güvende tutacağını söylüyor. Beni sevdiğini. Onun iyi bir askeri olduğumu. Üzgün olduğunu ama sürekli ağladığını! Eğer her şey yolunda olsaydı, bu kadar çok ağlamazdı!

"Hayır! Baba!" İngiliz adamın yüzüne bir tokat atıyorum, adam küfrediyor ve valizimi düşürüyor. Adam beni arabasına bindirirken bavul açık bir şekilde yere düşüyor. Kıyafetlerimi toplarken ona defalarca tekme atıyorum, bacaklarımı ve valizimi içeri iterken küfrediyorum. "Baba, lütfe

"Delphine, benim askerim ol ve sana söyleneni yap!" Babam rüzgârın içinden bağırıyor ama o kadar karın içinde onu artık göremiyorum! Arabasının camından ışıklar yanıp sönerken adam kapıyı yüzüme çarpıyor.

"Geldiler!" diye sesleniyor adam arabaya binmeden önce babama.

"Götürün onu buradan!" Babam bağılıyor ve ben yere kusmadan önce adam uzaklaşmaya başlıyor.

"Lanet olsun," diyor İngiliz adam, gözleri camdan gelen ışıklarda, arkamızdaki evden büyük bir patlama sesi gelmeden önce. Bu sesi biliyorum. Babam büyük, *kocaman* silahıyla ateş ediyor. Işıklı arabalardan daha fazla kötü adam geliyor ve Papa uzak durmaları için onlara ateş ediyor. Yine savaşıyor.

"Geri dönmek zorundayım!" İngiliz adama bağılıyorum. "Savaşmak zorundayım!"

Arabanın kapı kolunu çekiyorum, ama adam beni içeride tutmak için kolumu çekiyor ve daha hızlı gidiyor.

"Hadi, Matis." Adam dua eder gibi babamın adını söylüyor, o sırada evden bir patlama sesi daha geliyor ve arabamızı sarsıyor.

Papa tekrar tekrar gelen ışıklara ateş eder ve bir araba nehre düşmeden önce alev alır. Adam bir o tarafa bir bu tarafa dönerek gittikçe hızlanırken daha fazla ışık gelir.

"Beni geri götür!" Babamın yaptığı gibi emrediyorum.

İngiliz adam direksiyonu çevirirken bana "Kapa çeneni," diyor. "Devam et Matis, biraz daha," diye fısıldıyor camdaki aynaya bakarak.

"Aptal mısın sen?" İngiliz adama söyledim. "Fısıldadığını duyamaz!"

Yolumuza çıkan üç arabayı saymadan önce ona şaka yapmışım gibi gülüyor. Adam gittikçe daha hızlı sürüyor ve ben gözlerimi kapatıp Tanrı'dan babama tüm kötü adamları vurması için büyük silahlara yetecek kadar mermi vermesini diliyorum.

"Arkana bakma," diyor adam arabayı *çok, çok, çok hızlı* sürmeye başlarken. Kar pencereden görmeyi zorlaştırıyor ve artık evimizi göremediğimde karnım ağrıyor.

"Şimdi çok uzağa gidiyoruz!" İngilizce bağıyorum. "Ben Matis askeriyim! Sizin için değil! Delphine'i eve geri götür, savaşa yardım et!"

Adam sürmeye devam ediyor ve ben kelimeleri doğru söylediğimi biliyorum.

"İngilizcemi anlıyorsun!" Ona bağıyorum. "Sana geri çekil diyorum!" Dinlemeyince *yine* küfrediyorum. "*Embesil!*"

"Kesinlikle Matis'in kızı," diye gülüyor adam ve benimle ve babamla dalga geçtiğini anlıyorum. İngiliz erkeklerini sevmediğime karar veriyorum.

"Ben *Matis askeriyim!*"

"Elbette öylesin, evlat." Sanki bana inanmıyormuş gibi söylüyor bunu. Ama *ben* bir askerim. Babam bana nasıl yürüneceğini ve selam verileceğini öğretti. Nasıl ateş yakılacağını. Balık tutmayı. Nasıl ateş edileceğini - henüz büyük silah değil. Bir tavşanın derisini yüzmeyi ve bağırsaklarını çıkarmayı. Yemek yapmayı. Hangi mantarlar zehirlidir, hangileri yemeğe tat verir. Bana özel bir askerken öğrendiği taktikleri ve zekayı öğretti. Bana temiz kalmanın insanı Tanrı'ya yakın tuttuğunu öğretti. Bana diğer askerlerin hikayelerini okudu. Savaşları. Haberleri. Araba kullanan adamın Papa'yı tanımadığına karar verdim. Daha fazla İngilizce konuşurken kafasının yan tarafına bakıyorum. "Delphine'i çok kızdırıyorsun."

Gülümsüyor. "Alış buna."

İyi bir adam değil ama yanmış adamın yaptığı gibi bana zarar vermek istemediğini biliyorum. Babam beni güvende tutacağını söylüyor ve ben de ona inanıyorum.

"Matis gibi asker misiniz?" İngilizce soruyorum.

"Evet. Uzun zaman önce, *saygıdeğer* bir adamken." İngiliz adam daha hızlı gidiyor, arabası dönüp dönüp sonunda durduğunda çığlık atıyor. Tekrar yere, kıyafetlerime ve bavuluma kustuğumda küfrediyor. Ağzımı siliyorum ve arabanın arka camından parlayan ışıkları görmek için etrafıma bakıyorum.

"Kötü adamlar bizi kovalıyor!"

"Farkındayım Delphine, *Tanrım*, sessiz ol! Seni *kötü adamdan* uzaklaştırıyorum," diye bağılıyor ve camını indiriyor. Bizi takip eden arabaya, ışıkları artık göremeyene kadar defalarca ateş ediyor ve uzun bir nefes veriyor.

İngiliz adam arabayı durdurup bana koltuğuma oturmamı ve bu sırada yolda daha fazla ışık olup olmadığını kontrol etmemi söylemeden önce uzun, çok uzun bir süre araba sürüyoruz. Uzun bir süre sonra nihayet konuştuğunda uyumamak için kendimi zor tutuyorum.

"Baban en kötü şansa sahip olabilirdi, ama görüldüğü kadarıyla bu gece aynı acıyı çekmeyeceksin. Görünüşe göre bir gün daha yaşayacaksın." Elini yüzüne bastırıyor. "Tanrım, bu çok yakındı."

"Delphine'i eve geri götür. Matis'in ... ihtiyacı var." İngilizce bir kelime bulmaya çalışıyorum. "Onun ilaç kaşığı. Nerede olduğunu biliyorum. Ona sadece *ben* yardım ederim."

"Hayat acımasızdır ve bunu erken öğrenmen senin için iyi olur." Koltuğunda bana doğru döndü. "Bu kadar genç biri için ne kadar zeki olursan ol, bağlılık konusunda tamamen cahilsin çünkü baban *kötü* bir adam, *küçük çiçek*. Zayıf, acınası bir uyuşturucu bağımlısı." Adam anahtarı çevirirken küfrediyor ve başını sallıyor. "O kadar zayıf ki, değerli kaşığını dolduracak bir şey bulamadığı için başka bir kötü bahis oynadı."

"Baba fena adam *değil*," diye fısıldıyorum, başının yan tarafına bakarak. Umarım beni kızdırdığını ve onun bir embesil olduğunu düşündüğümü görebiliyordur. "Yalan söylüyorsun."

"Emirlere uyan bir askere benzemiyorsun" -koltuğumda bana bakıyor- "belki de bu yüzden *seninle bahse girmiştir*."

İkinci Bölüm

TYLER

ABD BAŞKANI: WILLIAM J. CLINTON| 1993-2001

"BARRETT, BURAYA GEL!" Annemin *pasif* bir şekilde *tırmarmamamı* söylediği merdivenin birkaç basamağını çıkmadan önce bağıryorum. Şimdi beni görmeyecek çünkü ikiz kuzenlerim Jasper ve Jessie'ye hayranlıkla bakmakla meşgul.

Tek bildiğim bebeklerin yetişkinleri *aptal* yerine koyduğu. Tek bildiğim bu. Barrett ve ben bugün ailelerimizin kartal gözlerinden kolayca kaçabildik çünkü ne kadar sevimli olduklarını anlata anlata bitiremiyorlar. Bunda büyütülecek bir şey görmüyorum. Tek yaptıkları ağlamak, kaka yapmak ve her şeyin üzerine kusmak. Jasper kakasını yaptı ve onu kucağıma aldığımda *üzerime* kustu.

"Barrett," diye daha yüksek sesle bağıryorum ve o da ölü sincabı dürttüğü sopayı bırakıp, ben hangi elmayı koparacağımı düşünürken bana doğru koşuyor. Bugün çiftliğe geldik çünkü annem, babam, teyzelerim ve amcalarım bütün gün pansiyonların temizlenip onarılmasına ve işçiler için hazır hale getirilmesine yardım ettiler.

Hasat zamanı, bütün ailemiz Georgia ve Florida'dan gelir. Babam onlar buradayken Barrett ve benim çiftliğe gelmemize izin vermiyor çünkü birçoğunun 'Tanrı'nın onlara verdiği akla sahip olmadığını' ve çok fazla içip küfrettiklerini söylüyor.

Ben merdivenin ortasından olabildiğince yükseğe uzanırken Barrett merdivenin dibinde durduğu yerden gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Tyeeelerrr," diye sızlanıyor, "Carter Amca elma toplamayın dedi." Anne babamızın ızgara yaptığı yere bakıyor.

tavuk ve büyük bir şenlik ateşinin yanında bira içiyoruz. Şu anda duman gökyüzüne yükseliyor ve bize ihtiyaç duyduğumuz örtüyü sağlıyor.

"Bize hiç ilgi göstermiyorlar. Grayson Amca yine kendi kafasına sıkın Kurt Cobana'dan bahsediyor ama babam Major League grevi hakkında konuşuyor. Bu sadece *bir* elma ve Pawpaw bu toprağın bizimki kadar iyi olduğunu ve gerçek çiftçiler olmak istiyorsak ellerimizi *erkenden* kirletmeye başlamamız toprağımızı işlememiz gerektiğini söyledi."

"Sen çiftçi olabilirsin ama *ben yonca avcısı* olmayacağım."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, öyle. Ben sadece tarım yapan bir çiftçi olmayacağım."

elma ve sebze. *Çiftlik hayvanları* da yetiştireceğim, böylece gerçek bir kovboy olabilirim."

"Kovboy olmak için zamanım olmayacak çünkü Gray Amca, babam ve Pawpaw gibi *denizci* olacağım."

"O zaman sadece bir çiftçi olacaksın. *Yonca desperado!*" diye dalga geçiyor, beni göstererek.

"Kapa çeneni!" Uzanmaktan yoruldum, omuzlarımı oynattım. "Sanırım ben de bir kovboy olabilirim. Belki arazinize bir at ve inekler koyabilirim, ben denizciyken siz de onlara bakarsınız?"

"Belki."

"O zamana kadar homurdanmak zorundayız," diyorum ona. "O da ne?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir işçi. Homurdananlar elmayla başlamak zorunda."

"Peki." Şenlik ateşine doğru bakıyor. "Ama baban bizi yakalarsa, kışımızı duman eder."

"Ne olmuş yani?" Burnumdaki bir sineği temizliyorum. "Kışımın tek melenmesine dayanabilirim. Senin gibi ağlamam."

"Ben ağlamam," diye sesleniyor bana.

"Evet, öyle. Dayak yediğinde Jasper ve Jessie'den daha yüksek sesle ağlıyorsun. Eminim onlar senden daha iyi elma topluyorlardır."

"Kapa çeneni." Barrett gömleğiyle burnunu siler. "Onlar daha bebek. Henüz toprak sahibi olduklarını ya da toplayacak elmaları olduğunu bile bilmiyorlar çünkü bebek beyinleri var. *Duh.*"

"Bu da demek oluyor ki en büyük kuzen ve *patron* benim. Şimdi bacaklarımı tut, ağlak bebek, ve acele et."

"*Ben ağlamam,*" diye yalan söylüyor uzanıp bacaklarımı tutarken. Daldaki elmayı çevirirken sonunda serbest kalıyor ve Barrett için onu tutuyorum. "Gördün mü, önemli bir şey değil. Bir tanesinin eksik olduğunu asla anlamayacaklar."

"Birini seçmeme izin ver," diyor ben aşağı inmeye başlarken. "*Kendi toprağında çalışmalısın.*"

Ben son adımı atarken burnunu kıvırıyor. "Benim arazim yine nerede olacak?"

"Gah, hiç dinlemiyorsun." Otoyolun diğer tarafına doğru başımı salladım. "İşte orada. Yoldan tepeye, oradan da Pawpaw'ın evinin arkasına."

"Oraya gidemeyiz! Otoyolun karşısında. Eğer otoyolun karşısına geçerse, ikimiz de dayak yeriz."

"Bu bir otoyol değil," dedim ona. "Bu sadece bir yol ve sen *hep* korkmuşumdur."

"Değilim ve annem bir gün babam kadar büyük olacağımı söylüyor."

"Henüz onlar kadar büyük değiliz çünkü büyüme hamlemizi gerçekleştiremedik."

"O da ne?" Barrett soruyor.

"Koltuk altlarınızda kıllar çıktığında," diyorum ona, "ve," diye fısıldıyorum alçak sesle, "Grayson Amca'nın taşaklarımızın düşeceğini söylediğini duydum."

"Nereye bırakayım?"

"Bilmiyorum." Taşaklarımın nereye düşeceğini merak ederek burnumu kıvırıyorum.

"Taşaklarım düşene kadar, Tyler, izin ver elmalarından birini koparayım. toprağınız."

"Hayır," diyorum, bir ısırık almadan önce elmamı gömleğime siliyorum. "*Kendi toprağında çalışmak zorundasın.* Kurallar böyle."

"Tamam," diye pufladı. "Ama merdiveni otoyolun karşısına taşımama yardım etmelisin."

"Neden? Kendim taşıyabilirim."

"Yalancı, Carter Amca'nın onu buraya taşıdığını gördüm!" "Çocuklar!" Anneniz sesleniyor. "Akşam yemeği!"

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Beklemen gerekecek."

"Haydi kuzen," diye sızlanıyor Barrett, "elmalarından birini koparayım. Çabuk olacağım."

Elmamı fırlatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bunun için bana ne vereceksin?"

"K u m b a r a m d a daha fazla param yok. Hepsini aldın zaten" diye homurdanıyor.

"Tamam." Şapkamı çekiştiriyorum. "Bir dahaki sefere paran olduğunda bana iki dolar borçlusun. Üzerine tükür."

"*Almaya* devam edersen hiç param olmayacak."

Babam gibi, "Bu zor bir şey," diyorum. "Toprağında avlanmanın bedeli bu."

Barrett merdivene ulaşmak için etrafımda dolanıyor, ben de onu engelliyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, üzerine tükür ve salla. İki dolar."

"Tamam. İki dolar."

İkimiz de ellerimize tükürdük ve erkekler arasında gerçek bir anlaşma yapmak için el sıkıştık.

"Pekâlâ. Ayağa kalk, bacaklarını tutacağım."

"İki tam dolar karşılığında *sana* seçtirmeliyim."

"Barrett, toprağını işleyen gerçek bir çiftçi olmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Annem bizi tekrar yemeğe çağırdığında onu sustururken "Evet!" diye bağırıyor.

"Geliyorum anne," diye sesleniyorum, bahçede nerede olduğumuzu görmemesi için eğilerek. "Ona geldiğini söyle ve acele et," diye Barrett'a emrediyorum. Onlara sesleniyor ve merdivene tırmanıyor. Ben onu tutarken çıkabildiği kadar çıktığında, ulaşabileceği bir merdiveni işaret ediyorum.

"Neredeyse ... aldım ..." diyor, elmayı almak için gerinerek. Sonunda elmayı aldığı anda, bacaklarındaki tutuşumu kaybediyorum ve düşmeye başlarken çığlık atıyor. Babam beliriyor ve yere düşmeden onu yakalıyor. Omurgamı dikleştiriyorum

Babam Barrett kucağında kıpırdanırken bana doğru dönüyor, Barrett'ın gözleri benimkiler kadar kocaman.

"Baba, bu *çok ama çok* hızlı oldu," diyorum ona. "Buraya nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"Güzel nutuktu oğlum," diyor babam o sert ses tonuyla. "Bu çocuk ilk molasından bir adım uzaktaydı," diyor bana bir dayağı hak ettiğimi ve bunun canımı yakacağını söyleyen bir şekilde. Ne kadar kızgın olduğunu görmek için elimi güneşe doğru kaldırıyorum ve sadece başını salladığını görüyorum. Bu hayal kırıklığına uğradığı anlamına geliyor. "Emir vermeyi seven bir çocuk için korkunç bir selamın var."

"Özür dilerim baba," diyorum elimi indirerek. "Selam vermiyordum. Güneş gözlerime vuruyordu. Ben sadece ... şey, Barrett
-."

"Bana yalan söylemeden önce biraz daha düşünsen iyi olur Tyler," diye uyarıyor babam.

"Ben sadece-"

"Oh, ona ne söylediğini duydum," diyor benimle oynarken yaptığı gibi. Barrett'ı sağa sola savurup kıkırdamasına neden olurken gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Küfürlerin de dahil her kelimen evlat." Sesi yine benimle oynuyormuş gibi çıkıyor ve yemin ederim gülümsediğini görüyorum ama güneş bunu engelliyor. Barrett'ı bir kez daha döndürüyor ve Barrett onu bırakmadan önce ciyaklıyor.

"Beni yakaladığın için teşekkürler Carter Amca. Dinlemediğimiz için özür dilerim. Tyler'a başımızın belaya gireceğini söylemeye çalıştım. Beni de dövecek misin?"

"Göreceğiz bakalım. Akşam yemeğini ne yaptığını düşünerek geçirebilirsin." Babası elini Barrett'ın omzuna koydu. "Şimdi git elini yüzünü yıka ve şükran duası için masadaki yerini al."

"K," diyor Barrett, babasının arkasından bana kocaman gözlerle bakarak.

"Pardon, o da neydi?" Babam arkasından sesleniyor.

Barrett verandaya doğru koşarken arkasından, "Yani, evet," diye bağırır.

Babam yanımda diz çöktü ve ısırp yere attığım elmayı aldı. "Oğlum, en büyük ve sorumlu olmanın sorumluluğunu üstleneceksen, emir vermeye ve öğüt vermeye başlamadan önce ne yaptığını bilsen iyi edersin."

"Ama seni, Pawpaw'ı ve Grayson Amca'yı izlediğim için ne yapacağımı biliyorum."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu doğru mu?"

"Evet, efendim."

"Tamam o zaman. Söylesene evlat, bir elma ne kadar?"

"Pardon?"

"Zaman kazanmak ve kibar olmak size cevap vermeyecektir. O yüzden tekrar soracağım. Bir elmanın fiyatını biliyor musun?"

Yutkunuyorum ve bir sineği burnumdan uzaklaştırıyorum. "Hayır efendim, yok."

"Peki neden?"

"Çünkü onları satın almak zorunda değiliz." Gülümsüyorum ve kollarımı uzatıyorum. "Bizim bir çiftliğimiz var!"

"Doğru, ama para kazanmak için elmaları *satmak* zorundayız ve sen de Pawpaw'ına o elmanın parasını ödedin, ödeyeceksin." Barrett'in elmasını alır. "Sence çürük bir elmayı satabilir miyiz?"

"Hayır, efendim, özür dilerim-"

"Özrün sayılmaz, Tyler. Üzgün olduğun için özür dilemiyorsun, sadece yakalandığın için özür diliyorsun. Eğer gerçek bir erkek olmak istiyorsan, gerçekten özür dile, yoksa kimse için bir anlamı olmaz. Ve onları kandırabileceğini sanma. İnsanlar ne zaman ciddi olduğunuzu ve ne zaman olmadığınızı bilirler."

"Evet, efendim."

Kasketimi kaldırıyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Yakında bir erkek olacaksın, ama olana kadar, başka bir çocuğa olmadığın bir şeyi nasıl olacağın konusunda ders vermeye hakkın yok. Anladın mı?"

Şapkamı tekrar aşağı çekerken "Evet efendim," diyorum.

"Haydi ama, annen seni *iki kez* yemeğe çağırdı, bu yüzden o kışın üzerinde biraz saklanmak istiyorsan, yıkanmanı ve masaya gelmeni öneririm."

Ailenin piknik banklarında oturduğu verandaya doğru yürümeye başladığımızda başımı sallıyorum. "Hey, baba?"

"Evet?"

"Ne kadarı benim olacak? Bilirsin ... erkek olduğumda?"

Duruyor, beni başının üzerine ve omuzlarına kaldırıyor. Gülüyorum çünkü çok büyüdüğümü biliyorum ama o o kadar güçlü ki beni hala taşıyabiliyor. Herkes ona benzediğimi söylüyor ve bir gün onun kadar güçlü olacağımı biliyorum. Önümüzdeki tepelerden birini işaret ediyor. "Şu vadinin hemen ilerisinde-"

"Saat on iki," diyorum ona, bunun onu gururlandıracağını bilerek. "Aynen öyle. Şuradaki ağaç çizgisini görüyor musun?"

"Evet, efendim."

"Saat on ikiden dörde kadar ve sonra Grayson Amca'nın evinin arkasına, yola ve tam burada durduğumuz yere kadar."

"O kadarı benim mi?" "Evet oğlum, hepsi senin olacak."

"Neden toprağımızda çalışmak istemiyorsun? Pawpaw çalışmak için kendi payını almadığını söyledi."

"Sanırım denizci olmayı daha çok istedim."

"Seçmek zorunda mıyım?"

"Hayır, istersen ikisi de olabilirsin."

"Pawpaw her ikisiydi," diyorum ona.

"Evet, Pawpaw benden daha iyi bir adam."

"Asla değil," diyorum, benim saçımı k a r ı ş t ı r d ı ğ ı gibi onun saçını karıştırıyorum ve o da gülüyor.

"Ben de bunu yapacağım. Denizci ve kovboy olacağım, lanet olası bir yonca desperado da olmayacağım."

"Bebeklerin ağzından," diye gülüyor beni omuzlarından kaldırıp önünde dururken. "Bu benim

ama inanıyorum ki bunu yapabilecek biri varsa o da sizsiniz.
Ama bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?"

"Annen ve benim için biraz daha çocuk kalabilir misin? Sence bunu başarabilir misin?"

"Eğer biraz çocuk kalırsam, yemekten sonra yakalamaca oynayabilir miyiz?" "Her zaman barterci," diye güler ve şapkamı çekiştirir gözlerimden aşağı. "O da ne?"

Şapkamı yerine koyarken "Senin doğanda var," diye kıkırdıyor. "Anlaştık ama bu hafta sonu kuzeninin kemiklerini kırmamaya çalış ve bu gece dualarında küfrettiğin için özür dile."

"K... peki... beni dövecek misin? Çünkü annem bana merdivenden uzak durmamı söyledi."

"Bu özellikle, ve bugün dayak yok, ama artık daha iyi biliyorsun." Verandaya doğru yürürken elimi tutuyor, ben de sıkıca tutuyorum. Yürürken bana bakıyor ve gözlerinden gurur duyduğunu anlayabiliyorum. "Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Birkaç adım daha yürüdük. "Baba?"

"Evet?"

"Toprağı benim için sakladığın için teşekkürler. Bir denizci ve kovboy olmak için sabırsızlanıyorum."

"Hoş geldin."

"Hey, baba?"

"Yüce Tanrım, evlat, şimdi ne var?" "Bir elma ne kadar?"

Üçüncü Bölüm

DELPHINE

ABD BAŞKANI: RONALD REAGAN| 1981-1989

Celine'in arabasının kapısını çarpmadan önce alaycı bir sesle "SALOPE" diye bağıyor, zafer kazanmış bir şekilde uzaklaşmadan önce pencereden kıza ters ters bakıyorum. Bu bugün üçüncü kez oluyor ve bunu planladığını biliyorum. Her zaman planlıyorlar.

"Aldırma onlara," diyor Celine iç çekerek, kaldırımdan uzaklaşmadan önce manikürlü tırnaklarını şefkatle saçlarımda gezdiriyor. "Onlar sadece sen onlardan daha güzel olduğun ve göğüslerin olduğu için kızgınlar."

"*Dokuz* yaşımdan beri memelerim var."

"Nasıl unutabilirim ki? Yemek masasında ailenin geri kalanıyla birlikte bana da göstermiştin" diye gülüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kızgınlar çünkü erkek arkadaşlarını öptüğümü düşünüyorlar ... ve *öptüm*. Erkek arkadaşını öptüm" -okula doğru başımı sallıyorum- "Lyam'ı, öğle yemeği sırasında. Çok fazla dil kullanıyor."

Onunla yüzleştüğimde Celine'in nefesi kesiliyor, emniyet kemerimi takarken kendi muzaffer gülümsememi takınıyorum.

"Bu şekilde hiç arkadaş edinemezsin," diye uyarıyor.

"Onlarla arkadaş olmak istemiyorum," diyorum ona. Ve istemiyorum da. Sürekli erkeklerden ya da elbiselerden, makyajdan, alışverişten ya da konsere gitmekten bahsetmek istemiyorum. Nehirde balık tutmak, ateş etmek ve kamp ateşi yakmak istiyorum. Levallois-Perret'e geri dönmek ve *Matis*'in kızı olarak yaşamak istiyorum. Hayır.

Celine'in küçük kız kardeşiymiş gibi davranıyor ama aile içinde Celine'den başka kimse buna inanmıyor.

"Bu kadar çok erkekle öpüşmemelisin. Dokuz o kadar da uzun zaman önce değildi," diye küçümsüyor Celine, eve doğru dönerek. Perdelerin fırfırlı olduğu, yerlerin gıcırdamadığı ve pencerelerde annemin bize içinde çürümemizi söylediği pislikten kalın bir tabaka bulunmayan bir eve. Her gün Levallois-Perret'in hemen dışındaki evimize geri dönmeyi diliyorum ve her gün bir asker yerine prenses gibi yaşıyorum. Çamaşırlarımızı yıkayan ve her hareketimi izleyip babamın yeğeni Francis ve eşi Marine'e rapor eden ev çalışanlarımızın olduğu bir ev.

"Ezekiel nerede?" Radyoda "Lucky Star "ı açarken boş arka koltuğa bakarak soruyorum. *Yine* Madonna. *Hep* Madonna. Prince'i severim.

"Bu gece annemle birlikte, seni eve bıraktığımda onu göreceksin."

"Neden onunla birlikte?"

"*Neden?*" Gözlerini şişiriyor ve ben üç yaşındaki 'yeğenimin' ne kadar zorba olduğunu çok iyi bildiğim için gülüyorum. "Biraz dinlenebilmek için," diye iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Ve *bir* adamı öpüyorum," diye azarlıyor, itirafımın peşini bırakmayı reddederek. "Bu gece talepkar bir seyirci olmadan öpebilmeyi umduğum bir adam."

"İşte bu yüzden sıkıcısın. Zaten *sonsuz* kadar tek bir adama bağlısın, *embesil*." Her zaman yaptığım gibi dürtüklüyorum ve o da her zaman yaptığı gibi gülümsüyor; hakaretlerimi ciddiye almasa bile.

Celine, kapısına bırakıldığım anda beni kucaklamıştı. Asla sinirlenmiyor gibi görüldüğü için mizacımı kolayca idare ediyordu. Evindeki ilk birkaç ayımda onu bana vurma noktasına getirmek için elimden geleni yaptım. Çok sayıda yatak odası olmasına rağmen, o taşınmadan ve Abijah ile kaçmadan önce bir odayı paylaştık. Şüphelendiğim tek şey bir odayı paylaşmamızdı çünkü Celine ben oraya gelmeden önce hep istediği kardeşin ben olduğuma karar vermişti.

özlem duyuyordu. Bu süre zarfında, aksini düşünmesi için elimden geleni yaptım. Kıyafetlerini çaldım ve hatta en sevdiği kolyesini kendime mal ettim. Bunu yaptığımda omuz silkti ve isteseydim onu bana vereceğini söyledi. Mal mülk Celine için hiçbir şey ifade etmiyordu - muhtemelen o kadar çok mal mülkle büyüdüğü için.

İlk başta hiç kızmamasından nefret ettim ama karşılık vermek yerine bana sarıldı. Sarılmaya ihtiyacım olduğunu söyledi. Sarılmasından hoşlanmasam da bana sarılmasına izin verdim çünkü ihtiyacı olanın o olduğunu düşünüyordum.

Celine ve ben yakınlaşmış olsak da, ailesiyle durumumuz farklı. Onunla yaşamaya başladığım geceden önce hiç tanımadığım, benden çok daha yaşlı bir kuzen olan Francis artık benim için bir ebeveyn gibi davranıyor. Francis'i güldürsem de karısı Marine bana sadece tahammül ediyor. Kapılarına çöp gibi bırakılmamdan kısa bir süre sonra Marine'in benim hakkımdaki düşüncelerini söylediğini duydum.

"Bize varoşlardan geldi ve öyle de davranıyor. O bir kız yetiştirmedir - görgüsüz ve kaba olan geleceğin suçlusunu yetiştirdi."

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca Marine'in bana bakışı pek değişmedi. Bana hala eskiden baktığı gibi bakıyor ve tüm çabalarının boşa gittiğini çünkü 'hala terbiyesiz ve kaba' olduğumu söylüyor.

Francis o gece beni savunmaya geçmişti, şimdi de sık sık yaptığı gibi, ona kalan tek ailemin onlar olduğunu hatırlatmıştı. Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü amcam Aloïs de - Matis'in tek kardeşi ve Francis'in babası - askerdi ama Vietnam'da ölmüştü. Celine'in gece geç saatlerde yatak odamızda fısıldayarak bana anlattığına göre, Francis ve Marine, Celine ergenlik çağına gelene kadar aktivist olmuşlardı. Davranışlarından sadece Marine'in buna bir son verdiğini varsayabilirim, ancak Francis'in onun bilgisi dışında işin içinde olduğuna dair şüphelerim var.

Yemek masasında, Celine'in annesi Francis'in aktivist oldukları dönemle ilgili hikâyeler anlatmasını her zaman engeller. Francis babamdan ya da *ölmüş babası Aloïs'ten* bahsettiğinde de onu susturuyor. Ama ben babamı ya da bana öğrettiklerini unutmamak için ona verdiğim sözü unutmayı reddediyorum. Çoğu gece anılarımı güvende tutmak için tavana bakıp annem bizi terk ettikten sonra onunla geçirdiğim zamanı, en mutlu günlerimi yeniden yaşıyorum. Çoğu zaman, o gece karda ölmemiş gibi davranıyorum. İngiliz adamın yalan söylediğini ve babamın beni bir kaşık uyuşturucu için satmadığını. Çok fazla rol yapıyorum çünkü hala onunla birlikte olmak istiyorum. Her zaman. Sonsuza dek kır çiçeklerinin arasında dans etmek.

Benim için bu hayat hiç de hayat değil. Açık hava maceraları yok, dans edilecek çiçek tarlaları ya da balık tutulacak nehirler yok ve hedef alıp vurulacak hayvanlar da yok. Bu şehrin tamamı beton ve çok fazla göz var. Çok fazla insan var. Celine'i evi terk ettiği için zerre kadar suçlamıyorum, yine de aptalca bir şekilde şehir dışına taşınmadı.

"Öptüğüm adam dünyayı değiştiriyor," diyor Celine mutlu bir şekilde, ben kanalı değiştirirken, Reagan'ın "Bay Gorbaçov, yıkın bu duvarı!" sözleri, ABD Başkanı aylar önce söylediğinden beri *milyonuncu kez* olduğu gibi yine çalıyor.

"Evet, evet, sen de ona yardım edeceksin," diye mırıldanıyorum.

Yıllardır birlikte olmalarına rağmen, Celine sürekli Abijah hakkında konuşuyor. Hala aynı odayı paylaştığımız zamanlarda, geceleri onu gizlice içeri soktuğunda konuşmalarına kulak misafiri olurum. Bazen benim uyuduğumu düşündüklerinde tutkuyla öpüşürlerdi.

Öpüşmedikleri zamanlarda ona hükümetimiz ve içindeki yozlaşmış insanlarla ilgili hikâyeler anlatırdı. İçinde bulunduğu bir gruptan -Pardi Radical- ve liderlikte yapılan değişikliklerden. Sık sık babası bir bombalamada öldürülen arkadaşı Alain'in hikayelerini ve birlikte bir şeyleri değiştirme planlarını anlatırdı.

Dinlerdim çünkü bana babamın hikayelerini hatırlatırdı, çünkü Abijah bana babamın asker olduğunu hatırlatırdı.

Celine onun her sözüne inanırdı ve evden ayrıldıktan sonra her hafta protesto gösterileri nedeniyle onunla birlikte tutuklanırdı. Ezeziel'e hamile kalana kadar Celine benden daha fazla asker hayatı yaşıyordu. Teyzem ve amcam için birdenbire *iyi kız olmuştum*.

Çoğu erkeğin embesil olduğunu düşünsem de, Celine'in Abijah'a neden bu kadar deli gibi aşık olduğunu anlayabiliyorum. O sadece gerçek bir sokak askeri değil, aynı zamanda çok ama çok yakışıklı. Koyu siyah saçları, ateş gibi parlayan gözleri ve pürüzsüz, ipeksi bir sesi var. Planları hakkında her zaman o kadar heyecanlı konuşuyor ki bazen ben de Celine gibi ona inanıyorum.

"Şimdilik ona yardım etmeyi bıraktığımı söylemiştim, çok daha iyi bir amaç için" diyor sevgiyle, hayatının diğer aşkından, oğlundan bahsederken, tanımadığım bir dönüş yapıyor.

"Celine, burası eve giden yol değil," diye işaret ediyorum ona doğru bakarak.

"Bu benim için." Gözlerinde muzip bir pırıltıyla bana bakıyor. "Arkadaşlarımızla buluşmak için hep seni evime götürmemi istiyorsun."

Koltuğumda tamamen ona doğru dönüyorum, sonunda bir şey için heyecanlanıyorum. "Bugün mü? Şimdi mi gidiyoruz?"

"Evet, ama uslu duracağına söz vermelisin. Bu sefer Abijah'ın arkasından politika konuşmayın. Sadece dinle."

"Söz veriyorum," diye kolayca kabul ediyorum, ruj tonlarından daha fazlası hakkında konuşma fikri içimde heyecan uyandırıyor.

"Beni buna pişman etme." Prince "When Doves Cry" şarkısını söylemeye başladığında gözlerini devirir.

Sesi açmadan önce ona "Söz veriyorum," diyorum.

* * *

Küçük mutfağın hemen içinde durup Abijah'ın işaretlediği			
haritayı inceliyorum	olarak	Celine'in	kahkaha
ulaşır	Ben	itibaren	onların

Yatak odası. Gözlerimi devirerek, çoğu arkadaşları içeri girerken masanın üzerine bırakılmış silahlarla dolu bir masanın yanından geçiyorum. Biri pikabın sesini açtığında Celine'in kıkırdamaları kesiliyor, küçük daireyi daha da fazla duman dolduruyor. Odayı hızla dolduran nikotin bulutunun çoğu, ikinci kattaki balkona doluşan yarım düzine arkadaşlarından yayılıyor. Odayı saran keskin sonbahar esintisi nedeniyle titreyerek, babaminkine benzeyen bir silahta duraklamadan önce çoğunlukla etkileyici olmayan ateşli silah envanterini gözden geçiriyorum. Hemen yanında büyük bir alet kutusu ve içinde barut olan tüpler duruyor. Onlardan birini açmak için uzandığımda, biri kulağıma "BOM!" diye fısıldıyor.

Sıçrayarak dönüyorum ve bir adam ya da çocuk görüyorum. İkisinin arasında bir yerde, gözleri açık kahverengi, saçları Abijah'ınki kadar koyu. Onu daha yakından incelediğimde, neredeyse Abijah kadar yakışıklı olduğuna karar veriyorum - gerçi bana gülümsediğinde dişleri biraz çarpık. "Ben olsam onunla oynamazdım. O bir oyuncak değil."

"*Oyun oynamıyordum. Ben küçük bir kız değilim.*"

"Sen Celine'in kız kardeşi misin? Değil mi?" diyor İngilizce olarak.

"Evet, ama-" Kelimeyi düşünmek için duraksıyorum. "Ben ... merak ediyorum." "Merak kediye öldürür," diye gülüyor ve birasından bir yudum alıyor.

Kot pantolon ve tişört giymiş ama ayakkabıları yeni ve pahalı görünüyor.

"Kedi gibi mi görünüyorum? Embesile benziyorsun," diyorum, çoğu gün olduğu gibi yine İngilizcem yüzünden aşağılanmış bir halde. Marine beni kaydettiğinden beri her yılımı akıcı konuşan sınıf arkadaşlarıma yetişmeye çalışarak geçirdim çünkü Matis, annem gittikten sonra reşit olduğumda beni bir kez bile okula göndermedi.

Çocuk sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana gülümsüyor. "Hayır... sen, sen ruh dolu küçük bir kızsın."

"Senin *erkek* olduğun kadar ben de *kız* değilim," diye karşılık veriyorum Fransızca. "Hmm. Anlıyorum. Lütfen alınma küçük kardeşim." O

Şu anda bana gülmüyor olabilir ama gözleri gülüyor ve ben de aşına olduğum bir tüfeği elime almadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bu eski," diyorum, "MAS 49/56, on mermilik şarjör. *Altmışlı yıllarda* Fransız ordusunun standart silahı. Bu, ateş etmek için gaz gerektiren ve *gömülmesi* gereken bir kalıntı."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir. Sen kimsin?"

"Sanırım meraklı kalman gerekecek, ama gözlerim senin üzerinde küçük kardeşim."

"O gözleri kendine saklayabilirsin," diye çıkışıyorum, omzumun üzerinden bakarken kalbimin neden bu kadar hızlı çarptığından emin değilim. Bakışlarını takip ettiğimde bir kızın ona el salladığını görüyorum.

Gözlerini yavaşça bana geri getirmeden önce çenesini ona doğru kaldırıyor. Birkaç uzun saniye boyunca beni izlerken göğsüm biraz ağrıyor. "Seninle tanışmak güzeldi Delphine."

"Tanıştığımıza memnun olduğumu söylemeyeceğim," diyorum ona. "Ona gitsen iyi olur, tabii ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsan."

Gülüyor, birasını tekrar yudumluyor ve kıza doğru yürürken bile gözlerini benden ayırmıyor. Celine yatak odasından çıkıyor ve o balkondaki dumanın içinde kaybolduktan hemen sonra görüş alanımı kesiyor. Gözden kaybolduğu anda, onu artık görememekten nefret ediyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?" Celine bana soruyor.

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru onu takip ediyorum, kara kafalı çocuğun beni izleyip izlemediğini görmek için son bir kez arkama bakıyorum. Az sonra Abijah yatak odalarından çıkıyor ve kapıda durup bizim gidişimizi, *Celine*'in gidişini izliyor. O da aynı şekilde Celine'e takmış durumda ve bunu görünce kendimi birinin bana Abijah'ın karısına baktığı gibi bakmasını isterken buluyorum.

"Celine?" Ondan bir iz var mı diye tekrar balkona bakarak soruyorum.

"Evet," diye cevaplıyor dalgınca, kocasının gözlerinde dans eden alevlere kilitlenmiş gibi görünüyor. Bunu yaparken kocasına güvenle gülümsüyor ve ben bunun kocasının onu izleme şeklinden kaynaklandığını biliyorum; gözlerini bir kez bile ayırmıyor, hatta adını seslenenlere bile. Odadaki herkes birbirlerini sevdiklerini söyleyebilir. Bunu görmek için sadece bakmaları yeterli. İçinde

Onları izlerken, bir erkek bana baktığında aynı güveni hissetmek istediğime karar veriyorum.

"Celine, az önce balkona çıkan çocuk kimdi? Mavi tişörtlü olan."

"Mavi gömlekli olan mı? *Oh*, o Alain'di."

"O Alain miydi?" Aval aval bakıyorum, Abijah'nın ondan bu kadar övgüyle bahsetmesi yüzünden bu kadar genç olmasına şaşıyorum - sanki saygı duyulması gereken bir otoriteymiş gibi.

"Hmm," diye onaylıyor apartmandan çıkıp arabasına doğru merdivenlerden inerken, benim dikkatim çocuk I sadece tanıştık. Alain gereki olmak at en az En fazla on altı, on yedi. Bu da onu öpmemin yasak olduğu anlamına geliyor ve onu daha çok öpmek istememe neden oluyor. Celine apartmandan uzaklaşırken onu balkonda arıyorum ve buluyorum, ancak o n u çağıran kızla güldüğünü görüyorum.

Arabayla uzaklaşırken, ben Lyam gibi çocukları öpmeyi bıraktım.

Dördüncü Bölüm

TYLER

ABD BAŞKANI: WILLIAM J. CLINTON| 1993-2001

Babamın bana öğrettiği şekilde çim biçme makinesiyle köşeyi keserken kollarım yanıyor ve şapkamın altındaki teri silmek için duruyorum. Kafamı kaldırdığımda aynı iki çocuğun bisikletleriyle evimin önünden geçtiklerini görüyorum. Birini okuldan tanıyorum. Sean. Onu bazen Pitt Stop'ta görüyorum. Babası oranın sahibi, benim babam da onun babasını tanıyor ve hamburgerlerini seviyor. Bazen kiliseden sonra yemek için oraya gideriz. Diğer çocuk bir süre önce mahalleye taşındı. Çimlerini hiç kesmedikleri için babam onların bahçesine 'bok gösterisi' diyor. Babam, 'Bahçesiyle gurur duymayan bir adamın hiç gururu yoktur' diyor.

Sean bir sonraki geçişlerinde bana el sallıyor, ben de karşılık veriyorum. Sean garaj yolumuza girip bana bir şeyler bağırmadan önce evimin önünden iki kez daha geçiyorlar. Onu duyamadığımı söylemek için başımı sallıyorum ve çim biçme makinesini kesiyorum.

"Ne?" Bahçede durduğum yerden bağıriyorum.

"Baban neden çimlerini kesmiyor?!" Sean bağıriyor.

Diğer çocuk arabayı kenara çekip Sean'ın yanında durduğunda oraya doğru yürüyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor.

Sean'a "Görevlendirildi," diyorum, hâlâ siyah saçlı çocuğa bakarak. Gözleri babamın silahlarından birinin metaline benziyor.

Sean başını eğmeden önce "Oh," der. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu onun bir denizci olduğu ve seni ve beni yerli ve yabancı tüm düşmanlardan koruduğu anlamına geliyor. O yokken evin erkeği benim, bu yüzden çimleri ben kesiyorum."

Esmer çocuk gülüyor ve ben gözlerimi ona dikiyorum. "*Senin bahçen*

boktan bir gösteri. Neden *baban* biçmiyor?" Esmer çocuk sadece bana bakıyor.

"Babası öldü. Annesi de öyle," diyor Sean. "Ah," diyorum gömleğimle alnımı silerek. "Nasıl öldüklerini sormayacak mısın?" Sean soruyor.

"Böyle şeyler sormak kibarlık değil," diyorum ona. "İsterse bana söyleyebilir." Çocuk hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmaya devam ediyor. "Eğer istiyorsan, bana söyleyebilirsin."

Başını salladı ama bana söylemedi. Şimdi keşke sorsaydım diyorum. "Baban sürekli görevde mi?" Sean soruyor.

"Bazen uzun süre. Yıllar önce Çöl Fırtınası başladığında görevdeydi. Bunu duymuş muydunuz?"

"Hayır," der Sean ve çocuğa bakar. "Bunu duydun mu?" Çocuk başını sallar.

"*Kötü bir fırtınaydı,*" diyorum onlara. "Babamın başka seçeneği kalmadığında, kötü adamları öldürmek zorunda kalır."

Sean'ın gözleri büyür. "Fırtınada bunu nasıl yaptı?"

"Bazen bana söylemez. Bu gizli bir denizci işi."

"Huh ... şey, ben Sean." Ellerini gidona dayayarak başını kara kafalı çocuğa doğru eğiyor. "Bu Dom. Buraya kardeşi ve Tatie'siyle birlikte taşındı. Fransız oldukları için Fransızca'da teyze demek. Sen Tyler Jennings'sin. Seni okulda görmüştüm. Benden bir üst sınıftasın."

"Evet, ben de seni gördüm."

"Kulübümüze katılmak ister misin?" Sean soruyor. "Ne kulübü?"

"Geceleri gizlice dışarı çıkar, bisikletlerimize biner ve ormana gideriz. El fenerleri getiriyoruz."

"Ve ne yapacaksın?" Ona soruyorum.

"Her türlü şey, değil mi Dom?"

Dom başını sallıyor ve acaba konuşabiliyor mu diye merak ediyorum.

"Her zaman konuşmaz," diyor Sean bana. "Ama iyi biri. Ona tuhaf biriymiş gibi bakmana gerek yok. Garip biri değil. Emin oldum."

"Tamam." Şapkamı çekiştiriyorum.

"Şey," der Sean, "eğer kulübümüzde olmak istiyorsan, yanında atıştırmalık bir şeyler getirmelisin." Dom, Sean'a yalan söylüyormuş gibi bakar ama sessiz kalır.

"Ne tür bir atıştırmalık?" Ben soruyorum.

"Herhangi bir atıştırmalık ve getirebildiğiniz kadar çok. Ben meyve rulolarını severim."

"Bir kutu çileğim var," dedim.

Sean başını sallar. "Bu işe yarar. Ama *çok* geç saatlere kadar ayakta kalıyoruz, bazen gece yarısını geçiyor. Bir keresinde *saat bire* kadar ayakta kalmıştık. Sence o kadar geç saate kadar kalabilir misin?"

"Ben bundan daha geç saatlere kadar uyanık kaldım," diyorum ona.

"Peki o zaman, bu gece gelebilirsen hava karardıktan sonra Dom'un sokağındaki ikinci ışık direğinde buluşalım."

"Evet. Pekala."

"Kulübümüzde olmak istiyorsan Roll-Up'ları unutma."

"Getiririm."

"Tamam. Görüşürüz." Sean pedal çevirerek uzaklaşıyor ve Dom hâlâ bana bakıyor. Acaba Sean onun için üzülüyor *mu* ve hâlâ konuşmadığı için tuhaf *mı* hissediyor?

"İnsanlara bakmak kabalıktır," diyorum Dom'a. Sonra kendimi kötü hissediyorum çünkü babamın olmamasının zor olacağını biliyorum. Muhtemelen çok konuşmazdım. Söyleyecek başka bir şey düşünmeden Dom pedal çeviriyor ve bana bir kez daha bakıyor. Bana biraz gülümsüyor ve bu güzel bir gülümseme.

* * *

Hâlâ yeterli benzinim olduğunu umarak, çim biçme makinesini garaj yoluna kadar itiyorum, bahçeye bakıyorum ve sonra sokağa geri dönüyorum. Bu iş düşündüğümden çok daha uzun sürecek. Denemeye karar vererek, ilk sırayı başlatmak için çimlerin üzerine ittim. Karahindibalar fışkırıyor ve bunun iyi olmadığını biliyorum çünkü

sadece tohumları yayacak ve daha fazla yabancı ot yetiştirecek. Neredeyse ikinci sırayı bitirmek üzereydim ki başımı kaldırdığımda verandada beni izleyen yaşlı, esmer bir çocuk gördüm. Benim de onu izlediğimi görünce merdivenlerden inip yanıma geliyor ve ben de ot biçmeyi bırakıyorum.

"Neden bahçemi biçiyorsun?" diye çim biçme makinesinin üzerinden bağıyor. "Teyzem mi tuttu seni?"

"Uh, hayır." Kasketimi çıkarıyorum. "Dom'un kardeşi misin?" "Evet. Ben Tobias."

Sesi çok Fransız gibi.

"Ben Tyler, Sean ve Dom'la yeni tanıştım ve Sean bana bahçenizi biçmek için babanızın artık burada olmadığını söyledi ve babam da bahçenizin biçilmesi gerektiğini söyledi. Ben de senin için biçerim diye düşündüm. Babam denizaşırı ülkelerde. O bir denizci ve görevde. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Doldurabileceğiniz bir ihtiyacı olan birini bulursanız, onu doldurmanız gerektiğini söylüyor."

Tobias gülmek üzereymiş gibi bana gülümsüyor. "Teşekkürler Tyler, ama kendi bahçemi kendim biçebilirim."

"Oh. Tamam. Evin erkeği olduğunu bilmiyordum." Başını salladı. "Öyleyim."

"Tamam o zaman. Gidebilirim." Kendimi aptal gibi hissederek çim biçme makinesini evime doğru itmeye başladım.

"Tyler," diye sesleniyor Tobias arkamdan, ben de ona dönüp bakıyorum. "*Şu anda* bir çim biçme makinem yok. Seninkini ödünç alsam sorun olur mu?"

"Evet," diyorum gazı bırakıp arabadan uzaklaşırken. "Bu gerçekten iyi bir tane. Bir John Deere. Adını hiç duydun mu?"

Çim biçme makinesine baktı. "Hayır."

"En iyilerinden biri. Kendi kendini üretiyor ya da öyle bir şey. Yani kendi kendini itiyor. İstersen deneyebilirsin. Ama kesmeyin çünkü çalıştırması gerçekten zor. K?"

Başını sallıyor ve sanki Fransızca konuşan benmişim gibi bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz."

Garaj yolunun kenarında durup Tobias'ın bahçesini biçmesini izliyorum. Bir süre sonra ön kapı açılıyor ve Dom elinde bir bardak suyla dışarı çıkıyor. Yanına gidip bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona ve bardağın tamamını içiyorum. Hâlâ konuşmuyor ama araba yoluna otururken bana bakıyor. Bir süre sonra, yanına oturmam için bana bir yer vermek üzere yana kayıyor. Ben de oturuyorum ve ikimiz de bir süre Tobias'ın ot biçmesini izliyoruz.

"Bir kardeşe sahip olmak eğlenceli mi?" Sonunda ona sordum. "Bazen keşke bir tane olsaydı diyorum. Kuzenim Barrett var ama o daha küçük ve mızızın teki."

Dom gülüyor ve sonunda konuşuyor. "Sorun değil. Bana ne *yapacağımı* söylüyor, hem *de çok*."

Dom kardeşi gibi Fransızca konuşmuyor ama ona nedenini sormuyorum. Belki bu gece bana bunu da söyler.

Beşinci Bölüm

DELPHINE

ABD BAŞKANI: RONALD REAGAN| 1981-1989

Karşımdaki koridor koltuğundan beni izleyen kadın sonunda fikrini söylerken sigaramdan bir nefes alıyorum. "Sigara içmek için çok genç görünüyorsun."

"Yaşlı görünüyorsun," diyorum ve ağzı açık kalıyor.

"Ne kadar kabasın," diye soluk soluğa kalıyor.

"Evet"-gözlerimi deviriyorum-"bir *yabancı*nın gözlem yapması ve bunları dile getirmesi *kabalık*." Nefesimi ona doğru üflüyorum, keşke cam kenarında otursaydım diyorum. Yanımda yaşlı bir adam horluyor, kafasını boşa giden manzaradan uzağa eğmiş.

"Kiminle seyahat ediyorsun? Acaba bu davranışını onaylarlar mı?" Yanımdaki hırıltılı adama baktı. "O senin baban mı?"

Elimi Celine'in elbisesinde gezdirirken bir kahkaha atıyorum ve sigaramı söndürüp kadına bakıyorum. "Babam toprakta çürüyor."

"Ah," diyor, bunu ona söyleme şeklimden dolayı şaşırmış bir halde. İnsanların hoş olmayan gerçekleri açıklamak konusunda neden bu kadar kibar davrandıklarını hiç anlamıyorum. Sanki insanlar gerçek hayattan saklanıyorlarmış gibi, ama bazı gerçekler nasıl ifade edilirse edilsin ya da nasıl söylenirse söylensin asla hoş olamaz. "Peki ya annen?"

Tekrar nefes alıyorum, ona bu kadar çok şey anlatmak isteyip istemediğimi düşünüyorum ve biraz eğlenmeye karar veriyorum. Bu kadın beni çözmem gereken bir gizem olarak görüyor, tıpkı teyzem ve amcamın yaptığı gibi. Sadece bu da değil, aynı zamanda bana İngilizce pratik yapma şansı da verecek.

"Beş yaşındayken beni terk etti. *Puf*." Yüksek sesle bağırdım ve kadın koltuğunda geriye sıçradı. Benden, *benden* en az yirmi yaş küçük bir kızıdan korkuyor. Alain göz korkutmanın yeteneklerimden biri olduğunu söylüyor.

"Babam, ortağımın beni bir kâğıt oyunundan almaya geldiği gece öldü. "Ben" -ona doğru eğildim- "*Ben bahse girdim, yaptığı son bahis.*"

Daha fazla eğilip yüzüne daha fazla duman üflediğimde kadın şok içinde soluk soluğa kalıyor ve şimdi hikayem için bunu görmezden geliyor. "Beni bir kaşık ... *iğne ilacına* sattı." Aldım Tepsinin üzerinde duran paketimden bir sigara daha aldım.

"Eroin mi?" Gözleri şişkin bir şekilde soruyor.

"Evet, heroin. Eğer ebeveynlerle ne kadar kaba davrandığımı konuşmak istiyorsanız, onlara ulaşmak için *zor zamanlar geçireceksiniz.*"

"Aman Tanrım." Gözleri acıma duygusuyla yumuşadı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Janet," dedi bana, gözleri yüzümü ve elbisemi tararken -Alışkın olmadığım bir şey değil. Kadınlar ve erkekler *hep* beni izliyor. Alain, *acı* verecek kadar güzel olduğum için kendilerine engel olamadıklarını söylüyor.

"Bana acıma, Janet. Ben çok şanslıyım." "Öyle mi?

Nasıl yani?"

"Amerika'ya indiğimde bir *askerle* evlenirim."

Bana bön bön bakıyor. "Ama kaç yaşından büyük olamazsın, on altı mı?"

Kalın bir makyaj yaptıktan sonra Celine'in daha sofistike elbiselerinden birini giyerken bile onun tahminleri beni cesaretlendiriyor. Yaşımı umduğum kadar gizlemeyi başaramıyorum. Çok yakında yaşayacağım yalanın provasını yapmaya başlamanın daha iyi olacağına karar veriyorum.

"*On sekiz* yaşındayım."

"Oh?" Kibritimi salladığımda üst dudağında ter lekeleri beliriyor. "Tebrik ederim. Çok güzel bir gelin olacaksın. Çok güzelsin, tatlım."

"Merci, Janet. Çok güzel ..." "Gözlerin..." cevabımla nazik olmanın bir yolunu bulmak için ona yukarıdan aşağıya bakıyorum.

"Oh, teşekkür ederim." Gülümsüyor ve ben de tamamen farklı bir nedenden dolayı gülümsüyorum. Bir uçak yolculuğu kadar kısa bir süre içinde, Birleşik Devletler yasalarına göre yasal olarak on sekiz yaşında olacağım ve çalışıp evlenebileceğim. Alain bana Amerika'da evraklar öyle diyorsa, öyle olması gerektiğini söyledi.

Ve onunla evleneceğim çünkü çok fazla Lyam'ı öptükten sonra, Celine'in beni evine getirdiği gece benim için tek askeri buldum - birkaç hafta önce tutuklanmaktan kurtulana kadar *yeni Pardi Radical*'de Abijah ile birlikte savaşan bir asker. Fransa'daki zamanının sona erdiğini ilan ettikten sonra, bize yaşayacak ve çalışacak bir yer ve hareketini yeniden kurmak için iyi bir yer bulduğunda beni göndereceğine söz verdi. En güvendiği birkaç adamıyla birlikte Fransa'dan kaçtı ve çok başarılı olduğunu yazıyor. Dün sabah söz verdiğim gibi bir biletle birlikte bir mektup aldım.

Eşyalarımı toplamaya başlamak için hastalık numarası yaparak okuldan erken ayrıldım. Kıyafetlerimden çok azını yanıma almaya ve mütevazı küçük bir kız için olanları bırakmaya karar verdim. Sadece kır çiçeği bavuluma sığacak kadar eşya topladım - babamla yaşadığım hayattan bana kalan tek şey. Ama onunla yaşadığım hayatı, Alain'le tekrar yaşayacağıma söz verdim.

Alain'in Kuzey Carolina'yı tarif edişini düşündükçe içim heyecanla doluyor. Triple Falls kasabasını onun el yazısıyla, siyah beyaz olarak yazdığı hayalim. Orada balık tutabileceğim pek çok nehir ve gölün yanı sıra bol miktarda vahşi yaşam olduğunu ve küçümsediğim şehir kadar çok insan olmadığını yazmıştı. Alain'i tanıdıktan sonra onun hayalinin benim de hayalim olduğunu anladım.

Geçtiğimiz aylarda ilişkimizi hem Abijah'tan hem de Celine'den nasıl sakladığımız hâlâ benim için bir muamma. Neredeyse bir ya da iki kez yakalanıyorduk ama bir çift olduğumuza dair tüm şüphelerden kaçmayı başardık - ki değildik - ilk başta değil. Nihayet dün Celine'e ilişkimizden ve gelecek planlarımızdan bahsettim.

Ezekiel ellerimi sıkıca tutup beni mutfak masasının etrafında dolaştırırken Celine "Ciddi olamazsın," diye soluk soluğa kalıyor. Benim itirafıma aval aval bakarken, yanağında yeni bir morluk fark ediyorum.

"Bunu Abijah mı yaptı?"

Çenesini sallıyor. "Hayır, o yaptı," diye gülüyor, Ezekiel'e doğru başını sallıyor, gözleri her zamanki gibi yumuşak, bunu bir anne sevgisi olarak anlıyorum. "Banyo oyuncaklarından biriyle bana vurdu."

"Bana yalan söyleme, Celine," diye uyarıyorum.

"Sana söyledim, Abijah bana vurmaz. Bu şekilde değil ve konuyu değiştirme," diye tersliyor. "Bana bunca zamandır Alain'le birlikte olduğunu ve başka bir şey olmadığını söyleyemezsin. Onunla tanıştıktan hemen sonra mı görüşmeye başladın?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, ilk başta değil. Çok genç olduğumu söyledi. Beni kendisi için düşünmesi çok uzun zaman aldı -yıllar- ama sonunda onu ikna ettim." Ona gülümsüyorum ama o gülümsememe karşılık vermiyor.

"Tanrım, burnumun dibinde oluyordu!"

"Meşguldün," diyorum, dikkatinin dağılmasının nedenini bulup onu incelemem için havaya kaldırarak. Ezekiel babasının ateş ışığı gözleriyle bana bakıyor ve açık eliyle yanağımı okşuyor. "Sende Abijah'tan çok şey var," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Hatırlatma bana," diye iç geçiriyor Celine.

"Hayır, o morluk sana hatırlatacak," diyorum ona dönerek.

"Son kez söylüyorum, Abijah bana şiddet uygulamıyor." ısrar ediyor. "Sadece bir kez ve o da bir kazaydı."

"Eğer bir kez olduysa, Celine, tekrar olacaktır. Nasıl davrandığını -paranoyasını- gördüm ve o iyi değil."

"Ne zamandan beri erkekler konusunda uzman oldun? Sadece bir tanesiyle çıktın."

"Sen de öyle," diye belirtiyorum ve tekrar iç çekiyor. "Ama Alain, sana karşı iyi mi?"

"Benim için mükemmel biri," diyorum ona, dikkatim hâlâ Ezekiel'in üzerinde, o oyuncaklarından biri hakkında gevezelik ederken. "O davranır

Sanki onun için her şeyden, hatta davasından bile daha önemliymişim gibi."

"Abijah da öyleydi," diye uyarıyor, "ve o zamandan beri eskisi gibi değil ..." Sözünü kesiyor ama ben tam olarak neyi kastettiğini biliyorum.

"Tek yaptıkları duruşlarını belli etmektir. Bu sadece."

"Doğru yol değil," diyor Celine fısıltıyla. "Doğru yol değil.

doğru yol, Delphine, ve sen bunu biliyorsun."

"Alain babasını bir bombalamada kaybetti," diyorum. "Eğer bunun gerekli olduğunu düşünmeseydi, bunu yapmazdı. Onlara güvenmek zorundasınız."

"Onlara güvenmek mi?" Aval aval bakıyor. "Alain uçtu çünkü-"

"Ne yaptığını biliyorum. Bana karşı dürüsttü ve Abijah aşırı tepki gösterip onu sürgüne göndermeseydi gitmezdi."

"Olması gerektiği gibi. Abijah hakkında istediğinizi söyleyin ama Alain çok daha tehlikeli."

"Onun nedenlerine inanıyorum ve ... Ona yardım ediyorum. Tanıştığımızdan beri."

"Ne?" Celine solgunlaşır. "Tanrım, Delphine. Ne yaptın sen?"

"0 gece orada değildim ama toplantılara katılıyorum ve planlarını, hırslarını duyuyorum. Onlar için ayak işlerini yapıyorum, mesajlar gönderiyorum, silah ticareti yapıyorum, bu tür şeyler yapıyorum. Tek istedikleri seyirci ve-"

"Yapma," diye bağıırıyor ve kollarıma atlayan Ezekeil'i korkutuyor. "Bana başka bir şey söyleme! Oğlumu hiçbir sebep için kaybetmeyeceğim! Ne Abijah ne de sen ve Alain için! Beni duyuyor musun? ~~Benden~~ Bu kadar!"

"Peki," diyorum, Alain gittiğinden beri yaşadığımız aynı tartışmadan bıkmış bir şekilde - ki Abijah buradayken ziyaret etmememin nedeni de bu.

İkimiz de konuyu kapatmak istesek de o başını sallıyor. "Tanrım, Delphine."

"Askerler böyle yapar."

"Askerler asker olmak ve Fransız Ordusu'nda görev yapmak için kaydolurlar. Siz neden bunu yapamıyorsunuz?"

"Berlin Duvarı yıkıldığında farklı bir dünya olacak ve zihinler de onunla birlikte değişecek! Şimdiden pek çok politikacının sonsuza dek eski yöntemlere saplanıp kaldığını, askerleri baskı ve kontrolün tükenmiş emirlerine itaat etmek zorunda bıraktığını gördüler. Yeni asker, bencil bir amaç gütmekten yeni bir dünya için savaşmak üzere sokak savaşçısına dönüşen sıradan bir adam haline geldi. İşte benim Alain'im böyle bir asker ve ben de böyle bir asker olmak istiyorum."

Başını hafifçe sallıyor. "Belki, ama seçtiğin taktikler konusunda sana, Abijah'ya ya da Alain'e katılmıyorum. Pardi, Alain gibi şiddeti kışkırtanları zaten reddetti. Ben barıştan yanayım."

"Barış," diye alay ediyorum. "Barış ne zamandan beri değişim getirdi? Barışın bedeli, hükümetimiz bizim sözümüz olmadan ne karar verirse ona uymaktır. Bu barış değil, köleleştirme. Alain aynı yozlaşmanın Amerikan kapitalizminin örtüsünün altında da durduğunu ve onları özgürleştirmek için mücadeleye katılmaya hazır olduğunu söylüyor."

"Nasıl savaşacağız? Şiddet sadece daha fazla şiddete yol açar. 0 yüzden sana katılmıyorum. Ya da Abijah'la. Aslında, Abijah ile artık hiçbir konuda aynı fikirde değilim." Elindeki havluyu sıkıyor. "Korkuyorum, Delphine."

Ezekiel'i benden alıp başına bir öpücük konduruyor ve bir sonraki itirafımla konuşmanın daha da kötüleşeceğinden korkuyorum ama önce o konuşuyor. "İtiraf ettiğimiz sürece, biriyle tanıştım. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir anda oldu."

Şok anında içimi dolduruyor. "Tanrım, Celine-"

"O iyi bir adam," diye savunuyor, "harika bir adam Delphine ve beni Abijah'dan uzaklaştırmak istiyor. Onu terk etmemi istiyor."

Donup kalıyorum, Ezekiel'i sıkıca kavrarken onun ve Ezekiel için duyduğum korku, ayrılışımı itiraf etme ihtiyacımın önüne geçiyor. "Abijah öğrenirse onu öldürür."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Ama onun umurunda değil. İzin versem beni alıp götürecekti. Ve ben düşünüyorum, hayır, biliyorum"

ona aşığım." Gözleri doldu. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum ve kendimi çok suçlu hissediyorum, Delphine." Başını sallıyor, gözyaşları durmadan akıyor. "Bu nasıl oldu?"

Tereddüt ediyorum ama sadece gerçeği söylemekle yetiniyorum. "Sizi kışkandım," diye itiraf ediyorum, "aranızdaki bağı ve bağı ve eğer bir an için bile olsa kurtarılabileceğini düşünseydim, denemeniz için sizi teşvik ederdim. Kalmak için, ama o sadece daha tehlikeli hale geliyor."

"Artık haftalarca tek kelime etmeden bizi terk ediyor ve her seferinde farklı bir şekilde geri dönüyor. Evlendiğim adam sadece

. . . gitti. Oğlumu bu haliyle yetiştiremem ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benimle gel," diye teklif ettim hemen. "Yarın Alain'le birlikte olmak için Amerika'ya gidiyorum. Söz verdiği gibi beni çağırttı. Oraya vardığımda evleneceğiz."

Tekrar soluyor, bu sefer bir sandalye çekip Ezeziel'i kucağına alarak oturuyor. "Ciddi olamazsın. Sen çok gençsin-"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Yaşım zekamla uyuşmuyor. Vücudum bile aynı fikirde ve yaşımla uyuşmuyor. Okuldaki diğer kızlara hiç benzemiyorum. Ben çok daha gelişmişim."

"Evet, evet" -el sallıyor- "sen bir askersin."

"Öyleyim," diyorum güvenle. "Benimle gel, Abijah gittiğim yerde seni asla bulamaz. Lütfen Celine, Ezeziel'i düşün," diyorum ikisi için de korkarak. Uzun saniyeler boyunca bakışırken onun da benim korkumu paylaştığını biliyorum.

"Anneciğim," diye sesleniyor Ezeziel, bana bakarken onun dikkatini çekmek istiyor -benim aracılığım- düşüncelere dalmış. O kadar güzel ki, kız kardeşim olduğunda ısrar eden kuzenim. Buna inanmasına izin veriyorum çünkü aramızdaki bağı artık gerçek olarak hissediyorum. Alain'den geriye kalan tek şey Celine.

"Burada bekle," diyor sonunda ve yatak odasında kayboluyor. Çok geçmeden, içinde birkaç elbise, ayakkabı ve makyaj malzemesinin yanı sıra para dolu daha küçük bir çanta bulunan bir çantayla ortaya çıkar.

"Elimdeki tek şey bu, ama iş bulana kadar sana yardımcı olacaktır. Nasıl çalışacaksın, Delphine?"

"Abijah, patronun kendisi için çalışmaya gelen herkese vize almasına yardımcı olduğu bir fabrika buldu. Sen de orada çalışabilirsin. İkimiz birlikte yeni bir hayata başlayabiliriz."

Dudağını ısırtıyor.

"Lütfen, bunu bir düşünün." Ezeziel'e bakıyorum, boğazım yanıyor. "Lütfen, Celine. Eğer bu yeni adam seni gerçekten seviyorsa-"

"Beau, onun adı Beau."

"Beau seni seviyorsa, seni oraya kadar takip edecektir. Abijah'ı bırak.

Dediğiniz gibi, o gitti ve ben de buna ikna oldum."

Yutkunuyor, yüzündeki ciddi ifade bir gülümsemeyle kırılıyor. "Kızıl saçları var."

"Kim?"

"Beau," diye fısıldıyor başını sallamadan önce. "Ne yapıyorum ben Delphine?"

"Ne yaptığınızı zaten biliyorsunuz. Sadece korktuğun için bunu yapmaktan kaçınıyorsun ama doğru olan bu."

"Ve bunu istediğinden bu kadar emin misin?"

Başımı salladım. "Bana karşı çok iyi. O da benim gibi yaşının ötesinde. O benim dengim ve ben en çok onunla birlikteyken kendim oluyorum. Bundan eminim."

Başını sallıyor ve Ezeziel'i ayağa kaldırıyor, bana doğru koşup bacaklarıma çarparken küçük ayakkabıları zemini tokatlıyor. Gülerek onu kaldırıyorum ve onunla konuşuyorum.

"Benim için annene iyi bak, tamam mı?"

Ezeziel sanki bana bir söz veriyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "La poursuite, Tatie," diye ciyaklayarak oyunumuzu oynamayı talep ediyor.

"Bugün olmaz," diyorum ona üzülerek, boğazım yanarken, yarın oynayacağıma söz veremem.

"Yakında kendi oğlun ya da kızın olacak," diye fısıldıyor Celine sevgiyle. "Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Sadece senin olduğu için," diyorum onu ayağa kaldırırken. "Benim çocuğum olmayacak. Onlar sadece ayak bağı olurlar."

Kaşlarını kaldırıyor. "Alain bunu biliyor mu? Onunla evlenmeden önce bunu ona söylemek isteyebilirsin."

"Söyleyeceğim. Ona ne istediğimi söylemekten korkmuyorum."

Gülüşüyor. "Her zaman her şeyden çok eminsin. Bunun için sana hayranım. Hiç korkmuyor musun?"

"Korkacak ne var?"

"Çok fazla," diyor, "ama belki senin için çok fazla endişelenmem. Sanırım bazen Abijah'ı bile korkutuyorsun."

İkimiz de gülüyoruz ve günün geri kalanını birlikte geçiriyoruz, ta ki ben yarın gizlice kaçmaya hazırlanmak için ayrılmam gerektiğini anlayana kadar.

Ona en az bir düzine kez mektup yazacağıma dair söz verdikten sonra - Abijah'ın ulaşmasını engellemek için mektuplarımı Celine'in en yakın arkadaşına göndermeye karar verdim - sonunda beni serbest bıraktı. Dairesinin merdivenlerinin başında Ezeziel'in yanında diz çökerek ikisi de beni el sallayarak uğurluyor. Ezeziel ~~arkandan~~ seslenirken Celine'in gözyaşları serbestçe dökülüyor. "Au revoir, Tatie!"

"Au revoir, Ézéchiél." Güle güle, Ezeziel.

Sigaramın yanan kısmını kül tablasının kıvrımı boyunca yuvarlarken, ikisinin o merdivenlerin tepesindeki görüntüsü aklıma ve kalbime kazınıyor. O anda, Celine'i hayatımda tutacağıma yemin ediyorum. Babam ve şimdi de Alain dışında beni olduğum gibi kabul eden tek kişi Celine. Horlayan adamın yanından geçip pencereden okyanusa bir göz attığımda, ayrılma kararımdan dolayı çok az pişmanlık duyuyorum. İçgüdülerim bana onların çok geride kalmayacağını söylüyor.

Birkaç saat içinde bir evim ve kocam olacak. Bir amacım olacak ve aşkımızı saklamak zorunda kalmayacağız, ben de gerçekte kim olduğumu saklamayacağım. Sonunda hayatımı fırfırlardan ve kadın aklına sahip küçük bir kız olma yalanından kurtarabilir ve bir asker ve eş olarak gerçek hayatıma başlayabilirim.

Uçuş görevlisi arabasını yanımda durdurup sigarama ve elbiseme bakarken kalbim bu bilgiyle daha hızlı atıyor.

"Havaalanına ne kadar var?" Ben soruyorum.

"Yaklaşık üç saatimiz kaldı. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Votka. Buzsuz. Mersi."

Duraksıyor. "Votka mı?"

"I am"-I Kısaca mücadele için bulmak ve İngilizce kelime

- "Kutlar. Yarın evleniyorum."

"Öyle mi? Tebrikler, içkinizi getireyim." Votkamı elime aldığımda ve görevli bir sonraki yolcuya geçtiğinde Janet kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Biliyor musun, senin için hiç endişelenmiyorum. İyi olacaksın ama nişanlın için biraz endişeliyim."

Şakasına gülüyorum ama Alain çok sinirlendiğimde beni nasıl idare edeceğini biliyor.

Benim aşkım.

Yıllarca, beni olduğum gibi bir kadın olarak görmesini sağlamak zorunda kaldım. Celine'in küçük kız kardeşi ya da küçük bir kız olarak değil, eşit ve bir asker olarak. Yıllarca beni reddetti ama tüm bu bekleyişe değdi. Yakında, gerçek çiftlerin birlikte olduğu gibi birlikte olacağız. Fiziksel olarak, samimi olarak ve tamamen. Ben onun oluncaya kadar saatler geçecek.

Dakikalar geçtikçe kalbim çarpıyor ve beni bekleyen yeni hayatı kutlamak için votkayı yudumluyorum.

Altıncı Bölüm

TYLER

ABD BAŞKANI: GEORGE W. BUSH| 2001-2009

"Tanrı aşkına, Regina, *dur!*" Babam anneme gözyaşları için çıkışıyor, o çantasını hazırlarken ben odamda volta atıyor, meşgul olduğumu sansınlar diye oradan buradan sesler çıkarıyorum. Odamı yerden yemek yiyebileceğim kadar temizledim ve çarşaflarımın çeyrek sıçrama testini geçtiğinden emin oldum. Babam son görevinden döndüğünde bana verilen bir ders.

"Eğer kendi yatağını nasıl düzgün bir şekilde yapacağını bilmiyorsan, evlat, ülkeni nasıl savunmayı bekliyorsun?"

Günlerce boş zamanlarımı çarşafları çeyreğin zıplaması için yeterince sıkı hale getirmeye çalışarak geçirdim - ki bu düşündüğüm kadar kolay değildi. Babama göstermek için odama çektiğimde, bana beklediğim gururlu sırıtışı vermek yerine, alaycı bir "tebrikler" fısıldadı, gözlerini devirdi ve odadan çıktı.

Dışarı çıkarken, ilk kez ona ya da en azından onun bu yönüne karşı nefret sınırında bir şey hissettim. Geçen yıl ve ondan önceki yıllarda, bulduğu her fırsatta beni ava götürmüş ve beni askerliğe hazırlamak için saatlerini harcamıştı. Bununla da kalmadı, bana tesisat, klima ve diğer şeyleri tamir etmek de dahil olmak üzere mekanik temelleri öğreterek 'eve çeki düzen vermeme' ve bakımını yapmama yardımcı oldu.

Bu yıl ise tam tersi oldu. Her şeyi bilmemi, kendi başıma çözmüş olmamı bekliyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda zekamı ve değerimi onları kendi başıma çözüp çözemeyeceğime göre tartıyor gibiydi. Çoğu zaman bunu yapabildiğim için şükreliyordum.

Başarısız olduğumda "*Mazeretler tembeller ve zayıflar içindir*" demişti, tüm sabrı tükenmişti - benim için, annem için, amcalarım için ve en eski arkadaşları için. Bu sefer eve döndüğünde gelmeyi bıraktılar ve onları suçlayamam. Onlarla her fırsatta tartışırdı ve tartışmadıkları zamanlarda da bir tartışma başlatırdı.

Yıllar boyunca her zaman Tobias ve Dom'dan daha iyi olduğumu düşündüm - ta ki bu olaya kadar. Dom henüz tek haneli yaşlardayken, halaları Delphine korkunç bir kaltaktı ve zaman zaman hâlâ öyle olabiliyor. Özellikle de sarhoş olduğunda -ki bu çoğu gece oluyor. Yıllarca Dom'a akıl oyunları ile işkence ederdi, ama biz daha küçükken bile Dom genellikle galip gelirdi. Onun için üzüldüm çünkü en çok onunla uğraşırdı. O zamanlar son derece mutsuzdu ve etrafındaki herkesin de aynı şekilde hissetmesini sağlamaya çalışırdı.

O *artık* benim babam.

Bu son görevden döndükten sonra daha sinirliydi ve gülmesini ya da gülümsemesini sağlamak ve zaman zaman basitçe işlev görmesini sağlamak daha zordu. Kısa aralıklarla bile olsa dikkatini çekmek neredeyse imkansızdı. Daha da kötüsü, annemle babam sürekli kavga etmeye başladılar ve annem tartışmalarının çoğunu kendini savunarak geçirdi. Bir ya da iki kez araya girdim, ama duvardaki bir sinek gibi davrandım ve öyle muamele gördüm, o zamanlardan birinde babamın elinin tersiyle itildim. Bana sert vurmadı ama darbenin kendisi beni haftalarca mahvetti. Hiç özür dilemedi ve bu beni her şeyden daha çok incitti.

Birkaç dakika sonra annemin ağlamaları yatışıyor ve sabit hat alıyor. İkisinin de telefona baktığını anlamak için onları yatak odalarında görmeme gerek yok. Bir ayağımla koridorda duruyorum.

Kapıları açılırsa odama çekiliyorum, cevaplarını duymak için zorlanıyorum.

"Alo? Merhaba Sean. Hayır, üzgünüm tatlım, Tyler şu anda telefona gelemes. Babasını uğurluyor. Uh- huh. Tamam, yarın seni aramasını söylerim."

Öyle bir şey olmayacak. Babam gider gitmez, beni gizlice kaçarken yakaladığında çaktığı pencerenin çivilerini sökeceğim. Gece yarısına kadar Sean ve Dom'la ateşin etrafında olacağım. Birimizin başı sıkıştığında hep böyle yaparız ve bugünlerde birimizin başı *hep sıkışıyor*. Sadece bu da değil, Tobias da her an Fransa'dan ziyarete gelebilir ve elimden gelse onun ziyaretlerinin bir dakikasını bile kaçırmam.

Telefonu kapattığında annemin ağlamaları yeniden başlıyor ve bunun babamın rapor verme emrinin değişmemesinden duyduğu hayal kırıklığından kaynaklandığını biliyorum. Sanki bir şekilde hâlâ babamın görev yerlerinin isteğe bağlı olduğuna inanıyor. Kurtulabileceği bir şey. Hasta olduğunu söylemek gibi... Babam da onun alçak sesle ağlamalarının bir şekilde evimizin tamamını doldurmaya başladığını söylüyor.

"Sen bir denizciyle evlendin Regina," diye hatırlatıyor babası. "Bunun senin için hâlâ nasıl şaşırtıcı olduğunu anlamıyorum."

"Seni daha yeni geri aldım," diyor sesi tıkanarak. Teknik olarak bir süredir evde olmasına rağmen, sözleri onun davranışlarından kaynaklanıyor. "Ve ben kiminle evlendiğimi biliyorum," diye tersliyor, "ve o bana zar zor geri döndü. Yeniden askere yazılman mı gerekti?"

"Kes şunu, Allah kahretsin, kes şunu. Cidden şu anda beni suçlayacak mısın? Ben lanet olası bir denizciyim ve savaştayız. Sen orada değil miydin? Lanet uçakları görmedin mi?"

O günden, o sabahtan söz ettiğinde her zaman yaptığım gibi onun yorumuyla ürperiyorum. Görüşümü bulanıklaştırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, görüntüleri çok canlı bir şekilde görebiliyorum. Güneşli bir gün, açık bir sabah, ilk uçak kule tarafından sarılmış, rotası sabit, ürkütücü bir şekilde sabit, sanki uçağın doğrudan New York gökdelenine doğru uçuşu doğalmış gibi.

O gün tüm ailemiz çiftlikte toplanmıştı. Buluşmak için bir telefon bile etmeden, bu bir veriydi. Triple Falls ve çevresindeki tüm akrabalar, korku dolu ve harap olmuş ifadelerle birbirlerine sarılarak araba araba geldiler. Çiftliği tam zamanlı olarak devralmak yerine yeniden askere gitmemeyi tercih eden Grayson Amcam da dahil olmak üzere, çoğu aktif ya da eski askerdi.

Barrett ve ben, annelerimiz saatlerce ağlarken ve babalarımız konuşup içerken ateşi harlamaya devam ettik. Babam eski şirketinden birkaç kişiyi aramıştı ve her birayla daha da coşuyor, daha da sinirleniyordu. Jennings & Sons'ın büyük çadırlardan birine sponsor olduğu yıllık Elma Festivali'nin etkisiyle bile hiçbirimiz bu konu hakkında konuşmadık ya da konuyu değiştirmeye cesaret edemedik.

O gecenin ilerleyen saatlerinde babam ve Grayson Amca saatlerce meyve bahçesinde dolaşmış ve gün doğana kadar geri dönmemişlerdi. Uzun bir geceydi ve kimse rahatlayamadı. Döndüklerinde ateşin başında bekleyen son kişi bendim. Yanımdan geçip eve girerken babamın gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Grayson Amca durup omzumu tuttu ve bana sadece biraz uyumamı söyledi.

Son birkaç haftadır, babamın rapor tarihini almasıyla -ki bu beklenenden hızlı oldu- ve yaşadıkları kavgalarla işler daha da kötüye gitti. Evden kaçmak için mümkün olduğunca geç saatlere kadar dışarıda kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım - eskiden hiç yapmadığım bir şey. Annemin paranoyası beni gizlice içeri girerken yakalatana kadar da bundan kurtuldum.

Bu gibi durumlarla başa çıkabilecek donanıma sahip eğitilmiş bir psikolog olarak bile, mantıksız davranıyor ve her şey hakkında silahlanıyor. Babamla beni kahvaltı ederken ve diğer günlük işlerimizi yaparken merakla izliyor. Bir gece, telefon çalmadan önce onu yatak odamın kapısından beni uyurken izlerken yakaladım ve bir kez daha babamı bardan almak zorunda kaldı çünkü araba kullanamayacak kadar sarhoştı.

Dün gece babamın son akşam yemeğiydi. Biftek ve tatlı patates istemişti. Yemeğimizi sessizce yedik ve babam tabağını bitirdiğinde, annem bir saniye bile geçmeden tabağı masadan aldı ve gözlerindeki yaşları görmemesi için hızla döndü.

"Carter, ben sadece-" diye söze başlıyor annem ve kırılan camın sesi bana ulaştığında irkiliyorum. Kıcımlı koridorun karşısındaki yatak odalarına doğru sürüklüyorum, annem sesini yükselttiğinde hemen dışında duruyorum.

"İstediğin her şeyi kırabilirsin. Temizleyebileceğim bir dağınıklık olacak, ama eve döndüğünde nasıl bir dağınıklık içinde olacaksın? Sence bu umurlarında mı? Ailen hakkında, senin hakkında? Baban-"

"Sakin buna cüret etme," diye tersliyor babam. "O adam ülkesini savunmak için cehennemden geçti ve geri döndü, buna saygı duymalısın."

"Biliyorum," diye savunuyor, "bildiğimi biliyorsun, ama *onlar bilmiyor*."

Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri demek istiyorlar. Vatani görev söz konusu olduğunda çoğu zaman babamla birlikte olsam da, hizmet *miktarını* sınırlama konusunda annem gibi *düşünmeye* başlıyorum.

Maaş çekini vermekte ya da bir yardım teklif etmekte hiç gecikmiyorlarmış gibi görünse de, babamın davranışları nedeniyle uzun vadeli etkileri hakkında daha fazla araştırma yapıyorum. Öğrendiğim kadarıyla birçok asker savaşa çok fazla maruz kaldıktan sonra kendini toparlayamıyor. Daha fazla araştırdıkça, eve döndüklerinde uyum sağlayamadıkları için intihar eden askerlerin istatistikleri ve cesetleri de artmaya başladı.

Annemin psikoloji kitaplarını da gizlice odama sokuyorum. Öğrendikçe, babamın işini çok basite indirgediğini fark etmeye başlıyorum. Benim düşüncem de her zaman basitti: askere yazılırsın, eğitim alırsın, savaşılmaya çağırılırsan savaşa gidersin, emirlere harfiyen uyarsın ve eve dönersin. Eve döndüğünüzde aletlerinizi çıkarır, evi düzenler, barbekü yapar, arkadaşlarınızla sohbet eder, kamyonunuz üzerinde çalışır ve geri dönme çağrısını beklersiniz.

Bu bir çocuk algısı ve babam son zamanlarda içimde bu tür düşüncelerin çok az kaldığından emin oldu.

Her zaman çok basitmiş gibi gösterdi ama araştırmalarım sayesinde -ve annemle babam birbirlerine bağırırken- hiçbir şeyin basit olduğundan emin değilim.

"Hiçbir şeye saygın yok," diye tersliyor babam. "Saygı duyduğunu söylüyorsun ama duymuyorsun çünkü militan bir babayla ve üniformaya saygıyla dolu bir evde büyümedin. Bir hevesle istediğini elde ederek büyüdün."

"Yani şimdi kocamın evde ve güvende olmasını istediğim için şımarık mı oldum?"

"Benden bu kadar. Eğer arkamda duramayacaksanız, beni uğurlamaya zahmet etmeyin."

"Carter, yapma-"

"Allah belanı versin, Regina!"

"Seni seviyorum," diye ağlıyor. "Ama her geri gelişinde, evlendiğim *aile babasını* tanımak daha da zorlaşıyor. Başka bir bebek yapmamamız için bir neden istiyorsan, işte sana lanet olası bir neden."

Evdeki hava yoğunlaşıyor ve yüklü sessizlik nedeniyle nefes almak zorlaşıyor.

"Doğum kontrol hapi aldın." Bunu sormuyor. O biliyor. Kapılarına doğru bir adım daha atarken babamdan bir öfke çığlığı yükseliyor. "Ne zamandır?" Babam kükrüyor. "Bu aileyi ne zamandır sabote ediyorsun?"

"Carter, lütfen bu şekilde düşünme. Sen harika bir babasın-"

"Ne kadar süreceksi?"

"Hiç durmadım," diye itiraf ediyor yatak odasından bir başka çarpışma sesi gelmeden önce.

Bunu duymamam gerekiyor ama artık kavga ettikleri gerçeğini saklamak için çok az şey yapıyorlar. Eskiden garaja giderlerdi ama bu yıl o da kesildi. Bundan kaçınmak için müzik setimin sesini açardım, ama en son yaptığımda babam içeri girdi, kaldırdı ve tekmeledi. Yankısını hâlâ duyabiliyorum.

Alçıpan duvarıma çarptı ve çöktü, parçalanan parçalardan biri beni kıl payı iskaladı.

"Nasıl yapabildin?" Babam soruyor, kalp kırıklığı sesini ıslatıyor. "Zaten bir oğlum var ve onu görmekten fedakârlık etmek zorunda kaldım.

babasının tribünlerde oturmasına izin veremem. Bunu başka bir çocuğa yapmayacağım."

"Zamanını iyi kullandın ve çok geç olduğundan emin oldun, beni gerçekten istediğim tek şeyden mahrum bıraktın."

"Ve biz yeterli değil miyiz? Tyler ve ben yeterli değil miyiz?"

"Bunu çarpıtmayı bırak. Bana ihanet ettin! Seni asla affetmeyeceğim, Regina!"

Babam annemin doğum kontrolü kullanmasına çok kızsada, bundan memnun olmaktan kendimi alamıyorum. Küçük bir erkek ya da kız kardeşimin Carter Jennings'in bu halini bilmesini istemiyorum ve neden korktuğunu anlıyorum. Ben de korkuyorum. Babam bir daha geri dönmeyecek mi?

Annemle babamın birbirleriyle daha yumuşak bir şekilde konuştuklarını duyduktan sonra odama döndüğümde, yatağıma uzanıp tavana boş boş bakarken, görevlerimde neyle karşılaşsam karşılaşayım karıma ya da çocuklarıma asla kötü davranmayacağıma yemin ettim.

Yatak odamın penceresine vurulunca irkiliyorum ve Sean'ın pencereyi kaldırmak için zorlandığını görmek için perdelerimi geri çekiyorum. Cam açılmayınca gözleri çivilere kaydıda, sonra yavaşça tekrar bana çevirdi.

Utanarak çitimize doğru işaret ettim ve gitmesini emrettim.

Yüzünde endişe dolu ve gitmeyi reddeden bir ifade varken, pencerenin diğer tarafından sesi geliyor ve biliyorum ki eğer ben duyabiliyorsa, babam da duyabilir. Onu susturmak için elimi çaresizce havada gezdirirken, diğer elimle de gitmesini sağlamak için ısrarla arkasını işaret ediyorum. Bir saniye sonra çıplak kıcını cama dayamıştı ki başını çevirdi, parmaklarının arasından bir cigara çıkardı ve çitlere, daha doğrusu arkalarındaki ormana doğru başını sallayarak "sonra" dedi.

"Aptal," diye karşılık veriyorum, kışını pantolonuna geri sokarken başımı sallıyorum ve perdelerimi kavriyorum. Duraksayıp kaskatı kesildiğinde bağırıların yeniden başladığını duyduğunu anlıyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. Bakışlarımı indirip perdeleri onun üzerine çekiyorum.

Çok geçmeden yatak odamın kapısı açıldı ve babam bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de tam sana gelmek üzereydim. Grayson Amca daha gelmedi mi?" Babam son görevinden sonra onu uğurlamamıza izin vermeyi bıraktı ve artık sadece Grayson Amca'nın onu götürmesine izin veriyor. Bunun annemi zor durumda bıraktığı için olduğunu biliyorum. Sanırım ayak işlerini hallediyormuş gibi ön kapıdan çıkıp giderse annem için daha kolay olacağını düşünüyor.

Lanet olası bir ayak işi.

"Evet, şimdi geldi," diyor elini saçlarında gezdirirken. Saçları daha yeni annemin sevdiği uzunluğa ulaştı ve geri döndüğünde her şeye yeniden başlama zamanı gelecek. Ama bunu yapıyor çünkü onu hala seviyor ve ben bile annemin sadece onu özleyeceği için kavga ettiğini söyleyebilirim. En azından bu var.

"Kuralları biliyorsun evlat. Ev işlerini, okul ödevlerini ve annenin sana söylediklerini yap."

"Evet, efendim."

"Lütfen ona beni şikayet etmesi için bir sebep vermeyin. Sadece iyi raporlar istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Gülümsüyor ama zoraki. "Babana sarılmak için çok mu yaşlısın?"

"Henüz değil." Beni kendine çekerken sırtıyorum.

Beni sımsıkı kavradığı için sözleri güdük ve içten geliyor. "Seni seviyorum oğlum."

"Sen de baba."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, "umarım seni terk etmekten hâlâ nefret ettiğimi biliyorsundur. Umarım bunu asla kolaymış gibi göstermem."

"Yapmıyorsun ve ben seninle gurur duyuyorum. Sen iyi bir denizci ve babasınsın." Kelimeler bu sefer daha sert gelse de, hala

Onları kastediyorum.

Gözleri parlıyor ve bana dönmeden önce kısa bir süre başka tarafa bakıyor. "Ben de seninle gurur duyuyorum Tyler. Gerçekten gurur duyuyorum. Senden daha iyi bir evlat isteyemezdim. Bunu asla unutma, tamam mı?"

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum, öyle ya da böyle bunun Carter Jennings'i son görüşüm olabileceği korkusunu bastırmaya çalışıyorum.

Yedinci Bölüm

DELPHINE

ABD BAŞKANI: GEORGE BUSH| 1989-1993

Profilimde bir bakışın ağırlığını hissederek, sigaramı büyük, taşan mermer kül tablamızın içine eziyorum ve aniden masadan kalkıyorum. Alain başını kaldırmadan, sandalyesinin yanından geçerken avucunu kalçama koyarak beni durduruyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Kahve yap," diye fısıldıyorum alçak sesle, Ormand birkaç dakika içinde ikinci kez bana bakıyor, gözleri Alain'in avucuna iniyor, sonra tekrar benimkine çıkıyor.

Alain sertçe başını sallıyor ve mutfak masamızın üzerinde tartışmalar sürerken her zaman var olan duman bulutunun içinden geçerken beni serbest bırakıyor. Önümdeki uzun saatlerden korkarak, onun yaklaştığını hissettiğimde kutudan kaşıkla kahve alıyorum.

"Boynun," diye fısıldıyor kısık sesle. "Canını yakıyor mu?" Fransızca soruyor, ben de kendi dilimizde cevap veriyorum, Ormand'ın her zaman işimi kolaylaştırmasına şükrediyorum - oysa Alain beni aşağılamak için sık sık sınırlı İngilizcemi kullanıyor.

"Sorduğun şey benim evliliğim ve seni ilgilendirmez."

"Hepimizin görmesi için seni işaretlediğinde özel olmaz," diye azarlıyor.

Alain'in kahkaha sesi, çekici olduğunu inkâr edemeyeceğim Ormand'a bakmam için yeterli zamanı sağlıyor. Alain'den daha uzun boylu, açık kahverengi saçları ve nazik gözleri var, ancak bu nezaketin ardında çok iyi nedenlerle çok kaba şeyler yapabilme yeteneği yatıyor. Küçüklüklerinden beri Alain'le birlikte.

bağlılık devam ediyor. Daha önce defalarca gördüğüm bir bakışla göz göze geldiğimde bu bağlılığın azaldığını gözlerinin içinde görüyorum. Kaçamadığım bir bakış. "Kendini unutma, Ormand. Ben Alain'in karısıyım."

"Senin doğanda olmadığı halde seni inzivaya çekiyor," diyor, benim için öfkelenmiş gibi görünüyor. "Sunacak çok şeyin varken seni susturuyor."

"Sizin için iyi bir arkadaş oldu, değil mi? Küçüklüğünüzden beri arkadaşız."

"İşler değişti ve o artık eskisi gibi değil." Gözlerinin tekrar yüzümde gezindiğini hissetmeden önce Alain'in meşgul olduğunu görmek için masaya doğru bakıyor. "Buraya geldiğimizden beri değil. Konuşuyorduk."

"Bana bundan bahsetme," diye fısıldıyorum sertçe, daha çok lavabodan tencereye su doldururken bir yalvarış gibi. "Konuşma."

"Yönsüz bir sarhoşa dönüşüyor. Buraya bunun için gelmedik. Toplantıları senin yönetmeye başlaman gerektiğine inanıyoruz."

"O benim kocam," diye uyarıyorum. "Sen mutsuzsun. Bunu her aptal görebilir."

"O aptal değil," diye uyarıyorum, "ve çok şey görüyor," diye vurguluyorum, ellerimi meşgul etmek için dolaptan daha fazla fincan çıkarıyorum. "Gerçek olmayan şeyleri bile."

"İşlediği suçlar nedeniyle yargılanmak üzere Fransa'ya geri gönderilmesi için onu Amerikan makamlarına teslim edebiliriz. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Bileceğim," diye tersliyorum, ona bakarak. "Bileceğim. Daha çok erken. Buradaki hayata alışmaya çalışıyor. Ona zaman ver."

"Seni incitiyor, susturuyor, küçültüyor ve sen hala onu seviyor musun?"

"O benim kocam," diye tekrarlıyorum, Amerika'ya geldiğimden beri kendime defalarca söylediğim gibi. "Ben onun tek ailesiyim. Babası-"

"Bu bir mazeret değil. Delphine," diye fısıldıyor ve ben kendimi gelecek olana hazırlıyorum. "Şimdiye kadar hissetmiş olmalısın

ki-" "Dur," diye fısıldıyorum kabaca. "O benim ailem, biz bir aileyiz.

Siz de bu ailenin bir parçasısınız."

Ben devam ederken gözleri parlıyor.

"Benim hakkımda kafanızda kurduğunuz her şey hayal ürünüdür."

"Seni asla incitemem," diye mırıldanıyor. "Sana Fransa'dan beri aşığım ve aşık değilmişim gibi davranmaktan yoruldum. Bazen senin de bana baktığını hissediyorum-"

"Onunla dostluğunuzu ya da makamınızı kaybetmeye değmem," diyorum ona. "Yaptığın iş çok önemli-"

"Onunla çok uzun süre birlikte olamayacağız. Benimle gel." "Ne?"

"Seni buradan, ondan uzaklaştırmama izin ver. Fransa'ya dönmeyi planlıyorum. Babamın toprakları bana miras kaldı."

"Delphine!" Alain tersliyor ve ikimiz de yüzümüzü ona dönüyoruz. Gözleri benden Ormand'a kayıyor, sonra sessizce daha fazla votka istemek için kadehini kaldırıyor.

"Geliyorum," diyorum, arkamı dönüyorum, hala demlenmekte olan kahve ocağın üzerinde cızırdayarak damlarken bir fincan dolduruyorum.

"Titriyorsun," diyor Ormand.

"Bana asla zarar vermeyeceğini söylüyorsun"-yutkunuyorum-"ama uzun bakışlarının bedelini kim ödüyor sanıyorsun?" Konuşmadan önce gözlerinin düştüğünü görmek için ona bakıyorum.

"Ben sadece sana daha iyi bir hayat vermek istiyorum." Arkasını döndüğünde, fısıltıyla onu durduruyorum.

"Kalırsan bana daha iyi bir hayat sunarsın." Omuzları gerildiğinde beni duyduğunu anlıyorum. "Lütfen bunu ondan alma ve henüz Fransa'ya dönme. İyi değil... ama ona biraz daha zaman tanırsak, belki yeniden ikimizin de sevdiği Alain olabilir."

Hemen bana döndü. "Kendini kandırıyorsun."

"Lütfen gitme," diyorum ona, isteğimin ne kadar bencilce olduğunu bilerek. "Lütfen anla, gidemem. Şimdi olmaz."

Gözleri benimkilere yalvarıyor. "Ama bunu düşünecek misin?"

"Ormand," diye tersliyor Alain, bu kez ikimize de bakmadan. Buzdolabından votka şişesini kaptığım gibi Ormand'ın fısıltısını duyuyorum. "Ne kadar sürerse o kadar kalacağım."

* * *

Celine,

Bu itirafı yazarken inatçı davrandığımı itiraf etmenin zamanı geldi. Fransa'dan ayrılmadan önce tahmin ettiğiniz gibi, korkunç bir hata yaptım. Şimdiye kadar dürüst davranmadığım için özür dilerim. Uğruna geldiğim hayale inanmayı çok istedim ama son birkaç aydır yaşadıklarımın sonra bu hayalin öldüğüne eminim.

Kısa bir süre önce ilk geldiğimde, mektupların doğruydu ve Alain'le mutluluğum gerçektir, ama artık hayatımın daha çok bir kabus gibi hissettirdiğini inkar edemem.

Eskiden zeki olduğumu düşünürdüm. Çok zeki. Diğer kadınlardan bir adam önde olduğumu düşünürdüm ama şimdi aşık aptalların yaptığı hataların aynısını yapıyor ve kendim için olacağına inanmayı reddettiğim bir hayatı yaşıyorum. Tek hissettiğim, işleri yoluna koyma, bir zamanlar tanıdığım Alain'i anlamaya ve görmeye çalışma ihtiyacı, ama bunun artık mümkün olmayabileceğini hissediyorum.

Beni buraya ona bakmam ve destek olmam için getirdiğine ikna olmaya başladım. Maaş çekinden başka bir şey değilim. Bir şekilde, benim yaşımda asla bir araya gelemeyeceğimi, bir çocuk gelinin manipülasyonunu asla fark etmeyeceğini varsaydığını biliyorum, ama bilirsiniz ki ben bu kadar kolay kandırılabilirim. Yine de kandırıldım çünkü şimdi bu kandırmacayı yaşıyorum.

Bebeğimi kaybettiğimden beri sanki kendimin, zihnimin ve bedenimin dışında yaşıyorum. Hiç istemediğim için mi ödüyorum?

Aynada çürüklerimi incelerken, gitmeden önce bahsettiğin o korkusuz kızdan hiçbir iz bulamıyorum ve artık kendimi tanıyamıyorum.

İçimdeki asker nereye gitti bilmiyorum ama bu şekilde kaldıkça ondan daha da uzaklaştığımı hissediyorum. Neden beni yalanlarına inandırmasına izin verdiğimi ve her geçen gün bunlara gerçekmiş gibi inanmaya başladığımı bilmiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu sevmekten vazgeçemiyorum. Ve eğer böyle bir canavarı sevebiliyorsam, bu beni ne yapar?

Neden sevmeye değer değilim, Celine? Neden tüm kalbimle güvendiğim ve değer verdiğim erkekler bana bu kadar kötü davranıyor? Sadece hayatımdaki erkekler değil. Kadınlar da yle. İnsanlara beni aşığılamaların ve incitmelerinin normal olduğunu söyleyen şey nedir?

Nazik ve kibar bir kadın olmadığımı biliyorum. Kendimi bu kadar iyi tanıyorum ama yine de sanki dikkat edilmesi gereken biri değilmişim ve saygı grmyormuşum gibi davranılıyor.

Babam beni bir kenara attı ve kendi kocam benden nefret ediyor ve beni bir mülk olarak görüyor.

Aşık bu kadar büyük bir zayıflık mı ve bu yüzden mi kendimizi bu kadar aptal yerine koyuyoruz? Şu anda içiyorum - her zamankinden daha fazla. Bazı günler vardiyamdan önce içtiğimi itiraf etmekten utanıyorum.

Lütfen Fransa'dan haber getirirseniz bana yazın.

Marine ve Francis'ten ne haber?

Yeğenim Ezekiel'den ne haber? Güçleniyor mu?

Lütfen Celine, ona sana ve kadınlara karşı koruyucu olmayı ğret ki asla korkunç bir şekilde seçtiğimiz erkeklere benzemesin. Ona kadınlara saygı ve özenle davranmanın çok güçlü ve onurlu olduğunu söyle. Utanıyorum, korkuyorum ve hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Alain'in akı kötüye gitmeye başıladı ve planlarından korkuyorum. Dostları ve müttefikleri de benim gibi yavaş yavaş inançlarını kaybediyor.

Alain tüm eklerimi almaya devam ediyor, bu yüzden ondan kaamıyorum ya da eve gidemiyorum. Buraya gelme planların ne olacak? Boş yere umut mu besliyorum?

Ziyaret edebilir misin? Belki bana çok kısa bir süre önce kim olduğumu hatırlatırsın ve belki ben de senin için aynısını yaparm?

Eğer gelemiyorsanız, lütfen kendiniz ve Ezekiel için benim yapamadığımı yapın ve Abijah'ı terk edin. Belki sen yaparsan, ben de aynısını yapacak g bulurum. Lütfen cevap yaz.

Sekizinci Bölüm

TYLER

ABD BAŞKANI: GEORGE W. BUSH| 2001-2009

Eve **doğru** yürürken, kitap çantamın kayışını çözdüm ve tam çantamı fırlatmak üzereydim ki olduğum yerde kalakaldım.

Girişte donup kalan gözlerim, annemle babamın yatak odaları arasındaki koridorda asılı duran aile portresine takılıyor. Ses tekrar bana ulaşıyor, kanım kaynamaya başladığında güvensizlik öfkeye dönüşüyor çünkü emin olduğum iki şey var. Bir, annemin arabası garaj yolunda değil ve iki, annem işte.

Bir saniye sonra bir kadının çığlıkları beni sardığında, Regina Jennings *olmadığı* açık olan bir kadının coşkusu çınladığında bu doğrulanıyor.

"Siktir, oh, Tanrım, Carter. Tanrım, evet!"

Okuldan eve döneceğimi çok iyi bildiği için saatin kaç olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş olmalı. Öyle olmalı.

Kadının coşkulu iniltileri ve yalvarışları midemi bulandırıyor ve kısa bir süre sonra bana tokatlanan tenin ek bonusu veriliyor.

Öfkemle hareket etme içgüdüm beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve bunun neye benzeyebileceğinin korkusuyla çantamı geri çekip evin içinde olanlardan uzaklaşmak için hızla evden çıkıyorum.

Ve olan şu ki, babam annemi evlilik yataklarında aldatıyor.

Onun için, bizim için inşa ettiği evde. Yılların emeği her odayı oluşturunyor. Burası bizim sığınağımız ve dış dünyaya karşı korunağımız ve babam burayı kibritle de yakmış olabilir. Alevler beni tepeden tırnağa sararken bu gerçeği hissediyorum.

Tıpkı korktuğum gibi, Carter Jennings denizaşırı bir yerlerde kayboldu ve Başçavuş Jennings onun yerini alarak Carter'ın terk ettiği evi işgal etti.

Bunun düzeltilebileceğine ve onun kurtarılabilceğine dair tüm umutlarım, hepsi de annemle babamı içeren anı dalgaları yüzeye çıktıkça beni terk ediyor. İkisinin şenlik ateşinin yanında uygunsuz sınırdaki, uzun öpücükler çalması. Babam onu kendine çekip hayranlıkla burnuna sokmadan hemen önce sadece annemin ondan çıkarabildiği histerik kahkaha.

Annem kadınların en iyisidir; saygılı ve sevgi dolu bir anne ve eş, saygın bir kariyer kadını ve toplumda önemli bir yere sahiptir. Son yıllarda, denizci olsun ya da olmasın, bir kadının kocası için katlanması gerekenden çok daha fazlasını babamdan gördü ve o da bunun karşılığını *böyle* mi ödüyor?

Babama duyduğum saygının her zerresini kaybettiğimi fark ettiğimde yıkım, hakimiyet için öfkeyle savaşıyor. Aile fotoğrafımızın yerleşik görüntüsü ve şimdi ve sonsuza dek onunla ilişkilendireceğim eşlik eden sesle körleşerek öfke beni ele geçiriyor ve kararıyorum.

* * *

". . bir, nefes al, iki, nefes ver, dışarı, üç," diye konuşuyor sert ses. Kaynağı, aksanı biliyorum, bazı harflerin ve kelimelerin etrafında kullanılan kıvrımlara aşinayım, ama içlerindeki komuta yöneliyorum, ona yaslanıyorum. "Benimle birlikte say."

"Bir," diyor. "Bir," diye
tekrarlıyorum. "İki,"
diyor.

"İki," diye
tekrarlıyorum.

"Üç."

"Üç."

"Tekrar."

İçinde bulunduğum boşluktan -yabancı, sonsuz bir uçurumdan-tanıdıklık hissine geri dönerken saymayı tekrarlıyoruz. Beni geri çağıran sese doğru gittikçe uzaklaştığım bir karanlık: "...önemli olan tek şey nefeslerin ve bedeninin. Bunu sen kontrol ediyorsun. Bir. İki."

Sayarak nefes alıyorum, göz kapaklarımın arkasındaki katı, karanlık ikiz iğne uçlarına sabitleniyorum, onu çevreleyen tüm sessiz ışığı görmezden geliyorum - dışarıdan hiçbir görüntü veya gürültü yok, sadece bedenim ve her nefes. Yavaşça kendime gelirken tekrar tekrar sayıyorum.

". . . yine. Bir. İki. Üç."

"Bir," nefes al, nefes ver. "İki," nefes al, nefes ver. "Üç," nefes al, nefes ver. Bir sonraki nefeste, sadece siyahın içinde var oluyorum ve bir sonraki komut söylenene kadar orada kalıyorum.

"Gözlerini aç, Tyler."

Bunu yaptığımda, çevredeki tüm ışık geçici olarak beni kör ediyor ve aşağı baktığımda Delphine'in tam karşımda durduğunu, kısa boyunun üzerinde asılı kaldığım yerden bana dikkatle baktığını görüyorum. İlk birkaç saniye sadece birbirimize bakıyoruz, benim nutkum tutuluyor, sarsılıyorum ve taşındığımı hissediyorum. Özellikle de Dom'un oturma odasının ortasında nasıl durduğuma dair hiçbir fikrim olmadığı için. Tamamen sersemlemiş bir halde kendime geldiğimde, kalp atışlarımın sabit, nefeslerimin düzenli olduğunu, boynumdaki ve sırtımdaki terin çoktan kurduğunu fark ediyorum.

"Buraya nasıl geldim?" Bana dikkatle bakan Delphine'e soruyorum. "Seni burada buldum," diye yanıtlıyor fısıltının biraz üzerinde bir ses tonuyla.

"Ne kadar zamandır bunu yapıyoruz?"

"Emin değilim, on dakika, belki daha uzun," diyor egzersiz boyunca kullandığı aynı uykulu tonda, ancak geri dönüş bakışları niyetli kalmaya devam ediyor.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" *Bunun ne olduğunu* tam olarak emin olmadığım için soruyorum.

"Bazıları için yaygındır ve uzun saatler süren pratikle ustalaşılabilir," diye sakın bir şekilde aktarırken, bende tersine dair herhangi bir işaret arıyor gibi görünüyor. Beni buraya getiren öfkemden geriye kalan herhangi bir şey.

O zaman şu anda yaşadığım korku ve şok dışında beni neyin tetiklediğine dair ne kadar hissiz olduğumu fark ediyorum. Beni yönlendirdiği şey her neyse mucizeler yarattı. Öfke hala orada . . ama uzakta - sanki ihtiyacım olduğunda ulaşabileceğim uzak bir yerdeymiş gibi. O zaman ne olabileceğini anlıyorum. "Duyguları bastırmak mı demek istiyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, tam olarak değil."

Bu konuda bir şeyler okudum. Benzer bir şey askeri eğitimin bir parçası olsa da, benim için kavraması zor bir kavram oldu. Acemiler ile dış dünya arasındaki kapı kapandığı andan itibaren, onlara kendi özgür iradelerini, fikirlerini ve rahatlıklarını görmezden gelmeyi öğretiyorlar. Sonunda onları hayatta kalma moduna sokuyor ve sadece görevi düşünmelerini sağlıyorlar - görev en önemlisi. Dolayısıyla, taktikleri kalpsiz bir ordu istemedikleri için duyguları bastırmak olmasa da, amaç görevi tamamlamak uğruna duyguları daha sonra bölümlere ayırmalarını sağlamaktır.

Bu eğitimden hala birkaç yıl uzaktayım, ancak önümdeki bu küçük kadının nasıl bu kadar aşına olduğunu, bu konuda ustalaşmış gibi görüldüğünü ve bana bu kadar kusursuz bir şekilde rehberlik ettiğini anlayamıyorum.

"Ne oluyor lan?" Hâlâ sarsılmış bir halde yüksek sesle söylüyorum. Delphine beni şaşırtarak gülüyor. Evde beni nelerin beklediğini hatırlıyorum ve içimde kalan öfke, ona verebileceğim karşılık gülümsemesini bastırıyor.

"Böyle mi kaçırıyorsun?" Böyle kişisel bir sorunun muhtemelen cevapsız kalacağını bilerek soruyorum ama verdiği cevapla beni yine şaşırtıyor.

"Kaçış yok. Sorunun hala orada, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ama belki de kızdığınız kişinin kaçma şansı daha fazladır, en azından geçici olarak."

Bunun onun kapısına getirdiğim bir gençlik dramı olmadığını ve ev hayatımın bir anda çöktüğünü savunmaya zahmet etmiyorum - gerçi şakası onun inancının bu olduğunu gösteriyor. Şu anda onu düzeltecek enerjim yok. "Bu bir Jedi akıl numarasıydı," diyorum ona.

"Ah"-gözleri parlıyor-"Star Wars'tan bahsediyorsun. Star Wars'a bayılırım."

Bu sefer elimde olmadan sırtıyorum. "Sen izliyor musun?" "Evet, ne zaman bir maraton olsa izliyorum."

Başımı eğerek gözlerindeki şakacılığı fark ediyorum. Delphine'e hiç bu kadar yakın olmamış olmama rağmen daha önce hiç görmediğim bir şey. Onu tanıdığım onca yıl boyunca.

Elbette onun güzelliğini bir ya da iki kez fark ettim. Fark etmemek mümkün değil ama davranışları ve yıllar boyunca sergilediği agresif ve acımasız tavırları görmezden gelmemi kolaylaştırdı. Şimdi ona bakarken, hayatımdaki varlığıyla ilişkili yetişkin merceği dağılmaya başlıyor ve çok daha boyutlu olarak net bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Dom Sean'ın evinde... eğer onu görmek istersen."

"Teşekkür ederim," diyorum otomatik pilotta, onun detaylarını daha fazla içime çekerken. Gümüş grisi gözleri bana bakıyor, onu ilk kez arka planda bir varlık ya da otoriter bir destek olarak görmediğim için yüz ifadesini hafif bir kafa karışıklığı gölgeliyor. Ya da Dom'un onu baygın bulduğumuz temelden toplamasına yardım ettiğim kadın - son seferinde arka bahçedeydi ve bilinci neredeyse yerinde değildi.

Ona ilk gerçek bakışımdan birkaç saniye sonra, merakım artarak bir düzine soru birikmeye başlarken açgözlü bir geçiş daha yapıyorum. Onu tekrar süpürmek istediğimde kendimi dışarı atmam gerektiğini anlıyorum. Ben de öyle yapıyorum ama fırtına kapısında durup o mutfağa girerken arkama bakmadan değil. Sadece o zaman

Başı bana doğru dönmeye başlayınca gözlerimi kaçırıp ön kapıdan sığıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

DELPHINE

ABD BAŞKANI: GEORGE W. BUSH| 2001-2009

"O ADAM sana olan arzusunu gizleyemez," diyorum ona kısıp bir sesle, bütün kadınların gözlerinin Roman'ın üzerinde olduğunu bilerek. Triple Falls'ta pek rastlanmayan türden bir yakışıklı; fabrika sahibi bir adam değil, bir film yıldızının yüzü ve yapısı.

Ancak, her gün katta yürürken gözleri sadece bir kadına kayıyor ve bu her zaman sağımdaki kadın oluyor. Fabrikada çalışmaya başladığından beri Diane onu büyölüyor.

"Çok güzel biri," diye aynı şekilde sessizce onaylıyor, gözlerini yere indirip işine devam ediyor, "ama buradaki herkes ondan nefret ediyor."

"O bir hırsız," diyorum ve bana doğru bakıyor.

"Kontrolleri kısa kesiyor çünkü burada çalışmaktan başka seçeneğimiz yok. İhbar edersek çalışma vizemizi kaybederiz. İşte benim savaştığım yolsuzluk bu. Sizin Roman Horner gibi yozlaşmış adamlar."

"Çok üzgünüm ve size söz veriyorum, o *benim* Roman Horner'*ım* değil."

"Çeklerimize ne yaptığı hakkında konuşamaz mısınız?"

"Onunla zar zor konuşabiliyorum, nokta. İlişkımız şu anda o noktada değil. Ve konuyu tekrar değıştirme. Bana Alain'den bahset."

"Rapor edecek bir şey yok," diyorum.

"Bana karşı susma." Kolunu benimkine doğru iterek dürtüyor ve sıkı bir gülümseme ekliyor.

"İstiridye mi?" Ben soruyorum.

"Bir istiridye gibi kapan. Beni dışarıda bırakma."

"Ah," diyorum gözleri benimkileri ararken. Celine ve Beau dışında, Diane fabrikada çalışan tek müttefikim ve bunun iyi bir nedeni var - onlardan biri şu anda bize yaklaşıyor.

"Öğle yemeğine kadar," diye tersleyen Donna, ilerleyişimizi bilerek bozmak için plastik bir çöp kutusu attı ve hangi ürünleri ayırdığımızı bilmemizi imkânsız hale getirdi.

"Kaltak," diye bağıyorum ve Diane, Donna'nın saçını tutup ona *tekrar* tokat atmamı engellemek için kolumu tutuyor. Kadın gülüyor ve benimle alay etmek için parmaklarını arkasında sallıyor.

"Kocan bana bakıyor çünkü sen *çirkinsin*," diye karşılık veriyorum ve Donna arkasını dönüp bana doğru koşuyor. Diane onun önüne geçiyor ve ben de onun yaptığı gibi parmaklarımı sallayarak bana saldırmaya çalışmasına gülüyorum.

"Bırak onu Diane," diye gülüyorum, "ona kime saygı duyması gerektiğini göstermeyi çok isterim."

"Tanrı aşkına Delphine," diye homurdanıyor Diane, kendini tutmaya çalışarak. "İkimizi de kovduracaksın."

"Bu cadaloza bana nasıl saygı duyacağını öğretmeye değer!"

"Kocamdan uzak dur, seni fahişe!" Donna bağıyor.

"Belki nasıl *sevişeceğini* bilseydin, *benim* için sikini şişirmezdi."

"Hakaretlerin biraz işe yarayabilir," diye kıkırdıyor Diane, hâlâ mücadele ediyor.

"Demek istediğimi anlıyor," diyorum, kadının çenesini kapamasından sıkılmış bir halde.

"Onu kışkırtmayı bırak," diye homurdanıyor Diane onu itmeden önce. "Yeter!"

Diane sonunda Donna'yı hattın bizim bölümünden uzaklaştırır. Donna'nın tökezlemesi fabrikanın yarısının dikkatini çekiyor ve Diane fısıldayanlar ve manzarayı izleyenler için konuşuyor. "Eğer kocalarınız sizi alırken gözlerini kaçırıyorsa, bu onun suçu değil. *Erkeklerinizi* kontrol edin hanımlar. Ağzı köpüren onlar. Büyü artık!"

Donna uzaklaşmadan önce ona dilimi çıkarıyorum. Ben eldivenlerimi sıkarken Diane bana dikkatli gözlerle bakıyor ve

kadının yaptığı pisliği temizlemek.

"Bunu tamir etmemiz *bütün gün* sürer," diye tıslıyorum. "Bu işi kaybedemezsin," diye azarlıyor.

"Keşke kovulsaydım. O zaman *bir* şeyler değişir. O zaman belki Alain kendi parçalarını yapar ve çalışır."

"O bir beleşçi ve söylediklerimde ciddiym. Çok güzelsin, Delphine. Bu kasabadaki erkeklerin yarısı sana aşık. Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Ve çözüm olarak başka bir adam mı öneriyorsunuz? *Hayır* ve sizin kutsama olarak gördüğünüz şey benim için değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Bu şekilde bakmak acı çekmeme neden oluyor." Diane tasnife başlarken ben başka bir çöp kutusu kapıyorum.

"Nasıl?"

Dudağımı ısırdım ve ona doğru baktım. Diane'e birçok sır verdim. Kimseye anlatmadığım sırlar. Celine'e bile, Alain hakkındaki sürekli tartışmalarımız ve onu terk edemem yüzünden. Tanıştığım ve evlendiğim çocuğun bana geri döneceği umuduyla bu kadar şeye katlandığım için utanıyorum, ancak yıllar geçtikçe bu umudu şişeye gömüyorum. Tuvalet kabiniinde nerede beklediğini bildiğim için şimdi yudumlamak için can attığım bir şişe. Sonsuz döngü beni boğuyor.

Şimdi Diane'e bakarken, onun beni dinlemek, gerekçelerimi anlamak için duyduğu hevesi görüyorum. İkimiz de birlikte olmamamız gereken erkeklerle birlikte olma gerekçelerimizi paylaşmanın diğerimiz için iyi olmadığını farkındayız. Celine ve Beau, ben buraya geldikten sadece birkaç ay sonra Amerika'ya ilk geldiklerinde, Alain'in tacizinden kısa bir süre kurtuldum. Şüphelerim Beau'nun bunu geçici olarak durdurduğu yönünde. Geçtiğimiz yıllarda her zamankinden daha dengesizdi ve Ormand'ın sevgisi konusunda giderek daha da paranoyaklaşıyordu. Bir ilişkiden şüphelendiği son seferde iki gün çalışmadım. Bir içki içmek için yanıp tutuşan ve bu anıdan tiksinen Diane cevabımı beklerken uzun bir nefes veriyorum ve ona gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"Çok küçükken, çok küçükken, babamın arkadaşları bana çok ilgi gösterdi ve bu da birçok çatışmaya yol açtı." Ölümüne, ama bu kadarını kabul etmiyorum. "Küçükken okulda kızlar bana burada davrandıkları gibi davranırlardı. Şimdi, eğer Alain'in arkadaşı bana iltifat ederse, ben ..." Başımı sallıyorum. "Bir arkadaşım, Ormand, doğum günümde elbisemin içinde çok güzel göründüğümü söyledi ve bir daha hiçbir arkadaşım ile yemek yememe izin vermedi." Hemen ardından, Alain toplantıların çoğuna katılmama izin vermeyi bıraktı ve arzu ettiğim asker olmamı imkânsız hale getirdi. Bu da beni daha fazla içmeye yöneltti.

"Onu savunduğumdan değil," diyor Diane, "ama sen erkekleri çıldırtan türden bir güzelsin."

"Biliyorum," diyorum dudağımı
çiğneyerek. "Mütevazı da," diye
gülüyor.

"*Biliyorum*," diyorum ona, "bu çok fazla güven değil. Çok fazla ilgi. Bundan nefret ediyorum. Ama ne yapayım? Kendimi mi *çirkinleştireyim*?"

"Yapabileceğin pek bir şey yok."

"Şişmanlayabilirim," diyorum. "Ama istemiyorum."

"Bu çok saçma. Başkalarının güvensizlikleri yüzünden seninki gibi bir güzelliği bir kenara atamazsın."

"Alain o Yani. . ." I Dur, arama için ve
kelime. "Kıskançlık."

"Kıskanç mı?"

"Evet, çoğu gün kendimi evimizin tutsağı gibi hissediyorum." Uzun bir nefes veriyorum. "Şu cadıya benziyorum"- Donna'yı gösteriyorum- "Birçok çatışmadan özgürleşiyorum."

Diane bileğimi kavradı. "Burada işlerin senin için bu kadar zor olmasına üzüldüm, Delphine. Hayal ettiğin hayatın bu olmadığını biliyorum ama her şey daha iyi olacak. Düzelecek."

"Ben bunu görmüyorum," diyorum, ahırdaki şişeyi yudumlamak için can atarak.

"Evet, açıkçası bugünlerde ben de kendimi pek iyimser hissetmiyorum." Bana döndü, gözleri korkuyla parlıyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var ve henüz kimseye söylemedim."

Tam itirafını söylemek için ağzını açtığında, çağrısının sesiyle ikimiz de sıçırıyoruz.

"Johnston," diyor ekip liderimiz bir metre öteden ve ben bunun Roman adına olduğunu biliyorum.

Diane bana dönüyor, gözlerinde bir parıltı ama dudaklarında bir özür.

"Özür dilerim. Ona bunu yapmayı bırakmasını söyledim."

"Git, ikimiz için de mutlu olan sen ol." Mesaimin sonraki yarım saatini yalnız geçireceğimi bildiğim için el sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

"Söz veriyorum öyle bir şey yok," diyerek kederli bir şekilde uzaklaşıyor.

Tuvalet kabiniinde sakladığım şişeden uzun yudumlar aldıktan kısa bir süre sonra, dinlenme odasındaki aynada yansımamı inceliyorum; çenemdeki sarı morluk bugün belirgin bir şekilde daha açık. Alain son zamanlarda beni itaatkâr kılmak ve bayılmadan önce içime girmek için minimumdan fazlasını yapamayacak kadar meşguldü. O dikkatle bile zar zor bitirebiliyor. Sırtım ağrıyor ve önümdeki uzun saatlerden korkarak dönüp banyodan çıkıyorum ve Donna ile fısıldaşan birkaç kadının beni beklediğini görünce kısa kesiliyorum.

"Koruman şu an burada değil, sürtük." Gözlerimi onun vücudunda gezdirirken, Donna'nın sık sık giydiği mor botlarda durduruyorum. Sanırım Diane onlara Doc Martens diyordu.

"Botlarını beğendim," diye iltifat ediyorum, o da bana tehditkâr bir şekilde gülümsüyor.

"Onlardan nefret etmek üzeresin," diye tehdit ediyor.

"Oh?" İçkiden kaynaklansın ya da kaynaklanmasın, sahip olduğumu neredeyse unuttuğum bir cesaret içimi dolduruyor ve başka bir hakaret daha cadaloz dudaklarından çıkamadan ayağa kalkıp ağzına yumruğu indiriyorum. Bu tanıdık his, Diane beni bulmadan önce beni bayıltan kadınlardan yediğim dayağa neredeyse değişiyor. Ve birkaç saat sonra kovulma riskini göze aldığım için Alain'in bana attığı ilave dayağa.

Onuncu Bölüm

TYLER

ABD BAŞKANI: GEORGE W. BUSH| 2001-2009
SONBAHAR 2004

"Peki, Amy Miller'la aranızda ne varmış? Çünkü görünüşe göre *bizim oğlan* hakkında konuşmadan duramıyor," diye cıvıldıyor Sean, annemin minibüsünün sürücü koltuğunda oturduğum Dom'la benim aramda kafasını uzatarak.

Son demlerini yaşayan ve annemin ayrılmayı reddettiği bir minibüs. Ehliyetimi ilk alan kişi olduğumdan beri annemin üçümüzün şoförlüğünü yapmama izin vermesi sayesinde çalıştırmaya devam etmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz bir minibüs.

Sean'ın amcasının ağır bir kalp krizi sonucu bize bıraktığı klasikleri restore etmeyi bitirene kadar durum geçici. Onları sokağa hazır hale getirme süreci, masraflar nedeniyle yavaş ve acı verici oldu ve olacak, ancak sonunda beklemeye değeceğini düşünüyoruz.

Sean'ın amcasının dul eşi, kendisine tanınan süre içinde onları götürdüğümüz sürece hiçbir koşul öne sürmeden teslim etmeyi tercih etti.

Arabaya atladık ve avluyu açar açmaz 66 model C20'yi fark ettim ve hemen yanına gittim. Sean ve Dom da aynı şeyi kendi arabaları için yapmışlardı. O gün sanki her üç araç da her birimiz için önceden belirlenmiş bir şekilde bekliyormuş gibi bir kader hissi vardı. Üç araç da şu anda King's'te, Dom'un ailesinin ölüm tazminatıyla satın aldığı, parasını ödediği ve on altı yaşına bastıktan bir gün sonra ruhsatını aldığı garajda, soyulmuş halde bekliyor.

Restorasyona yardımcı olması için, son üç hasat boyunca Jennings & Sons'da traktör ekipmanlarında çalışmış olan Russell'ı çağırdım. Üçümüz de Tobias'ın emri üzerine Russell'a sırrımızı açmadan önce hızlıca onunla konuştuk - şimdi hepimizin aklının bir köşesinde duran bir gecede bize verdiği bir emirdi bu.

Aylar önce, Tobias Fransa'ya gitmeden önce yaptığı gibi bizi kendi yerine çağırdı. Hepimiz şenlik ateşinin etrafında toplandığımızda, ilkinden yarım on yıl sonra, T'den yayılan gerilim hepimize toplantının doğası gereği çok farklı olacağının ipuçlarını vermişti. Öyle de oldu, özellikle de Tobias Roman'a yönelik oyun planını açıkladığında.

"Stratejimizi basitleştireceğiz," diyor Tobias, gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla alevlere bakarak. Tınısı, o gün Dom'u kütüphaneden alırken Roman'la istemeden karşılaşması nedeniyle öfkeyle doluydu.

"Anlamı?" Ciddi ve etkileyici ses tonundan dolayı kulaklarım dikilmiş bir şekilde soruyorum.

"Bu oyunu doğru oynamalıyız. Roman gibi bir adamı yenmenin tek yolu uyuyan devi oynamaktır," diye aktarıyor dördümüz arasında havada bir mırıltı dolaşırken.

"Truvalı Helen'i düşün," diye açıklıyor Dom, zaten kardeşine karşı anlayışlı.

O gece söylenen sözlerde iliklerime kadar hissettiğim bir keskinlik vardı; teker teker rollerimizi yüksek sesle söylemeden önce tarif edilemez bir durgunluk vardı, ben ilktim.

"Ben üçüncü nesil bir denizci olacağım. Bu kesin ve nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da bir ordu kurmaktır."

O andan itibaren konuşma akıp gitti, ancak kelimeler sanki hiçbirimiz tek bir kelime bile söylemeden önce karar verilmiş gibi gereksiz görünüyordu. Dom'un çemberimizin hemen dışında Tobias'a yaklaşıp savaşın kaynağını ve arkasındaki mitolojik Helen'i sorduğunu ancak ondan sonra izleyebildim,

Ben de kulak kabarttım ve aralarındaki sessiz konuşmanın sonunu yakaladım.

"Helen ne olacak?" Tobias, Roman'ın yakınlardaki kalesinin inşaat alanını tararken Dom, bir metre ötede durdukları yerde sırtı bana dönük olarak sormuştu.

Hemen ardından gelen uzun duraklama nedeniyle kulakların daha da dikilmişti.

"Helen'i bu işin dışında bırakıyoruz," diye kesin bir dille cevap veriyor T.

Hem bir bildiri hem de bir kuraldı ve ben de sessizce ama tüm kalbimle buna katıldım, sonra da ormanın içinden geçerek kendi evimde devam eden savaşa doğru yürüdüm. O gece hepsi benimle dalga geçmiş, bir *kızın* etkisinde olduğumu düşünmüşlerdi. Gerçeğin ne kadar karmaşık olduğunu -endişemin iki kadın arasında bölündüğünü- açıklayamayacak kadar sinirliydim.

Bunlardan biri Regina Jennings ve babamın o gece onu neye maruz bırakmış olabileceği idi.

Diğeri ise kısa bir süre önce onu yatağına yatırmadan önce mutfak zemininden topladığım bir kadındı. Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce oturma odasında karşılaştığımızdan beri yavaş yavaş düşüncelerimi işgal etmeye başlayan bir kadın.

"Hadi ama, Amy ile aranızda ne var?" Sean dürtüyor, beni minibüse geri sokuyor, bir türlü kurtulamadığım gümüş-gri dönüş bakışlarından uzaklaştırıyor.

"Tanrım, dostum, sadece konuşuyoruz, hepsi bu," Dom sırtışını gizleme zahmetine girmeden bana bakarken iç geçiriyorum. "Tek düşündüğün bu mu?" Sean'ın dikiz aynasına soruyorum, soru retorik.

"Sır olarak saklamanın nesi var?" Sean karşı çıkıyor.

"Belki de sorguya çekilmek istemediğim içindir," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle. Sean ilk kez tadına baktığından beri adil sekse karşı biraz takıntılı hale geldi. Yine de daha az suçlu olduğumu söyleyemem. Gerçi fırsat bulduğumda kaçmak için daha çok seks *eylemeni* kullanıyorum.

"Beyefendiyi oynama, Tyler. Bir centilmenden çok uzak olduğun söyleniyor."

Dom bana kaşlarını kaldırıyor, ben de sinirlenerek boynumu kırıyorum.

"Miller çok seksi," diye devam ediyor Sean, "ama benim bilmek istediğim bunu nasıl başardığın. Ortaokuldan beri kışında bir sopa var ve o *daha yaşlı*."

Sessiz kalıyorum, Dom'la benim koltuklarımız arasında vızıldayan sinekten kurtulmaya hazırım.

"Bir teorim var," diye devam ediyor Sean, "geleceğin yüksek ve sıkıları *deneyimli* ve *acımasızları* sever."

"Sen bir aptalsın," diye iç geçirdim.

"Ben inkar duymadım, sen duydun mu Dom?"

Dom sırtıyor ama ruh halimi sezdiği için sessiz kalıyor.

"Hey, centilmen olmakta yanlış bir şey yok," diye araya giriyor Sean, "Kızlarıma çok iyi davranıyorum. Hiç şikayet duymayacaksın."

"Hepsinden mi?" Dom şaka yapıyor.

"Nefret etme," diyor Sean, ben Main'i kapatıp sertleşirken, babamın F-150'sini gördüğümde parmaklarım direksiyonda sıkılaşıyor. Dom duruşumu okuyup babamın kamyonetinin park ettiği yere doğru görüş alanımı takip ederken Sean kayıtsız kalıyor. Sean da istediğinde aynı dikkati gösterebiliyor. Bu düşünce ancak sessiz saniyeler geçtikten sonra nihayet odayı okuyabildiğinde doğrulanıyor.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor ve Dom onu susturmak için cevap olarak çenesini sallıyor.

"Hayır, dostum," diye itiraz eder Sean, "burası biraz gergin. Konuş benimle."

"İlişkilerinin ayrıntılarını paylaşmak istemiyor, göt herif, bırak gitsin," diye Dom beni koruyor. Öğrendiğim bir şey varsa, o da bugünlerde Dom'u çok az geçebildiğim. İşin iyi tarafı, Sean grup paylaşımının bir hak olduğuna inanırken, o beni istemediğim hiçbir şeyi anlatmaya zorlamıyor.

Normalde Tobias'la birlikte ikisine de her şeyi anlatırdım ama bu sefer durum farklı. Son zamanlarda çok daha az şey paylaşıyorum, babamı aldatırken yakaladığımı ya da

Sonrasında Dom'un oturma odasında nefes sayımı yapmama neden olan bir kafa boşluğu. Bazı nedenlerden dolayı, her şeyi içime attım.

Muhtemelen sinir uçlarıma çok yakın olduğu içindir. Sean'ın evine sessizce yanaşıp önce onu bırakırken artık görmezden gelemeyeceğime karar veriyorum.

"İyi," diyor Sean kızgınlıkla, futbol malzemelerinin olduğu çantayı kaparken, "ama bana söylemediğiniz için siz bir pisliksiniz." Minibüsün kapısını açarken, ayrılık sözlerinin daha iyi olduğunu düşünüyor ve aramızda bakışıyor, tüm animasyon kayboldu. "İyi misin, Tyler?"

"Evet dostum, ben iyiyim. Seni sonra ararım."

"Pekâlâ," diyor, Dom'la birbirlerine bakmadan önce omzumu avuçlayarak, ölçmeye ya da deşifre etmeye zahmet etmediğim bir bakış atıyor.

İkisi de evde annem ve benim için cehennem azabı yaşandığını biliyor ve ikisi de ayrıntılar için beni çok fazla zorlamadı, ancak ağırlık orada.

Sean'ın garaj yolundan çıktıktan sonra bir dur işaretine yanaşıyorum ve arkamda kimse olmamasına rağmen sinyale basıyorum. Dom bir ya da iki dakika boyunca oturup sabırla beni beklerken tek kelime etmiyor. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

Tereddüt etmeden ya da iyiliğinin ne olduğunu sormadan başını sallıyor. İşaret ettiğim yönün tersine dönmeden önce ona vermediğim bir iyilik.

Dakikalar sonra, alışveriş merkezinin sonundaki duvardaki deliğin hemen dışında duruyorum. Minibüsü park edip binayı ve çoğunlukla boş olan otoparkı taradıktan sonra tekrar ona bakıyorum. "Sadece mecbur kalırsan gir."

Ben minibüsten inip girişe doğru ilerlerken Dom başını sallıyor ve başka bir bilgiye ihtiyaç duymuyor.

Lynyrd Skynyrd'ın "Gimme Three Steps" şarkısı soğuk havada bangır bangır çalıyor ve ben renkli cam kapıdan içeri adımımı atarken kulaklarımı dolduruyor. İçeri girdiğimde, Cadılar Bayramı süslemeleriyle dolu barı tarıyorum. Ucuz, kartondan kesilmiş fenerler bantlandıkları yerden bana toplu halde sırtıyor.

Babamın ikinci evi olarak sahiplendiği duvardaki deliğin sarkık kiremitli tavanını destekleyen her direğe. Yerleşik taburesinde onu fark etmem saniyelerimi alıyor.

Şu an ile onu gelip almam için arandığım zaman arasındaki fark, görüştüğu kadının şu anda ona asılıyor olması. Sanki onu bar taburesinden sıyırdığımda kadının orada olmadığından emin olmanın bir nezaketi varmış gibi. Bir zamanlar saygı duyduğum adamın annemi alenen aldatmasını izlerken içimde öfke ateşi yanıyor.

Kız onun kucağında adeta öğütölürken, beni derimden süründüren onun aşık olmuş ifadesidir. Barın etrafından dolanarak, siyah-turuncu cicili bicili bir örtünün arkasına gizlenmiş karanlık bir köşede sabırsızlıkla bekliyorum. Sabrımın karşılığını, çok geçmeden kızın adamın üzerinden sıyrılıp tuvalete giden koridora yönelmesiyle alıyorum.

Barın etrafında dönerek, birasının son bardağını içişini ve bir tane daha içmesi için işaret edişini izliyorum. Öfkeden kudurmuş bir halde ona doğru ilerliyorum, ivme kazanıyorum ve kafası çarpmadan sadece bir an önce kırıldığında avantaj sağlıyorum. Avuçlarımı göğsüne vurarak, içimde yuvarlanan tüm öfkeyle onu itiyorum, sırtüstü yere düştüğünde damarlarımda mide bulandırıcı bir memnuniyet akıyor, pleather tabure ondan uzaklaşıyor.

Babamın düştüğu yere doğru diz çöktüğümde etrafımdan nefes sesleri ve şok mırıltıları yükseliyor, tam o sırada bir çift yıpranmış bot çevreme yaklaşıyor.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, işine bakacaksın," diye araya giren kişiyi uyarıyorum, tam o sırada barmen Brian benim adıma konuşuyor.

"Araya girme dostum, o Carter'ın oğlu."

Bir saniye sonra, gülen babamı ceketinden tutup cam kapıdan dışarı sürüklüyorum ve üst kısmını donmuş kaldırıma bırakıyorum. Babam yavaşça ayağa kalkarken kar havayı kaplıyor, ayağa kalkmadan önce biraz tökezliyor.

Sırtarak konuşurken likörle parlayan gözleri yavaşça bana kilitleniyor ve odaklanıyor.

"Demek bu gece o gece, ha? Babanla dövüşmek mi istiyorsun, evlat?"

Öfke mantığının önüne geçiyor ve bir adım daha atarak çenesini kavrayan bir sağ yumruk atıyorum. Benim yaptığım gibi o da darbeyi emiyor. Az önce yaşananların ağırlığını göğsümde hissederken, bunun ne kadar yanlış olduğunun -ilişkimizin bu andan itibaren ne kadar farklı olacağının- tamamen farkındayım.

"On yedi yaşında bir serseri için hiç fena değil," diyor mide bulandırıcı bir sırıtışla, parmaklarıyla dudaklarını kaplayan ince kan izine vurarak. Sağımızda, Dom'un çoktan minibüsten inmiş, minibüse yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olduğunu görüyorum.

"Sen bir yüz karasisin -" hakaretin ona çarptığını görüyorum, zırhı bir an için bir şekilde delinebiliyor- "evliliğin, bana verdiğin isim ve üniforma için."

Bir adım öne çıkıp çenesine bir yumruk daha indirdiğimde annemin acılı yüzünü görüyorum. Bilerek tepki vermediği bir yumruk, ki bu beni şaşırtıyor.

"Ne var, baba?! Öğretecek dersin yok mu, erkek olmak üzerine vereceğin sert bir sevgi ya da nasihat yok mu?"

Bir yumrukla göğsüme vuruyorum, sesimdeki çatlağı duyuyorum, bu da içimdeki kırılmayı yankılayarak zayıflığı dışarı atmamı sağlıyor.

"Sen iyi bir evlatsın Tyler," diyor, görünüşte samimi, kendi sesi titriyor.

"Yapma. Zahmet etme. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok.

Beni yıllardır görmedin. Lanet olası yıllar!"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye mırıldanıyor, suskun ve sakin. "Yirmi yıl önceki yansımama bakıyorum."

"Carter? Her şey yolunda mı?" diye sesleniyor arkamdaki kapıdan ve ben kim bilir ne kadar zamandır annemi aldattığı kadına dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

Babam avucunu kaldırırken, "Kurtul ondan," diye emrediyorum.

"İçeri gir," diyor babam ona, "birazdan geliyorum."

"Ama-"

"Grace, git!" Suçlu gözleri tekrar bana kayarken içeri çekildi.

"Oh, lanet olası bir ismin ironisi," diye alay ediyorum. "Alabileceğin tüm *Grace*'e *ihtiyacın* olacak çünkü işimiz bitti baba. Beni duyuyor musun? Şu andan itibaren seninle işimiz bitti. Ailemizi yok ettin ve sen bununla, ona yaptıklarıyla yaşayabilirsin ama ben yaşayamam. Anneme söyle, yoksa ben söylerim."

"Biliyor oğlum," diyor, ses tonu yenilgiden başka bir şey değil.

"Saçmalık." Başımı sertçe sallıyorum. "Neden onu terk edemedin? Bu kasabadaki herkesi tanıyor. Onu küçük düşürüyorsun. *Beni* küçük düşürüyorsun. Ailemizi küçük düşürüyorsun. İğrençsin."

"Sen iyi bir evlatsın," diye tekrarlıyor usulca. "Gerçekten Tyler, öylesin ama annenle benim aramda olanlar şu anda seni aşıyor."

"Bu boku çekeceksin, gerçekten mi? Bunun yetişkinlerin işi olduğunu mu iddia edeceksin? Onu evimize sen getirdin!"

Babam gözlerini indirmeyi akıl etti.

"Seni idolüm olarak görüyordum," dedim ona. "Ben ... ve şimdi utanıyorum. Sana babam demekten utanıyorum." Öne çıktım, çenemi kaldırdım, gözlerimde parıldayan yaşları akıtmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. "Elinde kalan tek şey aileni birlikte mahvettiğin kadın. Umarım buna değer."

"Annen beni terk etmeyecek, oğlum." Sesi artık bir fısıltının biraz üzerinde.

"Bunu yapacağından emin olacağım," diye tıslıyorum. "Yapacağından emin olacağım. Ona bu gece söyle."

"Beni duymuyorsun, Regina biliyor."

"Biliyor, ha? Grace'i onun yatağında becerdiğini biliyor mu? Bilmediğine bahse girerim. Sen ya da ben. Çabuk anla," diye çıkışıyorum, kaldırımdan inip Dom'a doğru başımı sallıyorum, ben anahtarlarımı çekerken yolcu kapısını açıyor.

"Beni terk etmeyecek çünkü artık bana dokunmayacak!" Babam geri çekilen sırtıma bağıyor.

"İşte *bu* yetişkin işi," diye bağırdım hiç sempati duymadan.

Beni sıkıştırarak şoför kapımı kapattı. "Ama artık bunu kendi işin haline getirdin, o yüzden duymalısın."

Ona doğru döndüğümde geri adım atıyor ve park yerini taramadan önce bara doğru bakıyor. Işığa doğru ilerleyip gömleğini kaldırdığında şaşkınlığım sadece birkaç saniye sürüyor. Yara izini, daha doğrusu sağ tarafını boydan boya kaplayan kaygan, yanık deri okyanusunu gördüğümde verdiğim tepki sesli bir hava çıkışı oluyor.

"Annen neredeyse iki yıldır bana dokunmadı ... bu yüzden evet oğlum, dışarı çıktım ve hiçbir evli erkeğin yapmaması gereken şeyi yaptım çünkü karım da beni senin kadar iğrenç buluyor."

"Annem asla-"

"Bundan emin misin?" diye karşı çıkıyor, göğsü kabarıyor.

Başımı sallıyorum, bu kadar zalim olabileceğini tamamen reddediyorum. "Artık tam bir alkolik ve huysuz bir piç olduğun gerçeğinden olamaz, değil mi?"

"Davranışlarımda hiçbir şey olmadığını söylemiyorum-"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Çok kendini beğenmişsin," diye alay ediyor, "çok kibirli ve kendinden emin. Ya bu özgüvene sıkı sıkı tutun evlat, ya da bekle. Sana bunu pompalamaktan mutluluk duyacaklardır. Ama öte yandan, eve dönmenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok!"

"Bana söylemek için hiç zaman ayırmadın, değil mi? Hayır, o zamanı içerek geçirdin."

"Orada ne olduğunu bilmiyorsun! Asla bilemezsin çünkü açıklanabilir bir şey değil!" Gömleğini kafasının üzerinden yırtarak beni yanıklara bakmaya, var olduklarını kabul etmeye zorladı. Var oldukları ve muhtemelen yıllardır var oldukları gerçeğinden yeni yeni kurtuluyordum. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

"Ne zaman?"

"Bunun bir önemi var mı? Olan oldu ve ben bununla başa çıkıyorum." Alay ettim. "Evet, nasıl başa çıktığını gördüm."

"Oğlum, üniformanı giydiğinde *benim gibi* olmamak için sağlam durduğundan emin ol."

"Yapmayacağım," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Hayır, çünkü sen daha iyi yaparsın, değil mi?" Başını alaycı bir şekilde sallıyor. "Yapmayacağıma yemin ettiğim gibi oğlunu incitmeyecek, kafasını karıştırmayacak ya da onu küçümsemeyeceksin. Yapmayacağıma yemin ettiğim gibi karından gün be gün uzaklaşmayacaksın. Savaşa başka bir adam olarak gidip, başka bir adam olarak dönmeyeceksin. Sen istisna olacaksın, daha iyi bir asker, koca ve baba. Sırtında taşıdığın savaşı asla ön kapından içeri sokmayacaksın."

Yansımasına bakmakla ilgili sözlerini tartıyorum ve anlattıklarına inanmayarak başımı sallıyorum. "Bana büyükbabamın-"

"Dediğim gibi, yirmi yıl önceki yansımana bakıyorum. Onunla konuşacak kadar onu affetmem ve senin bir mil yakınına gelmesine izin vermem neredeyse on yılımı aldı. Senin tanıdığın adam ile beni yetiştiren adam tamamen farklı iki adam."

Orada öylece durdum, anlattıkları karşısında şok oldum ve büyükbabamın da aynı davranışları sergilemiş olması beni daha da şaşırttı.

"Ben onun en kötü zamanlarındaki haline kıyasla parkta güneşli bir Pazar günüyüm. Yani, evet, deden çatladı ve baban kendi fırtınasını iyi atlatamıyor, ama bunu yapacak asker sen olacaksın, değil mi? Kahretsin"-elini çenesinde gezdiriyor-"Umarım senin iyiliğin için öyle olursun. Ama sana şimdi söylüyorum..." Gözleri uyarırcasına benimkileri kavırıyor. "Yapma bunu."

"Ne?"

"Sizi yıkıp yeniden inşa edecekler, sizi bir tanrı olduğunuza inandıracaklar. Kendinizi yenilmez hissetmenizi sağlayacaklar ama yenilmeyeceksiniz. Hiçbir erkek öyle değildir. Sonunda, eğer sağ çıkabilirsen, eve saklayamayacağın yaralarla döneceksin, fiziksel

ya da başka türlü, ve onları saklayamadığınız gerçeği sizi canlı canlı yiyecektir. Sonra size söyledikleri ile gerçekte hayatta kaldığınızı hatırlayacak ve bunların birbiriyle tam olarak örtüşmediğini göreceksiniz. Ama en lanet yalan, eve döndüğünüzde onu orada bırakabilecek *kapasiteye* sahip olacağınızdır. Lanet kapıyı bulabileceğin yalanı. Bunca zamandır hâlâ sana ve annene giden kapıyı arıyorum oğlum, çünkü her yere baktım ve sana geri dönemiyorum." Kararlılığımın dağılmaya başladığını hissettiğimde sesi kırılıyor. "Sana ve Regina'ya geri dönemiyorum."

Ona bakakaldım, mide bulantısı tehdit ediyordu. "Cidden bana askere gitmememi mi söylüyorsun?"

"Sana işlerin değiştiğini söylüyorum. Ordu, büyükbabanın ve benim kaydolduğumuz ordu ile aynı değil ve bunu hayatınla kumar oynayarak öğrenmeni istemiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söylüyorum. Yolumu kaybettiğimi, kendimi kaybettiğimi biliyorum. Sen ve annenin daha iyisini hak ettiğinizi biliyorum ve ona söyleyeceğim. Eğer isterse giderim."

Olan bitenin gerçekliği ikimizin de içine işlemeye başlıyor ve pişmanlık tehdit ediyor, ama annemin gözyaşlarını sürekli gördüğüm için bunu savuşturuyorum.

"Seni ve anneni tüm varlığımla seviyorum oğlum. Biliyorum eve bir kutu içinde gelmem ikiniz için de daha iyiydi . . . ya da hiç, ama gitmene izin vermek istemedim." Tüm inanç sistemim gibi o da durduğu yerde parçalanıyor. "Ama ikiniz de beni uzun zaman önce bıraktınız, değil mi?"

Ellerini başının üzerine koyuyor, sesi o kadar kalın çıkıyor ki tanıyamıyorum.

"Üniformayı çok fazla seçtim ve şimdi lanet kapıyı bulamıyorum." Artık açıkça ağlıyor. Dağınık ve korkunç ve benimle konuşan adamı birlikte büyüdüğüm baba olarak tanıyorum. Ve yakalandığı için değil, gerçekten özür diliyor ama artık çok geç.

"Onunla konuşabilirdin," diye çıkışıyorum, öfkemden acı sızıyor. "Annem lanet olası bir psikolog, baba."

Lanet kapıyı bulmana yardım etmeye çalışabilirdi."

Başını iki yana sallayarak bu olasılığı ortadan kaldırıyor ve bir nefes veriyor. "Sen iyi bir evlatsın," diye fısıldıyor kısık sesle. "Özür dilerim."

Ben geri çekilen arkasından bağıırken o dönüp barın yan tarafına, ön kapının karşısına doğru yürümeye başlıyor.

"Hey, Başçavuş Jennings!" Kendine geldi ve gözlerimi tuttu. "Eğer gerçekten ciddiysen, annemden uzak dur!"

Minibüsün içinde, bardan hızla uzaklaşırken tekerleklerimi döndürüyorum, kalbim yıllar önce başladığı yavaş parçalanmayı tamamlarken onun ifşaatlarıyla sarsılıyorum. Duygularım beni ele geçirirken kendimi kenara çekmeye ve minibüsten uzaklaşmaya zorluyorum. Göğsüm kabarırken, en büyük parçamın benden koptuğunu hissediyorum - gece gökyüzüne bakarken babamın yıllarca süren beklentileri buharlaşıyor. Gökyüzünden kar yağıyor, görünüşe bakılırsa gökyüzündeki boşluktan başka bir şey yok. Yüzüm yukarı dönük, donmuş zemine çarpıyorum, içimden gırtlaktan bir çığlık yükselirken hiçbir yöne hareket edemiyorum.

Dom'un çizmeleri bir süre sonra, ben donmuş çimleri yırtarken, babamın itiraflarını yeniden düşünürken tırnaklarımın altında kir toplanırken ortaya çıkıyor.

"Haklı," diye burnumu çekiyorum, beni bu halde görmesinden nefret ediyorum - bu kadar çiğ - ama eğer duygusallaşacaksam, Dom'un tanık olmasını diğerlerine tercih ederim. Dom birkaç saniye yanımda oturduktan sonra sözleri pantolonumun sesini bastırıyor.

"Çok üzgünüm Tyler," diye fısıldıyor kısık sesle. O zaman duygusal olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Dizlerimi kavrarken bakmaya cesaret edemiyorum, parmaklarım beyaz, tırnaklarım bir şekilde kanlı.

"Bunu çözeceğiz dostum. Yemin ederim çözeceğiz. Askere yazılmana gerek yok." Benimle birlikte o da darbeyi sindirirken kelimeleri birbirine karıştırıyor. Çoğu insanın bilmediği şey, seçilmiş kardeşimin duygularıyla yaşadığı, özellikle de

İçgüdüleri. Duygularını bastırmanın ya da kutuya koymanın bir yolu olsaydı, hayatta kalamazdı. Bu gerçeği maskelemekte uzman olsa da onu besleyen şey kalbidir. Onunla ilgili mantıklı düşünürken aklıma bir fikir geliyor, olası bir yol fikri.

"Hayır," diye mırıldanıyorum hem beyan hem de yemin ederek. "Bu döngüyü kıran ben olacağım."

Başını salladığını anlamak için göz ucuyla bakmama gerek yok.

"Evime gel," dedi sonunda. "Bu gece benimle kal. Tobias'ın yatağında uyu. Eve gitme."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Kusura bakma dostum ama bir kez olsun senin evinin sığınacağım bir yer olacağını düşündün mü?"

"Siktir git," diye tükürüyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yine de alınmadım." Birkaç vuruş sonra konuştuğunda ikimiz de kıkırdamıyoruz.

"Yine de biraz dengelendi, değil mi?" Bahsettiği *kadın hakkında* bir gizem yok.

"Evet, fark ettim," diye itiraf ediyorum. Delphine, Tobias Fransa'ya gittiğinden beri Dom'la bir ilişki kurmaya çalışıyor ve Dom onu acımasızca reddetmekten başka bir şey yapmıyor. Ayağa kalkarken pantolonumdaki donmuş otların bir kısmını siliyorum. "T gitmeden önce de çabalıyordu ama bunu sana göstermemem gerektiğini biliyordum."

"Sence ona bir şans vermeli miyim?"

"Bence istiyorsun ve sana öyle ya da böyle demiyorum ama Dom-" Kaşlarımı çatıyorum, ona söyleyip söylememem gerektiğinden emin değilim.

"Ne?" diye ince bir taleple sorar.

"Birkaç ay önce sigara kutusundaki mektuplardan birkaçını okudum. Anladığım kadarıyla eski kocasının ona yaşattıkları korkunçmuş. Özel hayatına bu şekilde girmenin yanlış olduğunu biliyorum ama onu o kadar çok yerden yere vurduktan sonra bilmem gerekiyordu."

"O kadar kötü mü?"

"Dediğim gibi, sadece birkaç mektubunu okudum ve yaptığım şey hâlâ canımı sıkıyor."

Saçmı kafa derime kadar kesti.

Dün gece beni karda uyuttu.

Bu yazılı kelimeleri okumak bana fiziksel olarak acı verdi. Beni en çok rahatsız eden ve anlaşılmaz bulduğum şey, alışık olduğum zorlu kadının o mektupları yazan kadınla aynı olması.

"Dikkat et" -ona bakıyorum- "annenin dönüş mektupları da orada ve sadece marjinal olarak daha iyi. Abijah bir aziz değildi."

"Sadece iki tane okuduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Delphine'in," diye itiraf ediyorum, gözlerindeki suçlamadan suçluluk duyarak.

Kaşlarını çatıyor. "Eğer bir günlük tutmaya karar verirsem, onu okuyacak mısın?" diye ortalığı yumuşatmaya çalışsa da, kalbim artık asla kurtulamayacağımı bildiğim bir ağırlık taşıyor.

"Siktir git." Yorgunluk çökmeye başladığında yüzümü silerek temizliyorum. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Benden asla özür dileme," diye azarlıyor. "İyi ki oradaydım."

"Ben de."

"Keşke bana daha önce açılseydin." "Hepimizin bir derdi var," diyorum nefes verirken.

"Bu farklı bir şey," diye devam ediyor nadir görülen ciddi bir tonda, "askere yazılmak zorunda değilsiniz."

"Karar vermek için biraz zamanım var."

"Evet, var ve neye karar verirseniz verin, arkanızdayız."

Arabayı garaj yoluna çektiğimde, kendimi hiç olmadığım kadar bitkin hissederek direksiyonun başına oturuyorum.

"G e l i y o r musun?" Dom i n i p yolcu kapısını tutarken soruyor.

"Evet, minibüsü bırakıp geri geleceğim."

Başını sallayarak eve doğru ilerlemeden önce kapıyı kapatıyor. Verandanın yarısına geldiğimde, ön camdan ona güven verici bir baş selamı vermeden önce ender rastlanan endişeli bir bakış atarak arkasına bakıyor.

Minibüsü bırakıp anahtarı gizlice tezgâha koyduktan sonra fark edilmeden evden çıkıyorum ve Dom'un evine doğru kısa bir yürüyüşe başlıyorum. Sokağa çıktığımda, babamın itiraflarıyla birlikte az önce olanlarla boğuşurken ısırın soğğun kafamı temizlemesine yardımcı olacağı umuduyla yüzümdeki acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Annem onun aldattığını bilemez. Bilemez. O çok gururlu. Onu çok seviyor. Asla bu kadar duygusuz olmaz ve görev sırasında geçirdiği bir yanık için onu geri çevirmez. O boktan biri. Öyle olmak zorunda.

Dom'un sokağının köşesini döndüğümde, ön kapıdan çıkan Delphine'i görüyorum, verandayı çevreleyen demir parmaklığın hemen önünde duruyor. Onu görünce içimdeki kargaşanın bir kısmı dağılıyor, bir kıvılcım ateşleniyor, sigarasının ucunda yanan kiraz, daha önce aklıma gelen düşünceyi alevlendiriyor. Ona ve olası bir çözüme doğru adımlarımı hızlandırmamı sağlayan bir kıvılcım. Görüş alanıma girdiğinde, dikkatinin yağın kara sabitlendiğini fark ediyorum.

Fazla düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum. Karla kaplı basamakları tırmanıp ona yaklaştığımda, varlığımın onu az önce daldığı anıdan çıkarıp dikkatini bana verdiğini gözle görebiliyorum. Yüz ifadesi kasvetli, kederli görünüyor.

"Bana öğretmene ihtiyacım var," diyorum ona ulaştığımda, aylar önce yaptığım gibi onun üzerinde yükseliyorum.

O gün beni geri getirdiğinden beri peşimi bırakmayan gümüş grisi gözleri yavaşça benimkilere odaklanırken yüz ifadesine şaşkınlık yerleşiyor. "Sana *ne* öğreteceğim?"

"*Her şeyi.*"

On Birinci Bölüm

DELPHINE

Yatak odamın penceresinden sızan güneş ışığı yanan tenimi daha da ısıtırken, paslanmış vantilatörümün kanat çırpışları beni bilincime doğru sürüklüyor. Terle kaplanmış çarşafı yeniden ayarlamadan önce vücudumdan sıyrırken, dün gece sersemlemiş haldeyken perdelerimi kapatmadığım gerçeğine lanet ediyorum. Gözlerimi kör edici güneşten korumak için yüzümü yastığıma gömüp el yordamıyla komodinin üzerindeki bira bardağını arıyorum. Kaldırdığımda bir damla bile kalmadığını ağırlığından anlıyorum, dün gece şişelerimde ne varsa boşalttığımı biliyorum. Kar bu yıl erken geldi ve Matis'in yakarılarıyla benimle alay ediyor.

"Je suis vraiment désolé. Je suis vraiment désolé. Pardonne-moi." *Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Beni affedin.*

Kadim fısıltıları daha fazla içkiye uzanmamı sağladı - çok fazla içkiye. Başımdaki zonklama bunu doğrularken boş birayı bırakıyorum, komodine çarpıp gürültüyle yere düşüyor.

"Merde," diye homurdanıyorum, sonra bir metre öteden hafif bir kıkırdama sesi geliyor.

Tek gözümü açıp baktığımda Tyler'ın yatak odamın kapısında durduğunu görüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Birinci gün eğitim. Emirleriniz, *hatırladınız* mı?"

"Oui." Küçük bir yalan. Sürüklenme başlar başlamaz daha fazla içkiye uzanmıştım. Sersemlemiş halim ve Matis'in kar yağışının arasından gelen fısıltıları arasında, gözlerindeki perili bakış nedeniyle isteğini hayal meyal hatırlıyordum. Bir de yardım istemek için bana yaklaştığında yüzünde beliren kararlı ifade.

Ona öğretmek için yardım edin. "Okuldan *sonra* başlayacaktık." "Saat neredeyse dört oldu," diye belirtiyor, yüzünü bir

Bileğindeki saati bana doğru çevirdi.

Kafamın içindeki çarpıntı, onu reddederken aynı fikirde olmamın aptallığımı protesto ediyor.

"Git, biz ..." Kafatasım geriliyor. "*Yarın* başlayacağız. *Merci.*"

Kapımın eşiğinde oyalanmaya devam ettiğinde, gözlerimi tekrar açıyorum ve onu hala orada, *beklenti* içinde görüyorum.

"Anlamadığın şey nedir? Sana söyledim, yarın-" "Yarına kadar vaktim yok, Delphine."

Hem konuşması hem de tonu ergen bir çocuğunki gibi değil, kararlı ve çaresizlikle kaplı. Ses tonu ve mizacı, Ezeziel'in kendi çocukluğundan vazgeçip Jean Dominic'i kendi çocuğuymuş gibi büyütme kararlılığından dolayı tanıdık geliyor.

Ve yaptı da. Sadece on bir yaşında olan Ezeziel, Celine ve Beau öldükten kısa bir süre sonra kendisine verilen tüm görevleri yerine getirdi.

Ne kendime asla affettiremeyeceğim bir başarısızlık, ne de ailesinin beklediği arsaların üzerinde asılı duran iki tabutun görüntüsü ve kesinliği. Bir de kutsal toprağın kenarında beliren, aynı takım elbisenin farklı bedenlerini giymiş iki yetimin görüntüsü. İkisinin de saçları gece yarısı kadar siyahtı, birinin gözleri babasının ateş saçan gözleri gibiydi, diğerinin gözleri ise benimkiler gibiydi. O gün imkânsız için yalvarmaya devam ederken ağabeyinin gözlerini arayan gözler.

"Onları açabilir miyiz?" Jean Dominic tabutları sorar.

"Hayır," diye yanıtlıyor Ezeziel, Fransa'dan ayrılmadan bir gün önce Celine'in mutfağında bana rehberlik ederken tuttuğum minik elleri olan çocuğa artık benzemiyor - şimdi bir ömür önceymiş gibi görünen bir anı. Ezeziel'in gözleri artık sönük, bir zamanlar annesinin varlığında sahip oldukları ışıktan yoksun.

"Annemi görmek istiyorum," diye sızlanıyor Dom, "neden onları açamıyoruz? Babamı görebilir miyim?"

"Dom," diye azarlıyor Ezekiel sert bir fısıltıyla, "sessiz ol. Vaiz konuşuyor."

"Sadece onları görmek istiyorum!" Dominic histerik gözyaşlarına boğulmadan önce çığlık atıyor. Toplananlardan bazıları Jean Dominic'in yarattığı sahneyi izlemek için dönüyor, gözlerim Celine'in oğullarının yanında duran kadına takılıyor ve ona tutunuyor - gözleri parıldayan gözyaşları ve açık bir suçluluk duygusuyla dolu, dikkatle değiş tokuşlarını izleyen bir kadın.

Birçok sırrımla güvendiğim bir kadın. Suçluluk duygusuyla kederli yüzünü görmek, bir daha asla tüm gizli gerçeklerimi tek bir kişiye vermeyeceğimin, kimsenin üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyeceğimin bir kanıtı oldu. Matis'in bana bıraktığı son tavsiyelerden bazıları.

Ben bakışlarmla onu hırpalarken Diane tabutların yanında tek başına duruyor, kendi gözleri de yeğenlerime yapışmış durumda. Vazgeçmeyi reddederek, suçlayıcı bakışlarımı onun utanç dolu, korku dolu gözleri nihayet benimkilere dikilene kadar bekletiyorum.

O biliyor.

Roman Horner'ın fahişesi o patlama gecesi neler olduğunu çok iyi biliyor. Onunla yüzleştüğimde olanlarla ilgili herhangi bir bilgisi olduğunu inkâr etse de, beni ikna etmek için zayıf teni, dolaşan gözleri ve titreyen elleri yeterliydi.

Şimdi bana bakarken yüzünde aynı ifade var. Suçluluk. Kesin bir suçluluk. Ailemin son üyesine ne olduğu gerçeğini sakladığım için. Ben ona güvenmekle aptallık ettiğime lanet ederken, onun bakışları tüm şüpheleri siliyor.

O anlarda Matis'in her düşmanı gözden kaybolana kadar takip etme kuralını izlerken içimi nefret kapladı. Bunu yaparken, Diane'in küçük tepenin yarısında kendi içine çöküşünü izledim. Titreyen vücudu ve hıçkırıklarını bastırmak için ağzını kapatan avuç içleri şüphelerimi doğruluyordu. Celine ve Beau'yu bu şekilde yas tutacak kadar iyi tanıımıyordu.

Bugün bile, Celine ve Beau'yu neredeyse ona teslim ettiğim için aklımdan çıkmıyor çünkü ona yeterince inandım.

Roman'ın yolsuzluğu hakkındaki bilgilerimi paylaştım. Onu sık sık onunla konuşması için cesaretlendirdim ve gerçek doğasını bilme konusunda yalnız olmadığımı söyledim.

Roman, sevgilisinin hırsızlığından haberdar olan tek kişinin ben olmadığımı ortaya çıkarırken, Celine'in geçmişine bakabilir, Fransa'daki aktivist geçmişini ortaya çıkarabilir ve onun ve Beau'nun gerçek tehditler olduğuna karar verebilirdi.

Kazara ölümleri, onları susturmak ve geri kalanımıza bir mesaj göndermek için mükemmel bir yol.

Aylar sonra onu sokakta geçerken gördüğümde karnının yuvarlaklaştığını fark etmem, Roman'ı neden bu kadar şiddetle koruduğuna dair bir ipucu verdi. Ve muhtemelen sırrını bana bir daha açıklamayı denememesinin nedeni de buydu. Hamileliği.

O gün onların intikamını almak için yemin ettim, intikam için zamanımı bekledim. Onu hırpalanmış arabasına kadar takip ederken ve uzaklaşmasını izlerken bir daha asla yabancılara güvenmeyeceğime ya da hiç güvenmeyeceğime yemin ettim. O da biliyordu ve bugün *hala* benim gibi biliyor ki, ona güvenmek onların ölümüne sebep olmuş olabilir.

Taşımam gereken haç, ağırlığı derime ve kemiklerime, artık ev sahibini zar zor tanıyan ruhuma karıştı.

Ölümlerinden bu yana olduğu gibi dün gece ve ondan önceki gece de o günün hatırasını bulanıklaştırdım. Bunun kanıtı, her gözeneğimden sızan ve sırtımdaki terden aşağı süzülen içki. Bu ağırlığı bir gün daha taşımak için yaşadığımın kanıtı. Mezarın başında durup Celine'e yıllar sonra kendime sorduğum bir soruyla yalvarırken aklımdan çıkmayan son görüntü.

"Beni küçümsediğim bir şeyi yetiştirmem için nasıl bırakırsın?"

"Delphine?" Tyler soruyor, vantilatörün sesi kulaklarımı doldurmaya devam ederken sesi uzak, yan dönüp Tyler'ı incelerken başımdaki zonklama artıyor.

"İyi misin?"

Nazik davranıyor. Her zaman çok nazik. Hatta ve özellikle çok fazla yudum aldığım uzun bir gecenin ardından yatmama yardım ettiğinde. Çok fazla 'bir tane daha'. Asla beni kınamıyor.

Jean Dominic'in sık sık yaptığı gibi çapraz sözler. Babasının da içkiyle uyuştuğunu düşünürsek, Tyler için bu beni şaşırtıyor.

Sean ve Jean Dominic arasındaki endişeli fısıldaşmalar sayesinde bu gerçeği öğrendim ve belki de beni ona yardım etmeyi kabul etmeye iten de bu oldu.

Ya da belki de içkidendir.

Her iki durumda da teklif ettiğim için bencilce pişmanım ve yatağımın üstündeki sarkık tavan parçasını inceleyerek sırt üstü dönmeden önce bu pişmanlığı görmesi gerektiğini biliyorum.

Kuru dudaklarımın arasından, "Gençsin," diyorum, "taşıyacak bir yükün yok ve önünde çok ama çok yarın var." Şakaklarımda giderek artan zonklama yukarıda asılı duran kahverengi benekli lekeye bakışımı bulanıklaştırıyor.

Tyler cevap vermek yerine, sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi odama giriyor ve doğruca şifonyerimin üzerindeki pudra kutusuna yöneliyor. Birden doğruluyorum, battaniyemi göğsüme bastırıyorum, altında ne giydiğimden emin değilim. "Ne halt ediyorsun sen?"

O anda elinde bir sporcu içeceği olduğunu fark ediyorum. Kutudan bir paket alıyor ve bahaneme hazırmış gibi hem paketi hem de içeceği bana doğru itiyor.

"Kahve hazırlayayım ve mutfakta buluşalım," diye ekliyor. İnce ama buyurgan bir *emir*. Bu kadar etkili bir şekilde ustalaşmak için kısa yaşından daha fazla zaman alması gereken bir şey.

"Tyler, benden ne öğrenebileceğini sanıyorsun bilmiyorum."

"Evet, öyle," diye sertçe cevap veriyor, daha fazlasını söyleyecekmiş gibi kısa bir süre oyalanıyor, ama söylemiyor, onun yerine dönüp odamdan çıkıyor.

Bornozumu giydikten, yüzümü yıkadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra onu mutfak masasında otururken buluyorum. Yanında dumanı tüten bir fincan kahve ve hazır bir Smirnoff bira bardağı duruyor. Hakaret ve varsayım karşısında duraksıyorum.

"Gündüzleri içmiyorum," diye çıkışıyorum, şişeyi kenara itip dumanı tüten kupayı *alıyorum*. "Benim lanet olası bir işim var."

"Özür dilerim, ben" -başını eğdi, beni düşündü- "sadece biraz köpek tüyü isteyebileceğinizi düşündüm."

"*Neyin* saçı?" Gözlerini elimden sarkan unutulmuş kır çiçeği kaplı bavula indirmeden önce duruşu savunmaya geçtiğinde dilimi tutarak tersliyorum.

"Baş ağrısını hafifletmek için bir gece önce içtiğinizden biraz içtiğinizde köpeğin tüyleri diken diken olur." Bunu, herhangi bir kırgınlığı azaltmak için konuşmayı başka yöne çekerken hangi hassas tonu kullanacağını biliyormuş gibi dikkatle söylüyor.

İçkiye bağımlı babası yüzünden ustalaşmış olabileceği kurnazca bir taktik, bu da bana zaten benden çekindiğini söylüyor. Utanç, ona eşlik etmemem ve teklifimi geri almam gerektiği bilgisiyse tehdit ediyor. Bakışlarımı çocuğun meraklı gözlerinden indiriyorum ve çaresizce geri çekilmeye ihtiyaç duyarak yatak odama doğru bakıyorum. Banyoma, temizlenmeme.

"Çantada ne var?" diye soruyor, kararımı tarttığımı açıkça hissediyor. Bu çocuğa hiçbir şey öğretecek durumda değilim. Geçmiş sicilim yine başarısız olacağımı gösteriyor.

"Hadi, göster bana, lütfen?" diye yumuşak bir şekilde soruyor, yüz ifadesi sempatik ve aşağılayıcı bir ifade taşıyor.

Ya da belki de samimidir Delphine ve sen çekilmez oluyorsundur.

İç çekerek bavulu önündeki masaya koyuyorum ve parmağımı gevşek tokenin üzerinde gezdiriyorum. Çantanın içindekileri ortaya çıkarmak için dikkatlice açarken tokayı görmek bana acı veriyor.

Tyler merakla içeride ne olduğuna bakıyor. "Kitaplar mı?"

"Sadece kitaplar değil, senin"-İngilizce kelime arıyorum

- "curriculum."

"Müfredat mı?" diye düzeltiyor, gözlerinde görmeme rağmen kahkahasını başarıyla tutuyor.

Çantayı kapattım. "Kendi evimde kendimi aptal gibi hissettirecek bir ergen çocuğa daha ihtiyacım yok!"

O kadar aniden ayağa kalkıyor ki ben de geri çekiliyorum.

"Alınmak istememiştim. Özür dilerim, gerçekten özür dilerim." Dudağını ısıırıyor, avuçlarını açıyor. "Kahretsin, özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Bunu ciddiye alıyorum, yemin ederim."

O sadece bir çocuk, Delphine.

Dilimin kırbaçlanmasından ve banyo yapmak için can atmamdan dolayı havadaki durgunluktan rahatsız olarak hızlıca siparişimi verdim. "Gerçekten başlamadan önce her kitabı okumalı, anlamalı ve *ezberlemelisiniz*."

"Ezberle ..." diye tekrarlıyor usulca, yüz ifadesini dolduran endişeyle.

"Tüm kitaplar değil, her bir stratejistin bilgeliği ve savaş düzenleri . Tabii fikrinizi değiştirmediyerseniz." Omuz silkiyorum, kahveme biraz köpek tüyü dökmeden önce bardağı kaldırıp açıyorum.

"Hayır, hayır, ben böyle iyiyim," diye aktarıyor görevimin ağırlığı gözlerini bulutlandırırken -bu ve hayal kırıklığı.

"Bunun ne olacağını sanıyordun, ödül için fiziksel uygunluk denemesi mi?" Ona kaba olduğunu bildiğim bir gülümseme gösterdim. "Kendi zamanında bir vahşi olabilirsin, ama bizim zamanımızda bir asker olmanın en önemli yönünü kazanacaksın ve bu da zihniyettir. Ama seni tatmin etmek için, dayanıklılığını güçlendirmeye başlamak için günde iki mil koşu ekleyeceğim, ki bu da çok önemli."

"Onları alacağım," diye hemen kabul etti. "Hepsini alacağım."

Kahvemi karıştırdıktan sonra ona bakıp inceliyorum, Birkaç kitabı incelerken içinde bir metanet oluştuğunu hissediyor. Sanki içlerinden biri aradığı cevabı barındırıyormuş gibi.

"Bana iki hafta ver," diyor kendinden emin bir şekilde. Alay ediyorum. "İki haftada on kitap mı?"

"Dom gibi günde bir kitap okuyorum. Sean hâlâ çizgi roman karıştıran tek kişi," diye şaka yapıyor ve ben onun gülümsemesini paylaşmıyorum. "İki hafta yeter."

Bunu tekrar söylüyor, zengin kahverengi gözleri çok az kişide gördüğüm bir yoğunlukla yanıyor. Tıpkı kitaplarda olduğu gibi şimdi de beni düşünüyor, ama ihtiyacı olan cevabın gözlerinin merakla daldığı yerde olmadığını çok iyi biliyorum.

"Yapamayacağımı düşünüyorsunuz," diye itiraz etti, "yanıldığınızı kanıtlayacağım."

"Kibir ve askerlik aynı zamanda değildir, Tyler. İhtiyacın olan *özgüven* ancak *eğitimle* gelir."

"Ama daha yeni başladık, yani ..." Gülümsemesiyle birlikte çenesinde bir gamze belirliyor. "*Bahse* girmek ister misin?"

Sözleri karşısında kaskatı kesiliyorum ve cevap vermeden önce kahvemden uzun bir yudum alıyorum. "*Bahis yapmam* ya da almam."

"Yeterince makul," diyor ve ben yatak odama dönmeden önce çantadan bir kitap daha çıkarıyor.

"Ben duş alacağım."

"İki hafta," diye sesleniyor hatırlatmak için, ben gözlerimi devirip banyoya doğru yürürken.

Tabii, evlat.

Giyindikten sonra, daha fazla zaman kazanmak için kollarımı ve ellerimi losyonlamadan önce ıslak saçlarımı fırçalıyorum. Bahane bulamayınca yatak odamın kapısında duraklıyorum, Dom'dan başka genç bir çocuğun izleyicilerinin beni neden boşta tuttuğundan emin değilim. Bu durumdan rahatsız olarak kapımı yırtıp açıyorum, ancak paravan kapının tıkırtısını ve kapanışını duyduğumda kendimi şükrederken buluyorum.

Rahatlamış bir şekilde masaya yaklaştığımda kitapların hepsinin gittiğini, geriye boş valizimin kaldığını görüyorum. Benim için önemini hissetmiş olmalı.

Bu sabahki kısa görüşmemizden anladığım kadarıyla son derece dikkatli biri ve bir müzakereci olmasa bile bir arabulucunun umut verici diline sahip. Hezekiel'in tasarımıdaki rolünü oynamak için gereken tüm becerilere sahip ama mantıksız bir hırsıla.

"Aptal çocuk," diye mırıldanıyorum, kitapları toplayıp gitmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünden emin değilim. Çantayı bağlamaya gittiğimde, zayıf metalin artık gevşek olmadığını fark ediyorum. Fırtına kapısına doğru bakarken, Tyler'ın gözlerinin parmağımın tokada kaldığı yere odaklandığını görüyorum. Kitapları kucaklayan kollarıyla, dönüp verandanın basamaklarından araba yoluna inip koşarak caddeyi geçmeden önce memnun gülümsemesinin fısıltısını görüyorum.

On İkinci Bölüm

TYLER

Beni ara, kuzen.

Barrett'a bir mesaj gönderdikten sonra, menüyü taramak için hostesin beni oturttuğu dört üstten alıyorum ve sonunda geri döneceğini umarak telefonuma yan gözle bakıyorum. Barrett geçen ayki Elma Festivali'nden beri benden kaçıyor.

Geçen hafta babam ve benim yüzleşmemizden önce Carter Jennings, Jennings'in geri kalan herkesle ilişkisini bozmak için elinden geleni yapmıştı. İşçi Bayramı hafta sonunda çiftliğimizi temsil eden festival standımızdaki yıllık aile geleneğindeki yerini ortadan kaldırmıştı. Bu da, olayın gerçekliğiyle boğuşmaya devam ederken yediğim iki yumruğu daha da haklı çıkardı.

Babama vurduğumu. İki kere.

Ben orada olmasam da, küçük kasabada Barrett'ın babam savaşa gitmiş bir halde ortaya çıktığında çılgına döndüğü haberi hızla yayıldı.

Barrett, geleceği aile çiftliğini devralmaktan ibaret olduğu için bunu çok kişisel algılamıştı. O günden bu yana Jennings ekibinin büyük bir çoğunluğu annem ve bana cevap vermekte yavaş davranıyor ve ulaşmakta zorlanıyor, bu da bizi suç ortağı yapıyor ve yünümüzü karartıyor. Artık Gray Amca ve her hafta kontrol eden Büyükbaba dışında herkes tarafından dışlanmış gibi hissediyoruz. Gerçi bu noktada, bunun daha çok babama karşı bir yükümlülük olduğunu düşünüyorum.

O otoparkta babamla karşı karşıya geldiğimden beri görmezden geldiğim bir zorunluluk. O zamandan beri her dakikamı değil uyuyarak dışarıda kapılarında geçirdim.

Jennings'in evi. Dom'la kütüphanede geçirdiğimiz o günlerden bazıları, Delphine'in müfredatını içime çekip ezberlerken onun sığındığı yeri kendi sığınağım gibi kullanmak.

Ama bugün, kendimi farklı türde bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaç duyarken buldum ve son birkaç kez takıldığımız gibi onu aramaya karar verdim.

Onun bakışlarını hissederek başımı kaldırdığımda Kayley'nin sipariş alırken bana baktığını görüyorum. Uyluk hizasındaki çorapları uzun bacaklarını sergiliyor, kıvrımlı kalçalarından sarkan pileli eteği uygun bir santim yukarıda. Beyaz yakalı düğmeli bluzuyla birleştiğinde nasıl bir görünüm istediği büyük bir sır değil. Benim için bu, her santimetresinin tadını çıkardığım lanet bir çağrı. Açık mavi bakışlarını yakalamak için gözlerimi kaldırına kadar onu yavaş ve kasıtlı bir şekilde tarıyorum.

Davetimin makbuzu, parlak pembe, gür dudakların ince bir şekilde kaldırılmasıyla geliyor. Geçen yazı takıntılı bir şekilde geçirdiğim, Kayley'nin bana verdiği her fırsatta sikimin itişiyile gerdiğim dudaklar. Şu anda dikkatim geçen yıl ya da ondan önceki yıla göre biraz daha bölünmüş olsa da, beni bu ilişkiyi ve gerçeklik kontrolünü aramaya iten şey bölünmenin kendisi -bir çift gümüş göz-.

Davetiyei uzattığımdan ve Cadılar Bayramı'nı geçirmek için müdürlük oynamaktan daha iyi bir yol düşünemediğimden memnun, menüye tekrar bakıyorum.

"Hep aynı şeyi sipariş ettiğin halde neden zahmet ediyorsun anlamıyorum." Sean'ın son takıntısını selamlamak için başımı kaldırdığımda bu ses solumdan geldi. Kozmetoloji okuluna girebilmek için Horner Tech ve Sean'ın ailesinin restoranı arasında mekik dokuyan bir takıntı.

"N'aber Layla?" diye selamlıyorum, kot pantolonu ve uzun kollu Pitt Stop gömleğiyle bana bakıyor, muhteşem sarı yelesini dağınık bir topuzla tutturmuş. "Giyinmek istemedin mi?"

"Bugünlerde çok sıkıcıyım ve çok fazla çalışıyorum," diyor iç çekerek. "Yemin ederim, eğer buradaki herkesi tanımasaydım

Triple Savings and Loan'ı soyardım."

"Sana yardım edebilirim," diye şaka yapıyorum, "kamyonetime restore etmek bir iç organıma mal olabilir." Hareketli restorana göz gezdiriyorum. "Görünüşe göre işler oldukça iyi."

"Evet, bugün. Ama son iki vardiyada sadece birkaç masam vardı. Benzin parasını saklasam daha iyiydi."

"Bunu duyduğuma üzöldüm. Şimdi ne kadar yakınsınız?"

"Kozmetoloji lisansımı almak için mi?" Kaşlarını çatıyor. "Çok uzun sürmez ve inan bana, bekleyemem. Yazları o lanet fabrikada ter dökmekle" -sesini alçaltıyor- "ve burada bahşış vermenin yeterli olduğunu düşünen bazı eski kafalı pisliklerle uğraşmak arasında kafayı yemek üzereyim."

"Bunun karşılığını alacağız," diyorum ona ve bu konuşmayı Tobias'ın bir sonraki eve dönüşünde olası bir acemi olarak önermek üzere bir kenara saklıyorum. Layla iyi bir insan ve güvenilir biri ve T'nin kadın düşmanı takıntısına rağmen, saflarımızda bir dişi kuş olması bize zarar vermez.

"Bakın ne diyeceğim, eğer beni kabul ederseniz, koltuğunuza ilk oturanlardan biri ben olacağım."

"Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri hepsini kesmeden önce bu güzel saçları elime almaktan onur duyarım," diyor parmaklarını şakacı bir şekilde saçlarında gezdirerek. Onun neden Sean'ın şu anki takıntısı olduğunu anlamak kolay, ancak şu anda onun için belirsiz olan şey, onun kendi liginde ve onun kaptan köşkünden çok uzakta olduğu.

"Menüde gerçekten başka bir şey var mı?" diye imalı bir şekilde soruyor, bu da beni biraz duraksatıyor.

"Bazen değişiklik yapmak kötü bir fikir değil," diye omuz silkiyorum.

"Katılıyorum ama"-arkasına bakıyor, alt dudağını ısıırıyor- "Kayley'nin bize doğru fırlattığı hançerlere bakılırsa, senin için zor olabilir."

"Hayır." Sırıtiyorum. "Kayley senin liseyle uğraşmadığını biliyor."

"Sanki o yargılayabilirmiş gibi," diye düşünüyor. "Ama haklısın, yargılayamam, o yüzden bunu senin aptal oyun kurucuna aktar.

Sen?"

Sean'ın şu anda hamburger çevirdiği mutfağa doğru başını sallıyor.

"Evet, bu konuda biraz yavaş ama iyi bir spiral atıyor."

"Öyle, özellikle de bir genç için." Kalçasını sallıyor. "Gerçi sen bu yıl *son sınıf* değil misin?"

"Evet, Dom ve Sean'ı yaş olarak birkaç ay farkla geçtim, ikisi de bundan nefret ediyor ve annem beni dört yaşındayken anaokuluna başlattı. Muhtemelen o macun yiyiciden daha zeki olduğumu bildiği için." Başparmağımı mutfakla yemek odası arasındaki bölmeye doğru savuruyorum.

Zamanlama kusursuz, Sean ızgaraya yardım ettiği yerden başını kaldırıyor, gülüşürken gözleri ikimizin arasında gidip geliyor.

"Ben de ona katılıyorum." Layla beni takdirle süzüyor. "Olgunluk gösteriyor."

Sean gözlerini bana dikerken, "Aşırı ısınmış bir sokak köpeği gibi davranmasaydı bu kadar belli olmazdı," diye kıkırdıyorum. "O yüzden kendine bir iyilik yap ve ona mama verme, eninde sonunda takip edecek başka bir sundurma bulacaktır."

"Hakkını vermek lazım." Ona bakarken sırtıyor, "İsrarcı biri."

"Senin bir erkek arkadaşın var, değil mi?" Ona soruyorum.

"Arada. Sonuncusu da tıpkı ondan öncekiler gibi pisliğin tekiydi." Başını sallıyor. "Sanırım kötü çocuklara karşı sağlıksız bir zaaf geliştirmiş olabilirim."

"Bana bir iyilik yap ve bundan Sean'a bahsetme. İçimden bir ses bunun hiçbirimiz için iyi olmayacağını söylüyor." Menüümü ona doğru uzatıyorum. "Her zamankinden alayım, lütfen."

Menüyü kaptığı gibi bana göz kırıyor. "Al ve bana ilk saç kesimi için söz verdiğini unutma."

"Bu bir randevu," diyorum, tam da Sean "siparişler hazır!" diye bağırırken.

Sırtımama engel olamayarak, "Sanırım çağrılıyorsun," diyorum.

"Hangi aptalca"- sesini Sean için yükseltiyor
-"Burada böyle yapmadığımızı düşünürsek!" Gözlerini deviriyor.
"Geri geleceğim."

Tam Kayley'nin yaklaştığını fark ettiğim sırada telefonum çalıyor. Telefonu kaldırdığımda, Kayley masama ulaştığında annemin aradığını görüyorum. Cevap verirken boşa kalmasını sağlamak için bir parmağımı kaldırıyorum.

"Hey, anne." Kayley çıplak kalçasını koluma sürttüğünde gözlerimi imalı bir şekilde aşağıya doğru yuvarlıyorum. "Şu an bir şeylerin ortasındayım-"

"Tyler," diye mırıldanıyor annem. Bu sesle kaskatı kesiliyorum ve Kayley'nin kaşları çatılıyor, bendeki değişimi hissediyor.

"Sorun nedir?"

"Ben ... baban ve ben bir kaza geçirdik."

Ayağa kalkıp masanın üzerine biraz para koydum ve Kayley'e özür dileyen bir bakış attıktan sonra kapıdan çıkıp Ana Cadde'ye doğru ilerledim. Ellerinde çanta ve kovalarla şeker mi şaka mı yapan birkaç kişiyi atlatarak kırmızı tuğlalı binanın köşesini dönüyorum ve açık olan kulağımı tikiyorum. "Ne oldu?"

"Dışarıda işlerimizi hallediyorduk ve baban direksiyon hakimiyetini kaybetti."

"İyi misin?"

"Biraz hırpalandım ama iyiyim. Doktor beni şimdi taburcu ediyor."

"Babam-"

"Tyler," diye araya girdiğinde içime bir korku çöküyor. Avucumu yüzümde gezdirirken dondurucu bir hava çarpıyor yüzüme.

"Ne, anne, ne?" Onunla yüz yüze geldiğimizde yüz ifadesindeki ıstırapı görerek soruyorum, sonra da bunun onunla olan son anım olmaması için hızlıca dua ediyorum.

"O hapiste," diyor gözyaşları içinde, korkum bir anda öfkeye dönüşüyor. "Başka kimse zarar görmedi," diye hızla ekliyor.

Ancak söylemediği şey ve bunun sonuçları zihnimi yarış olarak tam ağırlığı ne

olay yerleşiyor.

"Neden araba kullanıyordu ki?" İçimi morluk kaplarken soru dilimden kurşun gibi dökülüyor. Verdiği açıklama her ne olursa olsun, kulaklarımda nabız gibi atmaya başlayan kan tarafından boğuluyor. Hiçbir mazeret yeterli olmayacak. Sadece babamın sarhoş olduğu ve alkollü araç kullanmaktan tutuklandığı gerçeği.

Sesindeki dile getirilmeyen korkunun geri kalanı, yasal karmaşa ve olası hapis cezasının yanı sıra daha vahim sonuçların neler olabileceğinden kaynaklanıyor. Asıl korkusu bunun babamın dibe vuruşu olmaması ya da olmayacağı.

Hayır, bu sadece geleceğinin habercisi ve ikimiz de nedenini biliyoruz.

Muhtemelen Carter Jennings'in en son yaptığı hata, yirmi yıllık ABD Deniz Piyadesi kariyerini sona erdirdi.

"Eve gidiyorum."

* * *

Annem oturma odasında bir sandalyede oturuyor, morarmış yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyor. Sağ şakağında artık tamamen oluşmuş bir kaz yumurtası duruyor, *her iki* bileği de bantlanmış. Karşısındaki kanepede oturmuş, her ayrıntıyı inceliyorum, öfkem kabarıyor ve onu ele geçirmekle tehdit ediyor. Gray Amca polis arkadaşlarından birinden bir iyilik istemişti; bu iyilik sayesinde babamın sarhoşlar koğuşunda yatması gereken süre dolmadan kefaletini ödeyebilecekti. Her an gelebilirler ama saniyeler ilerledikçe anneme hitap etmekten kendimi alamıyorum.

"Anne-"

"Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum," diye burnunu çekerek gözyaşlarını nazikçe sildi, "ve senden bunu yapmamı istiyorum."

"Lütfen anne. Lütfen onu bırak. İyileşmeyecek. Her şey daha da kötüye gidecek."

Sandalyesinin ayakucunda duran sediri yana iterek önünde diz çöküyorum ve ellerini nazikçe kavıyorum

Benim.

"Faturaları ödemeye yardım ederim." Teklifimle birlikte bir hıçkırık patladı. "Benden ne istersen yaparım. Zaten uzun zamandır sen ve ben varız." Ellerini sıkıyorum. "Onsuz da yürütebiliriz. En azından sen kendi ayaklarının üzerinde durana kadar."

"Yeter," diye kırbaçladı, dönüş bakışları uyarırcasına parlıyordu. Onu görünce benim de tepem atıyor. "Tanrı aşkına, anne. Aynaya baksana. Seni öldürebilirdi!"

"Dur," diye fısıldıyor, "sadece dur."

Ellerini bırakarak, kızgınlıkla başımı sallıyorum.

"Neden onun üstüne gitmiyorsun?" Bağırıyorum. "Adam en ufak bir hata yüzünden bu evdeki herkesi mahkûm etti. Hiç merhametimiz yok, değil mi? Bu neden onun yanına kalsın ki? Hem de hiçbirisi."

"Tyler dur!"

"Hayır, sen daha iyisini hak ediyorsun. Seni aldattığı için o lanet olası bir pislik-"

Annem bana vurmak için elini kaldırıyor ve ben gözle görülür bir şekilde irkiliyorum, ağzından zehir fışkırırken kahverengi gözleri beni delip geçiyor.

"Bir daha *asla* baban hakkında böyle konuşma. Benim evliliğim seni ilgilendirmez, duydun mu beni? Bu işe karışma!"

O anda, annemin, ağzından çıkan gerçeği duymak istemediği için oğluna vurmaya hazır elini incelerken, gelecekte, konu gönül meseleleri olduğunda, başka hiç kimsenin ilişkisini asla kendi işim haline getirmeyeceğime karar verdim.

"Tyler." Grayson Amca'nın sesi girişten geliyor ve ikimiz de dönüp bir metre ötede duran babamla Gray Amca'yı görüyoruz. Ön kapı hâlâ açık, yüzlerindeki ortak ifadeden konuşmamızın tek kelimesini bile kaçırmadıklarını anlıyoruz.

"Demek böyle, ha?" Sediri avuçlayarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve bakışlarımı annemle babam arasında paylaşıyorum. Babam yavaşça annemi süpürürken sessiz, lanet olası saniyeler geçiyor.

Ne çürükler, ne bandaj, ne de gözleri daha aşağıya inmeden yanaklarından süzülen yaşlar.

"Bu işe karışmamamı mı istiyorsun anne? Bitmiş bil," diye acı acı söylendim, "Tamamen bitirdim."

Annem adımı haykırıyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum, ihanet sesimi kaplıyor. "O tamamen sizin, *Bayan Jennings...* ve siz birbirinizi hak ediyorsunuz."

Ben oturma odasından hızla çıkarken annem ağzını kapatıyor, çıkarken garaj kapısını çarpıyor ve bunun son olduğunu hissediyor.

Tüm tehditkâr duyguları bir kenara bırakıp geleceğime, kardeşlerime ve oyun planımıza odaklanıyorum. Elimde kalan ve önemli olan tek şey bu.

Garajın dışına çıktıktan sonra koşmaya başlıyorum, şekillenmeye başlayan bir geleceğe doğru hızlanıyorum, haritanın kenarları her adımda daha da belirginleşiyor. Açıklanamaz bir şekilde beni bir işaret gibi çağıran gümüş grisi gözlerin sahibinin emriyle ona doğru yarışıyorum. Göğsümü hafif bir umut parıltısıyla dolduran bir işaret.

On Üçüncü Bölüm

DELPHINE

"*İKİ GÜN* ERKEN," diye rapor veriyor Tyler, nefes nefese, göğsü kabarmış, incelemem için birkaç plastik poşeti kaldırırken ter döküyor. Uzun kollu bir gömlek, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş olan Tyler'ın koyu kahverengi saçları dağınık ve tepesine yapışmış bir şekilde duruyor.

"Peki kitaplarım nerede?" Müfredatını bitirdiğinde getirmesini emrettiğim çantayı alırken ona spekülatif bir şekilde bakıyorum.

"Hâlâ ödünç, şimdilik, tamam mı?" Dişleriyle alt dudağını sıyrıyor, kahverengi gözlerinde bir şeylerin titreşimi geçiyor, deşifre edilemeyecek kadar kısa.

"Peki, erken gelmiş olabilirsiniz ama buraya gelmeden önce *kıyafetlerinizle* duş aldınız mı?"

Tyler ağzını açıyor ki Dom elinde boş bir kahve kupasıyla mutfığa giriyor, Tyler'ın darmadağınık görüntüsünü incelerken sorgusu da aynı. "Sana ne oldu böyle?"

Tyler bana bakmadan önce ikimize de "Dükkâna kadar koştum ve geri döndüm," diye rapor veriyor. "Sadece bir buçuk mil, ama oraya varıyorum."

Dom kahvesini dolduruyor, ikimizin arasına bakıyor, tipik etkilenmemiş ifadesi yüzünü kaplıyor. Bana duyduğu bariz küçümseme, çantadakileri masaya bırakıp ona hitap ettiğimde gözlerinde tomurcuklanan soruyu soramayacak kadar kökleşmiş durumda. "Bundan çok fazla içersen büyümeni engelle y e b i l i r," diye uyarıyorum.

Kahvesini iğrenç bir şekilde höpürdetirken masanın üzerindeki votka bardağına dikkatle bakarken ona doğru bakıyorum.

"Yarın okulun var," diye hatırlatıyorum ona.

Onun yerine sorusunu Tyler'a yöneltiyor. "Nedir bu?" "Ne olduğunu biliyorsun," diye karşılık veriyorum oyuncak askerleri çekerken.

ambalajlarından. "Fransa'ya gitmeden önce Ezekiel ile birçok kez oynadım."

Dom askerlere bakarak, "Saçmalık," diye çıkıştı. "Ne zaman?"

Hafızamı yoklarken cevap vermekte tereddüt ediyorum ve Dominic'in oynadığımız sırada yanımda olduğu tek bir zamanı bile hatırlayamıyorum. Zihnim beni sonsuza dek hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Belki de ... Sean'la birlikte ağaçlardan sarkarak tüm kıyafetlerini kirlettiğin zamanlardı," diye şaka yapıyorum.

"Hafızan *her zamanki gibi* zayıf Tatie," dedi, "hiçbir zaman *iyi kıyafetlerim* olmadı."

"Ama yine de ağaçlardan sarkıyorlar," diye araya giriyor Tyler, gerginliği azaltmak için bariz bir girişimde bulunarak; Sean da Dom'un ruh hallerinden birindeyken sık sık kullandığı bir taktik. Kimsenin görmezden gelmesine izin vermediği ruh halleri, özellikle de benim.

"Bu çok *sürükleyici* görünse de," diyor Dom, "ben sizi yalnız bırakayım." Tyler'a döner. "Beni kütüphaneye bırakır mısın?"

"Kusura bakma dostum, annem bu gece minibüsü kullanacak," diye cevap veriyor Tyler, gözlerini indiriyor, yalan söylediği saatine bakarken bile anlaşılıyor. "Kütüphane zaten yakında kapanıyor-" Tyler sözünü kesiyor ve Dom'un düşmanca dönüş ifadesi yüzünden olduğunu görmek için ona bakıyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve sanki Dom'un gerçek hedefinin kütüphane olmadığını bilmeyecek kadar kalın kafalıymışım gibi arkamdan sessizce iletişim kurarlarken daha fazla asker paketini açıyorum.

Dom dolabı açıp bir kutu mısır gevreği ve büyük bir paket cips aldığında bu durum doğrulanıyor. Yiyecekleri paketlediği gerçeği hakkında hiçbir şey söylemiyorum ve Ezekiel gittikten kısa bir süre sonra Dom'un gazabını üzerime salmasından beri de söylemedim.

"*Gecenin 2'sinde en az bir parça kızarmış ekmek yiyerek kafanızı fazla bulandırmadığınızdan emin olmanız*

evde başka kimsenin yemek yememesi gerektiği anlamına gelmez!"

Hemen ardından yatak odasının kapısını suratıma çarptı, zehir dolu "*bencil orospu*" sözü bariyerden içeri girerken, verebileceğim herhangi bir cevabı susturmak için müzik setini açtı.

O gecedен beri dolapların boş kalmasına izin vermedim, kolayca pişirebileceği ve yiyebileceği bir şeyler olduğundan emin oldum. O gece banyoda biberonumla geçirdiğim saatler en kötü saatlerimden bazılarıydı. Önyargılı hafızam o geceyi ya da yeğenlerimle ilgili başarısızlığımın hatırlatıldığı herhangi bir geceyi unutmama izin vermiyor.

"Ondan nefret ediyorum."

"Sus Dom, seni duyacak," diye azarlıyor Tobias. "Umurumda değil. Ondan nefret ediyorum. Umarım ölür."

Dom'un daha fazla yiyecek toplayıp paketlemesini izlerken yıllar öncesinden gelen sessiz fısıltıları kulaklarımı dolduruyor. Küçük ganimetlerini nereye ya da kime götürdüğü bir sır olarak kalıyor.

"Seni götürebilirim," diye teklif ettim, tam o cevap vermek için dönerken

Tyler.

"Her şey yolunda. Yarın görüşürüz, dostum."

Ön kapıya doğru yürürken arkasından sesleniyorum: *"Seni götürmek benim için sorun değil."*

"Küçük plastik askerlerinle oyna, Tatie," diye alay ediyor, "Lanet olası kasaba sarhoşunun bana şoförlük yapmasını tercih etmem."

Hakareti tam da fırtına kapısını arkasından o kadar sert çarparken bana ulaşıyor ki hem Tyler hem de ben irkiliyoruz.

Ön kapıya doğru bir adım atarken içimi öfke dolduruyor ve onun peşinden gitmemek için hem irademle hem de dilimle savaşıarak kendimi durduruyorum. Kardeşinin gidişinden bu yana yıllardır aynı savaşı veriyorum. Ezeziel'in Fransa'ya gitmeden önce söylediği veda sözleri beni sürekli durduruyor.

"Ona iyi davranın. Artık sana karşı bağlılığı var. İşler bir gecede değişmeyecek ama sen aynı kalırsan, o da hizaya gelecektir. Bunu yaparsan, güvenimi kazanmış olacaksın."

Beş uzun yıl sonra, Jean Dominic söz konusu olduğunda hâlâ bir santim bile ilerleme kaydedebilmiş değilim. Bu gerçek, onun aşağılayıcı veda sözleri evde asılı kalırken her zamankinden daha belirgin.

"İçkili olduğumda *asla araba kullanmam*," diyorum Tyler'a, aramızda yere bakıyor, duruşu gergin. "Bu bir yalan Tyler," diye ısrar ediyorum.

Tyler'ın gözleri sözlerime inanmak istercesine benimkilere dikilirken, utanç boynumu ve yanaklarımı ısıtıyor.

"Biraz müzik aç," diye emrediyorum Tyler'a, yanma arttıkça araştıran bakışlarını başka yöne çevirmek için. "Sadece klasik müzik." Mutfak tezgâhında, kutularımın yanında duran radyoya doğru başımı sallıyorum.

"Hallediyorum," diyor Tyler, ben askerlerle dolu masaya dönerken mutfağa giriyor. Aşağılanmışlık beni hırpalamaya devam ediyor ve Tyler birkaç radyo istasyonunu karıştırırken bir sipariş daha veriyorum.

"Her bir taburumuzu *üç yüze* bölün," diye talimat verip şişemi tezgâhtan aldım. "Geri döneceğim."

"Olur," diye yanıtlıyor gözlerini yere indirerek.

"Kendini hazırla, asker. Savaşa gidiyorsun," diye sahte bir kabadayılıkla omzumun üzerinden sesleniyorum ve yatak odama doğru koşuyorum. Kendimi kapalı kapıya yaslayarak ön kolumu ısıtıyorum, boşta kalan gözyaşlarımı serbest bırakıyorum, acıya odaklanırken ağlamalarımı sustururken rahatlama hafif ve geçici.

Felç edici birkaç dakikadan sonra, kalan acıyı biraz olsun dindirmek için hızlı bir ovma işlemi yapmaya karar verdim.

Musluğu açarak suyun sıcaklığını tahammül edebileceğim en yüksek dereceye ayarlıyorum ve şişemi açarak birkaç yudum içiyorum. Odak noktam pürüzlü musluktan akan suya sabitlenmişken, karışık fısıltılar bana geri dönüyor.

"Keşke ölse." "*Bencil
sürtük.*"

"Ondan nefret ediyorum."

Bornozumun fermuarını açarak, görüntüler ve sesler cezalandırıcı, sürekli bulanıklıklarıyla çarpışırken kendimi buharlı suya bırakıyorum.

Kaynayan su tenimi daha da ısıtıyor, avuçlarımı buharlı yüzeyin üstünde gezdirirken şakaklarımda ter birikiyor, Matis'in sözleri ıslanmaya başladığımda içime sızıyor.

"Temizlik Tanrı'nın dikkatini çeker. Tanrı'nın zihninizi ve yüreğinizi temizlemesine ve böylece sizi günahlarınızdan arındırmasına izin vermek için bedeninizi pislikten uzak tutmalısınız."

Cildimi ovarken, gözlerim tavandaki sarkık bir parçaya takıldığında ritüel duamı gönderiyorum. Celine'in tabutundaki cilalı ahşap damarlarla aynı renkte olan kahverengi tona odaklanıp bakıyorum.

Önümdeki ikiz mezarlara bakarken, elbisemin kalçasındaki gevşek ipliği çekip parmağıma doluyorum ve uyuşana kadar kan akışını durduruyorum. Keşke şişemi getirseydim diye düşünürken, önümdeki görev beni dehşete düşürüyor.

Celine ve Beau King'in dökülen kanlarıyla yazılmış bir görev -Oğullarını erkek çocuk olarak yetiştirmek için.

Pus daha sonra cenazelerinden kısa bir süre sonra bir gecenin anısını ortaya çıkarıyor - her gün beni rahatsız etmeye devam eden bir değiş tokuş.

"Anne olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum on bir yaşındaki Ezekeil'e, ateş saçan gözleri beni kınamadan önce.

"O zaman yapma. Onu ben beslerim. Onu ben yıkarım. Onu okula ben götürürüm. Ona dokunmayacaksın, bağırmayacaksın. Hepsini ben yaparım."

Ben de izin verdim.

Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmak.

Kocasını hayal

kırıklığına uğratmak.

Oğullarını hayal

kırıklığına uğratmak.

Başarısız. Başarısız. Başarısız.

"Delphine," diye fısıldıyor Ormand arkamdan, tam da Jean Dominic ve Ezekeil'in ellerinden tutup onları mezarlıktan çıkarmaya başladığım sırada. "Lütfen beni dışarıda bırakma," diye mırıldanıyor.

Kıpırdamadan, Ezeziel'in gözlerini üzerimde hissediyorum, ben kendi gözlerimi ileride tutarken, önümüzde sallanan ağaç sırasına odaklanıyorum.

Tobias onu susturmadan önce Dominic altımdan, "Tatie, elin titriyor," diye ciyaklıyor ve Ormand'ın yakarışı bana ulaşıyor.

"Delphine, lütfen-"

"Fransa'ya geri dön, Ormand. Sana verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Onu acımasızca kovduğumda çıkardığı boğuk ses hâlâ aklımdan çıkmıyor ve kafamı karıştırıyor. O hastane yatağında uyandığımda ona karşı hissettiğim küçümseme ve düşmanlık için kafa karışıklığı.

Alain'in tüm adamlarından daha çok güvendiğim Ormand. Bir dost ve destekti - onu hayatımdan çıkardıktan sonra acısı benimle kalan, varlığının artık neden beni rahatlatmadığını, aksine ittiğini bilmediğim kişi. Evliliğim boyunca daha fazlası umuduyla beni bekleyen Ormand, Beau ve Celine'in tabutları indirilirken hayatımdan ve kalbimden sürgün edildi. Onun kaybı, yası tutulacak başka bir ölüm gibi geliyordu.

Elimdeki bezi atarak suyun yüzeyinin altına batıyorum. Altımdaki dünya üstümdekinden farklı değil. Beau ve Celine'in öldürülmesinden sadece aylar önce, o gece uyandığımdan beri olduğu gibi zamanı, günleri ve dakikaları kaybederken kelimeler aynı derecede boğuk ve yüzler aynı derecede bulanık.

Nefes almaya ihtiyacım varken, keskin bir kapı sesi beni sarsıp oturtmadan hemen önce yüzeye çıkıyorum ve bana evde yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Kapı tokmağına odaklanıyorum, diğer taraftan Tyler'ın sesi duyulunca sığıyorum.

"Delphine?" Tyler tekrar kapıyı çalıyor. "Senin için hazırım." Ne zamandır banyodayım?

Ellerimi kaldırdığımda, budanmış parmaklarım bana biraz zaman geçtiğini söylüyor.

Pek çok kişinin iyileştirici olduğunu iddia ettiği zaman, benim için hiç de öyle olmadı. Sualtı zihnim beni aptal yerine koyarken ilerlememi de engelliyor.

Bana karşı çalışan, günlerimi ve haftalarımı bulanıklaştıran pus. Anılarımı bulandıran, beni geriye ve ileriye götüren, kafamı karıştıran, beni felç eden pus. Kendimi Tanrı için defalarca temizlesem de, O'nun ilgisini istesem de, açıklık için ettiğim dualar asla duyulmuyor, reddediliyor. Günahlarım temizlenemeyecek, O'nun dikkatini çekemeyecek kadar çok.

"Delphine? Orada iyi misin?"

"İhtiyacım var ..."

Küvetin içinden yatak odamın kapı koluna bakarken, dönmeye başladığını görmek için gözlerimi kısıyorum. Şişemin kapağını kapatarak yavaşça sudan çıkıyorum, havlumu alıp göğsümün üzerinde avuçluyorum. "Tyler, içeri girme!"

"Ben değilim. Ben-ben yapmazdım." Kafa karışıklığı yüzünden gözümü kırıştırdığımda düğmenin bir milim bile dönmediğini fark ettim.

Kendine gel, Delphine, ve şu çocuktan kurtul!

Çünkü o sadece bir çocuk. Zararsız bir çocuk.

Ben topuza odaklanırken korkum sinsice içeri giriyor.

Çocuklar erkeğe dönüşür.

"Beni küçümsediğim bir şeyi yetiştirmem için nasıl bırakırsın?"

Küvetin köşesinde korkudan felç olmuş bir halde dururken havlumun kenarı suyun üstünde dans ederken ıslanıyor. Gözlerim değersiz kilidi olan ucuz pirinç düğmeye takılı kaldı.

"Delphine?"

"Beş dakikaya ihtiyacım var!"

"Kulağa hoş geliyor," diye sesleniyor Tyler, ben gözlerimi topuzdan ayırıp şişeyi yudumlarken korku uzaklaşmaya başlıyor, suyla ıslanmış zihnimin en karanlık kısmına geri dönüyor ve bir sonraki sefer için kendini hazırlıyor.

Giderin fişini çekerek şişemden kalanları alıyorum ve bornozumu giymeden önce kapağını kapatıyorum. Kollarımı çekiştirerek Tyler'ı kovmak için dışarı çıkmadan önce gözlerimi temizliyorum. Ona yardım etmem mümkün değil ve bunu yapabilecek konumda da değilim. Bu aptal çocuğun bende aradığı ya da gördüğü her neyse, sadece bir kuruntu.

Onu eve göndermek için ağzımı açtığımda, Tyler'ın ordularımızı masanın karşı taraflarında mükemmel bir şekilde hizaladığını görünce kelimelerim sustu. Bu manzara içimde uzak bir heyecan uyandırıyor - daha basit bir zamanın titreşimi.

Cesur olduğum zamanlardan. Pus ve bulanıklıktan önce. Korku ve kafa karışıklığına karşılık hoş bir duygu. İri gözlü çocuğun, sabırlı ve yalvaran gözlerle onayımı isteyen ifadesini aldığımda, onu inkar edemediğim için bocalıyorum.

Askerlerden birini kaldırıp parmaklarımı üzerinde gezdirirken "Bu çok iyi," diye iltifat ediyorum.

"Sanırım nereye varmak istediğini anladım, *Yoda*," diye şaka yapıyor beni yatıştırmak için coşkuyla. Nazik. Her zaman çok nazik.

"Öyle mi?" Sesimdeki kalıcı titremeyi duyarak cevap veriyorum, göğsümün içindeki yanmanın uyuşma başlayıp beni rahatlatırken azalmasını diliyorum.

"Çok küçüklüğümden beri oynadığım bir oyun. Bataille," diye fısıldıyorum.

Tyler askerleri tararken kolayca "Savaş," diye tercüme ediyor. "Hazırlandığım *şeyin bu* olduğunu bilseydim, birkaç gün daha keserdim."

Kibrine karşı gözlerimi deviriyorum. "Ordunu alaşağı ettiğimde bu kadar kendini beğenmiş olmayacaksın, *asker*."

Askerlerinden birini kaldırırken tehdidim onu caydırmıyor. "Peki, sana kim öğretti?"

"Matis." Karşısındaki sandalyeye kaydım. "Matis mi?"

"Babam," diye açıklıyorum, o da bana kederli bir baş hareketiyle karşılık veriyor. Tyler bu gece buraya koştu ve görünüşüne bakılırsa gelmeyi planlamamıştı. Onu inceledikçe bu gerçek daha da belirginleşiyor. Henüz kitapları ezberlememiş ama evdeki hayatından kaçıp sığınmak için gelmiş.

Aptal çocuk. Bende nasıl bir sığınak görmüş olabilir ki?

Kendi kaçışını ararken ve buna ihtiyaç duyarken, onu reddetmemeye karar verdim.

"Ne?" Onu ne kadar yakından izlediğimi fark ederek bana bakıyor.

"Rakibinizi inceleyin," diye talimat veriyorum. "Onları ezberleyin. Her değiş tokuşta, yalanlarını ve en önemlisi zayıflıklarını arayın."

abucak başını sallıyor -çok çabuk- ve uyarımı dikkate alıp almadığından emin değilim.

"Ee, bunu T mi oynadı?" diye soruyor, adamlarını konumlandırarak, Ezeziel'e olan sevgisi ve bağı nedeniyle soruyor.

"Evet ve çok, çok iyiydi."

"Meydan okuma kabul edildi," di y o r . "Hiç dövdü m Sen?"

"Asla," diyorum sırtarak ve askerlerimi devirmemek için kollarımı yukarı itiyorum. Tyler kıpırdamadan durduğunda, bakışlarının n koluma kilitlendiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Kollarımı hızla geri çekmeden önce kızgın kırmızı diş izlerini ve çevresindeki şişmiş deriyi görmek için odağını takip ediyorum.

"Ezeziel çok yetenekliydi," diye devam ediyorum, "ok akıllı bir rakipti," şişemin kapağını açmadan önce sarsılmadan idare ediyorum.

"Pekala, bu"-ses tonu benimkine uyacak şekilde yükseliyor-"işte burada *ustalaşmak* benim *görevim*," diyor bana hırsıla. Bu sefer kolayca göz ardı edemeyeceğim bir görev.

Bunun yerine, Ezeziel'in planlarının tamamen farkında olarak sessizce onaylıyorum.

En büyük yeğenim, Fransa'ya indiğinde ona verdiğim ilk bağlantı olan Ormand'ın yardımıyla planlarını harekete geçiriyor. Bu bağlantıyı kurma amacım, Ezeziel'e benim yapamadığımı yapma arayışında yardımcı olmak - Celine ve Beau'yu kurtarmak.

Ezeziel'in düzeltmeyi üstlendiği başarısızlıklarımdan biri daha. Ruhuma daha fazla yük bindi ama bunun için minnettarım.

"Delphine?" Tyler çene çalıyor. "Nereye gittin?"

"Şşt," diye fısıldıyorum, "düşmanını tanı."

O da aynısını yaparken yeni ve istekli rakibime odaklanıyorum. Gerçekte bir müttefik olan, Ezekiel ve Dominic'in arayışının bir parçasını üstlenmeye hevesli bir rakip. Tyler bana doğru bakıp çenesini kaldırırken, gözünü kırpmadan bana bakarken anlamış gibi görünüyor.

Tyler'ın sarsılmaz bakışlarında, ona akıl hocalığı yapmanın Celine'i onurlandırmak için üzerime düşeni yapmak için başka bir şans olabileceğini düşünmeme izin veriyorum. Pusun benden esirgediği intikam için bir şans. Dominic'in beni reddetmeye devam ettiği bir şans. Belki gerçek bir çabayla Tyler bana bazı hatalarımı düzeltme yeteneği verir. Pusla savaşıırken ve içkiyle uyuşurken yıllardır denediğim bir başlangıç.

Denemek için.

"Hadi başlayalım."

Bölüm On Dört

TYLER

Beni mesajla çağıran Dom'la buluşmak için çoğunlukla boş olan koridorda yürürken hararetli fısıldaşmaları yakalıyorum ve köşeyi döndüğümde tam olarak kimin konuştuğunu tespit ediyorum.

"Siktiğimin ispiyoncusu," diyor Sean şeytani sağ kroşesini fırlatmadan hemen önce. Sean kendi savunma oyuncularından birini yere sererken bir anda Dom'un yanında buluyorum kendimi. Kavgaları ortaokulda aptalca bir saçmalık yüzünden başlamıştı. Bu da Blake Spellman'ın Sean'a kan davasını devam ettirmesi için bir sebep ya da şans verdiğinde Sean'ın bunu değerlendireceği anlamına geliyor.

Sean ve Blake'in kavgası kızışmaya başlar, spor ayakkabıları yüksek sesle gıcırdarken toplu homurtuları şiddetlenir. Kavgalarının sesi Bayan Hill'in sınıf kapısının hemen dışındaki İngilizce dersini bastırıyor.

Birkaç öğrencinin dikkatini çekip gösteriyi izlemek için bize doğru yürümeye başladıklarında Dom, Sean'ı uyarıyor.

"Toparlanın, yoksa Cuma günü oynayacağınız tek top kendinizinkiler olacak," diye homurdanıyor Dom, kollarını kavuşturmuş, tehditkâr sırtışı yerinde, biz Sean'ın kavgayı domine edişini izlerken, yumruk üstüne yumruk atıyor, zaten galip.

"Bu ne hakkında?" Sean'ın az önce kaburgalarına aldığı darbeden dolayı yüzümü buruşturarak soruyorum, daha sonra çok fena acıyacağını biliyorum.

Dom cevap vermek yerine ileri doğru adım atar, daha doğrusu adımlarını yavaşça atarken adımları ince ama amaçlıdır.

geri kalanını boşta duran botuna doğru itiyor. Dom'un gözlerindeki memnun bakışı ölçerken, bu görüntü beni canlandırıyor.

Bir şeyler oluyor.

"İyisin kardeşim. Sanırım mesajı aldı," diyor Dom, ben daha iyi bildiğim için gözlerimi devirirken, Sean'ı Blake'in üzerinden çekmeden önce. Spellman eski, aşırı cilalı beyaz fayansın üzerinden sıçrıyor ve kışının tekmelenmesine kimin tanık olduğunu görmek için etrafına bakıyor. Gururu incinmiş olan Blake ağzını siliyor ve kanlı dişlerinin arasından Sean'a zehir kusuyor.

"Ne oluyor Roberts? Sen neden bahsediyorsun, muhbir?"

Sean, Bayan Hill'in kapısı açılmadan ve kavgayı izlemek için toplanan küçük öğrenci grubu dağılmaya başlamadan önce, "Beni Koç'a bir kez daha ispiyonla, sana meydan okuyorum," diye uyarıyor. Bir saniye sonra Dom'a hazır bir bakış fırlatıyor.

"Burada bir sorunumuz mu var Bay King?" Odağını bana çevirdi. "Bay Jennings? Bay Roberts, üçünüzün de gitmesi gereken bir yer yok mu?"

"Evet, hanımefendi," diyorum Dom yerinde sabit dururken.

"Bay Spellman," diye sesleniyor Blake'in geri çekilişinin ardından. "Bu konuşmayı başka bir yerde yapmamız gerekiyor mu?"

Blake arkasını dönme zahmetine girmeden elini sallıyor. "Her şey yolunda."

Bayan Hill konuşurken her birimize sert bir bakış attı. "Size hem bir sorun hem de bulunmanız gereken bir yer bulmadan önce üçünüzün de sınıfa dönmesini öneririm."

"Evet, hanımefendi," diyor Sean, eski Batman tişörtünü düzeltmeden önce ona çapkın bir sırıtış ve selam veriyor. Dom'un başını sallayarak onaylamasıyla bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğini anlıyorum.

Bir saniye sonra Bayan Hill kapısını kapattığında bu doğrulanır ve Dom yere düşer, ödülü alıp dikkatlice çizmesinin altına koyduktan sonra Sean'ın bekleyen eline bırakır. Dom, Sean'ın elini sıkı bir yumruk haline getirince

emrini verir. "D kkana git ve altıncı dersten önce bana geri getir."

"Tamamdır." Sean bana bir göz kırptı ve Spellman'ın gittiği yöne doğru yürümeye başladı, Blake'i alay edercesine arkasından çağırdı. "Geri gel, ispiyoncu. Babanın konuşmaya ihtiya ı var."

"Ne oluyor?" Dom adım adım uzaklaşırken soruyorum, yanına düştüğümde şaşkınlığımdan yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

"Bu gece annenin minibüsünü ödünç alabilir misin?" Diye sordu. "Muhtemelen, evet."

"Güzel. Bizi gece yarısı al."

Ayağımı duraklattım. "Sokağa  ıkma yasağı geçti."

"O zaman cezayı  ek," diye sesleniyor bana, "buna değecek."

   çekerek şimdilik sormamanın daha iyi olacağına karar veriyorum, özellikle de Dom teatral bir ruh halindeyken. Saat on ikiyi vurduktan kısa bir süre sonra,   m z annemin minib s yle şehrin diğer tarafına doğru sürünerek gidiyoruz. Cam'ron'un "Killa Cam" şarkısı çalıyor arka planda, ben kesip Dom'un söylediği yere park etmeden önce.   m z birkaç uzun saniye boş boş oturduktan sonra, üç binayı barındıran açık kapılı bir sanayi kompleksinden birkaç blok ötede, sonunda açıklamamı talep ediyorum.

Dom bakışlarını binalardan birinden ayırıp bana dönmeden önce "Konuş," diyorum.

"Alışverişe gidiyoruz," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ne için?" Dom getirdiği çantayı kaptığı gibi dışarı çıkarken soruyorum. Sean ve ben de onu takip ediyoruz, Dom eğilip ayaklarımızın dibindeki çantanın fermuarını açarken sıcaklıktaki değişimden titriyoruz.

Dom    kar maskesi çıkararak, "Annene ve herkese sevgiler," diye söze başlıyor.

"Regina'yı çok seviyorum," diye araya giriyor Sean, kalbini avu ladıktan sonra aşağı kaydırıp aletini avuçluyor. Hiç vakit kaybetmeden kulağına olabildiğince sert vuruyorum. Yüz hatları acı içinde kıvrılıyor, sonra kar maskesinin arkasında kayboluyor.

başını eğerek aşağı çeker. "Bu kesinlikle gerekli miydi?"

"Evet," diyorum ve sıradaki Dom eldivenleriyle birlikte kendi maskemi de takıyorum.

Sean eldivenini giyerken, "Annen çok ateşli, kardeşim," diye takılıyor, "bununla başa çık. Tanrı biliyor *ki istiyorum*."

"Dediğim gibi," diyerek Sean'ın çenesini kapatan Dom, açık spor çantasından birkaç maske ve eldiven daha alıp minibüse geri attı ve kapıyı kapattı. "Anneme ödünç verdiği için teşekkür ederim ama minibüsten sıkılmaya başladım." Sean'a döner. "Anladın mı?"

Sean kotundan bir anahtar çıkarır ve Dom'a uzatır. "Tüm alacağım bu mu?" Üçümüz bir şeyler yapmaya başladığımızda Komplekse doğru sürünerek ilerliyorum, omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Bu sonbahar mevsim normallerinin dışında soğuk geçti, birkaç gece erken kar yağdı ve bazıları ölü kış sıcaklıklarının altına düştü. Bu bizim için bir avantaj oldu - en azından bu gece için. Komplekste ve çevredeki mahallede hayat olmamasının sorumlusu şüphesiz dondurucu soğuk.

"Yani bu plan sağlam mı?" Dom'a elindeki ekstra maske ve eldivenlere bakarak soruyorum.

"Olabileceği gibi, yine de yardım aldım."

Kim sorusunu sorduğumun farkındaymış gibi, bir blok öteden uzaktan bir "ca-caw" sesi geliyor ve Dom buna karşılık olarak kıkırdıyor.

"Gerçekten çok ketum," diye çıkışıyorum, bunun sadece Russell olabileceğini bilerek. Dakikalar sonra, talimatlara uygun olarak hepimiz gibi siyah giyinmiş bir şekilde ortaya çıktığında ve yalnız olmadığında haklı olduğum kanıtlanıyor.

"Ne oluyor lan?" Russell bizim yaşlarımızda, kahverengi saçlı ve gözlü, orta yapılı, aptal bir gülümseme takınmış bir adamla yanımıza rahatça yanaştığında sinirlerim gerilerek soruyorum.

"Tyler, bu Jeremy," diye tanıtıyor Russell. "Sana bahsettiğim acemi bu, hatırladın mı?"

"Muhtemelen hayır. Tyler okul geceleri küçük plastik askerlerle oynayarak dikkatini dağıtıyor." Dom malzemeleri ben ona ters ters bakarken

Jeremy'yi temizlemeden önce kafasının yan tarafını.

"N'aber dostum," diye selamlıyor Jeremy beni, tonu çekingen.

"Hey, dostum," diyorum, doğaçlama buluşma konusunda kendimi çok garip hissederken, neler olup bittiğinden bihaber olduğum gerçeğiyle daha da rahatsız oluyorum.

"Tanışma ve selamlaşma faslını sonra bitirebiliriz." Dom endişemi hissederek araya giriyor. "Russell, Jeremy, siz ikiniz önce gidip kilidi deneyin," diye emrediyor Dom, sanki bunu hayatı boyunca yapıyormuş gibi. Maskeleri ve eldivenleri onlara uzattıktan sonra anahtarı Russell için kaldırıyor. "Altınıza göz kulak olacağız."

"Altı mı?" Jeremy maskesini indirirken açık bir şaşkınlıkla taklit ediyor.

"Arkanı kollamak anlamına geliyor," diyor Russell, eldivenlerini giydikten sonra anahtarı alırken.

Jeremy kendini küçümseyen bir kıkırdamayla, "Kahretsin, özür dilerim, *salak*," diyor. Gergin olduğu belli, bu da beni daha da geriyor. Dom'a duyduğum güven, hissettiğim gerginliğin bir kısmını dizginliyor.

Dom, Sean ve ben geride kalıp kompleksi ve çevredeki sokakları tararken Jeremy ve Russell binalardan birine doğru ilerliyor.

"Ne oluyor lan? Bunu bensiz mi planladın?" Tıslıyorum.

"Pek sayılmaz," diyor Dom, tamamen rahat bir şekilde. "Bunu daha çok erken bir Noel hediyesi olarak düşün."

"Çok iyi biliyorsun ki, ben bir boktan vazgeçecek biri değilim. *planı bilmeden*."

Dom omzumu avuçluyor. "Bu doğaçlama oldu kardeşim. Anahtarı alıp alamayacağımızı bilmiyorduk."

O zaman binaya nasıl ve neden girdiğimizi anladım. Artık anahtarın Blake Spellman'a ait olduğunu biliyorum. Bunun nedeni, Triple Falls'un içindeki ve dışındaki garajlara ve dükkanlara araba parçaları -çoğu özel- sağlayan babası için çalışıyor olması.

"O anahtarı cebe indirmek için ona lanet bir kavga başlattırdın," diye tahmin ediyorum.

"Eğer ben başlatmış olsaydım," diyor Dom, "inandırıcı olmazdı ve o anahtarlık, okuldan sonra Ginger'ın beklenmedik tesellisi sayesinde Blake'in cebine güvenle geri sokuldu. Ağır bir şey değil."

Ginger, Dom'un ortaokuldan beri bir dargın bir barışık olduğu sevgilisidir.

Kapı açılıp Russell ve Jeremy bize el sallarken Sean, "Kavga zaten *olacaktı* çünkü beni Koç'a ispiyonladı," diye söylendi.

"Şansımıza anahtarı üzerindeydi," diye ekliyor Sean, uçümüz yolun en karanlık kısmından koşarak kapıya ulaşırken. Dom kapıyı kilitlediğinde adrenalinim yükseliyor ve uçümüz ofiste güvenlik kamerası aramaya başlıyoruz, elimiz boş çıkınca rahatlıyoruz.

Dom, binanın büyük bölümüne açılan kapıyı açmadan önce "Her şey yolunda," diye sesleniyor. Alan küçük bir depo büyüklüğünde ve Russell ile Jeremy çoktan orayı didik didik aramaya başlamışlar.

"Burası Spellman'ın babasının internette çılgın paralara sattığı *eski parçaları* saklamak için kullandığı depo. Mutlu Noeller." Dom sırtarak Sean için kapıyı açık tutuyor ve Sean geçerken Dom'un göğsünü tokatlayarak onu kutluyor.

"Lanet olası dahi, kardeşim." Sean ışıldıyor, ben onu takip ederken kapının hemen önünde duruyor. "Ve gevşek azı dişine kesinlikle değer," diye ekliyor, eldivenlerini beklentiyle parmaklarıyla sıkarken gözleri parlıyor. "Şimdi izin verirsiniz çocuklar, Tyler'ın annesinden iyi geceler öpücüğü almadan önce kazancımı toplamaya gidiyorum."

Sean, Russell ve Jeremy'ye katılmak için koşmaya başlamadan önce savurduğum yumruktan zar zor kurtuluyor. Dom ofise geri dönerken üçünü birkaç saniye izliyorum ve fark edilmeden içeri girdiğimizden emin olmak için pencereden dışarı bakıyorum.

"Ee, Jeremy?" Dom yakındaki bir masanın üzerinde duran birkaç kâğıdı karıştırırken ben de soruyorum.

"Nakil," diyor, "birkaç ay önce Raleigh'den ayrılmış."

"Kontrol edildi mi?"

"Çocuklar eve," diyor Dom, kapıda bana katılmak için yaklaşıyor. "Tamirci değil ama ellerini çok iyi kullanıyor." Sesini deponun içine doğru yükseltiyor. "Öyle değil mi Jeremy?"

Jeremy başını sallıyor, maskesi çoktan alnına inmiş, kot pantolonuna uzanıp bir cüzdan çıkarıyor.

Lanet cüzdanım.

"Ne oluyor lan?" Jeremy bana utangaç bir sırıtışla yaklaşıyor, çok içinde arka cebimi avuçlayarak söylüyorum.

"Üzgünüm dostum" -Dom'a doğru başını sallıyor- "onun fikri. Hepsi hâlâ orada." Omzumu okşadı. "Beni bu işe dahil ettiğin için teşekkürler."

Ona bununla hiçbir ilgim olmadığını söyleyemeden, Russell'a yardım etmek için geri koştu.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, beni yankesmeyi nasıl başardığına tamamen şaşırılmış bir halde. "Hiçbir şey hissetmedim. Nasıl oldu da bu kadar yaklaşılabildi?"

Dom sesini alçaltıp başını bana doğru eğmeden önce memnun bir sırıtışla "Yetenekli," diyor. "Çöp konteynırlarından kaldırımlara kadar sörf yapıyor, tırmanabileceği her delikte uyuyor ve tekrar yakalanmamak için sadece mecbur kaldığında hırsızlık yapıyor. Sisteme geri atılmamak için her şeyi yapacaktır. Bir ay önce garaja gelip Russell'a yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sordu ama hiç deneyimi yoktu. Russell o zamandan beri onunla konuşuyor ve birkaç haftadır King'in etrafında takılıyor."

Dom kollarını kavuşturuyor ve bana dönmeden önce kapıya yaslanıyor.

"Onu kontrol ettim, kardeşim. Yemin ederim onu iyice inceledim. Zor günler geçirmiş" - Jeremy'ye bakıyor

-"Gerçekten çok zor, ama tamirci olmayı öğrenmek için zaman harcamaya istekli. Düşündüm ki" -omuz silkiyor- "eğer işe yararsa, onu maaşa bağlamayı düşünebiliriz. Zaten tam zamanlı çalışacak birine daha ihtiyacımız var ve o da her gün çalışabilir. Ne dersiniz?"

Jeremy'ye bakıyorum. "Evet, yani önce onunla konuşmak, onu kendim tanımak istiyorum ama evet, senin kararına güveniyorum."

"Yuvamızı kurmanın zamanı geldi ve onu aramıza katmak için bizimle birlikte kendini suçlamasından daha iyi bir yol olabilir mi?" Dom kıkırdar.

Konuşmamızı hisseden Jeremy gözlerini kaldırıyor ve ikimiz arasında, temkinli bir umut olduğunu bildiğim bir bakışla gidip geliyor. İşte o zaman konuşma isteği duyuyorum. "Sean bağlantıları için reklam bölümüne eski bir kanepa koymamış mıydı?"

Dom bana döndü. "Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Çok erken olup olmadığını bilmiyordum."

Jeremy'ye bakarak eğildim. "Teraziye dengeleyebilir, değil mi? Belki Noel Baba'nın Noel arifesinden önce bizi listesinden çıkarmaması için yeterli olur."

"Noel Baba'nın canı cehenneme," diye homurdanıyor Dom, gümüş gözleri dans ederek depoya doğru geri geri yürürken, "onu cimri, alakasız bir pislik gibi göstereceğiz."

Büyüyen yuvamızın geri kalanına katılması için onu takip ederken kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. İronik bir şekilde, o gece ilk cezalandırılabilir suçumu işledikten ve sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğim için annemden yediğim sıkı bir azarın ardından -ki bu tam tersine gülünç görünüyordu- ölü gibi uyudum. Ama gülümseyerek uyandım, düşümü dün geceki olayları ayrıntılı bir şekilde tekrarlayarak geçirdim ve Dom'un suç hayatına girişimizi tamamen acısız hale getirdiğini fark ettim.

On Beşinci Bölüm

TYLER

KIŞ 2004

"TYLER!" BABA ön kapıdan havlıyor, annemin kapı tokmağına astığı neşeli küçük zil demetinin şingirtisi kapıyı çarparken teslimatta bozuluyor.

Her iki yüzleşmemizden bu yana geçen haftalarda annem ve babam benden giderek daha fazla kaçmaya başladılar. Muhtemelen göz göze geldiklerinde, yalanlarını yaşamayı reddederek birbirlerine ve bana yaptıklarını unutmalarına asla izin vermediğim içindir.

Bu onların birlikte yaşama kararı ve benim de onların birbirlerine dair fikirlerinin yavaş ve acı verici bir şekilde kirletilmesine tanıklık etme cezam.

"Tyler!" diye bağılıyor bir zamanlar babam olarak tanıdığım adam, kapımın yanındaki duvara çarpıp ağır ayak sesleri parkelerin üzerinde devam etmeden önce. Alkolizm ve acıdan başka bir şeye takılmadan tökezleyerek yatak odama girmeden önce çamurla kaplı botları görünüyor.

Korkulduğu gibi, babamın alkollü araç kullanma suçu, onlarca yıllık hizmeti göz önünde bulundurularak onurlu bir şekilde de olsa, onu Kolordu'dan ihraç ettirdi. Artık bir sorumluluk olarak görülüyordu, onu serbest bıraktılar. Bana bundan daha fazla ayrıntı verilmedi çünkü sormadım. Bildiğim kadarıyla konuşacak bir şey yok. En son ve en zararlı hatasından sadece birkaç hafta sonra eski alışkanlıklarına geri dönerek her zamankinden daha çekilmez bir hale geldi.

Kitabımı kapatarak pasif bir şekilde ona bakıyorum, şaşkınlık numarası yaparak bir yandan da onun kavgası için şımarttığını biliyorum.

barda bulamadım. Muhtemelen Brian, onu geri getirmeyi başaramayınca onu dışarı atmıştır - bilerek görmezden geldiğim bir çağrı.

"Ne sikime beni almadın?"

"Annem sabahın yarısını yerleri temizleyerek geçirdi," diye geçiştiriyorum, o daha da saldırırken, benden umutsuzca istediği ürkmeyi elde edemiyor.

"Öyle mi? Aferin ona. Peki bugün verimli olacak ne *yaptın*?" Beni ölçüp biçerken konuşması tükürük ve bulamaç karışımı.

"Lise son sınıfta olduğumu düşünürsek yaşıma uygun bir şekilde okula gittim ve sonrasında garajda çalıştım. *Ya sen?*"

Sadece bir adım ötemden bana bakarken gerginlik ve öfke ondan yayılıyor.

"Belki de lanet kamyonu götürürüm," diye tehdit ediyor. "Bu anlamsız olur çünkü henüz çalışmıyor ve sahip olmadığınız bir şeyi alamazsınız."

"Öyle mi? Şu anda başının üzerindeki lanet çatı benim!"

Sözlerimi sakınmam. "Beni kovuyor musun?" "Ben kovuyorum mu dedim?"

Annem tahmin edilebileceği gibi yardımına koşuyor, kapının pervazında beliriyor, gözleri çılgınca aramızda gidip gelmeden önce zeminin halini görünce omuzları çöküyor. Tam konuşmak için ağzını açtığında ona sertçe başımı sallıyorum. Bu klişe bir durum ve ne yazık ki benim için çözüm on sekiz yaşına bastığım anda askere yazılmakta yatıyor. Büyük bir parçam şimdi gidebilmeyi diliyor ama bu sadece onun odağını ve öfkesini ona kaydırır. Onun bu hızlı dönüşü karşısında, kendimi korumak için bile olsa bunu yapmayı reddediyorum. Gerçi o aynı nezaketi göstermedi. Ona savurmak istediğim hakaretleri yutarak ve annemin durumunu görerek diplomatik davranıyorum.

"Özür dilerim baba. Bir dahaki sefere seni alırım. Bu akşam ızgara yaptım ve tezgahın üzerine senin için bir tabak bıraktım."

Kitaplarıma bakarken babamın dudakları aralandı. "Havalı bir üniversite çocuğu olmayacaksın. Bunu karşılayamayız."

"Harvard'a gitmek gibi bir planım yok."

Askere gitmek için yeterince iyi bir sınav vermem gerekiyor. Annemin hayatını tehlikeye attığı için artık ne onunla ne de başkasıyla bu konuyu konuşmayacağım.

"Eğer gidersen, *eyalete* gideceksin çünkü Sam Amca ödeyecek. Bana borçlu."

Kavgacı kışının onunla tartışmadığımı anlamamasına sinirlenerek başımı sallıyorum. "Aç mısın? Hadi karnını doyuralım."

Tobias'ın bir başka erken Noel hediyesi olan yeni cep telefonumu şifonyerimden alan babam, onu kucağımdaki kitabın üzerine fırlatıyor ve yine istediği ürkekliği gösteremiyor. Bir nebze olsun saygı ve korku duymamı gerektirecek bu hareket, söz konusu o olduğunda artık sahip olmadığım bir şey. Bunun yerine, beni alt etmek için elinden geleni yaparken ve başarısız olduğundan emin olurken, meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Bir dahaki sefere seni aradığımda cevap vereceksin. Beni duyuyor musun?"

"Özür dilerim efendim. Daha iyisini yapacağım," diyorum cansız, prova edilmiş bir ses tonuyla.

"*Bana patronluk taslama amına* koyayım," diye tersliyor ve parmağını burnuma bir santimden daha yakın bir mesafeye kaldırıyor. Birkaç temizleyici nefes alırken içimde öfke birikmeye başlıyor. Artık beni hedef aldığı gece tiratlarının tek iyi yanı, Delphine'in nefes teknikleriyle öfkemi kontrol etme pratiği yapmak. "Daha iyisini yapacağım, *daha iyi olacağım*," diye tekrarlıyorum. "Yapabileceğin bir adam olacağım gurur duyacaksınız, *efendim*."

Sözlerimi tartıyor, artık onları kastetmediğimi biliyor. Omzunun üzerinden anneme bakıp bana sırtını dönüyor.

"Ne yetiştirdiğine bir bak, Regina. Kibirli, saygısız ve kendini beğenmiş. Gurur duymuyor musun?"

Adam yanından geçip giderken annemin gözleri yaşlarla doluyor, sonra benimkilere odaklanıyor ve ikimizi de onun yavaş, zehirli patlamasına maruz bıraktığı için dile getirilmemiş bir özürle parlıyor.

Babam bayılır bayılmaz Dom'a mesaj atıyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum ve çıkarken şifonyerimden çantamı alıyorum. Evin içinde dolaşırken gördüğüm manzara beni durdurdu.

Annemin son süsleri de ağaca yerleştirdiğini gördüm. Bu gece tanıdık dekoru yeniden diriltme çabası bariz bir Hail Mary. Ev sahipliği yapacak bir ailesi kalmadığını bildiği halde biraz nostalji ateşleme umudu.

Fark edilmeden sıvışmaya çalışırken, annem mutfaktan garaja doğru gizlice ilerlediğimi fark edip beni çağırdığında başarısız oluyorum. Yaklaştığımda, tanıdık bir dekorasyonu bana doğru itmeden önce bir ayakkabı kutusuna uzanıyor.

"Birinci sınıf," diye övünüyor, elışı kâğıdı ve pamuk toplarıyla yaptığım eski sanat eserine bakarken. "Hadi ama," diye beni dürtüyor, "bunu her zaman ağacın üzerine koyarsın."

"O zaman öyleydi," diyorum, dönüp ön kapıya doğru yürürken bu maskaralığa inanmayı reddederek.

"Tyler," diye sesleniyor arkamdan.

"Sokağa çıkma yasağından önce evde olurum," diyorum kapıyı kapatmadan önce, Delphine'i kendi duvarına çarpmadan önce yakalayacağımı umarak. Bir alkoliğin arkadaşlığını bir başkasınıninkiyle değiştirerek rahatlamaya çalışmamdaki ironi gözümünden kaçmıyor.

Son haftalar bir bulanıklık içinde geçti. En çok Delphine'in arkadaşlığını arzuluyorum. Dom'un Tobias'ın uzun süreli yokluğuna kafa yorması, garajda kendi payına düşen vardiyalarda çalışması ve internetteki odasına kapanması arasında çok az kaldı. Sean da Pitt durağı ve King's arasında çalışarak, futbol sezonunu bitirerek ve küçük kara kitabını oluşturarak meşguldü.

Her zaman olduğu gibi, son zilden sonra kendi işimizi yapmak için ayrılacak bile, okul koridorlarında hala birlikte, ayrılmaz ve birbirimizin peşindeyiz.

Ben ise her sabah ve gece, kolay adımlarla üç mil hedefine ulaşmak için kırım yapıyormuş gibi koşuyorum. Ayrıca garajda kendi payıma düşen vardiyalarda çalışıyor ve neredeyse her geceyi beni diken üstünde tutan bir Fransız ateş topuyla geçiriyorum. Bu gecelerin çoğu ona açık bir şekilde uyum sağlamakla geçiyor.

Yolda yürürken hediye çantasına bakıp bu gece teslim etme kararımı bir kez daha sorguluyorum, ama onun arkadaşlığı beni evimdeki savaş alanına odaklanmaktan kurtarıyor.

Tekrar düşünmeden önce fırtına kapısına hafifçe vurarak buzlu camdan içeri bakıyorum ve tezgâhın diğer tarafında duran Delphine ile göz göze geliyorum. Karşılamamı ve onun ruh halini ölçmek için kapıyı araladığımda başıyla hafifçe selam veriyor ve ben de onu selamlamak için yanına yürüyorum.

Bu gece, her zamanki mavisinden daha ince bir bornoz giymiş. Onu bir arada tutan düğümün çözüldüğünü görmezden gelemeyerek, mükemmel göğüslerinden birinin yandan görünüşünü ve kıvrımını görmeyi başarıyorum. İnlemeye neden olan görüntünün geri kalanı, bir paket toz ağrı kesici açarken üzerinde duran ipeksi koyu renkli örgü tarafından engelleniyor. Dilinin üzerine döküyor ve ardından bir yudum su içtikten sonra nihayet bana hitap ediyor.

Benim önemli biri olmadığımı sürekli belirtmesi, aylar önce başlayan bu saçma saplantıyı durdurmam için beni daha da cesaretlendiriyor. Çaldığım her bakışla körüklediğim bir saplantı.

"Bu gece oyun yok," diyor, gözlerimin profilinin mükemmelliğini taramasına izin verirken, konuşmasıyla mizacını ölçmek zor. Sadece yüz hatları bile son derece gerçeküstü ve üzerimde dün ya da önceki gün bıraktığı etkiden daha azını bırakmıyor.

Hiç şansın yok, Jennings.

Son haftalar cennet ve cehennemin bir karışımı gibiydi. Bana neredeyse yalvardığım eğitimi verirken, daha önce onun güzelliğinin ne kadarını görmezden geldiğimin tamamen farkına vardım. Her gün, ona olan çekiciliğimin sadece tehlikeli değil, aynı zamanda tamamen aptalca olduğu gerçeğinden istifa ediyor ve kendimi buna alıştıırıyorum. Bu mantık, onu tekrar gördüğüm anda bozuldu.

Bu noktada, geri gelmemi sağlayan şeyin sadece eğitim olduğu konusunda kendime yalan bile söyleyemiyorum. Her geçen gün gizemiyle beni biraz daha tüketirken, bana kendinden parçalar veriyor - zekası, mizahı. Hatta ona yeterince saygı duyan ve ona yeterince iyi davranan herkesin kolayca yararlanabileceği bir sıcaklığı var. Etrafını saran düşmanlık ve kızgınlık tarafından boğulan bir sıcaklık - yani Dom'un ki.

"İyi akşamlar ve ben buraya oyun oynamaya gelmedim," diyorum, ses tonum onun hakkındaki saniyeler süren değerlendirmemin beni nasıl etkilediğini ele vermekle tehdit ediyor. Eğer fark etseydi, muhtemelen uzun süren bakışlarımı sevimli ve çocukça bulurdu. Ama giderek artan saplantımın farkında olduğunu bir an bile belli etmiyor çünkü bunu görmesine hiç izin vermiyorum. *Hissetmemesi* için de elimden geleni yapıyorum.

Bakışlar hissedilebilir ve ben de bu oyunu kendi bağlantılarımla oynadığım için biliyorum, bu yüzden onunla o noktaya gelmiyorum. Asla.

Bunu bir aşktan başka bir şey olarak görmezdim, ama ironik bir şekilde, şu anda beni ezen tek şey onun bunu kabul etmemesi.

Çünkü sen on yedi yaşındasın, seni aptal!

Ve aramızda giderek büyüyen bu çekim tamamen bana ait olduğu için, bana bahşettiği paha biçilmez bilgiler yerine zihinsel sertleşmemi bir kenara bırakıyorum. şimdiye kadar, daha önce hiç düşünmediğim akıllara durgunluk veren bir cephanelikle karşılaştım.

"Odasında." Delphine içimden geçenleri yarıda keserek beni başından savıyor ve üçünün de yatak odasına giden koridoru işaret ediyor. Bunun yerine, bırakın oynamaya kalkışmayı, ısınmaya bile hiç niyetim olmayan ateşe yaklaşıyorum. Yakınında kalmayı tercih ederek birkaç adım daha yaklaşıyorum ve kendimi mutfağı oturma odasından ayıran bir bölme görevi gören tezgahın karşı tarafında bırakıyorum.

Büyüyen yanılsamamı ve uzun süreli aşağılanmamı korumak için ondan güvenli bir mesafe. İy i ve iy i biliyordum ki eğer

ona en ufak bir ipucu verirsem, arkadaşlığını kaybederim.

Yine de Delphine'e baktığımda Dom'un teyzesini ya da aramızdaki yaş farkını görmüyorum - onu ilk gördüğüm günden beri. Aksine, büyükannesinin gardırobunu giyen yirmili yaşlarında bir kız görüyorum. Teni gençlikle parlıyor, akik rengi saçları ipeksi bir görünümde.

Bunu fark ettiğimde, hem vücudunu hem de güzelliğini kasıtlı olarak maskeleymeye çalıştığına dair sağlıklı bir şüphe edindim.

"Yakında işe gidecek misin?" Boktan bir sohbet girişiminde bulunarak soruyorum. Son işi bir boks şirketine mezarlık vardiyasında çalışmaktı; Horner Tech dışında Triple Falls'taki tek fabrika buydu ve Celine ile Beau öldüğünde oradan da ayrılmıştı.

"Hayır, bu gece yokum."

Ocağın üstündeki saate bakıyorum. "Peki, neden kahve içiyorsun?"

"Neden bu sorular?"

"Çünkü belki ben de istiyordum ve bu benim, senin kusursuz ev sahipliği becerilerinden *yaşan* olmana rağmen teklif *etmediğin* şeyi ima etmenin kibar bir yoluydu," diye şaka yapıyorum. Ee, ne dersin?"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyor, bana bir bakış bile atmadan. "Şu andan itibaren sadece topraktan yetişen şeyler ve yağsız protein yiyeceksin. İçmek için su. Sadece su. İçki ya da uyuşturucu yok."

"Pekâlâ, artık uyuşturucu denemek yok. Anladım," diyorum anlamsızca, bu da bana dolgun dudakların zar zor algılanabilir bir şekilde kaldırılmasını kazandırıyor. "Yine de bunun bir ceza olduğunu düşünmeden edemiyorum çünkü ben kazanıyorum, General."

"Hayır, değilsiniz," diye aktarıyor, "hala savaştayız."

"Dün gece şirketlerinizin yarısından fazlasını yerle bir ettim," diye karşı çıkıyorum.

"Bir sonraki hamlemi yaparken beni *izlemen*i bekliyordum," diyor, taburlarımızın hattın karşı taraflarında yer aldığı ve ilk uzun vadeli savaşımıza girdiğimiz masaya doğru yürüyor. Yerinde olmayan bir asker görmemek için tahtayı inceliyorum ve

başını sallıyor. Bir elinde kahve, diğer eliyle parmaklarını şıklatıyor.

"Hava saldırısı. Hava saldırısı," diye manyakça gülerken bir yandan da askerlerimi mutfak zeminine fırlatıyor.

"Ne oluyor?" Bocalıyorum.

"*Uh-oh, keskin nişancı,*" diye şarkı söylüyor, omuz silkerek bana bakmadan önce birkaç askere daha vuruyor. "Ve şimdi sağ kanadınızda hiç askeriniz yok."

"Biz hiç hava saldırısı yapmadık. Bu hile yapmaktır."

Kara kaşlarını çatıyor. "Peki yeni oyunumuzun adı ne Tyler?"

Adımı söylerken kullandığı hafif mırıltı içimde kısa bir süre yuvarlanıyor ve soruyu bir anlığına unutmama neden oluyor. Verdiğim tepki, Kayley'le bir an önce birlikte olmam gerektiğini anlamamı sağladı, böylece kendime yeniden saygı duyabilirdim. Bizim fikrimiz bana bile saçma geliyor.

"Mmm?" Delphine, gözlerimi kapatmadan önce hem soruyu hem de cevabı ararken beni yönlendiriyor.

"1911. *Hay sikeyim.* İlk hava saldırıları 1911 yılında, İtalyan-Türk savaşında gerçekleşti."

"Peki bunun nedenini biliyor musun?" diye soruyor. Onun kitapları, benim müfredatım.

"Anlaşıldı."

"Henüz değil. MÖ savaşlarını geride bırakmış olabiliriz ama sana ihtiyacın olan her şeyi verdim. Hazırlık yapmadın," diye alay ediyor, ben avantajını görmek için aşağı bakarken. Bunun nasıl sonuçlanacağını değerlendirmem saniyelerimi alıyor.

"Kahretsin, ben bu savaşı çoktan kaybettim," diyorum, olduğum yere çökerek. "Kaybetmedim mi?"

"Belki bir dahaki sefere," diye gülüyor ben gözlerimi kısarken. "Rövanş talep ediyorum." Hırpalanmış gururum konuşuyor.

"Sahip olacaksın, ancak bir tane almadan önce, o süre zarfında mevcut tüm silahları bilmen gerekiyor. Şimdi zamanı" - kaşlarını çatıyor, doğru ifadeyi arıyor ve ben ona vermeye cesaret edemiyorum - "oyunuza devam edin."

Yeterince iyi, diye karar verdim, o başka bir metafora vururken. Çok sevimli bulduğum bir çeviri özelliği.

"Oh, oyunumu yukarı getireceğim," diyorum, zeminde eriyip gitmek istiyorum.

Evine git, Jennings, ve bunu sisteminden at!

"Yakında yeni bir savaş başlatacağım. Noel'inizi mahvetmek istemiyorum."

"Sanırım biliyorsun, ki bu pek Hristiyanlığa uygun değil. Peki, bunun adı ne?"

Bana nadir görülen, dolu dolu bir gülümseme hediye etti.

"Bekleyip görmelisin." "Dört gözle bekliyorum."

Birkaç kez, ışıklar söndükten sonra sürgülü cam arka kapıdan bakıp onun son düzeneğini gördüm ve tüm günümü okulda ona karşı koymak için doğru taktikleri bulmakla geçirdim. Sonra da geri kalan zamanımı, oyunumuzla hiçbir ilgisi olmayan yeni ayrıntıları hatırlarken kalem kapaklarını karıştırarak geçirdim.

Asla olmayacak, Jennings. Kafana takmayı bırak.

"Ve" -kahvesini yudumluyor- "şu anki koşuna iki mil ekle."

"Kahretsin," diye homurdandım. "İyi haberlerin var mı? En azından birinci sınıf erliğe terfi ettim mi?"

"Sadece haftalar sonra mı? Hiç şansın yok," diye yanıtlıyor, bir milim bile kıpırdamadan. "Nefes alışın nasıl?"

"Güzel, oraya doğru gidiyorum. Son zamanlarda konsantre olmak zorlaştı."

Oyun oynamadığımız zamanlarda, zamanımızı bana artık düz alan olduğunu bildiğim geçici duygusal bastırmanın inceliklerini öğreterek geçiriyor. O zamandan beri *cepçilik* olarak adlandırdığım bir durum.

Bu durum geçici çünkü duygularımı tamamen rafa kaldırmaya ya da yaşadıklarımın herhangi bir kısmını unutmaya niyetim yok. Daha iyisini biliyorum ve bunu yapmak beni TSSB için başlıca aday haline getirebilir. Bu nedenle kendi zihnimi bir test laboratuvarı ilan ettim. Bu gerçekçi olmayan bir hırs olabilir ama annemin psikoloji kitaplarından aldığım eğitim beni zihnin lanet olası sihirli bir şey olduğuna ikna etti.

"Bir yudum," diyor, gözümü diktiğimi düşündüğü kahveyi uzatırken, boğazındaki çukura sabitlendiğimi bilmediği için şükrediyor.

Kabul ettiğim siyah katranı yudumlarken sırtışını gizleme zahmetine girmiyor, yutkunurken bir öğürmeyi bastırıyorum. "Bu berbat bir şey."

"Dom sert sever."

"Güçlü olmak başka bir şey. Bunun tadı ... gibi. Tanrım, Fransızlar en iyi kahveye sahip olmalarıyla bilinmiyorlar mı?"

"*Bu* bir lüks," diye takılıyor ve boştaki elini kaldırarak evin durumunu gösteriyor. "Böyle lüksleri karşılayabilecek gibi mi görünüyorum?"

Fincanını tezgâhın üzerine bırakıyorum. "O zaman koşullarınızı değiştirin."

"Çok kolay," diye alay ediyor, gümüş sırlı gözleri uyarı ile parlıyor. "Çok kibirlisin."

"Evet, belki de gençliğimden kaynaklanıyordur," diyorum kuru bir sesle ve aynı dikkatle arkama bakıyorum.

Yıllar önce tanıştığı saf, yuvarlak gözlü çocuğu bir kez olsun görmemesini boşuna umarken, gözleri dakikalar içinde ikinci kez lazer gibi benimkilere odaklanıyor. Ya da son zamanlarda içine girmeye başladığı çocuğu bile, ama bunun boş bir çaba olduğunu biliyorum.

"Sana bunu aldım." Hediye paketini kaldırdım. "Bugün Noel değil."

"Farkındayım. Bunu bir teşekkür olarak düşün. . . bana yardım ettiğin için."

Çantaya bir bokmuş gibi bakıyor, sonra yüzünde bir şeylerin titreşimi belirliyor. "Ne oldu?"

"Hediye verme kısmının ve paketlemenin amacı da bu zaten."

Dudaklarını hafifçe kaldırması, mekânı aydınlatan kasvetli sarı mutfak ampulünü aydınlatıyor. Poşeti kapıp kâğıt mendili kaldırıyor, ardından teneke kutuyu ve shrink ambalajlı filmleri çıkarıyor.

"Onları izleyip izlemediğini bilmiyordum ama Dom DVD oynatıcı aldığından beri düşündüm ki..." Omuz silktim, nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

onunla birlikte gidiyor.

Sanki bir bulmacayı çözüyormuş gibi filmlere kaşlarını çatıyor, ağzı açılıyor ve gözleri şişmeden önce yüksek sesle okuyacakmış gibi hareket ediyor. "Yıldız Savaşları mı?"

"Evet, bunlar ilk ikisi. Orijinal üç filmin öncesini anlatıyorlar."

"Prequels?"

"Luke ve Leia'dan önce geçiyor. Bu Darth Vader'ın hikayesi."

Filmlere bakarken gözleri merakla parlıyor ve ben de onun ifadesini bir ödül olarak alıyorum.

"İzledin mi?" diye soruyor, hediyesi karşısında şaşırılmış bir halde, bu da içimi daha da ısıtırken içimi kemiriyor. Belli ki hayatında ona pek bir şey verilmemiş, bu da böylesine küçük bir jestle verdiği tepkiyle daha acı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Evet, ama istersen seninle birlikte izlerim."

"Fıstıklı gevrek," diye fısıldıyor, kaşık rengi gözlerini benimkilere kaldırmadan önce kutuyu inceliyor. "Nereden biliyorsun?" "Eskiden kahve cezvenin yanında bir teneke vardı.

Ben aldım.

bir tahmin."

"İyi *tahmin* ettin," diyor usulca, yüz ifadesi de bir o kadar şefkatli, "bu benim en sevdiğim ikramım." Filmleri ve tenekeyi göğsüne bastırıyor, fısıltısı içten. "Merci, Tyler."

Başparmağımı omzumun üzerinden atmadan önce "Hoş geldiniz," diyorum. "Ben gidiyorum..."

Elini sallayarak beni başından savıyor ama bunu yaparken bana nadiren gülümsüyor. Bu küçük karşılama içimde nasıl da büyük bir his uyandırıyor. Umduğumdan daha iyi geçtiği için şükrederken, birkaç adım uzaklaştığımda ona dönüp bakma isteği duyuyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca ilk kez merakla arkamdan baktığını görüyorum. Gözleri hemen düştüğünde, bir gülümsemeyi ısırıyorum ve bundan bir şey anlamayı reddederek koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Dom'un yatak odasının kapısında, parmak eklemlerimle tek bir vuruşla beni açıyor yakalamak için bir bakış Dom

...

Ginger'a coşkuyla vuruyor. Dom'un yüzünde kendini beğenmiş bir sırtış belirirken beni fark edince çığlık atarak varlığını onayladı. Ben hızla kendimi diğer tarafa atarken, Dom onu vücuduyla koruyor.

"Seni geri zeklı," diye bağırdım, sesimi alçaltarak, "mesaj attığımda bana bağlı olduğunu syleyebilirdin."

"İpi bir dahaki sefere saklıyoruz," diye homurdanıyor Dom, sözleri utanmadan içine girmekten vazgeçmediği kıza yönelik. "Değil mi bebeğim?"

Son zamanlarda, hepimizin ev hayatı darmadağın olmuşken, aklımızdaki en önemli şey sevişmek gibi görünüyor. Eğer fantezilerim benden on iki yaş büyük bir kadın tarafından hızla delik deşik edilmeseydi, seks benim için muhtemelen daha çok bir kaçış olurdu.

"Seninle garajda buluşuruz. Bir saat," dedim, "yoksa giderim."

Koridorun sonunda Delphine'le buluşmadan önce *Ginger'dan* hafif bir inilti duyuyorum.

"Kendini korumak isteyebilirsin," diyorum, kardeşimin beni soktuğu sikilmiş pozisyon nedeniyle boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık szlyor. "Dom yalnız değil."

"Farkındayım," diyor ve beni geçmek için ilerliyor.

Onu durdurmak için kolunu hafifçe sıktım. "Delphine, şu anda oraya geri dönmek istemezsin. Dom'un bir sonraki heceleme yarışması için çalışmıyorlar."

"Ah," diyor usulca, Cypress Hill tüm evi sarsmaya başladığında kapalı kapıya bakarken yüzündeki kararsızlıkla.

Klas, Dom.

"O büyüyor, Delphine. Hepimiz büyüyoruz," diye yineliyorum, biraz fazla vurgulayarak, anlamsız olduğunu bilerek. Bu gerçeği kafama kazımaya çalışsam da, onu yakından tanıdıkça disiplinim biraz kayıyor. Bu da bir hata olduğunu kanıtlıyor. Bu mesafeden, kesinlikle ışıl ışıl görünüyor. Modası geçmiş bir cübbe giymiş olsa bile.

Makyajsız ve akik rengi saçları sade bir örgü halinde, tek yapabildiğim şey istemek gibi görünüyor.

Taşları tekmele, Jennings. O yasak bölge.

Bu yüzden, dün ve önceki gün olduğu gibi, bunu merak ve tek taraflı fiziksel çekime bağlıyorum. Sahip olamadığım ve daha da önemlisi sahip olmamam gereken şeyi istemeye.

Dakikalar önce bakışlarında hafif bir merak olsa bile, bu muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim bir kıtlık ve kesinlikle doğası gereği cinsel değildi. Bana bir kez bile öyle bakmadı ve bakmayacak.

Ama Dom, Ginger'a Cypress Hill ile serenat yaparken koridorun dibinde ona bakarken, aklıma gelebilecek en uygunsuz ve rahatsız edici sikişme durumunda, düşüncelerim de aynı şekilde uyumsuzlaşmaya başlıyor.

"O aptal değil, o açıdan değil," diye Dom'a güveniyor. "Biliyor musun, eğer ona o şeyi verirsen bir anlamı olabilir. doğrudan elinin tersiyle iltifat etti."

"Elinin tersiyle iltifat mı?"

Sırıtiyorum. "Alaycı bir iltifat."

"Ah," diyor, gözleri kararırken bile dolgun dudakları hafifçe kalkıyor. "Ezekiel gittiğinde beni dinlemeyi bıraktı."

"Denediğini görüyorum, Delphine." Yüzümü ona dönüyorum, kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum, o da bir adım geri çekiliyor. "Fark etti. Sadece üstesinden gelmesi gereken çok şey var."

Bana çenesini hafifçe eğerek bakıyor, ifadesi daha da kararıyor.

"Bunu sizi suçlamak için söylemiyorum, ama o fark etti."

Bu onun ilgisini çekmiş gibi görünüyor ve gözlerine bir umut ışığı ekliyor. "Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Çok Kısaca, ama Evet. Şey öyle, sen Yapma. veya Dom'a hiçbir konuda ders vermeye kalkışmamalı," diyorum. "Bunu Tobias'tan yeterince alıyor. Eğer gerçekten onun dinlemesini istiyorsan, ona soru sor, fikrini al. O zaman muhtemelen konuşacaktır."

Beni dikkatle inceliyor. "İnsanları hep böyle mi gözlemlersin?"

"Ta ki"- kısa bir süreligine bakışlarımı kaçırıyorum- "en yakınlarımdan biri tarafından onları hiç tanımadığımı öğrendiğimde bir uyandırma çağrısı aldım diyelim."

"Baban," diyor, aslında bir soru değil, ama ben yine de başımı sallıyorum.

"Bu ortak noktamızın olması çok talihsiz bir durum Tyler." İfşanın buna değip değmeyeceğine karar veriyormuş gibi sözlerini kısa tutuyor. "Ama bu gözlem yeteneği seni askerlikte çok ileriye götürecektir. Yine de senin adına üzgünüm, ben de insanları gözlemliyor ve gelip geçen şeyleri duyuyorum."

"Çünkü *ikiniz de onları arıyor ve dinliyorsunuz,*" diye karşı çıkarak ona sesleniyorum. Bu, travmadan muzdarip olanların uyguladığını öğrendiğim özelliklerden biri. Onlar genellikle en yakınlarındaki insanları analiz eden, sürekli kötü şeyler arayan ve olmasını *bekleyen* kişilerdir. Bu paylaştığımız bir özellik - seslendirmedığım bir başka ortak nokta. Seslendiremiyorum çünkü eski kocasının neden olduğu bazı travmaları bildiğimin farkında değil. "Sana bir sır vereyim mi?"

Başını sallıyor.

"Ben de *bakıyorum ve dinliyorum.*"

Başını eğip beni inceliyor. Yine o bakış, sanki beni düşünüyormuş, gözleri araştırıyormuş gibi. Ben de tamamen farklı bir nedenle ona bakıyorum.

Kendini utandırmadan defol git, Jennings.

Yanından geçerken bunu kendi kendime tekrarlıyorum ve hızlıca "Ben gidiyorum" diye fısıldıyorum. İyi geceler, Delphine."

Başını sallıyor.

Evden çıkarken, spor ayakkabılarımın üzerinde zıplayarak garaja doğru gece koşuma başlıyorum, bir yandan da bu gece beni ikinci kez düşünmeyeceğini çok iyi bildiğimden, beni işgal eden kendi kendimi sabote eden düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum. İçimde iltihaplanmaya başlayan arzuyla tamamen yalnızım. Bu yüzden, dondurucu rüzgara doğru hızla giderken onu yakmak için elimden geleni yapıyorum.

On Altıncı Bölüm

DELPHINE

ŞİŞEME **GÖZ ATARAK**, mutfak masasının ucunda durduğum yerden askerlerimi düzenlemeye devam etmek için kapağını açmaktan vazgeçiyorum. Bunu yaptığımda, bu gece biranın sadece dörtte üçünü yudumladığımı fark ediyorum!

Tyler'a mentorluk yapmaya başladığımdan beri az miktarda içki içmek beni cesaretlendiriyor - bazen gerekli konsantrasyon için yudumlamayı unutuyorum. Maçlarımızın beklentisi çoğu zaman stratejide kaybolmamı sağlıyor, dikkatimi dağıtıyor ve başımı suyun üstünde tutmama yardımcı oluyor.

Sis her zaman var ama Tyler'ın derslerinde daha az boğucu oluyor ve beni maçlarımız sırasında mevcut kalmaya ve odaklanmaya zorluyor. Tıpkı geçmişte toplantılara ev sahipliği yaptığımda ya da Ezeziel ile oynadığımda olduğu gibi. Yine, dört gözle bekleyeceğim bir şey var.

Denemek işe yarıyor!

Tyler'la bir sonraki maçımın heyecanı, arkamdaki sürgülü cam kapı açılırken taburumu dikkatlice yerleştirmeme neden oluyor.

"Bu gece hiç şansın yok asker," diye uyarıyorum gülerek.

Cevap alamayınca Dom'un yaklaştığını görüyorum ve mutfak masasına küçük bir kutu fırlatarak askerlerimden birkaçını yere düşürüyor. Bu ona ters ters bakmamı sağlıyor. "O askerleri yerlerine yerleştirmek için bir saat harcadım."

"Tüh," diye mırıldanıyor özür dilemeden, ben kutuya bakarken. "Bu da ne?"

"Aç," diyor, "daha doğrusu, sık sık yaptığın gibi güzel resme *bak.*"

Hakareti istediği yere isabet ediyor, ama kutuyu yaptığım gibi bunu da savuşturuyorum.

"Buna ihtiyacım yok."

"Herkes cep telefonuna geçti ya da geçti, Tatie," diye sabırsızlıkla iç geçiriyor. "Sabit hatların ortadan kalkması an meselesi."

"İnternet için hâlâ kullandığınız sabit hatlar," diye belirtiyorum düşen askerlerimi toplarken.

"Şimdilik." Sabırsızlıkla başını sallıyor. "Yirmi birinci yüzyıldayız ve taş devrinde kalmak istemen umurumda bile değil ama bu hediye benden değil."

"*Yirmi dokuz* yaşındayım," diye çıkışıyorum, "beni suçladığın kalıntıdan çok uzağım." Hediyeği düşünerek kutuyu elime alıyorum. "Ezekiel'den mi?"

"Hepimizin birbirine bağlı olmasını istiyor, bu yüzden en azından temel bilgileri öğrenmeniz gerekiyor."

"Peki," diyorum, şaşkınlıkla cep telefonunu incelemeyen önce kutuyu açıyorum. Dom ekranı çevirmeden önce iç geçiriyor.

"Bu bir klavye, cep telefonu değil," diyorum ona. "Tanrım. tahtası mesajlaşmak içindir." O işaret ediyor Kutunun üzerindeki büyük harflere abartılı bir şekilde bakıyorum. Utanç tehdidi altında, ağzımı oynatmamak için elimden geleni yaparak kelimelere göz kırpiyorum.

"Bu bir Sidekick Two," dedi sanki ben embesilmişim gibi, "en son model."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diye soruyor, yüzümdeki memnun ifadeyi okuyarak.

"Ezekiel'e çocukken böyle seslenirdim. Benim yardımcısıydım. Acaba hatırlıyor mu ve bana *bu* modeli *bu* yüzden mi aldı?"

"Sanmam. Hepimize aynısından aldı," diyerek bu olasılığı ortadan kaldırıyor.

Gülümsemem azalıyor, bu gerçeği yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Bana nasıl kullanılacağını gösterir misin?"

"İçinde bir talimat kitabı var."

"Fransızca çevirisi var mı?"

"Muhtemelen, ama İngilizce okuyabiliyorsun," diye tersledi, "okuyabildiğini biliyorum ve hayatının *yarısını* Amerika'da mı geçirdin?"

"İngilizceme hâkim değilim," diye savunmaya geçiyorum ve Dom sabırsızca telefonu kapıp açarken gerçeğin geri kalanını ısırarak söylüyorum.

"Mesaj nedir?" Ben soruyorum.

"Beni öldürüyorsun," diye iç geçiriyor Dominic. "Tobias da kısa bir süre önce bu kadar bilgisizdi. Mesaj, birini aramak yerine ona mesaj gönderebileceğin anlamına gelir."

"Ah," diyorum, ordumu düzenlemek için telefonu bir kenara koymadan önce yutkunuyorum.

"Ne var, Tatie? İngilizce okuyabiliyorsun. Eskiden bana okurdun."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Bunu hatırlıyor musun?" Bu onun kafasını karıştırıyor. "Hatırlamıyor musun?"

"Hangi kitaplar olduğunu hatırlamıyorum. Mesaj yazmayı daha sonra öğrenebilirim." "Doğru." Yanımda duraklıyor ve beni şaşırtacak şekilde

yanımdaki masaya oturdu. Telefonunu çıkararak, Tyler'ın numarasını en sona ekleyerek her numarayı programlamasını dikkatle izliyorum. O bunu yaparken gözlerimi kaçırıyorum, yeni akıl hocası ilişkimizin onu hem şaşırttığını hem de kızdırdığını biliyorum.

"Oyunlarımıza katılırsan iyi olur, Dominic. Sende çok şey var-"

"Sen daha mesajın ne olduğunu bile bilmiyorsun," diyor telefonu masaya vurarak. "Senden öğrenecek neyim olabilir ki?"

"Haklısın. Çok fazla kibirlisin ve kazanabileceğinden şüpheliyim," diye kestirip atıyorum, şişeme bakıyorum ama daha fazla yudum almayı reddediyorum.

Yaptığım çıkış onu tatmin etmiş görünüyor ve bana tehditkâr bir gülümseme kazandırıyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bu *yeni sen* saçmalığına inanmıyorum."

"Ben hiçbir zaman *yeni ben* demedim. Sadece deniyorum-" Asla anlamayacağını, anlamaya çalışmayacağını bilerek başımı sallıyorum.

"Neye?" diye sorar.

"Seninle konuşmanın pek bir anlamı yok. Sen sadece beni eleştirirsin."

"Evet, arkadaşlarımı ödünç alıyorsun, bırak da saçmalıklarını dinlesinler."

"Saçmalık değil. Tyler'a ihtiyaç duyacağı taktikler konusunda yardım ediyorum. Hepinizin buna ihtiyacı olacak. Ezekiel benden sizin gibi çekinmedi ve Sean ile Tyler'ın potansiyelini görebiliyorum ve sizin takdir ettiğiniz şekilde takdir ediyorum-"

"Sakin bana arkadaşlarım hakkında vaaz vermeye kalkma."

"Ben-"

"Kendine sakla." Ayağa kalktı, "Tobias'tan yeterince ders alıyorum." "İyi bir sebepten dolayı Dom, öfken-"

"Öfkem mi?" Beni ikiyüzlü olarak gördüğünün bir göstergesi olarak alay ediyor.

"Peki," diyorum ve o yatak odasının kapısını çarpmadan saniyeler önce konuyu kapatırken nefes veriyorum.

Ayağa kalkıp şişemi açıyorum ve askerlerimi yere vurmadan önce uzun bir yudum alıyorum.

* * *

Tyler

Seninle uğraşmak istemiyorum.

"Ne oluyor lan?" Annem koltuğunda hafifçe horlarken Delphine'in mesajını okuyarak kıkırdıyorum. Koma halindeki sesi, Jim Carrey'nin bir metre ötedeki ekranda Cindy Lou'ya "the-the-the-the-the Grinch!" diye kekeleyesine rakip oluyor.

Bu gece pes ettim ve Noel arifesinde en sevdiğimiz tatil filmlerini izleme geleneğimize katıldım, benimkine geçmeden önce annemin seçtiği *It's a Wonderful Life*'a katlandım.

Annem konuşmasa da, birkaç dakikada bir ön kapıya bakıp kocasını bekliyor, sonra da gece telefonunu açması için telefona bakıyordu; çok fazla aramayı kaçırdıktan sonra bu görevden kalıcı olarak azledildim.

Annem ve ben hala pek konuşmuyoruz, ama son zamanlarda onu dondurmanın tamamen yapabileceğim bir şey olmadığını fark ettim. Koltuktaki yorganlarımızdan birini çekip üzerine örttüğümde bu gerçeği daha iyi anladım. Ben ellerimi çekmeden önce bir tanesini kavırıyor ve hızla sulanan gözlerini açmadan önce sıkıyor.

"Mutlu Noeller, benim güzel oğlum."

"Mutlu Noeller, anne."

Bir damla gözyaşı şakağından aşağı süzülürken dönüp koltuğuna yerleşiyor. Onu gördüğümde boğazımda oluşan yumru, diğer tarafta Carter'la güçlendirmekte olduğum duvara bir tuğla daha koymama neden oluyor.

Odama giderken telefonuma tekrar bakıyorum ve Delphine'in mesajını görünce kaşlarımı çatıyorum. Film izlerken gözden kaçırmış olmalıyım. Çözmesi zor olmasa da çok özensiz yazılmış. Sarhoş olduğunu fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. Öyle olmalı.

Dakikalar sonra, tahtamızı ölçmek için sürgülü cam kapısından bakıyorum ve askerlerin devrildiğini ve mutfak zeminine dağıldığını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. İşte o zaman minik ayakları fark ediyorum ve Delphine mutfak lavabosunun altındaki dolaplara yaslanmış halde görünene kadar cam kapı boyunca ilerliyorum. Onu görünce hiç vakit kaybetmeden eve ve mutfığa giriyor, her yüzeyin un, şeker ve diğer pişirme malzemeleriyle dolu olduğunu fark ediyorum. Delphine yerde oturmuş, ellerinde ölçü kaşıkları, gözleri parlıyor. Zar zor fark ediyor

yavaşça önünde diz çöküyorum. Ama gözleri bana odaklandığı anda yüzü aydınlanıyor. "Tyler! Bana yardım edebilir misin?"

Yüz ifadesi ve ses tonu hevesle kabul etmemi sağladı. "Elbette."

"Yüksek sesle okur musun?" diye soruyor ve tezgâhın üzerindeki dağınıklıktan yırtık pırtık kahverengi bir indeks kartı çıkarıp bana doğru itiyor. "Arkasında İngilizce çevirisi var."

"Elbette." İlk satırı okuyorum, anlaşılması çok zor. "Tekrar söyle, bir fincan?" diye soruyor.

"Hayır, iki fincan ve sanırım iki çay kaşığı. Yazı çok dağınık."

"Bu Celine'in. İyi İngilizce yazıyor." "Aynı fikirde değilim."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne için yalvarıyorsun?"

"Farklı bir fikre sahip olduğum anlamına gelen bir ifade." Kartı ona doğru ittim. "Çünkü *bu* okunaklı değil."

"Hayır, sen oku. *Yüksek sesle*," diye tekrar ısrar ediyor ve elimi itiyor.

"Pekala, iki bardak un ve sanırım ... iki çay kaşığı karbonat."

"Tamam." Sanki kendini yemek pişirmekten çok daha fazlasına hazırlıyormuş gibi sakın bir nefes alıyor. "İki fincan," diyor, unu ölçüyor, kaşıkları sıralamadan önce konsantre olarak dudağını ısıyor. Kaşığı yere bırakıp fincanı tekrar kaldırıyor. "Bu mu?"

"Hayır" -sırıttıyorum- "şimdi iki çay kaşığı toz." Yazıya kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım bu çay kaşığı demek." Kartı ona doğru çeviriyorum. "Delphine, işte burada. Sadece oku."

"Okumanı istiyorum!" diye tersliyor, ben de şaşkınlıkla geri çekiliyorum, anlık pişmanlığımı görüyorum.

"Sorun değil," diyorum kaşlarımı çatarak, "sinirlenme. Bir yolunu bulacağız."

"Celine bu kurabiyeleri Dominic için yaptı. Çok sevdi," diye açıklıyor biraz manik bir şekilde, kaşıkları sıralarken

doğru olanı. Benden uzaklaşırken, arkasını dönüp yüz ifademi okumadan ve sönmeden önce doğru olanı yapmak için duyduğu çaresiz ihtiyacı hem görebiliyor hem de *hissedebiliyorum*.

"Önemli değil." Bunu söylerken sesi titriyor ve kaşıkları lavaboya atıp uzaklaşıyor, gözlerim çöpün üstündeki boş Smirnoff bardağına takılıyor. Sarhoş ama bir şeyin ya da birinin onu tetiklediği çok açık.

"Delphine," diye sesleniyorum, tezgahın etrafında dönüp elini kaldırırken geri çekiliyor. "Sorun değil Tyler. Yarın seninle savaş oynayacağım."

"Eğer beklerseniz, yardım edeceğim."

"Geç oldu," diyor ben mutfağı karıştırırken daha güçlü bir şekilde. "Fark etmez, onun için fark etmeyecek." Koridorda geri çekilirken belli belirsiz fısıltısını yakalıyorum.

"Mutlu Noeller," diyorum, farkında olduğundan bile emin olmadan ve bahsettiği kişinin Dom olduğunu bilerek. Burada olduğunun kanıtı, unla kaplanmış yeni cep telefonunun görüntüsü - sanki saatlerdir kaplanmış parmaklarla mesajlaşıyormuş gibi. Telefonu elime aldığımda, bana sadece bir mesaj gönderdiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Bu gerçek göğsümü tutuşturuyor. Harflerin üzerindeki kabuğu temizledikten ve ekranı sildikten sonra, onu bulduğum masanın üzerine bırakıyorum. Kaçtığı yöne bakarken, duvarların arasından su akmaya başladığını duyuyorum, bu da saatlerce ortadan kaybolacağı anlamına geliyor - eğer tekrar ortaya çıkarsa.

Tarifi onun için bitirmek isteyerek, görüşüm iki katına çıkana kadar yıpranmış kartı inceliyorum ve kendi beyaz bayrağımı çekmek zorunda kalıyorum. Kısa bir süre sonra kapıyı arkamdan sürgüyle kapatırken, içimde kötü bir his yılan gibi kıvrılırken düşmüş askerlere bakıyorum. Hem kafamda hem de göğsümde bazı iç uyarılar devreye giriyor. Ve haklıyım çünkü bu onu haftalar sonra son görüşüm olacak.

On Yedinci Bölüm

DELPHINE

Parmağımı başımın arkasındaki yara izinin üzerinde gezdirirken, kare şeklindeki beton arka verandamızdaki ucuz demir masanın üzerinde kar birikiyor. Hatırlayabildiğim bir yara izi. Makas izi. Alain'in beni ilk kez sadakatsizlikle suçladıktan sonra saçlarımı kafa derime kadar kestği gecenin kalıcı bir hatırlatıcısı. Bu anıyı ve netliğini reddedip, daha bulanık ve çağırması çok daha zor anılara odaklanmayı tercih ederken bir sigara yakıyorum.

Arkamda, kapının arkasında, ev testosteronla kükrüyor, ben kaçınmak için elimden geleni yaparken mutfak masasının etrafında karışık sesler gevezelik ediyor. Sesler ve hisler benzer, tanıdık - o kadar tanıdık ki beni farklı bir zamana geri götürüyor. Amerika'ya ilk geldiğimde Ormand ve Alain'in aynı masada oturduğu, her ikisinin de neşeli ve keyifli olduğu bir görüntüye. Bu başlangıçtı. Pustan yıllar önce, su altındaki hayatıma başlamadan önce. Her iki adamla ilgili son anılarım ve algılarım artık çok farklı. Alain'inki sonsuza dek lekелendi.

Ormand'ın anısı, şimdi o hastane yatağında uyandığım gece ağlayışıyla boğuşuyor. Beni en çok rahatsız eden anısı. Yas tutma şeklinin doğasıydı. Sanki vicdan azabıyla doluydu.

Gecenin geri kalanı, gerçek netliği reddeden görüntülerin puslu bir karışımından başka bir şey değil - hastane yatağının arkasında bir yerden gelen loş, soluk şeftali rengi ışık. Karışık, sessiz sesler şakağımdaki çarpıntıyla boğuldu. Serumun yavaşça damladığını gördüğümde etrafımı saran çıtırtılar, önlüğümün kumaşının kaşınması ve

bilincim yerine gelmeden önceki saatler boyunca zihnimi aradım. Her yıl yaptığım gibi.

O yatakta uyandıktan sonra neler olduğuna dair sahip olduğum tek gerçek bilgi, hayati bir şeyin kalıcı yokluğu. Sanki içimde var olan bir şey artık yokmuş gibi. Kalbim değil, ki hala doğru atıyor, ama daha önemli bir şey. Görüşüm iki katına çıkarken ulaşamayacağım kadar uzakta olan bir şey ve pus geri döndüğünde onu temizlemek için göz kırpıyorum. Kazandığım - şimdi çalınan şeyin yerini alan- sis acımasız, bunca yıl sonra beni serbest bırakmayı, alınanı görmemi reddediyor.

Sessiz kar yağarken, zihnimin işbirliği yapmasını, uyandığım gecenin anısını bir sonraki güne, ondan sonraki herhangi bir güne taşımasını isteyerek ilerliyorum. Pullar etrafımda dönerken başımı eğerek Tanrı'ya tekrar yalvarıyorum.

Lütfen, lütfen çalmasına izin verin.

Mucizevi bir şekilde, o gecenin detayları aklıma gelmeye başladı.

Ormand'ın eli benimkini kavırıyor, yüz hatları acıyla buruşurken bulanık bir Beau sandalyesinin arkasında, panosunda bir sayfa daha karalayan doktorun karşısında duruyor.

*". . . omurgada birkaç ezik, üç kırık kaburga
...*

Gözlerim hayal kırıklığıyla yanarken evin içinden gelen yüksek sesli kahkahalar daha fazla hatırlamamı engelliyor. Ellerim titreyerek şişenin kapağını açıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum alıyorum. İşe geri dönmek için çaresizce gözlerimi kapatıyorum, görüntüler asla tam olarak şekillenmezken karışık sesler doğru çınlıyor.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen görmeme izin verin."

Dualarım cevapsız kalıyor, sadece doktorun sesi duyuluyor. Daha önce pek çok kez olduğu gibi.

". . . el bileği ve dirsek kemiği kırılmış. Nefes borusunda ciddi hasar var. Isırık izleri-"

"İyileşecek," diye yüksek sesle konuşuyorum o sesin anısıyla, bir yandan da onun prognozuyla çelişkiyi yaşıyorum.

Sürgülü kapının arkasından bir kahkaha sesi daha duyuldu. Artık tanıdık gelen o kahkahalardan biri, çiçeği burnunda askerimden geliyor. Bu sesle göğsüm geriliyor. Yaşadıklarına rağmen böyle bir sevinç duyabildiği için onun adına mutluyum.

Birlikte geçirdiğimiz kısa süre zarfında gösterdiği ilerleme hayret verici. Şu anda evde bulunan tüm erkekler arasında - Ezeziel dışında- söylediğim her şeyi kendi içine alan tek kişi Tyler. Onu eğitmeye başladığımda, *yıllar* sonra ilk kez umutlanmışım. Ta ki battaniye geri gelene, beni acı kucağıyla sarana, ağrıyı kemiklerime yerleştirene ve daha fazla açıklığa izin vermeyi reddedene kadar.

Isırıcı soğuk, sahip olduğum huzuru çalmak için geri gelmeden önce, cildim bir önceki yıla göre yaşamak için çok daha acı verici hale gelmeye başlamıştı. Ve ondan önceki yıldan da. Hepsi bu güzel çocuk ve onun öğrenme arzusu yüzünden. Olabileceği en iyi asker olmak için.

Kar yığını beni çağırırken ve Matis'in sözleri karın içinden, zamanın içinden bana geri fısıldarken, şişeyi geri devirerek bu geçici huzurun kaybının yasını tutuyorum.

"Je t'aime petite fleur . . . Je suis vraiment désolé. Je suis vraiment désolé. Pardonne-moi." Seni seviyorum küçük çiçek. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Affet beni.

Pus, korku ya da sarsıntıyı kontrol edemediğim böyle günlerde, bunların hiçbirini durduramamaktan ve ardından gelen uyuşturan tüketimden nefret ediyorum.

Başarısız. Başarısız.

Başarısız. Yine

başarısız.

Her gün, çok genç, korkusuz ve savaşmaya hazır bir şekilde Amerika'ya uçan kızı tanımakta başarısız olmak - hayalini yaşamak için.

Cam kapı kayarak açılıyor ve Tyler olduğunu bildiğim için omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum. Güçlü marihuana kokusu burnuma doluyor ve sürpriz bir şekilde oturduğum yerin yanında siyah botlar beliriyor.

"Evin tamamı senin," diye homurdanıyorum, bu etkileşimden iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum çünkü korkum bugün tüm sabrımı çaldı. Derin nefes alarak, yapabileceklerimi toparlıyorum. "Bana burada yer açamaz mısın?"

"İçindeki o annelik içgüdüğü görülmeye değer bir şey," diye hakaret ediyor Dominic. Son alaycı sözleri doğru çıktı. Kafamı kaldırdığımda bana spekülâtif bir şekilde baktığını, silahlı ve dövüşmeye hazır olduğunu görmek hiç de şaşırtıcı değil. Cezalandırmak için. Jean Dominic ne kadar zeki olursa olsun, henüz tam olarak çözemediği tek kişi benmişim gibi görünüyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaya devam ettiğim için üzgünüm," diye dürüstçe cevap veriyorum, ancak ses tonum aksini gösteriyor, kalbim mücadelede değil.

Ortamı sessizlik kaplıyor ve fark etmemesi için titreyen ellerimi birbirine sürtüyorum. İçkiye bağlayacağından emin olduğum bir şey. Kapının arkasından daha yüksek sesli kahkahalar patladığında, irkilmemek için elimden geleni yapıyorum. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyaç duyarak sandalyemden başımı kaldırıp ona bakıyorum ve aynı şekilde spekülâtif bir şekilde onu süzüyorum. "Benden nefret mi ediyorsun Jean Dominic?"

Şimdi çok uzun, çok kızgın. Ezekeil'den çok daha fazla. Onu inciten dünyayı incitmeye hazır, beni incitmeye. En küçük oğluna bakarken Celine'in yüzü aklımdan geçiyor. Bana gösterdiği ilgiyi, sonsuza dek orada kalacak şefkati görüyorum. Her zaman sabırla uzanır ve görünür olan yanımlı kucaklardı. Aynı yeteneğin her iki oğlunda da bulunduğunu bir gerçek olarak biliyorum. Yine de cevap vermediğinde, sessizliğini nefretini kazandığımı teyidi olarak alıyorum.

"Celine'in de senin gibi beni hayal kırıklığına uğratacağını bilerek rahat uyu çünkü o çok nazikti Dominic. Çok özveriliydi."

Uzun bir süre boş boş durur.

"Onlar hakkında hiç konuşmuyorsun," diyor sonunda. İşte o zaman karların arasından süzülen kırmızı kanatları görüyorum ve görüntü zihnimi dolduruyor.

Aynı kuş.

Kardinal önümüzdeki çitin üzerine konarken öne doğru uzanıp anıya doğru eğiliyorum.

"Beau! Beau, bak!" Jean Dominic ikinci yürüme denemesinde tekrar ayağa kalkarken Celine yanımda haykırıyor. Yakınlarda Beau, parlak yeşil çimenlerle çevrili bahçede titreyerek duran oğluna gülümsüyor. Ben onu cesaretlendirmek için ellerimi uzatırken Jean Beau'ya bakıyor.

"Bana gel, Jean Dominic!" Güzel bebek bana doğru yaklaşıırken onu teşvik ediyorum.

"Alain, bak!" Ezeziel'le birlikte oturduğu yerden ona sesleniyorum, Dominic'in son doğum günü partisinden bir oyunağı birleştirmesine yardım ediyorum. Alain gözlerini kaldırıp Jean Dominic'in ilk adımını atışını, Celine onu açgözlülükle elimden almadan önce kollarıma düşüşünü gururla izliyor.

"O yaptı!"

"Sen onu durdurmasaydın belki bir tane daha alırdı," diye şaka yapıyor Beau, kızıl saçları güneşte parlarken gözleri de Jean Dominic'in gururuyla parlıyor.

Odağımı tekrar Alain'e çevirdiğimde, onun bana Fransa'da bir çift olarak ilk başladığımız zamanki gibi baktığını görüyorum. Bir süredir birlikteyiz ama evliliğimizin sadece birkaç haftası gerçekten iyi geçti. Beau ve Celine Amerika'da bize katıldığından beri -ben geldikten kısa bir süre sonra- Beau çok daha az şiddet yanlısı.

Beau'nun bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Ama Alain'in dönüşü bana umut veriyor. Belki bu yıl, belki . .

. "Kadere inanır mısın Dominic?" O güneşli gün yağan karın arasından ışıldarken kısık sesle fısıldıyorum, gözlerim anının armağanıyla buğulanıyor.

~~Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim!~~

"Gerçekten mi?" diye igneliyor. "Bunu mu söylüyorsun?" "İyi bir sebeple. İlk adımlarını attığın gün bu evin arka bahçesinde. Orada, çitin hemen yanında." Zihnimdaki görüntü tazeyken, hızla karla tozlanan kahverengi bir çim parçasını işaret ediyorum. "Hemen sonra, bir

Kardinal inmişti ve ailenin seni oraya götürdüğünü hatırlıyorum."

Görüş alanıma girdiğinde, konuşmadan önce kuşa ilgisiz bir şekilde bakmasını izliyorum. "Ve bu senin gözyaşların mı?"

"Beni her gün ağdılamak zorunda mısın Dominic?" İçkimden uzun bir yudum almadan önce fısıldıyorum. "Duygularım için aptal bir kadın olduğumu düşünebilirsin. Ama nadiren iyi bir gün geçirdim. Anneni hâlâ özlüyorum. Hem de çok."

Ve hatırladım, hatırladım!

Yeni bir anı, benimle kalması için dua ettiğim eski bir anı. Konuşmak için duygularımı bastırırken mutluluk gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Kimse ailem ya da büyükannem ve büyükbabam hakkında da konuşmadı," diyorum. "Bunu isteyip istemediğinden emin değildim."

Kaşlarını çimdikliyor. "Nasıl insanlardı? Büyükannem ve büyükbabam?"

Ezekiel onun gerçek teyzesi olmadığını biliyor ama Jean Dominic'e hiç söylemedim. Ezekiel geçmişimi henüz kardeşiyle paylaşmak istemediğini biliyor ama bunun ilişkimize yardımcı olacağı konusunda ısrar ediyor. Ancak Jean Dominic'in sürekli sözlü ağdılamaları yüzünden bunu henüz yapmadım. Kızgınlığı beni anlayışla karşılaması için hâlâ çok güçlü. Celine için denemeye devam edeceğim. Kendim ve kendi davranışlarımla benden nefret etmesini öğrettiğim çocuğa duyduğum sevgi için de.

"Bildiğiniz gibi, anneniz Abijah yüzünden buraya geldikten sonra artık onlarla temas kurmadı."

Başını sallıyor.

"Büyükannen ve büyükbaban iyi insanlardı. Francis nazikti. Çalışkandı. Düşünceli. Marine katı ama özenliydi. Annen ona çok yakındı. Babamdan ayrıldığımda beni yanlarına alacak kadar iyi davrandılar."

Dominic'in gözleri itirafım karşısında şaşkınlıkla açıldı. "Ne.. The. Gerçek. *Sikeyim mi?*"

"Annen benim gerçek kız kardeşim değildi."

"Onu alıyorum," diye tersliyor. "Tobias biliyor mu?"

"Evet," diyorum şokunu yatıştırmak için hızlıca konuşarak, "ama biz yakın akrabayız Dominic. Tanrı aşkına, saçların ve gözlerin benim rengimde. Babamın gözleri. Celine'in gözleri. Celine ve ben kardeş değildik -her ne kadar annen öyle olduğuna inanmak istese de- ama benim deneyimim de seninkiyle hemen hemen aynı. Annem beni küçükken terk etti ve kısa bir süre sonra da babamdan ayrıldım. Babam Matis, Celine'in babası, senin büyükbaban Francis'in amcasıydı."

Sessiz kalıyor ama daha fazlasını duymak istediğini biliyorum.

"Bunun açıklaması uzun ama bilmeniz gereken en önemli şey iyi bir aileden geldiğiniz. Annen iyi bir kadındı, tanıdıklarımın en iyisiydi. Şefkatli, cömert, mutlu. Babanın da iyi bir kalbi vardı ve yeterince sabırlıydı, ama sinirlendiğinde bir odayı korkutup sessizliğe boğabilirdi. O bir otoriteydi-" Kaşlarımı çatıyorum, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. "...otorite adamıydı. Saygı duyulması ve karşı gelinmemesi gereken bir adamdı. O konuştuğunda insanlar dinlerdi. Hem sen hem de Ezekiel buna sahipsiniz."

Yüz ifadesinden bunun onu memnun ettiğini anlıyorum ve devam ediyorum. "Sizi temin ederim, onun öfkesine sahipsiniz.

Celine'in söylediğine göre,

Okulda birçok kavgaya karıştı. Onu okuldan atmamaları bir mucizeydi. Bazı yönlerden ne yapacağı belli olmazdı ama kalbi çok sadıktı ve anneni, oğullarını, seni ve Ezekiel'i tüm kalbiyle severdi. Annen de beni aynı şekilde severdi. Bu yüzden Beau bana tahammül etti ve beni korudu."

"Nereden?"

"Hayat." Sigaramı çekiyorum. "Tanıştıklarında orada değildim ama Fransa'dan geldikten sonra annen seni karnında büyütürken aşklarına tanık oldum ve birbirlerine çok aşıklardı. Onları sen ve Ezekiel'le izlemek bana kendi evliliğim için çok umut verdi ve aralarındaki bağı kıskandım" -konuşurken nefesimi veriyorum- "herkes kıskandı."

Dom sessizliğini koruyor, bakışları karda ve tavrı aynı, ama dikkatle dinlediğini biliyorum.

"Siz onların aşklarının en güzel döneminde yaratıldınız. Diğer insanları derinden önemseyen iki insan tarafından en saf türden bir aşk. Sana gerçekten iyi bir hayat vermek isteyen ve öldürülmeden önce bunu yapmak için ellerinden geleni yapan iki insan."

"Neden son şişenmiş gibi konuşuyorsun?" diye soruyor, sigarasından bir firt çekmeden önce duygularını belli etmeden. "Peki evliliğinize ne oldu?"

"Dom." Tyler konuşuyor ve ikimiz de kapının açıldığını görmek için dönüyoruz. Omzunun üzerinden başını sallayarak beni taradı. "Seni arıyorlar."

Tyler değerlendiren bakışlarını tekrar bana çeviriyor, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Beni selamlamadan önce azalan şişeme bakarken hayal kırıklığı açıkça görülüyor.

"Hey, Delphine."

Başımı sallıyorum, Tyler'ın yumuşak kahverengi gözleriyle buluşuyorum, benimkileri aşağıda tutmak istememe rağmen. Tyler'ı son gördüğümde beni mutfakta yerde baygın bulmuştu. Beni etrafımı saran kırık mini şişe yığınının kaldırılmıştı. İçki miktarını azaltmaya yönelik bir başka başarısız girişimdi - tüketimimi ölçmek için. Kaçırdığımız maç için üzgün olsa da beni yatağa yatırırken nazik davranmış ve kapımda dakikalarca beklemişti, gözlerimiz benimkiler kapanana kadar kilitlenmişti. Gerçi o gergin saniyeler boyunca, beni azarlamaya çalışıp çalışmama kararını tartarken dilinde ölen her kelimeyi neredeyse duyabiliyordum. Bir erkeği oynayan başka bir çocuktan daha fazla yargı. Evim şu anda bunlardan birkaçıyla dolu.

Yine de, şu anda etrafımın gençliğimin ayna görüntüleri ile çevrili olduğu gerçeğine hayret etmekten kendimi alamıyorum. Çok erken büyüyen çocuklar ve onları bir fark yaratabileceklerine inandıran ideolojileri. Bu dünyayı değiştirmek ve amacı olan askerler olmak için.

İçki içmemin onu herkesten daha fazla etkilediğini bildiğim için son zamanlarda aylarca birlikte olduğum biri. O yakınımıdayken, kendimi her yudumu ondan daha fazla saklamaya çalışırken buluyorum. Artık beni rahatsız ettiği gerçeği, sadece meydan okuyan bir lokma almak için şişeyi kaldırmama neden oluyor. Bir çocuğun fikirlerine önem verecek halim yok ve tek bir yudumla, beni kınaması için ona vermiş olabileceğim tüm gücü elimden almaya karar veriyorum.

Sadece lanet olası bir masada oturarak sadece birkaç dakika içinde olup bitenlerden rahatsız olarak, şişeyi sürekli kaldırıyorum, hem paramparça etmek hem de tadını çıkarmak isterken yudumluyorum. Çatışan duygularım beni ele geçirdiğinde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve sonunda yüksek bir sesle masaya bırakıyorum.

"Delphine," diye fısıldıyor bir ses ve Dominic'in evin içinde kaybolduğunu fark ediyorum. Tyler önümde diz çökmüş, sanki düşmanıymış gibi şişeme bakıyor ve ben yine kendimi sisin içinde kaybettiğimi fark ediyorum.

"Şu anda neredesin? Neler oluyor?"

Ona bakarak başımı sallıyorum. "Hiçbir yerde değilim ve hiçbir yere gidemem," diye mırıldanıyorum ellerimi avuçlarının içinde tutarken.

"Çok kötü titriyorsun," diyor, "yüzündeki o ifadenin ne olduğunu söyle bana... gözlerindeki o bakışın. Lütfen."

Evin içinden yüksek sesle müzik çalıyor ve bu sefer kendimi tutamayıp irkiliyorum.

"Tanrım, lütfen bana şu anda neler olduğunu anlat," diyor Tyler ve ben gözyaşlarımı daha fazla kırıştırarak onun gözlerinin endişeden boğulduğunu görüyorum.

"Kar yağıyor," diye cevap veriyorum.

Dikkatini başka yöne çekmeye çalıştığımın farkında olarak halimi anlarken kaşları birbirine çarpıyor. Bu güzel, üzgün, zeki çocuk. "Gürültü seni de rahatsız ediyor mu?"

"Karı seviyor musun?" Tekrar yönlendiriyorum ve cevap vermeden önce hayal kırıklığıyla gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

"Öyle ya da böyle beni pek etkilemiyor." Tekrar dürtmeden önce sürüklenmenin bir kısmını yakalamak için çıplak avucunu uzatıyor. "Ama senin etkilemediğini biliyorum."

Şişeyi kaldırıp kapağını açıyorum ve beni durdurmak için sıcak elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu boş, Delphine. Söyle bana, karın nesi seni rahatsız ediyor?"

Başımı sallıyorum. Tyler genç olmasına rağmen kadınlar tarafından dokunulmamış değil. Sağlıklı özgüveninden de bu anlaşılıyor. Onun incinmesi romantik aşktan değil, inandığı kişiler tarafından hayal kırıklığına uğratılmasından kaynaklanıyor. Korkusuzca güvendiği günler çoktan geride kaldı - bunu kolayca anlayabiliyorum.

Bazen ona füğ hallerine neyin sebep olduğunu sormak istiyorum. Karanlığı aramasına ve orada kalmasına neden olacak ne olmuş olabilir? Ama şimdi, kendi yansıtıcı karanlığıma sığınırken, onu yakınımda istemiyorum. O bana bakarken ve ellerimi ısıtmak için her birini onunkilere kuvvetlice sürterken sessiz kalıyorum.

"Ellerin donuyor. İçeri gel. Seni uzanmaya götüreyim."

Başımı sallayarak ellerimi onun elinden çekiyorum. "Ben burada iyiyim."

"Hayır, değilsin-"

"Jean Dominic'i rahatsız etmek istemiyorum" -yutkunuyorum-. Duygularımı daha fazla dizginleyemediğim için itirafımla birlikte içimden bir hıçkırık kopuyor. "Tyler, lütfen beni bırak."

Başını sallarken gözleri dalgınlaşıyor, ben de aynı istekte bulununca hayal kırıklığı açıkça görülüyor.

"Lütfen git," diye yalvarıyorum.

Ayağa kalktığında istifa ettiğini görüyorum. "En azından sana eldiven getireyim."

"Bırak beni Tyler," diye azarladım. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Hayır mı? O zaman bir dakika verelim," diye alaycı bir şekilde kırıyor, sonra yumruklarını kot pantolonunun içine sokuyor, belli ki benim üzerimde hiçbir otoritesi olmadığı için kızgın. "Ben

Özür dilerim," diye yumuşak bir özür fısıltısıyla hızlıca teklif etti. "Özür dilerim, Delphine. Öyle demek istememiştim."

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken, "Evet, öyle yaptın," diye burnumu çekiyorum. "Hepinizin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Hiçbiriniz tek kelime etmeden *bunu hissedebiliyorum*."

"Senin hakkında ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikrin yok," diye fısıldıyor sertçe.

"Tyler, bırak beni, lütfen."

"Siktir. Tamam, ama sana lanet olası bir battaniye getireceğim."

Hayal kırıklığını mırıldanıp eve girerken neredeyse gülecektim. Etrafımı saran telaşın içinde kaybolurken, umutsuzca ihtiyaç duyduğum uyuşukluk, kalın bir yün battaniyeyle örtülmeden önce yerleşmeye başlıyor. Battaniyeyi üzerime örttükten hemen sonra Tyler yine ayaklarımın dibinde diz çöküyor, kahverengi gözleri sıcaklıkla parlayarak yalvarırcasına bana bakıyor.

"Seni üzmeye çalışmıyorum. Sadece seni tanımak istiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Artık kendimi tanıyamıyorum Tyler," diye itiraf ediyorum, o çakmağımı alırken paketimden bir sigara daha çekiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sigaramı yakarken kaşlarını çatıyor.

"Önemli değil," diyorum nefes verirken, "şu anda önemli olan sana baktığımda çok şey görüyorum. Senin içinde çok fazla iyilik var Tyler. Potansiyelin sınırsız. Sana daha önce söylemeliydim ama bunu bilmeni istiyorum."

"O zaman ortadan kaybolmayı bırak," diye yalvarıyor bir parça tedirginlikle. "Haftalardır benden kaçıyorsun."

"İyi bir yerde değilim."

"Ben de değilim," diye karşılık veriyor hemen. "Ve bunu bildiğini biliyorum, ama sen ayrılana kadar iyi gidiyorduk, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerim tekrar doluyor ve beni daha da tedirgin ediyor. Karşı konulmaz duygularım, beni tekrar altına çekmekle tehdit eden battaniyeye karşı beni çaresiz bırakıyor. Gözlerindeki bakış beni yenik düşmekten alıkoyuyor.

"Yani, siktir et. Kötü günler geçirin ama benden uzaklaşmayın ve yanınızda olmaya çalışmama izin verin."

"Sana akıl hocalığı yapmak için iyi bir insan değilim." Başımı sallıyorum. "Aklımda iyi değilim. Zihinsel olarak." Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

"*Benim* gözümde iyisin," diyor zorla.

Çenemdeki bir damla gözyaşını silerken başımı sallıyorum. "Tyler . . . Hafızamla ilgili çok kötü sorunlarım var ve sık sık sinirlenip öfkeleniyorum. Verdiğim zarardan daha fazlasını vermek istemiyorum. Zihnini şekillendirmeye hakkım yok."

"Beni dinle," diyor sertçe, gözlerime hükmederek. "Az önce itiraf ettiğin şeyi zaten biliyordum ve bununla başa çıkabilirim. Ama Tobias gitmeden önce ona ne kadar yardım ettiğini de biliyorum. Senden şimdiden çok şey öğrendim ve bunu istemek her ne kadar bencilce olsa da buna ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var Delphine. Bana yardım et ve şu anda sana yemin ediyorum, ne olursa olsun, bunu sana karşı kullanmayacağım. Asla. O yüzden lütfen benden kaçmayı bırak. Benim de kötü günlerim oluyor. Çok kötü günler. Güven bana."

"Biliyorum," diyorum ona. "Biliyorum çünkü senin kimsenin görmediği başka bir yanın var. Onların bile." Kapıyı işaret ediyorum. "Bu senin için tehlikeli çünkü ne olduğunu ya da ne olacağını bilmiyorsun."

Başını sallamadan önce onaylayıp onaylamayacağını anlamaya çalışır gibi dudağını ısıırıyor. "Bu konuda benim de yardıma ihtiyacım var."

Yanağını avuçluyorum ve avucuma bastırırken yüz hatları ıstırap içinde bükülüyor, dokunuş için çaresiz görünüyor. İşte o zaman kendimi bir kez daha onu reddedemez halde buluyorum. "Utanmana gerek yok. Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"Yani bana yardım edecek misin?"

Battaniyenin içinde titreyerek elimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Deneyeceğim ama bana güvenmelisin. Bana güvenebilir misin?"

"Zaten biliyorum," diye fısıldıyor.

"Belki" -dudaklarımı ısırarak gözyaşını ısıırıyorum- "bir gün sana kardan neden nefret ettiğimi söylersem, geceleri gölgelerin içine girip pencereme baktığında kim olduğunu anlattırır bana."

Başını sallıyor.
"O zaman deneyeceğim."

On Sekizinci Bölüm

TYLER

BAHAR 2005

Son koşumdan sonra serinlemek için Dom'un araba yoluna doğru ilerlerken baharın ilk kokuları havayı sarıyor. Delphine beni yolda yürürken fark ettiğinde derin bir nefes alarak burnumu dolduruyorum.

"Tyler, gel!" Yaklaştığımnda onu, çiçek sepetleri ve sundurma bitkileriyle dolu açık sedanının bagajını karıştıırken buluyorum.

"Bak!" Delphine bana dönüyor, ince askılı koyu kırmızı bir güneş elbisesi giymiş. Uzun akik rengi saçları her zamanki gibi omuzlarından birinin üzerinde örölmüş. Onu cübbesinden başka bir şey giymiş olarak görmek ve bana doğru attığı içten gülümseme ona ulaşmamı engelliyor.

Görünüşe göre son birkaç ay ikimiz için de biraz dönüştürücü oldu. Onun iyi günlerinde Battalion oynayarak geçirdiğimiz yorucu bir kıştan sonra, kötü günlerde birlikte çalışmanın bir yolunu bulmayı başardık. Bazen dostane, garip bir şekilde rahat bir sessizlik içinde. Her birimiz kendi bireysel sorunlarımızı çözüyoruz.

Bulutların dağılmayı reddettiğı haftalarda bile Delphine giderek daha katılımcı oldu; şişesiyle gölgelerde saklanmak yerine evde daha fazla varlık göstermeye başladı. Sadece kötü bir günün ardından uzun süreli izinler alıyordu.

Şimdi onu sandığını karıştıırken izlerken düşünüyorum da, en son ne zaman herhangi birimizin onu yatağına götürmek için evin ya da çimenliğin herhangi bir yüzeyinden kazıdığını hatırlayamıyorum.

Daima değişken olmasına ve vorkaya ilk başladığımızdan daha az bağımlı olmamasına rağmen, mevsimle birlikte yavaş yavaş çiçek açıyor gibi görünüyor. şimdiye kadar ondaki değişiklikler belli belirsizdi ama ben onu inceledikçe daha da belirginleşmeye başladı. Kirli bornozunu ve kışlık kıyafetini değiştirdikten sonra, sadece kıvrımlarını geliştiren biraz sağlıklı kilo aldığını görmek kolay.

şimdi, günün parlak ışığında, güneş ışınlarının altında, kusursuz görünüyor. Bugün dış görünüşü için gerçek bir çaba sarf etmiş, bunu görmezden gelmek imkânsız. Öyle ki, gözlerimi onun koyu renkli, şarapla boyanmış dudaklarından ayırmak için kendimi zorluyorum.

"Yardıma ihtiyaın var mı?" Diye soruyorum, aramızdaki açık havayı hafif bir gerginlik doldururken ve gözleri düşerken iyileşmem çok yavaş gerçekleşiyor. İşte o zaman yine başardığımı anladım. Mutfak masasında aylarca süren bire bir seanslardan sonra, *herhangi* bir erkek gözünden, özellikle de takdir edici nitelikte bir ilgiden nefret ettiğini artık çok iyi biliyorum.

Sorun şu ki, son zamanlarda onun detaylarını öğrenmeden duramıyorum. Ders sırasında çiğnenmiş düzinelerce kalem kapağı, şimdiye kadar ezberlediğim küçük şeylerin bir kanıtı. Metal grisi gözleri, koyu kirpikleri ve güneşe maruz kaldığı için renklenmeye başlayan zeytin teniyle tezat oluşturuyor.

"Bunların hepsini indirimde aldım," dedikten sonra gövdeden olgun bir karpuz çıkarıp bana doğru itti. "Taze kavun! İyi bir ikram olur diye düşündüm!"

Kadim laf kalabalığı tercihi ya da heyecanı karşısında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Benim onayımı ararkenki ifadesi çok sevimli.

"Taze kavunu seviyorum," diyorum o yükünü sıralamak için geri dönerken, ben de ona doğru birkaç adım atarak bizi ayırıyorum.

"Ben de!" diye bağırıyor, ben onun birkaç santim arkasında dururken, cevap veren sırtışımı görmediği için şükrediyor. Onda kimsenin **görmediği** bir masumiyet var.

Gerçek şu ki, kimse onun değişken davranışları ve öfke nöbetleri nedeniyle bakmıyor.

Bu noktada, Dom'u yıllarca kendini sabote etmesine tanık olduktan ve katlandıktan sonra bakmadığı için gerçekten suçlayamam. Son yedi ayı birbirimizin yanında geçirmemiş olsaydık, ben de kaçırabilirdim.

"Bitkiler çok güzel, değil mi?" diye soruyor, ben dikkatimi hızla başka yöne çevirirken kollarına bir kavun daha alıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, olgunlaşmış meyve ve bitkilerin ona bu kadar keyif vermesini son derece ironik buluyorum. Başka türlü etkilemesi çok zor bir arkadaş. Verandaya giden yolda onu takip ederken, çiftçi pazarına yaptığı kısa geziden bahsederkenki canlılığına bakıyorum.

İkimiz de Dom'u mutfakta, elinde kupa, gazete okurken gördüğümüzde havadaki ani değişimi ve Delphine'in kısa süreli tereddütünü hissediyorum - sanki az önce içinde *ebeveyninin olduğu* bir odaya girmişiz gibi.

Konuşmadan önce gözleri Dom'un üzerinde hızlı, kararsız bir gezinti yapıyor ve heyecanının bir kısmını topluyor.

"Dom," diye sesleniyor, karpuzu göstererek, "Bunu çiftçi pazarında buldum. Baksana!"

Dom ödüllü meyvesine göz ucuyla bile bakmıyor. "Tebrikler Tatıe, *pazarda ürün* bulmuşsun. Bir *otoparkta araba* bulsan bu kadar heyecanlanır mısın?"

Dönüp sessizce kavunu yıkadıktan sonra dilimlemek için bir bıçak çıkarırken bu küçümseme ikimiz tarafından da hissediliyor. Bana hitap ederken gözlerini yere indirdi.

"Tyler, kalan bitkileri verandaya koyar mısın?" Ses tonu saniyeler önceki canlılığından eser bırakmıyor ve Dom'un profiline bakarken içimden lanet okuyorum.

"Elbette," diye kolayca kabul ediyorum, tam o sırada Dom başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. Kabul etmediğim bir göz. Ona yaptığı insanlık dışı muameleye göz yummamı istiyor ama son zamanlarda bu durum beni rahatsız etmeye başladı. Eski kocasının onu öldürdüğünün sadece belli belirsiz farkında.

Onu bu lanet evde vahşice terörize etti ve sadece ona söylediğim için.

Zihnini sık sık temizlemeye ihtiyaç duyduğundan emin olduğum anılar. Ellerin titremesi ve zaman zaman onu sarsan bazı sesler bana tetiklendiğini söylüyor. Celine ile aralarında geçen mektuplardan sadece birkaçını araya sıkıştırdığım için henüz tam olarak neyle tetiklendiğinden emin değilim.

Tetikleyicileri o kadar ders kitabı gibi ki Dom'un bunu fark etmemesine şaşıyorum ama aynı zamanda nedenini de tam olarak biliyorum -şiddet. Bu beni biraz ikiyüzlü yapıyor çünkü babamın nadir iyi günlerinde gösterdiği çabayı kabul etmeyi reddediyorum. Ama babamın aksine Delphine iyi günlerinde Carter Jennings gibi gerçekleri çarpıtmıyor, evimizdeki gerilimin kaynağı o değilmiş gibi davranıyor. Babam artık daha önce görmezden geldiği eski sorumluluklarını yerine getirdiği için takdir beklerken, Delphine sadece hatalarını telafi etmeye çalışıyor, affedilmeyi ve bir tür ilişki kurmayı umuyor, bunu talep etmiyor.

"Gel bana yardım et," diyorum Dom'a, tezgâhta tünediği yerde ona doğru yaklaşıyor.

"Meşgulüm." Kâğıdı kaldırıyor, aramızda geçecek ve benim azarlamamla son bulacağını bildiği bir konuşmayı kapatıyor.

"İki yanlış bir doğru etmez, göt herif," diye araya giriyorum ve arabasına yönelmeden önce omzuna çarpıyorum.

"Senin küçük ereksiyonun da öyle," diyor kâğıdını koparmadan önce soğukkanlılıkla. Saçma olduğu için görmezden geldiğim bir espri ve o da bunu biliyor. Teyzesinin ne kadar güzel olduğunu fark etmeme rağmen aramızda en ufak bir uygunsuzluk yok ve o da bunun farkında. Özellikle de her Battle oyununda bize katılması için onu teşvik ettiğimizde ve ben onu koşularına davet ettiğimde.

Eve geri döndüğümde Delphine'in dış görünüşündeki tüm çatlağı görüyorum, her zamanki gibi gecenin ilk içkisinden *iki saat* önce birasını açıyor.

Bunu görünce, Dom'la arkadaş olduğumuzdan beri ilk kez, onun her şeyi sikip atan tavrına içerledim ve acımasız konuşmasındaki mizahı bulamadım.

Seni ilgilendirmez, Jennings.

Çok geçmeden Dom kütüphaneye gitmek üzere ayrıldı. Ben masada oturup bir sonraki hamlemi düşünürken Delphine elinde eskiz defteri gibi görünen bir şeyle tereddüt ederek yaklaşıyor.

"Ezberleyecek daha çok şey var mı?" Ona sırtarak soruyorum. "Acımasısınız, General."

"Tam olarak değil."

"Seni bu kadar geren ne?" Kitabı parmaklarıyla beyazlatarak kavrayışına kaşlarımı çatıyorum.

"Gergin değilim," diye savunmaya geçiyor ve sert konuşması nedeniyle gözlerinde anlık bir pişmanlık parıltısı yakalıyorum. "Hayır," diye geçiştiriyor, hafif bir kızarıklık yanaklarını ve boynunu gölgeliyor, "başka zaman."

"Hadi," diyorum, elimi kitabın üzerine koyarak onu durduruyorum, ona dokunmamaya dikkat ediyorum. "Bir bakayım."

Dolgun alt dudağını ısırarak, kitabı önüme koymadan önce samimi bir ilgiyle beni inceliyor. Açıp sayfaları çevirmeye başlıyorum.

"Bir stratejistin gerçek dehası," diye aktarıyor, "*sürprizin* içinde yatar."

"Bunlar senin mi?" Parmağımı çizimlerden birinin üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Hmm." Başını sallıyor, ben kalemle çizilmiş, ağır gölgeli çizimleri tararken dudaklarında gurur dolu bir gülümseme beliriyor.

"Delphine, bu *gerçekten ama gerçekten çok iyi*," diyorum ona dürüstçe.

Omuz silkiyor.

"Sadece ..." Duraklıyor, kelimeleri arıyor, ki bunu sık sık yapıyor. "Zor." Başını sallıyor. "Kaba taslaklar."

Çabasını küçümsemesi dışında onu düzeltmiyorum. "Bunlara gerçekten zaman ayırmışsın." Bazılarını inceliyorum savaş düzenleri. "Ve bir sürü düşünce." İşaret ediyorum

Sayfada birkaç tane var. "Belli oluyor."

Son birkaç haftada, Büyük İskender ve Napolyon gibi uzman stratejistler ve efsaneler tarafından verilen savaşları, özel hayatlarının detayları da dahil olmak üzere, ileri ve geri gittik. Delphine, bir düşmanın tüm yönlerinin -kişisel olarak nasıl davrandıklarını bilmek de dahil olmak üzere- avantaj sağlayacağı konusunda kararlıdır.

Aynı fikirde değilim, bu yüzden annemin psikoloji kitaplarıyla kendimi eğitmeye devam ediyorum.

Dom'un bugünkü ruh halini bozmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, ben kitabı karıştırırken iyimserliği yavaş yavaş geri gelmeye başlıyor. Benimle konuşma tarzına bakılırsa, sanki bunları bana anlatmak için yıllardır bekliyormuş gibi. Konuştukça, ben daha dikkatli ve anlayışlı oldukça, o daha hareketli hale geliyor ve bunun için Smirnoff'u yudumlamasına güvenmiyorum. Bu konudaki hevesi hiç de votka uydurması değil ve her sayfayı tartıştıkça daha da belirginleşiyor.

"Bunları ne zamandır yapıyorsun?" Birkaç sayfanın daha az belirgin ve daha özensiz olduğunu fark ederek soruyorum, tıpkı yanlarındaki notlar gibi - el yazısı gece ve gündüz gibi. Bu bozulmanın içki içmesinden kaynaklandığından şüpheleniyorum. Suçluluk duygusu bu düşünceyi doğrulamadan hemen önce beni tehdit ediyor.

"Uzun yıllardır," diye aktarıyor gözlerimi kaçırarak, "Fransa'dan geldiğimden beri."

"Peki bu ne zamandı?" Bir sayfa daha çeviriyorum.

"Ben gençken. Senden daha gençken."

Henüz geçmişini araştırmadım. Her zaman bu tür soruların sorulamayacağını düşünmüşümdür ama yine de sormadan edemiyorum.

"Fransa'yı neden terk ettiniz?" Cevabı bildiğim için soruyorum. "Neden hepsi Amerika'ya geldi?"

"Amerikan Rüyası," diyorum, ses tonum mecazi ve gerçek anlamda farklı bir zaman için masaya yatırdığım bu rüyayı satın almadığımı gösteriyor.

"Biliyor musun," diyorum ona, bana doğru bakarken. "Asker ailedekiler de dahil olmak üzere hiçbir kadınla tanışmadım."

savaşın tüm yönlerinden ve özellikle de tarihi figürlerin yüzsüz ve cesur eylemlerinden çok etkileniyor."

"Gerçek tarih çok sık göz ardı ediliyor Tyler. Tarih kitapları için seçilenlerden çok daha fazla hikaye var. Tanınmayı hak eden isimsiz kahramanların hikayeleri."

Yanlış söylediği sözler karşısında gülümsememi tutuyorum.

"İkinci Dünya Savaşı'nda Fransız direnişinin bir parçası olan ve Almanların Paris'teki bir kaleyi geri almasını engellemeye yardımcı olan bir kadın vardı. Kendisinden çok az bahsedilir ve çabaları çoktur. Yaptıkları çok cesur, bıkkın bir sokak askerinin davranışlarıydı. En çok hayran olduğum ve saygı duyduğum askerler böyle askerlerdir." Gülümsüyor. "İşte Ezekiel böyle bir asker ve sen, Sean ve Dom da böyle olacaksınız."

"Umarım öyledir," diyorum.

"Umut etmeye gerek yok. Ezekiel gittiğinde bunu gözlerinde gördüm. Söyleme değil, yapma kararlılığını. Bunu Jean Dominic'te de görüyorum. Sende de görüyorum."

"Doğum isimleriyle anılmadıklarını biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyor. "Bu yüzden onları kullanıyorum."

"Onları kızdırmak için mi?"

"Hayır, çünkü onlara *ben* isim verdim."

"Ne?" İfşaat karşısında şok olmuş bir halde soruyorum.

Başını sallıyor. "İkisinin de adını ben koydum. Bu benim"-
duraksıyor

- "Celine'in teyze olduğu için verdiği ayrıcalık."

"Bunu biliyorlar mı?"

"Hayır, onlara isimlerini kullanmamaları için daha fazla neden vermek istemiyorum. Hezekiel 'Tanrı'nın gücü', Jean ise 'Tanrı'nın lütfu' anlamına geliyor."

Hep birlikte kahkahalara boğulmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Dom'un adaşı pek uygun değil," diye kıkırdıyorum.

"O da büyüyecek." O da bana gülümsüyor. "Hâlâ genç ama annesinin kalbini fazlasıyla taşıyor."

Yüz hatlarından bir titreşim geçerken kıkırdamam yavaşlıyor, bir olduğunu biliyorum sayesinde özne kendisi.
Bu o

Başkalarının kişisel ilişkilerinin beni ilgilendirmediğine dair yeminimi tutmak için kendimle savaşıp savaşıp sağlamamı sağlayan bir ifade. Bana iyi hizmet edeceğini bildiğim bir şey.

"O da büyüyecek," diye onu temin ediyorum ve o da elini sallayarak tartışmayı bitiriyor. Birkaç dakika içinde Büyük İskender'in taktiklerini incelemeye geri döndük.

O konuşurken, ona hayret etmekten kendimi alamıyorum. Bu kadının aklından geçenlerin çoğu beni hayrete düşürüyor ve dahası, bunca zamandır onun zekâsına ulaşabildiğim zamanlarda babamın tavsiyelerine başvurdum. Tobias, Dom, Sean ve bana Delphine'in bilgeliğinin sınır tanımadığını ve üçümüzün de ondan faydalanabileceğimizi vurgulayıp duruyor ama şu ana kadar ona kulak veren tek kişi hâlâ benim.

Bu kadar zeki olması, yetenekli olması bir yana, her gün bu değeri içmeyi seçmesi, kendini şişeyle suiistimal etmesi beni hem üzüyor hem de sinirlendiriyor. Böyle zamanlarda yerimi hatırlıyorum ve onu asla fazla zorlamıyorum.

"Zihniyet ve dayanıklılık çok önemli, er." diye devam ediyor, kolunun yumuşak teni pazımı okşarken burnuma hafif, misk gibi bir koku doluyor. Zengin ama çok baskın değil ve eski bir çizimin bir kısmını işaret etmek için bana sürtündüğünde kendimi tekrar içime çekerken buluyorum. O hafif fırça, aylardır görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım farkındalıkla omurgamı geriyor.

Yine de *onun* istemem gereken bir şey olmadığından eminim. Eğer bir saniyeliğine bile olsa ona karşı hissettiğim çekimin küçük bir kısmını hissetse, benimle bir-oyalanabilir, iki-doğrudan reddedebilir. Her iki durumda da aklımla ve kalbimle kolay kolay başa çıkamayacağımı bildiğim bir şekilde oynar. Yine de, hızla her parçamın onun her parçasını istediğini fark ediyorum - özellikle de kırık olanları.

Ancak şu anda kırmızı bayraklar fırlatan ruhum, bu fikirlerin veya gözlemlerin hiçbirini umursamıyor. Sikimin de umurunda değil. Bu sadece bir saniye sonra, sertleştiğim için zihnim boşaldığında doğrulanıyor.

Taş gibi sert.

On Dokuzuncu Bölüm

TYLER

"SHHH," diye fısıldıyorum, altımda diz çökmüş olan Kayley'nin ıslak ağzına sokulurken avuçlarımı yatak odamın kapısının arkasına dayıyorum.

Bir elimi sıkıca kapıya koyarak -kilitli olmasına rağmen- yanağını tutuyorum, başparmağımı ağzına sığdıramadığı fazla uzunluktan gergin üst dudağına doğru gezdiriyorum ve müstehcen görüntüsünden zevk alıyorum. Daha fazla sokmaya çalışırken, ağzını tıkadığımda açık mavi gözlerinin kısılmasını kazanıyorum.

Sırıtişımı gizleyerek, alt dudağımı dişlerimle sıyırıp uzunluğunu yalıyorum, bu da zevkli bir geri ödemenin sözsüz bir vaadi.

"Boğazını gevşet bebeğim, sadece biraz daha," diye ikna ediyorum, dizlerinin üzerinde, gömleği açık, sütyeni çözülmüş, meme uçları emirlerimi yerine getirirken zirveye çıkmış görüntüsünü içime çekiyorum. Memnun etmek için o kadar kolay sallanmayan bir kız ama benim için elinden geleni yapıyor, bu da beni daha çok tahrik ediyor.

Kalçalarımı yavaşlatarak, her şey sıkılaşmaya başladığında ve biraz daha içeri girmeyi başardığımda son telaşın tadını çıkarıyorum. Bu gerginlik beni her zaman çözer, devirir.

"Kahretsin güzelim, bana verdiğin manzara," diye homurdanıyorum, o beni derin boğazlarken hızımı artırıyorum. Yatak odamın kapısının diğer tarafından keskin bir vuruş duyulduğunda boşalmama saniyeler kalmıştı.

Kayley donup kalıyor, onu orada tutmak için başının arkasını tuttuğumda gözleri şişiyor, annem konuşurken geri çekilmesini reddediyor.

"Tyler, yemek bir saat içinde hazır olacak. Kayley kalıyor mu?"

Başımı çevirerek sesimi odamın diğer tarafına doğru yükseltiyorum. "Hayır, Kayley'nin birazdan eve gelmesi gerekiyor."

Kapının diğer tarafındaki bir duraklama beni tekrar Kayley'e baktırıyor. Kıpırdamaması için onu cesaretlendirerek çenesini okşuyorum, o ise sulanmış gözlerle bana bakıyor. Gözlerini görünce daha da sokuluyorum ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Akan rimelleri görünce içim memnuniyetle doluyor.

Sen lanet bir pislüksin, Jennings.

Sessizlik biraz fazla uzuyor ve sonunda annem çekip gidiyor. Kayley uzaklaşmaya başlayınca onu durdurmak için saçını yumrukluyorum ve uyarımı dile getiriyorum.

"Senin yardımınla ya da yardımın olmadan boşalacağım ve eğer yalnız boşalırsam sen de boşalacaksın. Ama bana iyi davranırsan" -kalçalarımı biraz pompalıyorum- "sana gerçekten iyi davranacağım," söz veriyorum.

Sözümü yerine getirdikten kısa bir süre sonra Kayley'i ön kapıma kadar götürdüm ve onu herhangi bir arama garantisi olmadan öpmeye başladım. Onun hiç ihtiyaç duymadığı ve benim de yapmaya niyetli olmadığım bir öpücük. Kapıyı kapatmadan önce bana cesur bir sırtış atıyor, ben de onu paylaşıyorum. Sadece kısmen doymuş bir şekilde odama dönerken mutfaktan keskin bir emir geliyor.

"Buraya oğlum. *Şimdi.*"

İçeri girdiğimde annemin en sevdiğim ev yapımı tavuklu börek için börek hamuru açtığını görüyorum. Tezgâhın karşı tarafındaki tabureye oturduğumda bana dikkatle bakıyor. "Bunu bir daha ben evdeyken sakın yapma.

"Bu iğrenç bir saygısızlık" diye bağıyor. "Bilmiyor muyum?" diye iç geçiriyorum.

"Peki bu ne anlama geliyor?" "Bir daha olmayacak. Bitti mi?"

"Hayır, işimiz bitmedi," diyor ağır bir nefes vererek. "Bir dahaki sefere normal bir ergen çocuk ol ve en azından saklamaya çalış ya da" -gözleri benimkini deliyor- "söyle bana oğlum, bu bana bariz bir F U muydu?"

"Hayır, anne, seninle bir ilgisi yok" ve her şey *başka* bir şeyle ilgiliydi - ona *sahip olamazsın* - gerçeklik kontrolüne *ihtiyacın* vardı.

Beni dikkatle inceliyor. "Bu kız kaç yaşında?"

"Benim yaşımda," diye yalan söylüyorum, Kayley'nin iyiliği için ve o buralı değil, bu da onunla takılmaya devam etmemin ana nedenlerinden biri.

"Kullanıyor musun?"

"Koruma mı, ciddi mi?" Avucumu kaldırıyorum. "Bu bir babanın kullanması gereken ve çok gecikmiş bir senaryo değil mi?"

"Her an eve gelebilir. Onunla konuşmamı ister misin?" diye tehdit ediyor.

Boş olduğunu bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Evet, koruma kullanıyorum. *Kimseye babalık* yapmak gibi bir planım yok."

Kaşları kalkıyor. "Hiç mi?"

"Son zamanlarda aile dinamiği konusunda pek hevesli değilim." O benim iğnem karşısında kısa bir süre duraksadıktan sonra kabuğunu açmaya devam ederken ben ağzıma doğranmış çiğ bir havuç atıyorum. Aylardır aynı sessiz çekişme içindeyiz, sadece yüzeysel şeylerden bahsediyoruz - başkalarının sorunlarının kökenine inmek onun günlük işi olduğu için bunu tamamen ironik buluyorum.

Noel'den beri kaçınma konusunda uzmanlaştı. Yine de şimdi ona bakarken, düşünceli bir şekilde onu tarıyorum. Arkadaşlarım annemin ne kadar güzel olduğunu söyleyip duruyorlar. Sözleri beni tiksindirse de aynı fikirde değilim. Regina Jennings güzel ve teknik unvanı *teyze* olan biri hariç arkadaşlarımla çoğunun ebeveyninden daha genç görünüyor. Yüzümü ve yapımı babamdan almış olsam da, annemi incelerken ondan hangi kalıtsal özellikleri ve diğer nitelikleri aldığımı merak ediyorum.

"Ne var, oğlum?" Annem başını kaldırmadan soruyor.

Gözlemci. Bu bir. Ama bir psikolog olarak mesleği göz önüne alındığında gerekli ve verili.

"Sadece onun yakında bara gideceğini bildiğin halde neden yemek yapmak için bu kadar zahmete girdiğini merak ediyorum."

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde omuzları çöküyor. "Belki de beni terk etmeye niyetli olduğu için oğlumu beslemekle ilgileniyordumdur." Bir duraklama. "Birkaç hafta içinde mezun olacaksın ve birkaç ay sonra on sekiz yaşına basacaksın. Ne zaman askere gitmeyi planlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Askere yazılmayı Sean ve Dom önümüzdeki Mayıs ayında mezun olana kadar uzatmayı düşünüyorum. Her şey değişir."

"Gerçekten mi?" Gözleri umutla parlıyor. "Neyin üzerine?"

"Pek çok şey," diyorum ona, gümüş grisi gözlerin parıltısı, ateşin geri kalanını yakan şeytani sırtıyla birlikte zihnimde uçuşuyor. Delphine'den ayrılmayı uzatmak tek fayda olmayacaktı.

Kalarak, Kolordu'daki görevime başlamadan önce kulübün daha sağlam bir temele oturmasına yardımcı olabilirim. Henüz hazır değiliz, hem de hiç. İmkânım olursa Tobias gibi evi sık sık ziyaret etmeyi planlamadığımdan değil. Fransız piçinin ziyaret ettiği herkesle birlikte gün geçtikçe büyüyen görev listemiz göz korkutucu hale geldi.

Bu lanet olası evde kalma süremi uzatma fikri her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor. Ancak annemi terk etmek, onu kendini savunması için yalnız bırakmak demek.

"İşverenimle zaten görüştüm," diyorum ona. "Mezun olduktan sonra ASVAB sınavına gireceğim ve fiziksel testimi de planlayabilirim."

Oklavasını durduruyor. "Tyler, ciddi mi?" "Ne?"

Omuz silkiyorum.

"Bunu benimle konuşmayı düşünmedin mi?"

"Fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyorsun."

"Eğer baban öğrenirse-"

"Ne yapacak, anne? Ne yapacak? Sanki bu konuda söyleyecek bir şeyi varmış gibi."

"Tanrım, on sekiz yaşına basar basmaz çekip gideceğini bilseydim seni bu kadar erken anaokuluna başlatmazdım."

"Başka seçeneğin yoktu çünkü tek ebeveyndin ve çocuk bakımı konusunda yardıma ihtiyacın vardı" dedim. "Hâlâ da öyle."

Gözleri yüzümde yuvarlanıyor. "Bu doğru değil."

"Elbette değil, bu arada küçük oğlunuz okuldan sonra Pitt Stop'ta yemek yedi."

"Mükemmel." Una bulanmış elini tezgâha vurmadan ve bana sert bir bakış atmadan önce hamuru dağınık bir yığın halinde atıyor.

"Bu da ne böyle? Son zamanlarda bana karşı neden bu kadar duygusuzsun?" Gözleri sulanıyor. "İşlerin düzelmesini istemediğimi mi sanıyorsun? Burada olanları görmezden geldiğimi mi?"

"Artık ne istediğini bilmiyorum anne. Bana zar zor bakıyorsun."

"Çünkü utanıyorum Tyler," diye mırıldanıyor, bakışlarını tutarak.

Gözyaşlarıma sebep olduğum için kendimden biraz nefret ederek gözlerimi kaçırıyorum.

"Bana bak," diye tersliyor, "beni incitmek istedin, o yüzden bak ve tatmin ol."

Yapıyorum ve suçluluk duygusu yoğunlaşıyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Hayır, anne, kahretsin." Çenemi avuçluyorum. "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyorum, fısıltıyı zar zor geçerek. "Son zamanlarda kafam çok karışık."

"Ve bunun için seni suçlamıyorum, ama sana söz veriyorum, buna karşı bağışıklığım yok ve bunun açıklanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmedim çünkü *sen* bu tür şeyleri deşifre etmede ortalamanın çok üstündesin. Bu yüzden, bunu açıklamakta bir anlam göremedim."

Anlayışlı, bu da başka bir şey.

"Neden ondan boşanmadığını ve kendine daha iyi bir hayat için ikinci bir şans vermediğini anlamıyorum."

"O *benim hayatım*, tıpkı *senin* gibi. Zor zamanlarda ve zamanda seçtiğim ve bırakmayacağım hayat onun ihtiyacı olan şeydir. Onu neyin iyileştireceği ve miktarı öznelidir. Bu aceleye getirilemez."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, ama gerçekten ondan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"*Kendini* ilk sıraya koymanı istiyorum," diye bağıyorum. İrade gücümü yok etmeye başlayan kadına da aynı acımasız gerçeği söylemek istiyorum.

"Hayatının büyük bölümünü başkalarına öncelik vererek geçirmişken mi? Özellikle de bizi?" diye karşı çıkıyor.

"Ben öyle görmüyorum."

"Çünkü istemiyorsun. Görevde olmadığı zamanlarda ve o kahrolası kariyeri onu ele geçirmeden önce, senin yanındaydı. İstedğin kadar inkar et, ama bu onu doğru yapmaz. Bu yüzden bu seni çok incitiyor." İç çekiyor. "Bunu ve benim için nasıl bir koca olduğunu unutmayı reddediyorum. Hayatının yarısını birlikte geçirdiğin birini karanlık bir dönemden geçiyor diye öylece terk edemezsin. Böyle bir şey yapmazsınız. En azından ben öyle yapmayacağım."

Savunma amaçlı avucunu kaldırarak sözümü kesti. "Ama çok fazla tahammül ettiğimi de biliyorum. İpin ucundayım ama onun için dayanıyorum. Son görevinden önce tek bir şey istemiştım, canlı dönmesini. Evlendiğim adam olmamasını, sadece eve dönmesini ve en kötü zamanlarında ona yardım edeceğime dair kendime söz verdim. O üzerine düşeni yaptı, ben de bu anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim."

İstemek için cehalet. Hataya sadakat. Bu iş korkutucu olmaya başladı.

"Sana acı çektirmekten başka bir şey yapmadı. Carter gitti anne," diyorum son kez, bu tartışmanın da son tartışmamız gibi anlamsız olduğunu bilerek.

"Hayır, bebeğim, değil. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

Avuçlarımı tezgâha vurarak başımı sallıyorum. "Bunu yapamam."

Öfke, kesinlikle babamdan.

"Ben de öyle düşünmüştüm ve bu yüzden seninle bu konuda konuşmayacağım. Bırakın başka bir şeyi, onun çektiği acıyı bile göremeyecek kadar öfkelisiniz."

"Çektiği acı umurumda değil!" Azarlıyorum. "Ben seninkini önemsiyorum."

Göğsü inip kalkıyor, dönüp durduktan sonra lavaboya biraz sabun döküp ellerini yıkıyor.

"Bu doğru mu?" Bu soruyu asla yüz yüze soramayacağımı bildiğim için ona karşılık veriyorum. "Yandıği için mi onunla yakınlaşmayı bıraktın?"

"Nasıl yaptın . . ." Ellerini bir havluya silmeden önce dönüp bana bakıyor. "O kadar basit değil."

"Asla öyle değil. Bana açıkla." "Bu özel bir konu."

"Hiçbir konu masanın dışında değildir. Senin sözlerin. Bu senin çocukluğumdan beri bana aşılantmıştır."

"Belki, ama bu çok kişisel ve babanla benim çözmemiz gereken bir konu," diye savunmaya geçti, "ama neden vazgeçmeyeceğimi bilmek ister misin?"

"Aydınlat beni."

"Ses tonunu değıştirirsen memnun olurum," diye tersliyor ve derin bir nefes alıp başını sallıyor. "Çünkü baban beni kazanmaya çok kararlıydı. O kadar ki *üç yıl boyunca* peşimden koştı. Bir yıl boyunca beni filmlerden ve kitaplardan başka bir şeyde var olduğunu düşünmediğim bir tür sevgiyle yıkadı ve ben kırılması kolay bir kabuk *değildim*. Dehşete düşmüştüm. Böyle muhteşem bir adam, istediği her kızı elde edebilecek kapasitede ve *beni kafasına* koymuş? Ama o bekledi ve ben ona sadık bile değilken o bana sadık kaldı. Üç yıl boyunca her gününü, ben pes edene kadar bana olan aşkını kanıtlayarak geçirdi."

"O artık sadık değil."

Gözleri yaşarıyor. "Onu bekliyorum Tyler, ne kadar sürerse sürsün ve bu üç yıl daha sürecekse, üç yıl daha bekleyeceğim. Davranışlarının *hiçbirine* göz yummuyorum ve kızgınlığım artıyor, bu yüzden evliliğimiz yürümeyebilir. Ancak herhangi bir ilişkinin uzun ömürlü olması için bir insanın içindeki aydınlığı ve karanlığı sevmeniz gerekir. Tüm bu insanlar, gerçek bağıllık budur."

"Hile yapıyor olsa bile mi?"

"Tyler," diye tersliyor, "bana babanın sadakatsizliğini hatırlatıp durmana gerek yok, bu *senin* için alışılmadık derecede zalimce. Ve sen benim ne demek istediğimi anlamıyorsun. Ben bu işin içindeyim ve birlikte bir hayat kurduğum ve bir oğul büyüttüğüm en iyi arkadaşımı bekliyorum. Fiziksel ilişkimizin çok ötesinde sevdiğim bir adam için hala bu işin içindeyim ve güvende olduğunu bilene kadar en iyi arkadaşımı en kötü durumda bırakmayacağım. En azından kendisinden. Ancak o zaman evliliğimizden geriye kalanlarla yüzleşeceğim. İnkâr etmiyorum, oğlum. Bekliyorum. Yardıma ihtiyacı var ama bunu istemeli. Tek yolu bu."

Başımı sallayarak tezgahı itiyorum. "Sen nasıl istersen, anne."

Ellerini unlayarak hamuru alıyor ve yumruğuyla dövmeye devam ediyor. "Bilirsiniz, zor sorulara dürüst cevaplar istemiyorsanız," diye acı acı tükürüyor, "sormayın."

"Minibüsü alabilir miyim?" Karşı çıktım, konuşmayı bitirdim.

"Peki," diye hayal kırıklığıyla iç geçiriyor, "sokağa çıkma yasağına kadar evde ol yeter."

Eski Gone Fishin' tabağımızdan anahtarları alıp garaj kapısını açıyorum ve fısıltı bana ulaştığında minibüsün arkasına dolanıyorum ve donup kalıyorum.

". . . Hayatıma hakim olmam gerektiği gibi ona da hakim olmalıyım. Ben olmadan tüfeğim bir işe yaramaz. Tüfeğim olmadan, ben de işe yaramazım."

Yirminci Bölüm

TYLER

"Hayatımda ustalaşmam gerektiği gibi onda da ustalaşmalıyım. Ben olmadan tüfeğim bir işe yaramaz. Tüfeğim olmadan, ben de işe yaramazım."

Ayaklarımı ileriye doğru uzatırken dehşet beni kavlıyor ve o ortaya çıkıyor. Ağırılık sehpasında oturmuş, ilahisine devam ederken önünde plastik bir kart masası duruyor.

". . . Hayatıma hakim olmam gerektiği gibi ona da hakim olmalıyım. Ben olmadan tüfeğim bir işe yaramaz. Tüfeğim olmadan, ben de işe yaramazım."

Gözleri donuk, tüfeğini doldurup boşaltırken elleri önündeki masanın üzerinde hareket halinde. Önüne, yani bana boş boş bakarken korku yüz hatlarına kazınmış.

"Baba?" Dehşet ve korku her zerremi sarmışken mırıldanıyorum. Mide bulantısı midemi bulandırırken, o ilahisine devam ediyor, iyi prova edilmiş bir hareket bulanıklığı içinde tekrar birleştirmeden önce tüfeğini söküyor.

Silahı kaldırıp önündeki kapalı garaj kapısına nişan aldıktan sonra tekrar söktüğünde geriye sıçırıyorum, dudaklarından ilahi dökülüyor. ". . . IS. Benim. Hayatımdır. Hayatıma hakim olmam gerektiği gibi ona da hakim olmalıyım. Ben olmadan tüfeğim bir işe yaramaz. Tüfeğim olmadan, *ben* işe yaramazım."

Felç olmuş bir halde, bunu art arda yapmasını izliyorum, gözlerinden yaşlar akmaya başlarken usulca adını çağırıyorum, sesi ancak bir fısıltı.

". . . tüfeğim olmadan, ben işe yaramazım."

"Anne," diye mırıldanıyorum, onun yardımını almak için onu terk etme korkusu beni olduğum yere mıhlıyor. Hareket etmiyorum. Yıldırım hızındaki hareketlerini tekrarlamasını izlerken gözümü bile kırpmıyorum

ve tekrar, fısıltıları daha acil hale geldikçe dudaklarından hafif tükürükler damlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi kapattığımda korku boğazımı yırtıyor.

Garaj kapısının çatırtısı duyuluyor, ardından annem geçerken hava bana çarpıyor. Onu gördüğü anda *hissediyorum*.

"Carter? . . . Bebeğim?"

Gözlerimi kapalı tutuyorum, onun için duyduğum korkuya rağmen açamıyorum çünkü bir metre ötede oturan adam babama çok benziyor ama aynı zamanda Carter Jennings'e hiç benzemiyor.

Dehşet beni sıkıca kavırıyor, annemin yakarışları duyulmadan önce etrafımdaki dünyayı boğuyor.

". . . Evlat, lütfen, evlat, hemen Grayson amcanı ara. Tyler'ı mı? Lütfen git. Carter." Annem ona dönmeden önce sakince emrediyor. "Carter, bebeğim, bana bak, silahını indir. Carter, lütfen silahını indir."

Kendime gelmeden önce yüzler gibi zaman da bulanıklaşıyor, babam sedyeye bağlanırken komşular bahçemizi dolduruyor, gözleri parlıyor, ağzı neredeyse belli belirsiz hareket ediyor, hiç ses çıkmıyor - yine de ilahiyi gün gibi net duyabiliyorum.

"Ben olmasam rifle'm bir işe yaramaz. Riyalim olmadan, ben işe yaramazım."

Babam şu anda bu sloganı yaşıyor, buna inanıyor. Üniforması olmadan bir hiç olduğuna inanıyor. Düşüncelerinde kurumsallaşmış.

Bu gerçeği ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Gördüğüm şeyi tanımlamak için kullanacağım kelime kayıp olmazdı. Yüz ifadesindeki mutlak korku ve yıkım beni tekrar tekrar dehşete düşürüyor. Sedyeye, onu içeri almadan önce ambulans yatağının kenarına gürültüyle çarparken karnıma sürekli kör bir bıçak saplanıyor.

Babam çözülürken ben Kayley'e gömülmüş ve annemle onun değeri hakkında tartışıyordum. Babam

Bunca zamandır zihninde, kendi içinde savaşıyordu. Ama o cehennemin nasıl bir his olduğunu hayal etmek bir yana, neye benzediğini nihayet anlamak için acınası bir şekilde *onu görmem* gerekiyordu.

"*Hâlâ ön kapıyı bulamıyorum.*"

Ama o cehennemi başka bir yüzde gördüm - aynı perili ifadeyi, aynı açık acıyı, bana yardım etmek, beni şekillendirmek için her gün onunla savaşıyor bir kadında.

"Çok yazık," diye fısıldıyor komşumuz Carrie bir metre ötedeki bir başkasına. "Geri döndüğünden beri eskisi gibi değil. Regina!" Sesini yükseltiyor. "Tatlım, yapabileceğimiz bir şey olursa bize haber ver."

Sonra ona dönüyorum, ona doğru yürürken öfke damarlarımı aydınlatıyor ve gözleri açılıyor. "Onun hakkında işe yaramaz bir sığır mış da meraya gönderiliyormuş gibi konuşmayı bırakmaya ne dersin!"

"Tyler!" Sağlık görevlileri ambulansın arka kapısını kapatırken Gray Amca, polisler peşinde olduğu halde bana doğru adım atıyor. Ve onunla birlikte ben de kendimin koptuğunu hissediyorum.

"O lanet olası bir insan!" Öfke beni yutup kör ederken bağırıyorum. "Kimse senin sallanan lanet dilinden çıkacakları dikte edemesin diye yirmi yıl boyunca hayatını tehlikeye atan bir insan!"

Gray Amca kollarını bana dolamış, kulağıma hızlı hızlı fısıldarken annem adımı sesleniyor, sesi uzaktan geliyor ama artık çok geç.

BLINK. *SİYAH.*

"Yetmiş iki saat gözlem altında." Gray Amca'nın boğuk sesi beni babamın koltuğunda oturduğum yere getiriyor. Hafifçe kıpırdandığımda tişörtümün terden kurumuş sırtıma yapıştığını hissedebiliyorum, sesi içeri süzülürken kelimelerinde netlik var. "...ve sonra onu rehabilitasyona nakledeceğiz."

Rhonda Teyze, annemin mutfaktaki tezgâhlarını ovduğu yerden ona, "Bunu karşılayamazlar," diye fısıldıyor.

Gray Amca, "Ödeme yapıyorlar," diyor.

Rhonda açık bir düşmanlıkla, "Daha iyiler," diye karşı çıkıyor. Rahatladığını anlamak için daha fazlasını duymama gerek yok.

Gray amca ordudan ayrıldığında.

Düşüncelerim ağırlaşıyor, babamı o masada görünce mide bulantım artıyor, ayağa kalkıp müsaade istiyorum.

Grayson Amca, evden çıkıp telefon etmeden önce ona iyi olduğumu söyleyen yalancı bir hareketle başımı salladığımda bana bakıyor.

Yirmi dakika sonra, ormanda durmuş, gece gökyüzünde iki ağacın arasındaki dolunaya bakarken onun yaklaştığını hissediyorum. Kısa bir süre önce, planımızın haritasını çıkarmak için tam da bu noktada toplanmıştık. Tobias'ın Sean, Dom ve benim şu anki yönsüz hayatlarımızla boğuşurken umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz bir plan olduğundan haberi yoktu. Şimdi aklımda bir değişiklikle sarıldığım planlar - kendi amacım.

"Bu işte benim de payım var," diyorum ona, buraya gelmek için yaptığım uzun koşudan dolayı göğsüm hâlâ kabarıyor.

"Dinliyorum," diyor Tobias. "Ama önce bana neler olduğunu anlat kardeşim."

Sıcak gözyaşları çenemi çizirken duruşumda açıkça görebildiği sarsıntıyı görmezden gelerek kelimeleri toparlıyorum. "O benim babam, ben

. . . Sanırım bu gece onu tam zamanında yakaladım. Emin değilim, ama o ... Onu zar zor tanıdım. Şu anda gözetim altında ve sonrasında rehabilitasyona gidecek."

"Tanrım, Tyler, ben-"

"Yapma," diyorum, dökeceğim son gözyaşı tenimde buharlaşırken aradığım kararlılığı buluyorum. "Bana üzgün olduğunu söyleme, T."

Arkamı döndüğümde onu takım elbiselerinden birinin içinde şık bir şekilde görüyorum. Son yıllarda benimsediği bir görünüm ve her ne yapıyorsa yapsın, onun da gelecek için kendi yarattığı versiyona dönüşmek üzere zihniyetini değiştirmek için adımlar attığını bilerek ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Sık sık karşımıza çıksa da, bizim için hala bir muamma. Dom orada burada denizaşırı bir şeylere karıştığını ima etti ama ne olduğu konusunda onu hiç sıkıştırmadım. Hepimize ağabeylik yapmaya çok alıştı. Bu

kendi planımın işe yaraması için bu gece aramızdaki ilişkinin değişmesi gerekiyor.

"Sempatinizi istemiyorum. Bu konuda bana destek olacağınızı söylemenizi istiyorum. Bu işi sonuna kadar götürmeme yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemeni istiyorum. Ama başlamadan önce, ben aksini söyleyene kadar bu sır sadece ikimizin arasında kalacak."

"Yemin ederim."

"O zaman bana karşı dürüst olmalısın. Neler olup bittiğinin her yönünü, planlarınızın tamamını bilmem gerekiyor, sadece bize açıklamak için seçip seçtiklerinizi değil ve bu da bizim sırrımız olacak."

Kollarını kavuşturuyor, gözleri merakla üzerimde geziniyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Ordumuzu kuracak ve bütünlüğünü denetleyeceksem, resmin tamamına ihtiyacım var ve bu da benim payımın yarısı. Aklımdaki şeyle, en çok güvendiğiniz kişi ben olacağım. Sen ve ben, bu iş yürüyecekse aramızda sır saklayamayız. Eğer benim sadakatimi, bağlılığımı, sadakatimi istiyorsan, bana bunu ver ve bunu alacaksın."

"Peki planınız nedir?" "ABD ordusunu ele geçirmek."

Bir saat sonra, Dom ve Sean'dan daha fazla bilgi sahibiyim ve en iyi arkadaşımın evinin karşısında durup oturma odasına bakarken bu durumla barışıyorum. Koltuğundaki Delphine'e bakarken boğazım yanıyor. Okuduğum son birkaç mektubun ayrıntılarını hatırladıkça ona gitme ihtiyacı ve acısı daha da artıyor.

Bebek için beni suçluyor ve Tanrı'nın korkunç bir anne olacağımı bildiğini söylüyor.

Şimdi bana tecavüz ediyor, Celine.

Dün gece beni karda verandada uyumaya zorladı.

...

Sevdiğim adamlar için zehirliyim.

O da babam gibi bardağını doldururken, zihinsel olarak benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunu biliyorum. İçimdeki her şey

Kalbim gerçekle dolup taşarken, şimdi ulaştığı kişi olmak istiyor.

Ona aşık oluyorum ve büyük ihtimalle bunu asla açıkça ifade edemeyeceğim. Muhtemelen hiçbir zaman onun ulaşmaya çalıştığı adam olmaya çalışma şansım olmayacak. Ya da içinde iltihaplanmaya devam eden yaraları uyuşturan zehirle savaşamayacağım. Babamla birlikte onu da yavaş yavaş kendini patlatmanın kısır döngüsünde tutan yaralar. Aşk bu derin yaraları iyileştiremez.

Yoksa olabilir mi?

Lanet olası aptal kalbim ve onun saplantısı sayesinde, bunu öğrenme lüksüne asla sahip olamayabilirim. Ama onun için orada olabilirim. Bazı kişisel zararlara yol açsa bile.

Ancak en çok ortak paydamızı paylaştığımız yerler kırık dökük alanlardır ve belki de orada bir yer bulabiliriz

-Birlikte. İşte o zaman annemin zamanlamayla ilgili daha önceki sözleri en çok yankı uyandırıyor ve ben bununla barışıyorum.

"Zihniyet ve dayanıklılık," diye mırıldanıyorum topuklarımın üzerinde dönüp betona basmadan önce. Bir mil, sonra iki mil koşuyorum, on mile ulaşıyorum ve ilerliyorum. Bu savaşın üstesinden gelebilecek bir adam hayal ederken, gözümü demir gibi bir iradeye ve kırılmaz bir kararlılığa sahip bir adama diktiğimde ağrım bir saniye bile azalmıyor. Verdiği sözlerin arkasında duran ve kendi acısını kamufle eden bir adam. Döngüyü kıracak, lanet kalıbı kıracak bir adam.

Ulaşılacak bir adam.

Emanet edilecek.

Ben olacak bir adam.

Ve onun için tek erkek.

Bölüm Yirmi Bir

DELPHINE

Hamlemi yaptıktan sonra, azalan taburuna bakan ve hiçbir canlanma belirtisi göstermeyen Tyler'a bakıyorum. Tipik olarak her türlü umutsuzluğu gizleme yeteneğine sahip olsa da, karşımda oturan güzel ruhtaki ince örtülü acıyı fark etmekten kendimi alamıyorum. Yayılan sessiz acısına daha fazla dayanamayarak onu konuşmaya zorluyorum.

"Asker," diye fısıldıyorum hafif bir azarlamayla, "az önce dört adamını kaybettin ve daha fazlasını da kaybetmek üzeresin."

Cansız gözlerini benimkilere dikti. "Kahretsin, evet." Ağır bir şekilde nefes veriyor ve yeni zayıflamış formuna bakıyor. "Özür dilerim."

O karşı hamle yaptığında, ben de kendi hamlemi yapıyorum. "Akılsızlığın yüzünden on iki adamını daha kaybettin. *Onlardan* ve onların yasını tutacak ailelerden özür dile."

"I . . ." Koltuğunda kayıyor. "Bugün kafam yerinde değil."

"Bana açıkça göstermene gerek yok." Dudakları hafifçe kalkıyor, başka bir metaforu yanlış söylediğimi anlamamı sağlıyor. "Bütün meselenin bu olduğunun farkında olmalısın?" diye soruyorum. "Diğer her şeyi bir kenara bırakmak. Bu, herhangi bir savaşta ya da Deniz Piyadelerinizin herhangi bir gününde sahip olduğunuz bir kolaylık olmayacak. Yani" -bir askeri konumlandırırken ona sert bir bakış atıyorum- "eğer hala *başka bir adamın* ordusuna katılacak kadar embesilsen."

"Günleri sayıyorum." Cansız bir şekilde ateşe karşılık veriyor, devam eden kavgamızda benimle tartışmak istemiyor. Şimdiye kadarki tek gerçek savaşımız buydu - kazanmaya kararlı olduğum bir savaş. Ama bugün ondaki yenilgiyi görünce, dikkatini dağıtan acısını daha fazla öğretici bir an haline getirmemeye karar veriyorum.

Gözlerim oturma odasının penceresinden süzölmeye başlayan ışınlara takılırken, "Peki, oyunumuza sonra devam edebiliriz," diyorum. Askerlerinden birine dikkatle bakan ve aradığı cevapları plastik figürde arıyor gibi görünen Tyler'a dönüp baktığımda aklıma bir fikir geliyor.

"Gün henüz çok erken. Belki-" İsteğimi dile getirmeden önce tekrar aydınlanan pencereye doğru bakıyorum. "Beni balık tutmaya götürmeyi düşünür müsün?"

Önerim karşısında yüzünde bir anda şaşkınlık ifadesi beliriyor ve tepkisine kıkırdıyorum. "Sean ve Dom ailenizin bir arazisi olduğunu ve orada balık tuttuğunuzu söylüyor."

"Son zamanlarda pek değil ama evet, bir yayın balığı göleti var." "Bana hiç bahsetmediğin." Merakla başını eğdi Sanki ilgime inanmıyormuş gibi. "Görmek istiyorum."

Kaşlarını çatı. "Balık tutmayı sever misin?"

"Rakibini çok iyi tanı mıyorsun," diye şakayla karışık azarlıyorum. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu biraz şok edici." Düşünüyor

Ben. "Gerçekten gitmek istiyor musun?"

"Oltanız ve yeminiz var mı?"

"Evet, öyle." Masadan kalkıyor, duruşundaki sertlik gözle görülür bir şekilde bir parça gevşiyor.

"O zaman gitmek istiyorum," diyorum ona, sandalyemden kalkarak. "Daha açık olmak gerekirse bir elma bahçesi," diye aktarıyor. "Mahremiyet var mı?"

"İki yüz dönüm yeterli mi?"

Gözlerim büyüdü. "Ailenin çoğunlukla asker olduğunu mu söylüyorsun?" "Çoğu." Başını sallıyor. "Neden?"

"O zaman silah ve mühimmat da getir." Bana aval aval bakarken ayağa kalktım.

"Cidden, *balık tutmak ve silahla ateş etmek* mi istiyorsun?"

"Gerçekten de rakibin hakkında pek bir şey bilmiyorsun, asker. Bu hayal kırıklığı yaratıyor."

"Denemediğin için değil, *Fort Knox*," diye şaka yapıyor. "*Balığı vurmayı* planlamıyorsun, değil mi? Çünkü biz burada böyle yapmayız."

"Çok komik. Ha-ha." Gözlerimi deviriyorum. "Üstümü değiştireceğim."

Giyindikten sonra beni ön kapıdan dışarı kadar takip ediyor ve ben kapıyı kilitlerken perdeyi tutuyor. Anahtarı çevirdiğimde Ezeziel'in dürtülerini ilk fark ettiğim geceyi hatırlıyorum; Celine ve Beau öldürüldükten kısa bir süre sonra başlayan sinirsel bir dürtü. Üç kez. Her zaman üç kez.

"Hey, nereye gittin?" Tyler soruyor ve anının yarattığı acı içinde kaybolmamı engelliyor. Sık sık ve etkili bir şekilde yaptığı bu hareket, benim de ona karşılık verme niyetimi körüklüyor.

"Bu iyi mi?" Saçımı hızlıca örmeden önce dolabımda bulduğum kolsuz tişörtü, genel şortu ve kahverengi botları gösterdim.

Başını kaşıyor, elbisemi tarayıp başını sallarken bu hareket doğal görünmüyor. "Mükemmelsin," diyor, kelimeler zorlanarak çıkıyor. "Madem geziye çıkıyoruz," diye hızla ekliyor, "bu özel birinci sınıfa geçtiğim anlamına mı geliyor?"

"Çok az bir *farkla*."

"Tanrım, General," diye iç geçiriyor, "ordunuz çok *acımasız*."

"O l m a s ı gerektiği gibi." Omuz silkiyorum. "Hiçbir asker benim

gerekçesiz ordu." "Gerekçe,"

diye düzeltiyor. "Doğru."

Başımı salladım.

Sundurma basamaklarının tepesinde Tyler canlanıyor ve eski 'balıkçı arkadaşı' ve kuzeni Barrett'in 'kadınlara dalıp gittiği' için artık o kadar çok balık tutmadığını söylüyor. O zaman aklının kaybolduğu yerden geri döndüğünü ve kalbinin şimdi daha hafif attığını anlıyorum. Düşüncelerimi okumuş gibi alt basamakta duraklıyor ve dönüp bana bakıyor. Kolumu hafifçe kavlıyor, içten fısıltısı ve zengin kahverengi gözleri beni sıcaklığıyla kaplıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bir günlük RR'yi hak ediyorsun, *asker*." Arabamın anahtarlarını uzatıyorum. "Bugün patron sensin," diye ilan ediyorum.

"Bununla iyi." Teklifi kabul eder ve arabanın etrafını dolandır, arabayı boyuna göre ayarlamak zorunda kalır.

sürücü koltuğuna oturabilir. "Tanrım, bir buçuk santimsin."

"1.80 o kadar da kısa değil," diye savunuyorum.

Kontağı çevirip duraklamadan önce göz kırparak, "Boyunu bir ya da üç santim abarttığın zaman," diyor. "Yani bu balık tutma hevesi," diye soruyor sonradan, "beni kafamdan atmak için bir saçmalık mıydı, yoksa-"

"Embesil," diyorum şakayla karışık. "Akşam yemeğini *yakalayıp pişirdiğimde* bunu sormayacaksın."

Tyler evine uğruyor, arabama yüklememe yardım ettiği birkaç malzeme ve bir soğutucu topluyor. Evinin görünüşü çok daha davetkâr olsa da, bazen taşıdığı ağırlık nedeniyle görünüşünün aldatici olduğunu biliyorum. Kemerini bağlarken bana döndü.

"Annem zaten Rhonda teyzem ve birkaç kişiyle birlikte meyve bahçesinde sebze ekıyor, bu yüzden onlardan uzak durmaya çalışacağız." Gözlerini iri iri açıyor. "Şimdiden bir strateji oluşturuyorum."

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ama çok aile sahibi olmak iyidir, değil mi?"

Göğsü ironik bir şekilde kabarıyor. "Hangi aileden bahsettiğinize bağlı."

"Bunu anlıyorum," diyorum ona.

"Biliyorum. Sadece bugün onlarla uğraşacak havada değilim," diye açıklıyor. Tekrar başımı sallayıp arka koltuğa doğru bakıyorum ve topladığı çok sayıda malzemeye göz atıyorum.

"Bana karşı çok naziksin Tyler," diye itiraf ediyorum yumuşak bir fısıltıyla. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Sadece balık tuttuğum için mutluyum."

"Ben de aynısını söyleyebilirim. Son altı ayda benim için çok şey yaptın ve bu asla unutacağım bir şey değil."

"Senin benim için yaptığın gibi asker," diye dürüstçe cevap verdim. "Sana akıl hocalığı yapmak beni rahatlattı. Beni buradan uzak tutmaya yardımcı oluyor." Şakağımı işaret ediyorum. "Çok tehlikeli bir yer olabilir."

"Görünüşe göre birbirimiz için oldukça iyiyiz," diye fısıldıyor sefkatle, sonra eğilip omzumu dürtüyor. "Sen benim yeni en iyi arkadaşım oldun, biliyor musun?"

Bu itiraf karşısında kalbim tekliyor. "Buna inanıyor musun?"

Kaşlarını çatmadan önce, "Evet, öyle," diyor. "Ben değil miyim senin mi?"

"Benim hiç arkadaşım yok," diye şaka yapıyorum.

"Çok teşekkürler," diye alaycı bir şekilde karşılık verirken başımın arkasındaki koltuğu kavırıyor ve garaj yolundan çıkmak için arkasına bakıyor. O çıkarken ben de ondaki değişiklikleri fark ediyorum - geçen sonbahar yardım için bana yaklaşan gölge çocuktan çok daha özgüvenli. Bu olayda benim de payım olabileceğini kabul edince göğsüm sıkışıyor.

"Ne, General?" Spekülatif bakışlarımı hissedince dudakları hafifçe kalktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Balık tutacağım için heyecanlıyım." Yarı gerçek. Diğer yarısı ise bu itirafın arkadaşlığımızla ilgili olduğuna inanmam. Ona akıl hocalığı yaptığım aylar boyunca, kafamın içinde kaybolduğum gün sayısı azaldı.

-Pusun içinde, banyoda geçmişimi çözmeye çalışırken ve biraz daha az içki tüketirken.

Yola çıkarken, yeniden denemenin *işe yaradığına* inanmaktan duyduğum heyecana engel olamıyorum.

Şehrin diğer tarafına doğru birkaç dakika gittikten ve taze solucan almak için durduktan sonra Tyler virajlı bir yola sapıyor. Yeni çevremize bakarken atmosferdeki ani değişim sarsıcı. Pencerelerimizin dışında, uçsuz bucaksız yeşillikler yerini hızla çiçek açan arazilere bırakıyor. Az ileride, iki tonlu, sivri uçlu kayaların üzerinden su akıyor ve bulutsuz, neon mavisi bir gökyüzü yukarıda süzülüyor.

"Çok güzel bir gün," diyorum, sesim tutsaklığımın etkisiyle kaplanmış.

"Çok," diyor Tyler yanımda rahatlıkla. "Bu harika bir fikirdi."

Son bir dönüş bizi göz kamaştırıcı güzel devasa bir uzanan geniş bir açıklıktan çıkarıyor,

yayılan yeşil tepeler. Her iki yanımızda, çiçekleri bembeyaz olan, eğri büğrü dallı sonsuz ağaç sıraları uzanıyor. Arazinin geri kalanı rengarenk çiçek açan çalılar ve karışık otlarla kaplı. Güneş parlak kireç yeşili yamaçların çoğunu aydınlatıyor, yanlarında hala gölgede kalanlar ise manzarayı daha da muhteşem hale getiriyor.

"Mon Dieu!" *Aman Tanrım*. "Tyler! *Burası* ailenin toprağı mı?"

Genişleyen gülümsemesi gamzesini ortaya çıkarıyor. "Evet, aslında mirasın bir kısmını almak üzere olan bir adam tanıyorum, ama o bir tür pislik."

Kaşlarımı çattım. "Neden o pislik?"

Gülümsemesi azalıyor, sıcak kahverengi gözlerini yoldan ayırıp yavaşça yüzümde gezdiriyor. "Çünkü yeni en iyi arkadaşının balık tutmayı sevdiğini fark etmedi."

"Tyler! Bu arazinin bir kısmına *sahip* mi olacaksın?" Hem çevremiz hem de onun itirafı karşısında şaşkına dönmüş bir halde haykırıyorum.

"Evet, yaz sonunda on sekiz yaşıma girdiğimde elli dönümlük arazi bana devredilecek."

Tamamen büyülenmiş bir halde, ailesinin meyve bahçesine sanki bir kutsama gibi vuran puslu güneş ışınlarının arasında kayboluyorum. "Burası bir rüya!"

"Demek manzarayı çok seviyor."

"Ne için berbatım?" Benimle alay edercesine kıkırdarken hafif bir şaşkınlıkla soruyorum ve gözlerimi kısıyorum.

"Henüz kılıcınızı kaldırmayın, General. Bu, doğa manzarasını sevdiğiniz anlamına gelir."

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası," diyorum ona dürüstçe.

"Sanırım oldukça iyi bir fikir edindim, ama bir sonraki balık avı gezimizde bana neyin miras kalacağını göstereceğim. Balıklar ısırırken oltalara yem takmak istiyorum."

Tyler uzun çakıllı bir yola saparken başımı sallıyorum, üst üste yığılmış kasaların yanından geçerken sedanı yavaşlatıyorum. Her birinin yanında yazılı olan Jennings & Sons adını duyulur duyulmaz bir şekilde seslendiriyorum. İçimden sorular dökülmeye başladığında gözlerim bayram ediyor. Her soruma sabırla cevap veriyor.

Büyük, beyaz, iki katlı bir çiftlik evinin yanına park edene kadar benim heyecanımdan dolayı dudaklarında sürekli bir gülümseme vardı. Hayal edilebilecek en iyi manzara için arazinin arasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir ev.

Arabamdan dışarı adımımı attığımda burnuma karışık kokular dolmaya başlıyor. Kendimi taşınmış hissederek ona döndüğümde derin bir nefes alıyorum. "Böyle bir manzaraya uyandığımı hayal bile edemiyorum! Gülümsemeyi *asla* bırakmazdım! Yine de burada yaşasaydım kapalı bir yerde kalacağımı sanmıyorum. . . *Ne?*" Yüzündeki ifadeyi görünce sordum. "Bu bakış da ne?"

Başını sallıyor, "Hiçbir şey" diye cevap verirken bile gözlerinde net *bir şey* var.

"Burada nerede balık tutacağız?" Floresan yeşili araziye, inişli çıkışlı tepeleri ve uçsuz bucaksız elma ağaçlarını tarayarak soruyorum, gölet göremiyorum.

"Biz değiliz. Burası büyükbabamın evi. Sadece ulaşım şeklimizi değiştirmek için buradayız." Birkaç metre ötede park etmiş bir aracı işaret ediyor ve gülümsemem daha da artıyor.

"Burada ne kadar çok tarih var," diye aval aval bakıyorum, o soğutucuyu toplamaya giderken ben de arka koltuktan direkleri kapıyorum. "Çok gurur duyuyor olmalısınız!"

"Tarih kısmından ve ailemin çoğundan, evet, öyleyim. Hepsi asker, çoğu burada sessizce emekli olmadan önce hizmet etmiş."

Hâlâ, onun ayrıcalığının benim hayatımın hayali olduğunu bilemeyeceğini biliyorum. Bu durum karşısında hissedeceğimi düşündüğüm acı yerine, kendimi onun adına mutlu buluyorum.

"Planın bu mu?" diye sordum. "Askerlik yapmak ve bir gün bu topraklarda yaşamak mı?"

"Kesinlikle, ve uğraşmak gibi bir niyetim de yok. Bozulmadıysa, tamir etme, değil mi?"

"Oui"- burnumu kırıştırıyorum- "hayır ... neyi düzelteyim?"

Yine benimle alay edercesine kıkırdıyor ama bu beni Dom'un aynısını yaptığında olduğu gibi rahatsız etmiyor. Tyler'ın niyeti asla beni aşağılamak değil.

"Birisi için işe yarıyorsa, onu değiştirmek için bir neden olmadığı anlamına gelen bir ifade."

"Ah," diyorum arabamın arkasını boşaltmaya devam ederken.

"Değil," diye gülüyorum, "ne aptalca bir kelime."

"Bu değil gerçekten a uygun kelime," o
röleler. "Daha fazla Güneyli bir şey."

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Soğutucuyu kaldırıp beni araca doğru götürürken, ben de sııkları ve olta kutusunu arkasından çekerken güneş ona vuruyor.

"*Toprağın* birçok savaşın ana nedeni olduğunu biliyor muydunuz?"

Gamzesi belirir. "Ben de bugün izinliyim sanıyordum." "Bu sadece bir konuşma. Sizin Amerika'nız yüz altmıştan fazla savaşa katıldı, sadece iki yüzden biraz fazla yaşındayım."

"Yani bizim meraklı piçler olduğumuzu mu söylüyorsunuz?" diye soruyor.

"Evet, ama aynı zamanda çok güçlü müttefikler oldunuz." "Burası sizin de Amerika'nız, biliyorsunuz," diye belirtiyor.

"Ben Fransızım. Bir Fransız göçmeni olarak öleceğim çünkü Amerikan değerlerinin hiçbirine tam olarak uymuyorum ama topraklarınızı ödünç almaktan mutluluk duyuyorum. Savaşma nedeninizi." Sözümü kesiyorum ve bakışlarını profilimde hissediyorum. "Bu savaşmak için çok iyi bir neden, Tyler. Bu toprakları korumak için *savaşırım*."

"Katılıyorum, buraya boşuna Tanrı'nın ülkesi demiyorlar."

Ona doğru baktım. "Öyle mi deniyor?"

"Evet," diye fısıldıyor, aynı bizim manzaramızdan kısa bir süre etkilenmiş gibi.

"Bu topraklar için mükemmel bir isim. Burada çok fazla huzur var."

Gözlerinde muzip bir pırıltı parlıyor. "Huzurlu, ha?" "Çok huzurlu." Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Bu düşünceni unutma."

* * *

"Mon Dieu!" Tyler'ın dengesiz sürüşü yüzünden histerik bir kahkaha atarak kükrüyorum. "Embesil! Bizi öldüreceksin!" Çok dik bir yokuştan aşağıya doğru hızlanırken, gazı hiç bırakmadan motorun üzerinden bağıyorum.

"Sesin çok korkmuşa benziyor," diye alaycı bir şekilde söylenirken, araç her türlü hakarete maruz kalıyor. Birkaç metre ilerideki tepelerin arasında derin bir boşluk olduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüyor ve onu uyarmak için çığlık atıyorum. Tyler caymayınca kendimi çarpışmaya hazırlıyorum, o benim tepkime gülerken korkudan çığlık atıyorum. Parmaklarımın arasından bakarken, devrilmiş bir ağaç dalının üzerinden süzüğümüzü görmek için geri dönmeden önce sağa doğru yöneldiğinde şok oluyorum.

"Vay canına!" Aracın yeteneklerinden çok etkilenmiş bir şekilde haykırıyorum.

"Doğru mu?" Tyler kıkırdar.

"Çok, çok iyi performans gösteriyor." "Biliyorum."

Dümen tuttuğu yere bakıyorum, açık kamaradaki esinti güneşin aydınlattığı kahverengi saçlarını kaldırıyor. "Sen hâlâ bir embesilsin!"

Dürtmem onu korkutmuyor, gülümsemesi bunu gösteriyor. "Bunu senden gelen bir sevgi ifadesi olarak görüyorum." Bana bakıyor. "Geçen hafta postacıya saldırdığını duyduğumu unutma."

Kaşlarımı çattım. "Çünkü dikkatsizliği yüzünden bitkimi devirdi. *Connard.*" *Pislik.*

"İşte bu yüzden kariyer seçimini yeniden gözden geçirdiğine eminim," diye şaka yapıyor bir başka açık deliğin üzerinden zahmetsizce süzülürken. Şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum. "Her yer arazi," diye sesleniyor aramızdaki uğultunun üzerinden. "Bu demek oluyor ki
_"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye kızgınlıkla bağıırken gülümsemeye devam ediyorum. "Bu aracın adı ne?"

"Bir Polaris Ranger."

"Bozulmadıysa, tamir etme!" Bağıyorum.

"*Tam* olarak nasıl kullanıldığı değil, ama oraya ulaşacaksın." Bana kendinden emin bir şekilde göz kırptı ve ben daha fazla kahkahaya boğuldum.

Bir yamaçtan yuvarlanıyoruz, ikimiz de Ranger'ın şasisine tutunarak dikine gidiyoruz. Eğer kapım sıkıca kapalı olmasaydı, bir tepenin yamacından aşağı yuvarlanacağımı bildiğim için içimden gergin ve heyecanlı kahkahalar dökülmeye devam ediyor.

Heyecanım ancak gölet görüldüğünde artıyor. Uzun ve karışık otlar suyun her tarafını sarıyor. Göletin yarısına kadar uzanan iskelenin yanındaki yüzeyin bir kısmını yosunlar kaplıyor. Tek yaşam belirtisi, sakin suyun yüzeyinde kırılan küçük dalgaların oluşturduğu küçük halkalar. Arabayı boşaltıp iskelede yan yana oturup ayaklarımızı sarkıttığımızda içimi bir huzur kaplıyor. O konuşmadan önce oltalarımızı atarak ve yemleyerek birkaç sessiz dakika geçiriyoruz.

"Okulda nasıl biriydin?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ama dürüstçe cevap veriyorum. "Sıkıldım"- omuz silktim-"ve çoğunlukla sinirlendim."

"Kulağa doğru geliyor," diye kıkırdıyor.

"Babamdan dolayı okula çok geç başladım ve müfredatta ve İngilizce öğrenmede geride kaldım. Bu durum kızlarla birçok anlaşmazlık yaşamama neden oldu. Sıkıcı oldukları için onları sevmiyordum, onlar da bütün erkekleri öptüğüm için beni sevmiyorlardı," diyorum. "Ben bir salope-" İngilizce kelime arıyorum. ". . . serseri."

Başını geriye atarak, itirafım karşısında kahkahalarla uluyor.

"Öpüşen bir sürtük," diye düzeltiyorum. "Çocukları *becermedim*." Azalan kahkahası hafifçe boğulurken gözleri açılıyor ve omuz silkiyorum. "Gerçek bu."

"Dürüstlüğün için teşekkürler," diyor başını esprili bir şekilde sallayarak.

"Ne?" Karşı çıkıyorum. "Neden bu kadar çok insanın gerçeğin etrafında bu kadar kibarca dans ettiğini hiç anlamıyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

"Bunu öğreniyorum. Sadece konuşman biraz ..
." Sözüünü kesiyor.

"Beni kırmayacaksın ama ne söylemek istemediğini biliyorum.
Bir *sürtük* gibi konuştuğumu."

Gözleri şişiyor. "Kaltak değil, sadece kelime seçiminde
cesursun, daha çok ... *küstah* gibi," diyor.

"Küstah. Bunu sevdim. Ben *küstahım*."

"Özür dilemeden," diye onaylıyor dudağını ısırp ruh dolu
bakışlarıyla beni çivilemeden önce, "ama bilmelisin ki bu yüzden
sık sık yanlış anlaşıyorsun."

"Anlayıp anlamamaları umurumda değil," diyorum meydan
okurcasına. "Bu takdire şayan," diyor ve meraklı bakışlarını
hissediyorum

ama gözlerini bobber'ına diktiğini görmek için ona bakıyorum.

"Takdire şayan değil. Küstah dürüstlüğü bana çok *pahalıya*
mal oldu ama yine de gerçekler konusunda bu kadar *dikkatli*
olmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"İnanın bana, ben de rahatsız oluyorum. Annem de babam da
yıllardır gerçeğin etrafında profesyoneller gibi dans ediyor."

"Bu konuda benimle konuşabilirsin, Tyler. Ben de kendi
babamı işlediği affedilmez günahlar için affetmekte çok
zorlanıyorum. Bu konuda sana karşı küstahça davranmayacağım."

"Hey." Dikkatimi çekti. "Benimle asla gerçeğin etrafında dans
etme, Delphine. Bundan nefret ederim."

Başımı salladım.

"Yani, işlediği bu affedilemez günahlar, sen ve Celine'in
babasını mı kastediyorsun?"

Başımı salladığımda Tyler'ın gözleri şok içinde açılıyor.

"Celine benim gerçek kız kardeşim değildi. Babası, babam
Matis'in yeğeniydi."

"Yani Dom ve T aslında senin yeğenlerin değil de *kuzenlerin*
mi?"

Başımı salladım.

"Lanet olsun..." Şok içinde bana bakarken ağzı açık kaldı.
"Biliyorlar mı?"

"Dom'a o gün karda söyledim." Başını sallıyor. "Ezekiel'e de Fransa'ya okula gitmeden önce geçmişimin bir kısmını anlattım ama bu seninle paylaştığım bir sır, *sadece seninle*. Yeni bir en iyi arkadaş sırrı."

"Kimseye söylemeyeceğim, Delphine. Söz veriyorum."

"Merci." Etrafı kolaçan ederken derin bir nefes alıyorum. "Akrabalık zaten önemli değil Tyler. Celine kalbimde benim için bir kardeş oldu." Göğsümü avuçluyorum. "Beni olduğum gibi kabul etti. Ailesinin kapısına bırakılmış pis, küstah bir yetim. Beni olduğum gibi sevdi ve karşılığında ben de onu aynı şekilde sevdim, böylece onun istediği gibi bir kız kardeş ilişkimiz oldu. Yeğenlerime de aynı şekilde bakıyorum ve akrabalık asla önemli olmayacak."

"Anlıyorum... ama az önce yetim mi dedin?" Bunun üzerine gerildim. "Matis'e ve annene ne olduğunu sorabilir miyim?"

Dudağımı ısıriyorum ve o beni dürtüyor. "Hey, o zaman başka bir zaman. Bugün balık tutmak ve kafamızı dağıtmak için buradayız, o yüzden bunu yapalım, anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum yüzümü güneşe dönerek. "Anlaştık, er."

Çok geçmeden, benim bobberim battı. Günümüzün çoğunu balık tutarak geçiriyoruz ve Tyler için balık ısırmadığında, yayın balığının tembelleştğini, dibin soğuk suyunu tercih ettiğini ve artık solucanı denemediğini bildiriyor. Ona, berbat ve tembel bir balıkçı olduğunu söylüyorum, bu da bana kaşlarımı çatırıyor. Hemen ardından beni meyve bahçelerini keşfetmem için Ranger'a götürüyor. Planımız gün batımından sonra hava yeterince soğuduğunda tekrar olta atmak.

Günün bir kısmında, toplayabildiği silahlarla atış yaptık ve ben de metrelerce uzağa dizdiği birkaç plastik şişenin kapaklarını çıkararak onu şaşırttım.

"Kahretsin," diyor, "hatırlat da seni kızdırmayayım." Gözlerini irileştiriyor ve ben tekrar nişan alıp ateş etmeden önce gülüyorum.

Atışlar arasında ona "Nişancı sertifikası almaya çalışman senin için iyi olur" dedim.

"Öyle misin?" diye merakla soruyor.

"Hiçbir zaman gerçek bir asker olmadım, bu yüzden hiç test etmedim."

"Korkunç derecede isabetli bir nişancısın." Su dolu şişeyi delik deşik edip bir çit direğine fırlatmadan önce bir kapak daha çıkarırken korkuyla yutkunuyor. "Sen lanet olası bir kelle avcısısın," diye aval aval bakıyor.

"Bisiklete binmek gibi," diye övünüyorum gururla ve o da bu benzetmemi onaylarcasına başını sallıyor.

Gün batımından hemen önce Tyler çimenli bir yamacın tepesinde küçük bir ateş yakıyor. Diz çökerek, güneş omzunun üzerinden yavaşça batmaya başlarken topladığımız çıralardan biraz ekliyor. Güneşin alçalışı mavi gökyüzünü pembe, turuncu, kırmızı ve altından oluşan göz kamaştırıcı bir melodiyle birleştiriyor. Ateş, toprağın üzerine sızan hafif serinliği kovalıyor, çıplak kalçalarımın altındaki çimenler serinliyor. Onun gelişiyle avuçlarımı kollarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor. "Tepeden aşağı inip bir battaniye bulabilirim."

"Rahatsız olamayacak kadar mutluyum. Bu topraklarda sihirli bir huzur var. Bugün mükemmel bir gündü Tyler. Mersi," diye fısıldıyorum, sesimdeki hafif titremeyi duyarak. Mutluluğum sözlerimden açıkça anlaşılıyor.

Cevap vermeden önce kısa bir süre duraksıyor. "Benim için bir zevk.

İsterseniz bunu haftalık bir şey haline getirebiliriz."

Teklifiyle canlandım. "Yeni balıkçı arkadaşın olur muyum?"

Başını salladı. "İstersen slot tamamen senin."

"İstiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Çok uzun zamandır -" Başını eğdiğinde kendimi durduruyorum, çikolata gözleri benimkileri dürtüyor.

"Ne?"

"Bu topraklar, *bu hayat*. Senin geleceğin benim uzun zamandır hayalimdi. Asker olmak ve sonra Tanrı'nın ülkesi gibi bir yere yerleşmek. Balık tutmak ve avlanmak, mevsimler değişirken her gün gün batımını izlemek." İçimi çekiyorum, derin bir nefes alırken arkamdaki çimenleri avuçluyorum. "Senin adına gerçekten çok mutluyum Tyler. Geleceğin için bu hayale sahip olduğun için.

gerçeklik." Bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve hafif bir utançla başımı sallıyorum. "Sana basit bir kadın gibi görünüyormalıyım."

"Basit mi? Kahretsin," diye kıkırdar. "Bu seni tanımlayacak bir kelime değil, seni tanımlayacak kelimenin tam tersi Delphine. Balık tutmayı ve avlanmayı seviyorsun. Bu tanımlama buradaki pek çok erkek için oldukça çekici. İnan bana."

"Bu hiç umurumda değil," diyorum ona sertçe, çok sertçe. Çok küstahça.

"Üzgünüm." Omuz silkiyor. "Sadece basit olmadığını söylüyorum, hepsi bu."

"Biliyorum..." Dudağımı ısııyorum ve o da bana biraz çıra fırlatıyor.

"Duraklamayı kes," diye azarlıyor nazikçe. "En iyi arkadaşlar konuşurken duraklamazlar. Bu bir kuraldır."

Başımı salladım. "Umursamadığımı söylüyorum, çoğunlukla gerçek bu, ama insanların beni sevmesini zorlaştırdığımı biliyorum."

"*Senden hoşlanıyorum*," diyor usulca, son çırayı da ateşin üzerine atarken. "Sevmeyenin de *canı cehenneme*. Dediğim gibi, yanlış anlaşıyorsun. O kadarını biliyorum, yani senin hakkında bunu anlamak için zaman ayırmak istemiyorlarsa, bu onların kaybı."

Daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ama konuyu değiştiriyorum. "Karanlıkta nasıl balık tutacağız?"

Sırıttıyor. "Ben hallederim. Elektrikli fenerler." "Akıllıca," diye iltifat ediyorum.

"Evet, bana bir sürü korkunç sipariş veren küçük bir Fransız kadın, hazırlıklı olmam için sürekli başımın etini yiyor."

Güneş yavaş yavaş tepelerin arasında kaybolmaya başlarken, "Bu iyi bir tavsiye," diye övünüyorum. "Asker, gün doğumunu mu yoksa gün batımını mı tercih edersin?"

"Günbatımı," diye hızlıca cevap veriyor. "Sen mi?"

"Gün batımı." Ona dürüst davranıyorum. "Çünkü bu bir günü daha atlattığım anlamına geliyor." Pusla savaştığım ve geçmişimden uzaklaştığım bir gün.

"Anlıyorum," diyor bana.

"Söylediklerimi sık sık anlıyorsun Tyler ve bunların arkasında bir anlam var. Bazı insanlar sadece rol yapar. Dom senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

"Ben de senin arkadaşınım," diye hatırlatıyor bana. "O zaman ben de şanslıyım," diyorum ona.

"Ben de, General Brash." Göz kırıyor, bana bakarken esinti siyah saçlarını kaldırıyor. O zaman zengin kahverengi gözlerinin kalın, doğal kıvrımlı kirpiklerle dolu olduğunu fark ediyorum - muhtemelen bu yüzden onları bu kadar güzel buluyorum.

Güneş biraz daha derine batarken ve ateş biraz daha parlamaya başlarken, etrafımızı sarmaya başlayan sesle canlanıyorum.

"O hesapçı bakışı biliyorum," diyor, "o güzel beynin içinde neler oluyor?"

"Saatinizin zamanlayıcısı var mı?"

"Evet"-başını eğiyor-"neden?"

"Ben söylediğimde on beş saniye zaman tutmanı ve başlattığında cırcır böceklerinin cıvıltılarını saymanı istiyorum."

"Tamam." Saatini birkaç kez tıklıyor ve ayrılan süre geçtiğinde başını sallıyor. "Tamamdır."

"Kaç cıvıltı var?" diye soruyorum. "Yirmi üç," diye yanıtlıyor.

"Cırcır böcekleri on beş saniyede yirmi üç kez ötüyorsa, buna kırk eklersiniz ve mevcut sıcaklığı Amerikan derecesi cinsinden verir. Ya da çok yakın."

"Huh," diyor, saatine bakıyor ve hem zamanı hem de sıcaklığı gösterdiğini tahmin ettiğim ekranı görmek için bir düğmeye basıp aydınlatıyor. "Kahretsin, haklısın, çok yakın, altmış iki derece. Bu oldukça havalı bir numara."

"Cırcır böceklerine kulak verir ve farkındalığınızı korursanız, cıvıltıların yokluğu sizi yırtıcıların varlığına karşı uyarabilir ve tehlikenin geldiği yönü belirlemenize yardımcı olabilir."

"Gerçek dışı," diye fısıldıyor, kısık ateşin üzerinden bana bakarak. "Ne?" Gülümsüyorum.

"Hiç yoktan bir ders anı bulmayı size bırakıyorum."

Kuru bir ses tonuyla, "Cırcır böceklerinin sıcaklığı gösteren cıvıltılarını biliyordun," diye karşı çıktım.

Çenesi hafifçe düşer. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yalanları tespit edebilirim, Tyler. Bu konuda *çok iyiyimdir*."

"O zaman bana bunu öğretmelisiniz, General Yoda. Ve ben yalan söylemedim. Sadece sizi çok fazla etkilemek istemedim," diye şaka yapıyor.

"Ha, *hiç balık* yakalayamadın ve beni etkilemek istiyorsan, iki hafta boyunca bir bıçaktan başka bir şey olmadan vahşi doğada kaybol."

Bana bön bön baktı. "Ciddi misin?"

"Bu insanın yeteneklerinin gerçek bir testi, henüz hazır olmadığın bir test," diyorum ayağa kalkıp yanımızdaki uçurumun kenarını tararken. "Ah, Tyler, gel."

Hiç tereddüt etmeden, dağın zirvesindeki killi tepeye doğru yürürken beni takip ediyor ve aradığım şeyi gördüğümde duruyor.

"Biliyor musun, ben burada büyüdüm," diyor, "ama içimden bir ses beni utandırmak üzere olduğunu söylüyor."

"Gençsin," diyorum, çıkıntı yapan yapraklara doğru eğilerek onu daha yakına çağırıyorum. "Bu yüzden kendine bu kadar yüklenme. Tanrı sağlayabilir, ama yine de akıl hocalarından ne aramız gerektiği konusunda eğitime ihtiyacımız var. Görüyor musun?" Uçurumdaki kayadan çıkıntı yapan bir dalı gösteriyorum. "Yaprakları sayın. Deseni görüyor musun?"

Başını sallıyor, hemen arkamda duruyor. "Evet."

Köklerden birini kayadan yavaşça çekiyorum, sağlam kaldığından emin oluyorum. "Kokla," diye teşvik ediyorum, kökü ona doğru kaldırıyorum, "küçük bir ısırık al."

Yapıyor ve yüzündeki gerçek şaşkınlık benim ödülüm oluyor. "Meyan kökü ... hayır bekle, kök birası?"

"Sassafras," diyorum kökü bırakıp ellerimi silerek, "kök birası yapar ama onunla çay da yapabilirsiniz. Besleyici değeri, vitaminleri, antioksidanları vardır ve birçok ilaçta kullanılır."

Şaşkınlıkla başını sallar. "Ve bir kez daha, generalim hiç yoktan bir ders çıkarıyor."

"Hiçbir şey değil, asla hiçbir şey değil. Tanrı sağlar," diyorum etrafımızı saran huzuru içime çekerek. "Bize ihtiyacımız olan her şeyi verdi. Bu dünyayı ipuçları ve ipuçlarıyla haritalandırdı, besleyici yiyecekleri renklendirdi. Yılanları ve diğer hayvanları tehlike için işaretledi. Tanrı bize yol göstermesi için çok şey verdi."

"Dur tahmin edeyim, bunu sana Matis mi öğretti?"

Başımı sallıyorum, son güneş de tepelerin ardında batarken enayi manzaramı tarıyorum. "Babam Matis çok zekiydi, Tyler," diye aktarıyorum, fısıltım zorlanarak.

"Kızı da öyle," diye kaba bir fısıltıyla tekrarlıyor, elimi tutup yavaşça dudaklarına götürüyor. Gözlerindeki bakış karşısında göğsüm sıkışıyor. Elimini indirmeden önce sıcak dudaklarını elime bastırıp tutarken de bu bakışını sürdürüyor ve başparmaklarını öpücüğün tenime daha fazla bastırmak istercesine durduğu yerde gezdiriyor.

Elimi çekerek onun irkilmesini görmezden geliyorum, arkamı dönüp rıhtıma doğru yürümeye başlarken kör taklidi yapıyorum. Aynı şekilde ve kasıtlı olarak kendimi "Özür dilerim" sesine karşı sağırlaştırıyorum, o da arkamdaki rüzgârla birlikte ateşi söndürürken botlarıyla üzerine toprak atıyor.

Çok geçmeden, Tyler yavaşça yanıma oturup aramızdaki boşluğu fenerlerin yumuşak ışığıyla aydınlatmadan önce botların sesi rıhtımın ahşap tahtalarında yankılanıyor. Rahatsız edici dakikalar boyunca oturup oltalarımızı atarken, tepedeki konuşmamızdan kaynaklanan endişem artmaya devam ediyor. Aptallığıma lanet ederek, beni eve götürmesini istemek için ona döndüğümde o konuşuyor.

"Unutmadım," diyor usulca, soğutucuyu açıp bir matarayı bana doğru kaldırmadan önce.

Gördüğümde içimi bir utanç kaplıyor ve dudağımı ısırıp sessizce teşekkür ederek başımı sallıyorum. Birkaç uyuşturan yudum alarak, alışılmadık arkadaşlığımızın doğası, benim etkim, ve düşmanca öpücük ve rahatsızlık şimdi üzerine kafa yoruyorum.

Bu yüzden aramız açıldı. Cesaretim kırılmıştı, tam konuşacaktım ki beni dürttü.

"Haydi, balıkçı dostum, oltanı at. Eve gitmeden önce en az bir tane yakalamam lazım, yoksa erkeklik kartım iptal edilebilir."

Başımı sallayarak oltamı attım ve yavaşça etrafımızı saran huzura geri döndüm, ağustos böcekleri gece çökerken serin esintide yüksek sesle ötüyordu. "Tyler?"

"Hmm?"

"Erkek kartı nedir?"

* * *

General Half-Pint: Tyler, Sodler için Delphne'i arıyor

Kim olduğunu biliyorum, General. Elbette, sorunuz nedir?

General Half-Pint: Can fish today

Üzgünüm, bugün balık tutamayacağım. Dersteyim ve dersten sonra annem için yapmam gereken işler var. Yarın dersten sonra nasıl olur? Öğlen çıkıyorum.

General Half-Pint: Oui m erci pleas e vry muc h want to fish with solder

Ben de sizinle tekrar balık tutmak istiyorum, General. Bunu dört gözle bekliyorum.

General Half-Pint: Lehim için bir soru daha Herhangi bir şey.

General Half-Pint: Benimle onur duyun

Tabii ki dürüst olacağım. Gerçeğin etrafında dans etmek yok. Söz veriyorum.

General Half-Pint: Jean domicn humulate bana tex t'imın çok kötü olduğunu söyle

Yalan söylemeyeceğim. Mesajlaşman kaba. Harfleri ters yazıyorsun, yazmaman gereken yerde boşluk bırakıyorsun ve genellikle bir ya da iki harf yanlış yazıyorsun. Noktalama işaretleri de yok.

General Half-Pint: Merde, Jean'i tanıyorum.

General Half-Pint'i tanımıyorum: Merde

Fransızca'da bok demek

Ne anlama geldiğini biliyorum. Ve bunu yanlış yazmadın. Ha Ha!

General Half-Pint: ha ha funy Haze'den önce yeniden okudum ve çok daha iyi yazdım

Sisten önce daha iyi okuyup yazıyor muydun?

General Half-Pint: oui now embarees takes me very logn time to make tetx and read text kyesboard very har d to deciph er Frech esier

Eminim daha kolaydır. Fransızca sizin ana diliniz, ama söz veriyorum metinlerinizi gayet iyi anlıyorum. Söz veriyorum. Sabırlı olacağım ve bana göndermek istediğin her mesajı bekleyeceğim.

General Half-Pint: nerci fish bud dy

Pratik yapmak için her gün mesaj atmaya ne dersin?

General Half-Pint: merci doo aptal olduğumu düşünme
wo man ben aptal değilim

Senin aptal olduğunu asla düşünemem. Çok zekisin. İngilizceyi iyi konuşuyorsun. İyiden de öte. Sadece birkaç fiili yanlış kullanıyorsun ve hala biraz Amerikanlaştırmaya ve metaforlar konusunda yardıma ihtiyacın var. Ki bu konuda yardımcı olabilirim. Seninle dalga geçtiğim için özür dilerim. Artık bu konuda götlük yapmayacağım.

General Half-Pint: Non solder k eep poke me asshe Ha

ha, işte benim küstah Generalim.

General Half-Pint: Benim için üzülmeni istemiyorum,
insanlara mesaj atarken imbelcile gibi hissetmek
istemiyorum

Sen embesilden başka bir şey değilsin. Acele etme. Göndereceğin her mesajı bekleyeceğim. Kendini kötü hissetme. Önemli bir şey değil. Dom sana kendini kötü hissettirdiği için bir pislik.

General Half-Pint: Sen en iyi arkadaşımsın asker merci senin için kalbimde çok mutluyum

Ben de bu konuda çok mutluyum General. Her zaman arkandayım, Delphine.

General Half-Pint: Bunu biliyorum.

Güzel, çünkü gerçek bu. Her zaman sana göz kulak olacağım. Lütfen Dom'un bu yüzden duygularını incitmesine izin verme.

General Half-Pint: Oui iyi geceler, General.

Yirmi İkinci Bölüm

DELPHINE

TYLER fırtına kapısından içeri girmeden önce kapıyı çalıyor ve bana doğru yürürken şaşkınlıkla geriye sığıyorum; emir verirken gözlerinde ışık dans ediyor. "Giyinin, General."

"Giyindim," diyorum, bornozumu sıkıyor, bir milim bile kıpırdamıyorum.

"O zaman üstünü değiştir, sen sormadan söyleyeyim, bu bir sürpriz," diyor. "Hadi, yoksa geç kalacağız."

Tezgâhın üzerindeki biraya bakıyorum ve onun gözleri de beni takip ediyor. "Getir onu. Sadece çantana koy."

Başımı salladım. "Nereye gittiğimi bilmemekten hoşlanmıyorum." "Bu konuda bana güven. Hoşuna gidecek. *Hemde çok.* Bir şeyler giy

Basit. Kot pantolon ve tişört iyi olur ama hava soğursa diye yanınıza bir kazak alın."

"Neden üşüyeyim ki?" O bana bakarken ben oyalanıyorum. O zaman iyi giyindiğini ve saçlarının düzgünce taranmış olduğunu fark ediyorum.

"Artık soru sormak yok ve bu gece çalışmak zorunda olmadığını biliyorum" - talepkâr ses tonu gözlerimi onun şekillendirilmiş saçlarından ayırıyor - "bu yüzden bahaneler bulmaya çalışmayı bırak."

"Savaşımızı bitirebiliriz," diye öneriyorum, oyundaki asker masamıza doğru başımı sallayarak.

"Bu gece olmaz," diye ısrar ediyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. "Peki," diye iç geçiriyorum, "ama eğer-"

"Hoşuna gitmezse gideriz," diye bitiriyor, "söz veriyorum."

Kırk beş dakika sonra, Tyler ve ben park yerinde etrafımıza bakarken, bir sürü insan arabalarından inip

Asheville alışveriş merkezi. Sürücü koltuğumda oturduğu yerden ona döndüm.

"Bu korkunç bir sürpriz Asker. Hâlâ rakibini iyi tanıımıyorsun. Alışveriş yapmaya hevesli değilim. Beni eve götür."

Gülüyor ve cüzdanını çıkarıp içinden iki kâğıt alarak bana doğru itiyor. "Hâlâ eve gitmek istiyor musun?"

Bileğini itiyorum ve yüz ifadesi, okuma ve yazmayla ilgili sorunumun farkına vardığı için pişmanlıkla sıkışıyor.

"Kahretsin, üzgünüm" -sesini yükseltir- "bunlar burada Sith'in İntikamı'nın *biletleri*," diye övünüyor, "Yıldız Savaşları-"

"ÜÇÜNCÜ BÖLÜM! TYLER!" Gamze dolu bir gülümsemeyle kapısını açarken heyecanla alkışlıyorum.

"Hâlâ eve gitmek istiyor
musun?" Başımı
sallıyorum.

"O zaman gel, küçük Yoda," diye ısrar ediyor, iniyor ve dirseğini kaldırmadan önce benimle kapıda buluşmak için arabanın etrafında dönüyor. Uzattığı kolunu bana doğru uzatırken ona bakıyorum. "İçerisi kılıklı olabilir," diye uyarıyor.

"Bir film nasıl kılıklı olabilir?" Burnumu kırıştırıyorum.

"Hayır, tiyatro, kılıklı demek meşgul demek."

"Bu sadece aptalca bir ifade," diyorum. "Neden sadece meşgul demiyorsun? Sırf kafamı karıştırmak ve beni kızdırmak için olabilecek en kötü metaforları kullandığınızdan şüpheleniyorum."

"Kesinlikle öyle," diye kıkırdayarak itiraf ediyor teklif ettiği kolu tuttuğumda.

"Kendini gösterdiğin kadar iyi bir çocuk değilsin," diye mırıldandım.

"Oh, çok yaramaz olabilirim," diye şaka yapıyor, "ve açılış hafta sonu olduğu için içerisi kalabalık olacak. İzinizi kaybetmek istemiyorum, General Half-Pint, bu yüzden gitmenize izin vermeyin."

"Tamam." Gülümseyerek elimi pazusuna doluyorum, görevli biletlerimizi alıp yırttıktan ve koçanlarını bana uzattıktan sonra bile gülümsememi engelleyemiyorum.

Hemen ardından, Tyler beni nazikçe imtiyaz tezgahına doğru yönlendirirken, endişeli, ter içinde kalmış bir genç öne çıkıyor ve bana sorusunu yöneltmeden önce arkamızda uzayıp giden sıraya endişeyle bakıyor.

"Ne alırsınız?"

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum, kalabalık tiyatro kompleksine göz gezdirirken.

"*Demek istediği,*" diye benim adıma Tyler konuşuyor, görevlinin arkasında asılı duran parlak ışıklı menüyü tararken küstahlığımla eğleniyor. "Ekstra tereyağlı büyük boy patlamış mısır ve iki büyük boy kola alalım *lütfen,*" *diye* ekledikten sonra bana dönüyor, başını hafifçe sallarken gözleri neşeye dans ediyor. "Sen başka bir şeydin."

"Başka ne olabilirim ki?" Omuz silkiyorum.

"Aynen öyle," diye gülüyor, ben onun sürekli dürtmesine gözlerimi devirirken, ki bu acıma duygusuna şükrediyorum. Dakikalar sonra, tezgâhtan atıştırmalıklarımızı topladıktan sonra Tyler beni koridordan aşağıya, belirlenmiş salonumuza doğru yönlendiriyor. Ellerimdeki kocaman, gülünç derecede pahalı kolaları sıkıca kavrayıp dökmemeye dikkat ederek -ki bunu hiç kaçırmıyor- gülümsemesini ısırarak uzaklaştırırken, her şeyi kavramak için başımı ileri geri sallıyorum.

"Ne? Bunlar çok pahalı."

"Her zaman öyledir," diye karşılık veriyor ve beni loş tiyatroya yönlendiriyor. Sessiz salonda etrafıma bakındıktan sonra, birçoğu dolu olan büyük kırmızı koltuklar arasındaki koridorda onu takip ediyorum.

"Bir tercihin var mı?" Tyler omzunun üzerinden bana soruyor.

"Ne için?"

"Nereye oturmak istersin? Harekete yakın bir kız mısın yoksa"-kaşlarını sallıyor-"daha çok evin arkasındaki hareketin içinde mi?"

"Bilmiyorum."

"Ne? *Öpüşen sürtük* bilmiyor mu?" diye dürtüyor.

"Hiç sinemaya gitmedim," diye fısıldıyorum itirafımı.

Nazik gözlerini yüzümde gezdirirken ses tonunda zerre kadar mizah olmadan "Benimle dalga geçiyorsun," diyor.

"Hayır, dalga geçmiyorum. Bu da berbat bir ifade ama bu benim ilk seferim, o yüzden teşekkürler Tyler."

"Benim için zevkti," diye tatlı tatlı fısıldıyor. "Beni takip edin," diyor, bir kolunda patlamış mısırı tutarken, diğer eliyle koridorları tararken birkaç kutu şekeri kavırıyor.

"Neden bu kadar *büyük* içkiler?" Bizi ortadaki bir sıraya götürürken soruyorum.

"Birkaç avuç patlamış mısırdan sonra sormayacaksınız," diyor, koridorumuzda zaten oturmakta olan birkaç kişinin yanından kibarca geçerken.

Koltuklarımıza oturduğumuzda, ağzımı sulandıran bir kolonya kokusunu içime çekiyorum ve yanımdaki çocuktan geldiğini fark ettiğimde donup kalıyorum.

Kolonya mı sürüyor?

Koltuğuna yerleşirken ve içecekleri *tutuculara* yerleştirdikten sonra -çok *kullanışlı*- ne kadar güzel giyindiğini fark ediyorum. Yerine yerleşip kucağımdaki küvetten bir lokma patlamış mısır alırken, saatinin parıltısını yakalıyorum. Bu parlak gümüş, taktığı tipik plastik spor saati değil.

Çok rahat olan geniş koltuğa gömüldüğümde ve etrafımızı saran birçok çifti fark ederek tiyatroya göz attığımda heyecanım bu farkındalıkla azalıyor. Birkaç sıra aşağıda, bir grup genç yüksek sesle konuşurken patlamış mısırı ileri geri fırlatıyor. Tyler'a soru sormak için döndüğümde tedirginlik içime işlemeye başlıyor. "Başka kimse gelmek istemedi mi? Dom ya da Sean değil mi?"

"Garajda Sean'ın Nova'sına bir parça takıyorlar. Ve bizim gibi Star Wars'la pek ilgilenmiyorlar." Omuz silkiyor. "Muhtemelen DVD'nin çıkmasını bekleyeceklerdir."

Onun bu rahat konuşmasıyla rahatlamaya çalışıyorum. Bir sıra aşağıdaki bir çift öpüşmeye başladığında neden öpüşen serseriden bahsettiğini anlıyorum ve üzerime daha fazla tedirginlik çökerken gözlerimi kaçırıyorum. Elbette bunun bir gelenek olduğunu biliyorum.

çiftler sinemada öpüşür ama biz çift değiliz. Tyler beni öpmek istemiyor. O benim balıkçı dostum. Ben onun akıl hocasıyım. Başka bir şey değil. İçimdeki gerginliği hissedenden yanımdaki koltukta oturan cilalı çocuk konuşuyor. "Hey." Kolumu hafifçe itti. "İyi misin? Gitmek istiyor musun?"

Tam konuşmak için ağzımı açtığımda ışıklar kararıyor ve büyük ekran canlanıyor, sağır edici bir ses etrafımızı sarıyor. İrkilerek bir kova patlamış mısırın bir kısmını döküyorum. Tyler kıkırdıyor, ben kot pantolonumdaki mısır tanelerini savururken, bu kadar basit görüldüğüm için yanaklarım kızarıyor.

"Bu gece embesil olan benim." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Hayır Delphine, değilsin. Asla öyle biri olamazsın," diye öyle içten fısıldıyor ki ona bakıyorum. "Bu ilk anı seninle paylaşabildiğim için mutluyum."

Ona nazik olduğunu bildiğim bir gülümseme veriyorum. Hissettiğim bir gülümseme. "Ben de."

Ben güvendeyim. Tyler güvende.

Sinirlerim yıpranmaya başladığında kendime bunu hatırlatıyorum çünkü gerçekte Tyler'ın yanında kendimi güvende hissediyorum ve ona dönerken bunu mümkün olan en iyi şekilde aktarıyorum. "Bu harika bir sürpriz ve ikramdı, er. Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz," diyor, biraz daha patlamış mısır almak için eğiliyor, davetkâr kokusu duyularımı istila ediyor ve beni hafifçe içine çekiyor. Bu hissin yol açtığı kötü duyguları bir kenara itmeye çalışarak, şişemi almak için gözüm kapalı bir şekilde yerdeki çantama uzanıyorum.

Sadece bir yudum.

"Delphine," diye fısıldıyor Tyler, onun yerine iki yudum aldığımda. "Eğer rahatsızsan gidebiliriz. Üzülmem."

"Hayır, hayır, izlemek istiyorum," diye ısrar ediyorum, gözlerimi ekrandan ayırmadan. Film başladığında bir yudum daha alıyorum ve bir tane daha. Ama filmin içinde kaybolduktan sonra bile tedirginlik beni tamamen terk etmeyi reddediyor. Film bittiğinde elimde birkaç yudum kalmış oluyor.

Tyler eve dönerken birkaç dakika sonra "Çok sessizsin," dedi.

"Bu neden korkunç?" Gözlerimi akan trafikten ayırarak soruyorum.

"Başka bir ifade," diye sırtıyor, havalandırma delikleri kolonyasını arabanın kabinine üflerken gözlerinde şeytani bir ışıltı var ve kolonya tekrar etrafımı sarıyor. "Tiyatrodan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadın."

"Ben sadece filmi düşünüyorum."

"Ve?" diye soruyor, Triple Falls'a girmek için otoyoldan çıkarken.

"Gerçek dünyamızla pek çok paralellik var. İnsanoğlunun açgözlülüğü ve güç mücadelesi. Bir taraf hüküm sürerken, diğer taraf bağımsızlık için, katı kurallardan kurtulmak için savaşıyor. Pek çok savaş için aynı hikaye, ama yine de asla öğrenemiyoruz."

"Anlaştık."

"Trajikti," diyorum. "Anakin'in inişi . Darth Vader olmak için kendini karanlığa bırakması. Bunun olacağını biliyorsun ama olduğunda da üzülüyorsun. Maskesinin ardında ne kaldığını, gelecekte taşıyacağı çarmıhı bilmek acı verici."

"Acımasız ama hikaye bu."

"Ne yazık ki, evet, herkesin içindeki mücadelenin gerçek doğası." Sokak lambaları profilinin üzerinden geçerken ona dönüyorum. "Herkes bir maske takar," diye belirtiyorum iç çekerek.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorsun Tyler. Cahil numarası yapma."

"Yapmıyorum. Benim maskem ne?" diye sorar.

"Bunu sen de biliyorsun."

"Yine de söyle."

"Masken güvenilir, Tyler, konuşmaya cesaret edemediği düşünceleri düşünen hüzünlü, duygulu gözlerle. Annesine değer veren, arkadaşlarına sadık Tyler." Şişemi açıyorum ve son biramı yudumluyorum. "Tyler, en iyi arkadaşının sarhoş teyzesine hizmet eden."

"Vay canına," diyor, bana sert bir bakış atmadan önce bir kırmızı ışığa yanaşıyor. "Sen hayır kurumu değilsin. Seninle takılıyorum çünkü bunu istiyorum."

"Gördün mü" - boş şişemi çantama bırakarak ona doğru işaret ediyorum - "şu anda maskeni kullanıyorsun çünkü beni kırmaktan korkuyorsun, ama sık sık söylemeyi reddettiğin şeyleri görüyorum. Ama her zaman pek de iyi olmayan Tyler, mantıksız bir şekilde sinirlenip bu sözleri sarf ettiğinde ne olur? O anlarda gerçek düşüncelerini ve karanlık yanlarını ortaya çıkarır. Ne olacak?"

Gaza basıyor, çenesi geriliyor. "Bilmiyorum ama etrafta kontrolden çıkmış, ağzından köpükler saçan, öfkesiyle hareket edip ilişkilerimi ve muhtemelen hayatımı mahveden bir pislik olarak dolaşmak istemediğimden eminim."

"Hmm, benim gibi mi?"

Başını bana doğru çeviriyor. "Hayır, söylediğim bu değil. . . . Tanrım, sana hakaret etmiyorum. Neden bir tartışma başlatmaya çalışıyorsun?"

"Değilim, ama siz öyle sanıyorsunuz. Eğer benim gibi küstahsanız, bunun sizin için iyi olmayacağını biliyorsunuz. Ben ne yapmamanız gerektiğine dair iyi bir örneğim."

"Çarpıtmayı bırak."

"Bu gerçeği çarpıtmak yok, Tyler. Ağzımın insanlara ne yaptığını biliyorum. Onları rahatsız ediyorum. Geri alamayacağım gerçek zararlar veren şeyler söylüyorum. Kendini durdurabilirsin. Geçmişimde bunu yapmamayı seçtim. Şimdi bu kadar küstah olmamaya çalışıyorum. Daha az zarar veriyorum."

"Bu yüzden mi bu kadar izole oluyorsun? Uzun banyolarınızda düşündüğünüz şey bu mu?"

Rakibimin beni düşündüğümünden çok daha yakından incelediğini bildiğimden, tedirginliğim yeniden artarken yavaşça başımı sallıyorum.

"Kendimi sabote ediyorum ve affedilemez pek çok hata yapıyorum.

Maskesiz bir kadın olarak katlanmam gereken çarmihim."

"Öyleyse, bunu yapmayı bırak," diyor sanki görev basitmiş gibi. "Bu kadar saf olma. Bu benim gerçek doğama aykırı." "Yapabileceğini biliyorum. Her gün deniyorsun."

"Aptalca bir inancın var," diye uyarıyorum. "Bana çok fazla güveniyorsun."

"Senin de var. Ben melek deđilim. Maskemi dűşűrűyorum," diye iddia ediyor. Belki henűz beni lanetleyecek řekilde deđil ama yapıyorum," diye itiraf ediyor. "Ve bu hiđ de masum deđil."

"Gűster bana," diye meydan okuyorum. "Ne?"

"Gűster bana," diyorum. "Benimle maskesiz Tyler gibi konuř."

"O kadar basit değil."

"Đűnkű reddediyorsun," diye karřı ıkıyorum.

"Bu farklı. Yaptığım iřlerde farklı bir atmosfer, farklı bir durum var." Duraksıyor. "Dűrűst olmak gerekirse, bunu bir maske olarak gűrműyorum."

"Herkes için olduğu gibi."

"Tamamen bařka bir kiřiliđi saklıyor deđilim. Bu sadece űfke," diye açıklıyor, "ařırı duygu yűklemesi."

"Bundan emin misiniz?"

"Hayır," diye bağırıyor kızgınlıkla. "Bilmiyorum amına koyayım." enesi bir parça sertleşir. "Bu garip bir konuşma."

"Bu *rahatsız edici* bir konuřma űnkű maskesiz Tyler'dan korkuyorsun. Gűcűn karanlık tarafına hoř geldin Luke," diye řaka yapıyorum. "Karanlık tarafa geçtiđinde kűtű řeyler mi dűřűnűyorsun?"

"Bunlar kesinti, o yűzden bilmiyorum."

"O zaman onlara ulařmalı ve űđrenmelisiniz."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Karşı ıkıyor. "Bu bilinç yokluğu. O kafa yapısına ulaşmak için bir dűđmeyi eviremem."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?"

"Đűnkű ... bu műmkűn deđil. Burası Star Wars deđil, içine girilecek bir gű yok," diye alay ediyor.

"Bu műmkűn. Eđđer nefes alıp verebiliyorsan, neden nefes alıp veremiyorsun? Jedi gűcű gibi saçma olmayabilir ama zihinlerimiz çok gűlűdűr."

"Farkındayım." Sűzlerimi dűřűnűrken dudađını ısırıyor. "Yani, siyaha gűz kırpmak gibi mi?"

"Aynen űyle." Bařımı salladım.

"Gerçekçi görünmüyor," diye reddetti.

"Tyler, öldürme emirlerini yerine getiren insanların her görevden önce mutlu bir zihinsel boşluk hissettiklerine inanıyor musun?"

"Hayır, ama-"

"Sosyopatlar ve kana susamış katiller olabilir ama keskin nişancılar gibi silah üretenler işlerini yapabilmek ve sonrasında da insani kalabilmek için çok fazla psikolojik eğitim alırlar."

"Bunu nasıl yapacağım? Buralarda bir keskin nişancı okulu biliyor musun?"

"Sana bu konuda yardımcı olabileceğimi söylemiştim. İstedığımız zaman başlayabiliriz. Seni bekliyorum ama sen buna direniyorsun. Bilerek oyalıyorsun."

"Çünkü tüm bu konuşma lanet ..." Bana bakıyor ve gerginliği hafifletmek için sırtıyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Beni gücün karanlık tarafına mı çekmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, bu konuşma sizin için saçmalık çünkü siz saçmalıyorsunuz. Ben gerçeğe işaret ediyorum. İçine bakmalı ve orada ne olduğunu görmelisin. Belki de Dominic'e karşı kendimi savunmadığım için zayıf olduğumu düşündüğün için bana inanmıyor ya da beni duymuyorsun."

Bana bön bön bakıyor. "Bu da nereden çıktı şimdi? Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yok. Ona karşı kendimi savunmadığım için kızgınlığını *hissedebiliyorum* ama masken bunu söylemene izin vermiyor."

"Bu beni ilgilendirmez ama evet, seni incinmiş görmek beni rahatsız ediyor."

"Buna izin verme ve Dominic ile olan ilişkini etkilemesine izin verme. İçime baktığımda, maske eksikliğimin *iki* korkmuş küçük çocuğa karşı korkunç davranmama neden olduğunu ve anaç bir kadın olmadığım için onları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok. En azından annelik kısmında."

"İki kederli genç oğlan yetiştirmek zorunda kaldığınızda var. Bu, puslu havada çözemediğim bir sorundu ve bunun için onları incittim."

"Bir şeyler yaşamıştın. Kız kardeşini yeni kaybetmiştin."

Başımı salladım. "Tekrar dene."

"Peki." Duruşu gerginleşiyor. "Pisliğin teki olduğun için mi?"

Başımı salladım. "Ağzından köpükler saçan pislik."

"Ama önemsiyorsun, seviyorsun." Bana yalvarıyor. "Bunu kendin söyledin. Celine'i seviyordun."

"Önemsiyorum, sevdim ama sadece sık sık benimsemekle kalmayıp telafi edemeyeceğim zararlar vermek için kullandığım acımasız bir doğam var." İç çekiyorum. "Banyolarım kendimi temizlemek içindir, böylece Tanrı dualarımı daha iyi duyacak ve pişmanlığima yardımcı olacaktır."

"Temizlik dindarlığın yanında falan mı?"

"Bir bok değil," diye savunuyorum. "Size neye inanacağınızı söylemiyorum, bu yüzden benimkini kınamayın."

"Anladım," diye iç geçirdi. "Özür dilerim." Bir sonraki ışıpta uzun bir süre sessiz kalır. "Bu çok kasvetli bir varoluş, Delphine. Sadece özür dileyebilirsin."

"Böyle bir şey için özür dileyemezsin. Bu özürler kabul edilmez, Tyler. Dom'un öfkesi benim hatam. Bana bak," diye yalvarıyorum ve o da bakıyor, ben aksini söylerken bile yüz ifadesi bir ret maskesi gibi.

"Ben kötü bir adamım, kurban değilim, stresteki bir genç kız değilim. Bencilce seçimler yaptım ve korkunç şeyler söyledim, bunların çoğu kasıtlıydı. Bende görmek istediklerinize değil, benim gerçeğime inanın."

"Seninle aynı fikirde değilim."

"Bu komik çünkü artık kötü biri olduğumdan emin olduğum tek şey bu, ama sana akıl hocalığı yaparak belki kendimi affettirme şansı bulabilirim."

"Demek bu dostluk senin için buymuş," diyor, hava öfkesiyle kalınlaşırken kırmızı ışıpta parmağını direksiyonun alt kısmında gezdiriyor. "Ben senin

Dom ve Tobias ile kurtuluş şansı. Anladım. Pekâlâ." Öfke, bana bir kez daha sertçe bakmadan önce yüz ifadesini aydınlatıyor.

"Sarhoş değilim," diye ilan ediyorum. "Ama yine de düşün, böylece kendine 'dün geceki küstahlıklarında ciddi değildi. Onun yerine votka konuşuyordu' diyebilirsin. Böylece beni affedip bu konuşmayı unutabilirsin ve yarın normal biri gibi olabiliriz. Maskelerinizi takın."

"Pislik gibi davranıyorsun," diyor acı bir şekilde gaza basarken, yanımdan geçerken yeşil ışıkla aydınlanan yüzü. "Buna ne dersin?"

"Oh, yani, sert çocuk," diye gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu savunmacı olmak Tyler, maskeni düşürmek değil."

"Bu gece bana neden bu kadar kırgınsın? İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

"Sana kırgın değilim Tyler. Geçmişte aldığım kararları, haçımı düşünüyorum ve belki de bu yüzden sana karşı bir pislik gibi davranıyorum. Küstah gerçeğimle seni üzdüğüm için özür dilerim."

"Çünkü Dom'a ulaşamadığın için beni kullandığını açıkça itiraf ettin."

"Belki başlangıçta gerçeğin bir parçasıydı ama artık gerçek değil. Çok iyi bir arkadaşım oldun ama boş zamanlarını benimle geçirmemelisin. Arkadaşlarınla, Dom ve Sean'la, senin yaşındaki insanlarla vakit geçirmelisin."

Yüzü öfkeyle sıkışıyor. "Yapıyorum. Her gün yapıyorum ve bunu biliyorsun."

"Ama çoğunu benimle bitiriyorsun."

"Bunda yanlış olan ne?" diye karşılık verir sesinde bir gerginlikle.

"Balık tutarken bizi neden aileden sakladın?" Aklına gelebilecek bahanenin dudaklarından geçmesine izin vermemek için hızlıca konuşarak soruyorum. "Çünkü benim yaşında bir kadınla arkadaşlığımı onaylamayacaklarını biliyorsun."

"Biz yanlış bir şey yapmıyoruz," diye zayıf bir argüman ileri sürüyor.

"Bunu biliyoruz ama dışarıdan bakanların anlamayacağını da biliyoruz."

Yüzüne kazınmış acıyı görmek için dönüyorum ve gözlerimi hızla başka yöne çeviriyorum.

"Doğruyu söylediğimi biliyorsun ve evet, çok iyi bir arkadaşlığımız var. Sen güzel bir çocuksun," diyorum ona, "kuzenim Barrett gibi hanımların da dikkatini çekmelisin."

"Güven bana, orayı da hallettim." Bakışları daha da sertleşirken kısa kahkahası tehditkâr. "Senin aksine, ben *sadece öpüşen bir sürtük değilim* ve kızları *beceriyorum*." Başını alaycı bir şekilde sallarken göğsü sessiz bir kahkahayla inliyor. "Tanrım, sadece seni sinemaya götürmek istemiştin."

"Tyler-"

Başını bana doğru çeviriyor ve alaycı bir bakışla beni susturuyor. "Maskeni çıkar, ha?" diye azarlıyor, gözleri beni küçümseyerek süzüyor.

"Son birkaç yıldır sözde yetişkinler hakkında ne öğrendiğimi bilmek ister misin?" diye soruyor zehir dolu bir sesle. "Yetişkinlerin sadece bir avuç taşlaşmış *çocuk* olduğunu, etrafta koşturduklarını, hayatlarını mahvettiklerini. Benim yaşımdaki herhangi bir çocuğun yapabileceğinden daha büyük hatalar yaparken yeni yürümeye *başlayan* çocuklar gibi davranıyorlar ve hak etmedikleri ahlaki üstünlük iddiasında bulunurken kendilerini *aptal* yerine koyuyorlar. Gerçekte ise çoğunluğu *gerçekte kim olduklarını* ve dünyanın geri kalanından ne istediklerini maskeliyor. Bu yüzden, kendime olan güvenimi, kibrimi ve gençliğimi, yetişkin *yalanını* yaşamak için sıradaki kişi olmaya tercih ettiğim için beni mazur görün."

Isırığı beni kısa süreliğine dilsiz bırakıyor ama cevabımı vermeyi başarıyorum. "Belki de gerçek budur, ama ben senin cevabın değilim."

"Hayır, belki de değilsin," diye acı bir şekilde aktarıyor, "ama benden sadece bir düzine yaş büyüksün. Bu yüzden, alışılmadık *arkadaşlığımıza* uyduğunu düşündüğün bu saçma numarayı bırakabilirsin." Kelimeyi sanki onu rahatsız ediyormuş gibi tükürüyor. "Benim yanımda belli bir şekilde davranmak zorunda olan, üzerimde otorite sahibi *biri* değilsin. Daha önce çok fazla rahatsız ettiğin de söylenemez."

Evime dönüş yolculuğunun geri kalanında gözlerimi ileriye odaklıyorum, sadece direksiyonda sıkılaştan ellerini ve omuzlarında artan sertliği yakalıyorum. Sevgisi -her ne olursa olsun- yersiz ve daha fazla yaklaşmasına izin veremem. Bazen gözlerinde fısıltılarını yakaladığım o bakışın daha da derinleşmesine izin veremem. Eğer bir an bile böyle bir şey düşünürsem, bunun arkadaşlığımıza zarar verebileceğini biliyorum. Korumayı çok istediğim ama onun suçuyla ellerimden kayıp gittiğini hissettiğim bir dostluk. Garajımın önüne park edip çıkmam için öfkeyle yolcu kapısını açtığında, dikkatli bakışlarını yakalıyorum ve anlamasını istiyorum.

Ben zehirim, güzel çocuk. Ben zehirliyim.

"Tyler, lütfen anla, öyle demek istemedim-"

"Sorun değil. Özür dilerim, öfkelen dim," diyor başının arkasını avuçlayarak. Anahtarlarımı almak için kaldırdığında hiçbir sıcaklık kalmamıştı. "Sanırım arkadaşlığımızı yanlış anlamışım. Beni düzelttiğin için teşekkürler. İyi geceler, Delphine."

Yeni bir bira açmak için hızlıca dondurucuma giderken yüzümde bıraktığı kederli ifade beni takip ediyor.

* * *

Özür dilerim, General. Öyle demek istemedim.
Ağzımdan köpükler saçan bir pisliktim.

General, bir hafta oldu. Siz izin vermeyince özür dilemek zor oluyor.

General Half-Pint: İyi, çalışıyorum.

İyi değil. Özür dilerim. Telafi etmek için yarın balığa çıkmak ister misin?

General Half-Pint: Non I bsy wrk many shifs solder keep
run miles

Orada bir sorun yok. Günde altıya

kadar çıkıyorum. Hey General. Bugün

mezun oldum!

General Half-Pint: Buna eşlik ettiğiniz için bu ödül için çok
mutluyum

Kutlama için bu akşam maça var mısınız?

General Half-Pint: Non I wo rk Dom ve Seen ile birlikte
çalışmalısınız

Belki bu hafta sonu? Eminim balıklar ısıırıyordur.

Yirmi Üçüncü Bölüm

TYLER

YAZ 2005

BERBAT ETTİM.

Gardımı düşürdüm. Gizlemek için elimden geleni yapmama rağmen, Delphine cazibemi fark etti ve bir sürtük gibi davrandığımda duygularımı sezdi ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Film gecemizden beri benden neredeyse tamamen uzaklaştı. Oyun gecelerimizi bir kenara bırakıp beni beden eğitimi gibi aptalca işlere gönderiyor. Beni terk etti ve aylarca süren utanç verici başımdan savma mesajlarından sonra, hırpalanmış gururum ona izin veriyor.

Beni kolayca kovduğu için kızgınlığım artarken, ona duyduğum acı ve özlem de büyüyor. İster aramıza bilerek koyduğu boşluğa duyduğum kızgınlık, ister yokluğunun içimi kemirmesi olsun, geçtiğimiz hafta sonu Dom'la vardiyaları sırasında Delphine'in sigara kutusunun tamamını yağmaladım.

Ona neyin musallat olduğunu keşfetmek için saatler harcadım - bunlardan birinde mektupları posta damgalı zarflara göre düzenledim. Posta damgasının kendisi, Celine ve Beau'nun Amerika'ya kaçmadan önce sadece aylar süren yazışmalarının zaman damgasını taşıyordu. Celine ve Delphine'in artan durumları, her hafta biri ya da her ikisi tarafından birden fazla mektup gönderilmesine yol açtı. Delphine'i neyin tetiklediğini anlamaya başladıkça boğazıma bir yumak saplanmasına neden olan son birkaç mektup oldu.

Kendimi yatak odasına kilitlediğimde, ana için bir tereyağı bıçağı kullanıyor. Bana ulaşmak için.

Mektupları tekrar bulduğum şekilde düzenlediğimde daha da artan bir acı - hiçbir zaman saklı olmadıklarından değil. Delphine'in kusursuz kasası, en azından benim söz konusu olduğum yerde, bir dil engeli olduğunu düşünmesi. Bu engeli ortadan kaldırmak için aylarımı harcadım -onu şaşırtma niyetim- ama şimdi bunun yerine mahremiyetini geri alamayacağım ya da unutamayacağım bir şekilde ihlal ederek ona haksızlık etmek için kullandım. Bir saniye bile.

Şu an bana tecavüz ediyor, Celine.

Tercüme ettiği kelimeler her gün içimi tırmaladıkça bu geri tepme giderek daha acı verici hale geliyor. Gece koşularımdan sonra beni sürekli olarak sokak lambalarının arasındaki karartılmış beton parçasına geri götürüyor ve oturma odasına bakmaya zorluyor. Geçen kış beni çağırmasına rağmen bırakmadığım bir ritüel. Aslında, geçen sonbaharda ilk mektubu okuduğum geceden beri onun uğrak yerleri benim oldu.

Sevdiğim adamlar için zehirliyorum.

Suçluluk ve öfkeyle dolup taşarken, puro kutusunu yeniden paketledikten sonra kilometrelerce koştum, eski kocasının elinden çektikleri -daha doğrusu hayatta kaldıkları- yüzünden içim içime sığmıyordu. Her bir adımda, daha önce hiç yaşamadığım bir öfkeyi yatıştırmak için mücadele ettim. Takip eden günlerde zar zor kontrol edebildiğim bir öfke. Onun mahremiyetini ihlal etmenin verdiği suçluluk duygusu, Celine ve Beau'nun Triple Falls'ta Delphine ve Alain'e katılmasından sonra neler yaşandığının gizemiyle azalıyor - gerçi Celine ve Beau'nun akıbeti bir sır değil. Delphine'in, Alain'in ayrılmasından önceki yıllarda neler olduğu ve neden olduğu konusundaki kayıp parçaları için umutsuzluğa kapılmaya başlıyorum.

Cevap almak için ona karşı bir dayanağım olduğundan değil. Savunmasını sertleştirmeden önce onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Şu andan itibaren, hayatım boyunca, kolay dinamiğimizi geri kazanmak için o zemini yeniden kazanamıyorum. Her nasılsa bunu gördü -karasevdamı- ve ben de ona izin verdim. Ve ben daha iyi biliyordum. Daha iyi biliyordum.

Dom'un yeni teslim edilen parçasının bir civatasını sıkıp odaklanmış gibi yaparken hayal kırıklığım artıyor. Aylardır yaptığım şeyi yapıyorum.

-Ulaşılamaz bir kadını takıntı haline getirirken ağrımı ve kısalan öfkemi kamufle etmek.

Parçasını takmak için benimle birlikte çalışırken ağır bakışları profilimde takılı kaldığında bir yaşam belirtisi göstermek için Dom'a "Geliyor," diye mırıldanıyorum. Russell -artık her şeyi tamamen biliyordu- bizi birkaç dakika denetledikten sonra, zorba ve çok talepkâr annesi tarafından eve çağrılmadan önce çekip gitmişti. Russell'in cezası, vergi kaçakçılığından hâlâ ağır hapis cezasını çekmekte olan babasıninkiyle birlikte geçmiş gibi görünüyor.

Şu ana kadar en uzun süren restorasyon Dom'ununki oldu. Daha hızlı yapamadığımız için değil, mükemmelliğe takıntılı olduğu için - maliyetten bahsetmiyorum bile. Kendiminki konusunda da aynı derecede titiz ve kararlı olduğum için onu suçlayamam. Şu anda nakit paramız azalıyor ve hepimiz salyangoz hızından ve mevcut hayatlarımızın tembelliğinden dolayı hayal kırıklığına uğruyoruz. Özellikle Sean, Nova'sının boyası kuruduğundan beri her zamankinden daha fazla davranıyor.

Dom ve ben hep birlikte Sean'ın geldiğini görmek için bölmeden dışarı bakarken, onun gelişiyile kükreyen bir Nova. Servis için sıralanmış arabalardan ustalıkla sıyrılıp binanın yan tarafına geçerken motorunun ağır tekrarı garajın içinde gümbürdüyor. Hemen ardından tek başına bir polis sireni duyuluyor, giderek yükselen sesi bize doğru geldiğini gösteriyor.

Sean yan kapıdan içeri dalıp göğsünü kabartarak son bölmede duran Dodge Ram'in açık kaputuna doğru ilerlerken Dom, "Lanet olsun," diyor. Kutusundan bir alet çıkaran Sean, isteğini dile getirirken meraklı bakışlarımızdan korunuyor. "Soran olursa, *bütün gece buradaydım.*"

Biz daha tek bir soru bile soramadan, çakılların çıtırtısı duyuluyor ve kruvazör ortaya çıkıp taşları etrafa saçıyor. Birkaç tanesi dükkânın kapısına çarpıyor, geri kalanı ise tehditkâr bir şekilde durduğunda bir dalga gibi körfeze dökülüyor.

Direksiyonun arkasındaki memur garajı tarıyor ve durduğum yerden bile, öfkeli polisin gözlerindeki cehennem gazabını açıkça görebiliyorum.

"Seni aptal orospu çocuğu," diye homurdanıyor Dom. "Lütfen bana yapmadığını söyle ..."

"Ne yapmadın?" Kruvazörün kapısı çatırdayarak açılırken, zihinsel olarak kendimi gelecek olana hazırlamaya çalışarak ısıyorum.

Dom yanımda, "Tanrım, yaptın," diye feveran ediyor ve biliyorum ki bunun nedeni suçüstü yakalanan kardeşimize bir bakış atmış olması.

"Ne yaptın?" Sıkılmış dişlerimin arasından tekrarlıyorum, ikimiz de açık kapüşonların ardında düşmanca bakışlarımıza karşılık vermeyi reddeden Sean'ı yönlendirirken göğsüme korku yerleştiriyor.

"Şerifin kızının canı cehenneme," diyor Dom kısık bir sesle, tam da arabanın kapısı kapanırken. Dom ve ben kendimize geliyoruz, öfkemiz büyürken bile kardeşimizi savunmaya hazırız.

Roman Horner'ın büyük destek verdiği yeni seçilmiş şerif, ikimiz de Camaro'sunun kaputuna yaklaştığımızda Dom ve bana hazır bakışlarını dikeyyor. Dile getirmesek de, ikimizin de polisin Sean'ın garajda olduğundan habersiz olduğuna inandığımızı biliyorum. Sesini yükseltip aynı şeyi sorunca rahatlamamız kısa sürüyor. "Nerede o?"

"Pardon, memur bey. Kim?" Sean Ram'in kaputunun arkasında heykelcilik oynarken ellerimi kirli bir atölye havlusuna silerek soruyorum. Bulunduğu yerden şerifin onu görebilmesi için içeri girip garajı fiziksel olarak araması gerekirdi.

"*Kim olduğunu* gayet iyi biliyorsun," diye tükürüyor Dom'la benim aramda gezinerek. Gözleri Dom'a takıldığı anda bu alışverişin daha da kötüye gidebileceğini anlıyorum, hem de hızla.

"Burada dört çalışanımız var Şerif," diye söze girdim, bir yandan da onu durdurmaya yardım ederken, "bu yüzden daha açık olmanız gerekecek."

"Sean Roberts, Red Nova, yeterince açık mı?"

"Korkarım bu gece onu henüz görmedik," diye araya giriyor Dom, ben şimdi riske attığımız kumardan dolayı irkilmemi gizlerken ikimizi de beceriyor.

"Etrafa bir göz atmamın sakıncası var mı?" diye soruyor.

Dom omurgasını dikleştirerek, "Aslında," diyor, "umurumuzda. Dükkanı kapatıyoruz ve iş saatleri çoktan bitti. Yani, haklı bir nedeniniz yoksa, ki yok, ya da arama izniniz yoksa, Şerif, bir arama yasadışı olur, değil mi?"

"Benimle taşak geçme," diye tersliyor. "Nerede o?"

"Etrafta dolaşıyor, parlak kırmızı bir arabası var ve ailesi kızınızla sık sık gittiğiniz bir restoranın sahibi. Adı neydi?"

Lanet olsun, Dom!

"Lacey," diye homurdanıyor.

"Doğru, Lacey," diye alay ediyor Dom. "Yani, bir noktada ona yetişeceğinden emin olabilirsiniz."

"Şimdi konuşmayı tercih ederim." Şerif topuklarını kazıyor.

"Dediğim gibi, bu gece size yardım edemeyiz memur bey ve Üniformalı olduğun ve işle ilgili hiçbir şey *söylemediğin* için bunun *kişisel* olduğunu düşünüyorum," diye takılıyor Dom, gerçek bir alanı kapatmadan öne doğru tehditkâr bir adım atarak. Polisin eli karşılık olarak kalçasına doğru ilerlemeye başladığında, kendimi bu işi bitirmeye hazırlıyorum. "Ama ona bir mesaj bırakabiliriz," diye öneriyor Dom, ben *Sean'ın mesajının* tam olarak nasıl *sonuçlanacağına* karar verirken.

Dom şerifle dayanılmaz derecede uzun saniyeler boyunca bakiştıktan sonra polis yavaşça bakışlarını bana çeviriyor. "Sen Carter Jennings'in oğlusun."

Başımı salladım çünkü bu bir soru değildi.

"O zamanlar benim bir arkadaşımdı."

"Evet, sanırım seni hatırlıyorum," diye yalan söyledim.

"Potansiyelini burada harcamak yazık olur," diye mırıldanıyor, Dom'u tarıyor, iması açık.

"Yakında askere yazılmayı planlıyorum." İçimde öfke ışıkları yanarken oyunu oynuyorum ve polise korumak ve hizmet etmek için takım elbisemi takip ettiğimi bildirerek diplomatik olmak zorundayım. Ama az önce yüklü, açık bir şekilde imalı bir bakışla bizi çeşitlendirmeye çalışan bu bok parçasının aksine, ben sadece bir sonraki seçimini kazanmak için bir katilden bağış alacak olanlara değil, tüm insanlara hizmet etmeyi planlıyorum.

"Sanırım bu mesajı kendim ileteceğim," diyor polis sonunda ve garajdan geri adım atıyor, çünkü ben Sean'ın araç garaj yolumuzdan çıkana kadar yere gömülmesini istiyorum.

"İyi geceler Şerif," diyorum içtenlikle, çenesini eğip Dom'a alaycı bir bakış attıktan sonra direksiyona geçmeden önce. Polis aracı hızla gözden kaybolur kaybolmaz Dom'la birlikte açık olan tüm kapıları kapatıp kollarımızı kavuşturarak beklemeye koyuluyoruz. Kısa bir süre sonra, yağ lekeli botlar ve bir hayaletin ten rengine sahip Sean beliriyor ve öfkeli bakışlarımızla karşılaştığında daha da soluyor. Sean omuz silkmeye çalışırken Dom ve ben saldırmaya hazır bir şekilde kollarımızı kıpırdatıyoruz.

"Pekâlâ, en iyi anım olmadığını kabul ediyorum," diye mırıldanıyor. Sean avuçlarını havaya kaldırarak geri çekilmeye başladığında Dom ve ben ona yaklaşıyoruz. "Ama bir düşünsene, bir kaçış arabasına sahip olmanın ne faydası var, eğer bir boktan *kurtulmek* için kullanılmayacaksa?"

* * *

Beastie Boys'un "Sabotage" şarkısı Ranger'ın kabininde uçümüzün arasında çırpınan havada bangır bangır çalarken ben gaza basıp bizi meyve bahçesini çevreleyen tepelerin üzerine fırlatıyorum. Sean arkamda oturduğu yerden kahkahalar ve cesaretlendirici sözlerle kükrüyor.

Yolcu olarak binen Dom bile, ben bizi dik tepelerin etrafından dolaştırırken direksiyonu sıkı sıkı tuttuğu için sırtmaktan kendini alamıyor. Ranger'ı sınırlarına kadar zorladıktan sonra, bizi koyu yeşil, alçak dallarla yoğun bir şekilde örtülü olan soluk patikanın girişine doğru yönlendiriyorum.

Ben yavaşladıkça, havada asılı duran ağaçların aralıklarından parlak ışınlar görünüyor, hava onların örtüsü altında dramatik bir şekilde soğurken bizi solmakta olan mevsimin son güneşinden koruyor. Yol boyunca ilerledikçe, herhangi bir varış noktasına doğru değil de zamanda geriye doğru gidiyormuşuz gibi hissetmeye başlıyoruz. Çocukken Barrett ile yaptığımız keşiflerin anıları, araziye tanıdık ve kolay anlaşılır kılıyor.

Gezin. Nesiller öncesinden kalma bu arazinin bazı gizemleri biz ilerledikçe ortaya çıkıyor. Özellikle de sağımızdaki bir kayalığın üzerine tünemiş eski, kısmen harap bir ev karşımıza çıktığında. Yanında da aşınmış bir yakıt deposu.

"Vay anasını, kardeşim," diyor Sean merakla. "Bu ev kaç yıllık?"

Ben yavaşlayarak dururken hepimiz ahşaptan yapılmış kulübeyi inceliyoruz. "Kolaylıkla yüz yıl, belki daha fazla."

Dom başını yanıma eğmiş, park ettiğimiz yerden eve bakıyor. Evin patikaya bakan iç kısmı onlarca yıllık maruziyet ve erozyonun ardından açıkça görülebiliyor. Antika bir karyola ve şiltenin yanı sıra diğer modası geçmiş mobilyalar da bulunduğumuz noktadan kolayca görülebiliyor.

"1900'lerin başı," diye çıkarım yapıyor Dom.

"Katılıyorum," diye ekliyorum, eski pirinç yatağın çıkıntılı çerçevesine bakarak.

"Hadi bir bakalım," diyor Sean, Ranger'dan atlayarak. "Olmaz dostum, bu çok tehlikeli," diye itiraz ediyorum.

Sean bunu tamamen görmezden geliyor.

"Ben hallederim," diyor ve kayalık araziye Ranger kadar kolay bir şekilde tırmanıp evin kalıntılarını kendine ev ediniyor. Birkaç saniye içinde, Sean içindekileri karıştırırken Dom ve ben çıkıyoruz, kendimizi Ranger'ın yan tarafına yaslıyoruz, zaten gerginiz.

Sean züccaciye dükkanına girmiş bir boğa gibi evi karıştırırken, "Dikkatli ol, salak," diye bağıriyorum. "O lanet şey her an çökebilir ve şu anda senden peşinden gidecek kadar hoşlanmıyorum."

Sean aramıza bakmadan önce başını kaldırıyor. "Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

"Şerifin kızını becerdiğin ve Triple Falls polis teşkilatının hem dikkatini hem de gazabını çektiğin için mi?" Tersliyorum. "Kararı Tobias'a bırakıyoruz."

Sean bunun üzerine gözle görülür bir şekilde geriliyor, eğer hala kızgın olmasaydık bu komik olurdu. "Beni ispiyonladın mı?"

"Siktir et o gürültüyü, sıçtın batırdın," diyor Dom özür dilemeden. "Eğer Tyler ona söylemeseydi, ben söylerdim."

"Aptalca ve barizdi ve başına gelecek her şeyi hak ediyorsun," diye bağırdım.

"Tobias'tan korkmuyorum," diye bağılıyor Sean boktan bir inançla.

"Hayır mı?" Ona tehditkâr bir gülümseme atarak soruyorum. "Sanırım bunu göreceğiz."

Yaptığı hata kanatlarına mal olabilir ve bunu yeterince ciddiye almıyor. Dom konuşurken düşüncelerimi okumuş gibi görünüyor, sözleri benim için.

"Son zamanlarda bir sivrisineğin dikkat süresine sahip," diye takılıyor Dom bir çarpma sesi bize doğru yankılanırken. Dom ve ben gerildik ve Sean "her şey yolunda!" diyerek tekrar ortaya çıkmadan önce bir kalp atışı içinde ona lanet okudum.

"Orospu çocuğu!" Hafifçe gevşeyerek böğürüyorum. "Cidden kardeşim, bilerek bizi kızdırmaya mı çalışıyorsun? Siktir git oradan."

"Üzgünüm dostum, üzgünüm. Tanrım, senin de biraz Lacey'e ihtiyacın var," diyerek, huysuz bir çocuğun eli kolu bağlı bir ebeveynle konuşmasına benzer bir yanıt verdi.

"Yakında sıkılır," diye araya giriyor Dom, Ranger'a yüklediğim spor çantasına bakarken sinirlerimin tam olarak ne durumda olduğunu ölçüyor. "Peki, bu doğaçlama okul gezisi de neyin nesi?"

"Çünkü Sean lanet bir sivrisineğin dikkat süresine sahip"-sözlerini papağan gibi tekrarlıyorum-"ve son zamanlarda bir sivrisineğin hissine. Kanatlarını çok iyi kırabilir."

"Biliyorum ve *bunu* hak ederdi ... ama lanet olsun, *bunu* onsuz yapmak istemiyorum." Bana nadir görülen bir kırılganlıkla dolu bir bakış fırlattı.

"Aynen. Bırakın bunu ben halledeyim," diyorum ve o da bunu nasıl çözeceğini şaşırılmış bir şekilde başını sallıyor. Diğerlerinin aksine

İkimiz gibi Sean da işler zorlaştığında içine kapanmaz ya da kara kara düşünmez. Sadece pervasızlaşıyor. Daha fazla ilerlemeden önce onu tedavi etmesek de frenlememiz gereken bir alışkanlık.

"Hadi ama salak," diye bağılıyor Dom bir ısırıkla, "çatı çökerse seni o bokun içinden çıkarmayacağım."

Sean kendinden emin bir şekilde, "Evet, yapacaksın," diyerek beni T'ye söylemekle doğru şeyi yaptığımıza daha da ikna etti.

"Vay anasını, bir şey buldum," diyor Sean, elinde deri ciltli bir kitapla dik ve engebeli araziden aşağıya kolaylıkla süzülürken. Sean kitabı açtıktan sonra üçümüz birlikte Ranger'ın karşısında durup karalamaları inceliyoruz.

Sean bana bakarak, "Banka isimlerinden oluşan bir listeden başka bir şey değil," dedi. "Buranın sahibi kim?"

"Bilmiyorum," diyorum ve babamın ailenin tarihçisi olduğunu ve artık konuşmadığımı bildiğinden, konuyu uzatmamak için gözlerini tekrar kitaba diyor. En son aylar önce mezuniyet günümde, rehabilitasyon merkezinden arayıp tek oğlunun yürüyüşüne tanıklık edemediği için özür dilemişti. Konuşma gergin geçmişti ve ben de kendimi ondan kurtarmak için cep telefonunu anneme fırlatıp atmıştım. Bir ay bile geçmeden Carter kendini vagondan aşağı attı ve başlangıç çizgisine geri döndü - bu sefer doksan günlük bir rehabilitasyon sürecine girdi. Bir kez bile ziyaret etmedim ve görevime rağmen serbest bırakılacağı günden korkuyorum. Kendimi hala orduyu araştırmaya adanmış durumdayım. Ama artık benim için süresiz kayıp olan babam için.

"Banka soyguncuları mı?" Sean aramızda soruyor. "Öyle olmalı. Kim sadece banka isimlerinden oluşan bir liste yazar ki? Bak, belki de vurmayı planladıkları tarihler bunlardır?"

"Ya da belki de para yatırma tarihleri defteridir, Nancy Drew," diye göz devirerek espri yapıyorum.

"O kadar da zorlama değil." Dom harap evi tarıyor. "İtiraf etmeliyim ki saklanmak için mükemmel bir yer."

"İronik olurdu, değil mi?" -Sean sırtarak beni dürtüyor- "Çiftçi, denizci ve hırsız bir soydan geliyor olsaydın." Tekrar kitaba baktı ve durdu. "Kahretsin... Hayatta olmaz."

Dom ve ben kaşlarımızı çatarken, o ağır yıpranmış bir sayfayı kaldırıyor, parmağı kitabın üst kısmına, karalanmış bazı baş harflerin yanına takılıyor. "Bana saçmaladığımı söyle ama bu bir B ve bir C değil mi?"

Dom dikkatle inceliyor. "Bir tesadüf olmalı."

"Buranın Bonnie ve Clyde'ın saklandığı bir yer olduğundan şüpheliyim, kardeşim," diye katılıyorum.

Sean deri ciltli kitabı Ranger'a fırlatarak, "Bu bende kalacak," dedi. Üçümüz de birkaç dakikalığına sessizce eve bakıyoruz, şüphesiz kulübenin içinde nasıl bir hayat yaşandığını merak ediyoruz, yüklemekten önce. Durmadan önce bizi birkaç dakika daha patikaya doğru yönlendiriyorum.

Cep telefonumu çıkararak yeterince sinyal almayı başardım ve Delphine'e haftalar önce gönderdiğim mesajın hâlâ cevapsız olduğunu görerek hızlıca bir mesaj gönderdim. Bunun verdiği acıyı görmezden gelerek, Sean ve Dom araziye tararken ben de Ranger'dan atlayıp çantayı kapıyorum.

"Burası neresi?" Sean etrafına bakınarak soruyor. "Burada bir kıvılcım mı çıkıyoruz yoksa-" Bana döndüğünde sorusu yarıda kesiliyor, Glock'umun namlusunu burnunun en fazla bir santim uzağında tutuyorum. Birkaç adım geriye sendelemeden önce gözleri açılıyor. Sean benden sürekli uzaklaşırken, ayakları dengesiz, elleri olmayan bir kaldırma için boş yere havayı avuçluyor, güneş rengi teni hızla soluyor. "Ne oluyor Tyler?"

"Silahsızlandır beni," diye

meydan okuyorum. "Ne?"

diye mırıldanıyor.

"Sen çoktan öldün," diye bağıriyorum, aşırılıklımdan dolayı Dom'un ağır bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sessizliğini güven olarak kabul edip Sean'a doğru ilerliyorum ve o şaşkın bir şekilde namluya bakmaya devam ederken onu sadece silahla köşeye sıkıştırıyorum.

"Sorun ne, Sean? Sana hiç silah doğrultulmadı mı?" Yutkunuyor ve hakkını yemeyelim, Dom'a bakmıyor.

"Haklısın," diyorum, "bu topraklar pek çok sır barındırıyor ve buralarda bir yerlerde işaretlenmemiş mezarlar olduğundan oldukça eminim. Bir noktada daha fazlası da olacaktır. Onları *kimin* kazacağı ise *belirsizliğini* koruyor."

"Tyler." Sean sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi namlunun hemen üstüne bakıyor, ama yüz ifadesi bana acı verse de silahı sabit tutuyorum.

"Bak, etrafta konuşup planlar yapabiliriz, şunu yapacağız bunu yapacağız diyebiliriz, ama korkarım sünnet derinin kesilmesinden sadece birkaç yıl sonra aldığın birkaç aylık karate dersi bunu kesmeyecek."

"Lanet olsun," diye gürlüyor Sean, gözleri çılgınca yüzümü blöf belirtisi var mı diye tarıyor, ben de bulamadığından emin oluyorum. "Çek şu lanet silahı suratımdan."

"Yap beni," diye alay ediyorum.

Sean daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Demek istediğini anlattın," diye tıslıyor. Fırtına öncesi sessizlik kokan bir ses. Dom'un sesindeki entrikayı duyabiliyorum, o da bunu fark ediyor ve benim için yorumunu söylüyor.

"Lanet olsun, kardeşim. Sanırım bu gece tek gözün açık uyusan iyi olur."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, "bu palyaço kimse için bir tehdit oluşturmuyor ve gittikçe utanç verici bir hal alıyor. Söyle bana *palyaço*, bu ne tür bir silah?"

"Bu bir Glock," diye tükürür Sean, yüzü öfkeyle kızarır.

"Bariz olan için puan yok, Roberts. Hangi kalibre?" Öfkemi dışa vurarak homurdandım. "Şarjöre kaç mermi sığıyor? Emniyet açık mı? Fişek yatağında bir tane var mı? Kullanmadığım zaman parmağımı nereye koymalıyım?"

Yüz ifademini öfkemi yansıttığını bilerek ona doğru tehditkâr bir adım daha atıyorum.

"Cevap, bilmediğin ve bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmadığın. Dom geceler boyunca gelecekteki emeğimizin meyvelerini nasıl değerlendirebileceğimizi araştırıyor,

net değerimize katkıda bulunacak ve bize biraz yan para kazandıracak olası hitlerin bir listesini derlemek. Senin yararlandığın ama pek katkıda bulunmadığın bir nakit havuzu. Ve *benim*." Boştaki elimle göğsümü avuçlayarak silahı ona doğru uzatıyorum. "Ben çoğu gecemi taktik öğrenerek, diğer gecelerimi silahlarda ustalaşarak, göğüs göğüse çalışarak geçirdim ve Kral'ın vardiyalarında çalışırken on kilo kas yaptım, ya sen?"

Patlamasını nanosaniye önce hisseden Sean beni yere yapııştırıyor. Onu üzerimden kolayca atmadan önce tahmin edilebilir ama cezalandırıcı sağını indirmesine izin veriyorum. Bir anda ikimiz de ayağa kalkmış, Glock'umu tekrar kaldırmadan önce karşı karşıya gelmiştik.

"Uh-oh, yine ölü," diye alay ediyorum. "Kulüpteki rolün ne Sean?"

Ölümcül bakışları ayaklarımızın dibindeki silah dolu çantaya düşmeden önce uzun süre kalıyor.

"Onlar, dostum, dolu, bu da öyle." Elimdeki Glock'un kabzasını ona uzattım. "Ama emniyeti açık."

Teklif edilen silaha bakıyor ama almıyor, gururuna indirdiğim ağır darbeyi yutarken gözlerine yeni bir kin batıyor. Ama onun için duyduğum korkudan dolayı dilimin ucuna gelen her türlü özrü susturup yerine acımasız gerçeği söylüyorum. "Oyun zamanı bitti Sean, artık uyanman, daha doğrusu *küyün* gerekiyor."

"Siktir git," diye alçak sesle bağılıyor Sean, sesi ölümcül.

"Hayır, siktir git," diye karşı çıktım. "Bunu sensiz yapmak istemiyoruz dostum. Sen aramızdaki atan kalpsin ama pozisyonunu boşa harcıyorsun."

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorum," diye zayıf bir şekilde savunuyor.

"O zaman öyle davran!" Bağııyorum. "Ama size sorumuz şu: Bu işin içinde olmak istiyor musunuz? Çünkü henüz mürekkeplenmedik ama geliyor. Henüz bize silah doğrultulmadı ama geliyor. Diğer tarafta bir ceset varken ellerini barutla kaplamak geliyor, Sean. Bir gün, bu bir konuşma olmayacak ve bunu istemelisiniz. İşini yapmalısın ve

Hazır olmak için zaman ayırın. Ya bunu istemiyorsun ya da bundan ne istediğinden henüz emin değilsin. Dom bu soruya hemen cevap verebilir, ben de verebilirim. O yüzden sana tekrar soruyorum, bu işte senin payın ve çıkarın ne?"

Sonunda bakışlarını Dom ve benim aramda dağıtmaya başladığında göğsü kabarıyor. "Nedir bu? Lanet olası bir müdahale mi?"

"Hayır, bu bizim size kulübümüzdeki yerinizi sabote etmeyi bırakmanız ve hem yerinizi hem de seçiminizi elinizden *almadan* önce kulübümüzden ne istediğinizi gerçekten anlamanız için yalvarma şeklimiz. Eğer henüz kaybetmediysen, ki Sean, kaybetmiş olma ihtimalin *çok yüksek*."

"Ben ne zaman ortaya çıkmadım ki?" Sean tükürüyor, duruşu gergin, hâlâ kavgaya hazır.

"Bu artık yeterli değil. Kardeşlerini savaşa gidecek kadar sevmek, lanet bir kanun kaçağı olmak yeterli değil. Senin için de bir şeyler olmalı. Ve sakın hata yapma, bu konudaki her şeyi en iyi bilen kişi sen olacaksın. Çok iyi bildiğin gibi, Dom ve ben üzerimize düşeni yapmak için ayrılıyorruz, bu da onları buraya getirmenin sana bağlı olduğu anlamına geliyor. Onlara el ele tutuşmayı ve nasıl gizlice taşıyacaklarını öğretirken aletlerini ateşlemediklerinden emin olmak. Onların lanet hayatları senin omuzlarında olacak. Buna *örnek* olmak ve sır saklamayı öğretmek de dahil. Yetenekleriniz bu görevi yerine getirmeye yakın bile değil. Son şansın Sean," diye uyarıyorum, "yoksa T ile senin için mücadele etmeyeceğim."

"Ben de öyle," diye ekliyor Dom, "inancımı kaybettim."

Sean'ın gözleri yeni bir ihanetle yanarken ağzı bir karış açık kalır. "Bu lanet olası bir blöf ya da aptalca bir sertlik girişimi değil.

aşk," diyor Dom ciddiyetle. "Çoktan çıkmış olabilirsin ve bunu hak ettiğini biliyorsun."

"Tanrım." Sean ağzını kapatıyor, elini boğazından aşağı kaydırarak *aramıza* bakıyor. Birkaç gergin vuruş geçiyor

Sonunda konuşmadan önce. "Ailemin restoranının hayatta kalmasını istiyorum." Başını sallıyor. "Boş ver onu, ben onların *gelişmesini* istiyorum. Aslına bakarsanız, bu kasabada zor durumdaki tek bir işletme sahibinin bile, uğruna bellerini kırdıkları şeylerin çoğunu talep eden yozlaşmış ve açgözlü pislikler yüzünden kapanmasını istemiyorum."

"Modern zamanların John Dillinger'ı mı?" Dom kahramanlarından birinden bahsederken onaylarcasına başını sallıyor. "Bunun arkasında durabilirim."

Sean başını sallıyor, öfkesi dağılırken gözleri sulanıyor ve korkusu üçümüzün arasındaki havayı kalınlaştırıyor.

"Dün gece annemin ağladığını duydum. Çok korkmuşlar. Pitt'in kapılarını ne kadar süre açık tutabileceklerini bilmiyorlar. Bu korku içinde yaşamak istemiyorum ve çocuklarımla da bunu hissetmesini istemiyorum. Neler yapabileceğini gördüm." Dom'a bakıyor, sesi itirafıyla birlikte çatlıyor. Dom geriliyor ama buna izin veriyor, Sean'ın kulübümüzdeki yeri için duyduğu korku gururunun önüne geçiyor.

"Hepsi bunun bir parçası," diye garanti veriyor Dom. "Gerçekten tek istediğin bu mu?"

"Hayır, ikiniz de ne kadar berbat biri olduğumu düşünseniz de, hayatımda önemli bir şey yapmak istiyorum. Diğer hayallerim basit ama bu değil. Buna ihtiyacım var ve bunu istiyorum. Kendim için başka bir gelecek göremiyorum."

"O zaman neden sabote ediyorsun?" Talep ediyorum.

"Çünkü ben lanet bir aptalım," diyor, "ucuz bir heyecandı, dikkat dağıtıcıydı. Pervasızca ve aptalcaydı, anlıyorum, tamam mı? Anlıyorum. Bir daha olmayacak," diyor Sean nadir görülen ciddi bir tonda. "Kendi işimi kendim halledeceğim ama lütfen kanatlarımı almasına izin verme." Gerçekten üzgün olduğunda yaptığı gibi ellerini başının üzerine koyar. "Lanet olsun. Ben sadece ... Özür dilerim."

"Özür bir daha asla kesilmeyecek," diye vurguluyorum, "lanet olası kafa yapınız ne olursa olsun."

Glock'u bırakıp omuzlarını avuçlamadan önce ona doğru yaklaştığımda Sean yavaşça başını sallıyor.

"Ailenin mücadelesi günleri sayılı, sana yemin ederim, anlaşmayı tatlandıracağım ve

Rahip, kutsamalarınızı dağıtma zamanı geldiğinde. Tabii hâlâ aramızda bir yerin varsa."

"Kanatlarımı almasına izin vermeyin," diye mırıldanıyor Sean aramızda, "lütfeñ-

"Gelmeyeceğim," diye araya giriyor Tobias, ona olacağımızı haber verdiğim yakındaki ağaçların arasından çıkarak. Kot pantolon ve tişört giymiş, yüzünde acımasız bir ifade, öfke dolu ateş rengi gözleri, teni artık kül rengi olan Sean'a sabitlenmiş. "Ve kulüpteki yerinin *onlara bağlı* olmadığını hatırlaman sana iyi *gelecektir*," diye tüküren Tobias, çantasından bir AK çıkarmadan önce diz çöküyor, bakışları da ses tonu kadar acımasız, Sean'ı her ikisiyle de hizalamaya devam ediyor. "Bu yüzden, bugünü *çok uzun bir gözetim süresinin* ilk günü ve *karar vericiden* gelen ilk ve son uyarı olarak kabul et. Kardeşin olsun ya da olmasın, bir daha böyle bir hata yaparsan işin biter."

Dom kardeşinin beklenmedik görüntüsü karşısında başını sallıyor ve yüzünde genişleyen bir sırıtiş beliriyor. "Bugünlerde gerçekten rolünü oynuyorsun, lanet Üçlü geçmişin hayaleti."

Tobias kardeşini selamlamak için kucaklamadan önce bir süre daha bakışlarını Sean'ın üzerinde tutuyor. Göz ucuyla baktığımda Sean'ın birkaç damla rahatlatma gözyaşını sildiğini görüyorum.

"Lanet olsun," diyorum nefesimi verirken, Sean bana aramızdaki taze sızının geçmesinin biraz zaman alacağını bildiğim bir şekilde bakarken omuzlarım çöküyor.

"Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum," diyor Tobias aramızda, "ama o gün nihayet geldi ve asıl iş *şimdi* başlıyor," diye yineliyor başını yavaşça eğerek yanıt veren Sean'a.

Hemen ardından Sean ağaçların arasında kayboluyor ve ben onu takip etme dürtüsüne direnerek T ve Dom'un çantalarını boşaltmalarına yardım ediyorum. Sean için duyduğum korku, aramızın iyi olması için duyduğum ihtiyaçtan daha ağır basıyor. Çok geçmeden, Sean yüz ifadesinde en ufak bir canlılık belirtisi olmadan ortaya çıktığında doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Gözleri keskin, çenesi sabit ve odaklanmış bir şekilde silahını seçiyor ve dizilişimize katılıyor. Bu

Sonra hissetmeye başladım. Dom anahtarı imzaladıktan hemen sonra garajın önünde durduğumuz güne benzer bir his. Daha fazlasının başlangıcı. Daha anlamlı bir şeyin. Amacımız.

Büyükbabamın evine doğru sessiz bir yolculuk yaparken son değişimin, yazın gerçek sonunun geldiğini hissediyorum. Bir zamanlar bildiğimiz hayatlarımızın.

Masumiyetimizin sonu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

TYLER

SONBAHAR 2005

Lanet olası bir randevuda.

Elimde bira, benden metrelerce ötedeki şenlik ateşine bakıyorum, *kendi* randevumu düşünürken içimde kükreyen cehennemi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum. Elinde kırmızı bir bardakla Amy farkında olmadan grubumuzdaki eski kuşlarla ve son buluşmamızda aramıza yeni katılanlarla sohbet ediyor.

Bırak onu, Jennings.

Bakışlarımın ağırlığını hisseden Amy dönüp bana bakıyor. Ateşin etrafında toplananları taramadan önce ona bir göz kırparak teşekkür ediyorum. Ama grubu gerçekte oldukları gibi görmek yerine -içki içen, gülen, sigara içen ve coşkuyla sohbet eden- tahtadaki bireysel pozisyonlarını görüyorum. Hepsi yavaş yavaş geliştirdiğim ordunun bir parçası.

Russell ikinci kaptanlık için en iyi adaydır, çağrıldığında her zaman göreve hazırdır. Her gün, kulüpte olup bitenlerin her ayrıntısına dikkat etmeyi kendine görev edinmiştir. Jeremy, doğuştan bir palyaço olsa da, kurnaz biridir. Zor durumda kaldığımızda keşif ve duman ve ayna hırsızlığı için yeterince yaklaşmak için insanları silahsızlandırmakta iyidir. Onun suç zekası ve Dom'un ki sayesinde yaratıcı soygunlardan asla vazgeçmeyeceğiz.

Önümüzdeki birkaç yıl boyunca doldurulması gereken boşluklar ve pozisyonlar var ve Delphine sayesinde her birini çok net görebiliyorum. Bütün gece yaptığım gibi elimdeki birayı görmezden gelerek

Zihinsel entrikalar ön plana çıkarken, gözlerim şimdi sırrın büyük ölçüde içinde olan Layla'ya takılıyor.

İronik bir şekilde, Layla'nın bir kuş olmasını önerdikten sonra, Craig adında bir acemi tarafından organik olarak bir araya getirildi. Şu anda birkaç metre ötedeki bir kamp sandalyesinde birbirlerini hırpalarken benimle tanışmasını geciktirdiği bir acemi. Tobias'la yaptığı birkaç konuşmadan sonra Layla'nın önerdiği planlar, oynayacağı rolün değerini kanıtlayacak. Bu kasabadaki neredeyse herkesle yakın bağları olan Layla, salonunu açtıktan sonra sadece gelir akışımıza katkıda bulunmakla kalmayacak, aynı zamanda yerleşik casusumuz da olacak. Salon koltuğunu Triple Falls'taki herkesin dedikodularını ve gidişatını takip etmek için kullanacak. Zamanla, kendini kanıtlarsa, ilk kadın kuşumuz olacak.

Küçük ama gittikçe büyüyen yüz kalabalığının geri kalanını sıralamamda kolayca hayal ediyorum. Kalpsiz generalimin bana öğrettiği şekilde, onları güçlü ve zayıf yönlerine göre zihinsel olarak konumlandırıyorum. Uzun kollu süveterli elbisesi, diz üstü çizmeleri, akik rengi saçları açık ve dağınık, öldürmek için giyinmiş bir halde oturma odasına girdiğinde, bu akşamki neşeli selamıyla beni dümdüz eden bir general. Gür dudakları şarap kırmızısına boyanmıştı. Onu böyle giyinmiş görmek -ve başka bir adam için- atan kalbimi lanet olası göğsümden söküp aldı.

O biriyle çıkıyor olabilir ama sen de öylesin.

Kızgınlık ve kıskançlıkla dolu bir şekilde, Delphine'in kendi yaşıtım kızlarla belirlediği parametreler dahilinde yaşamaya kararlı bir şekilde Amy'yi aldım. Aylardır mücadele ettiğim kalp ağrısını bastırıp yoluma devam etmek ve bir yerlere gelebileceğim bir kızla çıkmaya çalışmak için bir girişim. Çünkü tabii ki benim yaşımdaki kızlar Star Wars ile günümüz toplumu arasında paralellikler kurmakla ilgileniyorlar. Psikolojik savaş taktiklerini belirlemek için geçmişteki savaşlar ve tarihi figürlerin özel hayatları ve eylemleri hakkında saatlerce konuşmak. Balık tutmayı ve avlanmayı da seviyorum.

Bir yerlerde bu göreve uygun bir ikincinin olduğundan emin olsam da, onun bir parçası olmak istemiyorum.

Bu, Amy'ye bu gece beni hatırlaması için küçük bir şey verdiğimde, cebimde bir delik açan prezervatifi takma zamanı geldiğinde boğulmadan önce ortaya çıktı. O bunun için yalvarırken ve ben bir dokunuş için yanıp tutuşurken bile.

Ama onun için. Her zaman onun için.

Delphine gülümseyerek içeri girdikten hemen sonra gözlerimiz buluştu ve onunki düşmeden hemen önce göz göze gelerek bana ziyafet çekmemi sağladı. Onun görüntüsü artık zihnimde yer etmişti ve kalbimi çığ tutarken ruhumda dans ediyordu.

O lanet elbise her kvrmmı sarıyordu.

Tekrar bunu hak eden kıza odaklanarak, bunu gerçekleştirmeyi düşünüyorum. Kafamdaki ve göğsümdeki kaleyi tekmelemek için, ama o kale bana bunun bu gece ya da hiçbir zaman olmayacağını söylüyor.

Ona aşıksın.

Umutsuz bir umut ışığı ararken, birkaç metre ötede park halindeki kamyonetimin taze ışıltısını yakaladım. Tertemiz boya işinin bantları çekildikten hemen sonra inkâr randevumu almış ve buluşmamızda kireç yeşili antika pikabımı asfaltla buluşturmaya karar vermiştim. Son zamanlarda, arabalar üzerinde çalışmaktan, bir şeyleri parçalarına ayırmaktan ve onları tekrar bütün hale getirmeden önce iç işleyişlerini anlamaktan büyük memnuniyet duyuyorum. Keşke hayatta da insanlar için bu kadar kolay olsaydı ironisi gözümünden kaçmıyor. İnsanlar tamir edilemez olsa da hataları kamufle edilebilir.

Bu benim yeni keşfettiğim bir alan.

Bir başka gelişme de bu yazki patlamamızdan bu yana Sean'ın büyük bir adım atmış olması ve bağlantıları için eski geyik yapma becerilerini kullanarak ağ kurmaya başlaması. Tahta, Kolordu'dan ayrılmam için gereken yere yaklaşıyor. Ama masa hazır olsa bile, beni sürekli olarak işe alımcımın ofisinin önünden geçiren şey lanet olası kalbim. Bu noktada, birliğe gönderilmekten sadece bir imza uzaktayım.

Yürüyüş. Aylardır umut besliyorum ama kişisel olarak herhangi bir yönde bir adım bile atamıyorum.

Sadece git, Jennings. Farkına bile varmaz.

Amy yanıma yaklaştığında bu sızı devam ediyor ve ben de ona dönüyorum, bu gece içime sızan acımasız sızidan kaçamıyorum. "Hey, buradan çıkmamızın bir sakıncası var mı?"

"Elbette." Dom'a işaret vermek için döndüğümde başını rahatça sallıyor, o da çenesini kaldırıyor, gümüş grisi gözlerindeki muzip parıltı iyi bir gece geçirmek üzere olduğumu varsayıyor. Hiç de bile. Göğsümdeki bitmek bilmeyen özlem bana bunu söylüyor ve sadece hayal kırıklığımı körüklüyor.

On beş dakika sonra, başının arkasını avuçlayıp ona yavaşça bir özür öpücüğü verirken Amy'nin kaşlarını çatmasıyla karşılaştım. Bir kıvılcım bulma çabası.

"Beni eve götüreceğini düşünmemiştim," diyor, ben kararımı kesinleştirmiş bir şekilde geri çekilirken biraz şaşkın.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Kulağa ne kadar klişe gelse de, bu sen değilsin ve yüzde bin benim. Bu gece aklım burada değil ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Tyler, sana istediğini vermek istiyorum. Senden hoşlandığımı biliyorsun," diye itiraf ediyor suçluluk duygusu yerleşirken.

"Ben bir pisliğim," diye itiraf ediyorum. "Sadece şu anda orada değilim."

Kafam ve kalbim. Özür dilerim."

"Yani bitti mi?" diye soruyor titrek bir ses tonuyla.

"Seni yönlendirmek istemiyorum," diyorum ona. "Sorun olur mu?" "Sanırım öyle olmak zorunda," diye iç geçiriyor. "Birinden hoşlanıyorsun başka?"

Başımı salladım ve ona samimiyetimi gösterdim. "Gerçekten üzgünüm. Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Sanırım öylesin," diyor uzun bir aradan sonra. "Sen bir sürprizdin" -göz kırıyor- "iyi bir sürpriz." Alnını benimkine bastırıyor, gözleri sulanıyor. "Diğerleri gibi olmadığın için teşekkürler."

Kamyondan iniyor, ben de aynısını yaparken yolcu camından bana bir gülümseme fırlatıyor. İkimiz de hissetmiyorduk. Eve gidemeyecek kadar huzursuz, kasabayı tanımaya çalışıyorum.

Bir gün işe yarayacağını bilerek büyüdüm. Çoğu kişinin yolları gördüğü yerde ben Delphine'in zihinsel haritalama tekniklerini görüyorum. Çoğu kişinin insanlarla tanışıp el sıkışarak selamlaştığı yerde, ben kendimi onların detaylarını, jestlerini, kelime seçimlerini ve hareketlerini incelerken buluyorum. Delphine zihnimi her şeye açıyor, içimden atamadığım o his de buna dahil.

Ona aşıksın ve bu kamufle edilemez.

Bu gerçek aklımda ve kalbimde net bir şekilde çınlıyor, cep telefonum cebimde tıkırdarken beni rahatsız ediyor. Telefonu çıkardığımda Dom'un bana bir konum mesajı attığını görüyorum. Kafam karışık ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var, Main'in dışında bir ara sokakta biten adrese gidiyorum ve bir hareket yakalıyorum. Karanlık sokakta farlar ışıldarken, yamalı bir yorganın üzerinde iki tanıdık kafanın belirdiğini ve büyük bir çöp bidonunun yanında toplandıklarını görünce duruyorum.

Kamyonetimden çıkıp onlara seslendim. "Charlie? Tweety? Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Kahretsin Dom," diye homurdandığını duyuyorum Charlie'nin ben yaklaşırken. "Peşini bırakmayacağını biliyordum. Ona söyleme," diye tersliyor. "Sakın buna cüret etme."

"Ama bu Büyük Kuş," diye karşı çıkıyor Jane. "Kim olduğunu biliyorum."

"Yapmalısın Charlie," diye araya giriyorum, şimdi tam karşılarında duruyorum, "çünkü Fransız öpücüğünün nasıl yapıldığını öğrenmeye çalışırken bademciklerini yaladım." Battaniyeyi yavaşça aşağı çekmeden önce kısa bir duraklama oluyor, Charlie bana kötü kötü bakarken Jane sırıtıyor.

Charlie, "Seni bu yüzden terk ettim," diye rahatlıkla konuşuyor.

Göğsümü avuçluyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Oof. Tam bir kalp kırıcı." "Yine de ..." Gözlerini çerçevemden aşağı yuvarlıyor. "Benim itiraf etmeliyim ki şimdi daha iyi görünüyorsun," diyor Charlie. "Koca kıçlı kulaklarına kavuşmuşsun."

"Ateş edildi," diye mırıldanıyorum, "ve kalbinizi yiyin."

"Ve bir sik yiyebilirsin." Teslimatıyla beni gülümsetiyor. "Ama gamze çok seksi."

O zaman yanlarına yığılmış çantaları fark ediyorum ve kalbim bu manzara karşısında tekliyor.

"Pekâlâ," diyorum, kollarımı kavuştururken korumacı yanım ağır basıyor. "İtiraf etme zamanı. Ne haltlar dönüyor?"

Jane'in mavi gözleri sulanıyor, Charlie o meşhur sert tavrını sürdürüyor ama yüzünde korku dolu bir ifade var. Jane yorgani bir kenara bırakıyor ve ben bariz olanı sorarken bana doğru yaklaşıyor.

"Kaçtın mı?" Ben soruyorum ve Tweety başını sallıyor. Aileleri ihmalkâr bağımlılar olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil.

Yıllar önce tanışmış olsak da -çocuk bezinden ve kreşten yeni çıkmıştık- o zamandan beri birçok gece bir araya geldik, dertleşirken yemek paylaştık. Eve gidecek akşam yemeği olmayan ya da benim gibi sofrada olmak istemeyen uyumsuzların bir tür sokak başı potluck'ı. Dom'un dolapları sürekli yağmalamasının nedeni de bu. Banka hesabındaki meblağ giderek artıyor olsa da, özellikle Charlie ve Jane onun favorileri ve mesajının nedeni olduğu için hala sık sık uğruyor.

"Bunu daha fazla yapamayız, Tyler." Jane'in gözleri doluyor. "Bizi yine bir akrabamızın üzerine atıp alem yapacaklardı. Sadece birkaç ay içinde on sekiz yaşına girene kadar beklemek istiyoruz." Charlie'ye doğru başını sallıyor.

Aklıma garajımız geliyor ve oranın geçici olarak kalabilecekleri bir yer olmadığını biliyorum. Babamın ayık kalmak gibi cehennemi bir görevi olduğu için benim evim de şimdilik misafirlere uygun değil. Bu noktada Carter'ın evi, gölgelerde yaşama pratiği yaparken banyo yaptığım ve uyuduğum yer. Bu seçenekleri eledikten hemen sonra aklıma Dom'un mesaj atma nedeni olduğunu tahmin ettiğim bir fikir geliyor ve şimdi gözleri yaşlı olan Charlie'ye doğru ilerliyorum.

"Charlie, bana güvenebileceğini çok iyi biliyorsun." Hem Charlie hem de Jane kulübümüzden haberdardılar ama katılmamayı tercih ettiler. İkisi de zaten katlandıkları şeylerden sonra öngörülemez bir hayat yaşamak istemiyorlar.

"Biliyorum... Sadece utanıyorum," diyor Charlie, gururlu bir gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Onlara geri dönemeyiz, Tyler. Yapamayız işte."

"Seni tuttum. Harika bir yer değil ama bir çatısı ve su tesisatı var." Çantalarından bir avuç alıp kamyonetimin kasasına yerleştirmek için yanlarına gidiyorum. "Hadi Tweety, seni yeni yuvana götürelim. Burası buz gibi," diyorum Jane'e. O da koşup hevesle daha fazla çanta kapıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sonuncusunu da kamyonuma yüklerken Charlie şüpheyle soruyor.

"Elma sever misin?" Ara sokaktan çıkarken sordum.

Charlie kayıtsızca omuz silerken Jane, "Onları seviyorum," diyor.

Bir saat sonra, onları meyve bahçesindeki işçi evlerimizden birinde, ilkbahara kadar ihtiyaç duyulmayacak bir ateş çukurunun yanına kurdum ve ısıttım. Zorda kalırsam Gray Amca'ya söylerim. Bundan hoşlanmayacaktır ama durumu ayrıntılı olarak anlattığımda izin verecektir. Bunu düşünerek Barrett'a da aynı şeyi ileten bir mesaj atmaya karar veriyorum. İlişkimiz yavaş yavaş düzeliyor ama babamın saçmalıkları yüzünden hâlâ gergin. Barrett'ın hızlı cevabıyla, özellikle de işçi evine yakın bir yerde yaşadığı için onları kontrol edip rapor vermeyi kabul ettikten sonra, onları orada bırakırken biraz daha iyi hissediyorum.

Şehrin öbür ucuna geri dönerken zihnimi rahatlatacak bir yol bulamadığımda, kendimi kamyonetimi park etmiş ve onların sokağına ulaşmak için mahallenin kenarından yürürken buluyorum. Evinin karşısındaki kaldırım parçasına doğru yürürken, onun yazılı sözleri beni oraya doğru sürüklüyor - sonsuza dek aklımın ön saflarında.

Onu terk edeceğimi söyledim ve boğazımda bir bıçakla uyandım.

Yazdığı kelimelerin görüntüleri zihnimde dolaşırken, serseri bir düşünce omurgamda huzursuz bir sıçrama yaratıyor. Ona kur yapmasına izin vermeye karar verdiği bu pislik tam olarak kim? Peki neden şimdi? Ayrı kaldığımız aylar boyunca gerilemesinden endişe ediyordum ama belki de Delphine daha fazla ilerleme kaydetmiştir,

ve bundan mutlu olmalıyım. Yine de, yaşadıklarından sonra herhangi bir erkeğin hayatına girmesi ve ona karşı davranışları düşüncesiyle bütün gece içime dolan huzursuzluğa engel olamıyorum.

Onun sokağını döndüğümde, Delphine'in ıgıgı bana ulaştığında aniden gelen huzursuz önsezim doğrulanıyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

TYLER

Göz açıp kapayıncaya kadar, kızgınlığının kaynağı yarı giyinik, elinde gömleğiyle ön kapıdan fırlayıp arabasına doğru koşmaya başladığında, evinin önünden sadece birkaç ev uzaktaydım. Kıskançlığın anlık acısını görmezden gelerek, bir bulanıklık içinde araba yoluna varıyorum ve pahalı sedanının ön tamponunda pislikle karşılaşmadan önce ruhsatın zihinsel bir fotoğrafını çekiyorum. Cebinden anahtarlarını çıkarıyor, uyarısını yaparken öldürücü bakışlarımı zar zor fark ediyor.

"Oraya girmenizi tavsiye etmem." Sürücü kapısını açarken eve şöyle bir bakıyor ve "Çılgın sürtük" diye mırıldanıyor.

Ona ulaşmaya ihtiyaç duyan ama dilini de yutturmak isteyen kızın çığlıkları bana ulaşıyor, ben de hangi içgüdüyle hareket edeceğime karar veriyorum.

Tabağını saklamak üzere hafızama kazıyarak verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıkıyorum ve kapının önünde onu görünce duruyorum.

Oturma odasının zeminine çömelmiş, üzerinde beyaz pamuklu iç çamaşırından başka bir şey olmayan Delphine, kollarını bacaklarına dolayarak ileri geri sallanıyor.

Hiç düşünmeden içeri girip onu oturduğu yerden kolayca kaldırıp kollarıma alıyorum. Dudaklarından karışık mırıltılar dökülüyor ve ona saldırgan davrandığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştırırken fısıldadığı birkaç kelimeyi belli belirsiz seçebiliyorum.

"Bileğindeki ve . ." deşifre edemediğim bir ses tonuyla mırıldanıyor, "borudaki ... hasar ... iyileşecek." Sesi

Son iki kelimeyi yalanmış gibi söyledikten sonra yüzü buruşuyor ve gırtlaktan bir hıçkırık geliyor.

Durumundan paniğe kapılarak umutsuzca onu arıyorum, yeni bir yara bulamayınca tatmin oluyorum. Onunla birlikte yürümeye başladığımda sersemliğinden biraz olsun sıyrılır gibi oluyor, ancak onu kimin taşıdığını fark ettiğinde bana tutunarak rahatlıyor.

"Tyler." Adımı rüya gibi bir sesle fısıldıyor, başka bir durumda mükemmel dudaklarından çıkan ses yüce olurdu. Votkadan buğulanmış gözleriyle bana bakıyor, gözlerinden birinin altında siyah bir leke var, ruju hafifçe bulaşmış. Kalbim, onun şu anki haliyle tezat oluşturacak şekilde bütün gece gözümün önünden gitmeyen görüntüsüyle parçalanıyor. Kollarımdaki hissini görmezden gelmeye çalışarak onu kendime doğru çekerken, ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadan, kalbim çarparak ona bakıyorum.

Koridordan odasına doğru ilerlerken gümüş grisi bakışlarını üzerimde sabit tutmaya devam ediyor, onu yatak odasına götürürken kollarını boynuma doluyor. Eşikten geçerken yatağa baktığımda kıpkırmızı gözleri görüş alanıma girme tehdidinde bulunuyor ve sonunda kelimelerimi çıkarabiliyorum.

"Yaralandın mı?"

"Hayır... bu mümkün değil," diye meydan okurcasına haykırır, zayıflamış haliyle bile. "Erkekler artık bana zarar veremez." Sanki bu fikir gülünçmüş gibi başını sallıyor. "Hayatımdaki hiçbir erkek neden oldukları çatışmaya değmedi," diye buz gibi tükürüyor. "Bir tanesi bile. Al-" Sözünü kesiyor, eski kocasının adını söylemeyi reddediyor. Ama ben biliyorum. Artık çok iyi biliyorum. Ona olan nefretimle birlikte zihnime kazınmış bir isim.

Alain.

"Erkekler ve kadınlar arasındaki tüm bu maskaralık," diye fısıldıyor Delphine, "bu gerçek aşk kavramı," diye tiksintiyle haykırıyor, yatağının kenarında durup onu kollarımın arasında güvenle oyalarken sesi acı bir güç kazanıyor, "buna inananları zayıf, acınası aptallar haline getiriyor."

Zayıflığımı nazikçe yatağına bırakırken, "Şu an için seninle aynı fikirde değilim," cümlesi doğrudan söz konusu aptalın ağzından çıktı.

"Hayır mı?" diye soruyor, gözlerini bir ileri bir geri gezdirerek bana bakıyor.

"Evet, şimdilik bu konuda seninle aynı fikirdeyim," diyorum beni dikkatle incelerken. Sürekli gerçeği arıyor, kelimeleri tartıyor. Güven sorunları, onun mücadele ettiği şeyle karşılaştırıldığında hafif bir genel ifade gibi görünüyor. Ve bu cevapların geri kalanını aramak için nasıl da güven istiyorum. Bu noktada, o bir insandan ziyade olmak istediğim bir yer haline geldi ve sanırım aramıza koyduğu boşlukta beni en çok rahatsız eden şey bu.

Alçakgönüllülüğünü korumak için yorganı yukarı çekerken, çeyrek büyüklüğündeki gül rengi meme uçlarını gördükten sonra gözlerimi kaçırıyorum ve iniltimi içimde tutuyorum. Çarşafı göğsüne bastırarak alaycı bir kahkaha atıyor ve başucundaki masadan bir sigara paketi çıkarıyor.

"Siz Amerikalılar ve alçakgönüllülüğünüz," diye alay ediyor. "Erkekler ve kadınlar arzularını ifade etmekte, sözlerinde hem tutku göstermekte hem de sevişmelerinde kısıtlama olmaksızın baskınlığa izin vermekte hiçbir sorun yaşamamalıdır."

"Bu konuda ben de seninle aynı fikirdeyim." Çakmağını kaptığım gibi, o fırsat bulamadan sigarasını yakıyorum. "Bu konuda kendimi dizginleme konusunda pek iyi değilimdir."

Uzun bir nefes alıyor, nefes verirken konuşuyor, itirafımdan etkilenmemiş gibi görünüyor ya da sadece atıp tutarken kayboluyor. Seviyesini kontrol etmek için şişesine bakıyorum ve boş çıkıyorum.

"Karşılaştığım adamlar her zaman dev olduklarını, hesaba katılması gereken güçler olduklarını iddia ediyorlar. Cahilce vaatler fısıldıyorlar. Her seferinde." Alaycı bir kahkaha atıyor. "O Connard, kendini ilan ettiğinin yarısı kadar erkek olmak şöyle dursun, *iki siki* olsa bir kadını bile memnun edemez herhalde," diye iç geçiriyor, ayılmadan ve bakışlarını indirmeden önce beni gerçekten görmüş gibi.

"Mon Dieu, Tyler, özür dilerim." Uzun bir nefes verdi. "Bu, ben ... hayır, bunu senin görmen gerekmiyordu." Oturma odasını işaret ediyor. "Ya da duyma ya da tartışmamız için." Başını sallıyor, ifadesinde açık bir utanç var. "Beni affet. Bazen çok genç olduğunu unutuyorum."

Bunu yapmanı ne kadar isterdim.

Çıplak kadınların beni zerre kadar korkutmadığından bahsetmeye zahmet etmiyorum. Kendime ziyafet çektiremediğim tek şey onun çıplak teni çünkü teninin ipeğinin parmaklarımin üzerinde vızıldadığını hâlâ hissedebiliyorum.

"O kadar da genç değil," diye anlamsızca hatırlatıyorum ona.

Kısacası, karamsar, Fransız Yoda versiyonumun, içimde kar gibi saf, kurnaz, cahil Luke Skywalker'dan çok Anakin olduğumu bilse ne düşüneceğini merak ediyorum. Gülünç ve şimdi ironik bir şekilde, Anakin ile aynı boktan çıkmazdayım - onu bir çocukta başka bir şey olarak görmeyen yaşlı bir kadına aşığım.

"Dom burada değil." Dudağını ısıırıyor, gözlerini yere indiriyor. "Onu eve getirmezdin eğer-"

"Biliyorum, o buluşmada ve bunu bana açıklamak zorunda değilsin." Kelimelerden nefret ediyorum, kıskançlık yılan gibi geri dönerken onları serbest bıraktığım anda tamamen azarlıyorum. Çünkü bana karşı sorumlu hissetmesini istiyorum. Bu gece başka bir adamla neden eğlendiğine dair bahaneler üretmesini istiyorum. Ve aptalca ve ikiyüzlü bir şekilde, onu takılmalarımla aklımdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmış olsam bile, şimdi onun sadakatini istiyorum.

Gözlerini aşağı indirirken, yapabildiğim kadarını ezberliyorum - ince boynunun kavisini, zeytin tenini ve konturlu omuzlarını. Saçları dökülmüş ve hala dağınık, her iki omzunun üzerinden kalın dalgalar halinde dökülürken siyah ipek gibi görünüyor. Kendimi ikna etmek için ona objektif olarak baktığımda bile, *benim yaşımdaki kızlardan* sadece biraz daha yaşlı görünüyor, bir *istisna* dışında - kıyaslandığında, içi de ona uygun bir bomba gibi.

"Dom'u görmeye gelmedim," diyorum, altta yatan sıcaklığın ipucunu tutamıyorum, bu da gözleri yukarı kayarken ve bir ritmi tutarken bana pahalıya mal oluyor. *Hay sikeyim.*

"Başını çevir, Tyler."

Bana söyleneni yapıyorum, kumaşın hisirtisini duyuyorum. Çok geçmeden iç çekerek onaylıyor ve ben de arkamı döndüğümde yakındaki bir çamaşır yığınınan aldığı büyük tişörtün görüşümü kestiğini görüyorum. Hemen yanında o meşhur puro kutusu duruyor, Fransızca İncil çevirisi de yanından hiç ayrılmıyor.

Bu gece tetiklendi ve bunun nedenini bilmek zihnimden hiç çıkmıyor.

En yakın resme baktığımda, artık Alain olduğunu bildiğim kişiyi görüyorum, Delphine'i sahiplenmiş bir şekilde avucunun içinde tutuyor, gözlerinde sadist bir bakış var. Hiç tanımadığım birine duyduğum nefret ve bölgesel kıskançlık ensemleri avuçlarken beni tehdit ediyor, onun varlığının -sürekli yokluğunda bile- bende uyandırdığı öfkeyle savaşıyorum. "Size bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır," diye sertçe cevap veriyor, gözlerimin uzun süre üzerinde olduğunu hissettiğinde yaptığı gibi çok sertçe.

Arzu dolu düşünceleri bir kenara itip maskemi sıkıca sabitleyerek, o altımda sallanırken sormak için giderek daha sabırsızlandığım sorular arasında gidip geliyor. En yakıcı olanı. "Alain'i bu kadar özel kılan neydi ki onun tacizlerine bu kadar uzun süre katlandın? Bunun yerine, gerçekten önemli olan tek soruyu soruyorum. "İyi misin, Delphine?"

Adını kullandığımda, onu içinde bulduğum duruma rağmen gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Bir şey varsa, o da küçümseme ile doluyor gibi görünüyor. Komodininin üzerindeki kirli kül tablasından sigarasını alıyor, yırtık pırtık hasır karyolasına yaslanıp çarşafı yukarı çekerek bacak bacak üstüne atıyor.

"Şimdi kaç yaşındasın Tyler?"

"Birkaç ay önce on sekiz yaşına girdim," diye aktarıyorum, bunun onun için hiçbir şey ifade etmediğini bilerek.

Başparmağını sigarasının kenarında gezdiriyor. "Kendinize ve hayatınızdaki kadınlara hizmet edecek kadar yaşlısınız."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Yatak odasında ya da dışında, kadınlara tutmaya niyetiniz olmayan sözler vermeyin."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Öyle mi? Bundan şüpheliyim," diye alay ediyor, bir duman bulutu çıkarıyor, sabit bakışları içine işliyor. Gardiyan yükseliyor, gözlerini yılan gibi bir sis kaplamaya başlıyor. Sis in gelişi, alkolden sırsıklam olmuş beyninin onu mütteliklikten düşmanlığa geçtiğine ikna ettiğini anlamamı sağlıyor. Onu elde edebileceğim hiçbir şey yok. Ona ulaşmanın bir yolu yok ve o saldırmadan önce gitmenin zamanı geldi. "Ben eve gidiyorum."

"Neden?" diye soruyor zehirli bir sırıtışla ve sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bir kadından tavsiye almaktan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, çünkü ders vermene gerek yok, az önce eve bıraktığım kızın kalçaları titriyor. Nasıl *düzüşüleceğini* çok iyi biliyorum Delphine, o yüzden bu konuyu hallettim. Randevun iyi geçmediği için üzgünüm," diye homurdandım. "Tavsiyene gelince, Smirnoff *bu* tavsiyeyi geliştirmeye yardım etmediği *sürece* tavsiyeni *dinlemeye* hazırım. Düşman olduğuma dair çarpık bir hissin ve gözlerinde bana karşı ikimizin de hak etmediğini bildiği acımasız, hesapçı bir bakışın varken tavsiyelerine kulak vermeye de niyetim yok. Yani evet, bu gece pas geçeceğim."

Dudakları açık bir şaşkınlıkla aralandığında, ondan herhangi bir tepki alabildiğim için içimde hastalıklı bir memnuniyet uyanıyor.

"Özür dilerim," diyorum kuru bir ses tonuyla, "Bugünlerde maskemi biraz daha az kullanıyorum General. Tavsiyenize uymayı *seçtim* çünkü artık yetişkin oyunu oynayacak yaşa geldim." Başımı sallıyorum, nefes verirken konuşuyorum. "Ne yapıyorum ben?"

Alkolle tartışılmayacağını bildiğimden, veda sözlerimi ısırarak söylüyorum. "Kendine iyi bak. Sanırım görüşürüz."

Ben dönüp yatak odasının kapısına doğru ilerlerken dudağını ısıyor ve başını sallıyor. Kapının bir adım dışındaydım ki

Fısıltılı bir itiraf.

"Balıkçı dostumu çok özledim."

Donarak arkamı döndüğümde küçük bir gözyaşının aktığını görüyorum ve onu görünce tamamen hareketsiz kalıyorum. Zorlukla duyulabilen itirafını duyduğuma şaşırmış bir halde bana bakarken, kalbimin etrafındaki buzlar onun onayıyla anında eriyor. Bana ait olduğunu bildiğim gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izlerken geri kalanı da kayıyor. Bir açıklama istemek için yatağına doğru geri adım atmama neden olan bir gözyaşı. Niyetimi anladığında ağzı açılıp kapanıyor ama başımı sallayarak onu uyarıyorum ve geri adım atmasını engelliyorum.

"Beni özlüyor musun?" Cevap beklercesine bakışlarını dikerek soruyorum. Ama dudakları nihayet ayrılmadan önce gözlerindeki yenilmiş ifade her şeyi anlatıyor.

"Oui," diye fısıldar, "seni çok özledim. Sen benim tek arkadaşımydın."

"O zaman neden beni ittin?" Dudağını ısırtıyor ve gözleri düşüyor.

"Tamam, ikimiz de nedenini biliyoruz ve ben de kötü davrandığımı ve muhtemelen tam da benden beklediğiniz gibi davrandığımı kabul ediyorum. Bu benim suçum. Ve inan bana, pişmanım. Ama ben senin sınırlarına her zaman saygı duydum ve sen kapıyı yüzüme kapattın. Gördüğüm kadarıyla ikimiz de pisliğiz. Ama şu anda daha büyük olan sensin."

"Özür dilerim Asker," diye fısıldar. "Haklısın. Tavsiye vermekle işim yok." Başını sallıyor. "Biriyle çıkmaya çalışmakla aptallık ettim. Merci. Bana yardım etmeye geldiğin için *tekrar* teşekkür ederim." Dudakları konuşurken titriyor. "Beni affet ve git." Kapıya doğru başını sallıyor. "Bunu hak etmiyorsun. Benim küçümsemem, senin için değil. Kendim için."

Beni el sallayarak uzaklaştırırken kalbim tekliyor. Tekrar.

"Lütfen Tyler," diye ısrar ediyor, "git, ben iyiyim. İyi olacağım."

Emrini reddederek başucunda durmaya devam ediyorum, zehrini akıttıktan sonra insanların onu görmezden gelmesine alışkın o l d u ğ u için onu bu halde bırakıyor. Fakat

Peki ya belki de ilk kez biri orada kalsaydı? Sonrasında olacaklara tanıklık etmek için biri orada kalsaydı. Bir mayına bastığımı bilerek, ayağımı sabit tutuyorum.

"Ya da... saçmalamayı kesebilir, gerçeğin etrafında dans etmeyi bırakabilir, *senin için* burada olduğumu fark edebilir ve benimle konuşabilirsin." Yatağının yanında diz çökerek iki katına çıktım. "Konuş benimle, lanet olsun. Neden bu kadar üzgün olduğunu söyle. Eğer az önce giden pislik değilse, o zaman ne?"

"Tyler, bu senin uğraşman ya da deşifre etmen gereken bir şey değil."

"Hiç de değil. Az önce tek arkadaşın olduğumu söyledin ve ben hâlâ olmak istiyorum. Seni çok önemsiyorum, o yüzden beni içeri al."

Gözleri puro kutusundan akan harflere düşmeden önce uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. Bir avuç dolusu mektubu avucunun içine alırken yüz hatları öfkeyle geriliyor.

"Bu, *bu*." Sıkıştırılmış kâğıdı göz hizasına kaldırıyor. "Bu, '*lanet yalancıyı sevmenin*' sizi aptal yerine koyabileceğinin yeterince kanıtı. Seni zayıf, acınası bir hale getirebilir."

"Peki o mektuplarla ilgili seni bu kadar rahatsız eden şey ne?" Soruyorum, onun acısına yaptığım yatırım ses tonumdan belli oluyor. "Pişmanlık mı?"

Sigarasından bir nefes daha çekiyor, harfleri indirirken beni düşünüyor, cevabını yavaşça verirken öfke sisi dağılıyor. "Çok fazla pişmanlık, Tyler. Çok fazla."

"Ne için?"

Dudağını ısıırıyor, gözleri bulanıklaşıyor. "Beni kendi fikirlerine inandıran adamlara güvendiğim ve bana kim olduklarını söylediklerini hatırlattığım için beni cezalandırdıkları için. Beni cezalandırmalarına izin verdiğim için."

"Ve sen bundan geri dönemez misin?"

"Bana bak," diye meydan okuyor.

"Öyleyim," diyorum onu savunmak için.

"Başarısızlık neye benziyorsa ben oyum," diye itiraf ediyor kısık sesle.

"Bana göre değil," diye fısıldıyorum, soruma engel olamayarak, birkaç kalp atışı geçerken harflere bakıyorum. "Delphine, ne

eski kocanla ne oldu?"

Uzun bir süre duraksıyor ve o gergin saniyelerden birkaçında, sonunda konuşmadan önce cevap vermeyeceğini düşünüyor. "Bir gün uyandım ve *puf*, o gitmişti ..." Gözleri bulutlanıyor. "Sanki hiç var olmamış gibi."

Tüm gerçeğin bu olamayacağını bildiğim için kaşlarımı çatıyorum. "Nereye gittiğini bilmiyor musun?"

"*Hiçbir şey bilmiyorum.*" Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Lanet zihnim bir savaş alanı. Her gün onunla savaşıyor ve uyanıyorum, kaçamadığım bu lanet pusla savaşıyorum ve hiçbirini hatırlamıyorum!" diye mırıldanıyor gözlerini ve kucağındaki mektupları indirirken. "Parçalar, minik, minik parçalar, ama artık asla net bir anı değil ve ben okuyorum ..." Acı dolu bir hıçkırık salıyor ve kalbim bu sesle irkiliyor. "Bu lanet mektupları defalarca okudum, ama bana ne olduğunu anlamam için sis dağılmıyor. Amerika'ya gelen Delphine'in nereye ve neden gittiğini anlamak için. Hatırlamaya çalışmak için çok zaman harcıyorum Tyler. Banyoda, savaşta çok zaman geçirdim ve her seferinde başarısız oldum." Şimdi açıkça ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Ve ondan *nefret ediyorum*," diye burnunu çekiyor, sesi zehirle dolu, "bu mektupları yazan zavallı kızıdan. Ondan nefret ediyorum. Onu varoluştan silmek istiyorum çünkü o kız ben olamam! Onu anlamıyorum." Kendi sorularımı yüksek sesle dile getiriyor, görünüşe göre cevap hakkında hiçbir fikri yok. "Onu affedemem. Onu affetmeyi reddediyorum." Gözleri ölümcül bir hal alırken çenesi titriyor. "Her gün onun gibi olmamak için savaşıyorum, bir daha asla '*yalancıyı sevmek*' ile kandırılmamak için. Küstah bir sürtük olmak daha iyi. Her şey o aptaldan daha iyidir." Mektuplara doğru başını sallıyor. "Ama o bile hayatını mahvetti ve başarısız oldu."

Dağınık kağıtları kucağından iterek yatağa uzandı. Başını yastığına yaslamış, ellerim onu tutmak için titrerken bana doğru dönüyor - onu kendime çekmek ve kendinden, kendi istismarından korumak için.

Bunun yerine elimi yavaşça kaldırıp tacını avuçluyorum, sesindeki çaresizlikle beni hizaya getirirken başparmağımı saç çizgisinde nazikçe gezdiriyorum.

"Bana, kocama olanların gerçeği, o yangında Celine ve Beau ile birlikte öldü ve belki de Ben de onlarla birlikte öldüm çünkü artık kendimi bir hayalet gibi hissediyorum." Kendini bana açarken nefesi kesiliyor, içim içimi yiyor. "Kaybetmekten çok yoruldu," diye fısıldıyor kısık sesle, "başarısız olmaktan. Çok yoruldu, Tyler."

"Kaybetmiyorsun Delphine," diye fısıldıyorum.

Sözlerime karşılık vermek için başını sallıyor. "Bunu seni daha iyi hissettirmek için söylemiyorum." Kayıyor

Elimi yüzüne koyuyorum, parmaklarımı yanağıyla yastığı arasına sokuyorum, başparmağımı çenesinde gezdiriyorum.

"Seni duydum. Yemin ederim az önce söylediğin her kelimeyi duydum ve şimdi beni dinlemeni istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Bir kez olsun beni dinlemeni ve sözlerimi ciddiye almanı istiyorum. Bunu benim için dener misin?"

Başını sallıyor, gözleri bana odaklanmış, artık aramıyor.

"Bugün sadece kötü bir gündü. Başka bir şey değil.

Bu yüzden ona bundan daha fazla güç vermeyin. Çok sevdiğin gün batımı cesurca savaştığının kanıtıdır, bu yüzden kötü günlerinde bunu hatırlamaya devam et ... ve saat gece yarısını geçtiğinde bunun kazanmak için başka bir şans olduğunu unutma. Seni iyi günlerinde de gördüm, iyi günlerin de var. Sadece bugünkü gibi günler sana onları unutturmakta çok başarılı. Ama sende de var. Ben de oradaydım. Onları gördüm. Bu savaşı kazandığı günlerdeki cesur, canlı, hayat dolu, güzel kadını gördüm. Bu yüzden, kötü bir günün size söylediği yalana inanmayın. Ve doğruyu söylemek gerekirse, ortaya çıktığınız her gün kazanıyorsunuz." Bastırıyorum. "Kendin için savaşmak *asla* başarısızlık olmayacaktır."

Başparmağımı yanağında hafifçe gezdirmeye devam ediyorum, nefes alış verışı düzleşiyor ve göğsü hafifçe zıplıyor.

Sonrasında. "Bu gece neden biriyle çıktığını bana söylemek ister misin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Birçok nedeni var."

Aklıma bir fikir geliyor, ama soruyu ısırp atıyorum ve başka bir soru soruyorum, başparmağımı hafifçe cildinde gezdirerek yatıştırıcı bir hareket yapıyorum, o daha da içine gömülürken, göz kapakları aşağı inerken gözleri yumuşuyor.

"Seni incitmediğine yemin et," diye yalvarıyorum ona.

"Hayır," diye fısıldıyor, "hayır, onu korkuttum." Espri yapmadan gülüyor.

"Beni korkutmuyorsun," diye fısıldıyorum, avucumu yanağında sabit tutarak. "Peki, gözlerini açtığında benimle o güzel günlerden birini yaşamak ister misin General? Çünkü ben de balıkçı dostumu ve en iyi arkadaşımı özlüyorum," diye itiraf ediyorum, bunun bana pahalıya mal olmaması için dua ediyorum ama daha fazla tutamıyorum. "Onu o kadar çok özlüyorum ki."

Taze gözyaşlarının ardında, başını sallamadan hemen önce bir umut kırıntısı görüyorum, göğsümdeki ateş cehenneme dönüyor çünkü onun güvenini koruduğumu biliyorum.

"Güzel. O zaman biraz uyu çünkü bu asker bir sonraki emrini sabırsızlıkla bekliyor ve sen kendin hakkında ne düşünürsen düşün." Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, ona duyduğum sevginin sesime karışmasına izin veriyorum. "Bu asker senin gibi bir savaşçıya hayranlık duyuyor."

Onunla bir dakika daha oturuyorum, gözleri aşağıya inmeye başlayana kadar onu hafifçe okşuyorum.

"Yarın görüşür müyüz?" Elimi nazikçe çekmeden önce, dokunuşumun altındaki görüntüsüyle kalbim güm güm atarak törpülüyorum.

Cevap olarak hafifçe başını sallıyor. Gözlerindeki yumuşak bakış, bana bakma şekli göğsümü alev alev yakıyor. Ama kendimi ayağa kalkmaya ve kapıya doğru zorluyorum, kalbim ona geri dönmek için çarparken her adımda yoruluyorum. Tam eşiğe geldiğimde, fısıltısı bana ulaşıyor.

"Il a pr dit que je d truirais ce qu'il y a de bon dans tout homme qui choisirait de m'aimer." *Beni sevmeyi seçen her erkeğin içindeki iyiliği yok edeceğimi öngörmüştü.*

Elini yastığının altına kaydırıldığını görmek için arkama baktım. Gözleri bana odaklanmıştı. "Malheureusement, je savais déjà que c'était vrai." *Ne yazık ki bunun doğru olduğunu zaten biliyordum.* Bakışlarımı bir süre daha dikkatle tuttu.

"J'espère que l'amour est bien plus tendre avec toi, mon beau garçon." *Umarım aşk sana karşı çok daha naziktir, benim güzel oğlum.*

Dügmeye doğru başını sallayınca yutkunuyorum. "Lütfen ışığı kapatın."

Bunu yapıyorum ve gözleri kapanana kadar orada duruyorum ve bir fısıltıyla, kendi umudumla onu terk etmeden önce kapısını karartmaya devam ediyorum.

"Si seulement tu me laissais te montrer à quel point l'amour peut être bon, belle femme." *Keşke sana aşkın ne kadar nazik olduğunu göstermeme izin verseydin, güzel kadın.*

* * *

KIŞ 2005

General Half-Pint: Privit bu delpihne soru işareti ne yapıyor

Bunun kim olduğunu her zaman bilirim, General Half-

Pint. ;) General Half-Pint: Göz kırptın. Yapıyorum ;/ Tam

değil, ama oraya ulaşacaksın.

General Half-Pint: Kötü surat yapmak istemiştim ha ha

İçimde bir his vardı. Bu gece biraz alıngan hissediyorsun, ha?

General Half-Pint: Oui ve sen bir sonraki savaşı çok kötü kaybedeceksin

Kıçını tekmelemenı dört gözle bekliyorum.

General Half-Pint: Ordunuz o kadar züğürt olacak ki bunu düzeltemeyeceksiniz

Lanet olsun. Korkmalı mıyım? Sonra

görüürüz General.

General Half-Pint: Önce seni görürsem olmaz

Bu ifadeyi çok iyi kullandın! Senden bir Amerikan metafor ustası yaratacağım ve lanet olsun, bugün ağzın iyi laf yapıyor.

General Half-Pint: Bu bir mesaj değil

Mesajlaştığımızın farkındayım ama her mesaj attığında konuştuğunu duyabiliyorum.

General Half-Pint: Oh bu arayış işaretini duyabiliyorum, seni kıçından tekmeleyeceğim

Göt deliğime mi? Kulağa acı verici ve bir o kadar da ilgi çekici geliyor.

General Half-Pint: Kapa çenenı, bana gelmen için yere kadar konuşuyorum

Tamam, o metni anlamadım. Yerle mi konuşuyorsun?

General Half-Pint: Üzgünüm privit, yarınki savaşta sana kötü davranacağım.

Anladım. Bu gece puslu olduğu için üzgünüm. Ben de orada olacağım. General Half-Pint: Göz kırpmak yok.

Size her zaman bir göz kırpmam vardır, General. İki taneye ne dersin? ;) ;)

* * *

General Half-Pint: Solier Dom, evime geldiğini ve burada olmadığını söyledi.

Evet, sanırım seni özledim. Üzgün müsün? Seni özledim.

Beni özlediniz mi, General?

General Half-Pint: Beni özlediğini söylemedin mi balık dostum soru mar k

Sizi her zaman özlüyorum, General.

Seninle olmadığım her günün her lanet dakikası. Dün yolcuya binerken çok güzel görünüyordun, o kazak elbise, muhteşem saçların

bana o lanet gülümsemeni gösterdiğinde. Kendimi kaybedeceğimi sandım.

Backspace. Backspace. Backspace. Sil. Bekle. Geri gelebilirim.

General Half-Pint: Lütfen şimdi bana gelin ve iyi günler için uzaklara gidin.

Yarın çok mu uzak?

General Half-Pint: Lehimle iyi günler için evet

Eğer yarın askerinizle güzel bir gün geçirmekten çok uzaksa, o zaman askeriniz yoldadır.

* * *

General Half-Pint: Jean hala çok kötü olduğumu söylüyor /; tel I not txet him agn

Özür dilerim. Mesajlaşman biraz geliyor.

General Half-Pint: Trut h lehiminin etrafında üst dace yok

Tamam, gerçeğin etrafında dans etmiyorum. Hala oldukça kötü. Hâlâ harfleri ters yazıyorsun ve birçok kelimeyi yanlış yazıyorsun ama her şeyi anlıyorum.

gönderdiğin tek mesaj. Sadece bana mesaj atıp diğer herkesi aramaya ne dersin?

General Half-Pint: iyi bir savaş planı

Az önce mükemmel bir mesaj gönderdiniz General.

MÜKEMMEL. General Half-Pint: Yazmak çok uzun sürdü.

Senden bir mesaj gelene kadar bekleyeceğim. Mükemmel ya da değil. Umurumda değil. Seni endişelendirmesine izin verme, tamam mı?

General Half-Pint: Haze'den önce wroet english bteter okudum ve şimdi çok kötü

Eskiden daha iyi olmanız, bunun için kendinizi hırpalamanız gerektiği anlamına gelmez.

General Half-Pint: Jean ebarrses me

Lütfen en iyi arkadaşıma onu sersemletecek ve şüpheli hissettirecek çok isabetli bir vuruş yapmadan önce durun.

Backspace. Backspace. Backspace. Sil. Bekle. Özür

dilerim. Tam bir pislik olabiliyor.

General Half-Pint: Benim için üzülme

Yapmayacağım. Dom'a kötü davranmayı düşünmüyordum bile.

General Half-Pint: Solder is Liarrrr tongiht

Bana bu Jedi akıl numarasını nasıl yapacağımı öğretmelisin.

General Half-Pint: Dom bazen gülümsememi alır ama lehimim onu geri verir.

Senden çaldığı her gülümsemeyi sana geri vereceğim bebeğim. Söz veriyorum.

Backspace. Backspace. Backspace. Sil. Bekle.

Göt yeğenin için endişelenme. Dom sadece botları koktuğu için kızgın. ;)

General Half-Pint: Çok kötü kokuyorsun, suratını asmanı seviyorum)

Bak, az önce gönderdiğin mesaj neredeyse mükemmeldi. Ve göz kırpmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden yapıyorum.

General Half-Pint: Pus, zihin kıvrıldığında izinleri ayırt etmeyi zorlaştırıyor

Delphine, sis ne zaman başladı?

Backspace. Backspace. Backspace. Sil. Bekle.

Zihnin pislik gibi davrandığı ve harfleri çıkarmakta zorlandığın için üzgünüm. Birlikte çalışmaya devam edeceğiz.

General Half-Pint: Oui Artık İngilizce okumak çok zor

Elimden geldiğince yardım edeceğim.

General Half-Pint: merci solder sen çok iyi bir arkadaşsın
be txtin budyy

Ben senin adamınım.

General Half-Pint: Oui Fish bud y goodnigh t

* * *

General Half-Pint: pislik eğer cme hous beni tikcle
etmeyin

Pislik, Ha? Senin hakaretler vardır Yani
sık sık doğru yazıldığından şüpheleniyorum,
General.

General Half-Pint: Imbeicle

Çok erken konuştum ama artık ne kadar gıdıklandığını
bildiğime göre hapi yuttun.

Hayır, siktir et beni. Bilmiyor muyum?

Backspace. Backspace. Backspace. Sil. Bekle. Öyle

demek istemedim.

General Half-Pint: İmbeciel'in şaka yaptığını biliyorum Eve
gelirsen beni gıdıklama pislik e

Gizlice gıdıklamamı seviyorsun, yani yalancı pislik sensin, ama tamam, bu gece gıdıklama yok. Bu pislik yolda.

General Half-Pint: K bana göz kırpmıyor Yüz yüze göz

kırpmaya ne dersin?

General Half-Pint: belki acele edin

* * *

General Half-Pint: Kötü bir gün geçirdim, soder kar yağıyor

Daha yeni koştum ama geç oldu. Uyanık olup olmadığını bilmiyordum. Gelebilirim. Star Wars DVD'si izleriz.

General Half-Pint: Karla tek başıma yüzleşmeye çalışmak istemediğim için ağlamıyorum.

Daha güçlüsünüz, çok daha güçlü, ama bu karla tek başınıza yüzleşmek zorunda olduğunuz anlamına gelmiyor. Yanında olmama izin ver. Belki bana neden bu kadar nefret ettiğini söyleyebilirsin.

General Half-Pint: Non merci, non tonight banyoda ağlamaktan yorulduğumu söylemek istemiyorum strongre

Tamam, bu gece ağlamak ya da banyo yapmak yok ve bu konuda konuşmak zorunda değiliz, ama mesaj atmayı bırakabilirsin.

General Half-Pint: Bana mesaj atmak istemiyorsun çok yorgunsun soder questn mar

Hayır, yorgun olduğum için değil, çitin üzerinden atladığım için ;)

* * *

General Half-Pint: kötü bir gün değil ama çılgın bir gün çılgın faec ;/

Neyi düşünüyorsun? Neden kızgınsın, bebeğim?

Backspace. Backspace. Backspace. Backspace. Ne hakkında düşünüyorsun? Neden kızgınsın?

General Half-Pint: İşten nefret ediyorum, patronum beni sikmeye çalışıyor. Patronun seni sikmeye mi çalışıyor?

General Half-Pint: Hayal ürünü şeyler söylüyor.

Bana onun adresini ver. O iğrenç embesil patronunla aradaki sorunu çabucak çözeceğim.

General Half-Pint: Eğlenceli değil ha hah

Ben gülmüyorum, Delphine. Bunu yüz yüze konuşacağız.

General Half-Pint: Don be imbicile jealous man

Hiçbir fikrin yok.

Backspace. Backspace. Backspace. Sil. Bekle. Bunu

sonra konuşuruz.

General Half-Pint: non hate jealous non soldeir
Gözlerimi deviriyorum

Gözlerini devirmene gerek yok ve kıskanmıyorum. Seninle böyle konuşmamalı.

General Half-Pint: Oui Bos'un embesil sikini
parçalayacağım

Aletini parçalamak işe yarayabilir. Ama artık çalışmayı bırakabileceğini biliyorsun. Yeğenlerin resmen zengin oldu.

General Half-Pint: ezekil jean mone y'i almadım

Ezekiel de kazanmadı, bir at kazandı. ;)

General Half-Pint: Ha güldüm merci, lagh için çok iyi hissettim

;)

Bana göz kırptığın için kendimi daha iyi hissediyorum.
Bana mesaj atan başka kimse yok, sadece arkadaşlarım var.

Frezer'a dondurma için değil

Tek olsam da sorun değil. İhtiyacın olan tek arkadaş benim, değil mi? Hazır olduğunda neden dondurmaya değil de dondurucuya gittiğini konuşabiliriz. Gelmemi ister misin?

General Half-Pint: Okya sadece kötü bir iş mi, tamam bana gelmek zorunda değilsin

Çok geç General, ben çoktan çitten atladım ;)

BAHAR 2006

Tyler, sen hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Çok sıcak ve nazıksın. Gözlerinden okunuyor. Benimle konuşma ve beni dinleme şeklini seviyorum. Daha önce hiçbir erkeğin beni senin dinlediğin gibi dinlediğini sanmıyorum. Belki Ezekiel. Beni her gün gülümsetiyorsun, kötü günlerde bile. Benimle birlikte karla savaşıyorsun. Kalbimi hafifletiyorsun. Özgürsün. Seninleyken çok mutluyum. Bana arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Küstahlığım yüzünden bunu yüzüne söyleyemiyorum ama seni çok önemsemişimi bilmeni istiyorum. Umarım ben de bazen senin beni mutlu ettiğin gibi seni mutlu ederim. Umarım senin bana olduğun gibi ben de sana arkadaş olurum. Umarım bu mesajı kalbine alırsın askerim ve hayatımı birçok iyi yönden değiştirdiğini bilirsin.

Sana o kadar aşığım ki. Şu anda İngiliz anahtarımı düşürmemek için çok uğraşıyorum, her neredeyse oraya uçuyorum ve etrafımdaki palyaçoların önünde kendimi tutmaya çalışırken ne kadar çok sevdiğimi itiraf ediyorum. Son ayrılığımızdan önce bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, ama istediğin kadar sabırlı olacağım. Söz veriyorum. .
. ama lütfen bana yine öyle bak. Bakmasan bile, sırf bu şans için seni bir düzine sezon daha bekleyeceğim.

Backspace. Backspace. Backspace. Backspace.
Backspace. Sil. Bekle.

General. Havalara uçtum. Bu metin mükemmeldi. Bunu nasıl yaptın?

Onun için sana mesaj atmamı istedi. Gerçekten doğru aktarmak istedi. Merhaba Tyler, ben Michele.

Oh, merhaba.

General Half-Pint: Üzgünüm, bunu garipleştirmek istemezdim ama bu kadının yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Sana mesaj atmamı istemeden önce on dakika boyunca senden bahsetti. Ona ne yaptın bilmiyorum ama bir kardeşin varsa onu Main'deki ABC içki dükkanına gönder. Şimdi telefonu ona geri veriyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Lütfen ona zarar verme.

Asla ve teşekkürler.

General Half-Pint: Asker yine ben delpine, umarım sizi rahatsız etmiyordur.

Yok artık. Tanrım, hayır. Hiç utanmadım. Bu benim için çok önemliydi. Ama General, senin sözlerini her gün alacağım. Senin sözlerin de aynı derecede anlamlı. Mükemmel yazılmamış olsalar bile, benim için mükemmeller. Tamam mı?

General Half-Pint: Oui, Brian'ımı sömüren çok fazla metin var ama kalbimi hissetmenizi istiyorum

Senin güzel beyninin patlamasına izin veremeyiz, değil mi? Ve askerin içten mesajını net bir şekilde aldı. Buraya gelebilir miyim?

General Half-Pint: İşe gidiyorum çok üzgünüm

Buraya gelip size içten sözlerimi söylemek istedim. Ama sana aynı şeyleri hissettiğimi yazacağım. Sen benim de sahip olduğum en iyi arkadaşsın, General. Beni tahmin edemeyeceğiniz kadar mutlu ediyorsunuz. Ama kimseye söyleme, yoksa duyguların incinir. Sean ağlak bir bebektir, o yüzden şşşşş ;)

General Half-Pint: Hayır, Sean'a söyleme, küstahlık etme, ağlat, ha ha ha

Ha ha! Küstah kaltağı çok severim. Lütfen hiç değişme, Delphine. ;)

General Half-Pint: Embesil

Ah, evet, işte benim kızım. ;)

* * *

General Half-Pint: Bugün o kadar çok lapa balığı öldürdün ki soilder WoWWWWW

Ama onları sen pişirdin. ;)

General Half-Pint: Tadı çok kötüydü bokttt yalan söyleme göt-iole seni gaggle gördüm

Hey, hey, çok küstah olmayalım. Yenilebilirdi.

General Half-Pint: Saçmalıyorum, kustum ve klozete attım.

Tamam, dürüst olacağım. Ben de kustum. Bir saat kadar. Belki de artık göletten balık yememeliyiz.

General Half-Pint: Poson balığı yememeyi kabul etmiyoruz ama yakında mrak arayışında balık tutacağız

Çok yakında. Seni erken alırım. Gece General Yarım Pint.

General Half-Pint: Kalbimin zenci askeri. Belki seni rüyamda görürüm.

Artık bu mesajları nasıl karşılayacağımı bilmiyorum ve aklımı kaybediyorum. Lütfen Tanrınızdan beni bu ızdıraptan kurtarmasını isteyin. Yakında gidiyorum ve bizim fikrimizden vazgeçmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Özellikle de sen böyle şeyler söyleyip bana öyle bakmaya başladığında. Sezonumuzu hızlandırmak için seni kaybetmeyi göze alamayacağımı da biliyorum. Sana dokunma, kaşlarının arasındaki kırıklığı öpüp yok etme ve konsantre olduğunda tuttuğun dudağını ısırma ihtiyacından kör oluyorum. Titreyen elini tutmak ve iyi hissettirecek şekilde titreyene kadar dudaklarımı ona bastırmak. Tanrım, seni iyi hissettirecek şekilde titretmeyi nasıl da istiyorum.

"Ama yapamam. Seni kaybederim bebeğim," diyorum hayal kırıklığı içinde nefes alarak. "Bu yüzden bu itirafları silmeye devam edeceğim, ama bir tanesinin geçmesine izin vermeyi nasıl da cazip buluyorum. Gönder düğmesine basıp nasıl düştüğünü görmek için. Ama siz beklemeye değersiniz, General. Bu cehennem ağrısına değersiniz. Sen buna değersin."

Aylardır dönüşümlü olarak kullandığım geri ve silme tuşlarına basarak, gerçeğin sınırlarında gezinen ama bizi tehlikeye atmayacağını bildiğim bir metin yazıyorum.

Kalbinizin bu askeri de sizi rüyalarında görmek istiyor, General. ;)

"Neden rüyalarımızda olmak zorunda, bebeğim?" Telefonu çevirip arkasına iliştirilmiş kaygan Deniz Piyadeleri etiketinin üzerinden geçirmeden önce başparmağımı ekrandaki sözcüklerinin üzerinde hafifçe gezdirerek törpülüyorum.

İşverenimin ofisine son ziyaretimde bana hediye ettiği bir çıkartma. Telefonumu elimde döndürerek, onun mesajının görüntüsüyle çıkartmanın görüntüsünü tartıyorum, bu hareket içimde olup bitenlerin özünü yansıtıyor. Başlangıçta plan olan şey giderek daha fazla bir seçim gibi gelmeye başlıyor.

Tobias'ın aylar önce verdiği bir doğum günü hediyesi olan Preston'la ilk kez yüz yüze gelmem uzun vadeli vizyonumu güçlendirdi ve şu anda beni ikilemde bırakıyor. Hem kadını hem de kariyeri istiyorum ama askere yazılmayı daha fazla erteleyemem.

Telefonu tekrar ekranın kenarına koyarak, aylarca süren mesajlaşmaların içinde kaybolmuş bir şekilde yukarı doğru ilerliyorum. İleri geri konuşmalarımızın uyandırdığı duygulara rağmen, mesajlaşmalarımızın üzerinden haftalar geçtikten sonra başlayan şüphe üzerimi örtmeye başlıyor.

Bir saat geçmeden annemin kitaplarından birini kapatıyorum, içimdeki kemirme devam ederken kararsızlık içinde dudağımı acıyla ısıyorum.

Haşlayıcı duşa girip çok ihtiyacım olan boşalmayı okşayarak gerçekleştirirken endişem devam ediyor. Fayansı avuçlayarak sikimin tepesini pompalıyorum ve onun adını yüzlerce hayalinden birine boğarak söylüyorum, çok kolay çağrılıyor. Bu yeni, daha birkaç gün önce yerleşmiş. Kristal görüntüsü, soluk mavi bir sundress içinde rıhtımda oturuyor, kayışlardan biri kolunun üstünde duruyor ve omzunu çıplak bırakıyor. Zeytin rengi teni ısırمام ve yatıştırmam için olgunlaşmıştı. Yaramaz gümüş rengi bakışları yavaşça benimkine doğru kalkarken yemyeşil dudakları da onu takip ediyordu.

Havlumu alıp giyinirken içimi kemirmeye devam ettiğinde, yenilgiyi kabul edip kendi başıma gidebileceğim yere kadar gidene kadar bir saniye bile uyuyamayacağım daha da belirginleşiyor.

Kararımı verdim, yataktan telefonumu aldım, boğazıma takılan acı top, annemi aramak için yatak odamdan çıkarken yanmayı artırdı. Şüphelerimde haklı çıkarsam, bunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Evi ararken, annem mutfakta yarınki öğle yemeğini hazırlamakla meşgulken, koltuğunda derin bir uykuya dalmış olan babamı atlıyorum. Babam son zamanlarda Gray Amca'ya çiftlikte yardım ederek iş hayatına geri dönmeye çalışıyordu.

Fark edilmeyen ama benim tarafımdan kabul edilmeyen bir çaba. Bize yaşattığı cehennem yıllarının dışında sadece birkaç aydır düzgün davranışlar sergiliyor. Kalbim onu affetmek istese de -özellikle garajdaki sarmalına tanık olduktan sonra- aramızdaki uçurumu kapatmak için yaptığı her girişimden kaçarken hafızam buna izin vermiyor. Havadan sudan konuşma girişimlerini bile.

Kalbim göğsümde küt küt atarken babamla ilgili düşünceleri kolayca bir kenara itip, annem mutfağa yaklaştığını fark ettiğinde başımı sessizce eğiyorum. Beni sessizce garaja kadar takip etmeden önce başını salladığında yüzündeki hafif ifade bir anda annelik endişesine dönüşüyor. İçeri girdiğimde bana bakıyor, gözleri endişeyle kırışıyor. "Kahretsin oğlum, ödümü koparıyorsun. Neyin var?" "Anne," diye mırıldanıyorum, kalbimdeki yarık onun

gözleri alarmda.

"Normalde burada sabrımı zorlardım," diyor yüz ifademi tarayarak, "ama korkuyorum, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı."

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, sesimdeki kederli tınıyı duyarak.

"Her şeyi," diyor, "her şeyi. Konuş benimle."

"Eğer yaparsam, bu konuşmanın tek bir nefesi bile garajın dışına ya da başka birine, yani herhangi *birine* ulaşmayacak. Asla."

"Söz veriyorum, lütfen," diye teminat veriyor, sesindeki endişe on kat artıyor. "Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Bu benimle ilgili değil," diye onu temin ediyorum, gözlerim yanmaya başlarken göğsümdeki ağrıyla boğuluyorum, "bu aşık olduğum kadınla ilgili."

Yirmi Altıncı Bölüm

DELPHINE

"MON DIEU!" *Tanrım*, diye haykırıyorum Tyler elinde bir alet kutusu ve merdivenle yatak odama girerken, banyonun tavanından sular akıyor. "Özür dilerim, Dom kütüphanede," diye ekliyorum aceleyle. "Belki de bir tesisatçı çağırmalıyım-"

"Beni aşağılamana gerek yok." Bana o çok sevdiğim göz kırpışını yapıyor. "Ben sorun çözücüyüm ve ellerimi çok iyi kullandığımı bilir," diyerek alçak sesle kaşlarını sallıyor.

"Embesil," diye gözlerimi deviriyorum, gülümsememe engel olamıyorum.

"*Size de* iyi günler General," diyor sızıntıyı incelerken. "Sana söylediğimi söylemekten nefret ediyorum-"

"Bana böyle söylemeye bayılıyorsun," diye alay ediyorum, "ve yeni bir çatı çok pahalı."

"Fransa'ya yapılacak basit bir telefonla halledilemeyecek bir şey değil, ama bunu *daha sonra* tartışabiliriz," diyor alet çantasını lavabonun üzerine koymadan ve merdiveni açmadan önce, saçları ve tişörtü devam eden fırtınadan dolayı nemli. Merdiveni küvetin içine yerleştirdikten sonra, sarkan tavan çöküp onu anında ıslattığı sırada tepeye ulaşıyor. Komik bir şekilde geri inerken ikimizden de kahkahalar yükseliyor, neşe dolu, sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Koyu kahverengi saçları sırlıslıkla, uzun kirpiklerinden su damlıyor. Gözlerim çenesinden ve adam elmasından aşağı inen damlacıkları izlemeye devam ederken içimi bir heyecan kaplıyor.

Ne zaman bu kadar belirginleşti? Ve dudakları ... çok dolu.

Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde ondaki küçük değişiklikleri fark ettim, ancak bunlar

Son aylarda. Yıllar önce bana gözlerinde gölgelerle yaklaşan güzel çocuk, giderek daha güzel bir *adam* gibi görünmeye başladı.

"Kahretsin," diyor Tyler, sıırıslıklam kıyafetlerini incelerken beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Ben onu azarlarken o sıırarak ıslak bir köpek gibi fazla suyu silkeliyor ve geri sıırıyor.

"Gerçek el adamı," diye şaka yapıyorum, başımı sallayarak. "Dom'un odasından sana bir gömlek getireyim."

"Bu tamirci ... bana kaşlarını çatma. Seni düzeltmeye başlamamı sen söyledin," diye kıkırdıyor. "Ve ben hiçbir zaman *profesyonel* olduğumu söylemedim," diye alay ediyor, ben dönüp koridorda aceleyle ilerlerken, siyah bir tişört çıkarmadan önce Dom'un çekmecelerinden birkaçını açıyorum. Banyoya döndüğümde, kafası banyonun tavanındaki delikte olan tişörsüz Tyler'ın görüntüsü beni durduruyor. Bulduğum noktadan gördüğüm manzara tamamen felç edici.

Gözlerim onu botlarından, kalçalarında tehditkâr bir şekilde aşağıya sarkan kot pantolonu zorlayan güçlü uyluklarına kadar tarıyor. Karnının her iki yanında derin çizgilerle tamamen kasla kaplı. İnce beli kot pantolonunun düğmesinde küçük bir boşluk yaratıyor. Karnındaki çıkıntılar iyice belirginleşmiş, her iki yanında çakıllı sinirler var ve taştan kesilmiş gibi görünen geniş bir göğse doğru uzanıyor.

Onda çok fark var.

En iyi arkadaşımın güzelliğini takdir etmek için bu kadar suçluluk duymalı mıyım? Utanç, sormaya başladığımda olduğu gibi hemen cevabı veriyor.

"Kesinlikle bir çatı sızıntısı," diye bağılıyor Tyler, odadan çıktığımı düşünerek bana seslenirken çabalarına duyduğum minnettarlıktan sıyrılıyorum. Bu bilgiyle kendime ziyafet çekmeye devam ediyorum. Eski kıpırtılar susamış gözlerimi körüklüyor ve bana böyle bir arzu hissettiğim günleri hatırlatıyor.

Vücudunu keşfetmek için erişim sağladığımı hayal ettikçe susuzluğum artıyor, kazınmış teninin her santimini-

Delphine!

Kısa bir süreligine Dom'un odasına çekilip gözlerimi -*zihnimi*- onunla ilgili bu tür düşüncelerden arındırmayı düşünüyorum. Bunun yerine, geri dönen bir bakışın farkına vardığımda ana geri döndüm. Çok ama çok niyetli bir bakış. Ve bana bakan gözlerde .

..
Erimiş kahverengi alevler kükreyerek içime doğru bir yol açıyor. İçlerindeki arzunun cehennem ateşi, ben keskin bir nefes alırken içimi ezici bir vahşetle tüketiyor ve temizliyor.

Mon Dieu!

Kendi ifademden emin olamadığım için sendeleyerek ilerliyorum, Dom'un gömleğini tutup Tyler'ın alması için sallıyorum, böylece kendimi felç edici bağlantımızdan kurtarabileceğim. Ama Tyler'ın ateşi beni serbest bırakmayı reddediyor, bakışları çok tanıdık; içimdeki yırtıcı açlık beni av olarak adlandırıyor. Ve bunun gücüyle titremeye başladığımda beni zayıflattığını hissediyorum, konuşmak için kendimi zorluyorum, bedenim tepki verirken bile onun zayıflatıcı tutuşunu kırmak için.

Kes şunu artık, Delphine!

"Sorun nedir?" Ses tonum şaşkınlığımı ele verirken soruyorum. Şaşkınlık ve böyle bir bakışı ata bildiği için şaşkınlık; yavaşça, çok yavaşça teklif edilen gömleği alırken de bu bakışını koruyor.

"Tamiri pahalı olacak mı?" Cılız bir sesle soruyorum. Cevap vermek için birkaç kalp atışını göze aldığı anda aramızda akan yoğunluk önemli ölçüde artıyor.

"Çatıda sızıntı var," diye alçak sesle fısıldadı, sert bir nefes verdi ve tavana bakmadan önce gözlerini temizledi. "Fırtına geçene kadar ona gerçekten ulaşamam ama kuruduktan sonra çatıyı ve tavanı yamalayabilirim. Ben onarıma başlayana kadar sızıntı küvetin üzerinde kalacağı için şanslıyız."

"Tamam, Merci." Her sözüne aptal gibi başımı sallıyorum. "İzin ver

. Gömleği giymeden önce sana temiz bir havlu getireyim," diye teklif ettim. "Sırılsıklam olmuşsun. Ne düşünüyordum ki?" Kalan gerginliği biraz olsun azaltmak için şaka yapıyorum.

"Emredersiniz Generalim," diye sesleniyor, gözleri yüzümden ayaklarıma ve tekrar yukarıya bakarken ses tonundaki emir beni geri çekilmemden alıkoyuyor. "~~Akılları~~ne geçiyordu?"

Dönüp yatağıma kaçıyorum ve temiz çamaşır yığınının bir havlu çekiyorum. Zihnimi sakinleştirmek ve nefes almak için zaman ayırarak Tyler'a geri dönüyorum, havluyu veriyorum ve suyun bir kısmını emmesi için yere birkaç tane daha koyuyorum. Yapabildiğim kadarını silerken, kendime onunla bu kadar zaman geçirdikten sonra sadece merak ettiğimi söylüyorum. Son aylarda her şeyi konuştuk ama kişisel ilişkiler hakkında hiçbir şey konuşmadık. Bu aylar boyunca kendimi onun benimle ilgili bazı algılarını değiştirmek isterken ve bunu umarken buldum. Ama gözlerimi kaldırıp gövdesi ve karnı boyunca uzanan kaslardan suyu silmesini izlerken beni sabitleyen şey onun algısı değil; gözleri uzun bakışlarımı yakalayıp tuttuğunda yutkunuyorum. *Tekrar.*

"Sende çok fazla değişiklik görüyorum," diye mırıldanıyorum tam bir aptal gibi. Zengin kahverengi gözleri parlarken sesimde arzu açıkça görülüyor.

"Aynı şekilde," diye karşılık veriyor, yumuşak ve ima dolu tınısı tüylerimi diken diken ediyor. "Daha iyiye doğru değişiklikler mi?" diye soruyor, ben ona gerçeği söylerken gözleri bugüne kadar kaçınmaya dikkat ettiği özgürlükleri alıyor.

"Çok iyi, fiziksel eğitimini çok ciddiye almışsın, Asker."

Bu gergin anlarda aptala dönüştüğüm için dudakları hafifçe eğlenerek kalkıyor. Tyler dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken bu eğlence aynı hızla kayboluyor ve cevap vermeden önce hareketi dikkatle takip ediyorum.

"Evet, General." Ses tonunun uyandırdığı ürpertiye zar zor gizlemeyi başarırken, kendime bakmayı *bırakmayı* diliyorum. Tyler alçak sesle bir şeyler söylüyor ve fısıltısının bir parçası olarak 'step dansı' duyduğuma emin olduğumda geriliyorum.

Bu nasıl bu kadar zorlaştı? Geçtiğimiz ay boyunca aramızdaki her şey çok kolaydı . Sadece

Dün kolaydı. Bugün neden böyle bir farklılık var? Aramızdaki bu rahatsız edici atmosfer değişikliğinden kurtulmanın bir yolunu ararken aklıma bir fikir geliyor.

"Oh!" diye bağırarak ikimizi de şaşırttım. "Size bir mezuniyet hediyem var!"

Kaşlarını çattı. "Geçen yıl mezun oldum, General."

"Hayır, bu *bir asker* mezuniyet hediyesi. Gel." Elini çekiyorum ve o da beni komodinine kadar takip ediyor.

"Asker mezuniyet hediyesi mi?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Oui." Çekmeceme uzanarak adağımı alıyorum ve avucunun içine yerleştiriyorum. Ona bakarken, ben açıklarken başparmağını yavaşça sapına oyulmuş detaylı oymanın üzerinde gezdiriyor. "Bu, ona sahip olan askere çok şans getirdi ve ben de senin bu şansa sahip olmanı istiyorum."

Gözlerini şaşkınlıkla açıyor. "Bu Matis'e mi aitti?" Tyler başını hafifçe sallıyor, isteksizliği belli oluyor. "General, bunu alamam." Açık avucundaki çakıyı kaldırıyor. "Bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Babamdan kalan son şey bu," diye aktarıyorum, "ama elimde ziyan oldu. Onu kullanacak birinin eline geçmesini istiyorum. Değerli birinin ve Tyler, sen *çok değerlisin*. Lütfen onu al," diye ısrar ediyorum, parmaklarını onun etrafında kapatarak.

"Tamam, yapacağım," diye fısıldıyor, bu kez göğsümde gerilim yeniden yükselirken. "Bu benim için çok şey ifade ediyor," diyor usulca, bıçağı cebine koyarken sözleri içten, gözleri benimkileri tutuyor. "Onu güvende tutacağım."

Başımı salladım. "Yapacağını biliyorum."

Gözleri parlıyor, gamzesini patlatarak bana yarım bir gülümseme gönderiyor. "Jedi'in bataklıkta tek başına kaybolduğu ve daha sonra kıcını tekmeleyerek çıktığı bölüm bu mu?"

"Oui," gülümsemesi kaybolurken burnumu çekiyorum. "Gah, özür dilerim." Utanç içinde başımı sallıyorum. "Bütün hafta bu aptalca duygularla savaştım ve bugün yetenekli olduğumu düşündüm ama şimdi kendimi embesil gibi hissediyorum."

"Ne? Ne duygusu, sorun ne bebeğim-" Neredeyse fısıldayarak söylediği sevgi sözcükleri karşısında gözlerim açılınca yutkunuyor ve sorusunu yeniden soruyor. "Sorun ne?"

"Hiçbir sorun yok . . . Bu itiraf için biraz melankoliğim ama zamanı geldi." Nazik gözleri her hareketimi dikkatle takip ederken bir damla gözyaşını bastırarak uzaklaştırıyorum. Yaklaştıkça kendimi dengelemek için bir nefes üflüyorum.

"Ne var? Ne oldu?" diye nazikçe ikna eder.

"Gerçek şu ki, artık sana bildiğim her şeyi öğrettim," diyorum sesimde net bir titremeyle, ama hak ettiği kelimeler için bastırıyorum. "Tüm bu aylar boyunca çok sıkı çalıştın Tyler. Bildiğin gibi, övgüleri hafife almam, ama her beklentimi aştığını bildirmekten çok mutluyum. Dayanıklılığın neredeyse insanüstü. Zihniyetin çok ama çok güçlü. Kendine güvenin hâlâ rahatsız edici" -bir gülümsemeyi paylaşıyoruz- "ama artık *eğitiminle* haklı çıkıyorsun ve taburda ustalaştığını biliyorsun," diyorum açık bir kin ve göz devirmeyele.

"Seni *arka arkaya* beş kez yendim," diye övünüyor, tırnaklarını gömleğine geçiriyor, bu da ona ölü bakışlarımı kazandırıyor. "Ve oh," diyor şakacı bir şekilde yanlarımı gıdıklamaya başlamadan önce, "*bundan* nasıl da *nefret ediyorsun* çünkü kesinlikle kazanmama izin vermedin."

"Beni gıdıklamayı kes, pislik." Ulaşamayacağı bir yere sıçradım, küçümsemem oynaktı.

Geri çekilmem karşısında kıkırdıyor, sonra şaşkınlıkla başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Gerçekten bitirdim mi?"

"Evet. Bir şekilde erikten generalliğe yükselmişsin ama bu iyi bir iş çıkardığının kanıtı, değil mi?"

"Çok iyi." Bir adım öne çıkıp ellerimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor. "Teşekkür ederim, Delphine." Fısıltısı o kadar içten ki içimi ısıtıyor. "Sanmıyorum"-birbirine bağlı ellerimize bakıyor, kalın, kıvrık kirpikleri yontulmuş yanaklarında dalgalanıyor-"hayır, sen olmasaydın bu son birkaç yılı atlatamayacağımı çok iyi biliyorum."

Bundan çekiniyorum. "Bu kadar zaman geçti mi, Asker?"

"Buna birkaç ay kaldı ama yaklaşıyoruz."

"Vay canına," diyorum. "Belki seni iyi eğitmiş olabilirim ama belli ki başarısız olmuşsun çünkü ben hâlâ küstah bir kaltağım." Kendi tırnaklarımı gömleğime sürüyorum.

"Tanrıya şükür." Sırıttıyor. "Ama ciddi, son zamanlarda hiç aynaya baktınız mı, General? Parlıyorsunuz."

Yatak odamdan çıkmak için döndüğümde homurdanıyorum.

"İstediğin kadar inkar et, *öpüşen sürtük*," diye alay ediyor, "ama biraz daha katlanılabilir ve, söylemeye cesaret edebilir miyim, biraz daha mutlu bir insan oldun."

Mutfağa doğru ilerlerken omzumun üzerinden, "Taşaklarını tekmelemeden önce kapa çeneni," diye sesleniyorum.

"İşte benim kızım," diye kıkırdıyor, "ve demek istediğim, elinden gelenin en iyisini yapabilirsin, ama küçük bacaklarının bu kadar yükseğe tekme atabileceğinden şüpheliyim," ona musluktan bir bardak su doldurup uzatırken alay ediyor.

"Ha-ha, çok komik," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle, lavaboda yan yana durup fırtına rüzgârı ağaçları döverken pencere camından süzülen yağmuru izlerken kendi bardağımlı çekmeden önce.

"Ben de seninle gurur duyuyorum desem olur mu?" diye soruyor, gözleri yalvarıyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Sorun değil, küçümsemediğini biliyorum."

"Güzel çünkü ben gururluyum. Çok gururluyum. Bunu izlemek çok güzeldi." Gözleri nazikçe üzerimde geziniyor. "Yani ..." Şortumdaki ilmeği şakacı bir şekilde çekştiriyor. "Beni gerçekten serbest mi bırakıyorsun? Benimle *işin bitti* mi?"

"Hayır." Sorusu beni biraz rahatlattı. "Hâlâ ve her zaman en iyi arkadaşım ve balık tutma dostum olacaksın ama askerliğin artık tamamen sana bağlı. Ve göz kırparak siyaha dönme konusunda ustalaşmana." Bu söz üzerine gözleri kısılıyor, bu da anlamlı, ama bu konuda üzerine gitmemeye karar veriyorum.

"Pekala," dedi, "yeni atanmış bir general olarak, sana bir görev veriyorum."

"Oh?" Sırıtiyorum. "Emirlerini kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"O zaman bir ricaya ne dersin?" Gözlerini kısa bir süreliğine indirir. "Hmm, şimdi ilgimi çekti, General Jennings, şunu söyleyin

talep ediyorum."

"Oof, bir daha söyle," diye takılıyor, "dilinden çıkan sese bayılıyorum."

"Senin isteğin, embesil," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle.

"Güzel. Bana bir harita çizeceğini umuyorum" -sorusunu gözlerinde umutla soruyor- "birkaç harita. Triple Falls için çizebileceğin kadar çok."

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Asker, Triple Falls'un zaten birçok haritası var. Profesyonel haritalar."

"Farkındayım ama *uzman* bir *stratejistin* haritalarına ihtiyacım var, birkaç önemli değişiklikte birlikte. Bana bahsettiğin yeraltı mekanı da dahil, hani şu altmışlı yıllarda gençlerin sıkça gittiği yer, hatırladın mı?"

"Evet, çünkü sana söyleyen bendim," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum.

"Doğru, ukala." Başını sallar. "Önce koordinatlarıyla birlikte bir hava haritası istiyorum. Sonra ayrıntılı bir sokak haritası ve sonra da o yeraltı noktası gibi diğer yerlerin de vurgulanmış ayrıntılarını içeren bir harita."

Gözlerini yağmurdan ayırmazken başımı kaldırıp ona bakıyorum - bu isteğinin ardında bir şeyler sakladığını gösteren bir başka işaret.

"Ne amaçla?" Ben soruyorum.

"Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim," diye söz veriyor.

"Şimdiden bir savaş başlatmayı mı planlıyorsun?"

"Belki." Suyunu yudumluyor. "Peki yapacak mısın?"

"Bu gizemli bir istek."

"Ben gizemli bir adamım," diye övünüyor, bu da ona bir başka göz devirmemi kazandırıyor. "Buna değmesini sağlayacağım." Bana yavaşça göz kırptıyor.

"Yani ödemenin nedenini *ya da* ne olduğunu bilemeyecek miyim? Bu çok büyük bir güven."

"Peki o zaman." Bardağını dolduruyor. "Bana gvenmen iyi bir Şey, geri döndüğümde-"

Midem bulanıyor. "Nereden döneceksin?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Neresi olduğunu biliyorsun. Yaz sonunda askere yazılıyorrum."

Aramızdaki cam kırıkları zar zor fark ediliyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

DELPHINE

Yüzümü tamamen ona döndüğümde TYLER lavaboda kırılmış su bardağıma bakıp kaşlarını çatıyor. "*Ne?*"

"Yaz sonunda askere gidiyorum," diye tekrarlıyor ben ona bakarken.

"Ciddi olamazsın. Asker, şaka mı yapıyorsun?" "Ne ... tabii ki ciddiym." Başını eğdi.

"*Şaka mı yapıyorsun?*"

"Aylardır hiçbir şey söylemiyorsun!" Bağırıyorum, ses tonum ve tepkim beni şaşırtıyor. Gözlerimi indirirken boğazıma bir safra kaçıyor, endişem artıyor. Zaten eğitimimizin sona ermesi nedeniyle onun sürekli arkadaşlığını kaybetme korkusu içindeydim.

"Senin için hassas bir konu olduğunu biliyorum, o yüzden bu konuyu hiç açmıyorum," diye uyarıyor, içimdeki ani değişimden telaşlanarak.

"Tekrar düşündüğünü sanmıştım." Korku beni tamamen ele geçirirken ağzımı kapattığımda panik yükselmeye devam ediyor. Lavabodaki kırık camları toplamaya başladığımda, bunu yapmam için beni kenara itiyor, ama onu reddediyorum - kendimi bir arada tutmak için bir göreve, herhangi bir göreve ihtiyacım var.

"Delphine," diye fısıldıyor ben parçaları dikkatle toplamaya devam ederken teselli edici bir ses tonuyla. "Birlikte yaptığımız bu planlar ben hizmet ettikten *sonraki* gelecek için."

"Artık benim için haber. O zaman neyi bekliyorsun? Neyi bekliyordun? Git, Denizci. Artık sana öğretecek bir şeyim kalmadı. Benden istediğinizi aldınız."

"*Merhaba saçmalık*, bugün yalan söyleyerek çoklu görev mi yapıyoruz?

biz step dansı yaparken?" diye soruyor.

İfadesini kabul etmeyerek, düzinelerce küçük parçayı karıştırmaya devam ederken gözlerimi camdan ayırmıyorum.

"Delphine," diye nefes verdi, "bunu sana başladığımızda söylemiştim.

."

"Daha on yedi yaşındaydın," diyorum bardağı elimde tutarak, "kafan karıştı."

"Askere gitme konusunda hiçbir zaman kafam karışmadı," diyor ve bileğimden tutup avucumdan topladığı bardağı beni korumak için çocukmuşum gibi onunkinin içine atıyor, sonra da yakındaki çöp kutusuna atıyor.

"Bu konuda bana neden kızdığını anlamıyorum," diyor, ben kırık parçaları toplamaya başlarken lavabonun kenarına tutunarak. "Bu tepki çok saçma."

"Bana saçma deme!" Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi ya da tepkiyi haklı çıkaramadan patlıyorum. Bu tedirginliğe bir saniye daha dayanamayarak dondurucuya yöneliyorum.

"Dur," diye tersledi, yüzümü ona dönmem için beni çevirerek, "yapma. Henüz değil. Konuş benimle."

Göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Konuş benimle asker. *Bana* neden kontrol altındaki bir orduya katılıp başkalarının emirlerini yerine getirmeyi planladığını açıkla. Yozlaşmış kuklacıların emirlerini. Sana nasıl *liderlik* edeceğini, *kendi ordunu kurup yönetmeyi* öğrettim, başkalarının savaşlarında savaşmayı değil!"

"Tobias-"

"En büyük varlığından ne istediğinin farkında değil!" Çığlık atıyorum. "Seninle Ezekiel ve Jean Dominic'le olan geleceğin için çalışıyorum, lanet olası ABD ordusu için değil."

"Bakın, kusurlu olduğunu kabul ediyorum, ama bu yüzden-"

"Kusurlu mu?!" Ellerim titremeye başlarken aval aval bakıyorum. Yıllardır bir erkeğe karşı sesimi bu kadar endişeyle yükseltmemiştim. Bu gerçek kafama dank ederken kendimi tezgâha sabitliyorum. Ani değişimimi gören Tyler titreyen ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. Onlara bakarken dudağımı ısırıyorum.

O gittiğinde ellerimi kim tutacak?

Bencilce. Bencilik yapıyorum ve bencil ağızım yine konuşuyor. "Ne *düşünüyorsun*, Asker?"

"Bence birkaç çürük elma için tüm çuvalı silip atamazsınız. En iyi niyetlerle kaydolan binlerce ve binlerce iyi erkek ve kadın var. Bu yüzden bunu onlar için, sahip olduğum babam için ve elleri bazen sizinki gibi titreyen Gray Amcam için yaptığımı düşünüyorum. Ayrıca hükümetteki herhangi bir üst düzey yöneticiyi koruyacak bir özgeçmişe sahip olmam gerektiğini de düşünüyorum. Preston'ı göreve getirirsek neler yapabileceğimizi ve ne gibi değişiklikler gerçekleştirebileceğimizi bir düşünün."

"Eğer, Tyler, *eğer*," diyorum, tüm vücudum titremeye başlarken.

"Korkma," diyor usulca. Çok yakın, çok yakın. Kokusu etrafımı sarıyor, bir kalp atışında beni rahatlatırken bir sonraki kalp atışında içimi yakıyor. "Aklından geçeni söyle, bana bağır. Benden korkman dışında her şeye katlanabilirim."

"Senden korkmuyorum Tyler," diye nefes veriyorum, "senin *için* korkuyorum." "Gerçekten bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Dünyadaki tüm inanç!" Endişem arttıkça göğsüm kabarıyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor. "Sahip olduğum tüm inanç *senin*, Tyler'ın ve yeğenlerimin içinde saklı. Sana saygı duyuyorum, sana umut bağlıyorum ve sen benim-" Herhangi bir adamla değil, bu adamla karşı karşıya olduğumu fark ettiğimde kendimi durduruyorum ve nedenini giderek daha iyi anlıyorum.

Başparmaklarını yatıştırıcı bir şekilde ellerimin arkasında gezdiriyor, ben onu yakından incelerken gözleri harekete dalıyor. Çok güzel, en iyi arkadaşım ve o gidiyor. Gidiyor.

"Böyle düşünmene sevindim," diye fısıldıyor, yalvaran, zengin kahverengi gözlerini benimkilere dikerek, "ama bu benim kavgam. Bu kulüpteki payım bu. Bu benim bir fark yaratma şansım."

"Tyler." Derin bir nefes alıyorum. "Sana burada ihtiyaç var. *Burada*, Triple Falls'ta, tüm bu zamanı ..." Bencilliğime inanamayarak dudağımı ısıriyorum. "Bunca zaman."

Biramı almak için dondurucuya doğru ilerlemeden önce ellerimi çekiyorum. Bir anda arkama geçti, beni sıkıştırdı.

ona karşı. Bencil gözyaşlarım dökülmeye başlarken beni bedeniyle kucaklıyor.

"Burada bana *kimin* ihtiyacı var Delphine?" diye soruyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken verdiği cevabın farkında olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Geri geleceğim. Döneceğimi biliyorsun. Artık en iyi arkadaşım ile konuşmadan ya da onu görmeden tek bir gün bile geçiremiyorum."

Onu hissettiğimde dondurucumun kapısını açıyorum ve o da aynı hızla kapıyı kapatıyor, içeri girip beni vücuduyla sarıyor, sıcaklığı beni sarıyor. "Lütfen yapma. Lütfen konuş benimle."

"Anlamı yok," diye zayıfça mırıldandım. "Seni embesilce kararını verdiğini bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Burada bana *kimin* ihtiyacı var, Delphine?" diye tekrarlıyor, sıcak, nasırlı avuçlarıyla kalçamı kavrarken burnunu saçlarıma gömüyor. Arkamda çelik gibi bir adam var ve kısa bir süreliğine onun hissinde kayboluyorum, tutuşuna ve rahatlığına gömülüyorum. "Lanet olsun... *şimdi* mi?" diye fısıldıyor, alnını omzumda ileri geri gezdiriyor.

Beni yavaşça yüzüne çevirip buzdolabıma karşı kollarının arasına alırken ne demek istediğini anlayarak kaskatı kesiliyorum. Yaklaşırken gözleri bana yalvarıyor, havadaki gerilim yoğunlaşıyor, mükemmel, dolgun dudakları çok yakın.

"Başkasının askeri olamayacak kadar değerlisin," diyorum kısık sesle.

Elimi tutarak avuç içimi göğsüne bastırıyor. "Asla başkasının askeri olmayacağım ve sanırım bunu az önce fark ettin."

"Benim askerim kalırdı," diye fısıldıyorum elini kaldırıp nazik parmaklarıyla yanağımı okşarken. Artık o kadar yakın ki nefeslerimizi paylaşıyoruz, alnımız birbirine değiyor.

"Askerler kalmaz, General," diye fısıldıyor, "ama askeriniz size geri dönecek. Her emrettiğinizde."

"O zaman sana gitmemeni emrediyorum." Dudağıma ulaşan bir gözyaşını yalıyorum ve o da bu hareketi takip ediyor.

Dudaklarını yalayarak kanayan başparmağımı yavaşça ağzına götürüyor ve dudaklarını parmağımın etrafına sarıp nazikçe emiyor. Dilinin minik kesğin üzerinde gezinmesi gözlerimi kamaştırıyor.

Büyülenmiş bir halde başparmağımı emmeye devam edişini izliyorum ve içimden tutamadığım yumuşak bir inilti kaçıyor. Ayrılmış dudaklarımdan çıkarken gözleri alev alev yanıyor. Kaçma ihtiyacı içimi dolduruyor, aramızdaki arzu kontrol altına alınamayacak kadar azgınllaşıyor. Artık çok belirgin, çok mevcut ve tehdit edici. Nefeslerim arttıkça, bu çekimin kabul etmeme izin verdiğimden daha uzun sürdüğünü fark ediyorum. Gözlerindeki bakış ve benim ona verdiğim tepki de bunu doğruluyor. Bunun olmasına ne zaman izin verdim?

"Artık buradayım," diye fısıldıyor her santimimi ısıtan bir şekilde.

Gözlerimi indiriyorum. "Tyler, biz-" "Bana bak, Delphine."

Dakikalar öncesinin ateşi gözlerinde yeniden alevlenirken bunu yapıyorum. O kadar kolay çağrılıyor ki, tüm vücudum tepki olarak geriliyor ve kalçalarımın arasında bir nabız atmaya başlıyor, rahatlama talep ediyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diyor ısrarla. "Bunun fark edilmesinden hoşlanmadığın için üzgünüm, ama farkında ol, benim için fark edilmemesi imkânsız."

Kafes gibi saran kucağından kaçmaya çalıştığım da, beni şişmiş pazularının arasında, avuç içleri dondurucunun üzerinde gevşekçe hapsediyor. Gözleri benimkileri delip geçiyor, içlerindeki yoğunluktan nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Bana neden söyleyemeyeceğimi söyle. Bunu fark etmeme ya da sadece bunu yapmak için bile olsa sana iltifat etmeme neden izin verilmediğini söyle."

"Nedenini biliyorsun." Yutkunuyorum. "Erkeklerin ilgisi bana sefaletten başka bir şey getirmedi."

"Alain yüzünden mi?"

Adının öylesine söylenmesi beni daha da tedirgin ediyor. "Bunu tartışmak bize düşmez."

"Kendini hiç güzel hissettin mi?" diye soruyor. "Bırak gideyim."

"Hayır, üzgünüm, bu sefer olmaz," diye teklif etti, "bu konuşmanın zamanı çoktan geçti. Bunun etrafında dans etmekten bıktım, Delphine. Artık birbirimizi gözlerimizle becermeden birkaç dakika bile geçiremiyoruz ve ben istemiyorum, artık bunu görmezden gelmeyi reddediyorum." Beni ateşle çiviliyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki, bu beni canlı canlı yiyor ve senin de beni istediğin gerçeğini görmezden gelmekten bıktım."

Ona bakakaldım. "Ne dediğinin farkında değilsin. Kısa bir süre içinde çok şey değişebilir, Tyler... tek bir göz kırpması içinde."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Son birkaç yıldır tüm hayatım göz kırpmalarla geçti, ama bu göz kırpma türünden bir şey değil. Hepsini sana vermek istiyorum."

Gözlerinde, aramızdaki duygularla yüzleşmeye devam etme konusundaki teslimiyetini görüyorum. Kıymetli dostluğunu korumak adına, bizi tekrar yerimize oturtmak için geri çekilmemi reddediyor.

"Artık on dokuzuma basmak üzereyim Delphine ve biliyorsun-"

"On dokuz," diye alay ediyorum. "Kendini duyuyor musun, Asker? İzin ver git."

"Siktir et hayır," diye tersliyor. "Hayır, bunu yapıyoruz." "Büyümeni izledim," diye yutkunuyorum.

"Ben de aynısını söyleyebilirim ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Oturma odasındaki o güne kadar birbirimizi hiç gerçek anlamda görmedik. O zaman bile, ilk fark edenin ben olduğumdan eminim ve o zamandan beri gördüğüm tek kişi sensin."

"Tyler," diye inliyorum, onun ağız sulandıran kokusu etrafımı sararken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve bu savaşı çok daha zorlaştırıyor.

"Neredeyse iki yılımızı birlikte geçirdik ve sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diyor kararlı bir şekilde. "Benim içimi dışımı, her türlü zayıflığımı, ailemi, en karanlık düşüncelerimi biliyorsun ve ben de senin hakkında neredeyse aynı şeyi biliyorum, tabii sürekli odada olan ve şu anda yolumuza çıkan lanet bir fil dışında." Tereddüt ediyor

talebini belirtmeden önce sadece kısa bir süre. "Bana Alain'den bahsetmenin zamanı geldi."

"Onun adını nereden biliyorsun ki? Seninle bir kez bile konuşmadığıma eminim. Kimseyle konuşmadım. Asla. Sarhoş ya da değil."

Gözleri düşer. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

İşte o zaman bir süredir şüphelendiğim şeyin doğruluğunu anladım. Bakmadığımı sandığı bir anda gözlerinin Fransızca tercümeli İncil'immin vurgulanmış bölümleri üzerinde gezindiğini gördüğümünden beri. Gözleri *rahatça* hareket ediyordu çünkü *okuyordu*. "Akıcı konuşuyorsun."

Yavaşça başını sallıyor.

"Mektuplarımı okudun."

Özür dilemeyen gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Evet, yaptım amına koyayım," diye karşılık veriyor, aşağılanmışlık beni de onun kolay itirafı kadar acıtıyor.

"Çık dışarı," diyorum, kolumu kavrayıp beni kendine doğru çekerken altından eğilerek.

"Yanlış olduğunu biliyorum ve inan bana, o suçluluğu hissettim, ama bilmek zorundaydım," diye fısıldıyor kabaca, yüzümü kavrayıp başparmağını yanağımda gezdirirken sesi azapla zayıflıyor. Öfke ve utanç tehdit ederken bile gözlerindeki acıyı görüyorum. "Bilmem gerekiyordu," diye mırıldanıyor, "ne ya da kim seni kendini uyuşturacak kadar incitti."

"Bunu bilmek senin haddine değildi," diye çıkışıyorum, aşağılanmanın gözyaşları gözlerimi yakarken. "Senin haddine değil!"

"Neden ben değil?" Sanki onun için en değerli şey benmişim gibi başparmağını yanağımda nazikçe gezdirmeye devam ediyor ve ben samimiyeti hissediyorum. Hissettim. "Neden benim yerim değil? Neden olamaz? Acının seni bıraktığı her yüzeyden seni kazıyan lanet olası adamım ben. En kötü günlerinde seninle konuşuyorum, geceleri seni yatırmadan önce korkularınla yüzleşiyorum. Bilmeye hakkım yok mu?"

"Senden hiç bir şey istemedim-"

"Oh, lanet olsun ki yapmadın. Kendine yaptığın muamele ve verdiğin ceza yüzünden hepimizden bunu istedin ama bilmek *isteyen bendim*. O mektupları ve resimleri yıllarca herkesin görebileceği şekilde ortada bıraktın. Merak edebileceğimi hiç düşünmedin mi?"

Uzun, gergin saniyeler boyunca bakiştık. O benim tepkimi dikkatle tartarken ben konuşamayacak kadar utandığım saniyeler.

"Sanırım içten içe bilmemi istedin ve bu yüzden şu anda olmak istediğin kadar kızgın değilsin. Bu yüzden, son iki yıldır beni en karanlık saatlerimden *kurtaran* kadını *umursadığımı* için kendimi bok gibi hissettirmene izin vermeyeceğim. Hayatımın en kötü döneminde beni güçlendiren ve her gün kendi derisinin içinde acı çeken kadın. Çok önemsedim, hâlâ da önemsiyorum ve bu yüzden onları okudum çünkü bilmem gerekiyordu." Yutkunuyor. "Artık bildiğime göre, bir erkeğin sana nasıl bakabildiğini, en güzel yanlarını nasıl görebildiğini, gözlerinin içine nasıl bakabildiğini, güzel vücuduna nasıl dokunabildiğini ve seni nasıl böyle incitebildiğini anlayamıyorum."

Tekrar yutkunuyor ve sözlerindeki, gözlerindeki acıyı hissediyorum. Bunu ondan hissedebiliyorum, her zaman olduğu gibi. Bunu karanlıktaki ortak bakışlarımızda, fısıltıyla yaptığımız itiraflarda hissettim. Bir süredir birbirimiz için öğretmen ve öğrenciden daha fazlası olduğumuzu ve ilişkimizin bugünden çok önce değiştiğini şimdi anlıyorum, ancak ne zaman olduğunu tam olarak belirleyemiyorum. Ama o çok daha uzun zamandır kendi acısıyla yüzleşirken benim acımı da üstleniyor. En başından beri. Benim için bir anlamı olduğunu bildiği için bavulumun tokasını taktığı ilk güne kadar. Beni bir süredir bildiğim bir şeyi fark etmeye ve onunla yüzleşmeye zorlarken gözlerim yenilgiyle doluyor - imkansızı başardı ve şimdi göğsümdeki ritmin bir parçası olarak ikamet ediyor.

"Delphine, şu anda seni inciten şeye burnumu soktuğum için senden özür dilersem, bu samimi olmaz çünkü bilmek zorundaydım. Zorundaydım ve umarım bir gün bana güvenirsin.

Bana tüm hikâyeyi anlatacak kadar." Gözlerimi indiriyorum ve o da çeneme dokunarak dudakları neredeyse dudaklarıma değecek kadar yaklaşıyor. "Ama sen anlatana kadar, muktedir olduğum her gece lanet olası evine bakıyor olacağım. Bir daha kimsenin seni böyle incitmesine izin vermeyeceğimi bildiğinden emin olmak için. Askerinin seni güvende hissettirmesi umuduyla çünkü tek istediği bu. Aslında tek istediği bu değil," diye fısıldıyor kabaca, "ama artık bunu da açıkça belirtti."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını izliyor ve nazikçe fırçalamadan önce onları değerlendiriyor.

O daha da yaklaştıkça içime utanç doluyor ve bunu istediğimi, onu daha da yakınımda istediğimi fark ederek kaskatı kesiliyorum. Ben de onun hakkında farklı düşünüyordum. Daha önce hiç bu kadar çekici gelmemiştir ama kendimi utandıracak kadar. Her gece pencereimde onu aradığımı, caddenin karşısında silüetini gördüğümde kendimi daha güvende hissettiğimi. Beni dinlediğinde kendimi güzel ve şefkatli hissettiğimi. Onun yanında kendimi Celine'den beri hiç olmadığım kadar iyi hissettiğimi. Ama bu çekim her neyse, onunla olan huzurumu yok etmesine izin vermeyeceğim. Ya da onun huzurunu.

"Bunun için arkadaşlığımızı riske atmayacağım. Ne hissettiğini düşünüyorsan-"

"Hayır, yapamazsın," diye tersliyor. Gözlerine baktığımda reddedilmişlik ve incinmişliğin parladığını görüyorum. "Ben daha yüksek sesle bir şey söyleyemiyorsam, sen de daha konuşulmamış ama aramızda çok açık olan bir şeyi reddedip inkâr edemezsin. En azından günün parlak ışığında, değil mi? Çünkü ikimiz de karanlıkta aramızda neler olduğunu biliyoruz, sen gözlerini kapatmadan önce paylaştığımız bakışların hepsi masum değildi. En azından son birkaç aydır."

"Çık dışarı," demeyi zar zor başarıyorum.

"Hayır, ne *hissettiğimi düşünüyorsam*," diye alay ediyor, "sen de hissediyorsun ve bunu fark ettiğini görmek için beklediğim her dakikaya değdi."

"Neyi bekleyeceğiz?"

"Bizim mevsimimiz için," diyor.

"Ne mevsimi? Gidiyorsun."

"Ciddi olamazsın. *Yapmam için* beni *eğittiğin* tek şeyi beni uzaklaştırmak için mi kullanacaksın?"

"Benim hiçbir askerim bu kadar aptal olamaz."

"Benim denizci olmam artık konuştuğumuz şey değil."

"Evet, öyle." Sarsıntımı durduramıyorum, durduramıyorum ve o güzel gözleriyle bunu fark ettiğinde saldırıyorum. "Eğer gideceksen, şimdi git. Bu konuda sana daha fazla yardım etmeyeceğim. Etmeyeceğim-" Başımı sallıyorum. "Bu bir hata."

"Pekâlâ," diye tersliyor gözlerinde bir ateş yanarken, "eğer bu lanet tartışmanın doğası hakkında yalan söylüyorsak, o zaman seninle aynı fikirde olamam. Özür dilerim. Her şeyden önce her zaman beni yarattığın asker olacağım, ama o geleceğe sahip olacağız," diyor kibirli bir güvenle. "Planladığımız gibi."

"İkimize de yalan söylüyorsun," diye karşılık verdim, altından eğilerek. "Çık dışarı."

Kararlılığını koruyor, ses tonu değişmiyor. "Aşk geçmişte sana yalan söylemiş olabilir ama ben onlar değilim Delphine. Olmadığımı biliyorsun. Bana güveniyorsun. Bu sadece senin korkunun konuşması."

"Lütfen git," diye zayıfça emrediyorum, ona olan zayıflığım her gözeneğimden sızıyor. "Lütfen Tyler. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor, ben sinerken uzun saniyeler boyunca göğsü kabarıyor.

"Allah kahretsin!" diye bağırıyor ve o mutfaktan çıkmadan önce cevap olarak zıplıyorum. Bira bardağımı kaptığım gibi ön kapıdan çıktığında tekrar sığıyorum. Sersemlemiş bir halde buzdolabına yaslanıp bencil gözyaşlarımın dökülmesine izin veriyor, ona yaptıklarım ve hissettiklerim için kendimden nefret ediyorum.

İstediğim şey için.

Şimdi göğsümde açıkça çarpan gerçek için. Yüksek sesle söylediği gerçek için, hem kafamda hem de kalbimde fısıltılar başladığı anda kaçındığım bir gerçek için. O fısıltılar bana sadece bir daha asla sahip olamayacağıma inandığım bir güveni geri getirmekle kalmadığını, aynı zamanda

Uzun zamandır kendimi bağışık ilan ettiğim diğer duygu ve hisler.

Mutluluk.

Hoşnutluk.

Adoration.

Özlem.

Arzu.

Çok fazla arzu.

Her şeye karşı hissizleşene kadar bira içerken utanç beni son kez tüketmekle tehdit ediyor. Bir süre sonra kaldırıldığımı hissediyorum, yatağa yatırılırken sıcak dudaklar şakağıma bastırıyor. Fazla içkinin etkisiyle kendimden geçtiğimde, parmak uçlarının profilimde nazikçe gezindiğini hissediyorum, hemen ardından fısıltıyla verdiği söz beni sarıyor. "Geri geleceğim. Yemin ederim Delphine, sana geri döneceğim."

"Asker," diye mırıldanıyorum sonunda, uyanmak, gözlerimi açmak için kendimi zorluyorum. Ama sonunda bunu başardığımda, o gitmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

TYLER

"SLIPPIN" Sean'ın son felsefi konuşmasının arka planında yakındaki bir hoparlörden DMX mırıldanıyor. Dom'un yatak odasının zemininde çocuk boyunda bir fasulye torbasında oturduğum yerden ayarladığım bir şey.

Sean eklem yerini parmaklarının arasında sıkıştırırken, "Demek istediğimi anlamıyorsun, dostum," diyor. Bileklerini çaprazlamış, kirli botları Dom'un onlarca yıllık ikiz yatağının kenarından sarkıyor. Yatağın başındaki duvara tünemiş olan Dom, kucağındaki kitabın sayfalarını çeviriyor.

Dom'un yatak odasının kapısının aralığında koridorun karşısındaki boş odaya bakarak, "Bir şey demek istediğini sanmıyorum," diye homurdanıyorum. Tobias'ın son zamanlardaki uzun süreli yoklukları, kumar oynayarak milyoner olup Exodus'u kurduğundan beri daha dikkat çekici. Bu güç oyunu bir sarkaç salınımı başlattı, alt tarafı şimdi yavaş yavaş Roman'a doğru inen doğrama bıçağı olarak hizmet ediyor.

Sean'ın adım atması ve şu anki ordu pozisyonumla, ayrılabilceğim kadar rahatım. Bu evde bir yerlerde olan kadın için içten içe duyduğum acıyı bir kenara bırakırsak, bu beni zihinsel olarak ayrılış tarihini gittikçe daha da geriye itiyor. Kavgamızdan bu yana geçen günlerde ona alan açmak için kendimi çok yordum. İmzadan kaçmak için sürekli olarak işe alımcımın ofisinin önünden geçiyor, garajda fazladan mesai yapıyor, egzersizlerimi artırıyor ve *duşta* bileğimi yıpratıyorum - her *zamanki* gibi.

Saatimin her civıltısında ona ulaşma kaygım daha da artıyor ve eğer işleri yoluna koyabilirsek yakın bir yere tayin edileceğimi umuyorum. Neyse ki, orada

sürüş mesafesinde çok sayıda üs var, böylece büyüyen kadromuzu genişletirken kulübü yakından izleyebilirim. Umarım, sahip olmak için yanıp tutuştuğum kadını kazanmaya devam ederken.

Tabii onu ikna edebilirsem. Fiziksel ilişkiyi bir kenara bırakırsak, ona bu kadar yakın olmak gerçeküstü bir şey. Eğer aramızdaki çekim bu kadar bariz olmasaydı, sadece arkadaşlığımızla yetinebilirdim. Artık ortada olduğuna göre, gitmesine izin veremem. Bu işkence son birkaç gündeki bariz tedirginliğimde açıkça görülüyor ve Sean Zippo'sunu yeni sarılmış esrarının ucuna getirdiğinde daha da belirgin hale geliyor.

"Ben bu odadayken o boku yakma," diye çıkışıyorum.

Dom kafasını kaldırmadan bir sayfa daha çeviriyor. "Hıyarlık etme. Çişinin parıldaması gerektiğini biliyorsun."

"Pasif içicilik bir efsane mi?" Sean Zippo'sunu tıkırdatarak, alevi esrarın üzerinde alaycı bir şekilde gezdiriyor. "Öğrenelim mi?"

"Siktir git." Ona alaycı bir bakış atarken hızlı bir çıkış yapmak için ayağa kalkıyorum. Kitabını kapatan Dom da Sean'a dik dik bakıyor, başka söze gerek yok.

"Tanrım, yakmayacaktım," diyor Sean, öfke dolu bakışlarımız altında eğilerek. "Sadece dalga geçiyordum."

"En son ne zaman ortalıkta dolaştığını ve sonunda külotunda bir çiş birikintisi olduğunu hatırlıyor musun?" Dom, Sean'la aramızdaki uzun süredir iyileşmeyen yaraya tuz basarak, teyzesininkinden çok daha kötü olan küstahlık damgasını vurdu.

"Tanrım, Dom," diye nefes verirken ona keskin bir bakış fırlatıyorum.

"Kusura bakma dostum," dedi Sean bana doğru bakarak, gözlerini indirerek.

Uzun uzun yutkunduğunu fark ettikten sonra, "Sorun yok kardeşim," diye teminat verdim. "Sadece bu gece kafam çok karışık."

Ses tonumla irileşen gözleri başını sallamadan önce bir süre benimkileri tutuyor.

"Sanırım koşmaya gideceğim," diye çıkışımı yapmak için bir bahane uyduruyorum.

"Fazla uzaklaşmayın," diyor Sean, "uzun sürmez."

Bu geceki görevleri yaklaşan soygun için keşif yapmak. Tasarlanmasında büyük payım olan ama hiçbir şekilde katılmama izin verilmeyen bir soygun. Yürüyüşe ne kadar yakın olduğum için *iki* King kardeş tarafından verilen bir emir.

"Ben iyiyim. Yarın görüşürüz." Çıkmaya hazırlanırken Dom'un yatak odasının kapısının arkasında asılı duran plastik ambalajlı kep ve önlüğü görüyorum ve ona bakıyorum. "Tobias geliyor mu?"

Dom başını kaldırmadan bir omzunu kaldırıyor. "Bilemem. Bugünlerde onunla benden daha çok konuşuyorsun."

Sean bakışlarımı yakalıyor ve başını hafifçe sallayarak Tobias konusunun yasak olduğunu söylüyor. Tobias dikkat çekmemek için törene katılmasa da, törenden sonra bir şekilde kutlama yapmak için burada olacağını biliyorum.

Onlar kalkarken Dom'un odasının kapısını kapatıp evin içinde dolanıyorum, Fransız müziğinin sesini takip ederek açık mutfak penceresinin pervazında Delphine'in müzik kutusunu buluyorum; kaset çalıyor, açık perdeden bir melodi dökülüyor.

Sürgülü cam kapıya yaklaştığımda, masanın üzerinde istediğim haritaların düzinelerce taslağını görüyorum. Bitmek bilmeyen bir saatin emeği gibi görünen bu manzara içimi titretiyor. Aylar sonra ilk kez onu mutfak zemininden kaldırdığım geceden beri beni düşündüğünün teyidi. O gece onu yatırırken ve sözümü fısıldarken aşırı düşkünlüğünün sebebinin *ben* olduğum için üzüldüm. Beni duyduğunu biliyordum, yatak odasının kapısına ulaştıktan hemen sonra adımları çağırırken fısıltıyla geri dönmesi de aynı şeyi söylüyordu. Tek yapabildiğim ona istediği alanı vermeye devam etmektir. Bana karşı olan hislerini fark etmesini izlemek hem acımasız hem de güzeldi. O kadar ki, cam kapının diğer tarafında beni bekleyen kararı ertelemek farklı bir cehennem oldu.

Beni karşılayan manzaranın hemen dışında durduğum bir kapı. Aklımı ve kalbimi tamamen ele geçiren minik asker bahçesinin ortasında, kollarını kendi kendini sakınleştiryormuş gibi sarmış yatıyor. Elleri kalçalarını kavıyor, başı gökyüzüne doğru eğilmiş ve ben onun görüntüsünü diğer pek çok görüntüm gibi hızla hafızama kazıyorum.

Tanıdığım o zorlu, huysuz kadına dair tüm imgeler, sekiz yaşında bir ocuk gibi burnunu tıkarken göletin iskelesinden koşup suya atlayışını gördüğümde silindi.

Rıhtımda kururken başka bir görüntü, hemen sonra, gözlerim vücudunun kıvrımlarını takip ederken eli başını destekliyor, bir saniye önce geri döndü ve bana gülümsedi. Sinemada ilk filmini izlerken yüzündeki canlılık. Meyve bahçesinde ateş ışığında hikayeler anlatırken. Savaş oynamak. Bagaj kapağımda gün batımını izlerken kar külahlarını paylaşmak. Günlerimizi basit şeylerle doldurmak ve duygularımız başka bir şeye dönüşürken basit zevklerin tadını çıkarmak.

Artık aramızda yılların anıları var. Akıl hocalığı ve öğrencilikten arkadaşlığa ve şu anda ne olduğumuza karar verdiğine kadar birlikte geçirdiğimiz yıllar.

Onun görüş alanını takip ederek, manzarasını izliyorum. Uzakta akan şimşekler, ahşap çitin üzerinde asılı duran ağaçların siluetini belirginleştiryiyor. Beliren bir fırtına bulutunun hemen yanında soluk bir yıldız kümesi parıldııyor. Hemen aşağıda, büyük bir meşenin dalları arasında parlak bir yarım ay duruyor. Gök gürültüsü birkaç saniye boyunca yeri gümbürdetiyor ve Delphine irkilmiyor bile. Düşüncelere ya da bir anıya dalmış, bahçenin ortasında kendini kucaklayarak sallanmaya devam ediyor.

Ben de onun görüntüsüyle kendimden geçerken rüzgâr hafifçe hızlanıyor. Ve lanet olsun, onun her santimetresinin görüntüsünü nasıl da seviyorum. ekiciliğim sadece kamufle ettiği karanlıkla artıyor, bu da bana pürüzlü bir anahtar gibi geliyor, iç kilidimle mükemmel bir şekilde hizalanan bir anahtar.

İçimde bulunan ve her an çözülmenin eşiğinde olduğunu hissettiğim her şeyi dizginleyen bir anahtar.

Kapının yan tarafındaki tuğlaya yaslanarak, arzunun her keskin nefesinde daha da düşünüyorum, sadece siyah saçlarının uçları küçük sırtının genişliğinde dans ederken onu izlemekle yetiniyorum. Beyaz bir şort ve askılı bir bluz giymiş; omuzları ve ayakları çıplak.

Onunla göz göze gelmenin şimdilik yeterli olduğuna karar versem de, beni fark edip çıplak omzunun üzerinden baktığı anda bunu hem *hissediyor* hem de *görüyorum*.

"Tyler, bu mükemmel bir gece!" diye ilan ediyor, kurnazca gözlerini siliyor, sesi ağlamaklı, bu da zaten bildiğim şeyi doğrulayarak göğsümün çatlamasına neden oluyor. Düşündüğü bendim ve gözyaşlarının nedeni benim yakında ayrılacak olmamdı. Bundan emin olmakla birlikte, bunu ona itiraf ettirmenin çok zor olacağını da biliyorum.

"Gel, benimle dans et," diye ısrar ediyor.

"Fırtına kopmak üzere," diye belirtiyorum faydasızca. İtirazımı elinin tersiyle itiyor ama ben olduğum yerde kalıyorum, kırılma noktama ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı biliyorum.

"Gel," diye fısıldıyor. "Gel benimle dans et Asker," diye ısrar ediyor, bana doğru uzanarak. Bir yenilgi nefesi üfleyerek topuklarımı itiyorum, başım ve göğsüm zaten aramızda zıplayan duygularla uğulduyor.

"Pek dansçı sayılmam," diye itiraf ediyorum, uzattığı elini kavırıyor ve onu kendime çekerek hareketini durduruyorum. Serbest elimin nereye gideceğine karar vermesine izin verdiğimde, onun etkisi beni beklediğimden daha sert vuruyor. Bizi konumlandırırken, eli benimkini kavırıyor ve şimdi birbirine geçirilmiş parmaklarımızı göğsüme yaslayıp diğerini açıkta kalan sırtının küçük kısmına koyuyor. Sallanmaya başladığında, onun hareketini taklit ediyorum, hafif misk kokusunu içime çekiyorum, bu da susuzluğumu aşırı hıza fırlatıyor.

Onu şımarttığım için kendimi tekmeleyerek, hafif yağmur yağmaya başlarken onu izliyorum. Dom'un yatak odasının ışığının kararması ve Camaro'sunun gümbürtüsü

Ondan sonraki saniyeler onun içinde kaybolmama izin veriyor. Kollarımdaki hissi, hafif ve havadar sesi göğsümde titreşerek mırıldanırken bu konuda yapabileceğim tüm sikişleri boşa çıkarıyor. Açılmış parmaklarımı ipeksi çıplak tenine bastırıp onu kendime daha sıkı çekerken, başparmağımla omurgasını hafifçe okşarken tüm bedenim tutuşuyor.

"Bu müzik de ne?"

Konuşmadan önce iç geçiriyor. "Eskiden babamla dans ettiğim bir şarkı. Kır çiçeklerinin arasında."

"Akılda kalıcı," diyorum ona, "Hoşuma gitti."

Hafifçe gülüyor. "Hayır, gülmüyorsun."

"Dinliyorum. Bu yaygaranın nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Farklı bir zamandı," diyor onu kendime çekerken, biraz cüretkâr davranıyorum çünkü o kafayı bulmuş olsa da ben zaten onunla sarhoş olmuş durumdayım. Dinlerken ironi karşısında göğsüm zıplıyor. Eğildim ve kulağına fısıldamaya başladım.

"Ah, o kadar güzeldi ki, onu sevmemeye cesaret edemedim. O kadar güzeldi ki, onu unutamıyorum."

Dans etmeyi bıraktığını ve ağzı açık bana baktığını fark etmem birkaç saniye alıyor. "Gerçekten akıcı konuşuyorsun."

"En iyi iki Fransız arkadaşım var." Omuz silkiyorum. "Bu yüzden İspanyolca yerine Fransızca'yı tercih etmek mantıklı geldi." Bahsetmesem de, her ikisini de akıcı bir şekilde konuşuyorum ve gün geçtikçe Almanca'yı da ekliyorum.

"Bu kadar kısa bir eğitimden sonra *benim dilimi* bu kadar akıcı bir şekilde konuşabilmen ve *benim* hala seninkini öğrenmek için çok çaba sarf etmem utanç verici," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde.

"Başarıyorsun."

"Belki sözlü olarak, ama mesajlaşmam hala berbat," diye fısıldıyor.

"Benim için mükemmel," diye mırıldanıyorum, sakladığım şeyi okuyamasın diye gözlerimi kaçırıyorum. Özellikle de annemle rahatsızlıklarının ne olduğu, nereden ve nasıl kaynaklanabileceği hakkında konuştuktan sonra bu konuda daha emin olmaya başladım. Bu yapmamız gereken ciddi bir tartışma, ama ne zaman

Bunu aktarmak -konuşmaya verdiği tepkiyle birlikte- zordur.

Ay, meşe ağacının dalları arasında daha da alçalıyor ve ben yönümü yeniden bulmaya çalışmak için kısa bir süre uzağa bakıyorum. Rüzgâr hafifçe hızlanıyor ve yağmur hâlâ hafif, daha çok tenimizi damlacıklarla kaplayan bir çiseleme.

"Belki bir gün, beni affettiğinde, seninle Fransızca çalışmama izin verirsin."

"Seni asla affetmeyeceğimi söylemiştim," diye karşı çıkıyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Kavgamızdan beri bu değişmedi." Onu daha sıkı kavriyorum. "Yaz sonu. Daha aylar var General. Balık tutmak, yüzmek, Battle oynamak ve film izlemek için vaktimiz var. Ne istersiniz."

"Embesil," diye bağılıyor, isabet edip etmediğini umursamadan hakareti savuruyor. "Neden, Tyler?"

"Dur. Nedenini anlıyorsun," diye azarlayarak saçmalamayı kesiyorum ve bu galibiyetle gözleri düşüyor. "Beni özleyeceğin için bu tartışmayı yeniden başlatıyor olamazsın, değil mi?" Açık açık soruyorum. Elimi ve kalbimi son bir kez daha uzattım.

"Hmm, besleyecek bir boğaz daha eksildi," diye iğneliyor, yumuşak bir gülümseme dudaklarını eğerken gözlerini benimkilere kaldırıyor. Beni cesaretlendiren bir gülümseme. Başka bir kovulma.

"Sanki yemek pişiriyorsun," diye karşılık veriyorum, ses tonum canlılıktan yoksun, bağlı parmaklarımızı göğsüme bastırmadan önce. "Tu vas me manquer." *Seni özleyeceğim.*

Kısa bir süre duraksıyor ama ben bunu, tereddüdü kaçırmıyorum. Şarkı bitene ve bir başkası çalmaya başlayana kadar sallanmaya devam ediyoruz. "Peki, bu gece seni dans havasına sokan ne?"

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyor, "*seni* ne havaya sokar?" "Pek çok şey," diye belli belirsiz cevap veriyorum.

"Bunu bilerek yapıyorsun" diye sitem ediyor, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi birbirimize sarılıp sohbet etmeye devam ederken. Ruh hali hakkında yalan söylüyor.

Onunla yüzleşme ihtiyacı kalan tüm irademi topladığından gözler bunu yansıtıyor.

"Ne yapıyorsun?" Açık bir küçümseme tonuyla karşılık veriyorum. O kalın siyah kirpiklerinin arasından yukarı bana bakıyor.

"Beni taklit ediyor."

"Ah, şey, şu anda bir Pez dağıtıcısı gibi saçmalıklar dağıtıyorsun, bu yüzden umursayacağını düşünmedim."

Mükemmel burnunu kırıştırıyor ve bahar güneşinde benimle geçirdiği kısa süre nedeniyle hafif çilleri daha da belirginleşiyor.

"Pez nedir?"

"Küçük dozlarda gelen tatlı bir şeker." Gözlerimi büyüttüm.

"Senin iyi ruh halin gibi."

"Ve sen de ukalalığınla bunu mahvediyorsun," diye takılıyor.

"Yalancı," diye mırıldanıyorum. "Zeki ağzımı seviyorsun. Bunu seviyorsun

Seninle idman yapıyorum."

Birbirimize bakarken birkaç vuruş geçiyor, o konuşmadan önce tamamen emilmiş, tonu açıkça etkilenmiş. "Belki."

"Belki mi?"

"Belki de askerimi özleyeceğim." Sesi titriyor, tıpkı sabrımın son damlaları gibi.

Bir saniye daha dayanamayarak başının arkasını kavradım ve yüzünü kendime doğru eğdim. "Ne kadar?"

Gözleri çılgınca benimkileri arıyor ve benden uzaklaşmaya çalışmadan önce bir parça korku görüyorum.

"Tyler-"

"Bana aramızda olanları hayal ettiğimi söyle, ben de sana bu yalanı söyleyeyim."

"Öylesin."

"Allah kahretsin, kes şunu," diye tırmaladım, onu daha sıkı kavrayarak, "yeter."

Hemen uydurma olduğunu bildiğim bazı gerekçeler sıralamaya başladı. "Birlikte çok zaman geçiriyoruz ve çok güçlü bir arkadaşlığımız var ve birbirimizi önemsiyoruz.

başka bir derinden. Daha fazlası olamaz. Aptal olma. Sen genç bir çocuksun."

Darbesini alıyorum ve aynı hızla geri dönüyorum.

"Ben hem bir *erkeğim* hem de yaratılmasına yardım ettiğin askerim ve son birkaç haftadır, lanet olası aylardır bunu görmezden gelerek inanılmaz bir iş yaptın, ama artık bu konuda yalnız değilim, sen bunun doğru olmasını istemesen bile."

"O gece sana yapmamamı söylediğim şeyi yapıyorsun," diyor kararlılıkla, hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Hangi gece?" İşlerin tam olarak hangi gece değişmeye başladığını bildiğimden ve bundan bahsettiğinde neşelendiğimden soruyorum. "Peki bana söylediğin neydi?"

"Tutamayacağınız sözler vermemek. Bir şeyler söylemek _."

"Beni *duydun*." Gözleri anında düşüyor ve buluşma gecesi ona bıraktığım fısıltıyı duyduğunu onaylıyor. Bu gerçek karşısında damarlarımda ateş yanıyor. "İyi deneme, General, ama bir gözlemci, bir gözlemci olmakla ilgili en önemli dersiniz, *nedeni saptamaktır*. Eğer duyduğunu görmezden gelersen, bunun olduğunu kabul etmek zorunda değilsin. O sözleri sana fısıldadığımı duydun ve onları kastettiğimi biliyorsun," diye ilan ediyorum, göz hizasına eğilirken avucumla yüzünü kavriyorum. "Sarhoş musun sen?"

"Neden?"

"Sen. Sen. Sarhoş musun?"

"Tyler, ben-"

"Sanki öyle olsan umurumda olacakmış gibi." Ağzını kendi ağzımla ezerken, aktarmaya başladığı kelimeleri zorluyorum, öpücüğüm nazik değil. Kalçasını kavrayarak onu tamamen içime çekiyorum ve dudaklarıma karşı nefesini tutuyor, onun için her *yerde* ne kadar sert olduğumu hissediyor. Karşılık öpücüğü tereddütlü, çünkü dilimin giriş talebiyle herhangi bir direnci azarlıyorum ve yavaşça, çok yavaşça bana açılıyor.

İzin verdiğim için inleyerek içeri giriyorum ve ağzının çatısını yalayarak tadına bakıp keşfederken nefesinin kesildiğini hissediyorum. Her köşesine dalarak, beni geri öptüğü gerçeğiyle rahatlatarak hissinin tadını çıkarıyorum.

O da beni öpüyor.

Geçici öpüşmemiz, ben tamamen daldığımda, şehvetim aşırı hızlandığında orman yangınına dönüşüyor.

Onun iniltisi dilimi titretirken ben de karşılık olarak inliyorum, vücudum yanıyor, kendimi bıraktığımda her kasım kıvrılıyor - her düşüncüyü, her fanteziyi, onunla ilgili aklıma gelen her anıyı öpücüğümde birleştiriyorum. Kıçını avuçlayarak onu kaldırıyorum, ellerini boynumun arkasında kenetliyor, bana ne yaptığını hissedebilmesi için onu uzunluğuma doğru yuvarlarken bana doğru kıvrılıyor.

Yağmur bir metre ötedeki demir masayı dövmeye başlıyor, fırtına etrafımızda yoğunlaşıyor, ben onu yutarken içimdeki duyguların doruk noktasını yansıtıyor ve onları temasla birleştiriyor. İnemelerinin her birini yakıt olarak içime çekerek bağlantıyı sürdürüyorum, bırakmayı reddederken öpüşmeyi devam ettiriyorum.

Artık karşılıklı olduğuna eminim, peşini bırakmayacağım. Sanki bu kararı hissetmiş gibi, aniden geri çekiliyor.

"Mon Dieu," diye dudaklarıma yapışıyor, sonra etrafımıza telaşla bakıyor, "ne yapıyorum ben? Tyler, indir beni."

"Yalnızız, Delphine." Sert bir nefes veriyorum, kollarımı biraz olsun gevşetmiyorum. "Benden uzaklaşma. Lanet olsun sana," diye fısıldıyorum kısık sesle. "*Bunu ikimiz de istiyoruz.*"

"Deli misin sen? Beni hemen yere bırak," diye emrediyor, gözleri dudaklarımda oyalanırken bile daha ısrarlı bir şekilde.

Anı bir kez daha yakalayarak ağzını yakalıyorum ve iniltili protestosu sikimi azgın bir duruma getiriyor. Öpücük, kendini tekrar kopardığında çok kısa kesildi.

"Tyler," diye mırıldanıyor, itirazının zor kazanıldığını bildiğim bir şekilde, "beni bırak." İsteksizce onu yavaşça bırakıyorum - bunu yaparken onu mümkün olduğunca yakın tutuyorum - böylece onu ne kadar çok istediğimi hissedebiliyor. Hızlı hızlı nefes alması tek tesellim. Ayağa kalktıktan sonra aniden

eve doğru geri döndü. Çarpmanın etkisiyle eğilerek, o bir anda bana dönmeden önce alçak sesle "siktir" diyerek kalçalarımı avuçluyorum.

"Bu hiç olmadı." Sesi, etrafımızı saran ve giderek artan rüzgârda yankılanıyor.

"Oh, oldu işte," diye çıkışıyorum, o geri çekilirken ona doğru ilerliyorum ve onu açık kapının yanındaki evin tuğlasına yaslıyorum. "Hiçbir lanet yasayı çiğnemedik ve yaş ve neyin uygun olduğu hakkında konuşmaya başlamadan önce nefesini boşa harcama. Bu saçmalıkları dinlemeyeceğim."

Göğsü kabarıyor, vücudu doğal olarak bana doğru çekilirken meme uçları nemlendirici tüp üstünden yükseliyor. Ben yerimde dururken loş sarı sundurma ışığı birbirimizi net bir şekilde görmemizi sağlayacak kadar aydınlatıyor.

"İnkâr etmek bunu doğru yapmaz," diye fısıldıyorum zorla. "O öpücük farklı söyledi ve beni başka türlü ikna edemezsin."

İnanılmaz bir şekilde başını sallıyor. "Bunu ciddiye almamı mı bekliyorsun?"

"Evet, ve döndüğümde-"

"Asla." Çenesini sallıyor. "Ben erkekleri beklemem." "O zaman ilk erkeğin ben olacağım çünkü beklemeye değerim."

Bana bön bön bakıyor. "Yanlış yere sevgi besleyen bir çocuğun itirafları."

"Yaşının çok ötesinde olgunlaşmış bir *adamın* beyanları. Uzun zamandır çocuk olmadım çünkü hayatım ve hayatımdaki insanlar beni bu hale getirdi. Ve bunu biliyorsun, biliyorsun amına koyayım. Bir yıl sonra bana senin hakkında ne hissettiğimi sor, ben de aynısını söyleyeceğim ve ondan sonraki yıl da."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye reddediyor.

"Daha başlamadım bile çünkü bana izin vermeyi reddettin, bu yüzden beni reddetmeden önce neden beni dinlemiyorsun?" Yutkunuyorum. İçimde onu bana inanması için ikna etme ihtiyacı her kelimenin çiğ ve provasız çıkmasına neden oluyor, hiçbirini söyleme şansım olacağını gerçekten düşünmemiştim.

"Benim için başka kadın olmayacak çünkü benim için başka kadın yok. Benden bu tür sözler duyacak başka bir kadın olmadığından eminim çünkü tek istediğim sensin."

Duraklıyor, inanamayarak başını sallarken gözleri parlıyor.

"Beni bekle, sana hayal edebileceğin her hayatı vereceğim."

"Bir öpücük ve geleceğimde söz sahibi olduğumu sanıyorsun ve benden sadık kalmamı mı bekliyorsun?" Kadın homurdanıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bana bak," diye bağıyorum. Bakıyor, gözleri arıyor, sürekli arıyor.

"Tanrım, şu anda nasıl da step dansı yapıyorsun." Bakışlarını tutuyorum. "İkimiz de bunun sadece öpüşmekle ilgili olmadığını biliyoruz ve bu" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "fiziksel olmaktan çok daha derin. Kalbinle bana güven, bana bu kadar güven. Geri döndüğümde-"

"Hayır," dedi. "*Seni* bir saniye daha eğlendirmeyeceğim. Sen bir çocuksun ve ben-"

"Bana bir *çocuk* de. Daha çok. Lanet olsun. Zaman." Sinir dizginleri ele geçirmeye çalışırken uyarıda bulunuyorum, ancak kalbim onu sıkıca bastırmadan önce kavlıyor. "İkimiz de biliyoruz ki ben, son birkaç yıldır bu eve sürüklediğin diğer tüm özürölülerden daha erkeğim. Sadece *birkaç* yıl diyorum çünkü o kadar uzun süredir dikkatimi veriyordum. Seni gerçekten olduğun gibi gördüğüm ilk andan beri, arkasına saklandığın şeyi ya da zalimliğini ve dikkat çekme nöbetlerini değil."

Ben içeri bastırırken vücudu hakaretle geriliyor.

"Haklıydın. Çoğu kişinin görmediği ve göremeyeceği bir yanımda var." Gözleri şaşkınlıkla parlarken alt dudağımı tırmıklıyorum. "Seni tanıştırmak için zaman kolluyordum, ama ancak sonunda beni olduğum gibi görürsen. Ve gördün, belki kendine itiraf ettiğinden daha uzun süredir görüyorsun, ama oldu."

"Tyler," diye karşı çıkıyor, sanki benimle mantık *yürütüyormuş* gibi, "sen *bir erkeksin*-"

Bir kalp atışı içinde, onu evin yan tarafına, tuğlaya bakacak şekilde yapıştırdım. "Seni uyarmıştım," diye tıslıyorum, bir avucumla onu yerinde tutarken diğerini pürüzsüz karnında gezdiriyorum. "*Maskeni çıkar*, Delphine."

Omzunu ısıırken saçlarını avucumun içine alıp nazikçe yana doğru çekerken yağmur üstümüzdeki çıkıntıda gürültüyle tıkırıyor. Kokusunu içime çekerken cevap olarak çıkardığı inilti beni teşvik ediyor ve niyetimi belli etmek için parmaklarımın ucuyla şortunun üstünü yokluyorum.

"Une si belle femme." *Çok güzel.*

Bana doğru sarkarken kalbim çılgınca çarpıyor, kendimi suları daha fazla test etmeye zorluyorum, şortunun düğmelerini açıyorum ve ona itiraz etmesi için bir şans daha vermek için duraklıyorum. Cevap olarak verdiği iniltiyle avucumu şortunun içine kaydırıyorum, parmak uçlarım iç çamaşırının ipeksi üst kısmına ve sırlıslıkla yarığınaya doğru kayıyor. Onu sırlıslıkla ve muhtaç bulduğumda iniltimi tutmaya zahmet etmiyorum. Sırtını dikleştirip saçlarımı kavrarırken kolunu boynuma dolamak için yukarı kaydırıldığında hızlı pantolonlar onu terk etmeye başlıyor. Beni *daha yakına* çekmek için.

Daha yakın.

İzin istiyorum.

Vücudumdaki her bir hücre tutuşuyor, vahşileşip onu yutmak için içgüdüleriyle savaşırken göğsümde beyaz ateş kükrüyor.

Dudaklarımı boynunun kıvrımına fısıldayarak zaman kazanıyorum, kendimi etkili bir şekilde konuşabileceğim noktaya kadar sakinleştiriyorum. "Her gün," diye kabaca aktarıyorum, önce amını yalıyorum

Bir parmağımı içine sokuyorum. Ben onu dik tutarken o bana doğru eğiliyor. "Yıllardır." Kaygan pedi klitorisine yaklaştırıyorum, tekrar içine sokmadan önce fısıldayarak alay ediyorum. "Sana böyle dokunmayı hayal ettim." Bana karşı daha fazla eğilirken omzunu ikinci kez ısııyorum. "Seni öpüyorum." Dilimi kulağının kabuğunda gezdiriyorum, artan inlemelerini bastırmak için ağzını avuçluyorum

Beni duyduğundan emin olmak için. "Seni becermek, boşalmanı sağlamak. Amını sikimle genişletme düşüncesi bile beni azdırmaya yetiyor." İniltisi avuçlarımı titretirken kalçalarını kıvırıyor ve ben de parmak uçlarımla ona masaj yaparak tekrar delicesine dar, ıslak amına dalıyorum.

"Bu şekilde bir araya gelme *fikrimiz*." Şehvet, parmaklarımı ıslatırken itiraflarımın her kelimesini kaplıyor, bana karşı batıyor, avucuma karşı nefes alıyor. "Her şeyimsin. Tek istediğim sensin."

Boynunu öpmeye başladığımda, parmaklarımı ileri geri hareket ettirdiğimde, tedirgin olduğunu anlayana kadar onu yakınlaştırdığımda özgürlük içimde zıplıyor. Ta ki kalçaları daha fazla sürtünme için çılgınca çırpınmaya başlayana kadar. Avucumu çektiğimde, parmaklarımın işleyişini artırırken kontrolsüz, dalgalı inlemeler onu terk etmeye başlıyor. Aletim kotumun içinde gerilirken, onun için biraz rahatlama için yalvarırken onu kasıtlı olarak karıştırıyorum. İkimizi de reddederek ama o bana karşı kıvranmaya devam ettikçe tatmin olarak, sırlıklam parmaklarımı ondan çekiyorum ve ayrılmış dudaklarının arasından geçirerek protestosunu kesiyorum.

"Bir *erkek* seni bu kadar ıslatamazdı. Eğer çeneni kapatsaydın bu *adamın* sana neler yapabileceğini hayal edemeyeceksin."

Şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş bir halde, ağzını parmaklarımın etrafına kapatıp hoyratça emmeden önce bir süre tereddüt ediyor. Lanet okuyorum, dilini de eklediğinde gözlerim dalıyor. Parmaklarımın ucundaki girdap, öfkeli sikimi sırtında gezdirirken kontrolümün kısa süreliğine kaymasına neden oluyor. Arzu içinde titremeye başladığında parmaklarımı ağzından çekiyorum.

Onu yavaşça tuğlaya doğru çevirerek gözlerine hükmediyorum ve bunu ona yapan adamla yüzleşmesini istiyorum. Göğsü kabarıyor, gözleri irileşiyor, göz bebekleri arzuyla büyüyor, bana bakıyor. Geriye kalanın tadını çıkarmak için parmaklarımı emerken gözlerime yansıdığından emin olduğum orman yangınına. Tadımı aldıktan sonra başının yanındaki tuğlayı avuçluyorum ve göz hizamızda olacak şekilde eğiliyorum.

"Bir *erkek* gibi yaşamıyorum, bir erkek gibi düşünmüyorum, davranmıyorum ya da *sevişmiyorum*. Bu yüzden, bu tanımı bir daha bana uygulamayı düşünmeden önce tazelesen iyi olur."

Kalçasını kavrayarak alt yarısını kendime doğru çekiyorum, askılı bluzunu yukarı kaldırıp göğüslerini ortaya çıkarıyorum ve nasırlı avucumu üzerlerinde gezdiriyorum; çakıllı meme ucunu ustalıkla okşadıktan sonra diğerine geçiyorum. Açık elimle mükemmel göğüsleri ve sivri meme uçları arasında ileri geri gidip geliyor, ipeksi teninin görüntüsünde kayboluyorum. Gözleri gümüş yarıklara dönüşürken, dokunuşumun altındaki itaatkâr ve ahlaksız bakışlarında.

Bulunduğumuz yerde onu çıplaklığa ne kadar yaklaştırabilirsem, parmaklarımı sırlıslıkla amına sokmak için bileğimi çevirmeden önce elimi şortunun içine sokmak için aramıza yeterince boşluk bırakıyorum. Başparmağımı da ekleyerek, dokunuşumun altında titrerken klitorisine yavaşça masaj yapmaya başlıyorum.

"Ah, mon Dieu," diye haykırıyor, sırtı tuğlaya yaslanmış, vücudu gerilmiş, kolları cansız bir şekilde yanlarında sallanıyor. Parmaklarımı devam ettirerek, çakıllı meme uçlarından birini ağızma daldırıp çekiyorum, dilimle yalamadan önce hararetle emiyorum.

Nefes nefese, elimle onu yavaşça becerirken başımı göğsüne bastırıyor, iki dudağımla yatıştırmadan önce meme ucunu hafifçe ısıyor. Onu sadece gergin ve istekli tutacak kadar çalıştırıyorum. Dokunuşuma odaklanmasını ama daha fazlası için can atmasını sağlayacak kadar. *Benim* için ağrıyor.

Her iki mükemmel memesini de öpücüğümle sırlıslıkla bırakarak geri çekildiğimde, çok uzun zamandır sakladığım bastırılmış arzusun her zerresiyle ona bakıyorum. Gümüş grisi bakışları benimkilere takılı kalıyor ve aramızda seken şimşek vızıltısını besliyor.

Serbestçe dolaşan ellerimle, açıkta kalan teninin her santimini açgözlülükle örtüyorum. Parmaklarımı boğazında gezdiriyor, omuzlarını, göğüslerini, gövdesini ve karnını avuçluyorum.

"Kendini güzel hissediyor musun, Delphine?" Her dokunuşuma doğru eğilirken fısıldıyorum, her bir dokunuşuma hevesle karşılık veriyor.

Hareket ediyor, vücudu da amının parmaklarımın etrafında olduğu kadar sıkı. Öpüşmemizden dolayı şişmiş dudakları, tadının kalıntıları için kendi dudaklarımı yalamamı izliyor.

Daha fazlası için dizlerimin üzerine çökmek için can atarken, onun tepkisinden bir saniye bile vazgeçemeyecek kadar büyülenmiş durumdayım. Parmaklarımı yavaşlatarak tekrar yanındaki tuğlayı avuçluyorum, dokunuşumun altında kıvrılırken ona doğru eğiliyorum.

"Bana bak bebeğim," diye mırıldanıyorum hissettiğim sevginin her zerresiyle. "Askerinin gözlerinin içine bak, sesini dinle ve onun için ne kadar güzel olduğunu göreceksin. Sana bu şekilde dokunmanın ona ne yaptığını anlayacaksın," diye emrediyorum, vücudu benimkine karşı serbest bırakılma ihtiyacıyla mırıldanırken. "Onun için zehirden *başka bir şey olmadığını* anlayacaksın."

Ben dokunuşumu yavaşlatırken, o da vücuduyla onu kovalarken gözleri hevesle yüz ifademi içine çekiyor. Gözlerimin içindekini, kalbimdekini görmesi için ona yalvarırken parmaklarımla onu yakından okşuyorum.

"İçimde neler olduğunu hissedebiliyor musun? İçinin ve dışının ne kadar güzel olduğunu ve bunun benim için ne kadar iyi hissettirdiğini? *Cevap ver,*" diye emrediyorum, parmağımı gidebildiği yere kadar uzatmadan önce sırlıslıkam girişini izleyerek onu tekrar yalıyorum. Tüm vücudunun titremesiyle ödüllendirildim. "Söyle bana, bana baktığında ne kadar güzel olduğunu görebiliyor musun?"

"Oui," diye mırıldanıyor. "Anlıyorum Tyler," diye mırıldanıyor, ben parmaklarımı tereddütle çekerken gözleri sulanıyor. Yavaşça eğilip kotumun düğmelerini açarken dudaklarına hafifçe dokunduğumda protesto edercesine miyavlıyor. Boşta kalan ellerinden birini alıp kalbimi kapatırken, diğerini alıp boxerımın içine sokarak sikimin etrafına doladığımda gözleri düşüyor.

"Senin" di y o r u m . "Bu"-elimi kalbimin üzerine koyuyorum -"Senin ve bu da" -şimdi sikimi tutan elimi sıkıyorum ve birkaç kez onun sıkı kavrayışına doğru itiyorum- "sana ait."

O korku dolu gözyaşlarını salıvermeden önce gümüş gözleri daha da parlıyor, ben ise onları susturmak, kovmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tamamen ve tamamen *senin*," diye fısıldıyorum, o bana bakarken, dudakları aralanmış, yüz ifadesi ben daha soruyu sormadan cevabımı veriyor. "Söyle bana güzelim," diyorum gözyaşları yanaklarından süzülürken, "aşk şu anda sana yalan mı söylüyor?"

Cevabı vıraklayarak geliyor. "Hayır."

Çekim gücümüz manyetik, tam o kalkarken ben de eğiliyorum ve dudaklarımız ruhumuzu okşayan bir öpücükle buluşuyor. Keşfetmek, keşfetmek ve beslenmek için acele etmiyoruz, dillerimiz nefesimiz kesilene kadar mükemmel bir karışım ile düello yapıyor ve ellerimiz hevesle diğerini haritalıyor. Geri çekildiğimde fazla uzaklaşmıyorum, alınlarımız birbirine değiyor. Göğsüm hâlâ kabarıyor, onun dikkatli gözlerini profilimde hissederken üstünü indiriyor ve şortunu yeniden bağlıyorum. Onlarla buluştuğumda, tehdit etmeye başladığını gördüğüm suçluluk duygusunu azarlıyorum.

"Tek hissetmen gereken ya da şu anda hissetmeni umduğum şey *güvende* olmak," diye mırıldanıyorum, "*tapınılmış* ve *güzel* olmak. Sana bunu ve çok daha fazlasını vermek istiyorum." Alnımı hafifçe onunkine bastırıyorum. "Burada olan şey, aramızda olan şey, saf olarak başladı ve saf olarak kalacak." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Yavaş yavaş ve doğal bir şekilde gerçekleşti. İkimiz de bunu zorlamadık. Sadece beni bekle. Gittiğimde senin için burada olamam, ama hemen sana geri döneceğim."

Sözlerimi yalanlıyor. "Ben senin sorunun değilim, Asker."

"Hayır, sen benim lanet *olası* *sebebinsin*," diye ilan ediyorum, gözlerine hükmetmek için hafifçe geri çekildi. "*Savaşma* nedenim ve eve dönme nedenim. Sen evdesin. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Bunları söylüyorsunuz ama hayatınızın neye dönüşeceğini bilmiyorsunuz."

"Ne olmasını istediğimi biliyorum," diyorum. "Ve burada durup sana söylüyorum, eğer bunun, *bizim*, gerçekleşmesine izin verirsen, *bizim* dışımızda ne olursa olsun *ikimizin* etrafında dönecek, tersi değil."

Başını kararlılıkla sallıyor. "Bir kadın gibi aptalca bir şey için inkâr edemeyeceğin ya da bir kenara itemeyeceğin bir şey olacaksın. Tyler, senin geleceğin çok büyük-"

"Sen benim için herhangi bir kadın değilsin, hiçbir zaman olmadın ve olmayacaksın ve ben hangi sözleri tutabileceğimi ve tutacağımı çok iyi biliyorum, özellikle de konu sen olduğunda. Artık bana nasıl düşüneceğimi söyleme cüretinde bulunma. Bunu yeterince yaptın. En azından *konu bu* olduğunda. Burası sana bir erkeğin beklemeye degebileceğini kanıtladığım yer. Bir parçanın bana inandığını biliyorum. O parçana güven çünkü bana güvendiğini biliyorum."

Eğilerek dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum ve gözlerinin içine bakarak derin bir açıklama yapıyorum. "*Senin askerin. Sadakatle ve sadakatle* senin."

Başını kuşkulu bir şekilde hafifçe sallarken bile bana karşı yumuşuyor. "Tyler-"

Korkularını susturmak için onu son bir kez öpüyorum, geri çekiliyorum ve kot pantolonumu bağılıyorum, artık ona dokunamadığım için tüm varlığım öfkeyle yanarken yavaşça çite doğru geri çekiliyorum. Ama bu gece ona istediğim gibi sahip olamam. Zaten çok güçlü geldim ve bu fikrin yerleşmesine izin vermek istiyorum. Daha fazla fiziksel ilişkiye girip girmeyeceğimize onun karar vermesini istiyorum. Çitin diğer tarafına geçtiğimde bile gözlerimiz mıknatıs gibi kilitli kalıyor. Sözlerimi, *bizi* düşünürken dua ettiğim şekilde bana bakıyor olmasından keyif alıyorum. Konuşmak için ağzını açtığında, ondan önce davranıyorum.

"Çoktan bitti," diyorum şiddetle. "Bitti, Delphine."

Gözlerimi ondan ayırıp dönüyorum ve eve doğru yürüyorum, göğsüm bu gerçeğe yanıyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TYLER

Dom Glock'una bir şarjör takarken Mobb Deep'in "Amerikaz Nightmare" şarkısı eşliğinde bölme kapılarında BASS RATTLES çalıyor. Endişemi giderirken yaptığı hareketin ve kolaylığın artık doğal bir şey olması gururumu okşuyor. "Bunu düşünme."

"Sanki bu mümkünmüş gibi," diye karşı çıkıyorum, arkasındaki kanepenin üzerinde duran atılmış kep ve cüppeye bakarak. Dom da Sean gibi bugün sahneye çıktıktan kısa bir süre sonra onlardan kurtulmuştu. Diplomasına doğru o adımları atarken, kalabalığı taramadan önce durakladığını hissettim. O anda Tobias'ın küçük stadyumdaki ailelerin arasında bir yerlerde olduğuna dair umudunu fiziksel olarak *hissettim*. Dom için gelen tek kan bağı olan Delphine, Roberts ekibinin tamamının diğer tarafında oturarak mesafesini korumuştur.

Herkes fotoğraf çektirmek için lisenin dışına dağılınca mesafeyi korumasına izin verdim. Güzel görünmesine rağmen yeterince gergindi ve bu açıkça görülüyordu. Ama Dom onun varlığını zar zor kabul ettiğinde yaşadığı hayal kırıklığı kalbimi kırdı.

Önümde duran kardeşime duyduğum öfke ve kızgınlık, kayışlarını bağlamasını izlerken endişeye dönüşüyor.

Sean düğmeli ceketini attıktan sonra yakındaki bir paketten temiz bir tişört çıkarırken, "Orada olmam gerek," diye vurguluyorum. Yeni mezunların çoğu geçiş törenlerinin ardından bu geceki partilere hazırlanırken, kardeşlerim soygun yapmak için hazırlanıyor. Polisin meşgul olduğu

söz konusu partilerin çağrılarına cevap verme görevini üstlendiğimizde, grev için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdik. Ancak, gerçek korkuya kapılmışken bunun ironisi karşısında başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Eğer planladığımız gibi gerçekleştirirseniz, tek bir mermi bile yere değmez," diye hatırlatıyorum ikisine de, kalbim durmaksızın çarparken onlarla birlikte gitme ihtiyacı ağır basıyor. Geçen yıl çok şey başardık ama bu açık ara en riskli olanı. Bu soygunu benim planladığım gerçeği hiç de hoşuma gitmiyor. Plan yeterince basit olmasına rağmen. Topladığımız ekip ve her birinin özel beceri seti arasında - değerlendirdiğim ve atadığım - bir çocuk oyuncağı *olmalı*. Beni *tedirgin* eden şey *çaldığımız kişi* tarafından fark edilme riski - *Triple Falls Kasabası*. Odanın fonları ve hazinesi. Bizim payımız on sekiz bin. Çok belli etmemek için Roman'ın son katkısından birkaç bin daha az. Paranın gideceği yeri değiştirmeye karar verdiğimiz bir katkı.

Bu bizim ilk gerçek sınavımız ve Roman'ın övünerek anlattığı gibi, para kapma işi kusursuza yakın olmasaydı bunun aptalca olduğunu düşünürdüm. Yine de, omurgamdaki tedirginlik hissine engel olamıyorum.

"Siktir et," diyorum, giyinmek için bir yelek kapıyorum. Dom kıkırdıyor ve elimden çekip alıyor.

"Yakalanırsak," diyor Dom, elindekini yere fırlatarak, "saçını uzun ve sıkı kestiremezsin ve ben bunu kaçırmam. Git kendini oyalayacak bir şeyler bul."

Garajın etrafında, düzgün bir şekilde tamir etmek için yeterince odaklanamayacağım arabalara bakıyorum. "Pek olası değil."

"Ve bizim sorunumuz değil," diye kestirip atıyor Dom, sesi şakacı, gözleri ise tam tersi. "Riske atılamayacak kadar değerlisin."

"Peki sen değil misin?"

"Bunu aşmıştık," diye iç geçiriyor Sean, paketinden bir sigara çıkarıp Zippo'sunun fiskeyle yakıyor. "Bu gece için içimde iyi bir his var."

"Mide bulandırıcı bir iyimsersin, bu yüzden endişelerimin hiçbirini azalmıyor," diye alaycı bir şekilde çıkışıyorum.

"Siz iki kara kara düşünen pislik arasında, birinin işleri hafifletmesi gerekiyor. Kabul et, ben senin yang'ınım bebeğim," diyor Sean, silah zulasını iki kez kontrol etmeden önce cırt cırt göğsüne sarıyor. Kendi hareketleri artık bir silah uzmanına ait. Etkileyici bir şekilde büyüyen yeteneklerinin bir parçası.

"İçindeki kontrol manyağı" -Dom konuşuyor- "boşuna endişeleniyorsun. Hallet şu işi," diye emrediyor bana. "Sen Sam Amca için sınav çekerken biz bu tür şeyleri tek başımıza çok yapacağız, o yüzden buna alış."

İtiraz etmek için tekrar ağzımı açıyorum ama Dom bakışlarıyla sözümü kesiyor, gözleri tıpkı teyzesininki gibi hesapçı. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki, bu çok esrarengiz ve şüphesiz bu yüzden de pek anlaşıyorlar.

Dom beni rahatlatmak için, "Üçümüz arasında en büyük fedakârlığı yapmak üzeresin," diyor.

"Bu bir fedakârlık değil," diyorum. "Bu bir plan."

"Bu senin özgürlüğün," diye hatırlatıyor Sean. "Buna ne dersin?" diye soruyor bir duman bulutunun içinden. "ABD hükümeti en az dört uzun yıl boyunca *senin kışına sahip olmak* üzere ve bunun karşılığını sana asla ödeyemeyiz. Hiçbir şekilde."

Sean sigarasından son bir nefes çekip botunun altında ezmeden ve saçlarımı okşamadan önce Jeremy ve Russell dışarıda tuttukları minibüsten korna çalıyorlar. "Uslu bir çocuk ol ve yerinde otur. Annen ve baban hemen dönecek."

"Siktir git."

Sean kıkırdarak, "Ben de seni seviyorum, kardeşim," dedi. "Eğer kötü bir şans eseri geri dönemezsem, en çok seni özleyeceğim."

"Kırıldım," diyor Dom bir gram bile duygu belirtisi göstermeden. "Sonra evimde buluşuruz," diyor bana.

"Orada olacağım," diye onu temin ederim.

Onlar bölmeden çıkarken, ikisine de ciddi bir şekilde başımı sallıyorum ve garajı kapatırken elimden geldiğince barışıyorum. Dakikalar sonra, bir benzin istasyonunun önünde oturuyorum ve tam dışarı çıkmak üzereyken telefonum çalıyor.

"Hey T, ben de tam aramak üzereydim."

"Aklın nerede senin?" diye soruyor, durumumu hissederek.

"Partiye güveniyorum ama gitmediğim için nefret ediyorum," diyorum.

kamyondan inip benzin istasyonuna doğru yürüdüğünü söylüyor.

"Biliyor musun, teknik olarak partiye ilk katılan sen olacaksın," diyerek nadir görülen bir iltifatta bulundu.

"Bu tam olarak doğru değil, değil mi? Fransa nasıl?"

Soğutucudan bir soda alarak soruyorum.

"Aynı şeylerden çok fazla var."

"Bugün burada olacağını sanıyordum." O cevap verirken Dom'un hayal kırıklığını ona söyleyip söylememeyi tartıyorum.

"Şimdi biniyorum."

Delphine'i verandada bıraktığımdan beri ilk gerçek gülümsemem.

"Sean da çok sevinecek." "Hazırlar mı?"

Kalbinin atmasının en büyük sebebinin kardeşi olduğunu bildiğimden, "Daha da fazlası," diye onu temin ediyorum. Sean ve ben de diğerlerinin sebebiyiz. Son birkaç yıldır kendi ailemi yavaş yavaş kaybettikten sonra farkına vardığım şey, kardeşlerimle bir bütün olduğum. Doğumevinde Jane ve onu kontrol ettiği ilk günden beri beklenmedik bir şekilde Charlie'yle meşgul olan Barrett'ı saymazsak. Söylentilere göre Charlie onu kovalıyormuş. Barrett'a göre çok fazla kovalamaca yok ama uzun vadede bu işin içinde olduğunu açıkladı. Bunu zaman gösterecek. Saatim durmadan ilerlemeye başladığından benim uzun mesafeli kovalamacam hâlâ havada. Tobias konuşarak beni şaşırttığına soğutucuya bakıyorum.

"Nereye gittin?" T yönlendirir.

"Özür dilerim, süvariler eve gelene kadar kafamı dağıtmanın bir yolunu arıyordum." *Çocukluk evine koşup kendimi teyzene gömmeyi içermeyen bir yol.*

Bu anlamda, bu durum biraz berbat ama onun için buna değer. Şu anki çıkmazım, Delphine'e bana gelmesi için alan ve zaman tanımaya çalışıyordum, ancak Dom'un onunla evinde buluşma emriyle bu zamanlayıcı ayarlandı. Delphine'in

Göğsümde hissettiğim duygu, ortaya çıkmak için bir bahaneyle protesto etmek değildi. Onunla ve aldığı kararlarla yüzleşmek zorundayım. Ancak o gecedan beri cep telefonumun çalmaması iyiye işaret değildi.

"Beni bilgilendirmeye devam et," diyor ve bunu bir rica olarak söylemiyor. "Tamam," diyorum, "yakında görüşürüz."

"Tyler."

"Evet, T?"

"Bana her şeyi anlatıyor musun?"

"Ben kişisel konuşmam," diyorum ona, bir paket cips ve kurutulmuş et alıyorum.

"Evet kardeşim, bu konuda kendini çok net ifade ettin. Ama ben buradayım."

"Biliyorum." İçkiyi ve atıştırmalıkları tezgâha bıraktıktan sonra elimi saçlarımın tepesinde gezdiriyorum. Kasiyer tünediği yerden kalkıyor, yakındaki bir taburede ciltsiz bir kitap okuyor.

"Dürüst olmak gerekirse, saçımı kestirmek için sabırsızlanıyorum."

Hattan derin bir kıkırdama sesi geliyor. Tobias bana, "Yine de," diye hatırlatıyor.

"Evet, lanet ödeme." Bu adımın pek çok planımızı harekete geçireceğini bilerek yarı sırtıyor, yarı yüzümü buruşturuyorum. "Yakında görüşürüz, kardeşim." Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bana çarpmadan bir saniye önce aramayı kesiyorum.

"Vay, dostum, ateş nerede?" Kıkırdarak soruyorum, eğilip küçük adamın ağzına ketçap bulaştığını, çiğnerken minik parmaklarının da ketçaba bulandığını görüyorum.

"Ne yiyorsun?"

Küçük çocuk koyu kahverengi gözlerini kocaman açarak, "Tavuk nugget," diye cevap verir.

"Öyle mi? Tavuk nugget severim," diyorum.

"Kusura bakma dostum," diyor kasiyer.

"Sorun değil," diyorum, bir kadın koridorlardan bize doğru koşarak onun adını söylerken küçük adamın yüz hatlarını inceliyorum.

"Sen misin? Sen Zach misin?" Ben soruyorum.

"Ben, Zach." Ketçap kaplı küçük bir parmağını gsne bastırıyor.

Kadın yaklaşırken nefes nefese "Aman Tanrım, zr dilerim" diyor. "ok özür dilerim," diye uyarıyor, yürümeye başlayan çocuğu kucağına alıyor ve kasiyere buz gibi bir yan bakış fırlatmadan önce ikimiz de ayağa kalkıyoruz. "Size sayım yaptığımı ve ona göz kulak olmanızı söylemiştim."

"Sorun değil," diyorum ona, "o çok sevimli."

"Beş elli iki tutuyor," diyor kasiyer.

Gözlerimi bana doğru uzanan çocuktan ayırmadan ona bir banknot uzatıyorum.

"Del beni," diyor Zach.

"Bu gece olmaz, dostum, ama belki başka bir zaman," diyorum ona, saçlarını karıştıarak.

"Senden hoşlanıyor," diyor kadın gülerek, gözleri benimkilerle buluşuyor ve donup kalmadan önce kısa bir süre üzerimde geziniyor. Ağzını açıp aynı hızla kapatırken, gözleri benden kasiyere kayarken bana karşı hızla değişen tepkisine kaşlarımı atıyorum. Bir saniye sonra, Zach sürekli bana doğru uzanırken, bana ulaşmak için kollarında kıpırdanırken, az önce koşturduğu koridora doğru başını sallıyor.

"Del beni!"

"Yani, şimdi onu geri alacağım," diye ekliyor sanki bana daha fazla mazeret borluymuş gibi. "Bunun için gerçekten zgnm," diyor gözlerinde yalvaran bir bakışla. şaşkınlıkla, dönüp benzin istasyonunun arka tarafındaki açık kapıya doğru kaçmadan önce ona yavaşça başımı sallayarak cevap veriyorum.

Ne oluyor lan?

Onun hızlı geri çekilişi karşısında şaşkınlık içinde, para üstünü açık avucuma bırakan kasiyere dönüyorum. "Bu sizin karınız mı?"

Başını salladı. "Evet."

Kaçtığı yöne doğru bir bakış attım. "Tanıdık geliyor."

"First Baptist'e mi gidiyorsun? Koroda şarkı söylüyor." "Hayır, buralı olmalı."

"Evet, çoğu gün burada çalışıyor." "Grace!" diye bağırmadan önce kasanın hemen yanındaki boş gümüş basamaklara bakıyor.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor, hayatımın en kötü gecelerinden birinde bir bardan gelen net bir görüntü süzülüyor.

"Ne?" Grace arkadan sesleniyor.

Kahramanımı kaybettiğim gece.

"Ön tarafta plastik poşetimiz kalmadı!" diye bağılıyor. Tüm güvenlik hissimi kaybettiğim gece.

"Tim, burada biraz meşgulüm!"

Damarlarım kaynamaya başlarken "Çantaya ihtiyacım yok," dediğimi duyuyorum. Elimdekileri tezgâhtan alırken Tim'in iyi geceler dileğini zar zor fark ediyorum. Kapıdan çıkmadan hemen önce, arka odanın kapısında duran kadının dehşete düşmüş gözleriyle karşılaşmak için koridorların üstünden geriye bakıyorum. Oğlunu tutarken kendi gözleri çoktan bana dikilmişti. Saçları ve gözleri benimkilerle ve babaminkilerle aynı renkte olan bir oğul. Ailemin yok olmasında payı olduğu için yüzündeki suçluluk ve korku ifadesini gölgeliyordu. Babamla bir ilişki yaşayarak ve onu annemin yatağında becererek.

Babamın lütfu, ama benim yıkımım.

* * *

Dakikalar sonra, Delphine'in evinin önündeki kaldırıma yanaştığımda garaj yolunda tanımadığım bir kamyon görüyorum. Gözlerimi kırıştırırken kıpkırmızı bir renk görüşümü çalmakla tehdit ediyor. İçinde bulunduğum durumdan kurtulup ona geri dönmek için uzun dakikalar harcadığım görüşümü. Fırtına kapısına bakarken, kalbim bunun ne anlama gelebileceği düşüncesiyle teklerken kıskançlığın beni harekete geçirdiğini hissediyorum.

Yapmazdı.

Hayır, lütfen,

hayır.

Yok artık.

Kalbim gümbür gümbür atarak kamyonetimden çıktım ve tam yirmili yaşlarının sonlarında görünen bir adam merdivenleri çıkarken

-Ön kapıdan dışarı adım atıyor. Bir anda boynunu kavrayıp ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırarak onu ölçüp biçiyorum. Bir saniye içinde boynunu kırmanın ve ondan kurtulmanın ne kadar kolay olacağını anlıyorum. Aynı süre içinde, bu eylemi gerçekleştirsem ne kadar az hissedeceğimi de kolayca değerlendiriyorum. Yüzü kızarmaya başlayınca elimi hafifçe gevşetiyorum, onu tepeden tırnağa tararken anında kekelemeye başlıyor. "Hey dostum, ne olduğunu bilmiyorum-"

Boynunu sıkarak onu evin kenarına yapıştırdım, elimle ondan hiçbir mazeret istemediğimi açıkça belirttim. Bunun yerine, uyarıyı dikkate almazsa yerine getirmeye niyetli olduğum bir tehdit savuruyorum.

"Tek kelime daha etmeden git, yoksa varlığın sona erecek." Ağzını açtığında, gözlerimde cinayet olduğunu bilerek son bir uyarıyla çenemi sarsıyorum. "Bin şu lanet kamyonetine" - gözlerimi gömleğinin üzerindeki isme dikiyorum- "Eric, ve uzaklaş."

Bakışlarımda yaklaşan ölümünü görüyor olmalı çünkü kamyonetine koşmadan önce onu serbest bıraktığımda bana sürtünmekten bile kaçınmayı başarıyor. Adrenalin etkisini gösterirken fırtına kapısının kolunu kavriyorum, aylar önceki uyarısı kulaklarıma ulaşip ruhuma yılan gibi girerken bile ona karşı koymak için elimden geleni yapıyorum.

"Bana bakın. Ben bir caniyim."

Kapının hemen dışında, öfke sisinden kurtulmak için uzun, sakinleştirici nefesler alıyorum. Yeterince dengelendiğimi hissettiğimde, nefes almanın göğsümdeki cehennem ateşini hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadığı eve giriyorum. Kulaklarım dik, suyun aktığını duyuyorum. Koridorda onun yatak odasına doğru yürürken kalbim adımlarımla birlikte gümbürdüyor.

"Kendimi sabote ediyorum ve birçok affedilmez hata yapıyorum."

Yatak odasının kapısından içeri daldığımda, yatağını karıştırırken onu korkuttuğumu bildiğimden, suyun şıptısını duyuyorum. Görmek bile yanmamı hafifletmiyor, her zaman olduğu gibi yine aynı dağınıklık. Birkaç uzun saniye boyunca derin derin nefes alıp veriyorum, sonunda dikkatimi banyoya verdiğimde Delphine'in küvete yaslandığını görüyorum, gözleri artık kapalı

-Yanındaki yerde bir şişe Smirnoff vardı.

Ne zamandır nefes alıyordum?

Birkaç adım atarak kapı aralığından ona bakıyorum, o ise gözlerini kapalı tutuyor ve beni bilerek görmezden geliyor. Çoğunu gizleyen sütlü suyu temizlerken onu küvetten çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum, buğulu yüzeyin üzerinde çıkıntı yapan tek şey göğüslerinin üst kısmı. İpeksi siyah saçları çoktan sırlıklam olmuş, gür dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrılıp kendine özgü sırtışına dönüşürken kirpiklerinde su damlacıkları belirliyor. "Bakmaya devam edecek misin yoksa-"

"Onu becerdin mi?" Sesimdeki ıstırapı duyabiliyorum ve kırılganlığımın ortaya çıkmasının umurumda olmadığına karar veriyorum. Eğer bu onun bizi engelleme girişimiyse, tam olarak en zayıf olduğum yerden vurdu. Rakibini ve beni nasıl yok edeceğini çok iyi biliyor.

Sorum karşısında omuzları kaskatı kesiliyor ve metal gözleri açılana kadar çok uzun saniyeler geçiyor. Gözlerinin içinde çok uzun zamandır görmediğim bir bakış var.

Beni düşman ilan eden bir bakış.

"Tyler," diye iç geçiriyor hayal kırıklığına uğramış gibi, "sana söylemiştim-" "Yaptım. Sen. Siktin mi? Onu?"

Cevap olarak değil ama kızgınlıkla başını sallıyor. "Sana geçen hafta da söyledim, şimdi de söylüyorum, hiçbir erkek bir daha benim üzerimde hak iddia edemezsin."

"Alain," eski sevgilisinin adını söylüyorum, "sana asla sahip olmadı. O sadece seni manipüle etti ve sen de ona izin verdin."

Bekleyen votka şişesini kaldırıp kapağını açıyor ve sanki ben tek kelime etmemişim gibi uzun bir yudum alıyor. "Ne olduğunu bilmiyorsun

konusuyorsun." "Sanırım biliyorum."

"O bir aşamaydı," diye iç geçirdi, "benim senin için olduğum gibi çok tehlikeli bir aşama."

"İşte burada ne konuştuğunu bilmiyorsun," diye çıkışıyorum, onunla alay ederek.

"Haklısın. İngilizceme asla hakim olamayacağım. Belki de Fransa'ya geri dönmeliyim. Benim işim bitti," diye fısıldıyor.

"Gerçekten onu senin büyüttüğünü mü düşünüyorsun?"

"Merhaba maskesiz Tyler." Sırıttıyor. "Sonunda buradasın ... ama kendini beladan ve hakaretlerinden kurtar, Asker. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar." Bunu söylerken bile sesi titriyor. "Sana hiçbir şey vermedim," diye iç geçiriyor. "Gözlerinde o bakışı gördüğüm ilk andan beri. Nerede yanlış yaptım?"

Sözleri beni çileden çıkarıyor. Bunu gördüğünü bilmeliydim. Her zaman gördü. "Çünkü arkana baktın," diyorum, sesimdeki öfke titremesi açıkça belli oluyor.

"Hala anlamadın mı? Çok zekisin Asker, ama bu duygular seni daha az zeki yapıyor. Belki de sana öğretmem gereken tek şey budur." Cansız gözleri küvetin karşı tarafına bakmadan önce bana doğru dönüyor. "Aşk *nazık* değildir, asla buna değmez ve beklemeye değmez."

Bitirdiğinde zaten onun yanındaydım.

"Evet, buna içelim." Şişesini kapıyorum, hissedeceğimi anlayana kadar birkaç uzun yudum alıyorum.

Şimdi küvetin kenarına tünemiş, ona bitişik oturuyorum, kendime ziyafet çekiyorum, su her saniye daha da berraklaşıyor. Boyut olarak çok küçük. Sıkı bacaklar, tatlı, kıvrımlı kalçalar, mükemmel dolgun göğüsler ve ağız sulandıran koyu gül rengi meme uçları. Benim durumumda onu çıplak görmek çok acı verici. Altındaki vücudu ilk kez gerçek anlamda görüyorum ve onu boğmak istememe rağmen, içinde boğulmayı çok daha fazla istiyorum.

Şişesini ulaşamayacağı bir yere koyarken "Kafamı suyun altına sokmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bu çok acımasız bir hareketti General, ama bu benim için bir oyun değil, o yüzden kararını ver," diye çıktım.

"Benden istediğin sevgiye hâlâ layık mıyım?"

"Söz konusu sen olduğunda gerçeği aramak zorunda değilim. Bu *senin* kafa karışıklığın, benim değil. O küçük saçmalık perdesinin ardında kim olduğunu biliyorum." Avucumu suyun üstünde gezdiriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Cevap ver bana."

Dilsiz kalıyor, ifadesiz bir şekilde bana bakıyor, gözleri tüm sıcaklıktan yoksun.

"Tanrım." Başımı sallıyorum. "Rolünü gerçekten çok iyi oynuyorsun."

"Ben rol yapmam," diye tersliyor. "Ne senin için, ne de başkası için."

"Belki de değil. Kendini yok etmen ve sabotajın prova edilemeyecek kadar dağınık. Yaptım. Sen. Siktin mi? Onu?"

"Evine git, Tyler. Bunu hiç düşünmemeliydim."

"*Evimdeyim* ve başka bir pisliği temizlemek için tam zamanında geldim," diye tıslıyorum. Eğilerek yavaşça boynunu kavriyorum, başparmağımı nabzının sabit bir hızda attığı noktaya doğru kaydırıyorum -sadece aktif olarak seks yapmış ve herhangi bir tür yüksek seviyeden inen birinin hızlandırılmış ritmi değil. Yine de, boş ve yalancı gözleri üzerimde gezinirken ifadesi sakın ve meydan okurcasına kalıyor.

"Benim pisliğim Tyler, senin değil." "Bunu göreceğiz."

Elimi tutup sıkıyor ve kendi nefesini kesiyor. "O senin içinde değil."

Havasını tamamen kestim. "Ne yazık ki yanıyorsun, ama seni asla incitmem. Bunu biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun. Fiziksel ya da başka türlü. Senin incindiğin şekillerde değil. Onun seni incittiği şekilde değil. Ama evlendiğin o pislikten farklı olarak, senin için *savaşacağım* Delphine. Seni benim yapmak ve benim kalmanı sağlamak için her şeyimle savaşacağım. Gülümsemenizi ve mutlu olmanızı sağlamak için. Seni

Korkudan arınmış güzel bir yüz. İçimde nefes olduğu sürece seni korumak ve güvende hissettirmek için."

Nefes alabilmesi için elimi gevşettiğimde gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve yüzüme gülüyor. "Yatağın geçmedi mi-"

Bir anda sırlıklam olmuş bedenini küvetten çıkarıp onu bekleyen kucağıma çekiyorum. Sırtını göğsüme yaslamış, ben onu sabitleyip çelik gibi kavradıkça çırpınıyor.

"Bırakın gideyim."

"Ne kadar zayıf bir protesto, bunu istemezsin. Sadece sana farklı olduğunu göstermek isteyen bir adamla savaşıyorsun... onunla yattın mı?" Konuşurken sesimdeki çatlağı duyabiliyorum.

"Seni boşalttı mı?" Bacaklarını açıp her birini dizlerimin üzerine koymadan önce soruyorum. Karnını avuçladığımda ve yürüdüğüm ince çizgiyi aşmamaya dikkat ederek bir süre dinlendiğimde hiç mücadele etmiyor. Sessiz kaldığında, avucumu indirip bir parmağımı amımdan geçiriyorum, az önce başka birinin ona dokunduğu düşüncesinden tiksiniyorum.

Kendimi devam etmeye zorlarken göğsüm cehenneme dönüyor, onu affedip affedemeyeceğimden emin değilim ama bir sonraki nefeste affediyorum. Bu savaş bitmeden önce muhtemelen binlerce kez daha affetmek zorunda kalacağımı bilerek.

"İçine boşaldı mı?" Mırıldanıyorum, kalbim duracak gibi oluyor.

Sessiz kalıyor, sessizliği içime işlerken vücudu uysal.

"Beni öptüğün için kendini cezalandırmak için seni kullanmasına izin mi verdin? Beni geri istediği için?" Elimde kıvranmaya başladığında bir parmağımı daha içine sokuyorum.

"Seni becerirken *benim* olduğumu mu hayal *ettin*?"

"Hayır," diye tersliyor, kot pantolonum ve tişörtümle beni ıslatırken kalçalarımı onunkileri genişletmek için genişlettiğimde.

"Sana *bir şey hissettirdi* mi? Çünkü *hissettiğimi biliyorum*."

Savaştığın şey bu. Ben değilim."

Bir parmak daha eklediğimde inliyor ve parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırırken kollarımda titremeye başladığını hissediyorum. İçeri ve dışarı.

"Hayır, bunu yapamazsın, değil mi? Hiçbir şey hissetmiyorsun. Sadece boş bir kabuk, sadece istismar için ya da hangi siki seçersen seç."

İşte o zaman, parmaklarımla onu becermeye devam ederken, onu açarken, klitorisine onu tahrik edecek kadar baskı uygularken, onu saran kollara pençelerini geçirerek saldırıyor. Başını kendi başımla sabitleyerek dudaklarımı kulağına götürüyorum.

"Sorun ne, Delphine? Lanet olası sonuçların çıkarılmasını istiyorsun ama kimsenin bunu dile getirmesini istemiyor musun? Bu kararı tekrar tekrar veriyorsun ve birilerinin seni farklı görmesini mi bekliyorsun? Seni farklı görmelerini. *Daha fazlası* olarak görülmek istiyorsun ama bu şekilde davranıyorsun."

Başını benimkinden ayırıp dönüyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni *asla* sevmeyeceğim."

"Başladın bile," diyorum kendimden emin bir şekilde, o yanık benimle yoluna devam ederken bile. "Ve bununla savaşıyorsun. Ediyorsun da. Bu yüzden ikimizi de cezalandırıyorsun. Bunu sahneye mi koydun yoksa sonuna kadar mı izledin? İşte burada takıldım. Tahmin et ne oldu? Elinden geleni yaptın ve duygularım değişmedi. Onları değiştirmek için bana yapabileceğin hiçbir şey yok. Yani küçük gösterin boşunaydı."

"Seni *asla* eğitmemeliydim," diye tersliyor. "Seni *asla* daha fazlası olarak görmedim. Kendine yalan söylüyorsun."

"Şimdi bu konuda hemfikiriz, olana kadar, hala oluyor. Bak, ikimiz de *açız* ama *açlıktan ölen sensin*. Buna ne kadar ihtiyacın var ve ben sana bunu vermek için ne kadar çaresizim." Parmaklarımı içeri bastırıyorum ve kalçalarını bana doğru savururken uçlarını G'sinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve sadece benim dokunuşum için değil, içimdekiler için de."

Ona istediğim gibi dokunmaya başladığımda başı omzuma düşüyor, parmaklarımı yavaşlatıp şişmiş etinde gezdirirken klitorisini şefkatle okşuyor, sikim

Altında tam direği geçti. "O aç kadını besleyeyim mi?"

"Lütfen... dur" diye yalvarıyor ve ben de hemen duruyorum. Elimi çektim ve kollarımda gevşedi.

"Özür dilerim," diye kabaca mırıldanıyorum, kalbim benim adıma konuşurken geri kalanım onun cevabının ne olduğunu umursamayacağıma karar veriyor. Onu ayağa kaldırarak çenesini yukarı kaldırıyorum ve güçlendirilmiş çelik gözlerini benimkilere dikiyorum. "Ben bunu hak etmiyorum. Sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. Lütfen Delphine," diye yalvarıyor gergin, kanayan kalbim, "söyle bana. Onu becerdin mi?"

Cevap vermeyince, banyo kapısına doğru yürüyüp durmadan önce onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum.

"Bu gece sadece bir konuda yalan söyledim," diyorum, çenemdeki yanan gözyaşını silerken ona dönüp bakıyorum. "Eğer beni incitmek istediysen, iyi oynadın. Özgürce kanıyorum ve senin için, ne kadar ihtiyacın olursa o kadar kanamaya devam edeceğim. Bana atacağın her şeye katlanacağım. Her şeyi. Günahlarını yiyeceğim, yanlışlarında yıkanacağım, seni incitmelerinin bedelini ödeyeceğim. Hepsini senin için alacağım. Sırf seninle olma şansı için her şeyi göze alırım."

Onu affedebilsem bile, bu gece ona vermek istediğim hiçbir şeyle ilerleyemem, göğsümdeki yanma çok çiğ. Ben kapıyı açarken, o cevap veriyor. Sesi zayıf ama yumuşak fısıltısını duyuyorum. "Hayır."

Sırtım hala ona dönük, boşta duruyorum, nefeslerim yukarı çektiğimden beri ilk kez daha kolay gelmeye başlıyor. Bu kadın benim sonum olacak. Zaten öyle. Sabırlı davrandım çünkü başka seçeneğim yoktu. Yüzümü ona dönüyorum, gözlerim damlayan vücudunda geziniyor. Çok güzel ve çok tehlikeli. İhtiyaç beni kuşatıyor, ama ben eylemler yerine sözlere yöneliyorum.

"Bana bekleyeceğini söyle."

"Hayır," diyor göğsüne bir havlu tutarak. "Bana *bir şey* ver."

"Bu bir hata olur."

"Tüm kalbimle katılmıyorum, ama madem bunları yapma konusunda bu kadar iyisin ve özür diliyorsun, benimle de bir tane yap, sana aksini kanıtlayayım."

"Tyler," diye fısıldıyor. İsmimin dilinde kıvrılmasıyla havluyu kapıp fırlatıyorum, sonra da onu kendime doğru çekip hissettiğim her şeyle ona bakıyorum.

Bir saniye sonra, patlayıcı bir öpücüğe kilitlendik, o açgözlülükle beni öperken diller düello yapıyor. Çıplak kıcını avuçlayarak onu yerden kaldırıyorum, ayakları sallanıyor. Başımı kollarının arasına alıyor, dilimi öfkeyle emerken parmakları saçlarımı kazıyor. Ben de aynı açgözlülükle besleniyorum, muhtaç, acil inlemeler boğazını gümbürdetirken bırakmıyorum. Ancak o zaman onu yatağının önündeki halının üzerine bırakıyorum.

Bir adım uzaklaşıp ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, çünkü son kontrolüm de kırılmakla tehdit ediyor.

"Yatağa uzan, bacaklarını aç, ellerini kalçalarının üzerine koy ve gözlerini benimkilerden ayırma."

Otuzuncu Bölüm

TYLER

"Yatağa gir, bacaklarını aç, ellerini kalçalarının üzerine koy ve gözlerini benimkilerden ayırma."

Niyetimi görmesine izin verdiğimde gözleri meydan okuma ve sıcaklık karışımıyla parlıyor.

"Ya yatağa gir Delphine ya da gitmemi söyle. Daha fazla dayanamayacağım."

Dudağını ısıyor, kırılganlığı her zaman olduğu yerde, düşmanlığının yüzeyinin hemen altında. Geri adım atarak spor ayakkabılarımı çıkarıyorum, gömleğimi yumruklayıp yere atıyorum. Öfkeden kudurmuş sikimi gevşetmek için kemerimi çözdüğümde, arzu dolu bakışları üzerimde geziniyor. Neredeyse iki yıldır yalvardığım her şey bu ve kot pantolonumu çıkarıp boxer'ımı üzerimde bırakırken bu görüntünün keyfini çıkarıyorum.

Gümüş gözleri parlıyor, yavaşça kendini yatağa bırakıyor, bakışlarımı tutarken dirseğine dayanıyor. Ben boxer'ıma gömülüp, kontrolümü kaybetmemek için öfkeden kuduran sikimi boğarken, hava uğultulu bağlantımızla yoğunlaşıyor.

Yatağa geri dönüyor, kapalı bacaklarını dizlerinden kaldırıp yavaşça, çok yavaşça benim için kendini açıyor. Ben teninden damlayan su damlacıklarını takip ederken titreyen ellerini kalçalarının üzerine koyuyor ve onu gördükçe susuzluğumun dayanılmaz bir şekilde artmasına izin veriyorum.

Çıplak, açık, istekli ve itaatkâr, gözlerindeki bakış şehvet ve izin karışımıyla dolu.

Şu an ölebilirim.

"Kıpırdama," diye emrediyorum altımda yatan nefes alan fanteziyi hafızama kazırken. Onunla ilgili her şey mükemmel, her bir santimi.

Gözlerimi açgözlülükle gezdirerek, gül gibi meme uçlarını, dolgun karnını avuçluyor ve dokunuşlarımdan hâlâ şişmiş olan, parıldayan amına doğru indiriyorum. Yatağın ucuna doğru ilerleyip uzanıyorum ve yavaşça kıcını yatağın kenarına doğru çekiyorum. Onu doğrudan ağzıma çekmeden önce iki dizini de tuttuğumda ayna rengi gözleri benimkilere sabitleniyor.

Sırtını anında kamburlaştırıyor, amının tamamını hararetle emerken dudaklarından bir çığlık çıkıyor. Parmaklarım ve dilimle onu parçalara ayırmadan önce hevesle tadına baktığımda ses hem iğrenç hem de sarhoş edici.

Misk kokulu tadı doğrudan sikime giden bir paratoner görevi görüyor. Şu anda sevinçten ağlayan bir horoz, gece koşularımda uydurulan hayallerin ve fantezilerin birikimiyle öfkeleniyor. Her bir fantezi, her bir bakış, hepsi bu ana yol açıyor.

Gözler kilitli, hırıltılı iniltileri odayı doldururken onu hassasiyetle yalıyorum ve keşif dilimin altında titremeye başlıyor. Çok yakında, çok yakında, kalçalarını başımın etrafında kenetliyor ve kükrüyor. Onu dışarı çekmeye kararlıyım, hareketlerimi yavaşlatırken kontrolü sağlayarak geri çekiliyorum. Günler önce onu aç bırakmıştım ve şimdi verdiği tepkiden de belli oluyor.

"Benim için aç," diyorum ve dizlerini omuzlarıma asmadan önce bacaklarını anında daha da açıyor. İşaret parmağımı kaldırarak yavaşça içeri itiyorum, amının ağzını kapatıyorum ve hemen içindeki etli pedle alay ediyorum ve kalçaları hızlı bir şekilde tepki veriyor. Çok duyarlı. Bu çok iyi. Çok iyi.

Karnını avuçlayarak, klitorisini ağzıma almadan önce aşağı doğru bastırıyorum ve G noktasını uyarmak için parmağımı içeri sokuyorum. Hemen yanından bastırarak, parmağımı tüm duvarı boyunca hassasiyetle hareket ettiriyorum, dilimi klitoris boyunca hızla gezdirirken onu hazırlıyorum. İnlemeleri artmaya başladı,

uyarılmanın etkisiyle titremeye başladığında, adımın hararetli sesiyle birlikte.

"Tyler," diye hafif bir korku ve soruyla soluk soluğa kalıyor, içindeki hislerden emin değil. Yanıt olarak parmağımı hızlandırıyorum, saf şehvet sarmalında onu istediğim yere yaklaştırdığımı biliyorum.

"Mon Dieu," diye dramatik bir şekilde haykırıyor. Gülemeyecek kadar tahrik olmuş bir halde parmağımı şişen duvarı boyunca gezdirmeye devam ediyorum, bir yandan klitorisinin ucundaki minik topu çekiçleyerek yapıyı en üst düzeye çıkarırken bir yandan da tamamını uyarıyorum. Uylukları titrerken, orgazmı çağırırken çığlığını boğmak için tam zamanında ağzını avuçluyorum. Zirveye ulaştığında, öfkeyle kasılıyor, çarşafları kavrayıp tamamen çözülürken vücudu saldırıyla titriyor.

Tam patladığında parmağımı ondan çekiyorum, klitorisi boşalırken dilime karşı güçlü dalgalar halinde spazm geçiriyor, gevşeyene kadar uyluklarını ve çarşaflarını ıslatıyor.

Tekrar eğilerek, başka bir orgazm boyunca onu inatla yaladığım için hassasiyeti nedeniyle benimle kısa bir süre mücadele ederken çalışmalarına devam ediyorum - parmağımı onu ateşleyecek yerlere hedefliyorum. Parlayışını izlemek için ayağa kalktığımda, tenini kaplayan terin parlaklığından ve sonrasında parlayışından zevk alıyorum. Göğsü pompalanıyor, gözleri şaşkınlıkla bana bakarken dudakları sürekli şaşkınlıkla aralanıyor. Muhtemelen az önce vücudunu kolaylıkla manipüle etmemden, daha büyük olasılıkla da kendi isteğimle çağırdığım zevk miktarından dolayı.

İçimden, bunun ona fiziksel olarak hissettirebileceklerimin sadece başlangıcı olduğu gerçeğinden zevk alıyorum. Gözlerindeki soruları görebiliyorum ama boxerımı çıkarıp kendimi ona tamamen açarken başımı sallıyorum. Bedenimi ölçerken gözleri daha da açılıyor ve ona neden hazırlık sanatında ustalaştığımdan emin olduğumu görsel olarak gösteriyor.

Onu elimden geldiğince hazırladığımı bildiğimden, titreyen bacaklarını kalçalarımın etrafında sabitliyorum. Yanındaki yatağı avuçlayarak

Gözlerim güzel yüzünün her santimini izlerken ona itiraz etmesi için son bir şans veriyorum.

Bana bakıyor, sırlıklam olmuş akik saçları şiltinin üzerine yayılmış, gözlerim ona doğru parlıyor. Bu her ne kadar gerçeküstü bir his olsa da, aynı zamanda doğal ve kaderde varmış gibi de hissettiriyor.

"Bu konuda, bizimle ilgili hiçbir şey yanlış değil," diye mırıldanıyorum, bizi hizaya getirirken, titreyen ellerini geçici olarak kaldırıp göğsümde gezdirmeye başlarken ucumu yarığı boyunca gezdiriyorum. Sessiz dokunuşu yeterince izin veriyor. Aletimi aramızda tutarak, başımla açıklığını kızdırıyorum, bacaklarını benim için biraz daha açana kadar sırlıklam yarığını tekrar tekrar yukarı ve aşağı sürüklüyorum, gözleri kapanıyor. Daha fazla izin.

Onu tek bir hamlede ele geçirmeye kararlıyım, tam da bunu yapmak için itiyorum ki, tek bir anlama gelebilecek boşucu, kusursuz bir dirençle karşılaşıyorum. Bunu hissedince geri çekilip ona bakıyorum ve gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. Omuzlarımı kavrayıp beni kendisine yakın tutarken bile yüz hatları acıyla kıvrılıyor.

"Ne oluyor be?" Aslında bana bir şey verdiğini fark ettiğimde kısık sesle fısıldıyorum. Önemli bir şey. Çok, çok uzun zamandır başka bir erkeğe güvenmediği bir şey - vücuduna erişim.

"Durma Tyler, lütfen," diye fısıldıyor, eli göğsümde geziniyor, gözleri merak ve ihtiyaç içinde bana bakıyor.

"Yaralandın mı?" Kısık bir sesle, çekip gitme isteğiyle söylendim.

Başını öfkeyle sallıyor, ben de ona bakakalıyorum, her şeyi yanlış, çok yanlış anladığım gerçeğiyle şaşkına dönmüş bir halde. Bu gerçek beni kuşatırken kendimi tam bir piç gibi hissediyorum, bu gerçeğin beni nasıl değiştireceğinden çok korkarak kendimi hareket etmeye zorluyorum. Dirseklerimi bükerek yüzünü kucaklıyorum ve dudakları sürekli ayrılırken yavaşça, santim santim içeri itiyorum.

"Özür dilerim bebeğim, çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, vahşi bir inilti çıkarıyor, tırnaklarını körelterek tenimi tırmalıyor.

Sonunda kendimi oturtmayı başarana kadar onu gererken kollarım ve sırtım. Bu his ikimizin de nefesini kesiyor. Bu çok iyi, çok mükemmel.

Özellikle de bacaklarını bana doladığında.

Saçlarını nazikçe yumrukluyorum, boğazını ortaya çıkarmak için geri çekiyorum, boynu ve göğsü boyunca öpücükler fısıldamadan önce yalıyorum. Yavaşça içeri ve dışarı itiyorum, ağgözlülükle onu azgın horozumun her santimini besliyorum, elimden geldiğince nazikçe girip çıkıyorum. İnlemeleri uzun inlemelere dönüşmeye başladığında ve elleri daha acil hale geldiğinde, sonunda gözlerimi kapatıyorum ve kendimi her şeyi hissetmeye bırakıyorum.

Ona birkaç kez hafifçe sokulduktan sonra gözlerimi açıyorum ve fırsatı elimden almasına izin vermeyerek ona bakmak için kaldırıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum arkamı dönüp kendimi onun içine gömmeden önce. "Seni seviyorum amina koyayım," diye haykırıyorum, kalbim hayatımda ilk kez bu gerçeği söylerken onun beyanımı görmezden gelmesine izin vermeyi reddederek. Bana bakıyor, ağzı açık, fiziksel olarak kendimi bağlantıda kaybetmeye başladığımda içsel olarak çözülmemi izliyor, onu öfkeli bir hızla beceriyor. Vücuduna sahip olmak sadece onun uyanış çağrısı, ama benim amacımdan çok uzak. Hepsini istiyorum ve onun mükemmel hissettirmesi, aramızdaki bağlantının aramızdaki büyüyen duyguları güçlendirmesi, sadece her zaman bildiğim şeyi pekiştiriyor.

Ben onunum, onun oldum ve bunun ikimiz için de geçerli olduğundan emin olmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmesinin zamanı geldi.

Uyluklarını daha da açıyor, yavaşça itişlerimi karşılamaya başladığında inlemeler dökölüyor, pantolonların arasından bana sesleniyor.

Aylarca kendimle savaştıktan sonra elde ettiğim en tatlı zafer bu. Bana uzandığında, beni daha yakın istediğinde, öpücüğümü istediğinde, onu yolun bir kısmını içeri sokacak kadar kırdığımı anlıyorum.

Tenine taparcasına öpücükler kondursam da, ağzımı ve daha fazla şefkati ondan esirgiyorum. Güçle bile-

Hissettiğim aşkı işlerken, altta yatan karanlığımızın birleşmeye başladığını hissedebiliyorum - kilit ve anahtar - ve ondan besleniyorum, ona birkaç kez derinlemesine sokuyorum. Bana izin vererek daha da açılmadan önce gözleri tanıyarak parlıyor. İşte o zaman zevkin ötesine geçip biraz acı çekiyorum. Her ahlaksızlık dolu itiş bunun sadece bir başlangıç olduğunu gösteriyor. Her birini karşılayıp kabul ederken adımları haykırıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Onun bunu kabul etmesiyle, uyumluluğumuzla ilgili beklentilerim içime işliyor.

"Böyle mi?" Kalçasını avuçlarken dilimi boynuna doğru sürüklüyorum, ona daha derinden giriyorum, arkasındaki gücün acı verici olduğunu biliyorum, ama onu harekete geçireceğini bildiğim nokta boyunca horozumu sürüklerken onu tam da bu amaç için hazırladım. Sıkıştığı anda bunu hissediyorum, etrafımda patlarken çığlıkları kulakları sağır ediyor, zevk ve acı gözyaşları şakaklarından aşağı yuvarlanıyor ve ben onları dilimle ağgözlülükle yakalıyorum. Ben kalçalarımı şimşek hızıyla pompalayıp geri kalanını da içinden çıkarırken orgazmı sürüyor. Uzun, yoğun saniyeler boyunca boşalıyor ve ben onun yerçekimiyle sarsılmasını izliyorum.

Kalçaları titremeye devam ederken "Aman Tanrım," diye fısıldıyor, vücudu da onu takip ediyor. "T-Tyler, m-m-y G-Tanrım," diye tekrarlıyor, şok içinde bana bakarken kekeleyerek çıkardığı iniltiyle birlikte çenesi istemsizce geveliyor. Uyarımı dile getirmeden önce eğilerek mükemmel dudaklarını yavaş bir öpücüğün içine çekiyorum.

"Bana tutun bebeğim," diye mırıldanıyorum, "her şey çok daha iyi olacak."

Yeniden ayarlayarak, mümkün olduğunca fazla zevk almak için sikimi klitorisi boyunca gezdirerek, ustaca bir hassasiyetle içine pompalamaya başlıyorum. Dudaklarından dökülen övgü dolu mırıltılar bunun kanıtı. Ona verdiğim her küçük ölümle şaşkınlık içinde bana haykırıyor, onu tekrar tekrar eşığe getiriyor, ter içinde kalana kadar acımasızca, acımasızca beceriyor.

O zaman bile, onunla yoluma devam ediyorum. Onu yan yatırıp bacağını kaldırarak içine giriyorum, saçlarından bir tutam tutup arkadan sürmeden önce bir orgazm daha kapıyorum. Bir orgazm daha yaşadıktan sonra, onu yarım düzine şekilde konumlandırmaya devam ediyorum ve onu farklı bir kafa boşluğuna ittiğimden emin olana kadar her birinde boşalmasını sağlıyorum. Sadece Tyler ve Delphine'in var olduğu ve önemli olan tek şeyin onlar olduğu bir kafa boşluğu. Kalplerimiz senkronize olurken ve birlikte atarken iki bedenimizin birleştiğini hissediyorum. Karanlıkta birbirimizden başka hiçbir şeyimiz kalmayana kadar - işte orada, o boşlukta, onu yanımda hissediyorum. Her hareketinde. Gözlerinde, hırıltılı ses tonunda, beni daha da yakınlaştırmak için bana uzanmaya devam edişinde.

Bir saniye daha dayanamayarak kendimi bırakıyorum, sonunda kendi salıverilişimi inliyorum ve boşalırken içine girerek onu sağlıyorum, inerken de içinde kalıyorum. Kendime bir nefes alma izni verdiğimde, nazikçe üzerine çökmeden önce ona daha fazla kök salıyorum. Beni sıkıca göğsüne çekip bacaklarını etrafıma sararken kalbimdeki ateş daha da alevlendi.

Bana hissettirdikleri anlatılamaz ve onunla birlikte hissetmeye devam edebildiğim sürece bunu kelimelere dökemesem de umurumda değil. Geriye kalan her şeyi, acımasız hayatının ona kazandırdıklarını kendim için istiyorum.

Ellerini sırlıslıkla saçlarımda birkaç sessiz saniye boyunca gezdiriyor, ta ki ben nihayet kalkıp ona bakana kadar. O da bana bakıyor, aynı şekilde savunmasız, aynı şekilde göğüs kafeslerimiz arasında zıplayan duygulara dalmış. Bizi reddedip reddetmeme kararını tarttığını bilerek onu bekliyorum. Bağımızı koparmak ve ikimizi de mahkum ederken bir şeyi emzirmek için kaçmak. Ben zihinsel olarak buna hazırlanırken, o beni kendine çekiyor, kalplerimiz senkronize oluyor. Başımı aşağı çekerek beni ateşli bir şekilde öpmeye başlıyor ve ben onu reddediyorum, bakışlarını korumak için tekrar kaldırıyorum.

Tekrar kalkıyor, iri göğüslerini göğsüme bastırıyor, bir baştan çıkarma girişimi, her türlü duyguyu süpürmenin bir yolu

ve buna seks diyorsun. Seks başlangıçta ona verdiğim şeydi. Gerçekten istediğim şey sonra gelir. Eğer dua eden bir adam olsaydım, bunu yapmama izin vermesi için Tanrı'ya yalvarırdım.

Öpmek için dudakları dudaklarıma değdiğinde, onu son bir kez reddediyorum ve gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor.

"Tyler," dedi kızgınlıkla.

"Hayır," diye bağıryorum, içinde sertleşiyorum. Beni hissedince kalçalarını savuruyor ve ben de ağırlığımla onu yatağa sabitleyerek hareket etmesini engelliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm, tanıdığım ya da dokunduğum en güzel kadının üzerinde gezinirken, onun içinde hareket etme ihtiyacı beni tüketmekle tehdit ediyor, ancak daha çok istediğim tek şey yerine onu uzaklaştırıyorum.

"Bana bir şey verdin. Bana ne verdiğini söyle." "Biliyorsun," diye fısıldadı, avucuna doğru uzanarak Çenemi.

"Anlat

bana."

"Bir tek sen varsın. Alain'den beri."

Tek kişi.

Bu gerçek, içimde asla sönmeyecek, titremeyecek ve asla ölmeyecek bir ateş yakıyor. Gözlerim onunkileri arıyor ve gözlerimdeki değişimi, ona duyduğum sevgiyi görmesine izin veriyorum, az önce onu mahrum bıraktığım her şeyi ona veriyorum. Benim için biraz daha açılırsa yapmaya devam edeceğim her şeyi.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum usulca, bir cevap beklemeden. Bunu üç kez de kendim için söyledim çünkü biliyorum ki o bunu henüz kabul etmeyecek.

Cevap olarak boynumu kavıyor ve beni yavaşça aşağı çekiyor. Çekingen bir tavırla dudaklarımı dudaklarına değdiriyor, öpücüğü nazik, boğazından acı dolu, yenilmiş bir ses çıkıyor ve iddiasını ortaya koymak için kendini serbest bırakıyor. Öpücüğümün karşılığını artık istemiyor ama talep ediyor, arkasındaki duygu inkar edilemez. Aramızdaki bağı geri istiyor ve ikimizi de özgür kılmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Rahatlamış bir şekilde, onun teslimiyetinin tadını çıkarıyorum, tüm kısıtlamalarım, savaşı kazanırken tüm mücadele beni terk ediyor ve uzun

Savaş. Ne zaman sığınmaya ihtiyacımız olsa burayı tekrar ziyaret edebilmek için onunla birlikte savaşmam gerektiği sürece savaşacağım. Birbirimizde keşfettiğimiz ve bulduğumuz bir rahatlık. Birbirimizin içinde bir yuva. İkimiz için de güvenli bir yer. Onun içinde ve onunla birlikte, diğerlerinden vazgeçerek yeni bir eşik oluşturdum. Gerçek bir yuva. Sadece onunla birlikte o yerin yeniden mümkün olduğunu hissediyorum.

Dalıyor, dilimle, dudaklarımla bu düşünceyi sözsüzce içine itiyorum. O da beni aynı duygularla öpüyor. Cinsel arzu arka plana itiliyor, ikimiz de duygusal bağımız tarafından tamamen tüketilene kadar dillerimizi telaşsız bir şekilde birbirimizinkine doğru kaydırıyoruz. Nefes almak için ayrılmak zorunda kaldığımda değişim gerçeküstü. O bu hisle kıvranmaya başlarken, ben onun içinde kaya gibi sertleşiyorum.

Ancak korumasız gözlerini benimkilere çevirip içlerindeki duyguyu görmeme izin verdiğinde yavaşça hareket etmeye başlıyorum, bir elimle başını tutuyorum, başparmağımla şakağını okşarken bacaklarından birini sıkıca belime doluyorum. Kalçasını avucumun içinde tutarak kalçalarımı nazikçe yuvarlıyorum, onu tatlı tatlı okşuyorum, her yavaş itişte hissettiğim her şeyi döküyorum. Nefesi dudaklarıma çarparak yükselmeye başladığında onu bir anda terk ediyor. Ona benim için ne ifade ettiğini söylerken, gerçeği pekiştirirken ve kalbinde bulduğum sığınaktan yüksek sesle bahsederken gözlerindeki panik her parçamı ateşliyor.

"J'ai besoin de toi . . . *Sana ihtiyacım var . . .* Vous êtes la porte d'entrée. *Sen benim ön kapımsın.* Tu es mon seul moyen de rentrer chez moi. *Sen benim eve giden tek yolumsun.*"

Parmaklarıyla tenimi okşamaya, elleriyle vücudumu keşfetmeye başlıyor. Sözsüzce, pazılarına ve göğüs kaslarına taparcasına öpücükler konduruyor, elleri hiç durmuyor, iniltileri, inlemeleri ve hızlı nefesleri gözlerindeki bakışla birlikte beni de besliyor. Yakınımda tuttuğum her disiplini serbest bırakıyorum, onunla sevişirken kalbimi korumasız bırakıyorum, ama daha çok o benimle sevişiyor.

Sessiz bir taleple göğsümü ittiğinde, hemen sırtüstü yuvarlanıyorum ve pozisyon almak için kalkışını dikkatle izliyorum.

Üzerime çökerken içinde yanan ateşi fark etmiyorum. Kontrolü ele alışının görüntüsünü içime çekiyorum, çünkü bana karşı koymaya başladığında aldığı güçle tavırları değişiyor, gözleri verirken bile benden alıyor.

"Tyler," diye fısıldıyor, özgürlük gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ensesinden tutup kaldırıyorum, dudaklarımla ıslatıyorum, gelişlerinin tadını çıkarıyorum. Bunların rahatlatma gözyaşları olduğunu biliyorum. İyileştirici gözyaşları. Kalçalarını kavrayıp yavaşça içine pompalarken ve hızını kontrol etmesine izin verirken, iyi türden bir duygu onları ondan çıkarıyor.

Sevdiğim kadının gücünü benden geri almasını izlemek hayatımda hissettiğim en güzel şey.

Nefes nefese kalması ve fısıltılı Fransızcası beni mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya teşvik ediyor, çünkü tamamen tükenene ve tatlı bir salıverme ile etrafımda sıkılana kadar alıyor ve alıyor.

Ancak bana yaslandıktan sonra onu sırtüstü çeviriyorum, acele beni ele geçirirken bakışlarını tutuyorum, ona pompalarken uzuvlarımdan süzülüyorum, içine akarken parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Dakikalar sonra, ellerim bağlıyken, daha önce hiç bilmediğim bir huzur kaplıyor içimi. İkimiz de sessiz, terli, birbirine dolanmış uzuvların karmaşası içinde uzun dakikalar boyunca yatıyoruz.

Ona bu kadar yakın olmanın ama onu daha da yakın istemenin verdiği duyguyla, onu üstümde yatacak şekilde konumlandırıyorum. Parmaklarımı omurgasında gezdirirken, onun nefes alışları boynumdaki çukura çarpıyor. O da beni okşuyor, şefkatle avuçlarını göğsümde ve pazularımda, kollarımda gezdiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor, sanki hâlâ onunla birlikte olduğumdan emin olmak istercesine birkaç saniyede bir beni sıkıca kavriyor.

"Sen de çok güzelsin Asker. Çok güzelsin," diye fısıldıyor göğsüme, tam kalbimin olduğu yere bir öpücük kondurmadan önce.

Şimdilik yeterli, belki de sonsuza kadar. Aşktan, erkeklerden, çiftleşme fikrinden o kadar korkuyor ki, kazandığı güvene, vücuduna erişimine ve kalbinde sahip olduğumu bildiğim ikametgahına rağmen, sevginin yüksek sesle dile getirilmesi bir mucize olurdu. Onun bunu dile getirdiğini asla duymamakla ve bunu ondan asla istememekle barışıyorum.

İkimiz de kendimize geldikten sonra ve muhtemelen çok sayıda açıklamayla onu korkuttuğumu bilerek, elimden geldiğince korkularını hafifletmeye çalışıyorum. Çenesini kaldırıncı gözlerinin benimkilere yerleştğini görüyorum.

"Geçmişte aşkın ve güvenin sana neler yaptığını biliyorum," diye fısıldıyorum alnından öpmeden önce. "Ama zamanla, eğer bana izin verirsen, bunu kanıtlayacağım." Burnunu ve her iki yanağını da öpüyorum. "Bunun benim için gerçek olduğunu ve sana olan hislerimin asla değişmeyeceğini."

Lanet olası zamanlamayı lanetlerken telefonum kot pantolonumun içinde gümbürdeyerek yere düşüyor ve kollarımda geriliyor, söylenmeyen neden belli.

"Kimseyi *ilgilendirmiyoruz* ve aksi yönde karar verene kadar da böyle kalacağız," diye teminat veriyorum, tepkisini ölçmeden yavaşça ondan uzaklaşırken.

Yan dönmüş, elini yastığının altına koymuş, sessizce giyinmemi izliyor. Gözleri kapanmadan önce alçalmaya başladığında ben de ona bakıyorum. Spor ayakkabılarımı bağlayana kadar uyuyor. Yatağın üzerinde diz çökerek eğiliyor ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

Kendimi çoktan kaptırmışken, zar zor farkına varıyor ve öpücüğümüne karşılık veriyor. Yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissederek duş almak ve üzerimi değiştirmek için eve koşuyorum. Gözlerini açtığında karşılaşacağım savaşa kendimi hazırlamak için.

Bölüm Otuz Bir

TYLER

Duş alıp külotumu giyerken Delphine'le geçirdiğim son birkaç saatin her saniyesini CENNET GİBİ YAŞIYORUM. O anların her birini mutlulukla hatırlıyorum. Fiziksel birleşmemiz saldırıya karşı inanılmaz derecede doğaldı. Onun çıplaklığını hissetmek, benim için bir ilkti, tam anlamıyla mükemmeldi. Doğum kontrol iğnesini vurdurmak için balığa çıkmadan önce bir öğleden sonra şoförlüğünü yaparak onu kadın doğum uzmanına götürdüğüm için korunma konusunu tartışmak gereksizdi. Ergenliğinden beri kaçırmadığını söylediği bir randevu.

Göğsüm tek olduğum gerçeğiyle sürekli gümbürderken konuşma şimdilik daha da önemsiz. İlk değil ama son olma hırsıyla yanıp tutuşuyor. Sonunda bizim sezonumuz geldiği için yüreğim yanıyor, banyodan çıktığımda saçlarımı havluyla kurutuyorum, babamın beni beklediğini görünce kısa kesiyorum.

Yatağımın ucuna tünemiş, beklenti içinde bana bakıyor, dün gece yatıştırdığım öfke bana hücum etmekle tehdit ediyor. Onu ya da onu eğlendirmek yerine, sanki orada değilmiş gibi odamdaki filin etrafında giyinmeye devam ediyorum. Delphine'e geri dönmek ve aramızdaki meseleyi halletmek bugün kendimle ilgilendiğim tek şey. Bu ve kardeşlerimle -gerçek ailemle- bir kutlama yapmak. Özellikle de Tobias bu sabah her an eve gelebilirken.

Babamın Grace hakkında saçmalayacağından emin bir şekilde kot pantolonumu çekerken gerginlik artıyor. Bu noktada, duymak için yeterince umursamadığım bahaneler, ancak o beni şaşırtıyor ne zaman o sonunda konuşuyor. "Senin

"Dün gece işe alım görevlisi geldi. "*Bir yılı aşkın süredir* onu ziyaret ettiğini söyledi."

"Kendine bu kadar yüklenme," diye takılıyorum dalgınca, tişörtümü indirip spor ayakkabılarımı giyerken, "meşguldün, değil mi?"

"Hiç uyumadım Tyler." Gözlerinin kırmızı çerçeveli olduğunu ve saçlarının iyice dağıldığını görmek için ona bakıyorum. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Dün gece benzin istasyonundan ayrıldığımdan beri bastırmayı başardığım öfke, onun talepkâr konuşması ve yüzleştirici ses tonuyla tekrar içeri süzölmeye başlıyor.

"Tyler, bana ne zaman söyleyecektin?" diye bastırıyor.

Komodinime doğru yürürken, cüzdanımı ve anahtarlarımı cebime koymadan önce cep telefonumu şarja takarken, onun beklenti dolu bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum.

Yatak odamın kapısına doğru ilerlerken "Bir cevabı hak ediyorum," diye homurdanıyor ve onu geçmemi engellemek için ön kolumu kavırıyor.

"Tyler, lanet olsun. Konuş benimle."

Kolumu onun elinden kurtarıırken, öfke tüm gücüyle içime çökerken, alaycı kahkahalarımın göğsüm zıplıyor. "Geleceğimle ilgili bir tartışma yapmak için bunu gerçekten zorlamak mı istiyorsun?"

Benden gelen düşmanlık karşısında yüz hatları şaşkınlıkla buruşuyor. Kollarımı yüzünün birkaç santim ötesinde kavuşturuyorum ve o kelimeleri ısırarak söylerken yüzünde öfke belirliyor. "Bana kızgın olmanı anlıyorum ama ses tonunu ve duruşunu düzeltmen gerek evlat. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

"Dürüst olalım, beni *annem* yetiştirdi ve bu noktada saygı talep etmen gülünç, *Carter*."

Yüzü kızarıyor. "Bana sanki senden aşağıdaymışım gibi davranmandan bıktım usandım. Bazı hatalar yaptığımı biliyorum-

"*Hatalar*," diye alay ediyorum onun küstahlığıyla. "Pekâlâ baba, geleceğim hakkında konuşmak için talep ettiğin *baba-oğul* sohbetini kabul ediyorum,

Ama önce benim için bir soruya cevap vermeye ne dersin?"

Başını sallıyor, endişeli gözleri her hareketimi tartıyor.

"Dün gece *metresinizle* küçük bir karşılaşma yaşadım."

Yüzündeki ifade hemen suçluluk duygusuna dönüşüyor ve alçak sesle "Bunu uzun zaman önce bitirdim" diyor.

"Evet, aferin sana. Ama benim için yeni olan şey, *kocasının* sık sık gittiğim bir benzin istasyonunun sahibi olması ve First Baptist'te koroda şarkı söylemesi. Eminim bunları biliyorsunuzdur ama beni asıl şaşırtan kalçasındaki *yürümeye başlayan çocuk* oldu."

"Dediğim gibi, bunu uzun zaman önce bitirdim."

"Soruma cevap vermiyor. O yürümeye başlayan çocuk *gözlerimizi* aldı,

Baba. *Babası* bir Jennings *olabilir gibi* görünüyor."

"Ne?" Kızaran yüzü hemen rengini kaybetmeye başlar.

"Annemi bu yüzden affedemedin, değil mi? Bu onun sana karşı affedilemez tek günahı. Skoru eşitledin mi? Zach senin mi? Senin olabilir gibi görünüyor."

"Tabii ki hayır. Tanrım, oğlum, hayır." Avucuyla yüzünü ovalıyor. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, *Carter*." Eğildim, avuçlarımı dizlerime koydum ve gözlerinin içine baktım. "Ama sadece bu lanet *olası* konuşmanın doğası ve biricik *oğlunun* sana sorduğu soruların bunlar olması bile seni ona ebeveynlik yapmaktan ya da onun hayatında veya geleceğinde söz sahibi olmaktan *alıkmıyor* mu?"

"Cehennem mi?" diye homurdanıyor. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, kesinlikle istiyorum. Bunu uzun zaman önce söyledim. Ben bittim, bittim." Çocukluğumun geçtiği yatak odasının etrafına göz gezdiriyorum. "Ve sanırım bu kararı hayata geçirmenin zamanı geldi de geçiyor."

Dolabıma doğru yürüyüp bir spor çantası alıyorum ve onu paketlemeye başlıyorum.

"Ne?" Elimdekileri çantaya tıktırmaya başladığımda babam ayağa kalkıyor. "Bu da ne demek şimdi? Ne halt ediyorsun sen? Tyler, dur."

"Gidiyorum, sol sahneden çıkıyorum çünkü sen ve annemin hâlâ aile dediğiniz bu lanet olası saçmalıkta sevecen, sadık, sevgi dolu evlat rolünü oynamaktan bıktım. Burası uzun zaman önce benim evim olmaktan çıktı."

"Dur," diye sert bir fısıltıyla bağıyor. "Tyler, işleri yoluna koymak için elimden geleni yapıyorum." Protesto etmek için çantayı kavlıyor. "Konuş benimle, oğlum. Bunu yapma." Açık kapımdan dışarı, annemin hâlâ uyuduğu koridorun karşısındaki kapalı kapıya bakıyor. Korkuyla dolan gözleriyle tekrar bana bakıyor. "Beni asla affetmeyecek."

"Sanırım benim de yapmayacak olmamın bir önemi yok."

"Tabii ki önemli. Deniyorum," diyerek bıkkınlıkla salıveriyor, elini çantamın üzerinde tutuyor. Ben bırakmadan önce kısa süreli aptalca bir çekişmeye giriyoruz ve o göğsündeki çantayla geriye doğru sendeliyor.

"Tanrım, sende kalsın," diye başımı ironik bir şekilde sallayarak söylendim. "Artık senden bir bok istemiyorum ya da ihtiyacım yok ve senin oğlun olmanın getirdiği sorumluluğu bir saniye daha kaldıramam." Ona ters ters bakıyorum. "O çocuğa bakmanın ve onun olabileceğini düşünmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bu itiraf beni yakıyor ve bu yanığın istifamı dantel gibi işlemesine izin veriyorum. "Yani evet, ciddiym. Seninle işim bitti." "Tyler," diyor, gözlerinde parlayan yaşlarla. "Yemin ederim ki

Tanrım, gerçek bu değil."

"Belki, ama işte benim gerçeğim. Seni affedemem baba. Çok çabaladım. Ama ne zaman başlasam böyle bir şey oluyor ve bana ne kadar ileri gittiğini ve bencilce bizi de kendinle birlikte dibe çektiğini hatırlatıyor." Dudağımı ısırarak gözlerimi açık kapının dışında, yatak odalarımızın arasında asılı duran aile fotoğrafına dikiyorum ve ona dönerek acımasızca dürüst oluyorum. "Onu *buraya* getirdin," diye fısıldıyorum annemin hatırı için, "*evimize* -"

"Oğlum-" diye başladı, çantayı düşürürken sesi boğuklaştı.

"Onu *becerdiğini* *duydum*," diye itiraf ediyorum kısık sesle. "Ailemizi yok ettiğini *duydum*. Beni *bundan* korumadın ve muhtemelen sana ihtiyaç duyduğum ilk ve tek andı.

Burada olmadığın *yıllarda* koruma. Ta ki korunmaya ihtiyaç duyduğum kişi sen olana kadar."

Gözlerini indirirken gözleri doluyor. "Ben çok-"

"Bunu affetsem bile, *onu* koruyamadın. O gün o lanet kamyonu sürmen için bilerek ısrar ettin ve onun hayatını tehlikeye attın."

Utanç dolu gözlerini yavaşça kaldırıp tekrar benimkilere bakıyor.

"Doğru o zaman..." Dudağımı ısırdım ve başımı salladım, "Bundan şüphelenmiştim ama sen bunu doğruladın çünkü seni tanıyorum. Hayatımın çoğunu senin kopyan olmaya çalışarak geçirdim ama son bir yılımı bunu geri alarak geçirdim. Sanırım acın yüzünden bize her gün saçmalıklarınla işkence etmeni affedebilirim. Seni pek çok şey için affedebilirim ama barışamadığım ya da affedemediğim şey, babamı zaten almışken annemi neredeyse elimden alacak olman... Bu yüzden gidiyorum. Ve bunun için, gitmeme *izin vereceksin*."

Hatalarının iki yanında uzun saniyeler boyunca duruyoruz, aramızdaki acı dayanılmaz, sonunda eğilip çantanın fermuarını çekmeden önce. Çantayı kaldırıp sapını bana uzatırken gözlerinden sessiz yaşlar dökülmeye başlıyor.

"Tamam oğlum," diye mırıldanıyor, "bunu ve başka neye ihtiyacın varsa al." Elimi yavaşça kaldırıp çantayı alırken fısıltısı gırtlaktan geliyor. "Paraya ihtiyacın var mı?" Cüzdanını çıkarmaya çalışırken sesi titriyor ve içindeki banknotların tamamını cebe indiriyor; çaresizliğini görmek içimi parçalıyor.

"Hayır, baba, *dur*." İçime işleyen acıyı kontrol etmek zorlaştıkça yüzümü buruşturuyorum. "Bunun için beni suçlu hissettiremezsin," diye ikimize de ilan ediyorum.

"Biliyorum." Yüz hatları gerildi. "Ama ben burada olacağım." Bocalıyor, sesi her kelimedede sürekli çatlarken yüzü çöküyor. "Eğer beni affetmeyi deneyebileceğine karar verirsen." Yutkunuyor, gözyaşları özürleriyle birlikte akıyor. "Özür dilerim," diye haykırıyor. "Çok özür dilerim. Seni seviyorum ve ne olursa olsun, sen benim oğlumsun ve özür dilerim." Tekrar bocalıyor,

ve benim için duyduğu endişe su yüzüne çıkarken içindeki görünür parıltıyı izliyorum.

"Lütfen güvende ol," diye yalvarıyor, "lütfen bizi ara, anneni ara," diye pazarlık ediyor, korkusu acı verici bir şekilde belli oluyor. Boğazımdaki acı artıyor, gözlerim yanmaya başlarken başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir metre ötemde duran adamda açtığım yarayı hissedebilsem de, bırakın onunkini, kendiminkini bile iyileştiremiyorum. Bu çok derin. Olanların kesinliğı içimde bir şeyleri paramparça ediyor. Gömülü bir şeyi. Babama bakarken, bunun büyük olasılıkla kalan umudum olduğunu fark ediyorum.

Kapıya doğru bir adım atarken, "Anneme onu sonra arayacağımı söyle," diye idare ediyorum.

"Lütfen bu şekilde gitme," diye hıçkırıyor ve yumruklarıyla gözlerini kapatmadan önce cüzdanını ayaklarının dibine bırakıyor. Yüzü yıkımla buruşuyor ve ben de bu manzara karşısında iri iri açılıyorum, ona elimden gelen her şeyi - gerçeğimi- verirken gözlerim doluyor.

"Senin hakkında hissettiklerimle bu çatı altında daha fazla yaşayamam, ama gerçekten affımı istiyorsan," diyorum, yumruklarını yavaşça indirip yüzüme bakmadan önce, gözleri ciddi. "Onu hak ettiğı gibi sev ve ona hak ettiğı gibi davran." Bakışlarımı sertleştirirken yutkunuyorum. "Ama eğer onu artık böyle sevemiyorsan, artık bunu yapamıyorsan, bırak gitsin."

Başını sallıyor, bakışlarını kaçırıyor ve yenilgiyle geri çekiliyor, ben omzumdaki kayışı kavrayıp acı dolu bir nefes verirken açıkça ağlıyor.

Dönerek kapıya doğru birkaç adım atıyorum ve eşikte durmak için kendimi zorluyorum, bunu söylemeden gidersem kendimle yaşayamayacağımı biliyorum. "Ben de seni seviyorum baba."

Sert bir nefes alıyor, ben odamdan çıkarken boğuk çığlıkları beni takip ediyor. Ön kapıdan çıkıp usulca arkamdan kapattığımda gözlerini sırtımda hissediyorum. Ve bu hareketle, beni neredeyse yok eden adamla aynı çatı altında yaşamamanın yavaş boğuculuğundan kendimi kurtarıyorum.

Her adımda kalbim sıkışıyor, sevdiğim kadının içinde başka bir yuva kurduğumu hatırlıyorum ve geleceğime doğru yürüyüşe başlıyorum.

* * *

Dakikalar sonra, çantamı Delphine's'in kaldırım kenarına park etmiş kamyonetime yerleştirirken, Dom'un verandadaki paslı yaylı sandalyede oturduğu yerden bana baktığını hissediyorum. Ben verandaya doğru ilerlerken parmaklıkların ardından sorduğu soru duyuluyor ve onun bir esrar sarmakta olduğunu görüyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Henüz değil, ama öyle görünüyor ki olmak üzeresin," diye şaka yapıyorum.

"Bu çanta da neyin nesi?" diye soruyor.

"Bu başka bir zaman için bir hikaye. Bu konuya girmek istemiyorum." Ben fırtına kapısının kolunu avuçlarken o ayağa kalkıyor. "Yakın zamanda tatil için eve gitmeyeceğim diyelim, eğer gidersem."

Ben kapıdan geçmeden önce gözleri profilime takılıyor ve beni mutfığa kadar takip ediyor. Her birimize birer fincan taze demlenmiş kahve koyup onunkini uzatırken, dürtükleyici bakışları hiç eksilmiyor.

"Uzun zamandır bekliyordum Dom," diyorum bir yudum aldıktan sonra. "Şimdiden sorduğum için üzgünüm ama yürüyüşe çıkana kadar geçici olarak bir yerde saklanmak için dün gecedan kalan payıma ihtiyacım olacak."

"Burada kalabilirsin," diye teklif ediyor hiç vakit kaybetmeden. "Hayır," diyorum, "teşekkürler, ama bir yolunu bulacağım."

"Bu gece alacaksın, ama kardeşim, eğer-"

"İyiim dostum, yemin ederim," diyerek soru-cevabı sonlandırıyorum. Hemen ardından, nadiren kendini susturma çabalarından birinde, içsel mücadelesini hissederek başka yöne çeviriyorum. "Mesajını aldım ama nasıl gitti?"

"Aynen senin çizdiğin gibi," diyor sırtarak, "ve çok iyi hissettiriyor." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ama lanet olsun, bittim."

"Henüz uyumadın mı?" Cevabını bildiğim halde uyumadığıma onu ikna etmeye çalışarak soruyorum. O eve gelene kadar beni burada bekliyordu, bu yüzden kamyonetimi kaldırıma park etmiş olmam açıklama gerektirmiyor. Mazeretim ne yazık ki yanımda getirdiğim bavullar ve yeni çıkmazımla destekleniyor.

"Birkaç saattir izlerimizi örtbas ediyordum." "Ve?" Ben soruyorum.

"Altın değerindeyiz," diyor ve daha iyi düşünmeden önce kahvesini yeniden dolduruyor. "Kahretsin, bu günü uykusuz geçirmeye kalkışamayacak kadar bitkinim."

"Sanırım hızlı bir koşuya çıkacağım," diyorum, kahve fincanımı bırakıp sürgülü cam kapıya doğru yönelirken boş duramayacak kadar huzursuzum. Dom arkamdan geliyor, güneşin doğuşuyla yavaş yavaş renklenmeye ve aydınlanmaya başlayan çevremizi tararken sigarasını yakıyor.

Çitten atlarken, "Bunu tütüreceğim, biraz oturum açacağım ve sonra da yatacağım," diyor. "Geldiğinde beni uyandır."

Ona sırtıırken kim olduğuna dair hiçbir şüphe yok. "Geleceğini biliyor muydun?"

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çok şey biliyorum ama ne zaman başkalarına anlatmak istediğimi seçiyorum." Bana sert bir bakış attı.

"Aklında açıklamak istediğin özel bir şey mi var?" Açık açık sordum.

"Şu anda değil, *sen?*" diye karşı çıkıyor.

"Özel bir şey yok, hıyarın teki olman dışında," diye arz ettim, hamstringlerimi gererek.

"Eski haber. Sen de dinlensen iyi olur. O Fransız piçin bizi meşgul edeceğini düşünüyorum."

"Sen de Fransızsın, biliyorsun," diyorum ve onun cevabı beni takip ederken koşmaya başlıyorum.

"Kanıtla," diye sesleniyor arkamdan.

Günü aydınlatan güneşle yarışırken, yorgunluğuma rağmen kilometre hedefime ulaşmayı başarıyorum. Serinlerken Dom's bleeding speakers reach me as I hit the

araba yolu. Eve doğru attığım her adımda ses tonu iğrenç bir şekilde yükseliyor. İçeri girdiğimde koridora bakıp kapısının kapalı olduğunu görüyorum. Yine de bunu tek oda arkadaşına işkence etmek için bilerek yaptığını düşünmeden edemiyorum.

Kısa bir süre sonra, söz konusu oda arkadaşı kızgın bir şekilde beliriyor ve koridorda sinsice yürüdükten sonra bana bakmıyor bile. Bornozunun cebindeki birayı görünce içime bir korku sızıyor. Tüm kötü hisleri bir kenara bırakarak - şu anki ruh halinin sebebinin büyük ihtimalle Dom'un sabah serenadı olduğunu bilerek - kahvesini doldururken onu mutfağa kadar takip ediyorum.

"O tam bir pislik. Onunla tartışmayı reddetsen de etmesen de, sabahın yedisinde bangır bangır müzik çalan birine karşı kıyameti koparma hakkına sahipsin."

Bornozunu sıkarken bana selam bile vermiyor. Her hareketini izlerken, bu hareketi görünce içime bir korku yayılıyor. Ritüel toz ağı kesicisini dilinin üzerinde dağıttıktan sonra, alışılmadık bir şekilde votkayla yıkıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, "sabahları içmiyorsun ve bunun için kendini suçlu hissetmene gerek yok. Hadi, bugüne bu şekilde başlama. Konuş benimle."

Sanki küçümsüyormuş gibi şişesini açıyor ve aşırı derecede uyuşturan bir yudum alıyor, ben şişeyi yırtıp atmadan önce bana bakma zahmetine bile girmiyor. İçkinin bir kısmı aramıza döküldüğünde hiç tepki vermiyor, sonra dönüp kahve dolduruyor. Az önce bıraktığım şişeyi tezgâhtan kaptığı gibi içine boşaltıyor.

"Lanet olsun, uyuşturmayı bırak ve konuş benimle."

Bana bakmayı reddettiğinde sabrım tükenmeye başlıyor.

"Pekala, lanet olsun, eğer bunu yapmaya çalışacaksan, gözlerimin içine bakacaksın ve bunu *ayık bir* şekilde yapacaksın."

Burun delikleri alevleniyor, sonunda gözlerini benimkilere diyor. Boş, boş, hiçbir duygu **y o k**. Sırlı bakışıyla

Görünüşe göre birkaç içkiyi çoktan devirmiş.

Sikeyim.

Sakin ol, Jennings. Birçok savaşın ilki.

Sözleri alçak sesle ve öfkeyle söyleniyor. "Dün gece bana çok ağır hakaretler ettin ve sanki hakarete uğramış gibi davranma cüretini mi gösteriyorsun?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

Bir elinde kahve, yanındaki ıvır zıvır çekmecesini açıyor ve bir kâğıt parçası çıkarıp bana doğru itiyor. Elime aldığımda bunun tavan onarımı için bir fatura olduğunu görüyorum. Varsayımımın suçluluğu yeniden ortaya çıkarken durduğum yerde batıyorum.

"Ben-"

"Tavanıma yama yaptıktan sonra faturayı bırakmayı unuttu. Kapıyı çaldığında bornozumu giymiş, banyo yapmaya hazırlanıyordum." O anda bakışları suçlayıcı bir hal alınca içimi bir korku kaplıyor. "Ama garajımın önünde bir adam gördüğünde ne düşünüyorsun? Sırf sana bir şey kanıtlamak için bir tamirciyle yattığımı mı düşündün?"

"Delphine, özür dilerim, gerçekten. I-"

"Sana güvenimi ve dostluğumu verdim ve sen kıskanç aşkınla bu sonuca kolayca vardın."

"Tanrım." Tezgâhı avuçluyorum, gözlerini indirdiğinde gözlerini korumak için eğiliyorum. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün, Asker. Bir keresinde gerçek bir Özür mü?"

"Hayır." Boynumun arkasını avuçluyorum. "Ama şimdi beni affetmen için yalvaracağım. Dün gece gerçekten kötü bir durumdaydım. Buraya gelmeden önce kafam çok karışık. Babamın metresiyle karşılaşmıştım-"

"Tanıdık geliyor." Başını öne eğiyor.

"Yapma," diye uyarıyorum. "Beni onunla kıyaslama."

"Neden olmasın? Bu benim çok iyi bildiğim bir model. Alain'le de böyle başlamıştı. İlk olarak, kalbimi ve güvenimi kazanmak için bir bağlılık beyanıydı. Beni nasıl sevdiğini. Onun hayalleri benim hayallerimdi. O huysuzlanmaya başlayana kadar yaşayan bir rüyaydı." Yanındaki çekmeceyi açıyor. "O

Beni güldürürken Ormand'ın omzunu avuçladığım için elimi bu çekmeceye sıkıştırdığında da zihinsel olarak kötü bir yerdeydi."

"Siktir," diye fısıldıyorum, ona doğru bir adım atıyorum, beni durdurmak için avucunu kaldırdığında durumun ne kadar değişken olduğunu okuyorum, bir metre ötedeki masaya bakarken çenesini kaldırıyor. "Sonrasında bana tecavüz etti, her gece Battle oynadığımız o masada. Çoğu zaman kıskançlık yüzünden."

"Tanrım," diyorum, o rahatça kahvesini yudumlarken itirafının verdiği acıyla tüm varlığım geriliyor.

"Neden bu lanet olası korku evinde kaldığımı biliyor musun? Neden çatıyı onarmıyorum, yerleri fırçalamıyorum ya da duvarları maviye boyayıp gerçek bir ev haline getirmek için çaba sarf etmiyorum? Çünkü burası benim için bir yuva değil, *aşkın lanet bir yalancı olduğunu* hatırlatan ve bu yalana bir daha asla inanmamam gerektiğini hatırlatan bir yer."

"Delphine, lütfen." Bir adım daha atıyorum, onu çevreleme ihtiyacı içimi kemiriyor.

"Bana hiç güzel hissedip hissetmediğimi soruyorsun. Evet Tyler, en iyi arkadaşım boş zamanlarını bilerek benimle geçirmeyi seçtiğinde. Bana fiziksel bir şey dışında herhangi bir şekilde ulaştığında. *Beni* dinlediğinde, gözlerime bakmadan sözlerime değer *verdiğinde*. Ama sen daha fazlasını isteyerek bu arkadaşlığı mahvettin. Yani, haklısın. Artık geri dönüş yok. Arkadaşlığımız bitti."

"Lütfen bunu yapmayın. Bunu halledebiliriz. Hiçbirini kastetmedim. Sadece iyiydik - en azından ben öyle sanıyordum, ne oldu?"

"*Çocukluğumdan* beri erkekler bana senin baktığın gibi bakıyor. Bu lanet yüz, bu vücut, erkekler ne görüyorsa, bebekliğimden beri her gün bunun bedelini ödedim. Matis bunu gördü. Bana nasıl baktıklarını."

Korku tepeden tırnağa içimi doldururken kendimi gelecek her şeye hazırlıyorum. Pencereden dışarı bakıyor, bombaları patlatırken bile sanki hava durumu hakkında sohbet ediyormuşuz gibi konuşuyor. "Yani, babam benim *erdemimin* - değerimin-

-bir kaşık eroine bedeldi."

"Tanrım," diyorum çenemi avuçlayarak.

"Benim tesellim, *bahsini* alamadığı için onu öldürmüş olmaları." Kendini işaret ediyor. "Ben kötü bir bahisçiyim, Asker."

Ben ileri adım atarken içimde hem öfke hem de yıkım savaşıyor ve o iki kat geri adım atıyor.

Siktir. Siktir. Siktir!

"Eski asker arkadaşı beni kurban olmaktan kurtarmak için babamın kollarından koparıırken Matis'in acınası çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. *Lanet olası yalancı Love*'ın onu affetmem için bana yalvarışını çok net duyabiliyorum," diye fısıldıyor titreyen elini kaldırarak. "Karın içinde bana uzanıyor." Gözleri buğulanıyor ve bir sonraki fısıltısı zar zor duyulacak şekilde tekrar konuşurken o günün içinde kaybolduğunu görüyorum. "Aç gözlerin, küçük çiçek. Lütfen kalbimi kırma."

"Bebeğim, *lütfe*," diye mırıldanıyorum, içim içimi yiyor. "Lütfen beni dinle, yemin ederim öfkeyle söylediğim hiçbir şeyi kastetmedim. Tanrı'ya yemin ederim. Gerçekten kötü bir yerdeydim. Siktir, bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama gerçek bu." Gözleri kısa bir süreliğine kırılganlıkla parlarken onu kendime çekme ihtiyacı dayanılmaz hale geliyor.

O ıçeride, Jennings. Sabit dur.

"Bu, basitçe konuşmak yerine size bir cevap vermek için bu kadar duygusuz bir taktik kullanabileceğime inandığınız gerçeğini değiştirmiyor. Bu yüzden, senin için basitleştireceğim. Senin kıskanç aşkını istemiyorum Tyler. Tam da bu nedenle *hiçbir erkeğin aşkını* istemiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Biliyorum," dedi metal gözleriyle ve duygusuz bir tonda. "Saçma sapan bir hayalin var."

"Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Öyle mi? O hakaretten hemen sonra, arkadaşlığımız sırasında keşfettiğin yollarla beni incitmeye çalışmak için kelimeler kullanmadın mı? Zayıflıklarımdan faydalanarak?"

"Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."

Yaklaşıyor ve hemen yanımda duruyor, gözlerini tezgâha dikmiş, buz gibi konuşması biraz daha azalmış. "Bana sevginiz hakkında söylediğiniz sözlere inandığınıza inanıyorum, ama bunlar sizin sözleriniz, sizin arzularınız, *benim değil*."

Bu darbe, ne kadar iyi hazırlanmış olsam da ve başka ne vermeye karar verirse versin, çok sert vuruyor.

"Ben ayrıldığımda iyiydik. Ne oldu? Aklın nereye gitti?"

Kararlı bakışlarını yavaşça benimkilere kaldırdığında, ayrıldığımda aramızın ne kadar iyi olmadığını hafife aldığımı anlıyorum.

"Ne oldu? Sen oldun." Reddederek başını sallar. "Belki de yüksek bir fiyatla geldiğimi hatırladım Asker ve gözlerinde bir *alıcının* bakışı var."

"Peki." Yutkunuyorum. "Matis ve Alain için ödeme yapmaya zaten hazır olduğumu düşünmüyorsun değil mi? Tekrar düşün. Daha fazla yanılamazdın. İstedığın her bedeli ödeyeceğim çünkü sen benim için buna değersin."

"Herhangi bir fiyat," diye tekrarlıyor keskin bir baş hareketiyle. Her şeyi berbat ettiğimi bilerek yutkunuyorum.

"O zaman bir söz istiyorum."

"Hayır."

"Oui. Bizim hakkımızdaki aptalca fikirlerini unut. Bana sanki bunlar hiç olmamış gibi davran."

"Asla. Delphine. Asla, bunun için çok geç," diye bağıryorum. Karanlığı odayı doldurmaya başladığında ve gümüş gözleri içeri bakmam için bana meydan okuduğunda tüylerim diken diken oluyor. Onunla yüzleşiyorum.

"O zaman aşk seni çoktan yalancı yaptı," diye alay ediyor. "Ne istediğimi hiç düşündün mü?"

"Beni istiyorsun. Bizi istiyorsun. Bu saçmalık ve ben bunu yemiyorum."

"*Aptal*," diye beni kınıyor. "Senden asıl istediğim, gözlerindeki o bakışı asla bu eve ya da bana geri getirmeyeceğine dair bana söz vermen. Eğer dün gece beni tatmin etmediyse

Merakınızın geri kalanında, hayal gücünüzle yetinmek zorunda kalacaksınız. Bir daha asla olmayacak."

"Yapma bunu," diye bağırdım. "Sarhoş değildin."

"Her gece sarhoş oluyorum. Her gün pişman olduğum şeyler yapıyorum. Bugünkü pişmanlığım sensin."

"Yalan söylüyorsun."

"Aşk lanet olası bir yalancıdır Asker ve bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi bir asker olursun." Yutkunuyor ve konuşmadan önce tereddüt ettiğini hissedebiliyorum ve bakışlarıyla beni hizalıyor. "Aşk şu anda sana yalan söylüyor. Sana aramızdaki şeylerin çok basit olduğunu söylüyor ama öyle değil. Duymak istemediğin gerçek, senin on sekiz yaşında bir çocuk olduğun."

"Beni zaten seviyorsun," diye bağırdım. "Kalbinin askeri, *Senin sözlerin*," diye hatırlatıyorum ona.

"*Yeğenlerimi* tüm kalbimle seviyorum ve elimde kalan tek şey onlar. Çocukluklarını mahveden ve arkadaşlarını becererek onları küçük düşüren *iğrenç* teyze olmayacağım. *Genç* bir *oğlanı* becermek zorunda kalacak kadar çaresiz görünen bu kasabanın alay konusu olmayacağım. Git. O bakış gitmeden bu eve geri gelme. Git, asker. Bu sana vereceğim son emir."

"Ben senin-"

"Ah, o zaman sen benim askerim değilsin?" diye kollarını kavuşturarak ateş etti. "Bana söylediğin. 'Senin askerin, *sadakatle ve sadakatle* *senin*' başka bir yalan mıydı?"

Avucumu tezgâha vuruyorum. "Bu gerçekten dâhiyane bir fikir ama ben o kadar basit düşünen biri değilim Delphine. Tahmin edilebilir oluyorsun. O sözleri bu şekilde söylemedim ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu sözlerin benim için bir anlam ifade etmesinin tek yolu bu. Hiç yaşanmadığına dair bana söz ver."

"Yapma bunu." Üzerimde ne kadar gücü olduğunu fark ettiğimde dudağımı ısııyorum. Ona ne kadar güç verdiğimi.

Tekrar iç geçiriyor, ben kendimi en kötüsüne hazırlarken tezgahı votkayı kapıyor ve kapağını açıyor.

"Aşkınlı al ve git. Burada hoş karşılanmıyor ve eğer onu evde bırakacak kadar yetişkin olamıyorsan, geri gelme."

"Bitirdin mi?" Gözleri parlarken soruyorum.

"Haklısın, korkunç bir ... teyze oldum," diye nefes veriyor şişmiş dudaklarının arasından. Öpmek için saatlerimi harcadığım dudaklar. Beni aynı çılgınlıkla, aynı şefkatle öpen dudaklar. Şu anda yalanlar kusan dudaklar, aramıza mesafe koymak için her şeyi yapan dudaklar.

"Öyle demek istemedim-"

"Her ne kadar gergin olsa da," diye devam ediyor, "yeğenlerimle olan ilişkim yıllar öncesinden çok daha farklı. Kafanızdaki bu küçük ilişki için bu gelişmeyi riske atmayacağım. Kendime, aileme ve Celine'in anısına yeterince utanç getirdim."

"Yalancı, seni lanet olası yalancı," diye çıkışıyorum. "Sen oradaydın," diyorum, sesimi alçaltırken kızgınlığım açıkça belli oluyor, "kelimenin tam anlamıyla. Hissettin. Sen de beni öptün. Beni kendine çektin. O sendin Delphine. Bunun sahtesini yapamazsın."

"Bu bir yanılsama, Tyler. Bizim hakkımızda inanmak istediğin şey *benim için* gerçek değil. Eğer beni söylediğin gibi seviyorsan," diye araya giriyor, ısrarcı buz gözleri çelik gibi kararlı, "istediğim sözü ver. Bu olanları unut. *Bana hiç olmamış gibi davran*, yoksa yeğenlerim senin kalbinin kırıklığını okuyacak ve benden nefret edecek başka bir şey bulacaklar. Elimde kalan tek şey onlar."

"Seni görmüyorlar bile-" Dilimi ısırıyorum, daha fazla hakaretle karşılık verirsem onun oyununa geleceğimi biliyorum. Ona bakarak kılıcımı bir kez daha kaldırıyorum.

"Hayatımın son iki yılını sana olan sevgimin her zerresini sunarak ve sevginin ne kadar nazik olabileceğini kanıtlayarak geçirdim."

"Ve bunun için *beni becermene* izin verdim. Kendini yeterince tazmin edilmiş hissediyor musun?" -başını tehditkar bir şekilde eğiyor- "yoksa daha fazlasına mı hakkın var?"

Ona bakakaldım. Bu darbe çok sertti. Yutkunamayınca, kendimi tepki veremez, tek bir lanet şey söyleyemez halde buluyorum.

cevap olarak bir kelime. Ona ya da kendime verdiğim herhangi bir sözü desteklemek için. Savaşmak yerine, söylediği her kelimeyi iliklerime kadar hissediyorum. Gerçekte, savaş için ortaya çıkıyor. İki erkek için. Benden olmayan ama kalbinde kalan ikametgahını alabilecek adamlar.

Bir bahanenin geleceğini biliyordum ve bunun iyi olacağını da biliyordum ama bu Kendimle pazarlık yapabilmeyi ve onunla her konuda düello edebilmeyi beklerdim. Ancak işten çıkarılmasının ciddiyeti ve beni suçladığı her şeyden suçlu olduğum gerçeği beni kilitledi.

Dün geceki davranışım, kıskanç bir öfkeyle içeri dalmam, ona hakaret etmem, sonra da fiziksel olarak daha fazlasını istemeden önce ona dokunmam. O zaman kalbimin isteklerinin aklımı çok fazla yönetmesine izin vermiş olabileceğimi anladım. Onun da aynı şekilde hissettiğini varsayarak yanlış değerlendirmiş ve aşırı bir adım atmış olabilirdim. Geriye dönüp baktığımda, benimle aynı fikirde olduğunu gösteren tek bir kelime bile etmemişti - aramızda bir gelecek olduğunu. Sevgi, bağlılık ve gelecekle ilgili sözlerin hepsi *bana* aitti. Ona bakarken kalbim serbest düşüşe geçti, darbeyi sindiremedim.

"Eğer sana böyle hissettirdiysem," diye mırıldanıyorum, hayatım pahasına tutamayacağım gözyaşlarım yüzümü çizerken, "bana borçluymuşsun gibi, o zaman seni hayal kırıklığına uğrattım." Yenilgiyle yutkunuyorum.

İşte o zaman buzla kaplı gözlerinde küçük bir pişmanlık kırıntısı görüyorum. Bir sonraki sözleri beni mahvederken bile, kısa bir an için aşık olduğum kadını görüyorum.

"Beni zorlamadın Asker ve böyle düşünmene izin vermeyeceğim, ama bu *bir hataydı*. Şimdi senden rica ediyorum, lütfen Tyler, bana bir daha asla şu anda baktığın gibi bakma. Bu fikri aklından çıkar ve olanları unut. Ben bir sarhoşum-"

Kalbim sonunda asfalta çarparken "Dur," diye mırıldanıyorum, paramparça her köşeme ulaşıyor, çok fazla parça

asla düzeltilemeyecek.

O kararını verdi ve bu ben değilim.

Bir arabanın kapısı çalınıyor ve gözlerimiz kapıya doğru kayıyor, sonra saat ilerledikçe birbirimize dönüyoruz.

"*Bana söz ver, Tyler.* Eğer beni gerçekten sevdiğini söylüyorsan, bu eve bir daha asla benim için gözlerinde o bakışla gelmeyeceğine söz ver." Gözleri bana yalvarıyor, çaresizlik her gözeneğinden sızıyor. "*Lütfen Asker, bana söz ver.*"

"Böyle bir şey hiç olmadı" dediğimi duyuyorum, bir yandan da bunun gerçek olmasını yürekten diliyorum. Başka bir insana kendinizden bu kadar çok şey vermenin karşılığı bu değilse. Onları kendi isteklerini gölgede bırakacak kadar sevmenin, bir başkasını kendinden daha çok sevmenin karşılığı bu değilse. Gözlerimi kaçırıyorum, bir sonraki nefesimde, Tobias ön kapıdan girerken ben de sürgülü kapıyı kapatıyorum. Çitlerden atlayıp koşmaya başlamadan önce onların boğuk selamlarını yakalıyorum. Ayaklarım asfalta vurmaya başladığında, göğsümdeki sessizliğin pompalandığını hissederken, zihnim geri kalanımda meydana gelen patlamayı yatıştırmaya çalışıyor ve düşüncemi bir sekizliğe zorluyor. Birkaç saniye önce onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm tek bir şeye bile ihtiyacım olmadığını düşünmeye - can simidini kucaklarken zihnimin beni koruma şekli.

Delphine bir keresinde bana bir stratejistin gerçek dehasının sürprizde yattığını söylemişti ve onunki tamamen yapmacık olamayacak kadar lanetleyici ve dürüsttü.

Tobias ve Dom'u seçti, oysa ben böyle bir rekabetim olduğunu, aramızda bir seçim yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. Ben onun kararı değilim ve asla da olmayacağım. Göğsümdeki kükreme şiddetlenirken bacaklarım beni ateşliyor, bu ağrının çoğu ihanet ve kırık inanç gibi hissettiriyor.

Aynı inanç ve güven babamda da vardı. O zaman bunları aptalca birleştirdiğimi ve hepsini Delphine'e yansıttığımı fark ettim. Ona elimde kalan her şeyi vermiştim ve o da beni aynı kalpsiz lanet olası şekilde yok etti. Tıpkı babam gibi beni de bir süreliğine kendi dünyası haline getirdi ve kolayca bir kenara attı.

Dışarı atın.
Yeterli değil.
İkisi için de.

Bir hata. Bir hata. Bir hata. Tek başına bu kelime bile neredeyse söylediği diğer tüm kelimelerden daha fazla güce sahipti ve bunun nedeni bir sır değil. Yıllardır hatalarımın *bedelini* ödüyorum, ironik bir şekilde çok azı bana ait.

Asfaltı döverken, boş kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken, acı topuklarımda hızla ilerliyor ve beni yakalamakla tehdit ediyor. Bunlar olurken bile, onların hatalarının ağırlığını tuğla tuğla üzerimden atmaya başlıyorum. Çok uzun zamandır benim için aynı şeyi yapmaya gelmeyen insanlar için taşıdığım yükten oluşan bir duvar.

Bencilliklerinin ve yanlış adımlarının yarattığı ağırlık. Yükleri konusunda onlara yardım etmek için yaptığım her girişim engellendi ya da göz ardı edildi. Böylece, onların kolektif günahlarından, yüklerinden kurtuldukça, kendimle onların lanet kararları arasında bir duvar oluşturuyorum ve her adımda daha da hafifliyorum.

Yüklerinin kendi yükleri olmasına izin vermek. Kendi lanet şeytanlarıyla, musallatlarıyla ve yanlış adımlarının sonuçlarıyla savaşırken yataklarında yatmalarına izin vermek.

Kamufle edemediğim ya da düzeltemediğim hatalar ve beni onlardan uzaklaştıran her adımda tüm arzumu kaybediyorum, gittikçe hafifliyorum.

Son tuğlayı da bir tarafa bırakıp diğer tarafa koyarken, hayal ettiğim adam olma niyetiyle acıyı bastırıyorum - misyonum aynı.

Görevim, görüş alanımdaki tek şey. Önemli olan tek şey.

Şimdi, evsiz bir asker, ama yine de bir asker. Bir amacı olan bir asker.

Görüşümü düzelttikten hemen sonra, bir tünel beni sarmadan önce zihinsel bir berraklık devreye giriyor ve ben aşırı odaklanana kadar görüşümü çevreliyor. Çok net görebildiğim bir iğne deliğine doğru koşuyorum. İşte o zaman ulaşmaya çok yaklaştığım uçuruma varıyorum.

ve sonunda onu geçip, gözlerimin yavaşça süzülmesiyle
zgrlğm buluyorum.

BLINK. *SÝAH.*

Bir saat sonra, ben bir denizciyim.

BÖLÜM 2

"KENDİNİ CANAVAR YAPAN, İNSAN OLMANIN ACISINDAN
KURTULUR."

-Samuel Johnson

Otuz İkinci Bölüm

TYLER

ABD BAŞKANI: BARACK OBAMA| 2009-2017 BAHAR
2010

Camp Lejeune, Kuzey Carolina
Dört yıl sonra

BLINK.

"On dokuz! Yirmi! Yirmi bir! Siktir git, Jennings!" Beekman'ın sesi etrafımı saran kalabalığın arasından çenemi barın üzerine kaldırdığımda yükseliyor. Son irademi toplayıp botlarımın üzerine inmeden önce yirmi beş barfiks çekerek rekor kırdığımda daha fazla çığlık yükseliyor. Denizci olarak dört yıllık aktif görevimin son fiziksel testini tamamladığımda her taraftan kutlama tezahüratları yükseliyor.

"Bu sabah üç milde 17:39 koştu," diye övünüyor Beekman omzuma abartılı bir alkış indirirken, "Yiyin bunu, sikikler!"

Gösteriş yapmak istememiştim ama etrafımdaki kargaşaya bakarken, kesme puanıma eklediğim için duyduğum gurura engel olamıyorum. Yıllardır kendimi buna hazırlayarak antrenman yapmama rağmen, kendi beklentilerimi aştım. Dayanıklılık için yaptığım uzun koşular karşılığını fazlasıyla veriyor, ayrıca hangi çabaların beni rütbe atlatacağını tam olarak biliyorum. Denizaşırı ülkelerde on sekiz ay görev yapmadan önce, Güvenlik Güçleri'nde bir pozisyon almaya kararlı bir şekilde askere yazılmadan önce hedefimi erkenden belirledim. MCI'larımı ve diğer tüm gerekli müfredatı tamamladıktan sonra, teklif edilirse terfi almak için yeterli puanım var - muhtemelen yedeklerime başlamadan önce.

Bu konuda çok şey var ama çavuş rütbesi için elimden geleni yaptığımı bilerek bu gece rahat edeceğim.

Yıllarca ter döktüm, odaklandım ve kendimi adadım, ancak katılmadan önce yaptığım hazırlık çalışmaları büyük ölçüde benim tarafımda oldu. Kendimi iyi besliyorum, gülünç sayıda saat çalışıyorum, bilincim açık olduğu sürece zinde ve zihinsel olarak meşgul kalıyorum. Tek dayanılmaz saatler, ışıkların sönmesi ile erken uyanma çağrısı arasında kendime izin verdiğim nadir birkaç saat. İşte o zaman onun yüzünü görüyorum ve sesini duyuyorum - ve *benimkini*. Çoğunlukla ona verdiğim sözlerin unutulmaz yankısını. Yerine getirilmemiş sözler. *Biri* dışında öyle kalacak sözler.

Çünkü böyle bir şey hiç olmadı.

O uzun sessizlik saatlerinde, şimdi çok uzak gelen bir hayatı hatırladığımda düşünmeye zorlanıyorum - bir zamanlar bildiğim tüm konforu Kolordu'daki hayatla değiştirmiştım. O sabahtan sonra, acemi birliğime doğru koşarken kendimi zihinsel olarak yeniden şekillendirirken, omzunda babasının çipiyle kalbi kırık, öfkeli bir çocuk olarak askere yazıldım.

O zamandan beri, o çocuğun çelişkili duygularını tükettim ve Kolordu'nun yardımıyla onu cehennem ateşiyle vaftiz ettim. Ama o sabahla bu an arasına ne kadar mesafe ya da kaç ay ve yıl koyarsam koyayım, onun için duyduğum acı devam ediyor. O farkında olmasa bile, kalbim verdiği sözü tuttu.

"Bir yıl sonra bana senin hakkında ne hissettiğimi sor, ben de aynısını söyleyeceğim."

Bu görev boyunca militanca nefes alıp vermeye başladığımdan beri onu her saniye sevdiğimi, dakikaları saatlere, haftalara, aylara ve yıllara dönüştürdüğümü. Hayal ettiğim gibi bir adam ve asker olmak için kaydolduğum bu hayata kendimi kaptırdım.

"Nereye gittiniz?" Beekman kompleksten çıkarken soruyor.

"Sırada ne var diye düşünüyordum." Omuz silkiyorum, duymadığımızdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Bir şey duydun mu?"

"Hayır, ama zilini açık tut," diyor ensesini avuçlayarak, kolundaki cesur kuzguni mürekkep deseni benimkini yansıtıyor. Dövmesi yeni olmasına ve zaman içinde Beekman kendini kanıtlamış olmasına rağmen -ilk acemim olarak- sonuncusu olmaktan çok uzak. Amerika'nın en iyilerinden bir düzineden fazlası gün geçtikçe mürekkeplerini kazanıyor.

"Ne yazık ki, bizim *rahatımız* için zamanlamayı umursamıyorlar," diyor, sert nefesi de henüz bir telefon alamadığı için gergin olduğunun bir göstergesi.

Benim gibi Beekman da yakında yedek kuvvetlerde göreve başlayacak ama gelecek planları arasında alfabe mafyasına katılmak da var. Büroda bir yer edinmeyi çok istiyor. Neyse ki ikimiz için de, merkezi istihbaratta bazı bağlantıları var. Bu bağlantılar ona ikimizin de bir boşluğun parçası olarak görülmesi için temas kurmasını sağladı. Hem ülkemize hem de kanatlarımıza çok daha yüksek bir seviyede hizmet etmemizi sağlayacak bir seviye - eğitim misyonumu hizmet eden diğerlerinin yüzde doksan dokuzunun kapsamının *ötesine* taşıyacak bir seviye.

Ona, "Sessizlik oldukça can sıkıcı olmaya başladı, dostum," diyorum, eğer çağrılmazsak Triple Falls'a eve dönüşümün yakın olduğuna dair endişem artıyor. Dom hâlâ MIT'de okuyor, muhtemelen bir ya da iki dönem ara verdikten sonra yüksek lisans yapmayı düşünüyor, bu da karşılıklı eve dönüşümüzü geciktirecek. Triple'a yaptığım son ziyaret sırasında pimini çektiği bir el bombası - ki bunu her zaman kısa tutarım. İyi tarafı ise birkaç hafta içinde, eğer teklif edilirse, Jennings mirasında üzerime düşen görevi yerine getirmiş olarak rütbe terfimi alacağım. Babam bu mirasta benim de payım olmasını istemese de, kırılan ilişkimizi onarmak için her ay bir mektup gönderirdi.

Hizmette geçirdiğim bir yılın ardından ilk dönüş mektubumu gönderdim. İlişkimiz asla bir zamanlar olduğu gibi olmayacak olsa da, ayrıldığımda olduğu gibi hiçbir yerde değiliz.

Üssün dışına çıkabildiğim her an yaptığım uçuşlar ve Jennings'le ilgili her şeyi sadakatle rapor eden annem sayesinde evi takip etmek çok kolay. Bir anne ki

uzun bir sürenin temassız geçmesine izin vermezdi. İlk yılımda iletişim çadırında birden fazla kez tehditleri duyuldu. Şirketimdeki adamların bugün bile bana kızdıkları bir şey. Bu ve onu ekranda gördüklerinde, Regina Jennings'in kişisel ziyaretlerine aldırmayacaklarını dile getirmeye başladıkları gerçeği.

Şerefsizler.

"Siktir et, değil mi? Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorduk." Beekman bana güven verici bir yarım gülümseme attı. "Ben bir duş alıp yemek yiyeceğim. İnancımızı koruyacağız dostum, ama bu arada bu gece ekürimi kullanabilirim ve-"

"Hayır," diye bağırdım. "Derhal hayır. Sana bir daha asla seninle içmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim." Gözlerimi uyarırcasına ona diktim. "Asla."

Beekman ve ben yakın çevremizde şu anda bekar olan birkaç kişiyiz ve o hiçbir zaman gerçekten bir eküriye ihtiyaç duymadı. Kişisel rekoru, ister kadın ister erkek olsun, bir ilişkiyi on dakikada garantiye almaktır. Tamamen Amerikalı görünümü çok aldatıcı, çünkü içinde yaşayan şeytan bana hem Dom'u hem de Sean'ı hatırlatıyor - özellikle de *gece maskaralıklarıyla*. Ama onu kardeşlerimden biri gibi hem seviyor hem de ona güveniyorum ve zamanı geldiğinde onu tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

"Ah bebeğim, o gece sadece bir karışıklık oldu," diye mırıldanıyor yüz ifademi okumadan önce ve avuçlarını kaldırıyor. "Tamam, ama cidden, eğer ikimiz de aranmazsak, belki seninle eve uçarım ve bir süreliğine dükkân açabiliriz."

Ona başımı salladım. "Evet, bu işe yarayabilir."

"Birazdan görüşürüz," diyor, geriye doğru yürüyor, ifadesi samimi olsa da çalımını abartıyor, "ama şunu bilin, Onbaşı Jennings, *sizi* aramamak için *aptal* olmaları gerekir."

"Sağ ol dostum," diyorum ona, sırtarak dönüp giderken, Triple Falls'a tam zamanlı olarak geri dönme önerisi beni huzursuz ediyor. Bir kısmı

Hizmette geçirdiğim zamanın tamamlanmamış olduğunu hissediyorum. Sanki bir zamanlar meyve bahçesine yerleşmeyi de içeren ikinci aşamaya henüz hazır değilmişim gibi.

Barrett benden önce davrandı ve her an doğabilecek oğulları Charlie ile Jennings çiftliğinde bir ev kurdu bile. Her ikisi de bir zamanlar kendim için kurduğum hayali, farklı bir hayatta ve aynı hayali kuran bir kadınla -sadece benimle değil- aktif olarak yaşıyor.

Ancak küçük kuzenimin kök saldıği yerde, ben kanatlarımı açmış gibi hissediyorum - sürekli yön değıştiriyor ve hem silah hem de mürekkep kardeşlerimle birlikte geleceğim için farklı bir yol çiziyorum. Dikkatim ve çabalarım artık onların uçuş modellerine adanmış durumda ve bu da artık benim kendi önemli değışimlerimden daha öncelikli.

Beni kızdırdıklarında bile, sonsuza dek değışmezlerim olmaya devam ediyorlar. Kimi zaman kahramanlarım, kimi zaman da sinir bozucularım. Ancak başkalarının hatalarını bir kenara bırakıp bana en yakın olan insanların müdahale etmeden oldukları kişi olmalarına izin verdiğimde, kendimi onların yüklerinin ağırlığından kurtardım. Kendi durumlarında benim gibi davranmadıkları ya da tepki vermedikleri için beni çok sert bir şekilde yargılayan içimdeki ikiyüzlüyü sürekli ehlileştirmeye çalışıyorum. Daha da önemlisi, hatalarını kamufle etmek için bana en çok ihtiyaç duydukları anda ortaya çıkıyorum. Onlar için ve hatta uzaktan bile olsa, sorun çözücü oldum. Onları her ne pahasına olursa olsun korumak için ciddiye aldığım bir rol ve eğer bu onlar için kişiselse, beni hiç ilgilendirmez kararlılığımı koruyorum.

Aramızdan ayrıldığım yaklaşık bir avuç yıl boyunca, hem babamı hem de Delphine'i, hayatlarını düzenlerken kendilerine verdikleri zarar ve *benim* bunu kişisel olarak algılamam nedeniyle affetmeye çalıştım. Artık olmaya çalıştığım evlattan ya da Delphine'i tüm kalbim ve ruhumla sevmekten pişmanlık duymuyorum - her ne kadar onu kırmış olsa da.

Bu yüzden, her ne kadar özgürleştirici olsa da, geçmişe bir göz attığımda hala ruhumda derin bir sızı hissediyorum. Çünkü kendimi bu düşünce tarzına teslim etmiş olsam bile

Her gün bana iyi hizmet etse bile, yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Sonunda Triple Falls'a döndüğümde hala orada olmayacak bir şey.

Ve böylece, gözlerimin yavaşça kaymasıyla ölçülen zamanın içinde yaşıyorum, beni henüz terk etmemiş olan kemirgenlik yüzünden ortaya çıkan ağrılarla bir günden diğerine göz kırpiyorum. Tüm bunlar olurken, ne kadar yakıcı olursa olsun verdiğim sözü tutuyorum - hiç olmadı.

* * *

Triple Falls Polis Departmanı
Bir Hafta Sonra

BLINK.

"Wakey wakey ... eggs and bakey."

Bana yarım düzine daha iyilik borcu olan Reggie, yüzüğündeki anahtarları cebe atmadan önce hücreyi arkamdan kapatırken Peter'ın gözleri ranzada yattığı yerden fırlayacakmış gibi açılıyor. Peter oturmak için sarsıldığında, ağlamasını sert bir elle boğmak için onu inç kalınlığındaki yatağa sabitlemeyi başarıyorum.

"Şimdiden bir numaralı kuralı çiğniyorsun dostum. Şşşt," diye fısıldıyorum onun solgun, yetersiz beslenmiş görünüşünü ölçerken. O da benim gibi, daha on yedi yaşındayken hayatın acımasızca dağıttığı elden çoktan bıkmış.

"Robin Peter Morgan?" Düşünüyorum. "Ciddi misin? Ailen seni kirletmiş."

Peter benim iğnem karşısında gözlerini kıstığında kıkırdamadan edemiyorum. İçinde bir savaşçı kıvılcımı ve henüz dizginlemeyi başaramadığı bir öfke var. Benim çok aşına olduğum bir şey.

"Endişelenme dostum. Ekibimizin yarısı her gün göbek adlarını kullanıyor çünkü aileleri onları aynı şekilde lanetlemiş. O yüzden sanırım bunu senin için iyiye işaret olarak kabul edeceğim."

Şu anda onu bir hapisane hücreindeki yatağına hapseden sivil giyimli denizciyi taramak için elinden geleni yaparken şaşkınlık yüz hatlarını sıkıştırıyor. Tekrar mücadele ederken korku kazanıyor ve onu sabit tutuyorum.

"Ah, ah, sakin ol, kedicik. Fazla zamanımız yok. Bana bir iyilik borcu vardı ve ben de onu almaya geldim. Nedenini bilmek istemiyor musun?"

Ben içeri girdiğimde Peter hafifçe gevşiyor ve Reggie boğazını temizleyerek zamanın kısıtlı olduğu konusunda beni uyardığında tiyatroyu kesmeye karar veriyorum.

"Adaşının, Robin'in Paul'e para ödemek için Peter'ı soyduğu gerçek geleceğinin bir başlangıcı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Sen sinsi bir pisliksin, değil mi? Kilisenin sunu tabağını beş paralık etmekten, büyükannenin Fabergé yumurtasını internette satmaya ve kendini bir başka küçük hırsızlık suçundan buraya atmaya kadar her şey. Çok meşgul bir çocuk oldun. Taşaklarının daha yeni düştüğünü düşünürsek sabıka kaydın biraz kalınlaşıyor ve saydığımı göre, vuruşların tükeniyor, bu yüzden tekrar etmeme izin *ver-amatör*."

Sözlerim kafasına dank edince gözleri hafifçe açıldı.

"Evet, bir süredir gözümüz senin üzerindeydi ama aklına bir şey gelmesin. Benim tipim değilsin."

Hücrenin etrafına bakıyorum. "Demek seni korkutmak için buraya kilitlediler." Sırıtiyorum. "*Korkuyor* musun, Robin?"

Bana ters ters bakıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tahminimce şu anda kafanda pişen tek şey buradan çıkar çıkmaz kimden borç alacağın."

Tutuşumun altında biraz gevşiyor, merakı onu daha iyi hale getiriyor.

"Ama şimdi düşünmen gereken şey, ya her şey farklı olsaydı. Ya baban seni o karavanın zemininde beyin sarsıntısı geçirmiş halde bıraktığı için hırsızlık yapmak zorunda kalmasaydın." Sol kaşının üzerindeki pembe yara izine dokunuyorum. "Ve annenle küçük kız kardeşini beslemek için kıt kanaat geçiniyor olsaydın?"

Peter bana bakıyor ve hayatının detaylarını anlatarak onun dikkatini çektiğimi biliyorum -bilmeyi kendime iş edindiğim detaylar.

"Ya Paul'den tamamen kurtulabilseydiniz ve ödemeyi alan *siz* olsaydınız? Sadece yapmak için doğduğun şeyi yaptığın için cebinde koca bir yeşil rulonun olmasının ne kadar tatmin edici bir his olacağını bir düşün."

Tutuşumu gevşetiyorum ve o boşta kalıyor, sözlerimi düşünürken dikkati tamamen benim üzerimde.

"Bir günün seni götürebileceği yer çılgınca" -Gözlerimi açıyorum -"Bu konuda bana güven. Şimdi elimi çekeceğim ve sır tutup tutamayacağını göreceğim, eğer tutabilirsen seninle temasa geçeceğiz."

Otuz Üçüncü Bölüm

TYLER

YAZ 2010

Camp Lejeune, Kuzey Carolina

BLINK.

"Jennings," diye cevaplıyorum telefonumu, son antrenmanımın verdiği yorgunlukla boynumu kıvrarak, bir elim direksiyonda kırmızı ışıktaki duruyorum.

"Arkanı dön."

"Pardon?" Telefonu kulağımdan çekerek soruyorum ve kimin aradığına dair hiçbir ipucu elde edemiyorum, sadece boş ekranda saatin ilerleyişini görebiliyorum. Arayanın kim olduğunu anladığımda ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Az önce üssü terk ettin," dedi. "Arkanı dön."

"Ve?"

"Benimle Waffle House'un otoparkında buluş. Siyah F-150."

"Ve sen?"

"Konuşmak istediğin adam."

Hızlı bir U dönüşü yapmak için bir yol ararken ve bulurken hat kesiliyor. Hayatımın akışını değiştirecek bir karar vermek için en fazla beş dakikam var. Sadece birkaç kişinin sahip olabileceği bir şekilde. Onunla ilgili düşünceleri ilerlemek için bir neden olmaktan çıkardıktan sonra bir dakikadan kısa bir süre içinde kararımı veriyorum. Zihnimi ileride olacaklara odaklayarak, onun yeni numarasını çevirmek için çabalıyorum.

Tobias ikinci zil sesinde gururla, "Sizi duymak güzel, Çavuş Jennings," diye selamlıyor.

"Hey, T." Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, ender rastlanan bir duygu boğazımı tıkıyor. Bunun nedeni, bunun son konuşmamız olabileceğiydi. Hattaki tereddütle mücadelemi hemen hissediyor ve sorusunu yumrukla yeniyorum. "Sadece eve gecikmeli geleceğimi bilmeni istiyorum."

Kısa ama yüklü bir sessizlik ortaya çıkar. "Ne zamana kadar?"

"Bu Noel'de evde olmama ihtimalim var ya da Sıradaki," diye aktarıyorum alnımdaki yaz sıcağını silerek.

"Siktir," diye nefes veriyor Tobias, tam olarak ne söylediğimi bilerek

Onu. Bu olasılığı ayrıntılı olarak tartıştık ama gerçekler ve çıkarımlar ortaya çıktıkça onun da duygularının su yüzüne çıktığını hissedebiliyorum. "Tanrım, kardeşim. Nasıl başarısız olunacağını bilmiyorsun, değil mi?"

"Bunu ben yaptım."

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye soruyor.

Sahip olamayacağım bir gelecek gözlerimin önünden geçiyor. Elma ağaçlarının sıraları boyunca yürürken ellerimiz kenetli, iki kişilik bir hamakta sallanmadan önce saatlerce konuşuyoruz. Ateşin karşısında gözlerimiz buluşuyor, uzun uzun bakışıyoruz, kalplerimizde huzur. Göleti çevreleyen uzun karışık otların arasında onunla sevişmek. İkimiz yamaca tünemiş, o benim kollarımda, mevsimler değişirken sonsuz gün batımını izliyoruz. Bu hayatı onsuz yaşamak istemiyorum. Onsuz bir hayat düşünemiyorum ve bu yüzden bu hayatı yaşamaya çalışmakla uğraşmak istemiyorum.

Bu yanılsamaları aşağıya, aşağıya, aşağıya, uzak, ulaşılamaz bir yere bastırıyorum, ta ki acı dağılmaya başlayana kadar.

Bitti artık. Bitmek zorunda.

Bitmesi gerekiyor. Özellikle de aramızda tek kelime geçmeyen dört uzun yıldan sonra. Kalbimde kalan gençlikle birlikte solmaya başladığı noktaya kadar hayalimi aç bırakan bir kopukluk. Ve o otoparka girer girmez, teknik olarak bitmiş *olacağım*. Karar verdiğim sürece var olmayı gönüllü olarak bırakacağım.

Tyler Carter Jennings'in istek ve ihtiyaçları ie yaramayacak. Bu tek hareketle, hem koruma hem de intikam aracı olacağım; kardeşlerim, babam ve lkem için.

"Kararımı verdim," diyorum sonunda, "ve umarım ailemi gururlandırır." Hangi aileden bahsettiğim çok açık.

Tobias acı dolu bir ses tonuyla, "Ailen seninle daha fazla gurur duyamazdı," dedi, "ve dönmeni sabırsızlıkla bekliyor olacaklar."

"Neredesin?" Açlıktan lmek üzere olan son umudumla savaşarak soruyorum.

"Ben geldim."

Orada ve muhtemelen onunla birlikte. Geleceğimle aramda son bir kilometre kala, Delphine'in yakınlarda olup olmadığını merak ediyorum. Mutfak masasında ya da dışarıda verandada oturuyorlar mı? Sesimi duyabiliyor mu? Duymak istiyorsa. Düşünerek bir araya getirmek için yeterli zamanım olmayan değerli kelimeleri söylemeden önce bir süre oyalanıyorum.

"Kardeşlerime ... aileme söyle, eğer yakın zamanda geri dnemezsem," *ya da hiç dnemezsem*. O sabırla beklerken duygular boğazımı tıkıyor ve sonunda ben onları çıkarıyorum. "Ne olursa olsun, benim için buna değdi. Tamam mı?"

"Yapacağım. Kendine iyi bak kardeşim. Eve gelebildiğin zaman gel . . . ve Tyler?"

"yle mi?"

"Eve gelmen gerekiyor," diye fısıldıyor Tobias kabaca. Bir duraklama daha. "*Hepimizin var.*"

Orada ve belki de dinliyor, ama sözlerinin herhangi bir şekilde ona özel olduğu fikrini bastırıyorum. Onun emri onun değil. O kararını verdi ve ben de onu yaşıyorum. Otoparka girerken, Tobias'ın isteği onu da kapsıyor olsa bile bunun yeterli olmadığı gerçeğini yutkunarak kabulleniyorum.

"Kahretsin," diye nefes veriyor, "şu anda tek görebildiğim imlerimi biçen o sırık gibi ocuk," diye kısık sesle mırıldanıyor. Bir ığlık attığımda

Buna kıkırdıyor ama o kıkırdamıyor, karşılıklı acı çizgiyi aşıyor.

"Bize geri dön," diyor sonunda, "bu lanet bir emirdir."

"Ben de seni seviyorum kardeşim."

İkimiz de telefonu kapatmıyoruz, saniyeler tükenmeye başlarken kalan saniyelerimize tutunuyoruz.

Ona, eğer aranırsam, yeni patronlarımdan ders dışı faaliyetlerimi fark etmemesini sağlamak için kulüpten süresiz olarak uzak durmam gerektiğini söyledim. Bu, kulüp dışında izlenmediğimden emin olana kadar kulübe katılımımın tamamen durması anlamına geliyor. Sean ya da Dom'a bu daveti isteyeceğimi hiç söylemedik çünkü gelmeme ihtimali vardı. Ama şimdi burada olduğuna göre, gerçeküstü gerçek şu ki, bunu yaparken, bu kararı yaşarken, onu korumak, hepsini korumak için tüm bağlarımı ve yeteneğimi kaybettiğim, bazıları uzun olan süreler olacağı anlamına geliyor.

Sonunda hat kesildiğinde uzun bir nefes alıyorum. Çünkü Şu anda ve öngörülebilir gelecekte, tamamen kendi başıyım.

İşte başlıyoruz.

* * *

GÜZ 2011

On Üç Ay Sonra Suriye

Sınırı

BLINK.

Zifiri karanlıkta gece görüşüyle araziye tararken, ağır silahlı birkaç kişinin bize doğru yaklaştığını fark ettiğim anda sezgilerim işe yarıyor. Adrenalinim yükselirken kendime geliyorum ve teldeki herkese sesleniyorum. "Gözler! Uyanın! Misafirlerimiz var."

Stuart'la birlikte benim şubemden Shultz ve Ramirez ilk yanıt verenler oldu, şaşkınlıkları her hallerinden belli oluyordu

satır. Tam da düşündüğüm ve dile getirdiğim gibi, birkaç saat gözümüzü dinlendirmek için geceyi burada geçirerek çuvalladık. Çoğunluk, saatler önce ayrıldığımız olayla aramıza daha fazla mesafe koyma yönündeki protestolarıma karşı galip geldi. Oyum azaldıkça savunmaya geçtim ve tüm bu süre boyunca kendimi kötü hissederken nöbet tutmayı tercih ettim. Ne kadar iyi eğitilmiş olursak olalım, uykusuzken zinde kalmaya çalışmak arasında ince bir çizgi var. Başlangıçta hedefimize ulaşmakta yaşadığımız zorluklar nedeniyle bu, sahadaki en uzun süreli görevimiz oldu ve tanklarımız tehlikeli bir şekilde azalıyor.

Tecrübeli bir komando olan Armstrong sürünerek yanıma geliyor, saniyeler içinde bana ulaşıyor, sayarken gözlüklerini kaldırıyor. "Yirmi, lanet olsun, yirmi üç kişi bize doğru geliyor, ikisinin elinde lanet olası RPG'ler var. Stuart!" Armstrong çağırıyor.

Yarım tık ilerimizde ve sağımızda, emrindeki birkaç güçlü bedenle konumlanmış olan Stuart kendi sayımını yaptı. "Yaptık. İşimiz bitti, benim sayım da aynı. İki tıklama ve kapanış."

"O zaman bu adil bir dövüş," diye bağıryorum hattan, "bana o yenilmiş tonunu verme Stuart ve kim olduğumuzu unutma. Güzellik dinlenmeni daha sonra yapmak zorunda kalacaksın."

Armstrong bana gece gözlüğü olmadan bile görülebilecek kör edici beyaz bir sırtış fırlatıyor. Küresel Müdahale Ekibi'nde çalıştığım süre boyunca kurduğum ekipler arasında şu ana kadar birlikte çalışmayı en çok sevdiğim kişi o oldu. Günler önce bu görev için indiğimizde tanıştığım Stuart ise hızla en sevmediğim kişi haline geliyor. Buradaki kısa görevi sırasında saha görevlerine katılmak yerine ABD'li diplomatların güvenlik ve eskort işlerini yapmanın daha iyi olduğunu fark ettiği açık. Bana kalırsa, o ölü bir ağırlık. Ama takım lideri olarak, Stuart'ın kaderi benim ellerimde, aynı şekilde sol tarafımızda şu anda haber alınamayan diğerlerinin de.

"Hey pislikler, uyanın, yoksa plaj toplarını burnunuzda zıplatmakla mı meşgulsünüz?" Hat üzerinden havlıyorum.

"Siktir git Jennings, iki tarafta da aynı sayıda adamımız var." McCormick alkışlarla karşılık veriyor, göreve sadece dokuz saat önce sıcak bir şekilde gelen yüksek dereceli bir Donanma Mührü. Şirkete minnettarım çünkü hedefini bir kez yakaladı mı iskalamaz. Asla.

"Pozisyonunuz nedir?" Ben soruyorum.

"Bizi üç saat önce koyduğun yere, sikik. İki tıklama ve kapanış," diye hatırlatmada bulunuyor.

Armstrong, "Benim hesabıma göre, altı seksi Denizci, iki sevişmeye hazır Ranger ve en az üç iyi donanımlı Denizci - pardon, *Stuart*," diye espri yapıyor. "Ve Jennings'e katılmak zorundayım. Lanet olası şansımızı beğendim," diyor, dürbününü yaklaşan bölüğümüze tutmak için tüfeğini kaldırarak.

"Siktir git, Armstrong. Jennings?" Stuart sorar, paniği belirgindir.

"Hattı boşaltın," diye bağıryorum. "Düşünüyorum."

"Biraz hızlandırabilir misin?" McCormick sesini yükseltmeden önce Shultz keser.

"Partiye katılan bir keskin nişancımız var."

"Demek ki işimizi yaptık," diye karşılık veriyorum. "Onu yakaladınız mı?" "Evet," diye karşılık veriyor McCormick ve ben onun parmağını tetiğe götürdüğünü biliyorum.

Artı işareti.

"Thompson, bunu anlıyor musun? Yukarıdan biraz sevgiye ihtiyacımız olacak."

"Anlaşıldı," Home hattan onaylıyor. "Pozisyonunuzu aldım. On dakikaya ihtiyacım var."

Sikeyim.

"Acele edip daha iyisini yapmak isteyebilirsiniz ya da kendinizi Amerika'nın en iyilerinin ceset torbalarının yüksek sayısını patrona açıklamaya hazırlayın."

"Hallediyorum," diye cevap veriyor Thompson, panik içinde olduğunu bilsem de etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Avlanmak bir iltifattır çocuklar," diyorum, "patronlarını susturmamızdan ve kısa devre yaptırmamızdan hoşlanmıyorlar.

maaş çekleri. İlk ping uçuğunda, *onu soyun* ve yapabiliyorsanız yüksek bir yere çıkın. Nereye inerseniz inin, ellerinde hediye çantaları olan haberciler göndereceğiz."

İhtimallerimiz çok yüksek, ama panik tehdidini bir kenara bırakıp, kafamı boşaltmak için derin nefes alarak değerli saniyelerimi harcıyorum. Nabız kulaklarımda sabit, sanki toprakta yanımda durup kulağıma fısıldıyormuş gibi benimle konuştuğunu duyuyorum. Bir fikirle donandıktan sonra, kamp yaptığımız kaya duvarını itiyorum ve çenesini kaldıran Armstrong'a bakıyorum.

"Bu bakışı bilirim," diyor Armstong, sırtışı artarak, "ve buna bayılırım."

"Bize iltifat ederken iki kere düşünmelerini sağlayalım mı?" Ben soruyorum.

Armstrong, herkese telgrafla seslenmeden önce, "Tabii ki," diye karşı çıkıyor.

"Ev, bekle ama ışıkları açık bırak. Bir fikrim var."

BLINK. *SİYAH.*

* * *

BAHAR 2012

NEW YORK ŞEHİRİ, NEW YORK

Altı ay sonra

BLINK.

"Jennings," diye bağıyor Phillip, nakliye deposunda olup bitenleri izlerken beklediğim siyah plastik kova sandalyeden beni çağırarak. Boynumu kıvrarak ayağa kalkıyorum ve ayakkabı kutusu büyüklüğündeki ofise girmeden önce biraz geriliyorum. Yorgun olmama rağmen, yakından tanıdığım bir dosyayı açarken oturmaya zahmet etmiyorum.

Kırkılı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettiğim Phillip, her zaman yanında bulundurduğu taze bir selpakla burnunu siliyor. Kırmızı teninin bir kısmı şüphesiz şiddetli alerjilerinden kaynaklanıyor. Hastalığıyla birlikte bir hastalık olduğundan şüpheleniyorum,

Kırılgan yapısı, onu herhangi bir saha çalışmasında aktif bir katılımcı olmaktan alıkoydu. Öğretmenlik ya da Phillip'in durumunda olduğu gibi görev *dağıtımı yapamayanların* en iyi örneği. Masasındaki dosyada bulunan bir düzine ya da daha fazla görevin detaylarını incelerken emirler çoktan verilmiş ve yerine getirilmiştir. Bunların hepsini denizci olarak listeden çıkarıldıktan sonra tamamladım ve Küresel Müdahale Personeline, nam-ı diğer GRS'ye katıldım.

Yüksek maaşlı ama sıfır kredili, umurumda bile olmayan nankör bir iş. Ters gitmesi halinde aileme postalanacak bir açıklama mektubu kazanma ihtimali olmayan görevleri içeren bir iş. CIA tarafından seçilmiş birkaç kişiye verilen yüksek riskli emirler, diplomatik kaset kör seferlerini de içeriyor. Ülkemizin çıkarları için dünyanın en ince ayarlı ve deneyimli veterinerleri tarafından gerçekleştirilen seferler.

GRS'ye katılarak, bu tür görevlerin doğasını deşifre etme ve doğrulama becerisi kazandım ve askeri araştırmamı bir üst seviyeye taşıdım. Tüm bunlar olurken sahadaki becerilerimi de geliştirdim. Listelenen dört yılımı tamamladıktan sonra otoparkta yaptığım anlaşma beni karşımdaki masada oturan idareciye götürdü. "Phillip," soyadı hiç belirtilmemiştir, beni kendisi için işe almıştı ve çoğunlukla söz konusu görevleri yerine getirirken benim görev ustam oldu. Son on dokuz ay boyunca aramızdaki ilişki çoğunlukla karşılıklı saygıyla ve gelişmekte olan bir dostlukla doluydu.

"Bu noktada başardığınız şey," diyor Phillip, dosyamdan başını kaldırarak, "aklımın alamayacağı bir şey."

Başımı sallıyorum çünkü yorgunluk sonunda beni ele geçiriyor. Son adrenalinimi de on sekiz saat önce çıkarıldığımız Afrika çölündeki yapışkan durumdan kurtulup Amerika'ya geri uçmadan önce harcamıştım.

Son on dokuz ayda, Triple Falls'a geri dönmek yerine art arda görevler alarak kendimi ve rezervlerimi tüketmeye yaklaştım. Bunun için gerekçem tamamen bencilce. Ev yok, gelecek yok. Kulüpten başka bir sebep yok **ve** bensiz de gelişiyor. Koyduğum ordu ile

Dom ile okulda geçirdiğim süre boyunca birlikte çalıştık ve o zamandan beri işler yolunda gidiyor. Sanki kökler ekmişim ve onlar kendi başlarına derin ve geniş bir şekilde filizleniyorlar.

Phillip oturduğu yerden beni dikkatle inceliyor, son yüz yüze görüşmemizden bu yana biraz yaşlanmış gibi görünüyor - şakakları biraz daha kırışmış. Son birkaç telefon görüşmemize bakılırsa, daha az sabırlı olmaya başlamış. Yine de konuşmalarımız sırasında bana karşı her zaman biraz sabırlı görünüyor ve saygısını kazandığımı açıkça belli ediyor.

"Bunlardan ikisinden sağ kurtulmuş olmana imkân yok. Hangisi olduğunun farkında mısın?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Kestirmeden gidiyorsun, Jennings. İşe başladığından beri bir semsiye içki yudumlamamanın ya da izin kullanmamanın özel bir nedeni var mı?"

"Hırslıyım."

"Ya da *intihara meyilli*," diye karşı çıkıyor, üzerimi arıyor.

"Açıkçası, efendim, eğer bu kadar isteseydim, konuşuyor olmazdık."

Dosyayı açıyor ve göz ucuyla baktığım bir görev adını işaret ediyor-Adobe. "Bundan nasıl kurtuldun?"

"Play-by-play mi istiyorsun?" Ses tonumda hiç küçümseme olmadan soruyorum.

"GRS'deki diğer kişilere verdiği emirlerin ne kadar karmaşık ve içsel olduğunu bildiğim için bunu bir iltifat olarak görüyorum. "Oturun."

Şapkamı masasının kenarına fırlatıyorum ve çevremizi tararken teklif edilen sandalyeye oturuyorum. İlgimi çekmeye başlasa da, neden New York şehir merkezindeki bir nakliye deposunda geçici bir ofis seçtiğini sorgulamaktan daha iyisini biliyorum. Tıpkı benim kulübüm gibi, onlarınki de cevap verme konusunda aynı derecede ketum.

"Uzun lafın kısası," diye başladım ve açıklamama neredeyse gülecektim, "Anvil and Hammer'ı hiç duydunuz mu?"

"Defol git buradan," diyor önündeki kâğıdı incelerken.

"Kibirli ve kendine aşırı güvenen yirmi dört kişi gelince, onları sıkıştırmak için takımlarımızı sağ ve sol kanat pozisyonlarına ayırdım. Böylece, sayılarını yarıya indirmeden önce biraz zemin kazanmalarına izin verdik ve düşürmeden önce onlara saldırdık."

"Tanrım, Jennings." Bana bön bön baktı. "Bana bundan kurtulmak için *İsa'dan önceki* bir taktiği kullandığını mı söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Büyük İskender için çalıştım." "Bunu nasıl düşünebildin?"

Fransız bir deha. Tamamlanan her görevden sonra şahsen teşekkür etmek için daha da çaresiz hale geldiğim biri. Cevap vermem birkaç saniyemi alıyor, ancak söz konusu beyni dışarıda bırakarak kapsamlı sorularının üstesinden gelmeyi başarıyorum. Ona kendim söylemek istiyorum. Bir gün. Belki yakın gelecekte bir gün çünkü ne kadar çok görev yaparsam, en azından bir teşekkür borçlu olduğu o kadar açık hale geliyor.

"Bakın," diyor sonunda, "her ne kadar yardımcı olsanız da, artan risk nedeniyle tüm mağazaları kapatmaya başlıyoruz. Bu noktada, istasyonda tıpkı sizinki gibi beyinleri kullanmaya giderek daha fazla ihtiyaç duyuyoruz."

Önerisine göz kırpiyorum. "Yeniden askere yazılmayı mı kastediyorsun?"

"Yedekler, ama akıllarında belirli bir iş var. Benimle geçirdiğin süre için zaman kartına işleneceğini garanti edebilirim ve"-vurgu için duraklıyor-"sayılacak, Jennings. Hak ettiğin maaş artışıyla birlikte topçu çavuşu olarak puan tablosunda üst sıralarda yer alacaksın."

Eve. Beni eve göndermek istiyor. Ya da en azından -"Kuzey Carolina mı?" Ben soruyorum.

"Greensboro. Buna bir itirazın var mı? Üsteki sorumluluklarınızı yerine getirirken uydu aracılığıyla dış istihbaratla çalışacaksınız. Ayrıca, yedek sözleşmeniz sizin şartlarınıza göre hazırlanacak."

Evinde. Ya da eve daha yakın ve aylarca minimum iletişimden sonra orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İşler arasında bile annemi nadiren kontrol ettim. Çoğunlukla neler olup bittiği yerine görevlerime bağlı kalmak için, ki bu sadece dikkatimi dağıtırdı. Şimdi böyle bir şansım var. Bunu başarma, eve dönme düşüncesi nabzımı hızlandırıyor. Sadece bir nedenden ötürü, ona *teşekkür etmek* ve bencilce onu görmek için.

Phillip'e bakarken, teklifi havada asılı kalmışken, yapmam gereken her şeyi yaptığımı fark ediyorum. Kaçınılmaz olanı erteliyordum. Hizmetimi ve ötesini yaptım. Şimdi istifa edebilir, çekip gidebilir ve zamanımı iyi harcadığımı düşünebilirim ya da teklifini kabul edebilir ve soruşturmamı bitirmek için daha yüksek bir yetkiyle kendi beklentilerimi tekrar aşabilirim. Bu kaçırılmayacak kadar iyi.

"Kararınızı vermeden önce," diye araya giriyor Phillip ihtiyatla, "bir iyilik yapacağım. Daha kişisel bir iyilik."

"Tabii ki öylesin." Uzun bir nefes üflüyorum.

"Ekibini sen seçeceksin. Ama bunu benim için yaparsan - başarılı bir şekilde- sana borçlu olacağım."

"Bana ne borçlusun?"

"Önemli bir iyilik. Soru sormak yok. Gücüm dahilindeyse, bunu yapacağım ve bildiğiniz gibi, sizi reddedebileceğim çok az şey var."

"İki iyilik olsun," diyorum, "soru sormak yok. Ve bana borçlu olacağın iki önemli iyilikle de ilgisi olmayan, üzerinde çalıştığım bir konuda masa başında yardıma ihtiyacım var."

Ona sert bir bakış attım. Karşılığında onun etkilenmemiş bakışlarına maruz kalıyorum. "Oldukça barterer."

"Babam bana böyle söylüyor."

"Tamamdır," diyor.

"Benim de kendi uyarım var," diye ekliyorum.

"Tabii ki biliyorsun," diye yanıtlıyor, sırtışı büyüyor.

Masasına doğru başımı salladım. "Bu son görevi tamamladığım anda o dosyayı ve adımın geçtiği diğer her şeyi yok edeceksin."

"Buna gerek bile yok," diyor, "biliyorsunuz biz kendimizi koru-"

"Elbette biliyorsun, ama bu *benim* için gerekli. İz bırakma Phillip."

İlişkimiz yeni değiştiği için bakışlar kilitlendi, sonunda konuşmadan önce hamile bir duraklama başladı.

"Anlaşıldı."

Başımı salladım. "Nereye gidiyorum?"

Yüzündeki donuk ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. GÖZ KIRP.

Armstrong'un gözleri kucağımda yattığı yerden kaymaya başlarken, sağlık görevlilerinin eldivenli, yayvan avuç içleri birkaç ağırlıklı saniye boyunca onun üzerinde geziniyor. Omuzları yenilgiyle çöküyor, sonunda geri çekiliyor, arkasına yaslanıp bana sertçe başını sallıyor, karar gözlerinden okunuyor. Helikopter yön değiştirip çıkarma noktamızla aramıza daha güvenli bir mesafe koyarken ben de çaktırmadan başımı sallıyorum.

"Bana bir şey söyle . . . Jennings," diyor Armstrong, şafak gökyüzünü aydınlatmaya başladığında, şahinin bıçaklarının sürekli güm, *güm*, *güm* sesleri, ben her birini yakalamak için eğilmeden önce onun sözlerini susturuyor. Bunun gerçekliği göğsümdeki acıyı artırıyor.

"O da ne?"

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, gözleriyle tam olarak buluşmak için üst tarafımı biraz daha gerdiğimde.

"Şu anda konuşmak istediğin şey bu mu?" Ellerimiz göğsünün üzerinde, karnına aldığı ölümcül kurşunun birkaç güvenli santim üzerinde birbirine kenetlenmişken soruyorum.

"Evet... birlikte yedi görev yaptık ve hiçbir zaman sormaya cesaret edemedim, ama bilmek istiyorum." Öksürüyor. İçinden çıkan tıkırtıyı duyunca, ona ulaşamadığım için lanet okuyorum, bu arada suçluluk duygusu da çökmeye başlıyor.

"Sekiz," diye düzeltiyorum. "Konuşmayı kes, gücünü sakla. Önünde iyileşmen gereken çok şey var."

"Bugün gideceğim tek yer cennet kardeşim," diye hırıltılı bir sesle konuşuyor, ben de kısa bir süre tereddüt ettikten sonra başımı sallayarak teslim oluyorum. Armstrong her zaman künyesini öpen ve botlarımız yere değmeden önce dua eden inançlı bir adam olmuştur. Farklı arazilerde birlikte tüneler beklerken, zaman zaman din, felsefe ve dünyayla ilgili her şey hakkında konuşarak birçok boş saat geçirdik. Cehennem gibi günlerin ve bitmek bilmeyen kazaların ardından biralarımızı paylaşıyoruz. Ne kadar yakın olduğumuz gerçeği, son sözlerini söylemesinin sebebinin ben olduğuma dair acı verici bir farkındalık dalgasıyla birlikte sert bir şekilde çarpıyor

-Son nefesini verirken. Çünkü onu bu görev için çağıran bendim.

"Benim için bir mesajınız var mı?" diye sordum.

"Hayatınızdaki insanları olması gerektiği gibi sevdiğinizde, hiçbir mesaja gerek kalmaz."

"Sanki sen bir azizmişsin gibi." Göz kırpıyorum. "Kendini beğenmiş piç."

"Kendini beğenmiş bir piç olabilirim ama onlar için doğru olanı yaptığımı bilerek rahat ediyorum. Biliyorlar," diye tekrar hırıldıyor. "Lanet olsun."

"Özür dilerim dostum." Elini sıkıca kavradım. "Lütfen dayanmaya çalış."

"Hayatta olmaz, ben o daha iyi yere koşuyorum. Bunu hepiniz alabilirsiniz," diye tekrar öksürüyor ve solmakta olduğunu anlayabiliyorum. En fazla bir dakikası var. "Söyle bana kardeşim," diye soruyor, "nereye gidiyorsun?"

Bana 'saçmalama' bakışıyla karşılık verirken ona bakıyorum ve o da aynı şeyi söylüyor. "Ne istediğimi biliyorsun. *Kendin gibi* bakıyor, hareket ediyor ve emirler yağıdırıyorsun ama aslında *orada* değilsin. Bu *senin gözlerinde*. Çıkış yaparken metalden bir duvar gibiler."

Elimi sıkıldığında kaşlarımı çatıyorum, sorudan rahatsız oluyorum, bu da zamanının tükendiğinin ve cevabı istediğinin bir işareti. Ona bakarken, gözümü kararttığımda zihniyetimi tanımlamak için bir yol bulmaya çalışıyorum.

"Daha çok duygusal karar verme süreçlerinden uzaklaşarak *kontrol etmek* gibi." En çok dikkatimi çeken şeye odaklanıyorum. "Doğru ya da yanlış kavramını korurken, görevi ne pahasına olursa olsun tamamlamak için en temel hayatta kalma içgüdülerine odaklanmak." Bu tarif edilmesi neredeyse imkânsız bir berraklık hali ama arkadaşım için deniyorum. "Görüş ve sesin aşırı farkında oluyorum. Adrenalinimin yanı sıra tüm duyularım da on kat artıyor."

"Bana ulaşmaya çalışmak için yıldırım gibi hareket ettin. Onu gördüm."

"Yeterince hızlı değil," diye homurdandım, özür dilediğim sesimden belliydi.

"Bunu kendi üzerine alma," diye kararlı bir şekilde emrediyor, kanla kaplı dudakları kalkıyor, fısıltıları zoraki ve daha az duyulabilir hale geliyor. "Bana aşık olduğumu biliyorum."

"Kahretsin, saklamak için o kadar uğraştım ki," diye cevap veriyorum, acının yerini bir yanık almaya başlıyor.

"Bu kuşun içindeki her adam..." diye çırpınıyor, "az önce onları kurtardığını biliyor. Sana teşekkür etseler de etmeseler de." Gözlerini üzerimde hissederek başımı sallıyorum, Armstrong elimi daha sıkı kavrayıp dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Yanımda sen olduğun için mutluyum," diye fısıldıyor cehennem ateşi başlarken.

"Ben de," diye cevap veriyorum, bencilce o anı göz kırparak geçiştirme dürtüsü güçlü bir şekilde geliyor, ama bunu savuşturuyorum çünkü varlığımı hak ediyor ve bunu hissetmem gerekiyor.

". . . Görüşürüz kardeşim," diyor kırık dökük bir sesle, vücudu gevşemeden önce kolları istemsizce birkaç saniyeliğine iki yanında kenetleniyor. Güneş helikopterin içine girip yüzünü aydınlatırken onu sıkıca kavriyorum.

"Görüşürüz," diyorum, elimi bıraktığı anda elini daha sıkı kavriyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

TYLER

YAZ 2012

Dört Temmuz

Triple Falls, Kuzey Carolina

BLINK.

Arkamdan gökyüzüne doğru bir çığlık yükselirken, hemen ardından gelen patlama ve cızırtı ile birlikte kemiklerime kadar işleyen yorgunluk her adımımı ağırlaştırıyor. Gözlerimi botlarımdan ayırmadan, çimentodaki tanıdık çatlağa ulaşana kadar her adımı zorluyorum. Künyemi kavrayıp metal zincirin çıkıntıları boyunca ileri geri hareket ettiriyorum. Ürpererek verdiğim bir nefesle botlarımdan dönmesini istiyorum, bedenim itaat ettiğinde şaşırıyorum.

Gözlerim ve boğazım kurudu, gecenin sıcağı beni acımasızca hırpalarken yukarıdaki gökyüzünde başka bir çığlık koptu, ses tüm benliğimde sekerek beni farklı bir yere ve zamana götürmekle tehdit etti. Tüm varlığımın aylardır umutsuzca sığınmaya çalıştığı yerlere ve zamanlara. Cehennem gibi günlerin toplamı, üzerinde ikamet ettiğim çimentonun bana o sığınağı, o uzun zamandır kayıp olan aidiyet duygusunu, ev duygusunu verebileceği fikrini körüklüyor.

Başımı yavaşça kaldırdığımda, aç gözlerim gençliğimi geçirdiğim bungalov tarzı evi bir sığınak gibi görüyor. Sundurmadaki saksı bitkileri hoş bir manzara oluştursa da artık onları barındıran pişmiş toprakların dışında sallanıyor. Çatıda hala aynı kiremitler eksik, konut sonsuza dek içinde bir daimi durumu

bakımsızlık. Delphine'in bu konudaki gerekçesi, ayrıldığım sabahtan itibaren zaman ve mekânda yankılanarak bana geri dönüyor.

Şimdi çok geniş görünen uzay ve zaman, engelleri oynuyor. Yine de, çoğunlukla manzara aynı görünüyor ve aleve doğru bir fısıltı kadar bile yakıt vermeyi reddetse de göğsümdeki düşük ışıklı umudun bir kısmını körüklüyor.

"Lütfen," diye inliyorum. "*Lütfen*," diye yalvarıyorum, neyle ya da kiminle pazarlık yaptığımdan emin değilim.

Onun eski sedanını garaj yolunda görmek, bir aşinalık kıvılcımı, onu sürdürdüğüm ilk günün anısının bir parıltısını vaat ediyor. Kulübede birbirimize gülümseyişimiz ve onu meyve bahçesine ilk götürdüğümde yüzündeki şaşkınlık.

Hatırlamanın uyandırdığı anı ve acıyı yutkunarak, nihayet bakışlarımı oturma odasına kesintisiz bir bakış sağlayan dört köşeli büyük pencere camına kaydırıyorum. Gölgelede oyalandığım yerden görünen manzara, son yaşamımda art arda birçok gece boyunca olduğu gibi.

O da orada. Aynı sandalyede. Hâlâ orada ve her şeye rağmen artık ulaşılabilir bir yerde; zihnimde hiç bu kadar yakın görünmemişti. Triple Falls'a yaptığım sürekli yolculuklarda bile o hep bir dünya uzakta, bir ömür uzakta kaldı. Bu sokak, bu ev, benim için yabancı toprak olarak kaldı, haritadan silindi. Kafamda ve kalbimde terk edilmiş ama yine de var. Onun sedanının arkasında Dom'un Camaro'su oturuyor, ikimiz tarafından yaratılan başka bir bariyer, onun emri ve benim sözümle. Bugüne kadar koruduğum bir bariyer. Beni şu anda boşta tutan ve onun penceresinden bakmamı sağlayan bir bariyer. Oturma odasındaki tek ışık televizyondan geliyor ve onu donuk bir renkle görebildiğim kadarıyla özetliyor.

Kadehinden bir yudum almasını izlerken şakağımda ter birikiyor ve eski acılar sızmaya başlıyor.

Altı yıl.

Lanet olası altı yıldır, en azından çıplak gözle bakıldığında, bu noktada yoktum. Uzaktan bakıldığında hiçbir şey görünmüyor.

değişmiş gibi görünüyor. Gerçek şu ki, daha yakından incelediğimde, hayatın ikimizi de farklı şekillerde değiştirdiğini biliyorum. Benden geriye kalanlar artık bana bile yabancı geliyor.

O hala aynı mı? Beni ya da eskiden olduğum çocuğun herhangi bir parçasını tanıyacak mı? İçimde, o çocuğu yanımda hissediyorum, aramızdaki savaş başlarken hareket etmemem, nefes almamam ya da var olmamam için bana yalvarıyor.

Onun ve benim savaşlarımız farklı.

Şu anki savaşı mı?

Hayat ona bir falsolu top hediye edecek kadar nazikti.

Kanser.

Ben müdahale ekibine katılmak üzere çağrıldıktan ve uzun süre iletişim kurmadan çalışmaya başladıktan hemen sonra teşhis kondu. Tobias bana teşhisini, nihayet kendimi Raven radarına geri dönecek kadar güvende hissettiğimde ve tamamen haberdar olduğumda söyledi. Son prognozuyla rahatlamış olsa da, ölümcül bir şekilde hastaydı ve onu bir *kez bile* görmedim ya da onunla tek kelime konuşmadım. Belki de onun bildiği kadarıyla, mücadele ettiği süre boyunca farkındaydım ve temas kurmamayı seçtim, ama bu tüm gerçek değil. Sadece hasta olduğunu öğrendiğimde gerçek oldu ve ben yine de mesafemi korudum. Şimdiye kadar uzak durmayı seçtim. Şimdi bile, onu bu kadar yakınımda görürken, asfalt cadde sürekli önümde uzanıyor, iç savaşım devam ederken botlarım beni ağırlaştırıyor. Kamyonetimden bu çimentoya ulaşmak, affetmeyen bir akıntıda -zamanın kumlarında- ilerlemek gibiydi. Zihnimde gerçekleşen savaşa doğru cehennem gibi, ağır çekimde bir iniş. Uğruna çıldırdığım manzarayı seyretmek, çocuk ve erkek arasındaki çatışmayı yatıştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Bunun farklı hissettirmesi gerekiyordu.

Ama kendime umutsuzca ihtiyacım olduğunu söylediğim manzarayı gördüğümde, düşündüğüm rahatlamanın hiçbirini getirmiyor

-Bu kadar zaman sonra değil. Gözlerim hayal kırıklığıyla yanıyor, evi ararken göğsüm eski ağırlarla çığlık atmaya başlıyor ve kendimi lanet olası caddenin karşısına geçmeye zorluyorum. Bu benim

Emrimi reddeden uzuvlar. Yorgun, ağrıyan, tükenmiş, hırpalanmış asker kalbim, manzarada hiçbir rahatlama olmasa bile o lanet evin içine girmek istiyor. Onun sadece birkaç metre ötede, *tam orada*, caddenin karşısında olduğunu görmek inanılmayacak kadar gerçeküstü. Arkamdan sürekli patlama sesleri gelirken, şakağımdan ter akmaya başlıyor.

Bakışlarımı yıpranmış botlarıma bırakarak, o sabahı unutamayan içimdeki on sekiz yaşındaki çocuğun şimdi ona ev sahipliği *yapan adamı* tanımasını istiyorum. *Onsuz* ne kadar yol kat ettiğimizi ve kaç adım attığımızı anlamasını istiyorum.

Biraz daha ileride, ona söyledim ve cevap alamadım.

Pencereden ona bakarken yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, loş ışıktaki profilini olabildiğince dikkatli bir şekilde izliyorum.

Kilometrelerce yürüdüm, süründüm, emekledim, koştum, akla gelebilecek en kötü koşullarda başkalarını sırtımda taşıdım, ama karşıdan karşıya geçmek için aşağı yukarı elli adım atmayı beceremiyorum, öyle mi?

Özgürlük benimle alay edercesine gece gökyüzünde patlarken, babamın boğucu sözleri bana musallat olmak için bu anı seçiyor.

"Hâlâ lanet kapıyı bulamıyorum."

Göğsümdeki yanma bu gerçekle daha da artarken, gözyaşları içinde yaptığı itiraf beni sarsıyor. Bir çılgılık gece yarısı örtüsüne bürünmüş gökyüzünü deliyor, ardından sağır edici bir patlama geliyor ve bir diğeri kemiklerime kadar ulaşıyor, onları anılarla sarsıyor, görüntülerin bana akmasını istiyor.

Onu gördüğümde hissedebileceğim her türlü rahatlama, nabzım hafızanın neden olduğu adrenalinle yükselirken ayaklar altına alındı ve tamamen yok oldu - vücudum bana ondan bu yana kaç adım attığımı hatırlatıyor. Bu çimentoya geri dönmek için verilen savaşları ve dökülen kanları. O anda aklıma bir fikir geldi: GRS'ye gitmeden önce ona gelmiş olsaydım, bu lanet caddeyi geçebilirdim. Belki kolaylıkla değil ama yapabilirdim.

-Bunu yapabilirdi. Büyük bir parçam, katılmadan önce, hala o sabah ondan kaçan ve şimdi kıpırdamaya isteksiz bir şekilde olay sonrası molozların altına sığınan çocuktur.

Sırtımdaki her patırtı ve çığlık, o parlak gözlü çocuğun asker olmanın gerçeğe nasıl bir şey olduğuna dair fikrini neredeyse sildiğimi doğruluyor.

Şimdi onu da mı sildim?

Önümdeki manzara karşısında artan acı bana durumun böyle olmadığını ve sebebin o olmadığını söylüyor. Sebep benim. Değişimi başlatan benim yürüyüşe devam etme -başka bir görev üstlenme- kararım. Babamın kör kararını şimdi anladığımı fark ediyorum; muhtemelen hangi savaşta kendini kaybettiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece kaybetmişti.

"Git ona, seni piç kurusu," diye homurdanıyorum. "Bir teşekkür hak ediyor," diye soluk soluğa söylenirken ayaklarımı ileri atıyorum. Ruhuma bağırsam da tek bir adım bile atamıyorum ve atamıyorum.

Onu koruma ihtiyacı diğer tüm bencilliklerden daha ağır basıyor çünkü eğer karşıdan karşıya geçmeyi başarırsam, her şeyi yanımda getireceğim -görüntüler, adrenalin, öfke, gece terlemeleri, ellerimdeki kan ve mevcut ceset sayım.

"Sizi yıkıp yeniden inşa edecekler, sizi bir tanrı olduğunuza inandıracaklar. Kendinizi yenilmez hissetmenizi sağlayacaklar ama yenilmeyeceksiniz. Hiç kimse değildir. Sonunda, eğer hayatta kalmayı başarırsan, eve saklayamayacağın yaralarla döneceksin, fiziksel ya da başka türlü, ve onları saklayamaman seni canlı canlı yiyip bitirecek."

Ancak beni farklı olduğuma inandıran Deniz Piyadeleri değildi; bunu tamamen kendim yaptım, kendimi bir istisna olarak gördüm. Kapının görüş alanımdan kaybolduğu ve babamın görüşüyle kör olduğum o ana kadar bunun gerçek olduğuna inandım - kapı yok. Kapı yok.

"Hayır," diye azarlıyorum göğsüm genişçe çatlarken. "Sen değil," diye hem çocuğu hem de erkeği kınıyorum. "Sen farklısın," diye homurdanıyorum, başarısızlık içime işlerken. "Kendini farklı bir asker yaptın. . . Allah kahretsin!"

Yenilgi boğazıma düğümlenirken, avucumu yüzümde gezdiriyorum, acı şimdi derimde çığlık atıyor, kemiklerimin derinliklerine gömülüyor. Gözlerinde gördüğüme yemin ettiğim yuvaya, kalbinin içinde yaptığım sığınağa duyduğum özlem. Ve şimdi, gözümde canlandırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, artık bir kapı yok. Ben sildim. O sildi.

Gözlerimi temizlemek için hızla kırıştırırken, tek bir silahım bile olmadan, şimdiye kadar verdiğim en zorlu savaş ayaklarımın altındaki betonda oynanıyor.

"Lütfen Tyler, lütfen karşıdan karşıya geç, gözlerinin içine bak ve ona teşekkür et."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken -sanki çırpınışımlı duyabiliyormuş gibi- gölgemi arar gibi sandalyesinde dönüyor. Bir saniye sonra, aniden ayağa kalkıp bir adım geriye sendelediğinde beni gördüğünü anlıyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan gözlerim umutsuzca onu arıyor, sadece silüetini net bir şekilde seçebildiğimde dayanılmaz bir acı patlıyor, daha fazlası değil. Ama hissediyorum, kıpırdamadan durup bana bakmasındaki bağlantıyı, onda bulduğumu sandığım evin fısıltısı beni çağırmaya başladığında. O fırtına kapısına doğru yürümeye başladığında rahatlamış bir nefes dudaklarımı terk ediyor, ben de sonunda ona doğru bir adım atıyorum. Dom'un mutfağa girip ışığı yakmasıyla bağlantımız bir anda kesiliyor. Onu görüşüm artık tamamen engellenmiş durumda, bu kez bir sözün engeliyle -ona doğru bir adım daha atarsam tutamayacağım bir sözün engeliyle.

O eve bir daha asla geri dönemeyebileceğimi fark ettiğimde içimde yakıcı bir acı hissediyorum. Hissettiğim ve hala hissettiğim şefkatten eser kalmadan gözlerine bakmak.

Onu hala seviyorum ve ona aşığım ve gürleyen kalbim bana her zaman seveceğimi söylüyor. Ama asker kalbim yorgun ve sığınağa ihtiyacı var. Ona ihtiyacı var. Lanet olası ön kapıma ihtiyacım var.

"Seni asla sevmeyeceğim."

Buna hiç inanmadım, ona hiç inanmadım ama belki de inanmalıyım. Penceredeki şaşkınlığının kanıtı olsa bile, yokluğumdaki sessizliği başka bir şeye inanmamı engelliyor.

Yüzümü eve dönüşle ilgili aptalca hayallerin enkazından arındırarak, dönüp o betondan, aldatıcı manzaradan uzaklaşıyor ve affetmeyen gökyüzünden sığınağa doğru çekiliyorum. Kamyonetimin kabinine girdiğimde yumruğumu direksiyona vuruyorum ve altı yıldır bastırmaya çalıştığım içimdeki acı bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

Sen onun askerisin. Seni o yarattı! Seni o kurtardı! Arkanı dön ve ona teşekkür et!

Göğsüm kabarırken, renk ön camımda patlarken savaş kaçışa izin vermiyor, duman zaferin tadını çıkarıyormuş gibi hemen ardından yolunu yavaşça izliyor. Onun için hissettiklerimin bir ipucu ile kapısını asla karartmayacağına dair verdiği söze zincirlenmişken, o anda bunun için ondan nefret etmeme izin veriyorum

-Beni bu sözleri söylemeye zorladığı için. Bu sözle, eve dönme şansımı elimden aldı. Kamyonetimi vitesle takarak gaza basıyorum ve ilçe sınırını geçene kadar gazı kesmiyorum. Triple Falls'tan ayrıldığım gün kesinleşen gerçeğime doğru hızla ilerlerken, artık ve sonsuza dek evsiz bir asker olduğuma ikna olmuşum.

Bölüm Otuz Beş

TYLER

YAZ 2014

Dört Temmuz

Charlotte, Kuzey Carolina

BLINK.

Tek tük, renkli ışık patlamaları ön camımdan geçerek beni kısa bir süreliğine iki yıl önce o kaldırımda kaybettiğim savaşa geri götürüyor. O geceyi hatırlamanın verdiği acıyı bir kenara iterek, aynı görev için yola çıkan çok sayıda sıradan araçtan biriyle Charlotte şehir merkezine doğru gazlıyorum. Kuzgunlar şu anda aynı amaç için her yöne yayılıyor - Dom'u ne pahasına olursa olsun korumak.

Şu anki zihinsel durumum bu sabahki ile aynı. Kardeşimin bu sabah bir seri katilin planlarını durdurarak haydutluk yaptığı gerçeğini örtbas etmeye çalışmak için dehşet, öfke ve lanet olası bir huşu karışımının içinde sıkışıp kaldım. Planlar Joshua Brown'ın ölü bakışlarında *yok* oldu - Dom'un o stadyumun dışında durdurduğu çocuk. Bu gece havai fişek gösterilerini izlemek için masum ailelerle ağzına kadar dolacak o l a n bir stadyum. Ancak Dom'un cesurca hareketinin bedeli, *başka bir* katliamı önlemek için verdiği zor kararlarla birlikte geliyor. Benzer cinayetlerin doğası ve benzerleri ülkemizde çok yaygın hale geliyor. Ve haftalardır araştırdığımız ve aleyhinde komplolar kurduğumuz askeri yetkililer gibi rüşvetçi pislikler, askerler için üretilmiş silahları Joshua Brown gibi hasta çocukların eline veriyor. Yetkililer askeri üslerde korunması gereken silah sandıklarının yönünü değiştiriyor

ABD topraklarına ve sokaklarına geri döndü, kullanım amaçları ne olursa olsun en yüksek teklifi verene ayırım gözetmeksizin satıldı.

Yetkilileri ve onlar gibi diğerlerini Romanlar dışında benim için bir numaralı düşman haline getirmek.

Dom'u daha fazla zarar görmekten korumak için gaza biraz daha sert bastığımda omurgamda bir adrenalin atışı daha oluyor. Şu anda içinde savaştığından emin olduğum ahlaki savaşın dışında, bu sabahki sözleri doğru çınlarken içimi parçalıyor.

"Birinin bir şey yapmasını beklediğimizde, hiç kimse ortaya çıkmıyor."

Sadece ortaya çıkmakla kalmayıp onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlı bir şekilde, kuşlarla dolu minibüsün içinde bağırarak konuşurken cep telefonumu kaldırıyorum. Son görevimde özellikle böyle zamanlar için oluşturduğum bir numarayı çeviriyorum ve Phillip ikinci çalışta cevap verdiğinde şükrediyorum.

"Sizden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum," diye selamlıyor Phillip.

"İlk iyiliğimi almak için arıyorum," Russell yolcu olarak bindiği yerde dikkatini toplarken arkamdan gelen silah sesleri arasında bunu iletmeyi başarıyorum. İnanılmaz bir şekilde, Russell uzakta olduğum süre boyunca daha da değerli hale geldi. Kulüp kurallarını daha da sağlamlaştırmak ve uygulamak için Sean ile başarılı bir şekilde ağ kuruyor. İlk ve en güvendiğim adamım olarak Russell'ı ikinci adamım olarak terfi ettirmeyi düşünüyorum, özellikle de Preston seçildiği takdirde uzun süreli izne ayrılmayı planladığımdan beri.

"Dinliyorum," diye konuşuyor Phillip, ben vücudumdaki tüm yorgunluğun akıp gitmesini isterken, Sean ve en güvendiği adamlarının Dom'u korumak için üzerlerine düşeni yaptıklarından emin bir şekilde.

"Bu sabah Kuzey Carolina'da bir olay oldu." Kısa bir duraklama. Phillip sonunda, "Farkındayım," diye cevap verir.

"Etrafındaki detayları yeniden düzenlemek için çalışıyorum.

Yaşananlar, *doğası gereği önleyici nitelikte tek başına* bir eylemdi."

"İkincisi yok mu?" diye soruyor, Dom aynı anda eyalet çapında yetkililer tarafından aranırken, şu anda haber kanalları tarafından silahlı ve tehlikeli olarak bildirilen 'ikinci şüpheli silahlı adamdan' bahsediyor.

"Öyle biri yok," diye kestirip atıyorum, "ve hiçbir zaman da olmadı, *bu* bir iyilik. Aksini gösteren somut bir şey çıkarsa, *ortadan kaybolur*."

"Anlıyorum... o zaman olmuş bilin, ben de size daha iyisini yapayım," diyor Phillip, arkamda ciyaklayan aptalları susturmak için Russell'a yumruğumu kaldırırken. Bir kalp atışı sonra tüm konuşmalar kesildi.

"Nedir o?" Phillip'e soruyorum.

Saatler önce Dom'la hurdalığımızda karşı karşıya geldiğimden beri ilk kez rahat bir nefes aldığımda, "Sözüne güvenerek söylüyorum, bu seferki müesseseden," diye aktarıyor. Aylardır bizi sakladığı gözlerindeki tekinsiz bakışı nihayet görebildiğim bir yüzleşmeydi bu. Kırılma noktasına yaklaşmış, ağır bir şekilde tartılmış, oldukça yorgun bir askerin bakışı. Çok aşına olduğum bir his.

Son aylarda ona açılmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Dom her girişimimden kaçtı ve beni daha önce karşı karşıya kaldığım benzer kötülüklerden korumaya kararlıydı. GRS'de geçirdiğim zaman hakkındaki bilgisi, hala uğraştığım zihinsel mücadeleler nedeniyle son derece sınırlı. Dom'un ruhsal durumu için duyduğum endişenin yanı sıra, bu durumu kardeşine ve o *zamana* aktarma ikilemi de ekleniyor. Karşılıklı eve dönüşümüzle başlayan Tobias'a karşı işlediğimiz suçlar listesine bir yenisi daha eklenecek.

Dom ve benim için uzun zamandır beklenen bir eve dönüştü. Cecelia Leann Horner'ın ani ortaya çıkışı ve istilasıyla başladı. O zamandan bu yana, kötü *kişisel kararlar* ve kulüp üzerindeki etkileri nedeniyle beni hiç ilgilendirmeyen konularda cehennem gibi bir şov oldu.

Cecelia'nın da artık işin içinde olması, her iki kardeşime de karışması ve şimdi de katılma konusunda kararsızlığın bıçak sırtında olması -ki kabul *edilirse* onurlandırılacağından bile emin olmadığım bir davet- üç halkalı bir sirk hokkabazlığı oldu. Görev listesi Dom'un Tobias'ın amansız baskısından kurtulma ihtiyacını yatıştırmak, Miami ile artan gerginliğimiz ve Roman'a karşı intikam planlarımızı başlatırken silah sandıklarını keşfetmekle dolup taşıyor. Sandıkların kökenini ve kirli orduyu içeren arka planını araştırmayı da eklediğimde zihnimdeki mürekkep tükenmek üzere. Her gün, patlayıcı dolu kargo trenlerinin hızla birbirlerine doğru ilerleyişini izliyormuşum gibi hissediyorum ve onları durdurmanın neredeyse hiçbir yolu yok.

Elimden geldiğince üst üste yığılmış aşılmaz listeyle uğraşıyorum, zamanın akıp gitmesini, çoktan unutmuş olmam gereken hayallerimi yeniden hatırlamamı engelleyen bu koşuşturmaya şükrediyorum. Ancak yönünü değiştirmeye ya da tamamen raydan çıkarmaya çalıştığım trenlerin sayısı için kesinlikle *müteşekkir değilim*. Her ne kadar kişisel ilişkilere dahil olma konusundaki duruşum değişmese de Dom, Sean ve Cecelia'nın *birlikteliği* en yakıcı olması muhtemel kaçak tren haline geldi.

"Jennings?" Phillip soruyor ve beni en acil endişeme geri döndürüyor.

"Ben buradayım, beni haberdar et yeter."

"Şu anda üzerinde çalışıyorum ve bu iş bitecek," diyor. "Bunun değerini bilin."

"Yakın bir zamanda, bugünlerde neler yaptığın konusunda bana biraz bilgi vermen gerekecek," diyor Phillip. GRS'deki görevim sona erdiğinden beri düşündüğüm bir şeydi bu, Phillip'in katılımının kulüp için pek çok açıdan avantajlı olacağını biliyordum.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum ve siz geçtikten sonra bu konuşmayı yapacağız. Dikkat, küçük bir kuştan yardım alacaksınız, bu yüzden zilinizi açık tutun. O sana yardım edecek.

birkaç dakika içinde iletişime geçeceğiz, ben de öyle." Yutkunuyorum. "Buna gerçekten ihtiyacım var."

"Başka bir şey söyleme. Bitti," diye teminat veriyor Phillip aramayı kesmeden önce.

Radarım ileride polisler olduğunu bildirdiğinde gazı kesiyorum ve Dom'un haydutluk yapmaya karar verdiği onca lanet gün arasında bu günün, devriye gezen polislerin sayısının önemli ölçüde arttığı ve bu geceki ortak görevimizi çok daha riskli hale getiren birkaç günden biri olduğu gerçeğinden korkuyorum. Loş ışıkta aramak için cep telefonumu elime aldığımda, kendimi tutamayıp öfkeleniyorum.

"Kapa şu lanet çeneni!" Arka tarafa doğru bağıriyorum, bu olay olduğundan beri zamanımın o kadar az olmasına ve en önemli iki telefon görüşmesini yapmakta gecikmiş olmama lanet ediyorum.

"Benim sürmemi ister misin?" Russell soruyor ve ben kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Görevimi kabullenmiştim, Dom'a hiçbir şey olmayacaktı.

Tek başına bir havai fişek daha patlıyor ve ön camımda kayıyor. Bugünkü tehdit nedeniyle Kuzey Carolina'nın dört bir yanındaki gösteriler iptal edildiğinden, kutlama yapmak için bölge sakinleri tarafından yakılan başıboş havai fişekler. Parıldayan bir altın bulutu içinde patladığında, bütün bir geceyi gökyüzünde savaş taklidi duymayı kaldıramayacak gazileri rahatsız etmeye adanarak özgürlüğü herhangi bir şekilde onurlandırmaya karar veren dahililere lanet ediyorum. Bazıları muhtemelen ülke çapındaki kaçınılmaz kutlamadan korkuyor. Babam gibi gaziler, en son iki yıldır ayık kalışını kutladı ve ne yazık ki rehabilitasyona başladığından bu yana geçen yıllar içinde ikinci kez düştü. Onu kınamadığım ve kınamayacağım bir düşüş. Gökyüzündeki mor çizgileri izlerken bir sonraki numarayı çevirirken, Beekman da ikinci halkada telefonu açtığında şükrediyorum.

"Hey orospu çocuğu, ben de tam seni düşünüyordum," diye selamlıyor.

"Planlar değişti," diye kestim, "nedenini konuşacak zaman yok. Sana şimdi ihtiyacım var."

"Tamamdır," Beekman'ın sesi anında iş konuşmaya dönüşür, "konuş benimle."

"Çocukların yaptığı *parmak boyalarını* bir saat içinde sizin yetki alanınıza bırakacağım."

"Biz-" olduğumuzu sanıyordum.

"Dediğim gibi, planlar değişti, yapacak bir şey yok," diye yineliyorum, Beekman'ın kirli görevlilere karşı dava açmaya başlamak için Büro'da kendini belli etmeden elinden geleni yaptığını biliyorum.

"Bu orospu çocuklarını çivileyin," diye altını çizerek söylüyorum, "ve inandırıcı görünmesini sağlayın, kardeşim. *Hiç merhametleri yok.* Düşüşlerini bir gösteri haline getir."

Beekman, "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye teminat veriyor.

"Bu noktada, bu işin sizden başka kimsenin eline geçmemesi gerektiğini vurgulama ihtiyacı hissediyorum," diyerek elimi direksiyonda sıkarken, Beekman'ın son on iki ay içinde FBI'ın Kuzey Carolina'daki bir şubesinde iş kurmuş olmasına şükrediyorum. Miami'nin Beekman ve onun gibilere erişmek için bu kadar uğraşmasının nedenlerinden biri de onun bu işe karışmış olması. Erişimimiz kesinlikle reddedildi.

Ama benim lehime çağrılmam ve Beekman'ın davayı inşa etmek için içerideki kuşumuz olmasıyla, ormandan çıkmaya yakın olacağız. Yeter ki 'ikinci şüpheli tetikçinin' izi buz gibi sürülsün ve askeri yetkililerin ortadan kaldırılması Dom'un şu anki medya spotunu çalmaya yetsin.

"Bunun için bir gram bile uykunu kaybetme," diye konuşuyor Beekman, durumumu hissederek. Onun etkileyici ses tonunda, kalın kanatlarının canlandığını duyabiliyorum. "Mümkün olan en kısa sürede bu boku yerelden alacağım. Sadece federal olması için eyalet sınırlarını aştığından emin ol."

"Çoktan hallettim," dedim ona. "Sağ ol, dostum."

"*Benim için bir zevktir,*" diyor, asker kardeşlerimiz için de aynı derecede kırgın. "İçeride onları koruyacak birileri olması ihtimaline karşı cebinizde birkaç kopya *bulundurduğunuzdan* emin olun."

"Kahretsin," diye çıkışıyorum, bu olası gözetim beni acıtıyor. "Bunu düşünmemiştim bile. Yapacağım."

"*Her gün* Süpermen olamazsın," diye alay ediyor. "Rahat ol, ben buna çok uzun zamandır hazırım," diye tekrar garanti veriyor. Bunun tam da yıllardır kendimizi konumlandırmak için belimizi kırdığımız türden bir durum olmasından duyduğum ortak gurura engel olamıyorum.

"Koşullardan memnun değilim ama evet," diye kabul ediyorum. "Seni birazdan ararım."

"Gitmeden önce, seninle tanışmak için bekleyen birkaç endişeli arkadaşım olduğunu bilmelisin."

"Bildiğim iyi oldu. *Yirmi* dakika sonra başlayacak olan toplantımdan sonra görüşürüz. Bir iyilik istedim," diye belirtiyorum. Beekman GRS için hiçbir zaman çağrılmamış olsa da, FBI'daki statüsünü elde ederek zamanını akıllıca harcadı. "Size bahsettiğim ve şu anda bu faturaya katkıda bulunan yardım elinin numarasını gönderiyorum. Aramanızı bekliyor. Nazik bir hatırlatma, kendisi mürekkep *kullanmıyor*."

"Başka bir şey söyleme," diyerek görüşmeyi sonlandırdı.

Telefonumu Russell'a uzatarak ona siparişimi veriyorum. "İlk aradığım numarayı az önce kapattığım numaraya mesaj at."

Ben arkama dönüp en güvendiğim diğer kişiye bakarken Russell, Phillip ve Beekman'dan haberdar bir şekilde, "Tamamdır... ve dahice, kardeşim," diye iltifat ediyor. Sean ve ben bölüşmeye ve fethetmeye karar vermiştik. Ekibim Denny, Jeremy, Russell ve *Peter*'dan oluşuyor -*kazandıkları* mürekkep hâlâ taze. Hepsi birbirine bağlı ve kardeşimizi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır.

"Parmak izleri kimde?" Ben soruyorum.

"Biliyorum." Denny, yetkililerin evlerinden aldığımız ve bu amaçla bazı mermilerin üzerine aktardığımız parmak izlerinden bahsediyor. Bu sabah Dom'unkine ek olarak işleyeceğimiz kurbandsız suçlarla birlikte, tüylü beslememizin yerel polisin elinden çekip alması için yeşil ışık yakması yeterli olacaktır. Onu getirirken yaşadığımız ikilem

Beekman'ın seviyesine inmek Dom'un bu sabahki numarasıyla çözüldü. Dom'un planımızı ilerletmek için gerekli olduğunu *bildiği* bir şey. *Cesur, zeki orospu çocuğu*.

"*Sigorta* için birkaç tanesini plastikte saklayın," diye vurguluyorum ve Denny başını sallıyor.

Terk edilmiş deponun önünde yavaşça dururken "Dinleyin," diye bağıriyorum. "Girin ve çıkın, elinizdeki tüm şarjörleri boşaltın ve doğruca minibüse geri dönün. Değişiklik yok," diyorum onlar arka kapıları açarken ve ben de koltuğumda dönüp onlara bakıyorum. "Dikkatli olun. Her saniye önemli ve bütün gece bunu yapacağız. Benimle misin?"

Toplu baş sallamalar ve küçük onay homurtuları alıyorum, hepsi canlanmış ve hazır.

Russell omzuma bir şaplak atarak eğilirken, "Git," diye emrediyorum.

"Dayan dostum, onu yakaladık," diyor Russell, omuzlarımın arasına ağırlık yerleşmeye çalışırken bir dayanışma gösterisiyle. Aynı hızla, başarısızlık fikrini bir kenara itiyorum. Bunun için on yıldır hazırlanıyorum ve bu şekilde çıkarsak mahvolurum.

Dom'un kardeşlerinin gizlice depoya yaklaşımlarını izlerken, eğitimleri hareketlerinden belli oluyor; içimde bir gurur dalgası kabarıyor. Toplu silah atışları binayı aydınlatıp gökyüzünde olanlarla acınası bir alay konusu haline getirirken daha fazlası bana çarpıyor. Aynı hızla minibüse geri dönüyorlar, bir sonraki durağımıza doğru hızla uzaklaşırken Beekman için kanıtlar yerleştiriliyor.

Bu gece yürüyen *ordunun Delphine'in ordusu* olduğu aklıma geldi. Askerlerinin zihnini şekillendirme şekli sayesinde stratejimiz kusursuz bir şekilde işliyor. Düşünmek ve bizim olacağımızı önceden belirlediği sokak askerlerine bir kalkan gibi davranmak. Onları koruma yetkinliğime olan inancı başlangıçta bile sarsılmazdı. Bu da gece boyunca görevimizi senkronize bir şekilde yerine getirirken aklımda ve kalbimde çınlamaya devam ediyor.

Saatler sonra güneş ufku aydınlatmaya başladığında ve yorgun askerleri minibüsten indiğinde, ona gitme ihtiyacı beni ezmeye başlıyor. Ancak kendi direksiyonumun başına geçtiğimde göğsümden yansıyan acıyla gözlerimin yanmasına izin veriyorum.

Parmağımı tekerleğimin çıkıntılarında gezdirerek, kapısına koşmamak için kendimle bir kez daha savaşıyorum. Ona şu anda olduğumuz senkronize kuşlara dönüştüğümüzü söylemekten kendimi alıkoyuyorum çünkü bir zamanlar kaybolmuş, akli sikilmiş bir genci kanatları altına almış ve içindeki askeri beslemişti.

Onun yüzünden.

Hepsi onun
yüzünden.

Otuz Altıncı Bölüm

TYLER

BLINK.

Paravan kapı arkamdan çarparak bir başka acımasız nostalji darbesi indiriyor ve gözlerim neredeyse on yıldır peşimi bırakmayan kadını kolayca bulup sabitleniyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve bu anın gerçeküstülüğüne ve ondan önceki ruh yakıcı anlara ek olarak tekrar kırıştırıyorum - bugün çarpışmamızı başlatanın Delphine ya da ben olmadığım gerçeğine.

Hayır, saatler önce gerçekleşen bu felç edici yüzleşme, özverili bir kalbe sahip olan cahil bir kızın eyleminden kaynaklanıyordu. Sadece birkaç dakika içinde zihinsel bariyerimi parçalayan ve farkında olmadan beni sekiz uzun yıldır mücadele ettiğim şeyle yüzleşmeye zorlayan bir kız.

Sadece birkaç dakika önce, en sevdiğimiz Kevin Smith filmlerini tartışırken Cecelia'nın ucunda sallandığı bir alışveriş arabasını memnuniyetle yuvarlıyordum. Cecelia benim giderek artan meraklı bakışlarımdan kaçarken ikimiz de temizlik reyonlarını inceliyorduk.

"Tezgahtarlar." Cecelia elindeki büyük ve küçük Windex şişelerini kaldırıp tartarken ona kendi seçimimi sunuyorum. Onun yerine karar verip büyük şişeyi alıyorum ve bir iş için topladığı temizlik malzemelerinin arasına atıyorum. Beni özellikle çağırdığı ama henüz bana ipucu vermediği bir iş.

"Tabii ki Clerks'i seçersin," diye homurdanıyor, ben bizi birkaç adım yuvarlarken çenesini sallayarak beni durduruyor. Dominic King'e özgü bir hareket bu ve ben de bu hareket karşısında sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Peki, seninki ne? Mallrats?"

"Hayatta olmaz, Amy'nin Peşinde," diye sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi konuşuyor ürün duvarını tararken.

"Çünkü sen iflah olmaz bir romantiksin," diye göz devirerek espri yapıyorum.

"Gurur duyuyorum, üstüne bir de genç Ben Affleck'i ekleyeyim," derken yüzünü yelpazeliyor, "evet, lütfen."

Kaşlarımı çatıyorum, sesimi alçak ve kınamadan tutuyorum, konunun hala onun içine yerleştiğini biliyorum. "İki erkek arkadaşın olduğunun farkındasın, değil mi Cee?"

Kaşlarını sallıyor. "Harika değil mi?"

"Pulp Fiction," diye karşılık veriyorum kendimden emin bir şekilde, doksanlı yılların tüm filmleri için süregelen alıntı oyunumuza devam ederek, Adam Sandler replikleriyle eşitlendiğimiz bir oyun.

"Denizciye iki puan." Göz kırıyor. Daha fazla malzeme atarken, kardeşlerimin kalpleriyle birlikte Triple Falls'u işgal ettiğinden beri hızlı bir metamorfoz geçiren eski kitap kurdu ve iyi kızı inceliyorum. Onun kalbinin doğasını keşfederken, neden bu kadar çok şeyi riske attıklarını anladım. Dom, Sean ve benim paylaştığımız konakta yaşarken, ilk günden beri üçünün de her aşamada düşüşüne tanık olmak zorunda kaldım. İlk başlarda, kişisel duruşuma rağmen kulübün iyiliği için üçü için de korku içinde çiftleşmelerine karşı öfke duyuyordum.

Bu noktada, artık onun hayatımızdaki varlığı hakkında tartışmak ya da Cecelia'nın kalbinin çok az kişinin sahip olabileceği şekilde olağanüstü olduğunu inkar etmek mümkün değil. Bu nedenle, yakın çevremizdeki her kuş artık ona vurulmuş durumda. Yaz boyunca Cecelia ve ben samimi bir dostluk kurduk ve gelecekte ona kalkan olmaya karar verdim bile. Mürekkebi seçse de seçmese de, Jane ve Charlie'ye yaptığım gibi onu da kanatlarımın altına alıyorum. Çünkü onlar gibi Cecelia da insanların en iyisi, hayatın ona uzattığı boktan eli takdire şayan bir şekilde en iyi şekilde değerlendirmiş ve kalbiyle körü körüne güveniyor.

Bu yüzden onu hem kardeşlerim için hem de kardeşlerimden korumak yüksek bir öncelik haline geliyor. Tobias'ın yakında eve dönecek olması buna ihtiyacı olacağını garanti ediyor. Onun kör ayaklarının altında kayan tektonik plakalar - farkında olmadığı tehlikeli zemin, beni yakından izlemeye itiyor.

Sadece kendi hayatında ve içindeki insanların yarattığı koşullarda hayatta kalmaya çalışarak dünyamızı iyisiyle kötüsüyle tamamen değiştiren bu kıızı incelerken -ki bu benim de kendimi özdeşleştirdiğim bir şey- o benim ağırlıklı bakışlarımı hissediyor. Bana sevimli bir şekilde sırtarak başını eğiyor ve "Ne?" diyor.

"Ne?" Temizlik malzemeleri ve televizyon yemekleri yüklü arabaya bakarak papağan gibi tekrarlıyorum. "Ya en lekesiz yeraltı mağarasında zamanın sonuna hazırlanıyorsun ya da ...?"

"Yoksa?" diye soruyor.

"Cee . . itiraf etmenin zamanı geldi," diye nazikçe ikna ediyorum, "bugün ne yapıyoruz?"

"Hayır demeden önce" -kendisini dinlemesini istemek için avucunu kaldırıyor- "şunu bil ki seni bunun için özellikle seçtim çünkü gerekçelerimi anlayacağını biliyorum." Güzel lacivert mavilerini indiriyor. "En azından öyle umuyorum."

"Pekâlâ." Arabayı durdurdum, kollarımı kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım. "Çıkar onu."

"Delphine'in evini temizlemek istiyorum," diye ağzından kaçırıyor, kalbim duracak gibi oluyor.

"Yine mi geldin?" Gözlerimi kırıştırıyorum, tüm varlığım farkındalıkla aydınlanıyor.

"O çok, çok hasta, Tyler." Cecelia'nın gözleri endişeyle sulanıyor. "Ve çok zayıf. Çok zayıf. Ölü gibi görünüyor ve bu çok korkutucu. Bir odadan diğerine zar zor yürüyebiliyor. Daha uzun yaşayacak mı yoksa ben mi her şeyi acımasızca görüyorum bilmiyorum ama tek başına-"

Cecelia'nın sesi teslimattan sonra kayboldu, ben otomatik pilota göz kırparken kalbim korkudan sinek kuşuna döndü. Kasada kartımı okuturken her şey yavaşladı, Cecelia ile ödeme konusunda sahte bir tartışma için kelimeleri topladım ve sonra bir şekilde geri dönüş konuşmasını çağırdım

Delphine'in evine giderken. Çantaları yükleyip Cecelia'nın beni hala var olduğunu görmeye zorladığı kapıya, verandanın basamaklarına kadar onu takip ettiğimde dikiş yerlerinden ayrılıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, sonsuz günler ve geceler boyunca ulaşamayacağıma inandığım bir kadınla yüz yüze geldim. Ta ki ön kapısının sallanmasıyla Delphine sadece bir kol boyu uzağımdayken gözlerimiz çarpışıp birbirimize sarılana kadar. Yüz ifadelerimizdeki şok belirgindi, ta ki onun durumu karşısında içimdeki yıkım yerini alana kadar.

Delphine'in sandalyesinin önünde diz çöküp onu gerçekten içime aldığım ana kadar geçen her acı dolu saniye gerçeküstü bir bulanıklıktı. Gözlerimiz bambaşka bir sohbete dalmışken, çarpışmamızın yarattığı gerilime ayak uyduran Cecelia'yla birlikte ağızlarımız son derece kamufle edilmiş bir alışveriş içinde hareket ediyordu. Ben dövüşçümden bir *iz* ararken ikimiz de birbirimizin görüntüsünü açgözlülükle içimize çekiyorduk ve sadece acınası bir *iz görebiliyorduk*. Delphine'in sözlerinin çoğu tahmin edilebilirdi, sanki o da kısmen otomatik pilota geçmiş gibiydi. Sadece geri dönen bakışları farklı bir hikâye anlatıyordu, söze dökmediği bir hikâye.

Kapısında bize fısıltıyla "teşekkür e d e r i m " dedi, Beklenmedik bir şekilde beni kucaklamadan önce içten ama yenilmiş bir sesle çınlıyordu. Delphine'in beni bırakmaya zorlamadan önce sanki ikimiz için zaman çalıyormuş gibi vedalaşıyormuşuz gibi hissettiren uzun saniyeler süren bir kucaklaşma. Onun kucağındaki o saniyeler, beni bırakmadan önce göğsümde bir cehennem ateşini tutuşturdu ve kapı, arkasında Delphine ile birlikte tekrar kapandı. Bu kapanış, dürüst bir değiş tokuş ya da yüzleşme şansını sona erdirdi.

Kamyonetime geri döndüğümüzde sersemlemiş ve inanamamış bir halde Cecelia'ya ilişkimizin gerçek doğasını itiraf ettim, ancak çevredeki bazı ayrıntıları büyük ölçüde kamufle ettim. Cecelia beni alışveriş merkezinin otoparkında kucaklayarak bıraktığında sersemlemiştim... ta ki öfke devreye girene kadar.

Bir soruya cevap bulmak için Delphine'in lanet kapısına geri dönmeme neden olan öfke.

Kamyonetimden inmeden önce hız sınırını aştım ve merdivenlerden geri çıktım. Artık çok net görebildiğim bir kapıyı kırarak açıyorum. Nabzım öfkeyle atarken sadece bir adım içeride durduğum bir kapı. Bu evden kaçan çocuğa ev sahipliği yapan adamın içinde kükreyen öfke. Şimdi direksiyona geçen, bu işi sonuna kadar götürmeye ve cevabını almaya kararlı olan bir adam.

"İlk aşkım mı?" Saniyeler geçip giderken ben alay ediyorum, Delphine bana bakmıyor bile, votka bardağını yudumlarırken gözlerini kaçırıyor. "Buna böyle mi diyoruz, Delphine?"

Cecelia bugün buraya gelme ısrarıyla farkında olmadan zihinsel bariyerimi yıkmış olabilirdi, o bereketli kalbi benden ne istediğinden habersizdi. Ancak Delphine'i saran mezarın etrafına bakarken, soru beynimde bir delik açarken, bastırılmış kalp acısıyla dolu o birikmiş yıllar yerini kızgınlığa bırakıyor. *Neden sorusu?*

Eğer kararı *benimle* bir *hayatı* içermeseydi, tamam. Ama *bu* onun yerine neyi seçti - sekiz yıl boyunca başlangıç pozisyonunda mı kaldı? Onu bıraktığım durumdan binlerce adım geriye gitmeyi mi?

Neden?

Başını kaldırıp bardağına biraz daha votka doldururken başını kaldırıp bakmıyor bile, Fransızca çevirili İncil'i kucağında açık duruyor. Muhtemelen Cecelia'nın onunla yaptığı hazırlıksız çalışma yüzünden diğer iki odayı temizlemek için kendimi dışarı attım. Aslında kendimi Tobias'ın odasına kilitlemiş, yatağının kenarına oturmuş, tamamen harap olmuş ve onu görünce kendimi toparlamaya çalışıyordum. Onu *kaybetmek*.

Ona dik dik bakarken tüm o korkularım yok oldu. koltuğunda oturduğu, zihnini uyuşturan televizyonun

Onu baştan aşağı ve utanmadan süpürürken içimde kaynayan savaşın arka plan gürültüsü.

Cecelia'nın tarif ettiği gibi, korkunç derecede zayıf ve çok hastalıklı - bu mide bulandırıcı. Kardeşlerimin hiçbirinin kısa güncellemelerinde yer vermediği bir tanım. Belki de benim bildiğimi ya da bilmem *gerektiğini düşündükleri* içindir.

Elbette hasta olmasını, *hasta görünmesini* bekliyordum, ama *bu*? Bu hali, yavaş ve kasıtlı bir intihardan başka bir şey yapmadığını gösteriyor.

Derin kazınmış yarım aylar gözlerinin altında leke gibi görünüyor. Her zamanki dengeli, mükemmel duruşu sarkıyor - yenilginin ve içinde çoğalan, onu ağırlaştıran zehirli hücrelerin daha fazla kanıtı. Ya da bu hücreleri işlerinden alıkoymak için kovalayan zehrin bir yan etkisi. Şimdi bunu bilerek engelliyor, bardağına daha da fazla zehir döküyor; görevi belli. Ama önünde diz çöktüğümde gözlerindeki yenilgi, gümüş dönüşlü bakışlarında ondan geriye kalan çok az şey, kalbimi kimin kırdığını hatırlamama neden oldu.

Bir savaşçı.

Artık fark edilmeyen bir savaşçı. Ona baktıkça onunla *savaşmaya* karar verdiğim biri. İlk başta kapısında benimle göz göze geldiğinde utanmıştı, ama şimdi açıkça reddediyor. Çünkü neyi bir araya getirdiğimi çok iyi biliyor çünkü o *suçlu*. Kendimi dizginlemek için elimden geleni yaparken öfke tüm kızgınlığın yerini alıyor.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Sonunda bardağını ağzına kadar doldururken saf bir küçümseme ile çekiliyor, görüntü mide bulandırıcı, miktar uyuşmuş yudumları ve pintlerini ölçmeyi çoktan geçtiğinin göstergesi.

"Bu ani düşmanlık niye, Delphine? Az önce bana sarılıp vedalaşan *sen* değil miydin?"

Bir omzunu kaldırıp indiriyor. "En son gittiğinde çok uzun bir süre yoktun."

"Hatırladığım kadarıyla, bunu benden sen istemiştin," diye tükürüyorum, maskelemeye zahmet etmediğim bir küçümsemeyle.

"Ah, anlıyorum. Asker, yıllar geçtikçe, verdiğin sözün niteliği konusunda farklı görüşlere sahip olduğumuza inanmaya başladım."

"Öyle mi?" Yumruklarımı kot pantolonumun içine sokuyorum. "Peki, elbette, bana ipucu verin, General," diye ısırıyorum, tüm saçmalıkları kesiyorum, onun sözlü takma adına hafif ama içgüdüsel tepkiyi kaçırmıyorum - hala dilimden kolayca kayan bir takma ad.

"Ne söylediğimi çok iyi *biliyorsun*," diyor. "Neden buradasın Tyler?"

"Korkarım sadece *bilmemekle kalmıyorum* Delphine, hiçbir fikrim de yok. O yüzden korkarım şifreli cevaplar işe yaramayacak. Sözümün niteliği konusunda farklı görüşlere sahibiz de ne demek? Hafızamı tazelemen gerekebilir," diye yalan söylüyorum, "çünkü o günden beri çok şey yaşadım... Görünüşe göre *bir tek* ben varım."

"Senden o kadar çok kelime geliyor ama soruma cevap vermedin," diyor fısıltının üzerinde, duyabileceğimi bilerek.

"*Onun* için buradayım," diyerek Cecelia'yla burada bulunduğumuz sürenin neredeyse tamamında kullandığımız saçma sapan numarayı kesiyorum.

"İlk kez on altı yaşımdayken, hayatımın en ağır darbelerinden birini aldıktan *sonra* nefes almama yardım ettikten *sonra* gerçek gözlerini gördüğüm kadın için. On yedi yaşındayken arkadaş olduğum, bana meydan okuyan, gerekli kötülükleri ve nasıl asker olunacağını öğreten kadın için. Aramızdaki yaş farkına rağmen on sekiz yaşında bir şekilde en iyi arkadaşım olan kadın. En karanlık sırlarımla güvendiğim kadın. On dokuzuma göz açıp kapayıncaya kadar yaklaşmışken, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için kalbimi kıran kadın. Onun için buradayım ve *ölmeden önce onunla* zaman geçirmek istiyorum - *eğer ölürse* - ve onkoloğunuza göre bu hala *çok büyük* bir ihtimal."

"O kadın ... artık burada değil," diyor Delphine nefes verirken, dudaklarına daha fazla zehir kaldırarak. "Beni hayal kırıklığından kurtarmayı reddedip gözlerinle ve dilinle mahkûm etmeye devam ettiğine bakılırsa, işin aslının bu olduğunun sen de farkındasın."

"Nereden biliyorsun ki? Lanet kapıdan girdiğimden beri bana bir kez bile bakmadın," diye çıkışıyorum ve içimde uzun zamandır beklenen savaşın uyanması için bir adım atıyorum. "Ve o burada," diye ilan ediyorum, sandalyesine doğru tehditkâr bir adım daha atarak, "ve onu geri istiyorum."

"Hmm." Bu basmakalıp cümleyle sözlerimle alay ediyor ve ben de yumruğumla sürekli boşalttığı şişeyi kırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"O şişenin tadını çıkarsan iyi olur," diye çıkışıyorum, "çünkü bu senin son şişen."

Uzun bir yudum alıyor, bardağı bırakmadan önce kısa bir süre tereddüt ediyor.

"Bu tanıdık geliyor Asker," diye aktarıyor soğukkanlılıkla, "bir görünüm ve başka bir talep."

"Ne yaptığımı biliyorum. Tam olarak benden yapmamı beklediğin şeyi yaptım. Hepsinin sana yaptığı şeyi, ama sen ne söyleyeceğini ve seni terk etmemi nasıl sağlayacağını biliyordun, gerçi ben bunu gittikten kısa bir süre sonra fark ettim."

"Ama geri dönmedin," diyor, kasıtlı olarak göz teması kurmaması çileden çıkarıyor.

"O zamandan beri, istenmediğim zaman insanların sözüne güvenmeyi sağlıklı bir alışkanlık haline getirdim ve bunu yapanlarla birlikte olmayı tercih ettim."

"Anlıyorum... şey, bu uzun zaman önceydi, Tyler, bu yüzden tartışmanın ya da geçmişi gündeme getirmenin bir anlamı yok," diye karşı çıkıyor.

"Ne kadar da zenginmişsin," diye tersliyorum, "kendi geçmişine ait bir tapınakta yaşadığına göre. Görünüşe bakılırsa, kendi geçmişini
."

"Kavga etmeyelim. Gel. Otur, bana nasıl o l d u ğ u n u anlat," der.

"Sana bakıp seni *rahatsız* ettiğim için oldukça rahatım. Görünüşe göre yıllardır kimse bunu başarıyla yapamamış. Ama bildiğim bir şey var ki Delphine, şu andan itibaren -ve senin *ona, uğruna* geldiğim kadına yaptıkların yüzünden- step ayakkabılarım artık yok. O yüzden korkarım bugün gerçeğin etrafında step dansı yapmaya hazır değilim."

Sonunda o muhteşem gri gözlerini bana doğru kaldırıyor ve neden temas kurmaktan kaçındığını açıklıyor. Çünkü sadece kan çanağı değil, aynı zamanda ciddi şekilde şişmişlerdi. Birkaç adım daha yaklaştığımda yüzünün yoğun bir şekilde lekeli olduğunu görüyorum, bu da ayrıldığımızdan beri sadece ağlamadığını, *hıçkırır hıçkırır* ağladığını gösteriyor. Bu manzara karşısında kalbim anında parçalanıyor ve o sarılmanın ne anlama geldiğini yorumlamakta çok haklı olduğumu anlıyorum. Hayatta kalmak ya da kalmaya çalışmak gibi bir planı yok. Hiç yok. O sarılma bir vedaydı.

Sabit dur, Jennings.

"Neden geri döndün?" diye soruyor, sesi titriyor, gözleri hazırlanırken bile buz tutuyor. "Beni daha da küçük düşürmek için mi? Böbürlenmek için mi? Bu sefer seyircin yok."

"Kasıtlı olsun ya da olmasın, bunu çok kolaylaştırdın. Ve ben de sana nedenini söyledim." Özür dilemeden yerimde duruyorum.

"Beni hâlâ önemseydiğin için mi?" diye alay ediyor. "Hala *seviyorum* Ben mi?"

Sandalyesine doğru bir adım daha attığımda dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralanırken "Evet," diye cevap veriyorum. "Sadece *emredildiği* gibi uzaktan yapıyordum."

"Emrim aynı kalacak," diyor başını benden yana çevirerek. "Beni yalnız bırak Tyler. Belli ki *gelişiyorsun* ve ... çok mutlusun. Buraya sadece zorlandığın için geldin. O kızın," diye iç geçirdi Delphine, "naif bir kalbi var ve bugün beni ne kadar kızdırmış olsa da, seni buraya getiren *onun kalbi*, benim kayıp askerim, *seninki değil*," diye kınadı.

"Oh, gerçek bu mu?" Sıkıntıyla başımı sallıyorum.

"Beni başka türlü ikna etmeye çalışman aptallık olur. O yüzden"-beni başından savdı-"giderken lanet acıma ve kınama duygularını da yanında götür. Ve her ne yükümlülüğün olduğunu hissediyorsan"-başını çeviriyor ve bakışlarıyla beni iğneliyor-"seni bundan kurtarmama izin ver."

"Senin için elimde kalan tek şey aşk olabilir ve bu da romantik bir şey değil." Gereğın geri kalanını ağızımdan kaçırırken dişlerimin arasından yalan söylemeye devam ettiğimde sanki bu yeni bir şey değilmiş gibi gözleri donuklaşıyor. "Saygı, *gitti*. Hayranlık, *gitti*. Bir zamanlar beni sana çeken her şey *gitti* ve bunun görünüşünle pek ilgisi yok ama tanıdığım kadına yaptıklarıyla ilgisi var. Bunun için bana hesap vereceksin."

"Bana karşı hiçbir hakkın yok," diye cansız bir savunma yapıyor, "ya da benimle bu şekilde konuşmaya."

"Her türlü hakka sahibim çünkü kendini öldürüyorsun!"

"Tedavi görüyorum-"

"Yeğenlerini yatıştırmak için, ama ben bunu anlıyorum. Gerçekten bunu benden saklayabileceğini mi sanıyorsun?!"

"Tyler," diye iç geçiriyor sıkıntıyla, sanki kovulmayı reddeden bir sinekmişim gibi, "bu çabaya değmem. Git kendine bir kadın bul-"

"Layık mı?" Bir adım daha. "Evet, kesinlikle *o* da *değilsin*. Ama lanet kalbim her zaman olduğu gibi burada, sana sadık, sana sadık, ne kadar nefret etsem de, işte buradayız. Ama *tekrar* söylüyorum, *bunun* için burada değilim. Verdiğim söze sadık kalacağım. Bana bak."

Sekiz yıldır bana zorla taktırdığı maskeyi, bu savaşı kazanmak için sonsuza dek takmak zorunda kalacağımı bile bile, sıkıca yerinde tutarken gözlerini benimkilere dikeyor. "Aşk acısı çeken bir ergenlik belirtisi görüyor musun?"

Bakışları anında düşer.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Artık üzerime düşeni yaptığıma göre, lanet generalimi geri istemek zorundayım."

"Bu çok büyük bir emir, Asker. Yerine getiremeyeceğim için üzgünüm."

İçkisinden büyük bir yudum alıyor ve elinden kapmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Fark etmediysen söyleyeyim, Delphine, kimse kalmadı. Sen inşa ettiğin bu lanet hapishanede sürekli boğulurken onlar seni kendi hayatlarını yaşaman için terk ettiler." İfademin gözlerinde yarattığı kısa süreli acı, ortaya çıktıktan bir saniye sonra yok oluyor.

"Sen de öyle," diye şaşırtıcı bir gururla uyarıyor. "Hayatını yaşamak için gittin ve şu haline bak Tyler. Mon Dieu, şu haline bak." Gözleri açgözlülükle üzerimde geziniyor, ben buradayken kısa süreliğine olduğu gibi yumuşuyor.

O orada, Jennings. Sadece gömülü.

"Sonunda olmayı umduğun şeye dönüştün, değil mi?" "Ve sen **olmadın**. Neden?" Etrafıma bakarak söylüyorum.

"Tanrım,

"Varlıklısın, *yıllardır varsın*, neden bu şekilde yaşıyorsun?"

"Para boşa harcanmış olur."

"Emin oldum-" Gözleri benimkilere kayıyor, ama oradaki suçlamayı reddetme zahmetine girmiyorum. "*Hepimiz* bu şekilde yaşamak zorunda olmadığından emin olduk. Neden taşınmadın? Tanrım, erkekleri uzak tutmak için hâlâ günlük bir hatırlatıcıya mı ihtiyacın var? Çünkü ikimiz de bu bok çukurunda yaşamaya devam etmeden bunu başarabilecek kapasitede olduğumu biliyoruz."

Yanına yaklaşıp kucağındaki İncil'i kapıyorum ve o bakışlarını yere indirip sesini teslim olmuş bir şekilde çıkarırken kapağını kapatıyorum. "Kapımdan içeri girdiğin andan itibaren hiç pişmanlık duymadan beni sürekli aşağıladın. Bir konuşma yapmayı umuyordum ama şimdi bunun mümkün olmadığını anlıyorum. Lütfen dostluğumuzu hafızanda tut ve lütfen iyi ol Asker. Senin için her zaman mutluluktan başka bir şey istemiyorum. Bu konuda gerçekten ciddiylim."

"Eminim biliyorsunuzdur, General. Beni kutsadığınız ve uğurladığınız için teşekkür ederim ama artık bir yetişkinim ve artık o kadar kolay etkilenmiyor ya da korkutulmuyorum. Nereye gidip geleceğime ben karar veririm. Ve eğer özür dilemiyorsam, bunun nedeni içinde yaşadığınız kabuğun en iyi arkadaşımı *öldürmek* için istifa *etmiş* olmasıdır. Bu yüzden, bunun etrafında dans etmememin oldukça önemli olduğunu düşünüyorum. Onu neden öldürüyorsun?"

"Tedavi oluyorum," diye fısıldıyor.

"Senden istediğim bu değildi." Bir adım daha atıyorum, duruşum da gözlerim kadar talepkâr. "Cevap ver bana, Delphine."

Gözlerini yere indirerek dudaklarını yalıyor. "Neden bunu medeni bir şekilde halledemiyoruz? Bana hayatından bahset-"

"İtiraf edecek birine mi ihtiyacın var?" Sözünü kestim, dikkatini başka yöne çekmesine izin vermedim ve İncil'in deri sırtını göğsüme vurdum. "*Bana* itiraf et. O'nunla olan ilişkini sürdür, ama O'nun isteği buysa ölmene izin verecek, değil mi? Ama görüyorsunuz ya General, buna tanıklık edecek kişi ben olacağım, bu yüzden sizin itiraflarınızı da hak ediyorum."

Sözlerim karşısında dış görünüşünün küçük bir kısmı çatlıyor ve dudakları titremeye başlıyor. Ondan alabileceğim en fazla şeyin bu olabileceği gerçeğiyle barışıyorum - eğer bir şey varsa.

"Burada kalmak anlamsız bir seçim. Bana olan inancın-" "Kıt en en çünkü sen yirmi yıl kaybettin.

Gerçek hayatınız kendi ellerinizle *sona ererken*, istediğiniz ve hâlâ yasını tuttuğunuz kurgusal hayatın yasını tutuyorsunuz."

"Bunun için biraz erken." "Lanet

olası çok geç!" Kükrerim.

Hiç irkilmedi bile. Tepkisi, sanki ona fısıldamışım gibi aynı. Bana karşı kendini katılaştırmış gibi görünüyor. Onu sevdiğine yemin edip terk eden bir başka adam. Diğerlerine göre o, herkesin uyutulması gerektiğine inandığı bir hurdalık köpeği. Ama yaralı hayvanlar -özellikle de köşeye sıkışmışlarsa- en vahşi hallerini

Başkalarının göremediği acılar. Bu noktada onun yaralarıyla o kadar içli dışlıyım ki, onlar benim yaralarım, benim bir parçam.

"Bana suçun hala nerede olduğunu söyle," diye soruyorum, "ve kimin için?"

Sessizliğini koruyor, gri gözleri durmaksızın benimkilere bakıyor, aramızdaki her şey bitmiş gibi davranıyor.

"Sen Nefret kendin, ve Bu Belirgin. İsa Tanrım, Delphine. Neden? Kurban olduğun için mi?"

"Ben *kurban değilim*," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Değilsin amına koyayım," diye karşı çıkıyorum. "Şimdiye kadar hep öyle oldun. Önce sana haksızlık eden adamlar tarafından, sonra da kendi kötü niyetin tarafından. O lanet savaşı kimin kazandığından emin değilim, ama Tanrım, ben gittiğimden beri onları geçmeye çalıştın."

"Sadece git Tyler," diyor fısıltıyla. "Kendini bu anlamsız tartışmadan kurtar."

"Bunu tekrarlayarak nefesini boşa harcama. Ben gitmiyorum. Yıllar önce tartışmamızı bitirememiştim ve bu, kalbimi söküp beni onunla birlikte göndermenden bu yana geçen sekiz yıldaki en büyük pişmanlığım."

Hayatımın yarısından fazlasında çeşitli nedenlerle psikolojiyi araştırdım; hem yakın olduğum kişilerin hem de rakiplerimin eylemlerini ve kararlarını daha iyi anlamak için. Bana iyi hizmet eden ve şu anda onun içinde neler olduğunu, neden dövüşmeyi bırakma kararı aldığını çözmeye çalışırken umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir eğitim. Ona psikolojik açıdan baktığımda, işleri medeni tutmak istiyorsam ona olanak sağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Sikerim böyle işi.

"Ne yaptın Delphine, bununla yaşayamazsın?" "Yorulдум, Tyler."

"Sen bana cevap verene kadar ikimiz de bir santim bile kıpırdamayacağız."

"Peki sen gerçekte kimsin?" diye tersliyor buz gibi. "Şimdi sen benim için kimsin?" Omuz silkiyor. "Sen daha küçükken öğretmek, eğitmek için birkaç yılını birlikte geçirdiğim bir çocuk." Öfkeyle başını sallıyor. "Bunca zaman uzak kaldıktan sonra benim için ne ifade edebileceğini sanıyorsun Tyler?"

"O zaman neden gözlerin kızarmış, Delphine? Biz ayrılırken kimin için ağlıyordun? Cecelia'nın jesti yüzünden olmadığına eminim."

"Çık dışarı."

"Gerçek mi?" Omuz silkiyorum. "Burada bulunma nedenim şu anda her şeyden çok bencilce."

Buraya kadar öfke dolu bir yolculuktan sonra, eğer bunu tek görevim haline getirir ve başarısız olursam, bunun ölene kadar peşimi bırakmayacağı gerçeğiyle yüzleşmem gerekti. Başarısız olursam, o bu halde ölür ve ona bakarken, denemenin başarısızlığıyla yaşayabileceğimden daha fazla bununla yaşayamayacağıma karar verdim. Onu severken, zaten yeterince lanetlendim.

Aklım kaçmam için çılgılık atıyor -yirmi yıla yakın bir süredir kaderini tekrar tekrar seçti- ama mazoşist lanet kalbim hala yapabileceğim herhangi bir şekilde onunla birlikte olmak istiyor. Şu andan itibaren, kendi hayatımı yaşamamda onun kendisi kadar benim için de bir engel.

"Daha fazla gerçek mi? Bu *hayalperest adam*, ölümünden çok sonra bile senin için yas tutacak dünyadaki tek kişi. İtiraflarını isteyen ve önemseyen." Bakışlarını tutuyorum. "Kendini bu hale getirmene ve getirmeye devam etmene rağmen seni gerçekten seven tek adam."

"Denedim!" diye gürliyor ani bir patlamayla ve ben onu görünce neredeyse geri çekiliyorum. "Denedim! Birçok kez!"

"Ne zaman?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne zaman denedin ki?" "Birçok kez, ben-" Başını iki yana sallar. "Celine öldükten sonra, Tobias Fransa'ya gitmeden önce, *senden* önce denedim.

Arkadaşken ve sadece geceleri içerken denedim. Sadece bira içtiğim zamanlar. Sen gittiğinden beri birçok kez denedim, o zaman-" Ağzını kapatıyor.

"Peki ne zaman?"

Başını sallarken gözleri doluyor. "Oh, siktir git! Siktir git, Tyler! *Hiçbir şey* bilmiyorsun. Neredeyse on yıldır yoktun ve işte buradasın, kınamalarınla geri dönüyorsun. Senin lanet yargına ihtiyacım yok ve-"

"Hayır, hayır, bir içkiye daha ihtiyacın var!" Şişeyi alıyorum ve içindekileri masanın üzerindeki bardağı doldurana kadar döküyorum, sıvı yüzeyi ıslatıyor ve alttaki halıya akıyor. "Deliliğin tam tanımını yaşamaya devam etmen gerekiyor, değil mi?"

Votkayı masadan akana kadar dökmeye devam etmemi dikkatle izliyor.

"Hayatınıza iyice bir bakın," diye çıkıştım. "Çok *güzel* değil mi? Anılarının her biri, hepsi aynı görünüyor."

"Dur." Şişenin çoğunu boşaltıp birkaç kadehi kendime ayırdığım için kelimenin sesi zayıf çıkıyor. Bardağına sertçe vurarak, şişeyi dudaklarıma götürürken bardağını kaldırması için ona doğru hareket ediyorum.

"Dur, neden? Potansiyelimi boşa harcadığımı düşündüğün konusunda hiç korkak davranmadın. İzin ver ben de aynısını yapayım ya da daha iyisi şu kadehi kaldır Delphine. Boşa harcadığın lanet hayatının şerefine kadeh kaldıralım."

Votkayı geri fırlatıyorum, yanık sadece öfkemi körüklüyor. Tam bir meydan okuma beklerken başını eğiyor, ellerini kucağında kavuştururken gözle görülür bir şekilde titriyor. Kavga yok. Hiç yok. Tamamen gitti.

"Benim için nasıl bir gelecek görüyorsun?" diye soruyor usulca. "İçkiyle savaşısam bile hayatta kalamayabilirim."

"Yıllar önce bana kim olduğunu bilmediğini söylemiştin ama ikimiz de geçmişinin ötesinde kim olduğunu, nasıl bir hayat istediğini biliyoruz. Hangi geleceği arzuladığını. Bu gelecek o kadar kolay elde edilebilir ki Delphine, gülünç. Alkolü yendin ve yolu yarıladsın bile. Asker mi olmak istiyorsun? Senin uzmanlığını kullanabilecek bir kulüp biliyorum."

Bana bakıyor, bakışları sert.

"Balık tutmak ve avlanmak mı istiyorsunuz? Arka bahçenizde. Her mevsim gün batımını mı izlemek istiyorsunuz? Her gece bir gösteri var. Bunu yapmak için bir yer mi istiyorsun? Çok seveceğin bir yer biliyorum."

Kafasını kaldırıyor, şimdi onun üzerinde yükseliyorum. "Çok kolay," diye alay ediyor.

"Kesinlikle hayır. Bu noktada, düşüncenizde kurumsallaşmaya yakınsınız. Şişe birinci adım. İkinci adım, geçmişinizi sıralamak ve sonunda onu geride bırakmaktır. Üçüncü adım ise hayalini gerçekten yaşaman olacak. Tam olarak nasıl bir hayat istediğinizi biliyorum ve bunu size şu anda öneriyorum. Bir keresinde bana hayattaki sınavların seni değiştirdiğini ya da bozduğunu söylemiştin. Bunu yapabilirsin Delphine," diyorum. "Başından beri yapabiliirdin. Tek şartım şu, denediğin sürece, gerçekten denediğin sürece ve başarısız olsan bile seni bırakmayacağım."

"Böyle bir söz veremezsin," diye fısıldıyor. "Az önce verdim," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Çok fazla-"

"Neye sahip olduğumu biliyorum. Yapmam gerekeni yapacağım. Eğer ben bunu başarabilirsem, sen de başarabilirsin. Göster bana, Delphine. Bana bunu istediğini göster, ben de senin yanında olmak, başarılı olmana yardımcı olmak için elimden geleni yapayım ve karşılığında hiçbir şey istemeyeyim."

Dudağını ısırtıyor, bardağı kaldırmadan önce bakıyor, gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluşuyor.

"İkimiz de karşımızdakinin içki olmadığını biliyoruz," diye vurguluyorum. "Bu lanet olası içki değil."

İki katına çıkarak zırhımın son parçasını da çıkardım ve kirli savaşıma karar verdim. Zorla o umut kırıntısını yaratmaya çalışmak ve cephaneliğimi çıkarmak için. Onu terk ettiğimden beri yıllar içinde oluşturduğum cephaneliğimi.

"Benimle yaşamayı ne için reddettin? Bunun için mi?" Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Bu çok aşağılayıcı ama tekrar söylüyorum, buraya senin kalbini kazanmaya gelmedim. Kalan hayatın için savaşmak için buradayım. Uzun ya da kısa, buna sahip olmanı istiyorum çünkü artık kendin için savaşmadığın ve Alain'in seni öldürmeye çalıştığı gecedan beri savaşmadığın çok açık."

Otuz Yedinci Bölüm

TYLER

Ben ona bakarken şok içinde bana bakıyor, sonunda bu işi bitirmeye kararlıyım.

"Kim olduğuna gelince, adın Delphine Moreau Baptiste." Alain'in soyadını bir hançer gibi tükürüyorum. "Baban Matis Moreau, Fransız ordusunda görev yapmış yüksek madalyalı bir askerdirdi, bu yüzden *yeni* ve çok gizli bir istihbarat şubesi için muhbir olarak işe alındı. Uzmanlığı onu kısa sürede tavşan deliğinden aşağıya, çok tehlikeli adamlardan oluşan bir gruba sızmaya yöneltti. Davasını oluşturmak için düzenli olarak görüştüğü adamlar. Ancak genç karısını ve bebek yaştaki kızını korumak için, görevini tamamlayana kadar onları Levallois-Perret'de sakladı."

Ağzı sürekli olarak parçalanırken bana bakıyor,
Şaşkın.

"Anneniz Nicole Dubos, Matis'le o yirmi dokuz, kendisi on dokuz yaşındayken askerden izne geldiğinde tanıştı. Ona söz veren Matis, evlenmeden önce bir yıl boyunca onunla flört etti. Kısa bir süre sonra hamile kaldılar. İlişkileri başından beri istikrarsızdı ve Matis'in soruşturduğu haydutların ona memnuniyetle temin ettiği eroinin kurbanı olmasıyla daha da kötü bir hal aldı. Bu süre zarfında, anneniz evliliği hafife alması ve Matis'in artan bağımlılığını daha da körükleyen utanç verici kamu ilişkileri yaşamalarıyla tanındı. Nicole'ün sık ilişkileri sonunda bir Fransız yazara aşık olmasına neden oldu ve onun için Matis'i ve seni sen beş yaşındayken terk etti."

"Tyler," diye mırıldanıyor Delphine. "Nasıl-"

"O yazarla birlikte," diye devam ediyorum, "Levallois-Perret'den kaçtı ama Fransa kıyılarında tatildeyken boğulduğunda onunla sadece bir yıl geçirmişti. Seni tek başına büyüttüğü kısa yıllar boyunca babanın bu ölümden haberi olmadı. Matis'in öldüğü güne kadar, sizi en büyük hatasından korumaya çalıştı, bunlardan biri de hükümetinin ikinizi de koruyacağını düşünmesiydi. Bu bakış açısı, Matis'in haydutların sizi almaya geldiği gece sizi kurtarması için çağırdığı Frederick Bell adında çok yaşlı, çok huysuz bir İngiliz'den hediye edildi. O dönemde İngiliz istihbaratı için çalışan Bell, Fransa'da görev yapıyordu. Babanızla birlikte görev yapmasına rağmen, spiral ve bağımlılığı nedeniyle babanızın meşru görev olasılığını reddetti. Şu anda büyük ölçüde emekli olan Bell, Londra'nın yirmi dakika dışındaki St. Albans'ta yaşıyor ve hala zaman zaman istihbarat alanında çalışıyor. Saygılarını iletiyor ve babanızın borcunun ardındaki mantığı size nasıl aktardığı konusunda *derin* bir *pişmanlık* duyuyor. Bu ve Matis'e inanmadığı gerçeği. Muhtemelen *bana* vicdanını rahatlatmak için yaptığı itiraftan sonra çenesinde oluşan ağır morluğun acısı hala geçmediği için pişmanlık duyuyordur."

Yaşadıklarımın ayrıntılarını hatırladığımda, neredeyse gözlerini kırpmadan öylece duruyordu.
toplantının geri kalanında.

"Bell seni çığlık atan babanın kollarından kopardıktan sonra Matis'in yeğeninin verandasına bıraktı. Francis Moreau ve karısı Marine seni hemen gözetimleri altına aldılar. Gündüzleri bir aristokrat olan Francis, geceleri bir aktivist olarak kaldı ve ilişkilerini, özellikle de tek kızları Celine kaybolduktan bir yıl sonra boşandığı karısı Marine'den iyi sakladı."

Delphine ağzını kapatır.

"Francis, kızının zamansız ölümünü ve sizin kaderinizi öğrendikten sonra bunu bana gözyaşları içinde ilettili. Sizinle konuşmayı çok istiyor. Numarası bende var."

Önünde diz çöktüğümde avucunun arkasından soluk soluğa kalıyor. "Marine iki yıl önce safra kesesi ameliyatı komplikasyonları nedeniyle vefat etti. Francis on beş yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyor ve önümüzdeki sonbaharda HEC'e başlayacak bir oğlu var.

Bu da Fransa'da hâlâ bir ailen olduğu anlamına geliyor, Delphine."

"Tyler," diye mırıldanıyor, gözlerinden sürekli yaşlar akarken boğuk bir ses çıkarıyor.

"İkinci kuzenin Celine Moreau, kalbi kırık ve travma geçirmiş bir halde kapısına dayandığında senden neredeyse dokuz yaş büyüktü ve senden hemen etkilenmişti. Onun sana olan sevgisi sonunda seni kuzenden çok kız kardeş olarak bağladı. Ve Celine'in ilk kocası, Tobias'ın öz babası Abijah Baran ile olan ilişkisi, siz henüz on iki yaşındayken Alain Baptiste ile tanışmanıza neden oldu. Baptiste, babasının bir bombalamada öldürülmesinin ardından küle dönen, son derece yoksul ve istikrarsız bir ailede büyüdü. Babasının ölümünün ardından bir aktivist olmak için hırslanan Alain, kendisi gibi olanları bulmak için trene atlayıp en yakın şehre gitti. O sokaklarda Abijah Baran'la karşılaştı ve Alain'in hırsları onu Abijah'ın emirlerine karşı gelip bir polis karakolunu bombalayacak kadar çarpıtana kadar Alain'i kanatları altına aldı. Hemen ardından Abijah ondan elini eteğini çekti ve Alain, çocukluk arkadaşı ve kendinden emin Ormand Anouilh de dahil olmak üzere çevresindeki en yakınlarıyla birlikte Fransa'dan kaçtı. Ormand, Tobias'ı ona gönderdiğin ve Fransa'ya indiğinde yeğeninin ilk temas kuracağı kişi olarak Ormand'ı gördüğün için ona sonsuz bir güven duymuş olmalısın. Ormand, bugüne kadar Tobias'ın en güvendiği Fransız iş ortaklarından biri olmaya devam ediyor."

Delphine avucunu ağzına daha sıkı bastırarak sesini kesiyor, her kelimeme tutunurken vücudu gözle görülür biçimde titriyor.

"Ormand, on iki subayın ağır yaralandığı, ancak iki subayın öldüğü bombalama olayına katılmadı; bu suç Alain'i bugüne kadar en çok arananlar listesinde tuttu. Ama daha önce

Alain hem polisten hem de Abijah'ın gazabından kaçtı, sana kur yaptı ve Amerika'ya yerleştğinde seni çağıracağına söz verdi. Alain'in kendisi hakkındaki fikirlerine kapılıp sadist yöntemlerini görmezden gelerek, söz verdiği gibi sana bir koridor koltuğu bileti gönderdiğinde, Francis'in evinden kaçtın ve o uçağa bindin. Bağımsız bir sokak askeri olma, kendinden daha büyük bir şeyin parçası olma umuduyla Celine ile birlikte sahip olduğun tek aileyi terk ettin. Ancak Triple Falls'a vardikten sadece birkaç hafta sonra kendini Alain'in manipölasyonlarının ve korkunç tacizlerinin kurbanı olarak buldun."

Yıllardır topladığım ve sonuncusunu Fransa'ya yaptığım son seyahatte Phillip'in yardımıyla Bell'in yerini tespit ederek edindiğim bilgilerden bahsetmeye devam ettiğimde gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Aylar süren aralıksız aile içi şiddetten sonra, Celine'e kendi elinizle yazdığınız mektuplarda şizofreni nedeniyle hızla kötüleşen Abijah'ı terk etmesi çağrısında bulunduktan sonra, Celine davetinizi kabul etti. Aşık olduğu Beau King adında bir adamın yardımıyla Abijah'dan güvenli bir şekilde kaçmayı başardı. Beau ile birlikte Celine ve beş yaşındaki oğlu Tobias burada, Kuzey Carolina'da size ve Alain'e katıldı. Sonunda kız kardeşinizle yeniden bir araya geldiğinizde -işlerin daha iyiye gideceğinden hiç şüphemiz olmasın- sadist bir piçin elleriyle aldığınız çok sayıda yaranın ardından hastanede durumunuz kritik bir şekilde uyandığınızda bunun asla böyle olmayacağını çok geç fark ettiniz. Seni Amerika'ya sadece onu desteklemen ve istismarına katlanman için çeken biri. Celine ve Beau buradayken ve Dominic King de Amerika'ya geldikten sonra hızla eklenmişken bile, Alain seni öldürmeye çalıştığı geceye, *ortadan* kaybolduğu o geceye kadar *yıllarca* alışkanlıkla terör estirmeye devam etti," diyorum. Gözyaşları teker teker dökülmeye devam ederken gözlerini kırpmıyor, kederi belli oluyor, şoku daha da artıyor.

"Sen o hastanede uyandıktan sadece birkaç ay sonra, kız kardeşin ve kocası -uzun zamandır kendini tek gerçek ailen olduğuna inandırdığın iki insan- Alain'in kaybolduğu gece yaşananların tek tanıkları olaneline ve Beau, bir fabrikada çıkan yangında öldürüldüler ve hastaneye kaldırıldığı gece neler olduğuna dair hiçbir fikrin kalmadı. Onların ani ve trajik ölümleri, yetim kalan iki oğlunu büyütme görevini size bıraktı. Abijah'ın oğlu Ezekiel ve Beau'nun babası olduğu Dominic."

"Nasıl yaptın-"

"Dehşete kapılmış bir halde, aylar önce kocanızın acımasız ellerinde aldığınız yaraların yaralarını sarmaya çalışırken iki küçük erkek çocuğu büyütme sorumluluğunu üstlendiniz. Zaten alkol bağımlısıydınız ve mevsimsel depresyondan muzdariptiniz, babanız ve karda geçen o kader günü sayesinde Celine ve Beau'nun yetim çocuklarına destek olmaya başladınız. Alain'in yıllarca süren sözlü ve fiziksel tacizinden sonra TSSB nedeniyle her gün tetikleniyordunuz, *buna alışılmış cinsel saldırı da dahildi*. Bu sorumluluk sizi dehşete düşürüyordu çünkü Alain'in hayatınızı sona erdirmeye çalıştığı gece size bıraktığı sayısız yaradan kurtulmaya *ve iyileşmeye* çalışıyordunuz; bunların en korkuncu *sol temporal lobunuzdaki travmatik beyin hasarıydı*. Doktorun önerdiği rehabilitasyon *olmadan* umutsuzca iyileşmeye çalıştığınız bir yaralanma."

Ellerini tutuyorum.

"Tüm bunlar bir araya gelerek kafanızı karıştırdı ve sizi dehşete düşürdü. Kendinizi tamamen yalnız hissederek, hayatınızdaki erkekler sayesinde hem korkularınızı yatıştırmak hem de ihanetin acısını uyuşturmak için tekrar tekrar şişeye döndünüz."

Desteklediğim dizimi indirerek kendimi onun önünde her ikisinin üzerine bırakıyorum.

"Parçaları bir araya getirmeye çalışmak ve zihnini iyileşmeye yetecek kadar sakinleştirmek için *tek başına* çok uzun bir savaş veriyorsun. Ama bir çok kez yere düşerken tekmelendin.

Her gün yaşadığın dehşetin hatırlatıcılarıyla boğuşuyorsun. Gururlu ama bir o kadar da utanç verici bir şekilde yardım aramayı reddettin ve *henüz genç bir kızken* aldığın kararlar nedeniyle *başkalarının* hataları için son yirmi yıldır kendini suçluyorsun."

Ben sabit dururken ondan bir hıçkırık yükseldi.

"Hayatınızdaki erkeklerin size karşı işledikleri korkunç suçlar nedeniyle yaşadığınız travmadan kurtulmanın acısı ve kaybı nedeniyle yapılan hatalar. Çok küçük yaşlardan kocanızın hayatınıza son vermeye çalıştığı güne kadar en güvendiğiniz kişilerden. Başkalarının başarısızlıkları için kendinizi suçlamak. *İyileşmesi* mümkün *olmayan* bir yaradan kurtulamadığınız için kendinizi tekrar tekrar suçlamak. Asla iyileşemez çünkü hasar *kalıcıdır*."

Dudağımı ısıyorum, kelimelerimi acı kaplıyor. "Bu travmatik bir durum.

Beyin hasarı, Delphine," diye sesleniyorum boğuk çığlıklarına karşı, beni duymasını sağlamak niyetiyle. Ben eğilip yanağını avuçlarken, tamamen çıplak bir şekilde bana bakarken hıçkırıklar minik bedenini sarıyor. "Bu durum *bulanık görmeye*, hem kısa hem de uzun süreli *hafıza kaybına*, *şiddetli ruh hali değişimlerine*, anksiyete ve *depresyon* nöbetlerinin yanı sıra *yazma ve okuduğunu* anlama sorunlarına neden olabilir ve konuşmayı da etkileyebilir. Eski kocanızın elinden aldığınız bir yara, *sizi a kurbanı yapıyor*."

Titreyen ellerini tutup hafifçe sıkarken gözlerine hâkim oluyorum.

"Yani, olanları bir araya getiremediğin, kendini onaramadığın için üzerine yığıdığın tüm bu suçluluk ve utanç ve Alain'in devam eden lanet terör saltanatı bugün sona eriyor - eğer istersen hemen şimdi sona eriyor," diye aktarıyorum, önümde hızla çözülen, soğukkanlılığı dağılan kadını görünce göğsümdeki sızı on kat artıyor.

"Aradığın huzuru bir şişede ya da o kitapta bulamayacaksın. Bunu artık biliyorsun. O hastanede uyandığından beri her gün bunu tek başına yapmaya çalışıyorsun ama yapamıyorsun.

zorunda değilsin. Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin ve bunda yanlış bir şey yok ama karşımızdaki içki değil Delphine."

Şimdi kendi acımın çınlamasına izin verirken kalbim konuşuyor.

"Huzuru bulmanın tek yolu yeniden yaşayacak kadar cesur olman." Bakışlarımı yumuşatıp ellerini ellerimde tuttuğumda ve başparmaklarımı arkalarında yatıştırıcı bir şekilde ovuşturduğumda çığlıkları çoğalıyor.

"Haklısın, bana hiçbir şey borçlu değilsin ama bunun için sana *yalvarıyorum*. Eğer o geleceğin bir parçası olmak istiyorsan, sana yardım etmeme izin ver diye yalvarıyorum. Ama karşımızdaki lanet olası şişe değil Delphine. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece onu nasıl uyuşturduğun. Ve olanları çözenin ve o orospu *çocuğunu* arkanda bırakmanın dışında, *artık sana ya da geleceğinin* bu birkaç saniyesine sahip olamayacak."

Yüzü acı içinde burkulurken, titreyen çığlıklar Onu.

"Çünkü o saniyeleri istiyorum. Elde edebildiğim kadar çok istiyorum. Onlara ihtiyacım var çünkü lanet olası generalimi geri istiyorum." Elleri ellerimin etrafında sıkılaştığında konuşmamla birlikte hafifçe bocalıyorum. "Size bir keresinde askerlerin kalmadığını söylediğimi biliyorum General, ama bu tür savaşlarda yalnız savaşmazlar. Eğer bu savaşı nihayet bitirmek istiyorsanız, yemin ederim ki bunu birlikte yapacağız."

Kendini bana doğru fırlatmadan önce gözle görülür bir şekilde kırılıyor, çığlıkları etrafımı sararken kendini bana sarıyor.

"Soldierrrr," diye bağırıyor, sanki içinden sökülüp atılıyormuş gibi, çığlığı o kadar gırtlaktan geliyor ki topuklarımın üzerine çöküyorum ve bana doğru kırılırken onu kafesliyorum. Çağrısının ardındaki ıstırap dolu tınıyı kalbim attığı sürece asla unutmayacağımı biliyorum. Sadece hayatını çalmaya çalışmakla kalmayıp onu neredeyse onarılamaz bir şekilde yaralayan canavar sayesinde, içinde onlarca yıl süren acı ve kafa karışıklığı. Bunu bildiğim için, onun titreyen elini kalbime götürürken

Tutacağımı bildiğim sözleri verirken göğsüme sıkıca sarıldı. Ama sadece o bana izin verirse.

"Bana istediğini söyle," diye fısıldıyorum.

"İstiyorum," diye ağlıyor. "Onu çok istiyorum."

"O halde seni terk etmeyeceğim. Sözümün gerçek olduğunu biliyorsun. Söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu biliyorsun. Bu seni korkutuyor, tıpkı o zaman korktuğu gibi. Bırak hepsini hisset, Delphine," diye fısıldıyorum. "Uyuşmayı bırak ve geldiğinde burada olmama izin ver. Bunu senin için istiyorum, hep istedim, ama sen de istemelisin, yoksa işe yaramaz."

"İstiyorum" diye tekrarlıyor, gözyaşları boynumu ıslatırken kalbim umutla yanıyor. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki, canının yanabileceğini düşünüyorum. "Lütfen Tyler, istiyorum," diye fısıldıyor kırık dökük bir şekilde, kollarımda paramparça olmuş, acısı hala masadan akan dereler gibi içinden sızıyor. "Çok korkuyorum," diye mırıldanıyor, nefesleri titrerken göğsü istemsizce zıplıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum ama yemin ederim Delphine, korkacak hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yok çünkü sen savaşını sürdürürken, seni güvende tutmayı ilk görevi haline getiren ve bugüne kadar hiçbir tehdidin sana yaklaşmasına izin vermeyen bir asker yarattın. On altı yaşından beri sizi izliyor ve dünya üzerinde sizin için yapamayacağı hiçbir şey yok. Çünkü sizinle birlikte olmak onu yarattı ve iyi ya da kötü bir adam olmasına yardım etti, bu yüzden gittiğinden beri herkesten sakladığı sırlardan birini sana söyleyecek ve dünyada bunu itiraf edeceği tek kişi sensin." Uzaklaşıyor, gözleri endişeyle yüzümü, her özelliğimi izliyor.

"Askerinin de şu anda sana çok ihtiyacı var," diyorum, bu gerçek yanaklarımdan süzülüyor. "O sensiz aynı değil. Sekiz uzun lanet yıl boyunca kendisinden çok büyük bir parçayı kaybetti."

Sesim itirafımla birlikte titrerken dudakları titriyor.

"Lanet olası hayatımın neredeyse on bir yılı boyunca seni sevdim Delphine ve bedenine sadece *bir* gece sahip oldum. O da

benim için hiçbir zaman seks olmadı ve olmayacak, ama *sana ihtiyacım* var. İyileşmeye ihtiyacım var ve bunu yapmama yardımcı olabilecek tek kişi sizsiniz, bu yüzden lütfen tekrar arkadaşınız olmama izin verin General. Tek istediğim bu, söz veriyorum."

"Evet. Bunu çok istiyorum." Tekrar bana sokuluyor, başını göğsüme yaslayıp boynuma doğru başını sallıyor. "Benim balıkçı dostum, en iyi arkadaşım. Seni çok özledim."

"Bu sefer bırakmayacağım. Sana yemin ederim, ne olursa olsun bırakmayacağım ve seni terk etmeyeceğim," diyorum boynuma doğru sürekli başını sallarken. "Her şeyim üzerine söz veriyorum, bu savaşta birlikte savaşacağız."

Zamana lanet olsun, hastalığa lanet olsun, hastalığa lanet olsun, hepsine meydan okuyacağım ve sözümü tutacağım. Bana verdiği her saniyeyi en iyi şekilde değerlendireceğim. Ama en önemlisi, *onunkini* en iyi şekilde değerlendirmek.

Onun kararıyla geçirdiğimiz sessiz anlarda onu kucağıma alıyorum, onu rahatsız eden utanç ve aşağılanmadan koruyorum.

Onun sevgisine asla karşılık veremeyecek olsam bile, şu an için, onun iyileşmesi için gereken süre boyunca ona sahibim - belki de ben son gerçeğimi söylerken *ikimizin* de iyileşmesi *için*. "Birbirimizi daha önce iyileştirdik Delphine ve bunu tekrar yapacağız," diye yemin ediyorum. "Bunu tekrar yapacağız."

Otuz Sekizinci Bölüm

TYLER

TAMAMEN. SIKTIR. CEHENNEM.

Delphine'in yirmi yıllık alkolizminin gözlerimin önünde akıp gidişini izlemeyi tarif etmenin tek yolu bu. Yatağının ucunda yumruklarımı iki yana açmış, hemşirenin başucunda tuttuğu plastik küvetin üzerinde durarak kusmasını, daha doğrusu kuru kusmasını izliyorum. Delphine'in saçları ve yüzü, vücuduna yapışmış çarşaf gibi terden sıırılsıklam. Eşlik eden iniltilerinin her biri, umudun yerini geceyi atlatamayacağına dair korkuya bırakıyor. Ona her saniye yanında olacağımı söylememe rağmen, her birine tanıklık edeceğim cehennemî bir yolculuğa çıktım. Delphine'in uygun tıbbi gözetimle evde detoks yapabileceğinden emin olmama rağmen, acı dolu her saniye geçtikçe onu hastaneye yatırmama kararımı yeniden sorguluyorum. İlk savaşının en kötüsüne katlanmasını otuz dakika daha izledikten sonra, kırılma noktama ulaşıyorum.

Delphine'in yatağının yanına taşıdığım mutfak sandalyesinde şu *anda örgü örmekte* olan hemşire Kerri'ye, "Onu tekrar sakinleştirin," diye emrediyorum.

"Neredeyse en kötüsünü atlattı," diye yumuşak bir şekilde öneriyor. "*O lanet olası* acı çekmek zorunda değil ve *olmamalı* da.

onu sakinleştirin."

"Bay Jennings, ben sadece-"

"Umurumda değil!" Kükrerim. "Ya onu sakinleştir ya da defol git!" Delphine'in tıbbi malzemelerle dolu şifonyerini aramaya koyuluyorum. Yüksek riskli detoks için şiddetle tavsiye edilen uzman hemşire sonunda işe yaramaz kışını sandalyesinden kaldırdı ve hazır bir

şırınga. Ona ters ters bakarak Delphine'in yatağının yanında diz çöküyorum ve bana doğru bakarken elini tutuyorum.

Parmaklarımı sıırıslıkla saçlarında gezdirip endişemi gizlemeye çalışırken, "Bir asker gibi davranmıyorsun," diye şaka yapmaya çalışıyor. Onu burada tutmamın tek nedeni nöbet geçirmemiş olması - bunu biliyorum çünkü son otuz altı saattir uyumadım. Ama en çok risk altında olduğu üçüncü ve dördüncü gün ve her an olabileceği fikriyle parçalanıyorum.

"Bize odayı ver," diye emrediyorum Kerri'ye, o da bakışlarımın altında hemen çekip gidiyor.

"Biliyor musun, teknik olarak," diye fısıldadım Delphine'e, "ben artık bir denizciyim. Süslü bir unvanım bile var."

"Ne oldu?" diye soruyor, o kadar kötü titriyor ki nefes almak için mücadele ediyorum.

"Topçu çavuşu." Ona hissetmediğim bir sırıtma gösterdim. "Ama ben her zaman senin askerin olacağım" -göz kırpiyorum- "ve bunu biliyorsun. Nasılsınız, General?"

"Bir içki alabilirim," diye mırıldanıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, yüzü nemli, vücudu terden sıırıslıkla.

"Bu konuda sana katılıyorum. Ben de bir tane alabilirim." Gündüz içmeye ne zaman başladığını merak ederek ona bakıyorum. Yıllar önce, içki alımını sınırladığında, bunun bu kadar tehlikeli olmayacağı bilgisi beni sarsıyor - ve bunun onu gerçekten öldürebileceği gerçeği.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." Ben ayağa kalkıp eğilirken, botlarımın bağcıklarını çözerken ve göz temasını hiç kesmezken titriyor.

"O zaman yapma," diyorum ona, gömleğimi yumruklayarak çıkarırken.

"Beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye fısıltıyla itiraf ederken sağ göğüs kafesimdeki dövmeyle meraklı gözlerle bakıyor.

"Daha da iyi," diye övüyorum, tam o sırada yüzü rahatsızlıkla buruşuyor, çenesi istemsizce titriyor. "Bu raunda birlikte giriyoruz General. Hazır mısınız?"

Delphine başını sallıyor, gözlerini benimkilere kilitliyor ve saniyeler içinde boxer'ımdan başka bir şey giymeden yatağa girip yan dönüyorum. Ellerimle destekliyorum.

Altımda sırt üstü yatarken ona bakıyorum. "Sana söyleyecek birkaç sırrım daha var," diye itiraf ediyorum Delphine bana bakarken, kaygan saçları kafa derisine yapışmış, dudakları maviye çalan. "Duymak ister misin?"

"Oui." Vurgulamak için başını sallıyor.

"Askeriniz Deniz Kuvvetleri'ne gitmeden önce, otobüse binmeden önceki on altı gün içinde tamamlaması gereken iki görev verdi. İlki, ona verdiğiniz çakıyla *on iki* gününü ormanda tek başına geçirmesiydi."

Yaklaşmak için gösterdiği başarısız çabadan dolayı yüzünü buruşturuyor ve ben de kalçasını avuçlayarak onu bana mümkün olduğunca yakın olacak şekilde ayarlıyorum.

"Daha iyi mi?" Gözlerinde gururla bana bakarken başını sallıyor.

"Gerçekten yaptın mı?"

"Piknik olmadığını kabul ediyorum ama evet. Başardım." Göz kırpiyorum. "Yani, etkilendin mi?"

Minik bir gülümseme toplar. "Çok etkilendim" - titriyor - "ve gururlu."

"Korkuyorsun," diye mırıldanıyorum ve gözleri anında sulanıyor. Hâlâ elime dayanmış bir şekilde başının üst kısmını avuçluyorum ve başparmağımı yıllar önce yaptığım gibi saç çizgisinde gezdiriyorum. Uzun nefes veriş boynuma çarpıyor ve dokunuşumun derinliğine gömülüyor. "Korkmuyorum, neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü bu savaşı kazandıktan sonra artık korkacak hiçbir şey ve hiç kimse kalmayacak. Bu da beni ikinci görevime getiriyor. Duymak ister misin?"

"O-oui, söyle bana." Ben saç çizgisini okşamaya devam ederken çenesinin istemsiz sallanması yavaşlıyor ve göz kapakları inmeye başlıyor. Ona bakarken dudağımı ısırıyorum, sonuna kadar gitmeye karar vermeden önce kısa bir süre tereddüt ediyorum.

"Askerinizi yıllardır rahatsız eden bir soruya cevap ararken, ayrılmadan önce bu cevabı almayı kendime görev edindim. Ne kadar yakın olsak da, Delphine.

Sorarsam bana söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim." Kaşlarını çatıyor ama sessiz kalıyor.

"Askeriniz deniz piyadesi olarak eğitim almak üzere otobüse binmeden üç gün önce bu cevabı aldım. Generalin suçluluk duygusunun bir kısmının eski kocasının öylece *ortadan kaybolmamış* olabileceği gerçeğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığı sorusu."

Nefes nefese kaldığı duyulabiliyor. "Tyler, hayır, onu ben öldürmedim-"

"*Biliyorum* General," diye fısıldıyorum, yanağını okşayarak. "Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?" Sakinleştiricinin etkisiyle vücudu gevşemeye başladığında bile gözleri açılıyor. "Çünkü *ben yaptım*."

Başparmağımı sürekli profilinde gezdirirken bana bakakalıyor.

"Çünkü senin askerin onun peşine düştü ve onu Georgia'da harap bir karavanda can çekişirken buldu. Tam bir pislik içinde yaşıyordu."

Bakışlarının yoğunluğu on kat artarken nefes veriş i boynumda kesiliyor.

"O gece Alain ölümlerin en acımasızına maruz kaldı," diye itiraf ediyorum özür dilemeden. "Yaraları çok *büyüktü*, sizin de *aşına* olduğunuz yaralar."

Onu oturma odasının zemininde iç çamaşırlarıyla sallanırken bulduğum gece kekeleyerek anlattığı yaralanma listesini sayarken parmağımı yanağında gezdiriyorum.

"*Omurgada birkaç çürük ... üç kırık kaburga ... bir kırık bilek ve dirsek kemiği . . . nefes borusunda ciddi hasar, ısırik izleri*," diye fısıldıyorum, başparmağımın ucuyla şakağından aşağı akan gözyaşını yakalıyorum. "Ama hayatını *sona erdiren şey*," diye fısıldıyorum alçak sesle, "*sol şakak lobuna* aldığı acımasız bir darbe oldu" -gözleri doluyor- "karısının *kurtulduğu* ama askerinizin *Alain'in kurtulmamasını* sağladığı bir darbe."

Eğilerek, şakağına yavaşça bir öpücük konduruyorum, altında yatan yaranın yüzeyinin hemen üstüne. Geri çekildiğimde bana şaşkınlıkla baktığını görüyorum. O gergin saniyelerde maskemi tamamen indirdim ve sıfır pişmanlık duyan bir adamın ifadesini almasına izin verdim. Karanlığını uzun, derin bir nefes ve bir nefesin uzunluğu içinde toplayan

göz kırptı. O hırpalanmış, sararmış karavan kapısının tokmağını çevirmeden bir saniye önce yaptığı bir değişiklik. Maskesini çıkararak, eski kocasının kapısından içeri adım atan, intikam ihtiyacıyla hem dolu hem de körüklenmiş adamı görmesine izin veriyorum. Tüm empati ve merhametten yoksun bir adam. Yıllardır içinde kaynayan nefretten ve sevdiği kadın için duyduğu intikam ihtiyacından başka hiçbir şeyden yoksun. Onun yokluğunda ve öncesinde, şekillenmesine yardım ettiği askerin ve kendi içinde şekillendirdiği suikastçının içindeki yeteneklerin boyutunu görmesine izin veriyorum. Ve görüyor da, o konuşurken o kadar süre içinde her şeyi görüyor.

"Ne diyebilirim ki General? O sabah söylediğiniz onca şey arasında bir konuda kesinlikle haklıydınız ..." Eğildim ve yanağını okşadım. "Ben kıskanç bir adamım."

* * *

Saatler sonra, Kerri Delphine'in serum torbasını değiştirirken uyanıyorum. Aşağı baktığımda Delphine'in mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. Ona özgürce bakarken, değişiklikleri fark ediyorum. Yaşlanmanın doğal belirtilerini, tenindeki doğal olmayan kırmızılığı ve yıllarca içki içtiği için yanaklarında oluşan küçük kırık damarları. Tedavisinin sona ermesiyle birlikte bunların bir kısmının düzeleceğini ve halkaların muhtemelen solacağını biliyorum. Yine de, gençken saatlerce ezberlediğim gerçeküstü özelliklerin aynı karışımını net bir şekilde seçebiliyorum. Güzelliği artık fark edilmeyecek kadar kaybolmuş değil. Sadece yıllarca kendini istismar etmenin ve hastalığın ardına gizlenmiş. Zamanla ve sağlığına biraz odaklanırsa, canlılığının bir kısmını geri kazanacaktır. Umurumda olduğundan değil, canlanmasını her şeye tercih ederim. Onu hala *romantik* bir şekilde çok seviyor olmamın acısı devam ediyor. Ona söylediğim yalan tamamen gerekliydi ve sözümü tuttuğum gibi tutacağım. Çünkü bununla mücadele ettiğim bunca yıl bana onsuz yaşamak istemediğimi öğretti. Yani, eğer yalan söylemek anlamına geliyorsa,

O zaman bununla yaşayabilirim ama *onsuz* hiçbir şekilde yaşayamam. Ona sarılmak, uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra ona tekrar bu kadar yakın olmak, geçici de olsa her şey demek.

"Nöbet geçirme tehlikesi geçti mi?" Kerri çantayı değiştirdikten sonra hâlâ Delphine'e bakarken ona soruyorum.

"Çoğunlukla evet," diye yanıtlıyor.

Memnuniyetle başımı salladım. "O zaman gidebilirsiniz."

"Kalmaktan mutluluk duyarım," diye teklif ediyor, "gerçekten gözetime ihtiyacı var."

"Ben de bunun için buradayım," diyorum ona. "Seninle konuşma şeklim için özür dilerim" -kelimelerin geçmesine izin veriyorum- "ama tepkim için hiç özür dilemiyorum." Beklediğim gibi yüz ifadesindeki kırgınlığı görmek için ona bakıyorum, ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. "Bunu birçok kez gördüğün için empati kurmanın zor olduğuna eminim. Özellikle de bu kadar tecrüben varken, yanı başında biri *acı içinde kıvranırken örgü örmek?*"

Utanmış görünecek kadar sağduyulu.

"Eminim her şeyi duymuş, her şeyi görmüş ve bu hayat yolunu seçen insanlara duyduğün sempati konusunda duvara toslamışsındır Kerri. Ama *bu kadın*." Delphine'e bakıyorum. "Seni temin ederim. Onunki gibi bir hikâyeyi daha önce hiç duymadınız. O empatinizi fazlasıyla hak ediyor ve *yardıminızı* ve uzmanlığınızı isteyecek *kadar cesur* olan diğer tüm insanlar da öyle."

O konuşmadan önce sessiz bir süre bakışıyoruz.

"Özür dilerim Bay Jennings," diye içtenlikle yanıtlıyor. "Onu çok sevdiğiniz çok açık."

Başımı salladım.

Kerri, ses tonunda açıkça görülen bir pişmanlıkla, "Kalmamın gerçekten bir sakıncası yok," diyor.

"Hayır, onu yakaladım."

Bir süre sonra saçlarımın arasında gezinen parmakları hissettiğimde bilincimi kaybettiğimi fark ediyorum. Kendime geldiğimde Delphine'in nazik dokunuşunu olabildiğince özömsüyorum, doğasına şaşıyorum benim

İtiraf. Ona bakarken gülümsemem gözlerimin açılmasından önce geliyor. Kısa bir değerlendirmeye, korkunç solgunluktan bir adım öteye geçerek hafif bir renk kazanmış gibi görünüyor. Gözleri uykuyla dolu olsa da, kapatmadan önce barındırdıkları inançsızlığın bir kısmını barındırıyor.

"Rüya mı gördüm Asker?" diye fısıldıyor, hâlâ saçlarımı okşuyor.

"Hayır," diyorum alçak sesle ama gözümü kırpmadan. Gözlerini odanın içinde gezdiriyor.

"Yalnızız. Hemşireyi kovdum," diye aktarıyorum. "Benden korkmayın."

"Korkmuyorum," diye anında cevap veriyor. "Korkmuyorum, Tyler. Senden asla, ama sen . . . onu buldun. Alain'i gerçekten buldun mu?"

"Avlanmak daha uygun bir kelime olurdu ama evet." "Ve sen. . . onu öldürdünüz?"

"Evet," diyorum özür dilemeden. "O gece sana verdiği her yaranın acısını tam da bu sırayla çekti."

"Neden?"

Yüzümü ona dönerek yastığımı düzeltiyorum. "Çünkü hâlâ nefes alıyor olması gerçeğiyle yaşayamazdım. Çünkü ilk kez bir can aldığımda, bunun beni değiştireceğini, her insan için olduğu gibi beni de değiştireceğini biliyordum. Bu yüzden bu kararı kontrol ettim ve bunu yaparken tamamen acısız oldu."

"Acısız ... ama, Tyler, sen-"

Gözleri yüzümde gezinirken, "Evet, öyleyim ve öyle olduğumu *biliyorsun*," diyorum ısrarla. "Kanımın çok ama çok soğuk akabileceğini uzun zaman önce biliyordun. Ben çocukken bunu gördün. Yetenekli olduğumdan şüpheleniyordun. Bu konuda konuşmak istemedim çünkü öyle olduğumu *biliyordum*. Ama bununla yüzleştığım için kontrol altına aldım, tersi değil." Uzun bir nefes verdim. "Ama açık konuşayım, bu konuda *sadece seninle ve sadece seninle rahatça* konuşabilirim. Bunun ne anlama geldiğinin ağırlığıyla, zihnimle ve ruhumla mücadele etmediğimi sanmayın, çünkü bir süre mücadele ettim." Başını sallıyor ve parmaklarını alnında gezdirmeye devam ediyor, gözleri uyku ihtiyacıyla ağırlaşmış, içinde sorular yatıyor

Onlar.

"Her seferinde bir adım ve henüz zamanı değil. Bana güveniyor musun?"

" ile hayatım, ama sen"- başını sallıyor
-"Çok şey keşfettim."

"Bu, üzerinde çalışmanız, *geliştirmeniz* gereken bir travma ve zaman alacak. Bu savaşa girdiğimizde mümkün olduğunca silahlanmış olmamızı istiyorum ama henüz hazır değiliz. Kolay olacağına dair söz veremem ama cevaplarınızı alacaksınız."

"Tamam Asker, sana güveneceğim." Çenemi avuçluyor ve bunu hissedince gözlerimi kapatıyorum. "Seni özledim. . embesil," diye zayıfça şaka yapıyor, "çok özledim."

Melankoli yüzüme vursa da gülümsemeden edemiyorum. "Ben de General."

Gözlerimi açtığımda parmakları durmuş ve tekrar uykuya dalmıştı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

DELPHINE

Güneş ışınlarının panjurlardan sırtımı ısıtması ve mesanemin çıgıllıkları nedeniyle gözlerimi açtığımda, bana dönük mışıl mışıl uyuyan Tyler'ın görüntüsüyle karşılaşıyorum.

Boynundan sarkan künyesi dışında belden yukarısı çıplak, çarşafı kalçasına kadar sarkıyor. Daha iyi görebilmek için başımı yastığıma yaslarken, avucunun kalçamdaki hafif kavrayışını bozmamak için elimden geleni yapıyorum - bu da gece bana uzanmış olabileceğini gösteriyor. Kendimi ne kadar kötü hissetsem de, yanımda yatan adamın her ayrıntısını takdir etmekten ve içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Benim güzel oğlum, benim askerim, tamamen insan olarak geri döndü. Giden çocuktan çok az iz taşıyan bir adam. Bu izlerden biri de burnunun köprüsünde başlayıp her iki yanağının kenarında biten çok hafif çiller. Gülünç derecede uzun, kıvrık kirpikleri hayranlığımın birkaç saniyesini alıyor, kalın koyu kaşları tenini ve kemik yapısını tamamlıyor. Çenesindeki gamze artık kazınmış gibi görünüyor, özellikle de hafif kirli sakalla kaplı olduğu ve animasyon olmadan mevcut kaldığı için. Sığ nefesler alan, hafifçe ayrılmış dolgun dudakları koyu pembe renkte. Bakışları çok yumuşak. Dokunuşlarının hatırası o kadar güçlü ki, onların *fiziksel* hissini kolayca hatırlayabiliyorum - onun *tüm* hissini. Hain zihnimin bile unutmama izin vermediği bir gece. O gece bedenimi alan aslında bir çocuk değildi. Şu anda önümde yatan ve beni tamamen büyüleyen adamın bir önizlemesiydi.

Belden yukarısı, güneş rengindeki teni derin kaslardan başka bir şeyle kaplı değil. Kahverengi saçları

Şimdi daha koyu, yanları düzgünce kesilmiş. Sadece birkaç santim uzunluğundaydı, üst kısmı kesilmişti, tam da eskiden hafif bir kıvrımın olduğu yerde. O kıvrımı severdim.

Tyler çocukken çok güzeldi, ama onun yerini alan adam kapımda belirlediğinden beri nefesimi kesmekten başka bir şey yapmadı. Parmaklarım çenesini avuçlamak, herhangi bir yerine dokunmak için kaşınıyor, ancak artık böyle bir özgürlüğe sahip olmaya hakkım yok.

İşte o zaman, günler önce söylediği sözler hala kaşınan, istekli parmaklarımı harekete geçiriyor. Benim için geriye kalan sevginin arkadaş sevgisiyle sınırlı olduğunu söylemesi bana ne kadar acı verse de kabul etmek zorunda kalacağım bir şey. Ama onunla geçirdiğim her zaman için kendimi anlamaya çalışmaya zorlayacağım. Bana ihtiyacı olduğunu beyan etmesi beni tutacaktır. Onun iyileşmesi benim önceliğim olacak, tıpkı onun benimkini önceliği yaptığı gibi. Çığlık atan mesanem bana neden uyandığımı hatırlattığı için daha fazla düşünmeme izin vermiyor.

Kendime geldiğimde onun itirafını hatırlıyorum ve şokun etkisiyle kendimi zor tutuyorum.

Alain'i öldürdü.

Onu *avladım* -şu anda işlemeyi düşünemediğim bir şey. Bu yüzden bunu yapmıyorum ve bunun yerine, o uyurken askerimi olabildiğince çok içime çekmeye odaklanıyorum. Mesanem rahatlama talep etse de onu iyice tarıyorum, gözlerim göğsüne kazınmış dövmeye takılıyor - mutfağımı temizlerken alnını silmek için gömleğini kaldırdığında ilk kez gördüğüm bir dövme. Denizci dövmesi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yakından bakınca pek de öyle görünmüyor. Dairesel şekilli, çok tehditkâr görünen bir kafatası, sadece üst çene çapraz kemiklerin üzerinde uzanıyor ve mükemmel simetrik bir haçla çevreleniyor, ancak tam bir haç değil. Dört uzantının hepsi aynı uzunluktadır ve her birinin kenarları T şeklinde sonlanır; kafatasının tepesi altı yıldızdan oluşan bir yarım daire ile çevrilidir. Yarım dairenin alt kısmı ise üç set yıldızdan oluşur.

Roma rakamları. Daha fazla inceledikçe, bu dövmeyle ilgili hiçbir şeyin Marine'e benzemediğini fark ediyorum.

Askerim neredeydi? Sanki sorumu hissetmiş gibi, kıpırdanıyor.

"Günaydın General," diye gürledi uyku dolu bir sesle, sonra muhteşem kahverengi gözlerini açtı, "neye ihtiyacınız var?"

"İşemem lazım," diye itiraf ediyorum yüzümü buruşturarak. "Çok kötü."

"Tamam, gidelim," diyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yatağın yanında duruyor. Ayakta durmak bile beni ürkütüyor, saçlarım nemli ve terli bir yığın halinde. Kısacası, kendimi iğrenç hissediyorum. İçim de bir o kadar kötü. Yıllardır tam olarak deneyimlemediğim tuhaf ayıklık hissini geçici olarak görmezden gelerek, bir sonraki endişemi dile getirirken, kalan sakinleştiriciler artan güvensizliğimi tutmaya yetmiyor.

"Asker, işemem *ve duş almam* lazım."

Başını sallıyor, ben ona iri iri bakarken kaşlarını çatıyor. "Peki, hemşireyi geri çağırabilir miyiz?"

"Ben senin hemşirenim," diyor ve ben ona yalvaran bir bakış atıyorum.

"Ne? Sarışınları mı tercih ediyorsun?" Göz kırpmıyor, ben de karşılığında yüzümü buruşturuyorum.

"Bir kadını tercih ederim," diyorum ona dürüstçe. "Beni görmeni istemiyorum-"

Kalın dudaklarının arasından "Çiş?" diye bağılıyor.

"Ciddi misin?" "Evet, ciddiylim."

"Onu geri arayabilirim ama istemiyorum. Benim yöntemimle deneyebilir miyiz?" Rica ederken bana aptal, sevimli köpek yavrusu gözleri fırlatıyor, kirpikleri o kadar uzun ki yalvarışını daha da güçlendiriyor. "Sadece bugün için mi?"

Mesane çığlık atıyor, başımı sallamaktan başka çarem yok. Bir anda beni kollarının arasına alıyor ve kapıyı arkasından kapatmadan önce hem beni hem de serumumu kolaylıkla tuvaletin önüne bırakmadan önce şaşkınlıkla inliyorum. Mesanem zamanın dolduğunu söylerken, bunu nasıl yaptığını hayretle izliyorum. Tam pijama pantolonumu indirecekken

Kapı açıldı ve eli görüldüğünde geri çekildim, o konuşurken su aksın diye lavabonun düğmesini çevirmeden önce körlemesine musluğu arıyordu. "Sahne korkusu yaşarsan ve akışını bulmak için yardıma ihtiyacın olursa diye."

Kapı tekrar kapanmadan önce benden kahkahalar yükseliyor - deli, aptal, güzel çocuk, ama çocuk değil. Kendimi şaşırtarak işimi kolayca hallediyorum ve sifonu çekiyorum. Hemen ardından Tyler kapıyı iki kez çalıyor ve ben pantolonumu yukarı çekerken kapıyı açıyor. "Hayır, hayır, şimdi duş alacağım."

"Delphine, bunu tek başına yapamayacak kadar zayıfsın." "Değilim," diye yalan söyledim.

"Yalancı," diye bağılıyor, kapıyı biraz daha açıyor, gözleri yardım talebiyle benimkileri tutuyor. İçlerindeki bakış daha niyetli ve ... kayıtsız? Belki hak ettiğim bir bakış, ama acıtan bir bakış. Önümde durmak için içeri girdiğinde tanıdık bir suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlıyor.

"Bir yolu olmalı, *yalnız*," diyorum, bir çözüm bulmaya çalışırken beynim işe yaramıyor ve elim boş dönüyorum.

"Evet, senin *içine girdim* ve vücudunun her santimini yaladım deniyor." Omuz silkiyor. "Peki, ne zamandan beri Fransız keşişi oldun?"

Açık sözlülüğü karşısında gözlerim doluyor. "Bu-"

"Sen hastasın. Çok zayıfsın. Yirmi yıllık alkolizmden kurtulmaya çalışıyorsun. Utanıyorsun. Anlıyorum ve bu işi berbat etmekten korktuğumu da itiraf edebilirim, o yüzden ... bu konuda *insani ve dürüst* olalım, tamam mı?"

Açık sözlü konuşması beni biraz rahatlatıyor ve başımı sallıyorum. "Pantolonunu ve külotunu indireceğim," dedi. Röleler.

"Pantolonumu alabilirim-"

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan pantolonumu ve külotumu indiriyor ve boynum ısınırken çıplak kasıklarımı elimle anında kapatıyorum. "Tanrım, koktuğumu biliyorum."

"Kokuyorsun," diye kıkırdıyor. "Aslında leş gibi kokuyorsun."

"Connard," diye mırıldanıyorum, bacaklarım titriyor, şakağımda ter birikirken şimdiden yorulduğumu hissediyorum.

Pijamamın düğmelerini açarken içimdeki değişimi hissederek, "Konuş benimle General," diye yalvarıyor.

"Sadece, çok zayıf. Ne kadar oldu?" "Beş gün."

"Beş gün mü?" Sayısını bir yerlerde kaybettiğim için tekrarlıyorum.

"Biraz daha uzun sürecektir, belki birkaç hafta daha, biraz normal hissetmek için, ama sanırım bu noktada başardığımı söylemek güvenli," diyor, üstümü IV'ümden nazikçe çıkarıyor. Şimdi tamamen çıplak, gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve duşu başlatmak için dönmeden önce destek için ellerimi omuzlarına koyuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Göründüğüm gibi," diye karşılık veriyorum.

"İçeriye kastediyorum," diye fısıldıyor, gözlerim önümdeki mükemmellikten aşağı yuvarlanırken sıcaklığı test etmek için suyu avuçlarken.

"Ben-" Ona ziyafet çekmeye devam ederken kelimelerim kayboluyor. Önümde, her yeri kesilmiş kaslar ve bronzlaşmış etle kaplı, en verimli çağında bir adam duruyor. Dalgalanan teni avuçlarımın altında cennet gibi. O kadar erkeksi ve canlı ki bunu dile getirmekten kendimi alamıyorum.

"Tyler," diye mırıldanıyorum, "çok güzelsin." Bana döndüğünde omuzlarını okşuyorum, uzun nefesi burnumu ve çenemi gıdıklarken ifadesi sıkışıyor.

"İltifatınız için teşekkür ederim, ama böyle *hissetmiyorsunuz*," dedi.

"Şu anda çok fazla şey hissediyorum ama burada olduğun için çok mutluyum," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Ben de," diyor çıplak kalçalarımı avuçlayıp iç geçirmeden önce. "İşleri dürüst tutma ruhu içinde, aşağıda ne olup olmayacağına yardım edemem, tamam mı? Bu yüzden, eğer kazara bir horoz selamı alırsanız, General, bunu görmezden geleceğiz."

Gülümsememi ısıriyorum ve başımı sallıyorum, beni küvetin üstünden yavaşça geçirip serumumu dolaştırmadan duşun altına sokarken yorgunluk çoktan çökmeye başlamıştı.

"Herhangi bir anda baygınlık hissedersen bana söyle," diye emrediyor.

Avuç içlerimi omuzlarına koyup hızla saçlarımı köpürtmeye başladığında kendimi işe yaramaz hissederek tekrar başımı sallıyorum. İkimiz de uzun saniyeler boyunca akıntının altında duruyoruz, hindistan cevizi kokusu havayı doldururken parmaklarının verdiği his cennet gibi.

"Seni benimle konuşmaya zorlamayacağım," dedi sonunda, gözlerini işine dikerek, "ama tartışmak istediğin her şey için iki kulağım da açık."

Gözlerimi belirgin göğüs kasları ve bir tanesine kazınmış derin mürekkepli dövme arasında gezdirdikten sonra avucumu dövmenin üzerine indiriyorum.

"Uyandığımda buna bakıyordum. Bu ne anlama geliyor?" Kurukafa ve Roma rakamlarının izini sürerek sordum. "Denizci dövmesi olduğunu düşünmüştüm ama denizciye benzemiyor."

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye soruyor, kafa derimi ovarken gerçekten şaşıyor.

"Eskisi kadar güncel değilim."

"*Sen mi?*" Şüpheli bir bakış fırlatıyor.

Başımı sallıyorum.

"Huh ... şey, Küresel Müdahale Personeli ya da GRS anlamına geliyor. Rakamlar her harfin alfabedeki sayısal yerini temsil ediyor." İşaretçimi kavlıyor ve ilk Romen rakamı kümesine getiriyor. "G," sonra ikinciye getiriyor, "R." Üçüncü kümeye getirdiğinde ona bakıyorum. "S."

Avucumu dövmenin üzerinde tutup elimi üzerinde gezdirirken parmağımı bırakıyor. Plastik rafımda asılı duran lif kabağını almadan önce birkaç saniye geçerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Sabun?" diye soruyor, arkamdaki şişeleri karıştırırken. "Altın ve beyaz şişe," diye cevap veriyorum dalgınca, büyülenmiş bir halde

Gözleri benimkilere dalmadan önce dövmesini nazikçe izlerken. Gözlerindeki bakış donuk muydu? Sıkılmış mı? Rahatsız mı? Burun delikleri kızgınlıkla açılırken? Kızgınlık mı? "Yani, denizci dövmesi değil mi?"

"Aslında tam tersi," diyor lif kabağını sabunla ıslatıp sertleştirerek köpükler çıkarırken, "kuzgunuma çok benziyor

dövme. Bu" -kendi avucuyla kısa bir süreliğine avucumu kapatıyor- "böyle bir şey yok."

"Anlat bana."

"Hükümetimizin dışında, ordunun her bir kolunun en iyileri olan deneyimli gazileri, var olmayan görevleri yerine getirmek için kullanan bir alfabe operasyonu. Çok fazla yürüyüş yaptım, General."

Gözlerim büyüdü. "Bu kadar çok savaşıla mı karşılaştın, Asker?"

"Bir tane fazla," diye nefes veriyor ve lif kabağını bırakıp şampuanımı alırken gözlerimi tutuyor.

"Yani bunca zamandır deniz piyadesi değil miydin?"

"Hem evet hem hayır. Amerika Birleşik Devletleri'ne göre sekiz yıldır aralıksız denizciyim. Gerçek mi? İlk dört yılımı Deniz Piyadeleri'nde, iki yıl ve daha fazlasını GRS'de, geri kalanını da yedeklerde geçirdim. Size anlatmış olabileceğini düşündüğüm Tobias'tan başka kimse bunun boyutunu bilmiyor."

"Dom ve Sean'a söylemedin mi?"

"Tanrım, konuşacak çok şeyimiz var." Cevap verirken parmaklarıyla kafa derime masaj yapıyor. "Hem evet hem hayır. Onlara kendilerini tutacak kadar verdim çünkü eve ulaşamadığım uzun dönemler oldu. Görüştüğümde de bunu minimumda tuttum çünkü o sırada CIA'de çalışan patronumun kulüpten haberdar olmasını istemiyordum."

"Tyler," diye aval aval bakıyorum. "CIA için mi çalıştın?"

"Hayır, *kendim* için çalıştım," diyor, durulanmam için beni nazikçe duş başlığının altına sokarak, "onlar için çalışıyormuşum gibi görünerek bir müteahhit olarak. Sana söylediğim gibi orduyu araştırıyordum. Kulübümüzün onların radarına girmesini istemedim, bu yüzden oradayken eve gelmedim ve çok az telefon görüşmesi yaptım. Bu yazdan önceki son birkaç yılımı Greensboro'daki bir üste geçirdim. Şimdi gizli servisten bir davetiye alana kadar buradayım" - lifimle devam ediyor

"-ya da Preston'ın güvenlik ekibine katılabilirsin, hangisinin önce geleceğine bağlı."

"Triple Falls'a birçok kez gittiniz mi?"

"Büyük kez," diyor bir darbe gibi. Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum, sözlerinin altındaki öfke başka soruları susturuyor ve bakışlarımı kaçıyorum.

"Hey," diyor ve sadece tınısıyla gözlerimi tekrar kendisine çekiyor.

"Boktan bir notla başlamayalım. Sana anlatacak çok şeyim var, tabii duymak istersen," diye fısıldıyor ve lif kabağını sırtımda hafifçe gezdiriyor.

"Hepsini duymak istiyorum," diyorum, gözlerini duş kabininin kenarına dikmeden önce biraz daha aşağıya bakarken yakalıyorum, bir yandan da süngerini vücuduma nazikçe masaj yapıyor.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Asker," diye fısıldıyorum. "Bunu benim için yaptığın için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Yaptıkların için, ..." Gözlerim doluyor. "Ben . . . Benim için yaptıklarına inanamıyorum-"

Gözleri beni derinden deliyor, henüz söyleyemediğim ama *bulmaya* kararlı olduğum kelimeleri kesiyor. "Sana karşılığında hiçbir şey istemediğimi söyledim, ama eğer gerçekten istiyorsan, o zaman hayatını geri çalarak bana teşekkür et. Geleceğini ellerine *alarak* ve onu her zaman istediğin gibi *yaşayarak*" diyor, cildimi nazikçe ovalayarak. "Ve bu lanet savaşı kazanarak, General."

Yorgunluğuma rağmen kararlılıkla başımı sallıyorum. "Sıkı savaşacağım, söz veriyorum. Senin için ve kendim için, Asker. Çok sıkı dövüşeceğim."

Dudakları hafifçe kalktı. "Hâlâ orada olduğunu biliyordum."

"Sağlığım konusunda bir süredir embesil olduğumu kabul ediyorum Soldier, ama kanser tam bir pislik. Acımasızdır."

"Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Yorgunum ve var olduğunu unuttuğum yerlerim ağrıyor," diye iç geçiriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda ayık olmak *çok tuhaf* hissettiriyor."

"Gündüz içmeye ne zaman başladın?" diye soruyor, karnımı nazikçe ovalayarak.

"İki yıl önce," diye itiraf ediyorum. "Çok kötü bir zamandı. Çok kötü. Doktorlardan ve iğnelerden bıkmıştım. Tüm bunlarla birlikte, ben-" Başımı salladım. "Umut etmekten yorulduum."

"Vazgeçmeden önce mi?" diye soruyor, dudaklarımı ısırip başımı sallayarak doğru bir cevap veriyorum.

"Ölmeye hazır değildim ama artık savaşmak da istemiyordum. Artık savaşmak için bir sebep hissetmiyordum. Geldiğinizde bende gördüğünüz savaşma yeteneğini görmedim ya da hissetmedim."

Parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Bunu hep gördüm, *sen*, Delphine."

Gözlerim doldu. "Seni o kadar uzun zamandır görmemiştim ki Asker, kendimi unuttum. Beni nasıl gördüğünü, sen gitmeden önce kendimi nasıl görmeye başladığımı unuttum. Bu benim hatam, biliyorum, ama gerçek bu."

Hareketlerini durduruyor, derisinin hemen altından öfke yayılıyor ve bana süngeri uzatmadan önce bakışlarıyla karşılık veriyor. O arkasını dönerken süngeri alıyorum ve kendimi rahatça temizleyebilmek için önündeki fayansı avuçluyorum. Çabucak işe koyuluyorum, bunu yaparken onun çılgın yapısının her santimini temizliyorum. İşim bittiğinde, lif kabağını bırakıyorum ve avuçlarımı geçici olarak sırtına koyuyorum, alnımı şişkin bıçaklarının arasına bastırmadan önce anında gerildiğini hissediyorum.

"Asker," diye usulca törpölüyorum, ellerimi omuzlarından, pazılarının şişmiş kıvrımlarından geçirip kaslı ön kollarına indiriyorum. Ellerimi yavaşça ve minnettarlıkla kollarında gezdirip omuzlarında tuttuktan sonra eğilip konuşmadan önce tenine bir öpücük kondurduğumda alçak sesle bir küfür savuruyor. "Tyler, ben-"

"Hadi seni dışarı çıkaralım," dedikten sonra aniden döndü ve ikimiz de boxer'ındaki çok bariz horoz selamını görmezden gelirken zar zor gizlenmiş bir küçümsemeyle bana baktı. "Hazır mısın?"

Canım yanıyor ve uyuşturan bir yudum için çaresizim, başımı sallıyorum.

Kısa bir süre sonra çantasından çıkardığı temiz bir tişörtü başıma geçiriyor. Yumuşatıcı kokusu etrafımı sararken beni yatağımın kenarına oturtuyor ve

Havluyla kurutulmuş saçlarımı tarıyorum. Yorgunluktan zar zor dik durabiliyorum. Uzunlarım olduğum yerde kalma çabasıyla titriyor - onun nazik dokunuşunu ve şefkatli fırça darbelerini almak için.

"Bu lanet olası evi özlemedim," diyor. Arkama dönüp baktığımda, bakışlarımız tekrar buluşup birleşene kadar yatak odamı süpürürken yüz ifadesinin sertleştiğini görüyorum. Teması kesiyor, saçlarımı taramaya devam ediyor. Hâlâ teninden akan suyun izini, şimdi beline doladığı havluya kadar sürüyorum.

"Çok yorgun olmalısın," diyorum, ellerini hissetmek beni rahatlatıyor.

"Ben iyiyim," diye güvence veriyor.

"Uyumaktan başka bir şey yapmadım ve düşünemiyorum bile."

"Düşünmek zorunda değilsin," diyor ben ona dönüp bakarken.

"Aslında, bir sonraki emre kadar düşünmekten kurtuldun."

O devam ederken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Sana ne yapacağını, ne yiyeceğini ve ne zaman uyuyacağını söyleyeceğim. Bana kaşlarını çatma." Yüz ifadem karşısında dudakları kalktı. "Bu sadece yeni bir rutin oluşturmak için. İhtiyacın olduğunu bildiğin bir rutin. Sen ve ben, *çok meşgul* olacağız. Ve yarın, biriyle konuşacaksın."

Başımı hafifçe öne doğru çevirip fırçalamaya devam edince geriliyorum. "Annemin bir psikolog olduğunu biliyorsun."

Beni öne doğru tutarken "Ciddi olamazsın," diye uyarıyorum.

"Çok ciddiym, güvendiğim tek kişi o," diye aktarıyor, sürekli fırçayı çalıştırarak.

"Ve güvendiğim *tek kişi sensin*," diyorum ona.

"Aynı, ama bu farklı, Delphine."

"Gerçekten *annene* kendimden bahsetmemi mi istiyorsun?

Hayatımı mı? Geçmişimi ve sırlarımı Tyler?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü o bilecek." Gözlerimi ona dikiyorum.

"Her insan gibi hayat ve boktan koşullar tarafından korkunç bir şekilde haksızlığa uğradığını mı? Evet, bilecek," diyor ve içimdeki endişe titrerken başımı tekrar kolayca doğrultuyor.

"Tyler, bu iyi bir fikir değil."

"Bana güvendiğini söylemiştin," diye hatırlatıyor keskin bir ifadeyle.

"Biliyorum, ama annenle terapi?" Başımı sallıyorum. "Geçmişim kimseyi ilgilendirmez."

"Senin yöntemin yirmi yıldır işe yaramadı, bu yüzden benim yöntemimi deneyeceğiz. Sadece," diye iç geçirdi, "onunla konuş, bu kadar yakın tuttuğun şey hakkında konuşmaya çalış. Ayrıca, kimliğinin gizli kalmasından endişeleniyorsan, *kanunen* bunu kimseye söylememesi gerekiyor."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Gerçekten," diye güvence veriyor. "Ben bile."

Gözleri beni kabul etmeye çağırırken bir nefes veriyorum. "Tamam. Deneyeceğim." Yanaklarımı nefesle şişiriyorum. "Tanrım, bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum."

"Şu anda zayıf *olmaktan başka bir şey değilsin* Delphine. Sana yemin ederim." Fırçayı durdurdu. "Hadi, seni yatağına geri götürelim."

Yatağa uzandıktan sonra hissettiğim rahatlama karşısında "Yazık," diyorum, "bir *duşun* bu kadar çaba ve enerji gerektirmesi."

"Geri alacaksın," diye güvence veriyor, çantasından birkaç giysi çıkarıyor. "Gidip üstümü değiştirsem sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum ve Dom'un odasına çekilmesini izliyorum. Kapıyı kapatmaya başladığında, gözlerim kapanmaya başlıyor ama bakışlarıyla kısa bir süre buluştuktan sonra bakışlarını kaçırıyor. Askerimi beni asla affetmeyeceği bir şekilde incittiğim gerçeği daha da belirginleşiyor.

* * *

"U y a n uykucu," diye fısıldıyor Tyler, parmağını yanağımda gezdirerek. İliklerime kadar işleyen acıya rağmen gülümsemeyi başarıyorum.

Gözlerimi açtığımda onu yanımda, yatağın üzerinde, tamamen giyinik bir şekilde otururken görüyorum. Ondan yayılan koku cennet gibi. Oturmam için eliyle işaret ediyor, ben de kalkıp yatak başlığıma tünüyorum. Tyler bana dumanı tüten bir fincan et suyu uzatmadan önce rahat etmem için arkamdaki yastığı ayarlıyor. Panjurlara doğru bakmadan önce ona teşekkür ediyorum ve dışarının karanlık olduğunu fark ediyorum.

"Gün batımını kaçırdım," diyorum kederle.

Ben çorbayı yudumlarırken, "Yarın yakalarız," diye garanti veriyor.

Omzunun arkasında, uzun şifonyerimin üzerine kurulmuş yeni bir televizyon görüyorum ve o da meraklı bakışlarımı takip ediyor.

"Eski DVD oynatıcını çıkardım. Star Wars oynamaya hazır," diyor ve kumandayı komodininin üzerinden kaldırarak ulaşabileceğim bir yere koyuyor.

"Gidiyor musun?" Ne kadar acınası görüldüğümünden nefret ederek soruyorum.

"Jenerik başlamadan önce dönmüş olurum ama benden önce ihtiyacın olursa beni arayabilirsin." Komodinden Sidekick'imi kaldırdı. "Ciddi misin?" Telefonumu değiştirmedime inanmadığını söylüyor.

"Hâlâ çalışıyor," diyorum ona.

Yeni numarasını "Asker "in altına yazarken gözlerini deviriyor - bu da beni kınarken bile gülümsememe neden oluyor. "Tanrım, çok ucuzsun."

"Ucuz değil," diye savunuyorum, "iyi çalışıyor, bu yüzden para harcamaya gerek yok."

Hafifçe başını sallayarak "Oynat tuşuna bas," diyor, "hemen döneceğim."

"Evet, evet, Asker, ben iyiyim. Git hadi."

"Tekrar söylüyorum, bana ihtiyacınız olursa, en kısa zamanda değiştirilecek olan dinozor telefonunuzdan beni arayın."

"Farklı bir gün için farklı bir savaş, Asker." Kaşlarını kaldırıyorum, o da bana göz kırıyor.

"O göz kırışını özlemişim," diyorum kapımda oyalanırken. "Göz kırpan surat metinlerini çok özledim."

İşte o zaman, duygularım ve hislerim yüzünden gözleri gözlerime dalarken, konuşmadığımız dağ gibi kelimeleri hissediyorum.

onların kaybında payım var.

"Hayatını çok merak ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir şeyler duydum, onları *dinledim*, ama Dom senden kısa bir süre sonra gitti ve sadece geldiklerinde ya da aradıklarında çok şey anlatıyorlar."

"Sanırım bu pek sık olmuyor." Bana endişeyle bakıyor.

"Dom beni tedaviye götürüp getiriyor. Hâlâ kontrol ediyor."

"Peki ya T?"

"Birkaç haftada bir arar. Ama evet, ben bir zorunluluğum Tyler."

"Önemsiyorlar," diye beni temin ediyor. "Senin gibi değiller," diye fısıldıyorum.

"Kimse benim gibi umursamıyor," diye söze giriyor, "ama bunun için başkalarını da içeri almalısın. Bunlar annemin çözmene yardım edeceği şeyler. Tamam mı?"

Soruma engel olamayarak başımı sallıyorum. "Bu gece burada mı uyuyacaksın?"

"Evet, Dom'un yatağını alacağım," diyor.

Hayal kırıklığımı gizlemek için hızlıca başımı sallıyorum. Elbette yatağını ısıtacak kadınları vardır ve bunu bildiğim için sorumu sormadan edemiyorum. "Bir kız arkadaşın var mı?"

Kaşlarını kaldırıyor, kapımın aralığında durduğu yerde dudaklarını belli belirsiz bir eğlence gıdıklıyor. "Bir kız mı?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Bir kız arkadaş. Görüştüğün biri mi?"

Cecelia'yla aralarını düzeltmeye geldikleri gün kıskançlık krizine girdiğimde, "*Becerdiğim* kesinlikle *Cecelia* değil," diye karşı çıktı.

"Anlıyorum," diyorum, çarşafı sıkıca kendime çekip kumandayı elime alarak. "Bana yardım ettiğin için çok üzülecek mi?"

"Emin değilim," diyor şakacı bir şekilde.

"Bu ciddi bir durum. Senin kadının olsaydım, duş beni çok üzerdi Asker. *Çok*, çok üzüldüm."

Kollarını kavuşturup kapı pervazına yaslanıyor. "Hmm. Belki de ona söylememeliyim."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Muhtemelen ona söylememelisin, hayır." İrkildim. "Ve belki de ona daha önce seviştiğimizi söylememelisin."

"Tekrar hoş geldiniz, General *Brash*," diye kıkırdıyor, gamzesi patlıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Kadınıma yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Evet. Uzun zaman önce olsa bile bu yüzden şüphelenecek ve bu sadece daha fazla şüphe uyandıracak. Ona saygı duymak istiyorum ... ama belki de onu bu bilgiden uzak tutmak istiyorum." Gözlerimi açtım. "Güven bana, anlamayacaktır."

"Bilmiyorum, kadınlarıma karşı dürüst olmayı gerçekten seviyorum" diyor şakacı bir şekilde. "Başka bir tavsiyen var mı?"

"İşbirlikçi olma," diye tersliyorum, başımı eğiyorum, benim pahama bundan çok keyif aldığını biliyorum. "Ben iyiyim." Ona el salladım. "Gidebilirsin. Güvenceye ihtiyacı varsa geceyi onunla geçir," diyorum, her kelimesinden nefret ederek. "Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok."

"İçecek bir şey ister misin?"

"Evet," diyorum ona anında, sadece kendi kıskançlığımın yakıcılığını uyuşturmak için.

"O zaman sen yapmadığında bebek bakıcılığını bırakacağım." Başımı salladım. "Bu gece ona gidecek misin?"

"Bu gece olmaz," diyor, "hayır."

"Tyler, benim için sahip olduğun her şeyi mahvetme." "Yapamam," diye teminat veriyor.

"Ah," diyorum, bakışlarımı etrafımda gezdirerek, keşke bu kadar çok soru sormasaydım. "Şey... bu iyi."

"Delphine," diye iç geçirdi.

"Hm?" Gözlerimi yavaşça onunkilere çevirerek soruyorum. "Ben bekâрім."

"Oh."

"Ben kız arkadaş yapmam," diyor, üstündeki çerçeveyi avuçlayarak, pazıları şişerek.

"Tamam," diye nefesimi titrek bir şekilde verirken, kapımın önünde duran ve fazlasıyla çekici olan görüntüsünü inceliyorum. Basit bir kot pantolon ve beyaz bir tişört içinde *çok iyi* görünüyor. Bu kadar basit

elbise, ama çok ağız sulandırıcı. Etiketleri bir şekilde çekiciliğine çok şey katıyor. Sadece muhteşem değil, aynı zamanda çok seksi. Çok seksi.

"Hayatımda bir kez aşık oldum," diyerek düşüncelerimin üzerine soğuk su döküyor. "Yürümedi."

"Tyler-" Konuşması karşısında bocalıyorum.

"Beni asla sevmeyeceğini söyledi," diye o kadar rahat bir şekilde konuşuyor ki fiziksel olarak irkiliyorum. Konuşmam neredeyse tam on saniye sürüyor.

"Ve böylece, onu sekiz uzun yıl boyunca tek kelime etmeden bıraktın," diye kederle söylüyorum, o yılların her saniyesini sesimde duyuyorum, o bozmadan önce gergin bir sessizlik izliyor.

"Geri döneceğim," diyor ve parmak eklemleriyle hafifçe vurmada önce pervazı serbest bırakıyor.

"Asker," diye sesleniyorum arkasından, tam görüş alanından çıkarken. Bir saniye sonra yeniden ortaya çıkıyor, donmuş ekran profilini aydınlatıyor. "Bana söyleyecek çok şeyin var mı?" diye soruyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. "Geri döndüğünde bana anlatacak mısın?"

"Henüz değil," diye fısıldıyor boşluktan.

"O zaman bekleyeceğim," diyorum ona. "Hazır olduğunuzda bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Ama bilmeni isterim ki söylediğim sözlerden her zaman pişmanlık duyacağım."

"Gitmem gerek Delphine," diyor ve özrümü aniden kesiyor. O zaman anlıyorum ki ne kadar yaklaşırsa yaklaşınsın, bazı dürüstlük türlerinden çok uzağım. Benden kolayca aldığı dürüstlük, ama artık istemiyormuş gibi görüldüğü dürüstlük. Söylemeyi çok istediğim kelimeler onun kovmasıyla boğazımda düğümleniyor, ama yine de ona bazı gerçekleri söylüyorum.

"Umarım senin için *de* çabaladığımı biliyorsundur, Tyler," diyorum ona. "Çok uğraştım. Gün boyunca içmedim. Geceleri, bir yudum almadan önce daha da uzun süre--"

"Sen tetiklenene kadar," diye bitiriyor sözlerini. "Biliyorum, Delphine."

"Sadece beni *ayıkken* tanıdığını bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," diye aktarıyor boşluğa, sanki dün gece ne kadar samimi olduğumuzdan beri genişlemeye başlamış gibi hissediyor ve

Bu sabah.

"Tamam, sizi tuttuğum için üzgünüm. Sen işine bak." "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyor.

"Ne istersen," dedim aşk acısı çeken bir aptal gibi.

"Filmi *izlemeye* çalış. İhtiyacın olan her şeyi yarın sabah halletmeye başlayabilirsin, tamam mı? O tehlikeli yerden uzak dur" -şakağına dokunur- "bir süre daha."

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum o giderken ve benden istediğı *her şeyi* yapacağımı bilerek filmi başlatıyorum. Kalbim, onun kalbiyle arasına koymaya niyetli olduğu mesafeyi kabul etmeyebilir. Bu gerçek, onun ayak seslerine doğru çarparken, onu fırtına kapısından çıkıp kamyonetine kadar takip ederken ve kamyonet canlanıp gürültüsü ayrılmasıyla birlikte söndükten çok sonra bile onu izlerken açıkça görülüyor. Hem çarpıyor hem de *ağır* bir şekilde ağrıyor, bana onun varlığının kaybını, bu ağrının sekiz affetmez yıl boyunca olduğu gibi nasıl hissettirdiğini hatırlatıyor.

Kırkınıc Bölüm

TYLER

BLINK.

Russell'ın gönderdiği iğneye doğru ilerlerken, adımlarımı hızlandırdığımda içimi bir korku kaplıyor. Dom'un bu gece Delphine'i kalan son tedavilerinden birinden almış olması beni zaten geriyor. Bu ve Delphine'in vücudunun detokstan bu kadar kısa süre sonra nasıl tepki verebileceği. Endişemin bir kısmı Delphine'in terapiye başlamasının onun için zor olmasından kaynaklanıyor. Annem ikimiz için de büyük bir yardımda bulundu ve artık *Carter'in* evi olarak gördüğüm *evi* ziyaret etmem konusunda hafif bir azarlamadan önce bana sarıldı. Hemen ardından, bir profesyonel gibi duruşunu düzeltti.

Gerçi teknik olarak, annemin onu tedavi etmesi Delphine'e söylediklerimde ciddiydim. Regina Jennings onun konusunda güvendiğim tek kişi. Ve o günden önce hiç tanışmadıkları ve şu anda romantik bir ilişkimiz olmadığı için, annem ona tarafsız davranabileceğinden emin.

Regina Jennings, Delphine'le garip bir tanışma olacağını düşündüğüm şeyin üstesinden gelmekle kalmadı, aynı zamanda yarım saat içinde annem, Delphine'in ilk seanslarına başlayabilmeleri için beni gönderecek kadar rahat hissettiği yere ulaştı.

Terapi, takip eden zor günlere rağmen iyi bir başlangıç gibi görünüyordu. Her geceyi onunla birlikte geçirdim, koridorun karşısında Dom'un yatağında uyudum, onunla birlikte dönüp durdum. Bu geceden önce, kaygılarımın bir kısmı

Yirmi yıldır yaşadığı travmayı atlatmasını sağlayarak doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Ama annem bana Delphine'in yeni başa çıkma mekanizmalarının yanı sıra kendisine yapılanlar hakkında çok ihtiyaç duyduğu bazı düşünce değişikliklerine ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ben de buna inanarak, annemin gerçekten en iyisini bildiğine güveniyorum.

Delphine'e dönmek için sabırsızlanıyorum ama iğneye yaklaştıkça daha da sabırsızlanıyorum, odağımı değiştirip ağacın yanında duran gölgeye doğru ilerliyorum. Yaklaşıp Russell'ın yüz ifadesini ve Peter'ın evinin karşısındaki ormanda saklandığımız gerçeğini gördüğümde içimi bir korku kaplıyor.

"Bana hemen onun iyi olduğunu söyle," diyorum, Peter'a olan zaafım onu hapisane hücrelerinden çıkardığımdan beri kuşlarımız arasında açıkça görülüyor. Kalbim boğazımda, zifiri karanlık evini tararken şimdi daha da belirgin.

"Fiziksel olarak evet, zihinsel olarak iyi değil," diyor Russell, benimle birlikte evi tarayarak.

"Ne oldu?"

"Babası son birkaç haftadır buraya geliyor. Görünüşe göre, Peter'ın kuzenlerinden biri onun ne kadar iyi durumda olduğunu, evi ve annesine bir araba almak istediğini anlatmış. Tabii ki, o zamandan beri Peter'ı ve annesini toplu olarak takip eden uyuşturucu bağımlısı babası da ortaya çıktı. Annesini çalıştığı benzin istasyonunda para için taciz ederek ve Annabelle'i görme hakkı talep ederek başladı. O zamandan beri daha da saldırganlaştı ve geç saatlerde kapılarını çalıp para talep etmeye başladı."

"Ne oluyor lan?" Diye bağırdım. "Neden bize gelmedi?"

"Sanırım başımıza gelen onca şeyle bize yük olmak istemedi. *Bana* bile söylemedi," diye derin bir nefes verdi. "Muhtemelen babasının tehditlerinden bir şey elde edemeyince çıktığı deliğe geri döneceğini düşündü. Ama bu gece kapıyı kırıp içeri girdi."

Sonrasında ne olduğunu çok iyi bilen Russell'ın bunu dile getirmesine ihtiyacım yok. "Lütfen bana Annabelle'in burada olmadığını söyle."

"Hayır, Tanrı'ya şükür, hâlâ bakıcısıyla birlikte ve annesi de benzin istasyonunda gece vardiyasında çalışıyor."

"Komşular evde miydi?" Peter'ın evi küçük bir alt mahalledeki son sokağın sonunda yer aldığından ve içinde bulunduğumuz orman evinin ön tarafına baktığından, yakınlardaki tek komşusu sağ tarafındaydı.

"O anda değil. On dakika önce geldiler." "Pekala, kimse çağrılmadı mı, mavi ışık yok mu?"

"Hayır. Kimseye bir çağrı yapılmadığından emin olduk. Muhtemelen kimse duymamıştır. Bu gece oldukça sert bir fırtına vardı, bu da muhtemelen bizim kurtarıcımız oldu." Russell'ın ifadesi donuklaşıyor, tereddütü ona sabırsız bir bakış atmama neden oluyor.

"Şu lanet olası gerilim dolu duraksamaları kes," diye çıkışıyorum. "Her şeyi açıkla, *şimdi*."

"Üzgünüm dostum. Sadece babası acele ediyordu, bu yüzden onu yere seren bir nokta atışı oldu ve o evde son derece dağınık. Biz bir plan yapana kadar trafiği minimumda tutmak için sana *buradan* ping attım."

"Doğru kararı verdin." Sırtını sıvazlıyorum ve o da başını sallıyor. "Eve ara sokaktan girebiliriz," diye aktarıyor.

Sessiz sokağı tarıyorum; Peter'ın yaşadığı, zemininde bowling topu büyüklüğünde bir delik olan harap karavandan buraya gelmek için çok uğraştığı bir sokak. Onları terk ettiği gün babasının önünde onu bayıltana kadar dövdüğü bir delik. Evini satın aldığı gün Peter'ın gözlerindeki gurur, onu işe alma nedenlerimden biri. Şimdi ve sonsuza dek silinemeyecek ve silinmeyecek bir hatırayla lekelenmiş bir dönüm noktası ve ev. Ona ulaşmak için sabırsızlanıyorum, Russell'a dönüyorum. "Nerede o?"

"İçeride," diye iç geçiriyor, "denedik dostum, ama ona bakmayı bırakamıyor. Onun yanından ayrılmayı reddediyor."

"Siktir." Boynumu avuçluyorum. "Denny'yi temizlemesi için buraya getir ve ona en güçlü karışımını getirmesini söyle," diye emrediyorum. Layla'nın nişanlısı, tam da *bu tür* durumlarda en gvendiğimize ve artık her zaman başvurduğumuz kişidir. Denny'nin uzmanlığını yıllar önce şehirde bulunduğum çok zor bir gecede keşfetmiştim.

"Söyledim. oktan yola çıktı," diye yanıtlıyor Russell, ses tonundaki Peter korkusu benimkini de güçlendiriyor. G-SHOCK'umun yan düğmesine basarak loş ışıkta saati gösteriyor ve gizliliğimizi koruyorum.

"Annemin vardiyasının bitmesine ne kadar var?" "Gece yarısı."

Başımı salladım. "Dört saat. Bütün kuşlar güvertede olursa bunu gerçekleştirmek için bolca zaman var. En sağduyulu, en yetenekli adamlarımızı toplayın ve görevlendirin. Tabandan tavana kadar yenileyin ve kumbaramızdan çıkarın. Nasıl yapılacağı umurumda değil, ama *yapılsın*. Onu oradan çıkaracağım ve Annabelle'i alırken bu işi nasıl halledeceğii konusunda ona koçluk yapacağım."

"Tamamdır." Russell stratejimizi öğrenir öğrenmez hemen yola koyuldu. Dakikalar sonra, arka kapıdan sokağaa adım atıyorum. Arka bahçeye bitişik sokak lambası kalın mutfak panjurlarının arasından szlyor ve Peter'ı babasının cansız bedeninden bir metre uzakta oturduğu yerde bölünmüş, ölçülü gölgeler halinde aydınlatıyor. Ev tamamen ve ürkütücü bir şekilde sessiz.

"Bana odayı ver," diye emrediyorum mutfakta tezgahın yanında duran Jeremy'ye, kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi endişeyle delik deşik. Bir kalp atışı sonra, son bir bakışla Jeremy sözsüzce arka kapıdan sıvışıyor, ben de pıhtılaşan kan havuzunu dikkatle geçip çömeliyor ve Peter'ın omzunu avuçluyorum. Loş ışıkta bile ne kadar solgun olduğunu görebiliyorum, ifadesi perişan.

"Bana bak kardeşim," diye fısıldıyorum, bunun onun üzerinde bırakacağı kalıcı etkiden nefret ederek ve bu ifadenin doğasını çok iyi bilerek - onun ilk cinayeti. Peter'ın gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere kayıyor, oradaki ışırap apaçık ortada. Sonra

Onunla ilgili içgüdülerim doğrulandı. Kuzgunlarımızın her birinin sınırlarını bilmek benim işim ve Peter'ı kanadıma yakın tutmak için elimden geleni yapmış olsam da -onu işin bu kısmından korumak için- onu bu kaderden asla gerçekten kurtaramazdım. Yine de, bu hiçbir şekilde ideal bir giriş değil. Peter'ın kulübümüzdeki rolü, Dom'a keşif ve soygunların planlanması ve yürütülmesinde yardımcı olan bir suç dehasıdır, insan atığı imhası değil. Bunu aklımda tutarak bakışlarımı sabit, sesimi de aynı seviyede tutuyorum. "Bana bak, Peter."

Gözlerinin odaklanması birkaç saniye alıyor.

"Tyler," diye mırıldanıyor, "çok üzgünüm, ben, ben ... a- ben dışarıda mıyım?" "Gözlerini benden ayırma *ve beni dinle*. Başka seçeneğin yoktu.

Onu bu gece dışarı çıkarsan bile, seni *asla* yalnız bırakmayacaktı. İlk kez pes ettiğinizde ve ona bir tat verdiğinizde, işi tırmandıracaktı. Kendinizi ve ailenizi ortadan kalkmayacak bir tehditten korudunuz. İçiniz rahat olsun. Bunun için ölmene izin vermeyeceğim."

"Belki de yapmalıyım," diye mırıldanıyor, "Kendi babamı öldürdüm." Bir damla gözyaşı çenesinde kayarken yutkunuyor. "Bunu kim yapar?"

"Ailelerini korumak için her şeyi yapabilecek bir oğul ve kardeş. Bunu da atlatacağız. Sana yemin ederim kardeşim. Bunu birlikte başaracağız. Hadi gidelim."

* * *

İki saat sonra -Peter'ın sırrını kamufle ettiğimizden emin bir şekilde- Delphine'in kapısından içeri giriyorum, Russell'in ping'inden önce aldığım pizzanın üzerinde birbirine sarılmış kır çiçekleri. Delphine'i yakınlarda hissetmediğimde içime bir huzursuzluk çöküyor. Arabası garaj yolunda olmasına rağmen, adını söylediğimde cevap vermiyor. Gergin bir şekilde mutfağa girip etrafa bakıyorum. Pizzayı ve çiçekleri masaya koyarken, tezgahın üzerinde küçük, tanıdık, boş kahverengi bir çanta görünce donup kalıyorum.

Sikeyim.

Yenilgi sinsice içeri girmeye çalışıyor ama ben onu uzaklaştırıyorum. İlk savaşı sırasında bir aksilik yaşama ihtimali olduğunu biliyordum ve kulübün beni daha sürekli bir ayık yoldaş olmaktan alıkoyduğu gerçeğine lanet ediyordum. Ama pes etmiyorum ve onun kaymasının savaşımızın sonuncusu olmasına izin vermeyeceğimden eminim. Tam o sırada sürgülü cam kapının hemen dışında çalan kısık müziği fark ediyorum. Kapıya doğru yürürken onu masada otururken görüyorum, yanmayan sigarasının ucunu kül tablasında gezdirirken sırtı bana dönük. Verandanın ışığını kapalı bıraktığım için onu çok az görebiliyorum ama çökmüş duruşu yenilgiyi haykırıyor.

Hayal kırıklığını görmemesi için geçirterek, bu geçici aksiliği sadece *bir aksilik* olarak kabul ediyorum, başka bir şey değil. Kapıyı sürgüyle açarak ona doğru ilerliyorum, yumuşak müzik ve ağustos böceklerinin çığlıkları yaklaşmamın bir kısmını sustursa bile beni orada hissettiğini biliyorum.

"Sorun yok, General. Sadece kötü bir gün geçirdim," diye fısıldadım, avucumu sırtında gezdirerek, "bana ne kadar içtiğini söyle."

Ben onun yanında diz çökmüş, masanın ortasında duran ve seviyesini göremediğim bira bardağına bakarken çenesini düşürüyor ve anında ağlamaya başlıyor.

"Hey, hey, sadece *bir gün* General," diye yatıştırıcı bir tonda konuşuyorum. "Zırhlanıyoruz ve yarın yeniden başlıyoruz."

Dönüp elimi tutuyor ve yavaşça dudaklarına götürüp saygılı bir öpücük kondururken gümüş gözlerini benimkilere dikeyor.

"Beni *çok kolay* affedebilirsin asker. Tanrım, ben seni hak etmiyorum" -gözlerini indiriyor

-"ve hiç yapmadım."

"Doğru değil," diye fısıldıyorum elimi bırakıp yüzündeki gözyaşlarını temizlemeye başladığında, gözyaşlarından rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Bu doğru, Asker. Çok doğru," diye burnunu çekiyor. "Aramızda yalan istemiyorum. Bir daha asla. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim, Tyler."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyerek yanağındaki son gözyaşını da siliyorum. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat," diye nazikçe ikna ediyorum.

Şişeye tekrar bakarken, boş olabileceği gerçeğine lanet ediyorum.

"Dom beni tedavimden aldığımda, ondan beni gün batımına götürmesini istedim ve Regina'nın önerdiği gibi itirafımı yaptım, bunca yıldan sonra özür diledim."

"Ve iyi gitmedi mi?" Dom'un onu tetiklemiş olabileceği düşüncesi damarlarıma ateş düşürüyor.

"Hayır," diye burnunu çekiyor. "Şey, *evet*, çok iyi geçti. Beni gün batımı için en güzel yere götürdü ve bana en harika hikayeyi anlattı. Özrümü kabul etmiş gibi görünüyordu. Ta ki eve döndüğümüzde, geçmişte Cecelia'ya nasıl haksızlık ettiğimi itiraf edene kadar. Bu benim en büyük kötülüğüm, Tyler. Sana itiraf etmek istediğim bir şey." Nefes veriyor ve yüzünü aysız gökyüzüne çeviriyor. "Sanırım zamanla beni affedecektir. Sadece öfkeleni çünkü o sadece ... aşık. Ona çok aşık, Tyler. Bu yüzden onun için çok mutluyum."

"Tamam." Omuzlarım hafifçe çöktü. "Peki seni bu kadar üzen ne?"

"Bu mutluluk, bu hüznün, bu pişmanlık, çok fazla pişmanlık. Senin için pişmanlık," diyor. "Pek çok şey için ve ben bunu hissediyorum Tyler. Hepsini," diye fısıldıyor aramızda. "Hissediyorum," diye başını sallıyor. "Bana uyuşmayı bırakmamı ve her şeyin gelmesine izin vermemi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" "Geldi" diye mırıldanıyor.

Anlayışla başımı sallıyorum, onu sıkıca kavriyorum ve kapıya doğru yürütüyorum. Tam kapıyı kapatmaya başladığımda, elimden kurtulmaya çalışıyor ve ben de şaşkınlıkla onu bırakıyorum.

"Hayır, Tyler, hayır." İçimi bir korku kaplarken iki büklüm oluyor ve şişeyi masadan kapıyor. "Bu lanet şey," diye tıslayarak yanımdan geçiyor ve bu sırada elimi tutuyor.

"Sadece bir sürçmeydi," diye onu temin ediyorum, bizi lavaboya doğru götürürken topuklarının üzerinde. Tam o sırada şişeyi kırıyor ve ben de farkına vararak ona bakıyorum.

"Kimse yirmi yıl boyunca *hata* yapmaz Tyler," diyor, kapağını açıyor ve tereddüt etmeden lavaboya dökmeye başlıyor. Gri gözleri kararlı bir şekilde bana bakarken kalbim ritmik bir şekilde patlıyor.

"Artık lanet olası bahaneler yok. Artık bu evin, geçmişimin ya da kendimin arkasına saklanmak yok. Kendimi seçiyorum," diyor, "yeğenlerimi seçiyorum -çok geç olsa da- ve *seni* seçiyorum." Bana bakmadan önce öfkeyle onu izlerken sıvı şişeden dökülmeye devam ediyor.

"Her lanet gün özlediğim *değerli dostluğumuzu* seçiyorum çünkü bu herhangi bir rahatsızlığı uyuşturmaktan çok daha önemli, ama bu," avucunu kalbinin bulunduğu göğsüne bastırıyor. "Bu," diye başını sallıyor. "Uzun zamandır uyuşturduğum *pek çok duyguyla* dolu Tyler. Kararlarım ve eylemlerim için çok fazla pişmanlık. Hepsi aynı anda geliyor. Ama sonunda bunu söyleyebildiğim için minnettarım. Alain'in bana yaptıklarından bahsettiğim için. O *orospu* çocuğu," diye tıslıyor nefesini vermeden önce. "Bunu Regina'ya söylemekten ne kadar nefret etsem de, zamanı geldi. Zamanı geldi çünkü artık *yaşamayı seçiyorum*." Boşalan şişeyi son bir kararlılıkla lavaboya fırlatıyor ve önümde durup ellerimi tutuyor.

"Birçok pişmanlığım var ama bu asla vermeyeceğim bir karar. Pişman ol ve *benim* için tekrar tekrar yap. Çünkü geleceğimi istiyorum Tyler ve seni de o kadar çok istiyorum ki. İçkiyle işim *bitti*," diye ilan ediyor. "Bitti."

Varlığımın her zerresi onun itirafıyla aydınlanırken göğsümde patlamalar meydana geliyor ve onu kendime çekip incitmeden tutabildiğim kadar sıkı sarılıyorum. "Sizinle gurur duyuyorum, General."

Boğuk sesi kulaklarımı doldurmadan önce birkaç saniye ağlıyor. "Hala kurtarılabileceğime inanıyor musun?" diye soruyor, başını kaldırıp bana bakarak, "Hala kurtarılabileceğime inanıyor musun?"

"Zaten öylesin," diye temin ediyorum onu, gözyaşlarını silerken. "Kendin için en önemlisi bu."

"Artık saklanmak istemiyorum," diyor alçak sesle.

"Yapamazsın, benden değil."

"Tyler," diye mırıldanıyor ve o zaman anlıyorum - korkuyu, içine çöken duyguları, taşıdığı ağırlığı ve yıkılmak üzere olan setleri. Yüzümü avuçluyor, gözleri taze yaşlarla parlıyor.

"Sana söyleyecek çok şey var Asker, ama neden bana mesaj atmadığını ya da geri dönmediğini anladığımı bilmeni istiyorum."

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum ama konuşmasına izin veriyorum, gözyaşları hızla akmaya başladığında göğsü titriyor. "Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum. Cesurca her şeyini görmeme izin verdin ve ben sana çok az şey verdim. Uzak durmaya karar verdiğin için seni suçlamıyorum. Ama şimdi sana itiraf etmeye hazırım. Yapabileceğim her şeyi." Beni kendine çekti ve sıkıca kavradı. "Sana geçmişimi anlatmak istiyorum."

"Ben buradayım." Korkusuyla birlikte içindeki kan kaybını da hissederek, duyması gerektiğini bildiğim tek sözleri söylerken göğsüm geriliyor. "Buradayım Delphine ve dinliyorum."

Beni yıllarca sessizce acılarımızı paylaştığımız masaya götürüyor ve sonunda acısının nelerden oluştuğunu ve nereden kaynaklandığını dile getiriyor. En başından annesiyle ilgili hatırladıklarıyla ve Matis'le olan en güzel anılarıyla başlıyor. Karda geçen o kader gününü ilk elden anlatmasıyla sona eriyor. Alain'le tanıştığı geceyi ve henüz on iki, on üç yaşlarındayken ona yaptığı 'iyilikleri' anlatıyor. Onun çocuk gelini, tek destekçisi ve nihayetinde kurbanı olmak için tek başına Amerika'ya uçmasını. Hatırlayabildiği her şeyle kendini tüketiyor. Seçilmiş kız kardeşi Celine ile olan en sevdiği anılarından bazılarını sevgiyle aktarıyor. Kaybı, sarmalını ve Cecelia aracılığıyla Diane ve Roman'a karşı işlediği intikam dolu eylemi körükledi. Cecelia'nın beşiğine dolu bir silah koyarak en karanlık ve en lanetleyici eylemi olarak gördüğü bir eylem.

Benim için kendini çırılçıplak ortaya koyarken, şeytanlarını açığa çıkarırken onun hakkında en kötüsünü düşünmemem için bana yalvarırken, tamamen huşu içinde oturuyorum, hayatındaki olaylardan dolayı harap olmuş durumdayım. O bunu yaparken,

Bir fırtına daha kopuyor ve hem evin dışında hem de içinde fırtınanın şiddetini hissediyoruz.

Şafak sökmek üzereyken, bitkin ve aynı zamanda yenilenmiş bir halde, bir yandan soğuk peynirli pizzamızı paylaşıırken bir yandan da savaş oyunu oynuyoruz. Hamleler arasında birbirimize sırtırken gözlerimiz buluşuyor ve sürekli birbirimizi tutuyoruz.

Güneş gökyüzünü aydınlatmaya başladığında, yeni bir günü selamlamak üzere arka kapıdan çıkıyoruz. Küçük verandada el ele, bu şafağın, bu günün hissi belirgin bir şekilde *farklı*. En büyük savaşlarından birini verdiğini ve kazandığını biliyor. Ben ona bakarken bu duygu paylaşıyor ama dile getirilmiyor, tıpkı onun bana baktığı gibi, o konuşurken güneş ikimizin de yüzünü aydınlatıyor.

"Geri döndüğün için teşekkür ederim, kalbimin askeri," diye fısıldıyor duygu dolu bir şekilde, sabah gökyüzünü taramak için geri dönmeden önce beni aydınlatıyor. "Eve döndüğün için çok minnettarım."

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum, gözlerimi ayıramıyorum, bu kadar kısa sürede ne kadar ilerlediğini fark ediyorum. Sadece on gündür ayık, kendi kafesinin kapısını çoktan açtığını fark ediyorum.

Savaşçım, hayatta kalanım, generalim ve hayatımın aşkı.

Yıllar sonra ilk kez ona hayranlık duyarken, ilk muazzam başarısı bana ona ilk başta neden aşık olduğumu hatırlattı. Ona zarar vermekten başka bir şey yapmamış bir dünyanın güzelliğini takdir edebilme yeteneği. Onu istismar edenlerin açtığı korkunç yaralara rağmen göğsünün içinde durmadan çarpan hırpalanmış kalbi. Karmaşık varoluşuna rağmen en basit zevklere duyduğu sınırsız sevgi için. Belki de iki haftadan kısa bir süre önce içeri dalıp kendisi için savaşmasını talep ettiğim gün onu zorladım. Yapması gereken bir savaş ilan etmekte, ama şimdi açıkça görülüyor ki kontrolü ele alıyor. Özellikle de elimi sımsıkı tutarken, başını sürekli güneşe doğru kaldırıyor ve güneşin ışıkları yüzünde güçleniyor. Sanki onu besliyor gibi.

O sabahın ilerleyen saatlerinde meyve bahçesine vardığımızda, hem uykusuzluktan hem de duygusal yorgunluktan bitkin düşmüşken, onun direncini hissediyorum. Dudaklarında tomurcuklanan bir gülümsemeyle etrafı tararken, o anda içime bir kesinlik yerleşmeye başlıyor. Gelecekte bir gün, doğru an geldiğinde, kanatlarını açıp uçacağından eminim. Ve bunu yaparken onu izleyecek kişi ben olacağım.

Bölüm Kırk Bir

TYLER

BLINK.

Numarasını çaldırıyorum, ikinci tiz seste cevap veriyor. "İyi akşamlar, kardeşim," diye selamlıyorum, onu yumrukla yenerek, benim

Dilimin ucuna gelen bu haberle kalbim hafifliyor ama Delphine'in paylaşmayı hak ettiği şeyi ondan esirgememek için kendimi sessizliğe zorluyorum. Zaferinden sadece birkaç gün sonra, günlük yorucu terapisine rağmen morali yüksek. O zaman, hattın diğer ucunda nefesini net bir şekilde duymama rağmen, bağlı görüşmenin uzun saniyeleri boyunca sürekli olarak onun adını tekrarlıyorum.

"T?" Tekrar soruyorum, kamyonetimi yakındaki bir otoparka yönlendirirken arka plandan bar sesine benzeyen bir gürültü duyuyorum. Sinyalimi kontrol ettikten bir saniye sonra Fransızca bir komut duyuyorum. "En voudriez-vous un autre?" *Bir tane daha ister misiniz?*

"T? Sanırım kötü bir bağlantımız var. Seni tekrar arayacağım."

Telefonu kapatıyorum, numarasını tekrar çeviriyorum. Bu sefer *ilk* çalışta cevap veriyor ve kafam karışıyor. Sessizlik saniyeleri geçtikçe, günlerdir yüzümdeki gülümseme farkına vararak solmaya başlıyor. Telefon bağlantımızda bir sorun olmadığını, ama ihanetim yüzünden aramızdaki kardeşlik bağının hızla koptuğunu fark ediyorum.

Ne söyleyebileceğimi düşünürken tam bir dakikalık sessizlik oluyor çünkü adam *itirafın* başlamasını bekliyor. İşte o zaman hattın ucundaki adamın öfkesini *fiziksel* olarak hissetmeye başlıyorum.

sanki bir odaya girmiş gibi etrafındaki sessizlik sona eriyor. Kaygım artıyor, alnımı avuçluyorum ve sert bir nefes veriyorum, hangi kelimeleri seçersem seçeyim lanetlendiğimi biliyorum. "Çok özür dilerim, kardeşim-"

Tam bir cümle kuramadan gitti.

Dakikalar sonra garaja yanaştığımda, son sırrımızın ortaya çıktığı gecedен beri yalnız kalmalarına izin vermediğimiz Russell, Jeremy ve Peter'ın FLEET minibüslerimizden biriyle yeni bir göreve doğru yola çıktıklarını görüyorum. Ben yanaşırken selamlamak için korna çalıyorlar ve hızla uzaklaşıyorlar. Onların yokluğunda, Sean'ı bir bölmede tek başına çalışırken yakaladığımda şükrediyorum, dudaklarından yanan bir sigara sarkıyor. Bir parçayı sabitlerken bana bakıyor, beni selamlarken gözleri parlıyor.

"Selam *yabancı*, elektrik faturasının sana düşen kısmını ödedim, bu günlerde senin ışığın *hiç yanmıyor*."

Sean sigarasını savurarak botuyla söndürüyor ve sonunda yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor. Memnun bir gülümseme. Son aylarda her iki kardeşimin yüzünde de gördüğüm bir gülümseme. Ancak kapalı kapılar ardında ve Cecelia'dan uzaktayken yüzlerindeki ifade sürekli olarak memnuniyet ve korku karışımı bir hal alıyor, bunun tek bir nedeni var: ağabeylerini aldatmaları.

Sean'ın yüzündeki mutluluk ifadesi, aşık olmanın ve bunun nasıl bir his olduğunu bilmenin ifadesi. Sanki bu berbat dünya sonunda daha anlamlıymış gibi. Sanki bir amacı ve anlamı varmış gibi. Doğru kadınla tarif edilemez bir aidiyet hissi. Delphine ile birlikteyken tam olarak böyle hissediyorum. Sean dönüş ifademi ölçtüğünde, bu memnuniyet ve mutluluğun her bir parçasını koparıp atıyorum.

"Biliyor," diye çıkarım yapan Sean, elindeki aleti fırlatmadan önce uzun saniyeler boyunca gözlerini yere indirir. Alet bölmenin zemininde yüksek sesle tıngırdarken Sean adımlarını hızlandırmaya başlar ve tekrar yanar. "Nasıl öğrendiğini biliyor musun?"

"Eğer herhangi bir şekilde öneriyorsan-" diye bağıriyorum, hızlıca alınıyorum ve o da beni cümlemin ortasında kesiyor.

"Değilim, kardeşim. Tanrı şahidim olsun. Ona söylemediğini biliyorum ve kendi iyiliğin için söylemeliydin. Asıl soru, kim söyledi?"

"O lanet bir aptal değil, Sean. Aslında oldukça zeki biri. Aslında, bir kıta uzaktayken dikkatinin dağınık olması ve uçümüze duyduğu ortak güven, üstünlük sağlamak için tek şansınızdı."

"Ne dedi?" diye soruyor sigarasından büyük bir nefes çekmeden önce.

"Hiçbir şey. Sadece *uzun, gergin* saniyeler süren lanet olası bir sessizlik ve inanın bana, bu kadarı yeterli." Sean ayağını duraklattı ve durdu, pişmanlık dolu gözlerle bana baktı.

"Özür dilerim Tyler. Gerçekten üzgünüm. Seni içine soktuğumuz durum berbat."

Sessizliğim yüzünden başıma geleceklerle yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmekle kalmayıp, Tobias'la yıllar önce ettiğimiz yemini bozarak bir daha asla geri kazanamayacağım bir güven seviyesini kaybettiğimi bilerek başımı sallıyorum.

"Ne yapacağız?" Sean soruyor.

"*Biz* mi? Ben bu işin içinde değilim. Aslında, ben on adım uzaktayım. Sen ve Dom bunu çözün. Ben T ile ilişkiyi kendi *yöntemimle* düzelteceğim."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Neredeler?" diye soruyorum.

"Randevular," diye iç geçiriyor Sean.

"Dom . . . bir randevuda." İroni karşısında başımı sallıyorum. "Cehennem gerçekten donmuş."

"Onu seviyor," diyor Dom'un arkasını her zaman kolladığını vurgulayarak. "Onu seviyorum Tyler. *Benim için o*, kardeşim," diye kısık sesle itiraf ediyor.

"Biliyorum." Volta atmaya devam ederken gözleri daha da endişeyle doluyor. "Ama Tobias bunu duymayacak, Sean. Bu iş düzeltilebilir bir zaman diliminin çok ötesine geçti, o yüzden en kötüsünü beklemelisin."

"Peki bu ne olabilir?" Sean durur, duruşundaki korku belirgindir.

"İkinizin de dışarıda olduğunu" söyledim.

"En iyi durum?" diye soruyor yalvaran gözlerle.

"Gerçek mi? Suçuna uygun bir cezanın yanı sıra aylar ya da yıllar boyunca güvenini yeniden kazanması için köprüyü onarmak. Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Ve açıkçası hayal etmek de istemiyorum."

"Bize bu kadar sert davranır mısınız?" Sean dürtüyor.

"Kendimi onun yerine koyduğumda, aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim ... evet, bilirdim. Ama bu benimle ilgili değil. Ben sadece lanet cezayı paylaşıyorum."

"Bunu seninle düzelteceğim," diye yemin eder. "Bir gün. Sana yemin ederim, Tyler."

"Şu anda bunun için endişelenmeyin. Ben *varım*. Ama Dom'u arasan iyi edersin ve bu uyarının benden alacağın son şey olduğunu bil." Kamyonetime doğru yürümeye başladım ve durup ona baktım. "Ve eğer *Fransa* seni uyaranın ben olduğumu öğrenirse, bir daha *asla* arkamı kollamam."

"Anlaşıldı," dedi, ima ettiğim şey açıldı, "nereye gidiyorsun?"

"Bana gerçekten ihtiyacın olduğunda geri geleceğim," diyorum.

"Uzun sürmeyecek," diyor, tınısını dolduran yıkımla, onu terk etmekte tereddüt ediyorum. Çünkü onun hissettiklerini ben de hissettim. Aynı şekilde değil ama onun için acı çekecek kadar. Kardeşimin kocaman kalbinde meydana gelen çatlak bir metre öteden bile hissediliyor. "Affet beni kardeşim," diye yalvarır, "senden bunu istemekle bencillik ettim. Ben sadece

. . biraz daha mutlu olmak istedim, anlıyor musun?" "Ne yazık ki dostum, gerçekten istiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"O yüzden bana gerçekten ihtiyacın olduğunda yanında olacağıma güven, ama Sean ... sonraki hamlelerini çok *akıllıca* seç."

"Yapacağım... teşekkür ederim, Tyler," diyor, yakıcısını kotundan çıkarırken içine dolan panikte çoktan kaybolmuş.

* * *

Sırtım ağrıyarak Delphine'in evine yanaşıyorum ve evin içine bakıyorum. T'nin keşfi sayesinde saatlerdir bastırmaya çalıştığım paniği bastırmaya devam ederken damarlarımda beklenti mayalanıyor. Tırnağımdaki kalıntıların bir kısmını kazıyarak Delphine'in hapishanesini tarıyor, kafesini oluşturan her bir tuğla ve harç parçasından nefret ediyorum. Eve duyduğum nefret neredeyse Alain'e duyduğum nefret kadar güçlü. Bugün annemle uzun bir seans yapmış, annem de daha önce mesaj atarak ayrıldığında moralinin yerinde olduğunu bildirmiş.

Generalimin benimle birlikte bir kaçışa hazır olabileceğini bildiğimden -ve yaz başından beri her iki ucundaki mumu da yaktıktan sonra- çabalarımın işe yarayıp yaramayacağını nihayet görmek için daha iyi bir zaman düşünemiyorum.

Boynumu kırarak kendimi merdivenlerden yukarı çekiyorum, kapıya doğru ilerlerken bu sabah harcadığım çabanın her zerresini hissediyorum. Çok sevindim, sığınağım beni kapıda karşıladı. Elini kapı tokmağına koymuş, açık mavi çiçeklerle kaplı ince beyaz bir bornoz giymiş halde beni içeri buyur ederken gülümsüyor.

Vücudu şimdi biraz daha sağlıklı ve rengi de daha iyi - her ne kadar kemoterapi tedaviyi takip eden günlerde ilerlemesini engellese de. Ve çok azı kaldığı için şükrediyorum. Aynı anda çok fazla şeyle mücadele ediyor ve çoğunlukla hepsinin üstesinden geliyor. Annemle yaptığı bazı ziyaretler onu duygusal olarak geriletmiş olsa da, bugünkü seans öyle olmamış gibi görünüyor, çünkü beni hevesle içeri buyur ediyor ve bunu yaparken bana gülümsüyor.

"Asker, buraya *hiç* gelmeyeceksin sandım!" Dilimin ucunda ona az sonra olacakları anlatmak var ama ruh halini ölçerek beyaz bir yalanla barışı korumaya karar veriyorum. "Üzgünüm, General. Yoğun bir gündü ve yoğun bir geceye dönüşme tehlikesi vardı."

"Hayır, hayır, sorun değil. Ben sadece Sana bir hediyem var," diye nefes nefese uyarıyor, gümüş gözleri beklentiyle parlıyor.

"Öyle mi?" Heyecanla başını sallayıp elimi tutuyor ve beni son savaş oyunumuzun oynandığı mutfak masasına doğru götürüyor.

"Oui!" diyor, beni endişeyle oturma odasına doğru çekerek. Birlikte olduğumuz kısa süre içinde eski havamıza kolayca girdik. Yorgun olduğu bir geceyi Star Wars izleyerek geçirdik ve birkaç Battle oyunu oynadık. Bu akşamki teklifim onu konfor alanının dışına itebilir, bu yüzden o beklentiyle sarsılırken ben de sarsılıyorum. Daha birkaç gün önce aldığım çiçekleri, ayırıcı tezgahın üzerindeki bir kavanozun içinde solmaya yüz tutmuş halde gördüğümde sesimi yükseltiyorum.

"Bunları atmalısın, yoksa evi kokutacaklar." "Henüz onlardan ayrılmayı kendime yediremiyorum," diye konuşuyor.

"Neden olmasın?" O da gevşemiş çiçeklere bakarken ben kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü askerim onları benim için aldı," diyor sonunda. "Bana ertesi gün geri döneceğini hatırlatıyorlar." Onun bu itirafı karşısında duraksıyorum ve beni masaya doğru yönlendirmesine engel oluyorum.

"Delphine," diyorum, kenetlenmiş ellerimizi sallayarak. "Her gün geri geleceğim," diye fısıldıyorum gözleri düşerken. "Bana bak," diye emrediyorum ve gözleri anında benimkilere kayıyor. "Her gün geri geliyorum. *Her gece* burada uyuyorum."

"Biliyorum," diye başını sallar. "Onları atacağım, Asker. Belki yarın."

"Biliyor *musun*?" diye soruyorum. Yüzünü avuçlama isteği çok güçlü, ama buna direniyorum. Bunu samimi bir davranış olarak algılamasını istemiyorum, ki benim için öyle olurdu. Ona karşı yenilenen cazibem her gün bastırılıyor, çünkü bana kendi isteklerim için verdiği herhangi bir karşılık bakışını ayırmayı veya deşifre etmeyi kasıtlı olarak reddediyorum. On sekiz yaşındaki ben de bu duruşumda benimle birlikte sağlam bir şekilde duruyordu.

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyor, elimi çekiştirerek. Endişesini daha fazla kurcalamaya fırsat bulamadan beni masanın ucuna götürüyor. Üzerinde bir İncil'in iki katı büyüklüğünde kalın bir kitap duruyor; kapağı açık, kalın mavi plastikten ve başlıksız. Plastik halkalarla birbirine bağlanmış lamine sayfalarla dolu gibi görünüyor. Bir sunum için uygun görünen ve Kinko's ya da Office Depot gibi bir yerde bir araya getirilmiş bir kitap.

"Bu gece bir tür oryantasyon mu yapıyoruz General?" Şaka yapıyorum.

"Ne?" diye soruyor, ona eşlik eden gülümsemesi, gülümsediğim için kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor.

"Yok bir şey," diyorum, konuşurken bile gergin olduğunu fark ediyorum ve bunu belli ediyorum.

"Tamam, otur," diye emrediyor, "ya da ayakta durabilirsin," diyor başını sallayarak. "Hayır, otur Tyler," diyor, bakışlarını sevgiyle üzerimde gezdirerek. "Evet, otur."

"Pekâlâ, şimdi ilgimi çekti." Masanın ucuna oturdum.

"Tamam." Ellerini heyecanla açıyor. "Aç şunu."

Sırıtarak, haritaları görmek için plastik kapağı açıyorum. Bir ya da iki değil, Triple Falls'un yüzlerce ayrıntılı haritası gibi görünüyor. Çevirmeye devam ederken, içimden tam bir şok geçiyor.

"Vay anasını General," diye mırıldanıyorum her sayfayı incelerken, her bir sayfaya koyduğu detaylar aklımı başımdan alıyor.

"İçindekiler bölümü var," diye heyecanla kitabın içindekiler ve dışındakileri anlatırken ben şaşkınlıkla kitaba bakıyorum. Yapmış olması gerektiğinden emin olduğum çalışma miktarıyla sarsıldım.

"Bunu yapan kadın," diye açıklıyor Delphine, "bir araya getirmeme yardım etti, mükemmel olmasını sağladı çünkü yazım hala o kadar iyi değil. Sokakları doğru etiketlememe ve hecelememe yardım etti." Gözlerini genişletiyor. "Yani Elm yerine Elms Sokağı'nda değildiniz." Gülüyor

Bana dönmeden önce gözleri açık bir duyguyla buğulanmıştı. "İyi iş çıkardı, değil mi?"

"İyi iş çıkardı mı?" Cevap veren yüz ifademi okurken gözlerinde çoğalan gururlu yaşları görmek için ona bakıyorum. Boğazımda düğümlenen top hızla şişerken, boştaki elimle onu sıkıca tutuyorum. "General ... ne *kadar*." Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, sorunun cevabını bilme ihtiyacı bir sonraki nefesime duyduğum ihtiyaçtan daha fazla. "Bunları çizmeniz ne kadar sürdü?" Gözlerimi onunkilere kaldırırken sesimdeki gırtlak ağrısını duyuyorum.

"Oh, Tyler, hayır." Kontrol edemediğim duygular ifademi doldururken kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Lütfen üzülme." Avucumu kaldırıyor ve usulca öpüyor. "Hiç sorun değildi. Askerim için bunu yapmaktan *çok mutlu* oldum," diye ısrar ediyor.

Onu kendime yaklaştırmak için kenetlenmiş ellerimizi çekiştiriyorum.

"İstediğim bu değildi," diye mırıldanıyorum, başparmağımı elinin tersine sürterek, gözlerinde yaşlar parıldayan şişkin kitaba bakıyor.

"Ne kadar sürer, Delphine?" Hızla şişen yumruyu geçmeyi başarıyorum. O cevap vermeden önce sabırsızlanmaya başladığım için uzun bir sessizlik geçiyor.

"Altı yıl," diye itiraf ediyor sonunda, ben ikiz gözyaşlarının yanaklarından yavaşça süzülüşünü izlerken, o tekrar konuşurken gözleri kasıtlı olarak lamine bir sayfaya sabitlenmiş. "Altı uzun yıl boyunca askerimin haritaları için geri dönmesi için dua ettim," diye titreyerek anlatıyor, sesi benim hissettiğim acıyı yansıtan bir yasla dolu.

"Altı yıl," diye tekrarlıyorum, başını sallıyor, titrek bir gülümsemeyle gözyaşları akıyor. "Neden altı, Delphine?" Onunla kitap arasına bakarken içimden öfke ve bir düzine başka duygu süzülerek soruyorum.

Omuz silkiyor, bu da sadece üzüntümü artırıyor ve tam olarak hangi gün vazgeçtiğine dair şüphelerimi körüklüyor.

"O zamanlar çok hastaydım."

"Delphine-"

"Asker, *lütfen* başka zaman söyleyebilir miyim?" diye yalvarıyor, "Mutluyum ve içki içmek *istemiyorum*," diye sinirli bir şekilde geveliyor.

"Tamam." Sabırla içime çekmeden önce bir nefes üflüyorum.

"Beğendin mi?"

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarımı boğazıma saplanan kaya parçasının ve göğsümdeki sıkışmanın etrafında döndürürken sersemlemiş bir şekilde söylüyorum. "*Beğenmek* çok *zayıf* bir kelime." Gözlerimi kitaba dikiyorum. "İnanılmaz bir şey bu."

"Bunu neden yaptığını, benden bu haritaları neden istediğini anlıyorum." Yavaşça botlarımın önünde diz çöküyor, elimi yüzüne doğru çekip bana ciddiyetle bakıyor. "*Neden* olduğu konusunda sana güvenmemi söylemiştin ama ben nedenini anladım. Çünkü sen biliyordun." Utanç içinde başını sallıyor. "Beynimdeki hasarı ve rehabilitasyonuma yardım etmenin iyi olacağını biliyordun, değil mi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Askerim," diye fısıldıyor, gözyaşları yanağını avuçlayan elini kaplıyor, "onun yokluğunda bile beni kurtarmaya çalışıyor," diye aktarıyor. "Seni hak etmenin bir yolunu bulacağım."

Ayaklarımın dibindeki görüntüsüyle, jestiyle felç olmuş bir halde, onu kendime çekmek, dudaklarını ezmek için kontrol mücadelesi veriyorum, önümdeki yolla birlikte bunun daha da zorlaşacağını biliyorum.

"Bana hala kızgın olduğunu ve özrümü duymak istemediğini biliyorum, ama *lütfen*, *lütfen*, özür dilememe izin verir misin? Tyler, o sabah için çok pişmanım. Sana hissettirdiklerim için." Bana bakıyor, gözleri endişeyle dalgalanırken yüzümü tarıyor. "Ve hala her gün pişmanlık duyuyorum ve hep duyacağım."

Daha fazla gözyaşı dökülürken başımı sallıyorum - bunların doğası farklı. Göğsüm ona duyduğum ihtiyaçla sıkışmaya devam ederken bunlar iyileştirici türden gözyaşları.

"Düşündüm de belki sen . . ." Onları dizginlemek için elinden geleni yaparken göğsü zıplıyor. "Düşündüm ki eğer bunu görürsen

kitap, tüm zamanımın boşa gitmediğini görürsünüz ... ve belki de benim hakkımda bu kadar az düşünmezsiniz?"

Boynunun arkasını kavrayıp gözyaşlarını silerken diğer elimle yüzünü sıkıca kavriyorum ki gözlerimdeki gerçeği görebilsin. "Yüzümde herhangi bir parçanın boşa gittiğini söyleyen bir şey görüyor musun?"

"Her zaman doğru şeyleri söylüyorsun," diye kendini geri çekmeye çalışıyor, "Çok üzgünüm-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, yüzümü tararken onu öpme ihtiyacı baskın geliyor. Onu korumak için bir anda bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Benim de sana bir sürprizim var."

"Biliyor musun?" diye soruyor, yüzündeki ... *kederli* ifade ... şaşkınlığa dönüşüyor. Onu doğru mu anlıyorum? Yoksa bu sadece benim umudumun çiçek açması mı?

Aklıma bunların muhtemelen benim isteklerim olduğu fikri geliyor.

Ama yakınlık *istiyor* mu? Duştaki öpücüğü bunu söylüyordu, ama o zamanlar zayıftı, *en zayıf* olduğu zamandı ve o sabahki suçlamalarının şu anda arkadaşlığımıza musallat olmasını asla istemiyorum. Seks yaptığımız *o* gece, hatta ertesi sabah beni yok *ederken* bile yakınlaşmak istediğini itiraf etse de, *artık* bunun aramızda bir faktör olmasına bile izin vermeyeceğim. Kendimi, beni onun hayatında güvende tutan arkadaşlığımıza adamaya geri dönerek, bunun üzerinde düşünmemeye ya da kafamı bir saniye daha karıştırmasına izin vermemeye karar verdim. Kalbim bunun için yalvarsa bile, onunla tekrar oraya gitmeyi kaldırabileceğimden emin değilim. Geçen sefer de yalvarmıştı.

"Ama beni dinleyin," diyerek kitabı masanın üzerine bırakıyorum. "Bizden önce

"*Bu*," elimi kapağın üzerinde gezdiriyorum, "benim en değerli varlığım haline geldi, lanet olsun."

"O zaman her dakikasına değdi," diye fısıldıyor ayağa kalkarken. "Seni mutlu ettim mi Asker?"

"Çok mutluyum," diyorum ona. "Peki, bunun ruhuna uygun olarak, bir yolculuğa var mısın?"

"Bu gece mi?" diye soruyor, oturma odasının penceresinden dışarı bakarak.

"Evet, git çantanı hazırla," diyorum onu ayağa kaldırarak. "Çok uzağa gitmiyoruz."

"Gerçekten mi? Bir çanta mı? Bir yerde *kalmak* için mi?"

"Evet, bir gece ya da daha uzun bir süre için, dış fırçanızı, pijamalarınızı ve birkaç günlük kıyafetinizi getirin."

"Tamam," diye fısıldıyor, "çok heyecanlıyım." Oyalanıyor. "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır," diyorum göz kırparak.

"Tamam, hızlı olacağım."

"Hızlı olmana gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum, Delphine."

Başını sallıyor ve koridorun yarısında durup yüzünde nefes kesici bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Tyler! *Uzun zamandır* ilk defa, lanet olası şişemi getirmek için endişelenmeme gerek yok! Bundan bahsetmek aptalca, biliyorum-"

"Lanet olsun, bu bir zafer," diyorum ona. "Ve her birini alıyoruz. Büyük ya da küçük. Bu büyük bir zafer."

"Doğru, evet, bu bir zafer," diyor ve kaybolmadan önce kıkırdayarak yumruğunu sıkıyor. Şaşkın bir halde, uzun saniyeler boyunca arkasından bakıyorum ve içime bir kuşku düşerken tekrar kitaba bakıyorum.

Altı yıl.

Altı yıl. Vazgeçtiği gün konusunda haklıysam -ki göğsümün sıkışması bana haklı olduğumu söylüyor- bu beni saklayamayacağım bir şekilde değiştirecek. Avucumu kitabın üzerinde gezdirirken, sözleri bana geri dönerken bu gece üzerine gitmemeye karar veriyorum. "*Altı uzun yıl boyunca askerimin haritaları için geri dönmesi için dua ettim.*"

Kırk dakika sonra, itirafını bir kenara bırakmak için elimden geleni yapıyorum, bana dönmeden önce uzun çakıl taşlı yola çıkarken beklentim yükseliyor. "Nerede olduğumuzu biliyorum Tyler," diye uzattı, "*senin arazindeyiz.*"

"Biliyordum," diyorum, yavaşlayarak evin dibinde duruyorum. Yeni takılan sundurma lambası, bir

Tek katlı beyaz çiftlik evinin büyük bir kısmı açık mavi panjurlu. Sundurma -yine yeni inşa edilmiş- kapıya çıkan tek bir basamağı barındırıyor ve aynı mavi tonuna boyanmış. Bize bakan pencerelerin altına uzun saksı kutuları yerleştirilmiş. Açık mavi ön kapının sağında geniş bir oturma odasının görüntüsünü veren büyük bir pencere yer alıyor. Kapının solunda ise aynı klasik panjurların çevrelediği biraz daha küçük bir yatak odası penceresi yer alıyor. İç mekanın tamamı şu anda yeni monte edilmiş tavan vantilatörleri ve güncellenmiş aydınlatma armatürleri ile aydınlatılıyor.

"Bayıldım." Alkışlıyor. "Bu gece *burada* mı kalacağız?" "Evet, kalacağız," diyorum, kotumun cebine elimi daldırıp Anahtarı çıkarıyorum.

"Oh!" diye haykırıyor, gözleri parlayarak onu kapıyor ve kamyondan doğruca verandaya fırlıyor. Onu takip etmek için koltuktan kalkarken, kapıyı açtığı anda ben de arkasımdaydım. O içeriye bakarken taze boya kokusu ikimize de çarpıyor. Her biri açık ve koyu mavinin farklı tonlarına boyanmış.

"Tyler," diye uyarıyor içeri girerken, salonda duruyor ve boş oturma odasında durduğum yere geri dönmenden önce mutfığa bakmak için bir-sekiz yapıyor.

"Bu ev çok güzel ama," diye gülüyor endişeyle, "burada hiç mobilya yok."

"Çünkü ev sahibi henüz burayı döşemedi." "Oh, ama ... nerede uyuyacağız?"

"Sahibine soralım mı?" Ona sert bir bakış attım.

"Tamam," diye duraksıyor, yüz ifademi tarttıktan sonra anlamaya başlıyor. "Bekle, bu ne Asker?"

"Burası *senin evin* Delphine," diye fısıldıyorum. "Demek her gün gülümseyerek uyanıyorsun."

Yeni kurulmuş bebek mavisi eski model Frigidaire, ona uygun yeni gaz ocağı ve diğer aletlerle mutfığı taramadan önce birkaç adım geri çekiliyor. Başını her yöne sallayarak, muhteşem gümüş gözleri eski moda demir odun sobalı şömineye, hayal edilebilecek en iyi manzarasını veren büyük oturma odası penceresine dalıyor.

meyve bahçesi - henüz görmediği bir manzara, bu yüzden gezimizin nedeni. Uyandığını görmek istedim. Tabii evi kabul ederse.

"Asker, şaka yapıyorsun," diyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

"Şaka yapmıyorum," diyorum ona. "Bu senin."

"Hayır!" diye bağırır. "Hayır, gerçekten benim mi? Bu ev benim mi?"

"Şişeyi tekmeledin," diyorum ona, "bu yüzden rüyayı yaşayacaksın."

"Tyler," diye sertçe nefes veriyor, içinde nefes kalmadığını biliyorum, "sen benim en iyi arkadaşımsın, ama bana palavra sıkarsan, taşaklarını öyle bir tekmelerim ki."

"Kahretsin," diye kıkırdıyorum, "bir süre seninle kalmayı umuyordum ama şimdi korkuyorum."

"Burası gerçekten benim evim ve sen de burada mı yaşayacaksın?" Çılgınca yüzümü arıyor.

"Sen böyle söyleyince, ben de öyle umuyordum. O konakta bir gün daha yaşamayı kaldıramam ve ayık bir arkadaşın olmak için bir süre seninle kalırım diye düşündüm."

"Oh," diyor gözlerini indirerek. "Bunu çok isterdim ama Asker," diye şaşkınlıkla başını sallıyor. "*Koca* bir evi mi?"

"Küçük bir general için küçük bir ev," diyorum. Ama üç yatak odası var."

"Bu doğru olamaz." Ağzını kapatıyor, gözleri doluyor. "Bu benim olamaz!" Yüzü patlıyor ve ağlamaya başlıyor, bir elini ağzında tutarken her şeyi azarlıyor ve ben bu gözyaşlarının mutlak mutluluk olduğunu bilerek onu sıkıştırıyorum. "Hayır." Gözlerimin önünde çözülüşünü izlerken göğsümü tekrar tekrar itiyor.

"Bu senin hayalin, Delphine. Buraya geldiğimiz anda, sen daha tek kelime bile etmeden bunu gördüm. Bunu hak ediyorsun ve buna sahip olmanı istiyorum."

Burnunu çekiyor, ağzını kapalı tutuyor, kirpikleri sırlıslıkla.
"Tyler, bu ev kime aitti?"

"Benim için," diyorum ona dürüstçe. "Büyükbabamın başlangıç eviydi ve bana miras kalan araziyle birlikte geldi.

"O zaman senindir," diyor ve anahtarı uzatıyor.

"Burada yalnız yaşamak istemiyorum." Gözlerimi şişiriyorum.
"Beni cırcır böceklerinden kim koruyacak?"

"Kapa şu lanet çeneni!" diye tekrar duygu seline kapılıyor, tekrar tekrar daireler çizerken ağlıyor.

"Sen kapa çeneni," diye kıkırdıyorum, çünkü o cilalanmış parkelerin üzerinde eriyip dakikalarca ağlıyor, sevimli bir ağlamaklı yığın halinde yere yığılıyor, ben çömelip ona sırtırken bacakları yerde V şeklinde duruyor. "Bu pek de genel bir davranış değil."

"Oh, Asker, umurumda değil, şimdi ölebilirim. Bu gerçek hayat olamaz."

Onun tepkisi her bir ağrıya değişiyor. "Evin geri kalanını henüz görmedin."

"Umurumda değil," diyor gözleri şişmeden önce. "Yani, tabii ki umurumda ama değil. Çok mutluyum. Geri kalanının bir baraka olması umurumda değil. Yalnızca bu iki oda. Çok güzel." Çenemi avuçluyor. "*Benim için* maviye mi boyadın? Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Yaz başında döndüğümde tadilata başladım. Ama dürüst olmak gerekirse, burada yaşamak için aklımda hep sen vardın. Bu da boya seçimini kolaylaştırdı. Aklımda burası hep senin evindi Delphine. Seni hep burada yaşarken hayal ettim. O zamanlar bile."

"Tyler," kalbini avuçluyor. "Tek istediğim buydu. Bu kadar güzel bir toprakta yaşamak." Onu yerden kaldırırken burnunu çekiyor, "ama *bunu hak etmedim*."

"Hayatlarını size borçlu olan üç düzine ya da daha fazla asker bunun aksini söyleyebilir," diyorum ona.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Sana başka zaman anlatırım." Şaşkınlıkla başını sallayınca bir an duraksıyorum. "Yani, bir erkek arkadaşın olacağını düşünmüyorsun."

sorun hareket ediyor mu?"

"Buraya taşınmak mı? Şaka mı yapıyorsun?" Göğsümü avuçluyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," parmağını başına vuruyor, "zihinsel olarak ve cevabım hayır. Sorun yok. *Dün* annene o lanet evden çıkmak istediğimi söyledim. Ve burada askerimle birlikte yaşayabileceğimi bildiğim için *asla* geri dönmek istemiyorum," diye vurguluyor.

"O zaman asla geri dönmek zorunda değilsin," diyorum, onun duyarlılığı göğsümün pompalanmasına neden olurken. "Eşyalarını yarın kutulara koyup getireceğim."

"Hayır, hayır, bırak onu. Geçmişimin tek bir parçasının bile geleceğime dokunmasını istemiyorum. Ondan almam gerekeni daha sonra alacağım." Çenesini kaldırır. "Her şeyi yeni yapacağım. Yeni bir hayat, Tyler." Gözleri parlıyor. "Benim geleceğim."

Sulu bakışlarını benimkilere çeviriyor, ellerimi tutuyor, elleri titriyor. "Asker, bugün hayatımın en güzel günü ve bunu bana *sen* verdin."

"Hayır, *değil*," diyorum bana gülümserken. "Sana söz veriyorum değil."

Bölüm Kırk İki

DELPHINE

EZEKIEL eski kanepemde uzandığı yerden homurdanıyor, bir sineğin konduğu alnına vuruyor, durumu nedeniyle hareketi ciddi şekilde gecikiyor. Çok geçmeden, kahkahalarımı tutmak için *büyük* çaba sarf ederken, acıdan çarpılmış yüz ifadesini birkaç santim ötede oturduğum sehpanın kenarına tünediğim bana doğru çeviriyor. Her zamanki gibi tertemiz giyinmiş ve heybetli yeğenim, her gözeneğinden cin sızan darmadağınık takım elbisesinin içinde tam bir karmaşa gibi görünüyor. İçkiyi asla benim gibi kötüye kullanmamasını ummama rağmen, bu durumdaki mizahı bulmayı başarıyorum. Özellikle de gözlerinin arkasında oluştuğuna emin olduğum baş ağrısı yüzünden sersemlemiş bir halde inlerken.

"Bu kısmı *hiç* özlemiyorum," diye fısıldıyorum Tyler'a, o da arkamda duruyor, bekliyor. Baş ağrısı tozlarımdan biriyle silahlanmış olarak, yeğenimin tercih ettiği cinlerden bir köpek kılı kadarını ve Tyler'ın spor içeceklerinden birini yanımdaki bardağa koyuyorum.

Birkaç saniye sonra Ezekiel inliyor ve kavrulmuş dudaklarını yüksek sesle şapırdatırken benden kaçan yumuşak, gergin kahkahaya engel olamıyorum. Kıkırdamamla birlikte Ezekiel'in gözleri nihayet açılıyor. Babasınınkiyle aynı renkte olan gözlerini bana odaklamadan önce birkaç kez kırıştırıyor.

Hemen ardından ateş rengi bakışlarını omzumun üzerinden kaldırdı ve arkamda duran adama dikti. En büyük yeğenim haftalar süren kasıtlı sessizliğinin ardından dün gece yere çakıldı. Kardeşleriyle konuşmayı reddetmesi, Jean Dominic ve Sean'ı keşfettikten sonra bir cezaydı.

Cecelia ile olan ilişkilerinde ihanet. Tyler, Ezeziel'in geldiğinde o kadar kızgın olduğunu bildirdi ki, zil zurna sarhoş oldu ve cezalarının geri kalanını verdikten hemen sonra sızdı. Bu da Tyler'ı onu bir şekilde buraya getirip kanepeye sürüklemeye zorladı.

Hemen ardından Tyler beni aradı ve uyanana kadar onunla kalmasının sorun olup olmadığını sordu. Yeni evde geçirdiğim üç *keyifli* haftadan sonra korkusuzca, mutlulukla evde kaldım. Bu haftalar boyunca sadece yer değişikliği bile beni çok daha iyi bir kafa alanına, iyileşme alanına taşımıştı. Ancak bu eve duyduğum nefrete rağmen, yeğenimi görmeye ve muhtemelen yeni evime getirmeyi düşünebileceğim buradaki eşyaları ayıklamaya geldim.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Ezeziel önce oturup sonra ayağa kalkarken, boğucu Ağustos sıcağı ve bu evdeki boktan klima nedeniyle ceketini çıkararak nihayet soruyor. Özlemediğim başka bir şey daha. Bu kadar az konforla burada nasıl bu kadar uzun süre yaşadığımı sorgulamama neden oluyor.

Sarhoş, uyuşuk bir bulanıklık içinde. *İşte böyle.*

Cin ve pudrayı alıp Ezeziel'e uzatıyorum, o da alıyor, bakışları Tyler'da kalıyor.

"Sana da merhaba," diyorum bir kahkaha daha atarak. "Birkaç şey almaya geldim ve seni görmeye geldim," diyorum ona, pudrayı açacak kadar akli başındayken, ama ancak cinini yuttuktan *sonra*. Dilini ilaçla kapladıktan sonra, ben kıkırdarken spor içeceğinin yarısını mideye indiriyor. Kahkahalarım Tobias'ın Tyler'a sorusunu yöneltmeden önce bana kötü bir yan bakış atmasına neden oluyor. "Peki ya sen?"

"Dün gece komaya girdikten sonra seni güvenli bir yere götüren adamım, *hatırladın* mı?" Tyler, aralarındaki gerilim artmaya başladığında bunu dile getiriyor.

Ezeziel iç çekerek önümdeki koltuğuna oturuyor ve ben de dikkatini yeniden çekmek için elini tutuyorum. Celine'in oğlu çok güçlü, korkutucu, güçlü, zeki ve yakışıklı bir adam oldu. Ben usulca adını söyledikten hemen sonra, Ezeziel sonunda öfkeli bakışlarını bana indiriyor ve gözlerini dikey

bana bakıyor. Bakışları bir nebze olsun aydınlanana kadar birkaç uzun saniye geçti. "*İyi görünüyorsun Tatie.*"

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum, "kendimi iyi hissediyorum ve sen *bok* gibi görünüyorsun," diye gülüyorum.

"Teşekkürler," diyerek gözlerini deviriyor ve bana dönerek, "tedavilerin bitti mi?" diye soruyor, Tyler'ı tamamen görmezden gelerek beni tarıyor ve değişimi hissetmeye başlıyor.

O bana merakla bakmaya devam ederken ben mutlu bir iç çekişle "Evet, hepsi bitti, teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Biraz kilo almışsın. Cildin ..." Spor içeceğini dudaklarına götürürken duraklıyor. "Bekle . ." Gözleri uzun spekülative saniyeler boyunca üzerimde geziniyor. "Tatie, sen . . . *ayık mısın?*"

Gözlerimde gurur dolu yaşlarla gülümseyerek birkaç kez başımı sallıyorum. "*Bugün otuz dört gün, Ezekiel.*"

Çenesi gevşiyor ve gözleri kısılmadan önce hemen Tyler'a dikiliyor.

"Sen benden kaçarken sana söyleyebileceğim bir şey değil," diye savunuyor Tyler, "dün gece ortaya çıkmadan önce üç hafta boyunca ortalıkta yoktun, *kardeşim.*"

"Görünüşe bakılırsa *hepimiz* sürprizlerle doluyuz," diye küçümseyerek tersledi, Ezekiel'in gözleri yavaşça bana kaymadan önce. "Tatie, nasıl? Yani-"

"Tyler bana burada detoks yapmam için evde bir hemşire tuttu," diyorum ve Tyler'ın omzuma konan eline uzanıyorum. Ezekiel temasa gözlerini diyor ama ben bırakmıyorum, her ikisinin de elini tutuyorum.

"İnanır mısınız, şu anda terapidayım. Her gün." Elini sıkarken gözlerimi büyütüyorum. "Bugün buraya sana bir söz vermek için geldim. Bir daha asla içmeyeceğim, Ezekiel. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ve bu özür için çok geç olabilir ama sana yemin ederim ki bir yudum daha içmeyeceğim."

Hâlâ biraz inanamamış bir halde başını eğerken yüzünün her yerinde şok ifadesi beliriyor.

"Bana söz vermek zorunda değilsin Tatie, ama bunu duymak güzel," diye yüzünü buruşturuyor, keten gömleğinin kollarını açıp ön kollarına doğru kıvrırmak için elini geri çekerken akşamdan kalma hali gözle görülür şekilde artıyor. "Ama," başını hafifçe sallıyor, yüz ifadesi samimi. "Seninle gurur duyuyorum. . ki bu şu anda başka hiç kimse için söyleyebileceğim bir şey değil."

"Bizim pisiğimizizin bunu ondan almasına izin verme," diye tersliyor Tyler, "sana anlatmak için can atıyor."

Ezekiel alaycı bir şekilde başını sallar. "Sadece birkaç aylığına gidiyorum ve hangi cehenneme düşüyorum?" diye iç geçiriyor, "alternatif bir gerçekliğe."

"İnsanları, T'yi ya da duygularını kontrol edemezsiniz," diyor Tyler sinirli bir ifadeyle. "Zaman içinde zor yoldan öğrendiğim şey bu ve bu yüzden *kişisel* iş yapmıyorum. Seninle bir konuşma yapmamız gerekiyor. Sana bir açıklama ile birlikte gerçekten vermek istediğim bir özür borçluyum," diye iç geçiriyor, "ama bugün bunu duymayacağın açık. O yüzden, konuşmaya hazır olduğunda seni bekliyor olacağım, ama," Tyler beni masadan çekmeden önce ortamdan kavırıyor. Şaşkınlıkla ciyaklayarak beni yanına çekti, yanına oturttu ve bana gülümsedi.

"İyi bir gün geçiriyor, gerçekten çok çalıştı. ve ne biz ne de bokumuz bunu onun için mahvetmek zorunda değiliz. O yüzden bana saldırmadan önce kapıyı açmasına izin vermeye ne dersin? Ya da daha iyisi, beni dinlemeye karar verdiğinde beni ara."

Hezekiel aniden ayağa kalkar, öfkesi yüzünden okunmaktadır.

"O lanet telefon için nefesini tutma," diye tersliyor. "Aramayacağım ve on yedi yaşından beri ona aşık olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Alay ediyor. "*Hepiniz hayal görüyorsunuz*, ama bir an bile seni *üvey baba* olarak göreceğimi sanma." Ezekiel başını tehditkâr bir şekilde eğiyor. "Ya da belki de bu yüzden düşüncelerin şu anda çarpık ve bu konuda karar verme hakkına sahip olduğuna inanıyorsun."

Tyler beni serbest bırakırken Ezeziel'in yorumu ortamdaki tüm oksijeni emiyor. Tyler konuşmadan önce tehlikeli gerilimin odayı doldurmaya başladığını hissediyorum, uyarısı ölümcül. "Bir tane aldın, belden aşağı bir atış, hepsi *bu. Bir tane,*" diye tükürüyor daha önce hiç duymadığım bir zehirle, "yoksa telefonlarına cevap vermeyi *tamamen* bırakırım."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye anında karşılık veriyor Ezeziel. "Ve sen de bunun benim için bir tehdit olduğunu düşünecek kadar cüretkârsın."

"Dikkatli ol, göt herif," diye uyarıyor Tyler, iki adamın da öfkesi hissediliyor. "*İki* kardeşini çoktan gözden çıkardın. *Üçüncüye* mi gitmek istiyorsun?"

"Kardeşim kaldı mı?" Ezeziel alay ediyor. "Bana öyle geliyor ki hepsi siklerini lanet olası beyinlerinin yerine koymaya karar vermişler."

Tyler bana dönüyor, gözlerinde bir ateş yanıyor. "Git yatak odasından ne istiyorsan al, tamam mı?"

"Bekleyebilirim," diye fısıldıyorum, ondan yayılan şiddet odada tehlikeli bir hava yaratıyor. Sadece Ezeziel'i çevreleyen hava bile beni boğmaya yetiyor.

Tyler başını sallıyor, vücudu kıvrılmaya başlarken bile ifadesi güven veriyor. "Bir şeyler almak istediğini söylemiştin?"

Başımı sallıyorum, iki adam da sanki kan dökmeye hazırmış gibi birbirlerine bakarken korkuyla doluyorum.

Yeğenime seslenmeden önce Tyler'a "Lütfen kavga etme," diye fısıldıyorum. "Ezeziel, lütfen mantıklı düşünmeye çalış. İncindiğini biliyorum ve seni anlıyorum ama lütfen dene."

"Şu anda yapamam Tatie," diyor, tınısında aynı derecede tehlikeli bir keskinlikle, "ve nedenini çok iyi biliyorsun. Bu işe karışma."

"Git," diye ısrar ediyor Tyler, çenesini kaldırmış Ezeziel ile karşı karşıya. "Ne istiyorsan al. Birazdan yükleyeceğim."

On uzun dakika sonra, Tyler ve Ezeziel oturma odasında neredeyse çığlık atıyorlardı ve ben de onların karşılıklı atışmalarının sesini duyunca irkiliyorum.

". . . güvenimi yerle bir ettin! Söylediğin tek kelimeyi neden dinleyeyim ki?" Ezeziel tartışıyor.

". . . daha her şeyi yoluna koymaya yeni başlamışken onları göndermek mi? Zaten *yıllardır* ayırınız, Tobias!"

"Bunun sadece bir ceza olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Yıllar sonra ilk kez dolabımın arkasını karıştırırken Tyler "Evet," diye cevap veriyor. "Evet. Dürüstçe söylüyorum, T, ama yine de, bu yaz yaşananların nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Hiçbir fikrin yok çünkü seni bunlardan korudum! Kelimenin tam anlamıyla kendimi öldürdüm, Dom da öyle, ve seni bu yükün ağırlığından korumak için her mürekkepli kuş da! . . . Bak, şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ve bu haklı. Bunu inkar etmiyorum ama şu anki tepkiniz, *bu davranışınız*, tam da *bu* yüzden size söylenmedi ya da güvenilmedi!"

"Sakin bana ahlak hakkında vaaz vermeye kalkma. Teyzemi mi beceriyorsun?"

Ezeziel'in açık sözlü sorusu karşısında irkiliyorum, çünkü Tyler anında patlayarak cevap veriyor. "Bu senin lanet olası işin değil ve asla da olmayacak!"

"Hayır," diye karşı çıkıyor Ezeziel, "çünkü kişisel iş yapmıyorsun, değil mi kardeşim?"

"Hayır, bilmiyorum ve buradaki lanet durum yüzünden asla da bulamayacağım. Bu işler hep karışır. Ama bunu seni incitmek için yapmadılar ve eminim ki sen de benim *aylardır* gördüğüm gibi dün gece bunu yüzlerinde gördün! Sarhoş ol ya da olma, bunu *gördüğünü* biliyorum ve *kendi mürekkebime* bahse *girerim* ki bu yüzden onlarınkinin sende kalmasına izin verdin. Tanrım, üzgünüm ve onları koruduğum için de üzgünüm ama koşullar tersine dönseydi ben de senin için aynısını yapardım."

"Aramızda sır yok, sözlerin, *bana ettiğin lanet yemin!*" Ezeziel kükrer.

"Bu doğru, *benim yeminim*, onların değil. Bu farklı, T. Ona aşık olmayı beklemiyorlardı."

"Sen de aynı şekilde kafadan kontak olduğun için her şey yolunda mı oluyor?"

"Birine aşık olmak ya da değer vermek kafadan sikilmek değildir, seni kör piç, ama bugün domuzun önüne inci atmaktan bıktım. *Seninle* bir dakika daha konuşmayacağım. Öfken kararlarının tek dayanağı olmadığına ve makul bir yetişkin gibi konuşabileceğin bir yere ulaştığında gel beni bul."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Yerini unutuyorsun."

"Benim yerim mi?!" Tyler kükrüyor. "Benim yerim, ben nerede ve ne istersem orasıdır, seni kibirli piç, hem de kendi seçimimle! Bir sıralama olduğuna birlikte karar vermiş olabiliriz ama buna uymak her zaman bizim kararımız olmuştur. Sana sadakatten başka bir şeyle bağlı değiliz. Ve bunu, o lanet uçağa emredildiği gibi kendi *istekleriyle* bindiklerinde hatırlamak isteyebilirsin ... ve biliyor musun, pislik? Hazır elin değmişken -ve madem bizi kulübünü idare etmek için uygun bulmuyorsun- bir süreliğine *kendin* hallet, bakalım bizim yardımımız olmadan nasıl idare edeceksin!"

"Bana uyar, orospu çocuğu!" Ezeziel, ikisi de daha hararetli bir şekilde ileri geri konuşmaya başlamadan önce patlıyor. Ağzına kadar endişeyle dolu bir şekilde eski bir çarşaf takımını kaldırdığımda bir kutuyla karşılaşıyorum. Kutuyu görünce vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve hemen altına çekiliyorum.

"-Bunlar ne?" "-Sen buldun-"

Alain'in mutfak masasının yanında durduğu, gözleri öfkeyle dolu bir görüntü, karışık sesler sürekli etrafımı sararken görüşümü dolduruyor.

"-Merak etme , ben onları ucuza aldım." "-Seni bulduğumda, seni geberteceğim!"

"Delphine," diye fısıldıyor Tyler, kendime geldiğimde, dolabın içinde önümde diz çökmüş olduğunu görüyorum. Ezeziel onun arkasında duruyor, sinmiş olduğum yerden bana bakıyor.

Tyler çılgınca yüzümü tararken ellerim göğsümü ve başımı kapatıyor.

"Ne oldu?" Tyler, kaldırdığım koruyucu elleri nazikçe avuçlayıp indirmeden önce dolabı karıştırarak soruyor. "Lütfen," diyor Tyler, "lütfen konuş benimle."

Sonunda mırıldanmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum. "Ne oldu?"

"ığlık atmaya başladın," diye mırıldanıyor Ezeziel arkasından, itirafı her ikisinin de ifadeleri gibi perili.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum alçak sesle, "*Burada hiçbir şey istemiyorum. Asker, lütfen beni buradan çıkar.*" Korku dolu bir çığlık atmadan önce inliyorum. On yıl ya da daha uzun bir süredir ilk kez Ezeziel'in önünde atlıyorum, Tyler beni göğsüne bastırıp birkaç saniye tutarken, patlamam karşısında ağzı açık kalıyor.

"Tanrım, çok kötü titriyorsun," diye fısıldıyor Tyler. "Seni tuttum, hadi gidelim."

Tyler beni ayağa kaldırıyor ve her hareketimizi dikkatle izleyen Ezeziel'in yanından geçiyoruz. Tyler bana koridorda rehberlik ediyor ve koridorun sonunda durup şaşkın yeğenime bakıyor.

"Dediğim gibi, kardeşim. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve konuşmak istiyorsan daha sonra konuşabiliriz."

Ezeziel onu tamamen görmezden geliyor, gözlerini bana dikmiş.

"Tatie. . . iyi misin?" O az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken, ben de içime hücum eden duygularla boğuşurken, onun şaşkınlığı kalbimi sıkıştırıyor. Normalde, geri çekilir, izole olur ve uyurmak, bastırmak için yudumlardım. Beni böyle bir durumda görmesini engellemek için ama artık böyle bir lüksüm yok. Ayıklığımın tek gerçek bedeli. Yalnızca ödemek istediğim bir bedel.

"Ben iyi olacağım. Sadece bu lanet evden çıkmam gerekiyor," dediğimde kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Artık burada yaşamıyorum," diye aceleyle açıklıyorum. "Seninle konuşmak istiyorum," diyorum ona, "ama belki bugün olmaz, tamam mı?"

Dolabımın içine bakmadan önce kapı aralığında oyalanıyor ve ben ona hitap ederken sıkıntımın kaynağını aradığını biliyorum.

"Ezekiel, *bırak onu*," diye emrediyorum onun iyi bildiği bir ses tonuyla, kesin bir emir. "Kapıyı kapat... bu *benim* halletmem gereken bir mesele ve hazır olduğumda halledeceğim. Bu senin için değil. Ben ..." *seni bundan çok uzun süre korudum*. "Kapıyı kapat."

Başını sallıyor, sorduğum gibi kapıyı kapatıyor, tekrar konuşurken olanlardan kafası karışıyor. "Burada *yaşamıyor* musun?" "Hayır, kendimi tüm zehirlerden arındırdım," diye nefes veriyorum. "Lütfen olmak DİKKATLİ içinyap ve Aynı şekilde. Öfke o a çok tehlikeli bir zehir. Yaralı olduğunu biliyorum, ama lütfen Jean Dominic ve Sean'ı hatırlayın."

"Ne zamandır burada *yaşıyorsun*?" diye soruyor, nedenime sağır, kaybolmuş bir adam gibi dururken ondan sızan acı açıkça görülüyor. Ona gitme isteğim güçleniyor ama bunun için kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum.

"Neredeyse bir ay boyunca telefonuna cevap vermezsen böyle olur," diye tersliyor Tyler.

Yeğenime dönüp bakmadan önce, "Kes şunu Asker," diye nazikçe azarlıyorum. Kısa bir an için, Fransa'dan ayrılmadan bir gün önce beni Celine'in ayaklarının dibinde el sallayarak uğurlayan çocuğu görüyorum.

"*Au revoir, Tatie!*" "*Au revoir, Ézéchiél.*"

"Ben sana geleceğim. Yakında konuşacağız, tamam mı?"

Ezekiel bana yavaşça başını sallıyor, olanlardan dolayı tamamen şaşkın. Hemen ardından Tyler beni evden çıkarıp kamyonetinin kabinine götürüyor.

Tyler kontağı çevirdiğinde aceleyle "Alain'i gördüm," diye itiraf ediyorum ve onun hevesle beni aradığını görmek için bakıyorum. "Onu açıkça gördüm. *O gece*. Bana doğru geldiğini gördüm." Tekrar titremeye başlıyorum. "Öfkesini gördüm. Gözlerinde ölümümü gördüm."

Tyler yutkunuyor ve başını sallıyor. "Annemi arayıp bizi evde karşılamasını söyleyeceğim," diye fısıldıyor ve kalçamı avuçlayıp beni koltuğa doğru kaydırıyor. "Bana tutun General ve sakın bırakma."

Yüzümü göğsüne dayayıp rahatlatıcı kokusunu içime çekerek meyve bahçesine dönerken yol boyunca kendimi bırakmıyorum.

Bölüm Kırk Üç

DELPHINE

Son yastığı da kutusundan çıkarıp kanepenin üzerindeki sete ekledikten sonra gururla evin etrafına bakarken kuşlar açık pencerelerden sabah şarkılarını söylüyor. Son zamanlarda sadece cüzdanımı açmakla kalmadım, aynı zamanda dekorasyona da bir servet harcadım. Rüyalarımda kendimi hiçbir zaman bir dekoratör olarak görmedim. Ama Charlie'nin -Barrett'in kız arkadaşı- özenle seçmeme yardım ettiği mobilyalara bakarken heyecanlanmadan edemiyorum. Dört yaşındaki oğlu Elijah sürekli kalçasına yapışmış olsa da evi rekor bir sürede hazırladık.

Sadece beş hafta geçti ve bitti. Evin kendisi ve her bir odasından görünen manzara ancak en çılgın rüyalarımda görebileceğim bir manzara. Tyler'ın bana hediye ettiği gece ön bahçede kamp kurduğumuzdan beri beni her gün gülümseten bir manzara. Ertesi sabah uyandığımda geleceğimde yaşıyordum ve arazinin manzarası sadece askerimin nefes kesici gülümsemesiyle geride kalmıştı. Güneş doğarken ona olan hislerimi itiraf etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunun yerine, kendimi burayı ikimiz için de akla gelebilecek her türlü konfora sahip gerçek bir ev haline getirmekle görevlendirdim.

Bir vadinin dibinde inşa edilen ev, çevredeki tepelerin ve meyve bahçesinin büyük bir kısmının muhteşem manzarasını sunuyor. Küçük olmasına ve yatak odalarının küçük olmasına rağmen, Tyler ve beni çok rahat bir şekilde barındırarak bize mükemmel bir şekilde uyuyor.

Tyler'ın tasarladığı mutfak benim için bir rüya. Her ikisi de açık mavi renkte olan ve dönemi anımsatan buzdolabı ve ocak ile on dokuz ellili yıllardan birini yansıtıyor. Seçtiğim koyu su rengi kanepe ve taba rengi sandalyeler mutfakla mükemmel bir uyum sağlıyor.

Tasarımcı kırmızı yastıklar ve diğer dekorlarla eski moda görünümü modern konforla bir arada tutuyor. Üç odadan en büyüğü olan yatak odam Tyler tarafından koyu laciverte boyandı. Onunla birlikte altın rengi ve düz beyaz vurgular seçtim.

Yataklarımız için sadece en iyi nevresimleri seçtim, böylece her gece bulutların üzerinde uyuyormuşuz gibi hissediyoruz. Sadece son haftalarda bulutlarımızı birleştirme ihtiyacı hissettim. Geceleri, koridorun karşısındaki açık kapıdan onun yatak odasına bakıyorum; siyah boxer külotundan başka bir şey giymeden uyuyor - çoğu gece çarşaflarının üstünde. O gecelerde onun için yanıp tutuşuyorum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, bir yandan da beni can evimden vurduğu gece bana attığı bakışları hatırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sadece bir kez olsun gözlerini açması ve o gözlerin bir zamanlar benim için taşıdığı uzun zamandır kayıp olan ateşi barındırması umuduyla muhteşem askerime sürekli bakıyorum.

Tyler'ın traktörü yaklaştığında ve aniden kesildiğinde, ona bir bardak almak için kısa süre önce kırmızı çizgili kağıtla kapladığım dolabı açmak için acele ederek beklentiyle doluyorum. Bardağı tezgâhın üzerine koyarken, mutfak penceresinden hafif bir esinti içeri giriyor, geçip giden yaz sıcağı hızla yaklaşmakta olan sonbaharın bir ipucuyla karışarak yüzümde uçuşuyor.

Saniyeler sonra, askerim fırtınalı kapıdan verandada beliriyor, gömleksiz ve ter içinde, üzerinde hafif kamuflaj pantolonu ve denizci botlarından başka bir şey yok. Kapı açıldığında, gamzesinin patlamasıyla beni selamlarken künyesi güneşin parıltısını yakalıyor. Güneşte geçirdiği uzun günlerden ve araziye çevreleyen toprakları ekip biçme çabalarından dolayı kararmış teninin her damlasını içime çekerken, arzunun beni sarmasına engel olamıyorum. Ezeziel için bitmek bilmeyen ayak işlerini yapmadığı zamanlarda yorulmak bilmeden çalıştığı bir başarı. Ezeziel şu anda Tyler'ı cezalandırmak için kasıtlı olarak yerin dibine sokuyor gibi görünüyor. Şimdiye kadar ağzımı açmadığım bir konu.

Dom ve Sean için ceza süresinin bugün başlaması bana acı verse de, Ezeziel'in incinmişliği ve öfkesi bunu yerine getirme konusundaki kararlılığından belli oluyor. Tyler gibi ben de bu meseleyi müdahale etmeden kendi başlarına çözmelerine izin verdim. Bunun yerine zamanımı kendimi onararak ve yeni hayatım için çaba sarf ederek geçiriyorum ki gelecekte bir noktada ihtiyaç duyulursa yeğenlerime yardım edebileyim.

En sevdiği içeceği -ağır şekerli buzlu çay- doldurup mutfakta benimle buluştuğunda ona doğru iterken Tyler içeri giriyor.

"Burası harika görünüyor, General," diyor, bardağı alırken oturma odasını ve mutfağı gözden geçiriyor.

"Teşekkür ederim. Sanırım bitirmek üzereyim," diyorum ellerim kalçalarımdaya. "Artık yapacak fazla bir şey yok."

"Yapacak çok şey var." Çayını uzun yudumlarla içmeden önce göz kırpmıyor. Onu tepeden tırnağa süzerken bardağını tekrar dolduruyorum. "Sanırım çimlerin çoğunu halletmiş olabilirim."

"Asker, bu evde kızlarla yatmak ister misin?" Taşındığımızdan beri aklımı kurcalayan soruyu ağzımdan geçiriyorum.

Tyler uzun bir ısıklık çalmadan önce ağzını hafifçe aralıyor ve çayının içindeki buza bakıyor. "Bu sabahın sekizinde yapacağımızı düşündüğüm bir konuşma değil." Başını iki yana sallıyor. "Bu işi size bırakıyorum, General Brash."

"Bu adil bir soru." Omuz silkiyorum, karnıma korku çökerken bu jestin hiçbir kısmını hissetmiyorum. "Sen erkeksin." Yutkunuyorum. "Çok yakışıklı bir adam, sahip olmak istemesi gereken .

. ." İma ettiğimi anlaması için elimi sallıyorum. "Ne var?" Meydan okurcasına kaşlarını çatıyor.

"Oh, dur, Asker . . *amcık*," diye açık açık söylüyorum, bu da bana ağzının hınzırca kıvrılmasını kazandırıyor. Dilini alt dudağında gezdirmeden önce uzun bir yudum daha alıyor ve gözlerim onu takip ediyor.

"Benim am ihtiyacım hakkında ne düşünüyorsun, Delphine?"

"Merak ediyorum. Merak edemez miyim?" Yalan söyledim. "Burada yaşıyorsun. Bir noktada buraya kız getirmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Bir kural falan koyalım mı?"

"Bugünlerde oldukça sıkıcıyım." Bardağını yudumlamadan önce yine sırtıyor. "*Aylarca porno* film müziği çalan bir öğrenci yurdundan yeni kaçtığımı düşünürsek, tuhaf oda arkadaşı olayına ya da oda arkadaşı olmaya henüz pek hevesli değilim. O yüzden, dışarı çıkıp *sik* avlamak istersen bir kural koyalım mı?" Sözleri tanımlanması zor bir keskinlik taşıyor. "Sanırım şansın yaver giderse ... kapıya bir çorap bırakmayı unutma," diye kıkırdıyor.

"Ne için?"

Kaşlarını çatıyor. "Oda arkadaşına biriyle yattığını haber vermek için bir işaret."

"Gerçek bu mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kapıda bir çorap. Neden sadece söylemiyorsun?"

"Bu gizli bir sinyal." Göz kırpıyor. "Hiç '*sock it to me*' deyimini duydun mu?"

"Benimle taşak geçiyorsun," diye çıkıştım. "Ciddi bir tartışma yapmaya çalışıyorum."

"Kuku hakkında mı?" Yine gülüyor. "Ve hayır, seninle taşak geçmiyorum." Savunmak için avucunu kaldırıyor. "Ben ciddiyim. Bu bir şey."

"Peki." İçimi çektim. "Kapıda bir çorap arayacağım ve sonra öğreneceğim." Yutkunuyorum. "Sevişiyorsun."

"Rahat ol, ben bir beyefendiyim. Bu konular hakkında gerçekten konuşmam ya da başkalarının bilmesi için sergilemem."

"Tamam." Konuşurken güç almak için tezgâhı kısa bir süre avuçluyorum, gözlerimi aşağıda tutuyorum. "Ama belki, bir kızı becermek istiyorsan, bana söylemen yeterli." Sert bir nefes üflüyorum.

"Sana haber vereceğimden emin olabilirsin," diyor bardağını yanımda yudumlarken. Gözlerini indirdiğini, gülümseyerek başını salladığını, muhteşem, kıvrık kirpiklerinin muhteşem yanaklarında uçtuğunu ve muhteşem sırtışının benimle alay ettiğini görmek için dönüyorum.

Bu kadar kendini beğenmiş olduğu için onu tokatlamak istesem de, içimi kemiren lanet olası şehvet beni dolduruyor. Kendime geldikçe hayal kırıklığım ve arzum artıyor olsa da bir adım atıp kollarımı ona doluyorum. Onu sıkıca kavradığımda kolları şaşkınlıkla açılıyor, yanağım güneş rengi teninde ısınıyor.

"Vay canına, General," diye fısıldadı, bardağını tezgâha bırakıp bana sarıldı, "bu çok sinsi bir saldırıydı."

"Özür dilerim, sadece. Sen benim hayatımı değıştirdin. Bu evi, bu hayali." Sık sık savaşmak zorunda kaldığım aptal gözyaşlarımla savaşıyorum, çoğunlukla bu günlerde başka herhangi bir duygudan ziyade *minnettarlıktan* kaynaklanıyor. "Sen inanılmaz bir adamsın Tyler."

Geri çekilerek, kalbinin bulunduğu tenine uzun bir öpücük konduruyorum ve bir zamanlar benim olduğu gerçeğinin yasını tutarken onun gerildiğini hissediyorum. İçimde bir yer olabilir ama bir zamanlar sahip olduğum yeri asla geri alamayabilirim, kalbim şimdi o yeri geri almaya çalışmam için *bana* yalvarsa bile. Belki de hayallerimin bu kısmı gerçekleşmeyecek. Bunu kabullenmeye çalışırken, cesurca yukarı bakıyorum ve dostluğu, sevgiyi görüyorum, ama gözlerimi çekip bırakmadan önce hiçbir arzu belirtisi yok.

"Gitmem gerek," dedim ona. "Bir randevum var."

Başını sallıyor, davranışından dolayı kafası karışmış gibi görünüyor, ama bunun yapmacık olduğundan giderek daha fazla şüphelenmeye başlıyorum. Ona uzun uzun bakıyorum, gözlerimle telkinlerde bulunuyorum, ondan bu bakışı geri istemek için aklıma gelen her şeyi yapıyorum. Artık arzuya karşılık vermediği için bilerek görmezden geldiğine inanmaya başladığım jestler. Haftalar önce duşta yaptığı horoz selamı sadece bir kadının dokunuşunun sonucu olabilirdi - *bu* kadının değil. Söylediklerimi görmezden geldiği her gün, kendimi bir zamanlar sahip olduğumuz ateşin bir kısmını yaratacak bir çıra bulmak için daha çaresiz buluyorum - gerçek hayalimi elde edebileceğim herhangi bir kıvılcım işareti için.

Daha önce görmeme izin verilmeyen bir rüya. Düşünmek ya da Konuş. Gördüğüm için utanç duyduğum bir rüya. Ve şimdi yapabildiğime göre, eğer sevgim karşılık bulursa, kendimi yalnız hissedeceğim. At

Aynı zamanda, askerimin neden bu kadar çaba sarf ettiğini merak ediyorum.

Neden sadece bir arkadaş için bunca zahmete gireyim? Ancak, Tyler'ın nasıl bir adam olduğunu bildiğim için böyle davranıyor olabileceğimi de itiraf etmeliyim. Ama onun sevgisini *hissediyorum*. Bana her gün dokunuyor. Yine de, yanağıma dokunan bir parmak fısıltısı ya da sırtıma koyduğu güven verici avuç içi beni giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrattıyor. Elimi tutuyor ama daha fazlası yok. Tobias haftalar önce bizden bahsettiğinden beri mesafesi daha da belirginleşti, belki de bu yüzden dokunuşları kısalıyor.

"Çimleri bitirdikten sonra" -Tyler düşüncelerimi bölüp bardağını tezgâhtan alıyor- "Dom ve Sean'la birlikte evi boşaltmak için nakliyecilerle buluşmadan önce birkaç dakikalığına Elma Festivali'ne uğrayacağım." Başını sallıyor, sesi acı dolu. "Bugün gidiyorlar."

Başımı salladım. "Biliyorum. Dün vedalaştım. Üzgünüm, Asker. Dom'un durumu iyi değil," diye rapor verdim.

"Evet, biliyorum," diye onaylıyor, ikimiz de Ezekeil'in kararından memnun olmayan bakışlarımızı paylaşıırken.

"Gitmem gerek." Çantamı omuzladım. "Sonra görüşürüz."

Kapıya yöneldiğimde alay edercesine arkamdan "Görüşürüz ev arkadaşım," diye sesleniyor. "Dışarı çıkarken çorap almayı unutma," diye kıkırdıyor, gülüşünü kesmek için kapıyı sertçe kapattığımda.

Çünkü benim için hiç komik değil. Azıcık bile değil. Tıpkı kızlar hakkındaki ilk konuşmamızın eğlenceli olmaması gibi, ama o bundan zevk alıyor gibiydi. Sanki dile getirmemi reddettiği gerçek duygularımı biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir tatmin. O zaman artık ona olan arzumu hissetmiş, *görmüş* olması gerektiğini anlıyorum ve bunun bir ceza olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Şimdi kendimi cezalandırılmış hissediyorum. Tatmin olmalıyım. Bu rüyayı yaşayabilmem için katlandığı mesafeden çok daha fazla tatmin olmalıyım. Benim için çok şey yaptı. Bu bakışları talep etmek

mümkün değil. Kalbini geri istemek imkânsız ve bencilce olabilir. Sedan arabama doğru yürürken, açık arabamın camından çantamı koltuğuma bırakıyorum. Eve dönüp baktığımda, Tyler'ın şık yüz hatlarını ve çenesini daha da keskinleştiren kasketini indirdiği sırada gözleriyle karşılaşıyorum.

Lanet olsun. Merde. Lanet olsun. Tanrı yardımcım olsun.

"Kemerini bağla, birazdan görüşürüz." Göz kırıyor ve traktörüne doğru yürürken onu görünce neredeyse yüzümü yelpazeleyecektim.

Yakında bir kadın ortaya çıkacak ve dokunma, sahip olma, sevme ihtiyacıyla körleştığım adamı sahiplenmeye çalışacak ve bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.

Traktöre binişini izlerken, bir zamanlar bana attığı o ateşli bakışın bir kısmını geri kazanmaya çalışma azmim artıyor. Ondan bu özlemde tamamen yalnız olmadığımı ya da hayallerimin geri kalanını tamamen bırakmam gerektiğini söyleyen *bir şey* almak için - bu gerçeklik yıkıcı. Omuzlarımı dikleştirerek ve *beni* tekrar *görmesi* için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlı bir şekilde sedanıma binip kontağı çeviriyorum. O traktörüyle yola çıkarken, *bu savaşın* vermem gereken en önemli savaş olduğuna karar veriyorum çünkü gerçekten istediğim gelecek *tüm* askerlerime sahip olmayı içeriyor.

Yatak odamızın kapısında sonsuza dek lanet bir çorapla.

* * *

Kapıdan içeri girdiğimde yüksek sesli bir zil çalıyor ve donup kalıyorum, tüm gözler beni merakla taramaya başlayan dükkândaki kadınlara kayıyor.

Ne düşünüyordum ki?

Kapıda tereddüt ederken kaçma ihtiyacı beni ele geçiriyor.

"Delphine!" Layla dükkânın arka tarafındaki kapıdan kafasını uzatarak bağılıyor.

Merde.

Ayrılmayı düşünürken bile Layla uzun adımlarla bana doğru geliyor; ne kadar güzel bir kız. Uzun boylu ve yaz güneşinden bronzlaşmış, *Beauty Mark* önlüğünün etrafına bağlanmış kuşakla vurgulanan kıvrımlarını saran askılı bir elbise giyiyor. Uzun, açık sarı saçları güzel dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor. O yaklaşırken tüm bunları gözümün önüne getiriyorum.

"Aldırma onlara," diye fısıldıyor ve dirseğimden tutarak beni kendi istasyonuna doğru yönlendiriyor. "İtiraf etmeliyim ki" diyor, plastik bir pelerin çıkarıp boynuma takmadan önce, "Randevu takviminde adını gördüğümde şaşırdım ama iyi anlamda."

Ben konuşurken gözleri aynada benimkilere hükmediyor. endişemle savaşmak. "Bana buranın ikinci dükkânınız olduğu söylendi. Çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Evet, öyle. Ana Cadde'deki bu mekânı birkaç hafta önce açtık ve gördüğünüz gibi işler patlıyor." O konuşurken cadde tarafındaki camdan, hemen dışında düzenlenen Elma Festivali nedeniyle Ana Cadde'de oluşan yaya trafiğine bakıyorum. "Dışarıdaki ya da içerideki trafiğin sizi ya da onların böcek gözlerini korkutmasına izin vermeyin," diye sesini yükselterek etrafımızı saran kadınlara sesleniyor. "Kısa süre içinde bir saçmalık hakkında tavuklar gibi gıdıklamaya başlayacaklar."

Başımı sallayarak gözlerimi yansıtmama dikiyorum. Layla istasyonundaki küçük tezgâhın önüne tüneyip kollarını kavuştururken, saçlarımdaki beyazların yanı sıra ten rengimi de fark ediyorum.

"Peki, bugün ne yapıyoruz?"

"Her şeyi," diyorum kaşlarını çatarak. "Griyi çıkarmak istiyorum."

"Tamam, kesinlikle bir renk. Biraz daha sağlıklı hale getirmek için kesmeye ne dersiniz?"

Aşağılanma tehdidi altında isteğim üzerinde düşünüyorum. Sonunda omuz silkerek "Boş ver," diyorum. "Yüzümün *bu kadar yaşlı* görünmemesi için yardım edebilir misin?"

"Kelimelerin kıyıcısı değil. Bayıldım," diye gülüyor ve eğiliyor. "Tatlım, hızlı aramada küçük bir kız var."

Gençlik dolu sihirli iğneler sadece kırıksıklıkları gidermekle kalmaz, aynı zamanda yüzünüzü biraz dolgunlaştırarak yıllarınızı alır ve neredeyse *acısızdır*."

"Güzel." Başımı salladım. "Yapabileceğimiz her şeyi istiyorum ama yine de *benim* gibi görün."

"Seni yakaladım." Saçımı okşamaya başlarken göz kırptı.
"Ördek dudak yok."

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Ördek gibi dudak yok."

"Biliyorsun, ben yapıyorum." Ben onu incelerken yüzünü işaret ediyor. "Bunu doğal tutuyorum."

"Oh, o zaman, oui." Ben coşkuyla başımı sallıyorum.

"Tıpkı senin yaptığın gibi.
Lütfen."

"Onu hemen arayacağım. Sadece birkaç kapı ötede. Ben arka tarafa gidip bize biraz renk hazırlayacağım."

Uzaklaşmaya başlarken kolunu hafifçe kavıyorum ve kelimeler dilimde ölürken endişeyle bana bakıyor. O da bunu hissediyor gibi, ifadesi yumuşuyor. "Kendini güzel hissetmek ve güzel görünmek istiyorsun, değil mi? Etrafına bir bak," diye ısrar ediyor ve ben de bakıyorum, çok kısa bir süre için. "Bu salondaki her kadın aynı şeyi istiyor, sana söz veriyorum. Benim işim bu ve *seninle birlikte bunun için yaşıyorum*, bu yüzden bana güvenmek için elinden geleni yapacak mısın?"

Aptal gözyaşlarım tehdit ederken bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Oui. Evet. Lütfen, yardım etmek için yapabileceğiniz her şeyi yapın."

"Oh, tatlım. Bu salon tam hizmet veriyor, bu yüzden çok şey yapabilirim." Bana güven veren bir göz kırptı. "Hemen döneceğim."

Birkaç saat sonra nemlendirildim, keselendim ve ardından vakum gibi görünen bir buhar makinesiyle yüzüm tekrar nemlendirildi. Dudaklarım, çenem, kaşlarım ve Layla'nın deyimiyle 'kadınsı yerlerim' ağda yapıldıktan sonra sihirli iğnelerle birkaç kez dürtüldüm. Tam olarak acısız olmayan ama şeytan ağdasından çok daha az acı veren iğneler. Layla'nın bana yedi kırk yedi uçağında rehberlik edebileceğine yemin ettiği bir ağda işi. Layla metaforu açıklarken salonun arka odasında ikimiz de sırtlanlar gibi gülüyorduk

yeni iniş şeridim hakkında. Birkaç savaştan çıkmış gibi hissetsem de, Layla'nın saç derime yaptığı nazik masaj ve ikinci nem parlatici uygulaması umabileceğim en iyi teselli oldu.

"Özel bir kadın olduğunu biliyorum Delphine," diye *fısıldıyor*, etrafımızdaki sandalyelerde oturan kadınlar tavuk gibi gıdaklıyor. "Ama bugün buraya neden geldiğinizi sorabilir miyim?"

Nedenler üzerinde düşündüm ve ona gerçeğin bir kısmını söyledim. "Birkaç sebep var. Birincisi, *çok* uzun zamandır kendime bakmadım," diyorum ona. "I-" Konuşmamda bocalıyorum ve onun fısıltıları beni sakinleştiriyor.

"Geçmişinde bir adam seni kirletti mi?" diye soruyor.

"Oui. Eski kocam, Alain. Çok manipülatif, istismarcı bir *narsistti*." Regina'nın sözlerini kullanıyorum. "Neredeyse beni öldürüyordu."

"Tanrım," diye *fısıldıyor*, kafa derime dokunuşu daha nazik hale geliyor. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

"Sonra, güzel olmak istemedim. Dikkat çekmek için giyinmedim. Erkekleri uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama şimdi." Tyler'ı, bir zamanlar bana nasıl baktığını düşünüyorum ve o bakışı geri kazanma isteğiyle gözlerim doluyor. "İstiyorum." Duygularım beni tehdit ederken yutkunuyorum. "Özür dilerim. Terapiye başladığımdan ve içkiyi bıraktığımdan beri çok duygusalım."

"Sorun değil tatlım, bu konuda konuşmak zorunda değilsin" diye beni teselli ediyor.

"Hayır, çok uzun yıllar sessiz kaldım *Layla-çok* uzun yıllar. Şu anda beni rahatsız eden pek çok şey yapıyorum," diye açıklıyorum. "Terapi benim için çok ama çok rahatsız edici ama daha fazla konuşmama yardımcı oldu. Sana anlatmak istiyorum, sadece bunu çok fazla duyguya kapılmadan yapmak için zamana ihtiyacım var."

"Peki, bunu senin için biraz daha kolaylaştırmama ne dersin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Denny'den önce, doğru kişi olduğunu düşündüğüm bir pislikle çıkmıştım. Muhteşem ve zeki biriydi ve onu gerçekten sevmiştim. Gençken zor zamanlar geçirdi.

çoğumuz. Gerçekten daha iyi bir adam olmak istiyordu ama şeytanlarıyla olan savaşını kaybetti ve bana bok gibi davranmaya başladı. Uyuşturucuya bulaştı, onu aldatırken yakaladım, tam bir bok gösterisiydi ve ben buna *çok uzun süre* katlandım." Omuzlarım gevşerken suyu kafa derime yaklaştırıyor, dokunuşu şefkatli. "Hem görünen hem de görünmeyen yaralar bıraktı," diye devam ediyor, anılarında kaybolmuş gibi parmaklarını duraklatıyor. "Ama sonra Denny çıkageldi ve beni severek sağlığıma kavuşturdu. Benim de onun için aynı şeyi yaptığıma yemin ediyor. Birbirimize biraz bağımlıyız. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Peki." Sihirli parmakları kafa derime masaj yapmaya devam ediyor. "Bir ilişkide bunun sağlıklı olmadığını söylüyorlar ama-"

"*Çok ama çok* sağlıklı görünüyorsun Layla."

"Kesinlikle." diye gülümsüyor. "Gelişiyorum ve hiç olmadığım kadar mutluyum. Nişanlım çoğu gün huysuz bir pislik olsa da *bana* altın gibi davranıyor. Beni şiddetle koruyor, gülünç derecede kıskanıyor ve bazen bu beni çıldırtıyor. Ama yaşadıklarımın sonra, sahiplenici olması beni güvende hissettiriyor. Bu yüzden, açıkçası, birbirimize bu kadar ihtiyacımız olması umurumda bile değil."

"Sıçan kıcı," diye gülüyorum ve o da sırıtıyor. "Bunu sevdim." Dudağımı ısıriyorum. "Peki Denny'nin seni aynı şekilde incitmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye kolayca cevap veriyor. "Bilmiyorum." Duraksıyor, başımın şampuan kabında kaldığı yerden bana bakıyor. "Bunu bilemeyiz Delphine. Daha iyi bilmek için kendimize güvenmek zorundayız ve işin korkutucu kısmı da bu. Ama aradan uzun zaman geçti ve ben genç halimi o zor istismar yıllarına katlandığım için affettim. Genç Layla sadece sevilme istiyordu."

"Terapide her gün yapmaya çalıştığım şey bu. Genç Delphine'i affet."

"Bu, ona duygusal ve fiziksel olarak yeniden bakmaya yardımcı olmak için çok iyi bir adım. Bunu yaptığınıza memnunum. Ama söylememe izin verirsiniz." Eğildi, sesi zorlukla

fısıltının üstünde. "Sanırım Tyler'ın erkeklerin en iyisi olduğunu zaten biliyorsunuz ve olabildiğince güvendesiniz."

İtirafı karşısında gözlerim büyüdü.

"Üzgünüm tatlım, ama ben bir ana tavuğum ve hoşlarına gitsin ya da gitmesin her kuşun kişisel işlerinden haberdar olmaya özen gösteririm. Onlar bana karşı ne kadar korumacıysa ben de onlara karşı o kadar korumacıyım. Ama bu bilgiyi mürekkepli birinden almadım. Yıllar önce bir gün ikinizi birlikte görmüştüm. Bir dondurma standındaydınız. İkinizi sırada gördüğümde otoparka yeni girmiştim. Başınızı çevirdiğinizde size nasıl baktığınızı gördüm. Tyler'ı yıllardır tanıyordum ve o bakışı hiç görmemiştim. O yüzden izlemeye devam ettim," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde. "Çok geçmeden *senin de ona nasıl baktığını* gördüm. Birbirinize aşık olduğunuzu *çok net görebiliyordum*."

Ben bu kadar açık olduğumuz için irkilirken o omuz silkiyor.

"Ne yazık ki, böyle bir yerde yaşamamanın bedellerinden biri de bu.

Küçük bir kasaba, ama siz ikinizin görüntüsü bende kalıcı bir etki bıraktı. Özellikle de sizi. Çok güzel ve mutlu görünüyordunuz. Hatta açık mavi, küçük askılı bir elbise giydiğinizi bile hatırlıyorum."

Onun itirafı karşısında gözlerim yaşardı. "Artık onun gibi görünmüyorum." Uzun bir nefes veriyorum. "Uzun süre boyunca insanların bana söylediği gibi güzel bir kadın olmayı hiç istemedim. Şimdi ironik. Tek istediğim yine ona biraz benzemek. Yani"-Başımı sallayarak ve yüzümü avuçlayarak irkiliyorum-"Ben bir embesilim."

"Hayır, tatlım, değilsin," diye fısıldıyor, elimi nazikçe çekerek. "Onu geri istiyorsun, kendin için ve belki de ondan?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, boynum ısınıyor. "Hem de çok."

Bana göz kırpmıyor. "Düşündüğün kadar ileri gitmiş değilsin. Bana gelmeye devam et, ziyaretler arasında biraz daha kilo al ve söz veriyorum farkı göreceksin. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyorum, göğsümde umut ışığı yanıyor.

Yüzümü tarıyor. "Ama ikimiz de Tyler'ın gözleriyle sevmediğini biliyoruz, Delphine."

"Evet. Biliyorum."

Suyu durduran Layla, üstümdeki lavabonun arkasındaki dolaptan bir havlu çekip ellerini kuruladıktan sonra birkaç adım atarak önümde durdu. Vücuduyla beni meraklı gözlerden koruyarak iki elimi de kavıyor.

"Hâlâ çok güzelsin Delphine. Tam etkisini göstermesi birkaç hafta alacak ama şimdiden biraz etkisini göstermeye başladığını söyleyebilirim." Gözleri ışıldarken gülümsemesi büyüyor. "Burada işimiz bittikten sonra, arkadaşım Tessa'nın sahibi olduğu küçük bir elbise dükkânı olan Retro Stitch'e gideceğiz. Son rengi için bana borcu var ve bu yüzden sana başka bir mavi elbise bulacağız. Sonra sen ve ben *birlikte* pedikür yaptıracağız çünkü benim de biraz şefkatli bakıma ihtiyacım var.

"Bu çok fazla," diyorum. "Çok fazla çaba-"

"Tatlım, bu yeterli değil. Senin ve benim gibi kızlar, gerekli gördüğümüz her şekilde gücümüzü geri almayı *kendimize borçluyuz*. Bugün yapacağın şey bu. Dediğim gibi, ben böyle şeyler *için yaşıyorum*, hadi birlikte biraz çılgınlık yapalım. Bunu bir gün mü yapalım? Söz veriyorum, senin için olduğu kadar benim için de eğlenceli olacak."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım dökülürken duygularım konusunda kendimi mahcup hissediyorum.

"Bu gözyaşlarını iyiye işaret olarak kabul edeceğim," diyor ve beni ayağa kaldırıp istasyonuna geri götürmeden önce gözlerimin altından fırçalıyor.

"Evet, çok iyi türdendirler." Burnumu çekiyorum ve koltuğa otururken gülümsüyorum.

"Çok heyecanlıyım." Heyecanım arttıkça bana göz kırpmıyor ve ben de bunu kabul ediyorum.

"Beni de çok heyecanlandırıyorsun," diyorum ona.

"Güzel, o zaman randevulaştık," diye devam ediyor ve damlayan saçlarımı bir havluyla kavıyor ve havluyu çekmeden önce suyu emmesi için hafifçe başıma bastırıyor. O bunu yaparken, gözleri parlarken yansımama bakakalıyorum.

"Mon Dieu," diyorum *Tanrım*, yüz, ağda ve saç renginin hafif etkisinin farklılıklarına inanamayarak.

"Sana söylemiştim," diye gururla övünüyor. Yeni siyah saçlarımı taramaya başlarken "Modern kozmetolojinin mucizesi ve daha işimiz bitmedi" diye garanti veriyor. Başını aynada benimkinin yanına eğip çenesini omzumun bir santim üzerine koyarken gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor. "Oh, bu gece seni gördüğünde duvarda bir sinek olmak."

Bölüm Kırk Dört

TYLER

DOM VE SEAN garaj yolunda boş boş durmuş, karışık sigaralarından nefes çekerken, nakliyeciler kamyonu çekmeden önce arkasını mandallarken, ülkedeki son birkaç saatlerini yemektirler.

"Ona göz kulak olacaksın," diyor Sean bilmem kaçınıcı kez, ben iç çekip başımı sallarken sigarasından abartılı bir nefes çekiyor.

Dom'un ağzını bıçak açmıyor, yıpranmış bedeninde kardeşinin gazabının her bir zerresini taşıırken aynı şekilde aşırı derecede yanıyor. Bir yanım onlarla birlikte T'nin de ortaya çıkmasını umuyor -muhtemelen son dakikada fikrini ve emirlerini değiştirecek. Öte yandan, Dom ve Sean'a sürgünlerine hazırlanmaları için verdiği son birkaç hafta boyunca Tobias'ın kuşbakışı tavırlarına bizzat katlandıktan sonra, daha iyi biliyorum.

"Bu saçmalığı kabul ediyor olabilirim ama onu gözümün önünden ayırmayacağım. Tek bir gün bile." Dom bana doğru baktı. "Size söz veriyorum," diyorum ikisine de.

"Sence bizi affedecek mi?" Sean soruyor.

"Yapabileceğin en iyi şey o uçağı kaçırmamak. Şu anda tek bildiğim bu, dostum."

Dom sigarasını sallayarak yanımızdan geçerken ikimiz için de bir şeyler söylüyor. "Son bir temizlik yapıp işeyeceğim. Hemen döneceğim."

"Acele et," diye arkasından sesleniyor Sean, "gitmeden önce garaja uğramamız gerekiyor." Sean bana döndü. "Bu arada eşyalarımızı bir yere koyduğunuz için teşekkürler."

"Dom'un işaretlediği kutuları Delphine'e geri koyacağım ve geri kalanını da depoya kaldıracağım. İkiniz de yeni bir başlangıç yapmış olursunuz."

Döndüğünüzde sizin seçiminiz."

Başını sallıyor, gözlerindeki endişeyi tanıyorum ama son iki haftayı bununla barışarak geçirdiği için bunu yüksek sesle dile getirmiyor. Sean beni kendine çekiyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Seni seviyorum kardeşim."

"Dayan dostum. Bu sadece başka bir engel," diyorum ona, "ve o buna değer."

"Evet, öyle," diye kolayca kabul ediyor. "Buna değer amına koyayım." "O zaman git." Nova'sına doğru başımı salladım.

"Ne kadar erken gidersen, ona o kadar çabuk dönebilirsin."

Başını ciddi bir şekilde sallıyor ve bana bakarken onun için üzülüyorum.

"Bütün bunların sorumlusu benim. Üzgünüm Tyler. Üzgünüm, ama onu incitmekten başka bir *pişmanlık* duyamıyorum ve bununla yaşamak da cehennem gibi..." Elini tekrar iyice kabarmış saçlarında gezdiriyor.

"Biliyorum," diyorum, "başın eğik ama çenen dik. Buna geçecek bir kadın için ne kadar çok şeye katlanabileceğine şaşıracaksın."

Ben kıpırdamadan dururken alçak sesle, "Kendi için cehenneme gidip gelen adam söylüyor bunu," diyor. "Seni destekliyorum."

Sean, Dom'un menzil dışında olduğundan emin olmak için beni dürttüğünden emin olmak için konağa bakarken sessiz kalıyorum. "Hadi ama dostum. Hiç merak ettin mi, neden senin ilişkilerini sordum ama bir kere bile aşık olup olmadığını sormadım? Çünkü cevabını biliyordum."

"Ne zaman?" Fısıltıyı zar zor aşarak soruyorum.

"Bir gün mutfak masasının üzerinden ona baktığını gördüm ve anladım. Gün gibi ortadaydı ve bunu nasıl bu kadar iyi sakladığına lanet olsun, neredeyse çok iyi. Beni şüpheye düşürecek kadar iyiydin ama o bakışınla kılık değiştirmiştin. Bakmayan biri bunu asla fark etmeyebilirdi ama ben kardeşlerini fark edecek kadar seven bir adamım."

"Ben de." Sert bir nefes veriyorum, Delphine'e olan sevgimi ne kadar korkunç bir şekilde sakladığımı fark ediyorum.

Yıllardır. Görünüşe göre, *herkes* biliyordu.

"On ay, lanet olsun." Şoför kapısına doğru yürümeden önce beni daha uzun bir kardeş kucaklaşmasına çekiyor, içeri girip Nova'sını çalıştırmadan önce konağa son bir kez bakıyor. Kısa bir an için T'ye ve onun sikik cezasına kızıyorum, kabus gibi ev arkadaşı durumuna rağmen ikisini de şimdiden özlüyorum. Zaten yıllardır ayrıydık ve lanet olası planlarımızın karşılığını yeni alıyoruz. Ama benim için bile bu ceza suça uygun, bu yüzden unutmaya çalışıyorum.

Dom kısa bir süre sonra elinde küçük bir kutuyla evden çıkar ve bana uzattı. "Bunu koridordaki dolapta buldum."

"Benim değil," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Bu senin," diye ısrar ediyor ve omzumu avuçlayarak sarılıyor. "Sanırım ilk taşındığımızda annen bıraktı ve sen de hiç açmadın."

Kutuyu kaptığım gibi ona bakıyorum.

"Onu yakaladım," diye teminat veriyorum, gözlerini indirirken acısını hissediyorum. "Bana bak Dom," diyorum ve bakıyor, ifadesindeki korunmasız acı Tobias'a tekrar kızmama yetiyor. "Onu yakaladım."

Başını sallayıp kısa bir süre konağa bakıyor ve şaşırtıcı bir şekilde beni kucaklamaya yakın bir şey için kendine çekiyor. "Sağ ol kardeşim. Sana borçluyum."

"Ona söylememi istemediğine emin misin?" Geçen ay tam anlamıyla bir kahraman olduğu günü soruyorum ama Dom söz konusu kahramanlığın bu olayda bir rol oynamasını istemediği konusunda ısrarcı. Yaptıklarının Tobias'a onu tasmalamak için daha fazla neden verebileceğinden endişeleniyor. Dom başını sallayarak bunu belirtiyor. Bunun bir süre daha T'den saklayacağım bir sır olduğuna karar veriyorum. Çünkü şu andan itibaren, bugün, siktir et onu ve o bu sırrın içinde değildi.

Onun kuralları.

"Peki," diye iç geçiriyorum. "Sadece acele et," diyorum, beni bırakıp yolcu koltuğuna oturduğunda, ikisini izlemeden önce

çekiliyorlar. Sean'ın motoru, onlar gözden kaybolduktan sonra bile arkalarından uğulduyor.

Gittikleri için göğsüm ağrıyor, içeri giriyorum ve kutuyu açmadan önce mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. İçinde koşularımda giydiğim bir çift spor ayakkabı, birkaç lise yıllığım ve diğer küçük nostalji parçaları var. Özellikle de Delphine'e karşı kazandığım ilk oyundan sakladığım tabur askerlerinden birini çıkardığımda.

Eski telefonum dışında geri kalan eşyalar çoğunlukla ıvır zıvır ama Sidekick'imi görünce biraz sarsıldım. Babamla yüzleşip bir daha dönmek üzere evden ayrıldığım sabah onu komodinin üzerinde şarjda bırakmıştım. Askere alındıktan hemen sonra ormanda geçirdiğim izinden sonra ya da otobüse binmeden önce Georgia'ya yaptığım yolculuktan sonra onu geri alma zahmetine hiç girmedim. Şarj kablosunu açıp fişe takarken sırtıyırım. Üst kata çıkarken, normalde boş olan şehir evinin oturma odasının zeminindeki küçük çöp yığınının bakıyorum. Melankolik ama bu cehennem gibi yaz bittiği için şükrederek kalanları topluyorum ve kutuları bantlıyorum. Saatler sonra, son eşyalarımı aşağı indiğimde, eski telefonumu tezgahın almadan önce konağın ışıklarını kapatıyorum. On dört cevapsız arama ve düzinelerce okunmamış kısa mesaj olduğunu görünce donup kalıyorum.

Delphine'den gelen yayını açtığımda yutkunuyorum ve ekranda ne olduğunu gördüğümde neredeyse dizlerime vuracaktım.

General Half-Pint: Bunu kastetmedim General Half-

Pint: Lütfen geri gel

Onları hangi tarihte gönderdiğini bilmediğim için lanet ediyorum, ama ben ayrıldıktan sonra olduğundan eminim, özellikle de

bir sonrakini oku.

General Half-Pint: Lütfen benimle arkadaş olmayı bırakmayın.

General Half-Pint: Soldeir balık dostunu zlemiyor mu?

General Half-Pint: Sen bana gelene kadar durabilirim.

General Half-Pint: Çok zgnm, lütfen beni geri ağırın

General Half-Pint: Sen git denizciler bana veda etme soru
mar k

General Half-Pint: Plesa bana veda etmeden gitme
kalbimin soderi

General Half-Pint: Plesse sodker çok korktum, her gün
Özür dilerim

General Half-Pint: Gittiğinden beri çok zgn ve
kederliyim, her gün ağlıyorum, nefes alamıyorum solder

General Half-Pint: I geuss you li e to me quest mar

Onun son mesajına bakarken öfkeli gözyaşları çenemi

iziyor. General Half-Pint: Bekleyeceğim

* * *

Düzensiz sürüşümle motorumda ciddi bir aşınma ve yıpranma yarattığımı bildiğimden, öfkeyle araba yolundan aşağıya doğru bir yol açıyorum, çelişkili duygularımla savaşıırken kayalar kamyonetime çarpıyor. Öfke içimi yakıp kavururken, bana onun daha önce yaşadıklarını hatırlatıyor. Onunla yüzleşme ihtiyacı bu hatırlatmalardan daha ağır basıyor. O sabahтан sonra yaşadıklarım her şeyin önüne geçiyor.

Tanrım, gerçekten bunca zamandır bekliyor muydu?

Haftalar önce söylediği sözlerin gerçekliği yüzüme çarpıyor. *"Bana neden mesaj atmadığını ya da geri dönmediğini anlıyorum."*

"Tanrım," diye kısık sesle söylendim, arabayı yanaştırdığımda eski sedanını garaj yolunda park etmiş görünce rahatladım. Verandanın ışığı, özenle yerleştirilmiş diğer fenerleri ve bitkileri aydınlatıyor. Mutfaktan gelen aynı yumuşak ışık, kalbim göğsümde çarparken bana cevaplarımın orada olduğunu işaret ediyor.

Öfkeme yenik düşmüş ve neredeyse *on yıl* gecikmeli olarak aldığım mesajlarla tamamen tükenmiş bir halde, kamyonetimden çıkmak için daha fazla zaman kaybetmedim. Sundurmanın üzerinden, ön kapıdan geçip mutfağa giriyorum. Eşikte beni karşılayan manzara karşısında donup kalıyorum.

Delphine, dondurucu kapağı açık buzdolabının önünde duruyor. Tezgâhta bir sürahi buzlu çay. Ama onu gördüğümde, saçları oniks siyahına dönmüş, omuzlarının üzerinde ipeksi dalgalar halinde uzanıyor, açık mavi bir sundress içinde duruyor, ayakları çıplak, tırnakları boyalı, teni parlıyor, dolgun dudakları renklendirilmiş, beni sersemletiyor.

"Merhaba Asker," diye fısıldıyor muhteşem gümüş gözlerini benimkilere kaldırırken ve yemin ederim yanaklarının ısındığını görüyorum.

"Görünüyorsun ..."

"Bir zamanlar yaptığım gibi değil, biliyorum ama saçımı düzelttim," diye anlatıyor sanki bir balyozla nefesimi kesmiyormuş gibi.

"Çok ... çok güzel," diye mırıldanıyorum, yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, gözleri benimkileri tutuyor, biraz tatminle aydınlanmadan önce uzun saniyeler boyunca arıyor.

"Bu çok ironik," diyor. "Biliyorsun, uzun süre erkeklerin beni fark etmesinden nefret ettim. Onların güzel anlayışı olmaktan nefret ettim ve bugün o kadının bir parçasına benzemek için çok para ödüyorum." Gözleri şişiyor. "Çok pahalıydı ama Layla benim yeni arkadaşım ve '*bayan randevularımız*' olacağı için heyecanlıyım. Bugün çok şey öğrendim. Çok garip ama yüzümde zehir var!" Gülümseyerek yanaklarını işaret ediyor. "Ve" -ayağını uzatıyor- "ayak parmaklarımı beğendin mi?"

Kalbim bir metre ötedeki, bir zamanlar gözlerimle, dudaklarımla ve aletimle taptığım hayale benzeyen kadına doğru çarparken telefonu kotumdan çekiyorum ve eski Sidekick'imi kaldırıyorum, o da endişelenecek bir şey yokmuş gibi bakıyor.

"Eski telefonunu tekrar kullanacak mısın?" Kaşlarını çatı. "Tamam, belki numaraya ihtiyacım olur."

"Tam olarak değil, Delphine." Yüz ifademi incelediğinde tehditkâr bir adım atıyorum, benden yayılan düşmanlık karşısında kafası karışmış gibi görünüyor. "Hayır, *bugün* nihayet cevapsız çağrılarını ve *mesajlarını* aldım. Sekiz lanet yıl sonra."

Bana bakıyor, gözleri düşüyor. "Oh."

"Oh, öyle diyor." İnanmayarak başımı salladım. "Oh? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Uzun saniyeler geçerken yüklü bir nefes üflüyor, nihayet konuşurken gece esintisi mutfak perdelerini kaldırıyor. "Ne söylememi istiyorsun, Asker?"

"Bekleyeceğim," diye mırıldandım. "*Nasıl bekleyeceksin?*"

Gözle görülür bir şekilde titremeye başlarken sessiz kalır.

"Bana bak, lanet olası," diye çıkışıyorum. Baktığında, yaşıran gözlerini benimkilere dikeyor. "Bekle, nasıl, Delphine? Cevap ver bana!"

"Nasıl istediysen öyle."

"Senden nasıl *yapmanı istediğimi*," öyle bir zehirle söylüyorum ki irkiliyor. "Senden nasıl *istedim?* Yani bir kadın olarak mı?"

birlikte ve etrafında bir hayat kurmak istediğim? Her parçamla sevmek ve güvenmek istediğim kadın? Kalbimi teslim etmek? Her fırsatta sevişmek ve becermek? Hayatımın geri kalanında bir erkeğin bir kadınla birlikte olabileceği her şekilde birlikte olmak? *Bu şekilde mi?*"

"Evet," diye cevap veriyor, gümüş gözleri benimkileri tutarken sessiz gözyaşları döktü. "Ama bundan emin değildim Tyler, o zaman da şimdiki kadar emin değildim. Çok karmaşık olduğunu biliyorsun."

"Karmaşık," diye alay ediyorum. "Peki, kesinlikle yardım etmedin

Bunu bir kez olsun karmaşıklaştırmadın, değil mi? Yapmadım.

Sikeyim. Bir kere!" "Asker-"

"Telefonumu değiştirdiğim ya da olanlardan dolayı o kadar incindiğim için Deniz Kuvvetleri'ne gitmeden önce telefonumu almaya zahmet etmediğim hiç aklına geldi mi?"

"Ama senin telefonun var," diye dikkat çekiyor.

"Çünkü *annem* onu saklamak isteyebileceğimi düşündüğü diğer şeylerle birlikte bir kutuya koydu. Çünkü *annem* mesajlaşmalarımızın bu telefonda olduğunu biliyordu çünkü sana teşhis koymaya çalışırken bunları ona göstermiştim."

"Mesajlarımı ona gösterdin mi?"

"Bence asıl noktayı kaçırıyorsun, Delphine!"

"Değilim, Asker. Buzlu çay ister misin?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Delphine!"

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülür.

"Bunca zaman, bunca lanet zaman." Ona ters ters baktım.

"Sen de istedin."

"Bunun ciddi olduğunu biliyorum Soldier, ama gerçekten iyi bir gün geçirdim.

Bunun kötü bir güne dönüşmesini istemiyorum."

"Bu lanet olası mesajları alamadığım için kaç tane *kötü gün* geçirdim biliyor musun? Sekiz yıl boyunca kötü günler geçirdim, Delphine. Sekiz lanet yıl!"

Başını sallıyor. "Özür dilerim. Bunca zaman onları bilerek görmezden geldiğini düşünmüştüm."

"Şey, bu sadece lanet ..." Başımı sallıyorum. "Sekiz yıl, sekiz lanet yıl ve sen benimle konuşmayı bile denemedin!"

"Ama yaptım Asker. Seni aradım ve mesaj attım. Bunu görüyorsun. Sessizliğini senin kararın olarak algıladım. Aramadın. Geri dönmedin."

"Evet, şey, seninle işimi bitirmeye çalışıyordum ve neden biliyor musun?"

"Aramaları ya da mesajları görmedin." Aramızdaki acı hissedilir hale gelirken sesi çatlıyor. Kayıp yıllar, geçen zaman. Eğer bir kez olsun bana söyleyecek kadar cesur olsaydı birlikte geçirebileceğimiz yıllar-

"Beni mi bekledin?" Öfkem onu teselli etme isteğimi bastırıyor, bunun yerine onu sarsmak, içini boşaltmak istiyorum. "Bunca zaman?"

Dudağını ısırtıyor, gözleri doluyor.

"Cevap ver bana," diye bağıriyorum ve tekrar zıplıyor. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Oui."

"Oui," diye tekrarlıyorum, onun sakinliğine inanmayarak ve bundan nefret ederek. Onu görmekten tamamen nefret ediyorum. "Yapamam," diyorum başımı sallayarak. "Bu kadar zaman geçmesine izin verdiğine inanamıyorum. *şimdi* bile bir bok söylemedin!"

"Evime geldiğinde artık bana karşı böyle hisler beslemediğini söylemiştin."

"Evet, tahmin edin ne oldu General," diye alaycı bir şekilde söylendim. "*Love o lanet gün sana yalan* söyledi ve geri döndüğünden beri her *gün* yalan söylüyor, böylece seni geri alabilecek ve tekrar hayatında tutabilecek!"

Bakışlarımla onu tırmıklıyorum, onun görüntüsünü yerken kendime engel olamıyorum. Hâlâ çok zayıf ama muhteşem görünüyor, birlikte olduğumuz zamanlarda taptığım kadına çok benziyor.

Onu inciteceğini bildiğim sözcükleri ısırarak geri çevirirken, kabulüm karşısında gözleri umutla parlıyor. Çünkü bunu istediğini biliyordum ve her özlem dolu bakışını uzaklaştırıyordum.

Bana neler yapabileceğini. Her parçam onun için bu umudu yok *etmek* istiyor, *bunu o kadar çok* istiyor ki. O yutkunurken gerginlik havayı dolduruyor ve gerçek beni hiç özgür bırakmıyor. Aksine, beni boğuyormuş gibi hissettiriyor.

"O sabah," diyorum, fısıldarken bile öfkeyle karışık bir sesle, "bana '*aşk şu anda sana yalan söylüyor*' dedin. Bana yalan söylediğini açıkça söylüyordun."

Dudağını ısırır ve başını sallar. "Evet. Ama lütfen Asker, lütfen bunun için tüm nedenlerimi anla. Senin için iyi olmadığını biliyordum Tyler. Kısmen yalandı ama bir *o kadar da gerçektir*. On iki yaş büyüttüm ve ailemin alay konusuydum; *birçok duygusal* sorunu olan bir alkoliktim. Geleceğini mahvetmek istemedim. Seni geride tutmak istemedim."

"Bil bakalım ne oldu, Delphine," dedim açık bir öfkeyle, "yine birlikteyiz, mesaj *geldi* ya da *gelmedi*, peki bu sana ne anlatıyor?"

"Aşk bana asla yalan söylemedi," diye fısıldıyor, bir damla gözyaşını bastırarak. "Bunu biliyordum Tyler. Kalbimde." Göğsünü avuçluyor. "O gün yalancı olanın ben olduğumu biliyordum." Gözleri benimkilere yalvarıyor ve şu anda içimdeki acıdan dolayı anlayamadığımı söylüyor. "Ama şimdi senin yarattığın bu rüyada birlikteyiz. Sen bir asker olmak için kendi yolunu seçtin, ben de buraya, bu yere zihinsel olarak gelmek için kendi yolumu seçmek zorunda kaldım." Şakağını işaret ediyor. "Ve şimdi buradayım ve bu rüyayı seninle paylaşmak istiyorum." Öne doğru bir adım atıyor. "Seninle her şekilde birlikte olmayı çok istiyorum," diye fısıldıyor, ifadesini sevgi ve umut besliyor.

"Evet, madem bu kadar *korkaksın*, neden sana bir daha kalbimi emanet edeyim ki?!" Dönüp telefonu mutfak duvarına çarpmadan önce sinirleniyorum. Evden çıkarken hıçkırıkları beni takip ediyor, kamyonetimin kabinine girerken çaresizce ismimi söylemesini duymazdan geliyorum. Kantağı çevirdim ve verandada hıçkırığa hıçkırığa ağladığını görmek için yukarı baktım. Taşları tekmelerken adımı haykırıyor

Kalbim geri döndüğümünden beri şüphelendiğim gerçekte çatırdıyor. O savaşı kaybettiğim gün pes etti ve sokağın karşısına geçmedi. Ama öyle bile olsa, bunca zamandır beni bekliyormuş.

* * *

Odamın tavanına bakarken gıcırdayan parkelerin üzerinde küçük ayak sesleri duyuyorum, amaçsızca kilometrelerce yol aldıktan sonra göğsüm hala pompalanıyor. Göğsümdeki lanet olası kalp, her birini sürerken daha fazla mesafe kat etmeyi reddediyor. Sonunda, beni hırpalamayı bırakması için geri döndüm, sahibine geri dönme talebiyle beni sürekli sıkıştırıyordu. Lanet olası kararını verdiğiinden beri var olan en sinir bozucu kadına aşık olduğum için daha fazla cezalandırılmaya açtım.

Göz açıp kapayıncaya kadar yatağımın kenarında duruyor ama ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Eğer bana geliyorsa, o zaman bunu yapacak kişi olmaya devam edecek güce sahip olmasına ihtiyacım var. Ve o da öyle yapıyor, üzerime çıkıp beni örtmek için alçalmadan önce parmaklarını kolumda gezdiriyor. Ağırlığı içime yerleşiyor, mükemmel bir uyum, çıplak göğüsleri tenimi okşuyor, bana yaslanıp başını çenemin altına yaslıyor. Arzu beni kör etmekle tehdit ederken, ince ipek külotunun üzerinden karnımdaki sıcaklığını hissedebiliyorum. Yavaşça adım fısıldıyor ve dilinin adımın etrafında kıvrılması gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

Göğüs kafesimi nazikçe okşayıp dövmemin izini sürmeden önce kalbimin bulunduğu göğsüme bir öpücük kondururken ipeksi saçları pazum boyunca kayıyor. Özrü, sessiz bir yalvarışla kendini bana nasıl yapıştırdığının her yerinde. Onun temiz kokusunu içime çekerken, her yönüyle bana karşı çırlıçıplak olan gerçeküstü hissine daldığımda ona dokunmamak için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum. İçimde kabaran şehveti bastırarak konuşmayı tercih ediyorum ve bunu yaparken sesimdeki ihtiyacı duyuyorum.

"O gün sana gerçekten neden geri döndüğümü bilmek ister misin?" Soruyorum ve dövmemdeki Roma rakamlarını izlemeye başlarken başını hafifçe göğsüme doğru sallıyor.

"Çünkü seni ilk fark ettiğimde, gerçekten gördüğümde, sana yakın olmak için içten gelen bir ihtiyaç hissetmeye başladım. Ve hemen ardından sen de bana aynı sebepten dolayı incindiğini itiraf ettiğinde, sadece daha da yakınlaşmak istedim. İkimiz de babalarımız tarafından sindirilmiş ve hayal kırıklığına uğratılmıştık. Kalplerimizle en çok güvendiğimiz adamlar, bu güveni bir kenara atmış, hayranlığımızı, *lanet olası sevgimizi* bir kenara atmıştı. Bu ortak bağ seninle birlikte olma ihtiyacımı açıklıyordu çünkü yaralarımız birbiriyle eşleşiyor ve mükemmel bir şekilde sıralanıyordu. Ama bunun ötesinde, ikimiz de kutsal bir yeri, ikimizin de ihtiyaç duyduğu güvenli bir sığınağı kaybettiğimizi hissettik çünkü bu ikimizin de bütün hissetmek için ihtiyaç duyduğu bir şeydi."

Bir gözyaşı göğsüme sıçrarken ben kendimi verirken

Parmak uçlarımı ipeksi saçlarında gezdirmeme izin verdi, daha fazlasını değil.

"O zamanlar ikimiz de bunu dile getirmiyorduk ama yine de birlikte acı çekiyor, acımızı sessizce paylaşıyor ve o yerin özlemini çekiyorduk. Gerçekten neler yaşadığımı bilen ve anlayan tek kişi sendin ama beni en çok teselli eden de sendin. Senin için aynı şeyi yapamamak kalbimi parçaladı, ama bunu istedim ve senin için bunu yapmak için çok çabaladım."

"Yaptın, yaptın, yaptın Asker. Yaptığını biliyorsun," diyor sonunda. "Seni gördüm."

"Sana kendini hatırlatan kayıp bir çocuk gördün, öyleydin de ama hepsi bu değildi. Bunu artık biliyorum. Sen biliyor musun?"

Başını sallıyor, sürekli dövmemi izliyor.

"Bana anlık görüntülerini verdiğin kadına aşık oldum. İçinde hala hayat olan kadına, ama aynı zamanda o kadar çok acı çeken ve kendini bu acının içinde boğan kadına da aşık oldum çünkü ben de her gün aynı acıyı hissediyordum. Benim ruhum da seninkiyle birlikte aranıyor."

Bir gözyaşı daha göğsüme sıçırıyor.

"Yara izlerimiz birbirine uyduğu ve aynı şeyi özlediğimizi fark ettiğimiz için bir araya gelmiş olabiliriz ama *birbirimize* aşık olduk çünkü ikimiz *de birbirimiz için ihtiyaç duyduğumuz* şeye dönüştük ve bu da bir güvenlik, bir *yuva* duygusu." Yutkunuyorum. "O gece teslim olduğu için kendin hakkında en kötüsünü düşünöğünü biliyordum. Özellikle mektupları okuduktan sonra, Alain'le birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğini bildiğim için, tüm bunların ahlaki olup olmadığı konusunda seninle tartışmaya hazırdım. Ama senden nefret etmeleri için daha fazla neden istemediğin için bırakmam için yalvardığında seni hemen serbest bıraktım çünkü içten içe onların senin tek gerçek zayıflığın olduğunu biliyordum. Özellikle de Dom'un."

Ellerimi sürekli olarak parmaklarımla arasında cennet gibi hissettiren saçlarında gezdiriyorum.

"Haftalar önce, onca yıl sonra önünde diz çöktüğümde, yarattığımız yeri gözlerimde aradığını gördüm. İkimizin de kaybolduğunu gördüm çünkü o sabah ayrıldığımızda birbirimizde bulduğumuz huzuru, güveni ve yeri kaybetmiştik."

Bir gözyaşı daha, sonra bir tane daha.

"Bağlandığın ocuğun umduğu ve sana söz verdiği gibi bir adam olduğunu fark ettiğini gördüm ve sonra gözlerinin karardığını gördüm çünkü o çocuğun artık içindeki evi tanımadığını düşünüyordun. Ama ben gördüm, Delphine. Gördüm ve seni hâlâ seviyordum. Evinden ayrılırken, ikimizin de artık bu huzurdan yoksun kalması için bir neden düşünemiyordum."

"Sen o asker, o adam oldun Tyler."

"Olacağıma yemin ettiğim asker oldum çünkü huzuru ikinci kez kaybettiğimden beri sahip olduğum tek şey buydu. Bunun için senden nefret etmeye çalışsam da, sesin hayatımın en kötü günlerini atlatmama yardımcı oldu. Yokluğuunda bile hala benimleydin. Karanlıkta beni bulurdun. Seni o kadar net duyardım ki." Hatırladığı esim kesiliyor. Kurşunların patlaması,

Hissettiğim çaresizlik, rehberlik için bana bakan gözlerdeki saf dehşet.

Gözlerini aç, Tyler. Nefes al. Bir.

İki. Üç.

Bunu gör ün. Bir çıkış yolu hayal edin. Görüyor musun?

"Ama görüyorsun ya, seni unutmaya yaklaşısam da, yaşadıklarımızı silsem de, bir perspektife oturtmaya çalışsam da yapamadım. Çünkü senden kaçtığımı sandığım zamanlarda -Görevlerim sırasında, en kötüsünde, ellerim kan içindeyken, tırnaklarım kir içindeyken, çok korkmuşken, sen oradaydın. Yanımdaydın, bana hatırlatıyordun," diye mırıldanıyorum, "ve beni, bizi, hepimizi kurtardın, o kadar çok ki," diye kısık sesle söylüyorum. "Birçok kez."

Sonunda kollarımı ona dolayarak gerçeğin içimden dökülmesine izin veriyorum. "Ama sana *seni kurtarmak* için gelmedim, Delphine." Onu kendime daha sıkı çekiyorum. "*Sana teşekkür* etmeye, seni takdir *etmeye*, seni olduğun *gibi sevmeye* geldim, seni benim istediğim gibi bir kadına dönüştürmeye değil. O gün, benim karanlığımı tıpkı onunki gibi fark edip kucaklayan ve beni kendi askeri olarak şekillendiren kadınla vakit geçirmek için geri geldim. Şimdi ve sonsuza dek içinde huzuru, yuvayı bulabileceğim tek yeri barındıran kadınla" diye fısıldıyorum sessiz odada.

"Ama eğer ağzını benimkine doğru kaldırırsan. Bana vermen gereken her şeyi teklif edersen, onu alacağım ve onu saklayıp koruyacağım. Ama seni şimdiden uyarıyorum, eğer bunu yaparsan, bu lanet dünyada bir daha aramızda hiçbir şeye izin vermeyeceğim. Sen bile, özellikle de sen."

Anında ağzını benimkine doğru kaldırdı.

Bölüm Kırk Beş

DELPHINE

TYLER'IN DUDAKLARI, ruhumu yakarken nefesimi kesen bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor. Mükemmel bir şekilde ayırdığı dudaklarına inleyerek rahatlıyorum ve dilinin talepkâr darbesiyle anında açılıyorum. Nefes verirken dilini ağzımın içine sokuyor. Yılların dayanılmaz özlemi ve duyguları, alevlerimiz yeniden birleşirken her durgun kaydırışta birbirine karışıyor. Bu hissin içinde kaybolmuşken, onun tüketen öpücüğü beni serbest bırakıyor ve aramızdaki bağdan hiçbir şey kaybetmeden beni sırtüstü çevirdiğinde parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. Geçiş o kadar yumuşak oluyor ki, ona sarıldığımı ancak o çekildiğinde fark ediyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve onun açıklaması ayrılmış dudaklarıma çarpmadan önce birkaç uzun saniye boyunca sözsüzce birbirimize bakıyoruz.

"Buraya kadar Delphine, geri dönüş yok," diye kesin bir dille ifade ediyor. "*Geri dönüş yok.*"

"Asker, asla istemiyorum," diye onaylıyorum, ağzını daha güçlü bir şekilde alıyor ve hayatımın en erotik, en güzel öpücüğüne kolayca dalıyorum. Hemen ardından, sevinçli gözyaşları şakaklarımdan aşağı süzülürken duygular beni ele geçiriyor. O tekrar tekrar dalarken aramızdaki yılları silerken ikimiz de acı dolu nefesler veriyoruz. Kaslı teninin her santimini haritalamak için kendimi serbest bıraktığımda, avuçlarımla tapınırken parmaklarımla ıslatırken, durmadan beslenirken dönüş öpücüğüm tüm hissettiklerimle besleniyor. Dokunuşu sanki ikimiz de bunca zamandır açlıktan ölüyormuşuz gibi ateşli; her öpücüğün yoğunluğu kalan boşluğu yok ediyor. Sonunda çekildiğinde, nefeslerimizi paylaşmaya devam ediyoruz, dudaklarımız çok yakın, gözlerimiz çakılı.

"Tyler," diye fısıldıyorum, Tanrı'ya geri getirmesi için yalvardığım erimiş arzu ve sıcaklığa bakarken. Odası karanlık olmasına rağmen, çenesini avuçlarken yüz ifadesinin her yerinde bunu rahatlıkla görebiliyorum. "Asker, Tanrım, bu bakışı nasıl da özlemişim," diye fısıldıyorum. "Bunun için nasıl dua ettim - *senin* için dua ettim. Je suis désolé," *özür dilerim*, "*lütfen* beni affet. Ne kadar aptalmışım."

"Şşş, bu gece olmaz." Başını sallıyor, ağzımı yeniden ele geçirirken geçmişteki tüm tartışma olasılıklarını ortadan kaldırıyor. Altında kıvranmaya başladığımda bu öpücük çok daha şehvetli bir hal alıyor ve kendimi ona daha fazla bastırıyorum. Saçlarımı kavrayıp nazikçe çekiyor ve boğazımı ortaya çıkarıp dilli öpücüklerle kaplıyor.

"Plus s'il vous plait," *daha lütfen*, diye haykırıyorum, elimi külotuna doğru indirirken tüm vücudum çekiliyor. Tam bel bandına yaklaştığımda, dudaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirmek için elimi aynı hizadaki bedenlerimizin arasından çekerek durduruyor.

"Biz," diye nefes verdi, tüm hareketlerini durdurarak. "Ve . . . Bunu söylediğime inanamıyorum ama bu gece *oraya* gidemeyiz."

"Ağıdadan sonra yirmi dört saat beklemek sadece bir *öneriydi*," diye iç geçiriyorum, "şimdi keşke yapmasaydım diyorum" -boynum ısınıyor- "*bunu* beklemiyordum."

"Lanet olsun," diye inliyor, parmaklarımızı birbirine bağlayıp başımın yanında sabitlerken alnını göğüslerimin arasına indiriyor. "İşleri çok daha kötü hale getiriyorsun," diye fısıldıyor, sesi arzuyla dolu. "Ama benim bahsettiğim bekleme şekli bu değil. Vücudunu bu şekilde yormak için henüz çok erken ve sen de bunu biliyorsun. Hâlâ günden güne yorgunlukla mücadele ediyorsun. Ve adil bir uyarı, eğer bu gece yeni ağdalanmış amına bir *göz atarsam*, *ikimiz de öleceğiz*."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ama *ben iyiyim*, Asker. Seni temin ederim ki
-"

Ben bir inilti çıkarırken o çenesini sallıyor. "Seni her şeyden çok istiyorum, ama bağışıklık sistemin sıfırlama modunda ve bunun olmasına izin vermeliyiz. Sadece birazcık

daha fazla zaman." Gözlerimi tekrar rehin almadan önce dudaklarımı güven verici bir öpücükle yakalıyor. "Seni sikmeyeli, seninle sevişmeyeli *üç bin günden* fazla oldu ve senin için biraz daha bekleyebilirim ve bekleyeceğim."

"O günlerin her birini hissettim Tyler. Her birini," diye fısıldadım. "Çok acı verdiler."

"Tanrım, ben de, inan bana," diye fısıldıyor bana ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan hınzır bir sırıtış atmadan önce. "Ama en azından benim için iyi tarafı, bunu uzatmak bana, bana yaşattığın *cehennemin* intikamını alma avantajı sağlıyor."

Ona ters ters bakıyorum ve kıkırdıyor, gezinen elimi sabitliyor ve diğeriyle aynı şekilde sabitliyor, ereksiyonunu ince külotum boyunca hafifçe fırçalarken beni altında çaresiz bırakıyor, şimdi uyluklarımın arasında yuvalanıyor. Bir sonraki fırçalaması benden öfkeli bir miyavlama çıkarıyor ve konuşmadan önce gözleri zevkle parlıyor.

"Ayrıca, yıllardır beni öldürmeye çalıştığından oldukça eminim." Gürültüyle bırakmadan önce meme ucumu çekerek eğiliyor. "Bu yüzden, değişim adil bir oyundur ve şu anda cehennem gibi bir strateji oluşturunurum bebeğim. Birçok ceza dahil," diye yemin ediyor, gözleri niyetli.

"Ceza mı?" Zayıf bir sesle söylüyorum. "Bu adil görünmüyor. Seni *bir kez bile* öldürmeye çalışmadım. Sen embesilce konuşuyorsun."

"Tam *tersine, generalim,*" dedi, "*sassafras kanserojen* madde içerdiği ve *zehirli* olduğu için kök birası üretiminde kullanımı durduruldu, işte size *ilk* suikast girişimi."

"Ne?" Ona aval aval bakıyorum. "Merde," *kahretsin*. Gözlerimi büyüttüm. "Asker, *hiçbir fikrim yoktu.*"

"Uh-huh, tabii ki yapmadın," diye şakacı bir ses tonuyla konuşuyor, sonra da benim suç listemi sıralıyor. "Bir de son sekiz yıllık işkencemizden önce cazibemizi inkâr ettiğin aylar var," diye fısıldıyor çenesini avuçlarken, "ve sayıyor-" Bir meme ucunu ağzına alıyor ve külotum ihtiyaçla dolup taşarken hızlı yalamalarla fiskeliyor.

"Tyler." Gözleri gelecekteki intikamla parıldarken, yaklaşmaya çalışmak için üst yarımı kaldırıyorum. "Senden ne istediğimi gördün, biliyorum ve eğer-"

"Oh, *gördüm*, dişi şeytan. Ama senin de çok iyi bildiğin gibi" - zirve yapmış meme ucuma üflüyor- "Ben oldukça sabırlı bir adamım, sana aşık *olduktan* sonra *öyle olmak zorundaydım*." Bir sonrakine geçmeden önce gergin tepe noktasını okşuyor. Meme ucumu hafifçe ısırdıktan sonra dilini abartılı bir şekilde kaydırarak yatıştırmadan önce, "O kadar ki *kolayca* zamanını *bekleyebilen* bir adam oldum," diyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum utanmadan, "Kendimi iyi hissediyorum."

"Biliyorsun, ne *kadar* sürerse sürsün bekleyebilirim." Bir öpücük için peşine düştüğümde alt dudağımı yalıyor, hala vücudu ve elleri tarafından kısıtlanmış durumdayım. "*Ancak sen*, önündeki çileli gecelerin ayrıntılarını anlatmadan birkaç göz kırpmışından daha uzun süre dayanamayacaksın."

"Tyler." Acınası sızlanmalarımı duyuyorum. "Daha fazla beklemek istemiyorum. Senin için çaresizim."

İşkencesine kısa bir süreliğine ara veriyor, ateş saçan gözleri benimkileri delip geçiyor. "Kahretsin. . . ne kadar uzun süre bekledim, dudaklarından böyle sözler duymayı *umдум*."

"Bu savaşı çok uzun zaman önce kazandınız. Teslim olmayı reddeden *bendim*, ama şimdi onu sana veriyorum." Dudağımı ısıyorum, gözlerim yaşla doluyor.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, "tüm oyunlar bir yana, canını yakmayacağını bilsem şu anda içinde olurdum, bunu sen de biliyorsun. Ama sen nefesini kaybetmeden bir yamacı tırmanana kadar yapabileceğimiz pek çok şey var. Ve bizim için aklımda olan şey için ve seni *becermek*, seninle sevişmek için planladığım binlerce yol için, gücünü tamamen geri kazandığında, eğitime başlaman gerekecek - yarın." Dudaklarıma yapıştı. "Ama evet, üzgünüm, benim katlandığım işkenceden kurtulamayacaksın. Ben de kendi tatminimi arıyor olacağım." Meme ucumu nazikçe ısırdı ve ben de "Yarım kilo ya da yirmi tane şey" diye nefesimi tuttum.

İşkence vaadine rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu kulağa çok, a-h, ah," diye inliyorum, o yine bir meme ucunu, sonra diğerini çekerken, "ciddi."

"Oh, işler nasıl da değişti, General Yoda. Ve şimdi "*Seni forma sokma sırası bende.*"

"Öğrenci usta olur," diye mırıldanıyorum nefes nefese.

"*Kesinlikle*, ve adamım, bundan zevk alacağım." Gözleri çıplak tenimde geziniyor. "İnanılmaz derecede güzel görünüyorsun." Önce gövdeyi, sonra karnımı öpmek için eğilirken, öpmediği yerleri avuçlarıyla kapatırken sözleri beni kaplıyor.

"Tyler, lütfen," diye haykırıyorum, daha da alçalırken dolaşan dudaklarına karşı eğilerek.

"Kahretsin," diye inliyor, "lanet olası ismim senin dilinden dökülüyor. Bu gece seni boşaltmak zorunda kalacağım." Çekilmiş meme ucuma acıyla vuruyor ve nefesim kesiliyor. "Bunu gerçekten hak ettiğinden değil."

"O zaman *sana dokunmama* izin ver, Asker. Gelmeni *sağlayayım.*" "Tanrım, bu" -şaşkınlıkla başını sallar- "Ben hiç düşündüm . . . *Bugünün* geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Seni çok istiyorum," diye itiraf ediyorum. "O geceyi hatırlamak için kendime dokunduğum o kadar çok gece oldu ki."

"Şimdi sadece kirli dövüşüyorsun." Yüz ifadesiyle beni çiviliyor. "İyi deneme, ama ben olsam yatakta beni alt etmeye çalışmazdım, General," diye uyarıyor. "*Bu kavgayı* kazanmanızın hiçbir yolu yok."

"İstiyorum" -arzumun bolluğundan çenem titremeye başlıyor, vücuduma ara sıra dil dolu öpücükler yerleştirirken künyesi tenimi gıdıklıyor- "sana dokunmayı, ağzımı sana değdirmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"İçinde bulunduğumuz durum tam bir ikilem General. Sanırım ikimizin de stratejist olması iyi bir şey." Şişmiş sikini nazikçe, çok nazikçe merkezimde gezdiriyor. "Beni neyin tahrik ettiğini söylemem, beni yemlemene izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Bu benim için bir oyun değil." Altında titriyorum. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

"Bu benim için hiçbir zaman bir oyun olmadı," diye o kadar ciddi bir şekilde karşı çıkıyor ki ikimiz de hareket etmeyi bırakıyoruz. "*Seni seviyorum*. Bu gerçeğin içinde oyun yok, söz veriyorum, ama ön sevişme *var*." Gamzesi patlıyor ve bu manzara karşısında inliyorum. "Ve bu konuda, General, ben *mükemmelim*."

"Lütfen Tyler, iyi hissediyorum, ah," diye haykırıyorum, başını bacaklarımın arasına indiriyor, yavaşça eğilmeden önce bir tanesini kaslı omzunun üzerine kilitliyor, yetenekli dilini külotumun üzerinde uzun bir kaydırmayla beni tamamen yalıyor. Saçlarına doladığım parmaklarımı tutarak, kaba emrini vermeden önce onları yaladığı ipeğin kenarlarına indiriyor.

"Kendini benim için aç bebeğim, çabuk olacağım. Seni incitmek istemiyorum." Hızlı nefes verışı hassas tenimi kumaşın içinden bile tutuşturuyor. "Yap," diye emrediyor, tam kendimi onun için ayırmadan önce, tek engel ipeğin kayması. İtaat ettiğim anda, emin bir parmağını yarığımdan geçiriyor, öfkeyle yalamaya başlamadan bir saniye önce klitorisimi kolayca buluyor, tam da nabzımın attığı ve muhtaç olduğum yerde. Yoğun yalamalarının verdiği his o kadar baskın ki bacaklarımı başının etrafına sıkıştırıyorum. Kaba kıkırdaması kalçalarımı çarpıyor, hafif kirli sakalı bacaklarımı avuçlayıp kolayca tutmadan önce onlara sürtünüyor. "Benim için aç," diye kabaca emrediyor.

Bunu yaptığım an, anında dibe çekiliyorum.

"Tyler," diye mırıldanıyorum, dilini zonklayan ağrıya doğru hızla daldırmaya başladığında miyavlamam onu körüklüyor. Sadece birkaç nefes içinde göğsüm kabarıyor, arzularım coşuyor. Tam koşturma başlarken, zonklayan klitorisimi külotumun *üzerinden* ağzına çekiyor ve ben patlayana kadar hararetle emiyor. Onun altında tamamen çözülürken, zevk dalgası dalga dalga içime, içime çarpıyor. Kalçalarımı daha geniş bir şekilde avuçluyor, altında titreyen bir su birikintisine dönüşene kadar hafifçe emerek orgazmımı uzatıyor.

Kalkıp hemen yanıma geliyor, beni öpüyor ve ihtiyacımı giderdikten sonra geri çekilip bana bakıyor. "Benim için çok güzelsin, bunu biliyorsun, değil mi? Sen

kolayca görebildiğim bir şeyi sergilemek için tek bir dolar bile harcamak zorunda kalmadım."

"İstedim," diye aktarmayı başarıyorum vücudum titrerken ve sonrasında uğuldarken. "Bu benim için de çok önemliydi. Kendimle ilgilenmeyeli çok uzun zaman oldu."

Ben çenesini avuçlarken anlayışla başını sallıyor.

"Tanrım, gözlerindeki o bakışı, şu anda sahip olduğun bakışı ne kadar çok istemiştim. Her gece o koridoru geçmeyi, sen uyanana kadar tenini öpmeyi arzuladım." Avucumu karnından aşağı kaydırarak külotunun içine dalıyorum ve başladığım ve güç kazanmaya başladığımdan beri beslediğim fantezi tutarken horozunu kavıyorum. "Seni tatmak için. Ve . . . Artık istemiyorum. Senin de dediğin gibi, Asker, dönüş adil bir oyundur."

"Kahretsin bebeğim," diye homurdanıyor devasa uzunluğunu sarsarken, "sadece ... sakın ol," diye endişeyle söylüyor ağzını avucumla sıkıştırmadan önce, göğsünün genişliğini öperken ona karşı kıkırdıyor. Meme ucuna fiske vurup öpücüğümü alçalttığımda, dilimi her kas boyunca gezdirdiğimde iniltisi elimde titreşiyor ve buna karşılık olarak devasa siki sıkı kavrayışında nabız gibi atıyor. İpeksi tenini sürekli pompalarken öpücüğümü alçaltıyorum, beklenti içimde orman yangını gibi akıyor.

"Birçok gece seni düşündüm," diye mırıldanıyorum o erimiş kahverengi gözleriyle her hareketimi izlerken. "Beni nasıl becerdiğini, benimle nasıl seviştiğini, aramızdaki hissi."

"Turnabout çok doğru çünkü bana dokunmaya ve böyle konuşmaya devam edersen, bu benim için utanç verici olacak," diyor ve başparmağını çenemde gezdirmeden önce elini saçlarımın arasına sokuyor.

"O kadar çok gün sonra -yıllar sonra- bir erkeği *bu kadar* arzulamanın ve her dokunuşunu takıntı haline getirmenin nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Aklımı daha fazla kaybettiğimi düşündüm," diyorum ona dürüstçe, elimle sikini hafifçe pompalarken dudaklarımla bir yol açıyorum. Bir an sonra, kendini dizginlemek için tamamen hareketsizleşiyor ve hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyor.

"Tekrar düşünür müsün?" Fikrini değiştireceğini umarak soruyorum.

"Hayır," diye yanıtıyor hemen, "ama istemediğimden değil, istediğimden. Hem de çok. Geleceğimizde." Parmağını yanağıma doğru fısıldıyor, ben de parmağını yakalayıp ağzıma götürüyorum. "Tanrım, çok pis dövüşüyorsun ... ama pazarlık yapmaya hazırım."

Muzaffer sırtışıma engel olamıyorum. "Şartlarınız nedir?"

"Beş kilo *daha* al ve şu tepeye doğru yürü.

ve ben de sana bundan istediğin kadar vereceğim." Dudaklarını sapkın bir sırtışla kaldırmadan önce sikini sıkı yumruğumun içine pompalıyor. "Muhtemelen kaldırabileceğinden daha fazla."

"Bu daha çok bir emir gibi geldi, ayrıca sana kendini beğenmişliğin bu kadar seksi olduğunu kim söyledi?" Homurdanıyorum.

"Bu sabah beni diğer kadınlar hakkında kışkırtırken *yaptın* ve sen beni gözlerinle becerirken kapı çoraplarını konuştuk."

"Son birkaç haftadır *her şeyi fark ettin*," diye tıslıyorum hayal kırıklığıyla, dişlerimi dudağına gömmek için kısa bir süreliğine geri tırmanıyorum.

"Ouwch, shibt," diye inliyor, uyarımı yapmadan önce yeni ısırılmış dudağını emerken siki elimde inanılmaz derecede sertleşiyor.

"Meydan okumanı kabul ediyorum," diye kendimce bir uyarıda bulunuyorum. "Yakında benim *de* iştahlı olduğumu keşfedeceksin Asker," diyorum ve o kıkırdarken çenesini ısııyorum. Başparmağımı şişman tepesinde gezdirdiğimde kahkahası tamamen kesiliyor. Öpücüğüm alçalırken, parmaklarını saçlarımda tutuyor, kafa derime masaj yapıyor, sesi her kelimeyle beni kaplıyor.

"Siktir. Göğsünde hayal ettiğim her yeri, karnının her çıkıntısı boyunca ve külotuna giden hafif kıl izine ulaşana kadar daha da aşağıları yalarken "çok iyi hissediyorsun" diye mırıldanıyor. Kendime engel olamayarak

Kemerinin üst kısmında n açtığım mükemmel aletini görünce, hemen şişmiş başını içime çekerek ziyafet çekiyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor, ben elimle onu şiddetle pompalamaya başladığımda, dilimi ucunun etrafında döndürüp izini sürerken

Tekrar ve tekrar, bunu yaparken ona olan ihtiyacımı inleyerek.

"Siktir, siktir, siktir," diye tıslıyor, boğazımı gevşetip alabildiğim kadarını içime çekerken saçlarım avucunun içinde daha da sıkılaşıyor. Aleti inanılmaz derecede büyük. O kadar ki, ağzıma sadece bir kısmını sığdırabiliyorum, bunu yaparken de öğürüyorum. Kararlı bir şekilde, onun gülünç çevresini amansız kavrayışında pompalarken şaftını olabildiğince ıslatıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor yavaşça içeri itmeye başlarken. Onu ağzımdan çıkarıyorum ve dudaklarımı muzaffer bir şekilde kaldırarak emrimi veriyorum.

"Flört etmeyi bırak ve ağzımı *sik*."

"Delphine." Endişesini dile getirirken bile gözleri parlıyor.

"Yap şunu," diye emrediyorum, "Ben camdan yapılmadım, Asker."

Tekrar etrafını sararak aletin tabanını boğuyorum ve anında daha agresif bir şekilde pompalamaya başlıyor. Birkaç itişten sonra, yakın olduğunu hissederek bir sonraki emrimle onu dışarı çıkarıyorum.

"Ağzıma gel," diyorum ona, karnını pençelerken ve onu yutarken alabildiğim kadarını alıyorum. Birkaç kez itiyor ve kendini tüketene kadar başımı sabit tutuyor. Serbest bırakırken çıkardığı inilti bacaklarımın arasında yeniden alevlenen ateşi körüklüyor. İnerken yatağa gömüldüğünde bile ona bu kadar az şey vermekten doymak üzereyim. Yine de, tanıdık yorgunluğun içime yerleştiğini hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Merde," diye inliyorum, hafif ter tenimi kaplarken. "Çok az şey için çok uzun süre bekledik," diyorum beni kucağına çekerken, kıkırdaması ironik.

"Zamanımız var. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar erken hazır olmanıza şaşırdım."

"Oh, ben buna hazırım," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Neden biliyor musun askerim? Çünkü hafızam, aklım -her ne kadar hain olsa da- bana her şeyi hatırlatacak kadar nazik.

Bu siki nasıl kullanacağını ne kadar iyi biliyorsun." Onu tekrar kavıyorum ve hassasiyetten dolayı sarsılıyor, ama kirli savaşmak için kavramamı sıkı tutuyorum. "Çünkü sen sadece öpüşen bir *sürtük değildin ve tüm kızları becerdin."*

Onu bırakıp iç çektiğimde gergin bir sessizlik oluyor.

"Bunu aklına soktuğum için özür dilerim," diye fısıldıyor sessiz odada. "Her ne kadar parmakla göstermeyi sevsem de, öfkeyle sana bazı boktan şeyler söyledim. Ben bir aziz değilim General, bunu biliyorum." Beni daha yakına çekerken parmaklarıyla sırtımı şefkatle okşuyor. "Sizi inciten sözleri silmek için elimden geleni yapacağım."

"Non," ona söyleyecek sözlerim varsa onları söylemek için ayağa kalkıyorum, "olan oldu ve beni senden uzaklaştıracak hiçbir şey söylemeyecek ya da yapmayacaksın. Bana yeniden güvenme yeteneği verdin Tyler ve bu güven *senin."* Gözlerinde dönen duygularla bana bakıyor. "Endişelendiğini biliyorum ama ben endişelenmiyorum. Aynı yatak odasında olmak istiyorum. Bu hayatı *seninle* paylaşmak istiyorum. Bunu düşünebilir misin?"

"Sanırım bir iletişimsizlik sorunumuz var" diyor. "Hayır, yok.

Aramızda süregelen acılar var. Ben *incittim* ve sana haksızlık ettim ve henüz sözlerime güvenemezsin. Aşkın bir yalancı olmadığını kanıtlama *sırası* bende ve seni mutlu etmeyi çok istiyorum."

"O zaman iletişimsizlik yok," diyor ve beni göğsüne, çok doğal bir şekilde sığıdığım yere, başımı çenesinin altına geri çekiyor.

"Tyler," diye fısıldıyorum, "beni gerçekten bu kadar çok istedin. *Bütün* zaman boyunca mı? O gün kapıma geldiğinizde bile mi?"

"Seni gerçekten ilk gördüğüm andan beri, Tanrım, evet. Seni her şekilde elde edebilirim, her zaman, Delphine. Her zaman." İki kolunu da sıkıca sarıyor bana. Dudaklarımız uzun dakikalar boyunca tekrar tekrar birbirini buluyor ve sonunda yastıklarımızın üzerinde bir santim ötede yüz yüze geliyoruz. Eller kenetlenmiş, bacaklar birbirine dolanmış, birbirimize bakıyoruz, birbirimizin yansımasında yeni bir tür başlangıç. Uzun zaman önce başlayan ve

O zamanın ortaya çıkması başıma gelen en iyi şeydi.

-Yüksek sesle konuştuğum bir bağ.

"Re-bonjour mon meilleur ami." *Merhaba Tekrar, benim
En iyi arkadaş.*

Bölüm Kırk Altı

DELPHINE

GÖZLERİM KAPALI AMA YOKLUĞUNU HİSSEDEREK, Tyler'ın yattığı tarafı avuçluyorum ve saatler önce yanımda yattığı yerde kalan nemi anında hissediyorum. Aynı yatağı paylaştığımız bir avuç gecede, *onun* tere doymuş vücuduyla sıırsıklam uyandığım birkaç gece oldu.

Sıkıntısını hissederek hızla bornozumu ve terliklerimi giydim.

Evde olmadığını bildiğimden, bir dakika sonra ön kapıya doğru baktığımda kapının açık olduğunu, arkasındaki paravan kapının kilitsiz ve hafif aralık olduğunu görüyorum. Onu aramak için evin içinden geçerken, uçsuz bucaksız elma ağaçlarının arasından geçerken dörtte üçü dolunay olan ayın yolumu aydınlatmasına şükrediyorum. Hızla renklenen yapraklar dört bir yanımda uçuşuyor, birkaç tanesi kopup yanımdan geçerken ben de serin havayı içime çekiyorum. Birkaç dakika süren sonuçsuz bir aramadan sonra, beni tehdit eden yorgunluktan kurtaran şey onun için duyduğum endişe oluyor.

Nihayet onu fark ettiğimde uzun ve rahatlamış bir nefes alabiliyorum. Bu rahatlama, onu bir sıra ağacın arasında tamamen hareketsiz, duruşu sert, elleri iki yanında kenetlenmiş görünce kısa sürüyor.

"İçeri gir, Delphine," diye kestirip atıyor ben bir metre uzaktayken, ses tonu hayattan yoksun ama aynı zamanda kasıtlı olarak rahat ve *gerçekçi*. O kadar ki, içinde tipik olarak bulunan animasyonu bilmeseydim, farkı asla anlayamazdım. Benden bir metre ötede duran adamın çarpıklığının çok farkındayım ama onu neyin rahatsız ettiğinin değil, çıplak bedenini hala kaplayan terin parlaklığını gözle görülür bir şekilde görebiliyorum

soğuşa rağmen üst yarısı. Etrafındaki hava endişe verici ve uğursuz olsa da, güzelliğı kıyaslandığında şaşırtıcı. Kalbim onun uyarısına kulak asmayı reddediyor ama ilerlemek için ayağımlı kaldırdığım anda tekrar konuşuyor. "*Yapma*, Delphine." Bu emir de aynı şekilde kesik kesik ve canlılıktan yoksun geliyor. "Yatağına geri dön. Birazdan döneceğim."

Kıpırdamayı reddederek ama sözlerine kulak vererek, o öyle hareketsiz dururken uzun dakikalar boyunca oyalanıyorum - o kadar mutlak ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz

-Gördüğümde kalbim parçalanıyor.

"Tyler," diyorum sonunda, "bana dön."

"Kahretsin, Delphine, eve geri dön!" diye bağılıyor, bu ses tanıdığım adama ait. Emrini reddettiğim için kendine geliyor ama yeniden yaşadığı şeyin bu gece ona daha fazla zarar vermesine izin veremem.

"Lütfen, Asker. Lütfen bana dön," diye ısrar ediyorum. Omuzları bir parça gevşeyene ve boynunu hafifçe döndürene kadar bir dakika daha geçiyor. O zaman vücudunun üst kısmının gözle görülür bir şekilde genişlediğini ve tam olarak ölçülmüş nefesler alırken çöktüğünü görüyorum. Sonunda döndüğünde soğuk bir esinti başlıyor ve beni katı metal gözlerin görüntüsü karşılıyor. Sarsıcı bir görüntü ama daha önce de görmüştüm; onu ilk kez oturma odasında bulmuştum. İkinci görüşüm ise evime hışımla girdiğı geceydi, başka bir adamla birlikte olduğum düşüncesiyle öfkelenmişti, sonra nefes alıp metal bakışlarını göz kırparak uzaklaştırdı. "Neredesin, Asker?"

"On adım önünde duruyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor. "İstediğimi yapamaz mıydın?"

"Hayır, sana bu kadar acı veriyorsa olmaz." Sonunda bir adım öne çıktım. "Bu haldeyken bana zarar vermekten mi korkuyorsun?"

"Hayır," diye alınganlıkla ısıyor, "ve az önce sorduğın gibi sorular yüzünden senden lanet olası mesafeni korumanı istiyorum." Nefes verirken gözlerini bir kez daha kapatıyor ve elini sırlıklam saçlarında gezdiriyor, bana olan kızgınlığı belli oluyor. "İçinde bulunduğum *her durumda her şeyin* tamamen farkındayım Delphine."

"O zaman utanıyorsun?" Dürtüyorum.

"Kısmen, ama çoğunlukla, şu anda sinirli olduğum belli olmalı," diye ısıyor. "Senden beni rahat bırakmanı istedim. Bunu benim için yapamaz mıydın?"

"Özür dilerim asker," diye fısıldadım. "İstedığınızı yapacağım."

Başını gökyüzüne doğru kaldırdığında, beni kendisinden ve ona musallat olan şeyden koruma ihtiyacı yüzünden yüz ifadesinin acıya dönüştüğünü fark ediyorum. Ona son bir kez daha bakarken, güçlü bir esinti ikimizi de örtüyor ve istemsiz titremem gözden kaçmıyor.

"Hadi," diye iç geçirdi, "hava soğuk." Bana doğru yürüyor, beni ileriye doğru yönlendirmek için sırtımı avuçluyor. Onun huzursuzluğunu hissederek, dönüş yolunda sessiz kalıyorum. Verandaya vardığımızda, elimi kapıya koyduğumda beni durduruyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Özür dilerim bebeğim" -uzun bir nefes veriyor- "ama senden neden gitmeni istediğimi *biliyorsun*."

"Çünkü buna tanık olmamı istemiyorsun."

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyor, "yeterince şey yaşıyorsun."

"*Yirmi yıldır* olmadığım kadar güçlüyüm," diyorum dürüstçe. "Yani hayır, Asker. Bunu kabul etmeyeceğim. Tüm odağını *bana*, beni iyileştirmeye harcadığın, kendi iyileşme ihtiyacını itiraf ettiğin bu son haftaları unutmadım." Kollarında döndüm ve ona baktım. "Şimdi bilmem *gereken* bir şey var. Neredeydin?"

"Bu gece olmaz, tamam mı?" diye cevap veriyor sesinde daha fazla şefkatle.

"Evet, bu gece ve *hemen şimdi*. Acımı talep ediyorsun, bana yardım ediyorsun ve *geçmişimi* öğrenmek için araştırıyorsun. Benim de aynı saygıyı, aynı ayrıcalığı görmem gerekmez mi?"

Gözünü kırpmadan bana bakıyor. "Evet ve yapacaksın, sadece bu gece değil."

"Bana *bir şey* ver, Asker."

Uzun bir nefes üflüyor. "Kendime bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışmak için izin veriyordum.

perspektifi."

"Ne yani? Regina'nın yardımı olmadan benim yapamadığımı yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye savunuyor, "ama belki de hayatımın yarısını bu amaçla araştırdığım için böyle bir iddiada bulunuyorumdur."

"Seni yargılamıyorum." Göğsünü avuçluyorum. "Ama sağlığın konusunda aynı derecede kararlı olamaz mıyım? Gittiğin tehlikeli yerler hakkında?"

"Hadi, hava soğuk," diyor ve beni çocukmuşum gibi yatağa geri götürürken yanıma sokuluyor, avucunu başımın üstüne hafifçe fısıldarken gözleri pirinç sırlarının geri kalanını kaybediyor. Elini kavriyorum ve fırlatıp atıyorum, hayal kırıklığıyla bir inilti çıkarırken onun ikna edici dokunuşunu reddediyorum.

"Dom'la arkadaş olduğumda hayatımdaki Fransız *baş belaları için üçü bir arada bir anlaşma* yaptım, değil mi?" dokunuşundan ikinci kez kaçındığımda gamzesinin patlamasıyla cilveleniyor. "Oof, bebeğim," diye uyarıyor, "*gerçek* kavgalarımızı dört gözle bekliyorum."

"Ne istediğine dikkat et embesil ve bana bariz olanı söyletme," diye ısırđım sonunda.

"Sanırım yapacağım," diyor hafif bir gerginlikle.

"Seni de aynı şekilde önemsiyorum ve beni caydırmak için aptalca şakalarla uyuşturarak canını yakan şeyi saklamamı reddediyorum."

"Sana kendimi iyileştirmeye çalıştığımı açıkça söyledim, Delphine. Bunu saklamıyorum."

"Bana böyle mi ihtiyacın var asker? Acı çekmene tanık olup sessiz kalmak için mi? *Hayır*."

"Şimdilik *evet*," diyor kararlılıkla, "ama sadece TSSB'yi işlemeye yardımcı olacak, topraklama teknikleri, bilişsel müdahaleler, maruz bırakma teknikleri ve psikoterapi - diğer adıyla *konuşma terapisi* - dahil olmak üzere birçok yöntemden haberdar olduğum için. Ve durumum kötüleşmedikçe ilaç kullanmamaya kararlı olduğumdan, kendi başıma yapabileceğim her şeyi yapıyorum.

kendi bildiklerimi kullanarak. Dolayısıyla, şu anda davrandığımdan daha fazla bir pislik gibi görünmeden, sadece herhangi bir nitelikli psikoterapist, psikolog veya danışmanın bana söyleyeceğini bildiğim şeyi tekrar teyit ediyorum. Zaten sahip olduğum bir eğitimi almak için para ve zaman harcamak tamamen israf olur. Kendime yeterince güveniyorum çünkü *şimdilik* yeterince adil ve işlevselim" diyor ve beni kolayca altına çekerek aramıza girmeye zorladığım kişisel alanı reddetmeden önce. Eğilerek dudaklarıma öyle doyumsuz bir öpücük konduruyor ki, öpücüğün içine gömülüyorum ve geri çekildiğinde muzaffer gülümsemesine bakakalıyorum. "Kahretsin." Ağzının bir tarafı kalktı. "Kızgınken çok seksisin."

"Tyler-"

Yumuşak bir fısıltıyla, "K o n u ş m a y a hazır olduğumda, konuşmaya başlayacağım *ilk kişi* sen olacaksın," diyor.

"Bana söz ver Asker," diyorum, yorgunluğu gözlerinde daha belirgin hale gelirken çenesini avuçluyorum.

"Yemin ederim." Elimi öpüyor. "Annemle babamın kavga etmelerinin nedenlerinden biri de bu ve ben de aynı şeyi yapmayı reddediyorum. Ama bu küçük bir olaydı. Gelip geçicidirler ve her zaman da öyle olacaklardır. Dürüst olmak gerekirse, bu *boktan* yaza kadar daha seyrek oluyorlardı, ki bu da başlı başına terapi etkisi yarattı. Ama bu benim seçtiğim iş ve amaç ve buna devam edeceğim."

"Bu yaz ne oldu?"

"Tanrım, bu gece çok ısrarcısın." Ben kararlı bir şekilde omuz silerken gözleri sevgiyle parlıyor. "Yorgun değil misin?"

"Hayır. *Anlat bana.*"

"Bakalım." Bana sert bir bakış fırlatmadan önce hafif bir inançsızlıkla başını sallıyor. "Ve bu sadece en önemlilerini saymak için."

Başımı salladım.

"Cecelia'nın yere çakılması nedeniyle Dom'un intikam stratejimizi yeniden belirlemesine yardımcı olmak zorunda kaldım. Sean ve Dom'un topluca ağır çekim ve tehlikeli inişini izlerken

Onun için düşerken, ona zarar gelmemesini sağlamak için gözümü ondan ayırmadım ve ayırmamaya devam ediyorum. Bu sırada bir yandan da rakiplerimizi alt etme planımızı uyguluyorduk - Roman'a ilk ulaşan olmak. Bunu yaparken, bir depo teftişi sırasında bir kâbusla karşılaşmak, içindekiler o kadar tehlikeliydi ki, onları kaldırmak, *hepimizi alaşağı* etmeden önce bizi ifşa etme potansiyeli ile kulübe büyük bir ısı getirebilirdi." Yüklü bir nefes üflüyor. "Bu süre zarfında Miami'nin olası ilticasıyla uğraştık, özellikle de Dom'un Sean'ı saf dışı bırakmak için kasıtlı bir girişim olduğundan neredeyse emin olduğumuz bir sokak yarışından sonra ağzından kaçırmasının ardından. Bu sırada, yüksek mevkilerdeki kuşlarımızın yardımıyla o depoda bulduğumuz şey yüzünden ordudaki iki üst düzey yetkiliyi suçlamakla uğraşıyoruz. . . Oh, bir de uyuşturucu bağımlılarıyla dolu bir apartman dairesine baskın yapmayı ekleyin - yine Dom'un inisiyatifiyle - onları otoyolda çırılçıplak bırakmadan önce. Sonra, yerel kuşlarımızdan Clint'i araştırmayı ve onu bir sorumluluk olarak silme ya da rehabilite etme kararını tartmayı ekleyin. Ve en son kabus, Dom'un izlerini bir kez daha üç eyalette suç çılgınlığı yaparak örtbas etmek. Tobias'ın yaklaşan gazabıyla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken, kutsamaları dağıtmak ve zorunlu Deniz Kuvvetleri yedek görevlerimi kontrol etmek de dahil olmak üzere kulüp için günlük sorumluluklarımla bitirdim."

O bu listeyi bitirirken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Evet," diye iç geçirdikten sonra şefkatle yanağımı okşadı, "zor birkaç ay geçirdim. Kardeşlerim alınmasınlar ama -gitmiş olmalarından nefret etsem de- biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Çünkü yeğenlerin her ne kadar *drama kraliçesi* olmamakla övünseler de, bu ikisi tacı kazanma konusunda başa baş gidiyorlar."

"Mon Dieu, Tyler!" Takındığım ifade karşısında sırtışı genişlerken göğsünü avuçlayarak söyleniyorum. "Nasıl oldu da . . tüm bunları yönetebilir misin?"

"Başka bir gün savaşıacak kadar iyi," diye mırıldanıyor, "ama en iyi kısmı, kalbimin generalı," diye şefkatle fısıldıyor, "her şeyin *sana* geri dönmesi. Ve sana nasıl olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlatacağım, söz veriyorum. Ama birkaç saat içinde drama kraliçelerinizden birini görmeye gitmem gerekiyor, o yüzden lütfen izin verin uyuyabildiğim kadar uyuyayım."

"Evet, elbette, ama"- şaşkınlıkla başımı sallıyorum

-"Şimdi şunu söyleyebilirim ki çok ama *çok iyi* gidiyorsun."

"Senin sayende Delphine," diye ısrar ediyor ben elimi sallarken.

Başını reddederek. "İstediğin kadar kafanı salla," dedi, "ama bunca zamandır benimle birlikteydin. Ve sana cehennemden gelen yazı nasıl yönettiğimi ve GRS'deki pek çok yapışkan durumdan nasıl kaçtığımı anlattığımda bana inanacaksın."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum Asker," diye dövmesinin izini sürüyorum. "Nasıl uyuyacağımı bilmiyorum ama dinlen, evet lütfen," diye emrediyorum, sersemlemiş bir halde.

On dakika sonra, hala şaşkınlıkla askerime bakıyorum ve bunu hissediyorum, gözlerini kapalı tutarken güzel ve bilmiş bir sırıtış dolgun dudaklarını kaldırıyor.

"Asker, çok üzgünüm ve dinlenmeni istiyorum ama bir şey sorabilir miyim-"

"Merde," *bok*, öpücüğüyle tüm soruları susturmadan önce uyku dolu bir kıkırdamayla nefes veriyor.

Bölüm Kırk Yedi

TYLER

Asansörden çıkıp Exodus'un resepsiyon alanına açılan cam kapıya doğru ilerliyorum. Bunca yıl sonra bile, kardeşimin yüksek bir binaya sahip olmasına hâlâ hayranlık duyuyorum. Daha çok da başardıklarına ve dönüştüğü adama. Ürettiklerine tamamen katılmasam bile. Hayatının belli alanlarında kendisi için aldığı kararları. Shelly'ye doğru başını sallayarak -Tobias'ın telefonu sürekli kulağında olan asistanı- bana içeri girmem için göz kırpmıyor.

Bir kalp atışı sonra ofisinin kapısını kapatıyorum ve dönüp onu tavandan tabana pencerelerinden Charlotte silüetine bakarken görüyorum. Tertemiz giyinmiş olmasına, duruşunun artık bir patrona yakışmasına rağmen, onun gerçek halini biliyorum.

Bizim patlamamızdan sonra, T kulübün günlük işlerine geri dönmeye çalıştığında Triple ekibi onu küçümsemekten başka bir şey yapmadı. Bu da onun feci sakatlığını daha da kötüleştirdi. Günler içinde bunu hissederek, yükünü biraz hafifletmek için dizginlerin bir kısmını geri aldım. Birkaç saniye sessizce onu izledikten sonra, hissettiğini bildiğim acıyı doğrudan kesmeye karar verdim.

"On altı yaşında bu rolü aştın, T," diye teklif ediyorum, sözlerimi ciddiye almasını umarak. "Ve bunu biliyorsun."

"Böbürlenmek için mi buradasın?" diye karşı çıkıyor, sözleri kazanılmış bir keskinlikle dolu.

"Tam tersi. Sana hak ettiğin özrü dilemek için buradayım," diyorum birkaç adım atarak. "O gün evde küstahça davrandıysam özür dilerim. Sen daha iyisini hak ediyordun."

Senden af dilemeyeceğim çünkü bu sana bağlı ama ben istiyorum. Devam edebilmemiz için en temel anlamda güvenini geri kazanmam gerekse de, geri kalanını kazanmam gerektiğini biliyorum."

Sonunda konuştuğunda bana sırtını dönüyor. "Burası artık benim kulübüm mü Tyler?"

"T," diye nefes veriyorum. "Bunun bok gibi hissettirdiğini biliyorum ama sensiz bir kulüp yok. Geri dönmeden önce hepimiz *yıllardır* ayrı hayatlar yaşıyorduk, bu yüzden geçiş *hiçbirimiz* için kolay olmadı." İfademin reddedildiğini tavrındaki hafif değişimden hemen anlıyorum. "Ama Cecelia'dan çok önce, hatta o geldikten sonra bile, seni aklımıza getirmeden tek bir adım bile atmadık. Asla. Benden gelen başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

"Ne beklediğinizi bilmiyorum," diye bıkkınlıkla salıveriyor bana dönerken, sert duruşunu korurken bile yorgunluğu belli oluyor.

"*Bugün* ve belki de önümüzdeki aylar boyunca hiçbir şey. Ancak bu kadar çok özür dileyebilirim ... yine olsa yine yaparım."

Gözleri uyarırcasına parlayarak kapıya doğru başını sallıyor, böylece kendimi dışarı atabiliyorum.

"Sen orada değildin Tobias ve her şey buna bağlı, ama buraya seninle savaşmaya ya da onları savunmaya gelmedim. Onlar kendi yataklarını yaptılar, sen de tepki gösterdin ve kendi yatağında sıkışıp kaldın. Ben de kendi yatağımda rahat etmeye çalışıyorum ve işler bu şekilde devam ederse asla rahat edemeyeceğimi biliyorum, ancak bunun beni uyanık olduğum her saat kemirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Senin hissettiğin kopukluğu ben de hissediyorum, senin seviyesinde değil ama çok acıtıyor kardeşim."

Boynunu kıvrıp klavyesinin arkasına oturuyor ve konuşurken sohbeti geçiştiriyor. "Miami'de bir şey var mı?"

"Her hareketlerini takip ediyoruz, ama sessiz ve biliyorsun sessizliğe güvenmem."

"Roman'a yaklaşmaya geri dönüyorum," diye belirtiyor. "Son zamanlarda pek çok şeyi gözden kaçırmışım gibi görünüyor, o yüzden ne yaparsanız yapın

ama onların bağlarını ve neden basitçe

sorununu *ortadan kaldırın*."

"Anlaşıldı, ama daha işim bitmedi," diyerek bir adım öne çıkıyorum. "Tobias," diyorum, o acımasız bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında. "Çok özür dilerim."

"Seni duydum Tyler. Ben-"

"Yaptığın şey iki saat içinde Charlotte'tan Paris'e gitmek." Masasına yaklaştım ve avuçladım. "İnişten sonraki bir saat içinde Abijah'ın izini bulmuş olacağım ve sen de bugün öz babanla yüz yüze geleceksin. Sana söz veriyorum kardeşim. İndiğinde sana onun tam yerini göndereceğim. Ona yaklaşılmayacak ama sen ona ulaşana kadar takip edilecek."

Bu onu canlandırıyor. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Bir iyilik istedim," diye arz ettim. "Sahip olduğum çok değerli birkaç iyilikten biri ve bunun telafi etmeyeceğini biliyorum ama sen ve ben yeniden iletişim kurmaya başlamalıyız. Bir süredir farkında olman gereken tüneller kazıyorum. İyi olup olmadığımızı sormuyorum, T, çünkü bunun zaman alacağını biliyorum, ama senden beni kırılmış emirlerle cezalandırmayı bırakmanı istiyorum, böylece kulübümüz zarar görmez. Shelly'ye detayları vereceğim."

Bunu yapmak için döndüğünde, geri çekilen sırtıma doğru konuşuyor. "Bunu nasıl affedeceğimi bilmiyorum, Tyler."

Kapının hemen önünde durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. Beni buzladığından beri şahsen tanıdığım ağabeyim nihayet ortaya çıkmıştı. "Nasıl yapacağını bilmiyorum, açıkçası benim de o kadar kolay yapabileceğimi sanmıyorum. Ama umarım bir yolunu bulursun çünkü hepimizin canı fena halde yanıyor."

"Teyzemi tanıyorum," diyor ben kapının kolunu tutup sertleşirken. "Onu tanıyorum çünkü yapabileceğim şeyleri, bana anlatacağı tarihi keşfetmek için zaman ayırdım. Senin ondan aldığın eğitimin çoğuna sahibim çünkü ben Fransa'ya gitmeden çok önce barışmıştık ... ama bana her şeyi anlatmadı, değil mi?"

Sessiz kalmam onun için yeterince onaylayıcı oluyor ve ben ona bir kez daha bakmadan önce sesli bir şekilde iç geçiriyor.

"Bunca zaman eski kocasının yasını tuttuğunu sanıyordum ama onun ellerinde korkunç acılar çekmiş," diye çıkarım yapıyor göğsü sessiz sedasız zıplamadan önce. "Tanrım, insanları gerçekten tanıyor muyuz?"

"Sadece çabalarımızı harcayacak kadar önemseydiğimiz insanlar içlerini ve dışlarını keşfediyor, ama o zaman bile değişiyorlar."

"Onunla kardeşimden daha güzel anılarım var." Şık masasının üzerindeki kullan-at telefonunu yavaşça çeviriyor, düşünceli görünüyor. "Belki de onunla ilgili herhangi bir güzel anıya karşı bağışıklık kazanmış gibi davranıyor, ama bizi yanına alan kadından çok düşkün bir teyze gibi davrandığı zamanları çok iyi hatırlıyorum."

"Dom da bunu hatırlıyor ve son aylarda bir yerlere varmaya çalışıyorlar," diye aktarıyorum, "ama belki bir gün bunu ona söylemelisin. Bunu duymaktan memnun olacağını biliyorum."

Bana yavaşça, değerlendirci bir baş selamı veriyor.

"İyi yolculuklar," diye sesleniyorum, ona hitap ederken acım artıyor. "İner inmez sana mesaj atacağım... ve T?" Bana bakarken duraklıyorum, sanki yeni bir mercekten bakıyormuş gibi kişiliğimi inceliyor. "Umarım aradığın cevapları ya da onunla ilgili aradığın huzuru bulursun kardeşim," diyorum içtenlikle, ona babalık eden adamın doğasını ve eylemlerini anlama çabasını kavrayabileceğinden çok daha fazla özdeşleştirerek. Ben dönüp kapıyı arkamdan kapatmadan önce birkaç saniye bu bağ içinde bakiştık.

Bölüm Kırk Sekiz

DELPHINE

Asker 6 kilo almışım! Taramalar ve kan tahlilleri yapıldı ve doktor sikişebileceğimi söyledi ;)

Mesajımın doğasına gülerek, yamacın tepesinde çekilmiş bir fotoğrafımı ekliyorum ve askerimin bana yeni akıllı telefonumda öğrettiği şekilde ikisini de gönderiyorum. Tyler'ın, beni hayal kırıklığından kurtarmak için tahmini metin konusunda uyardığı için sonsuza kadar minnettarım. Tepeden aşağı inerken fotoğrafı incelediğimde en belirgin değişiklikleri fark ediyorum. Sadece sihirli iğneler sayesinde dolgunlaşan ve büyük ölçüde pürüzsüzleşen yüzümde değil, gülümsememin içindeki yaşamda da. Bu artık gözlerimde saklı.

Her geçen gün, o gitmeden önceki kadın halime daha çok yaklaşıyorum. Umudun yanı sıra yenilenmiş bir saygınlık duygusu da taşıyan bir kadın. Bu noktaya nasıl geldiğim konusunda içimi dolduran utancı henüz aşamadım. Bu noktaya kendi başıma gelmediğim gerçeği.

Regina ile sık sık yaptığım terapi zaman zaman o kadar acımasız oluyor ki bazı günler beni tehlikeli yerlerde tutmakla tehdit ediyor. Uyuşturucuyu o kadar çok arzuluyorum ki, bu süre zarfında ayıklığımı bozacağımdan korkuyorum. Tyler'ın tahmin ettiği ve benim de iyi bildiğim gibi, uyuşturmayı bıraktığımdan beri her şey iyileşmedi. Aslında, savaşlar daha da zorlaştı. Her zaman mutlu bir kadın değilim. Dayanılmaz olduğum günler oluyor, özellikle de kendime karşı. Ama Regina bana en uyumlu olanlar için bile masalsı bir hayat olmadığını söyledi. Bunun, zaten gerçek olduğunu bildiğim yaşamın doğası olduğunu söyledi.

Her sabah mutfak masasının üzerinde, halim ne olursa olsun bana gözlerinde sevgiyle bakan ve

Geceleri yastıklarımızın üzerinde, tüm günleri uğruna savaşmaya değer kılan.

Tyler'ın sürekli yanında olma isteğim yıllar önce olduğundan daha az değil. Elimden geldiğince onu mutlu etme arzum kendiminkinden daha öncelikli. Şimdi, bundan utanç duymak ve onu kendimden uzaklaştırmak yerine, onun bana yaptığı gibi ben de ona sarılıyorum. Sonunda bunun için kendimi daha fazla suçlamamaya karar verdim ve muhtemelen Layla gibi bağımlı bir *mutlu* olursam bunu umursamayacağım.

Bu noktada, Tyler'ın acımasız cinsel işkencesi şimdi beni erken bir mezara götürmekle tehdit ediyor. Hayatımda hiçbir zaman bir erkeği yatağıma almak için bu kadar çok çalışmam gerektiğine inanmamıştım. Yamaçtan aşağıya doğru yürürken bu ironi beni kahkahalara boğuyor. Bu kadar çaresiz olduğum, bu kadar arzu duyduğum tek erkeğin, sırf kapımıza bir çorap örebilmek için bana bu kadar zorluk çıkarması üzerine kafa yoruyorum.

Mutfak lavabosunda sulama kabımı doldururken, pencerenin hemen dışındaki manzaranın tadını çıkarıyorum. Günler hala hafif giysiler giymek için yeterince sıcak, yapraklar ise büyük ölçüde değişmeye devam ediyor ve toprağı çok sayıda renkle zenginleştiriyor.

Verandaya çıkıp bitkileri sulamaya başlıyorum ve bu gecenin neler getirebileceğine dair içimde nefis bir beklenti oluşuyor. En son seansımızdaki işkenceli ön sevişme düşüncelerimi ele geçiriyor.

"Bu mutfak bir rüya, Asker!" Çırpma teliyle yumurta çırparken banyomuzda olduğu yere sesleniyorum. "Yemek yapmaya en dirençli bir kadın bile cazibesini görmezden gelemes! Artık ustalaşmaya kararlıyım!"

"Öyle mi?" diye sesleniyor yatak odasından giyinirken. "Oui, ben hayatımda hiç uyanmadım ve düşündüm, 'Ben

yumurta yapmak için heyecanlıyım' ama işte buradayım, erkek arkadaşım için yumurta yapıyorum" -kaşlarımı çatıyorum- "erkek arkadaşım mı?" Kelimeyi test ederek alçak sesle söylüyorum.

"Sen nesin?" diye geri sesleniyor.

"Asker, sanırım bir erkeğe erkek arkadaşım demek için çok yaşıyım." Ocağı yakıp yeni tavama bir parça tereyağı atıyorum. "Ve ikimiz de sevgilinin doğru olmadığını biliyoruz," diye homurdanıyorum sinirli bir şekilde. "Connard."

"Connard, ha?" Ben yerimden sıçrarken Tyler kıkırdıyor.

"S.KTİR!" Dönüyorum ve tam arkamda durduğu göğsünü itiyorum. "Nasıl bu kadar yaklaştın? Seni hissetmedim bile!"

"Dikkatli ol bebeğim, yoksa önce saçlarını pişireceksin," diyor gaz ocağını kapatmak için arkama uzanarak. "Ve ben bu numarayı yıllardır yapıyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne numarası?"

"Sen farkında olmadan sana bu kadar yaklaşmak," diye düşünüyor, az önce kestiğim meyve kâsesinden doğranmış bir üzümü ağzına atarken.

"Geceleri odamda yakınlaşmak gibi mi?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum.

"Hayır, seni aşağılık herif, gün ışığında olduğu gibi," diye fısıldıyor, gözleri yumuşuyor. "Ve bulduğum her fırsatta."

"Sen olsan ne yapardın?"

"Sürdüğün o hafif misk kokusunu iyice içine çekebilecek kadar yaklaş," diye fısıldıyor, beni yavaşça tezgâhın üzerine kaldırırken gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Yemek yapıyorum," diye hatırlatıyorum ona, beni kaldırışındaki kolaylığa hayran kalarak.

"O da neydi?" diye sorar.

"Ne?" Yeni duş almış, kirpikleri ve saçları hâlâ nemli ve koyu renk, ne kadar muhteşem görüldüğüne dalıp gidiyorum.

"Kullandığın parfüm."

"Oh, hatırlamıyorum," diyorum dürüstçe. "Sanırım komodinimde AVON'dan aldığım eski bir roll-on vardı." Gözlerimi açtım. "Yaşlı bir kadın parfümü."

"Bugün biraz yaş ayrımcılığı yapıyorsun. Neden bana erkek arkadaşım diyemiyorsun?"

"Çocukça hissettiriyor, değil mi?"

"Senin iki katın yaşımda olsaydım belki çocukça olurdu ama connard'dan iyidir," diye mırıldanıyor. Parmaklarını pijama altlarımın ve külotumun içine sokarak, ince, uzun kollu pijama üstümün sarktığı çıplak omzuma sıcak bir öpücük konduruyor.

"Hayır, Asker, buna başlama. İşe geç kalacaksın." "Kendi işimin patronu olmam iyi bir şey." Alt dudağını tirmıklar Hızla ısınan bakışları üzerimde dolaşırken dişlerini gösterdi. "Ve parfüm konusunda utanç verici çünkü beni deli ediyordu."

"Kahvaltını hazırlıyorum." Pijama altlarımın ve külotumun içine soktuğu hassas tenimi okşamaya başladığında göğsünü hafifçe itiyorum.

"Bunu görebiliyorum. İçinde ne var?" Bir kâseye doğru başını sallıyor. "Limonlu krema," diye mırıldanıyorum.

kirpikler. "Meyvelerinizi için."

"Tadına bakabilir miyim?"

"Hmm," diyorum, dudaklarına götürmeden önce parmağıma biraz koymak için geri uzanıyorum. Baştan çıkarıcı bir şekilde emiyor ve hemen ardından gözlerini kapatıyor.

"Öylesine söylemiyorum, gerçekten çok iyi bebeğim."

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Bu tarifi hatırlıyorum." Şakağıma dokunuyorum. "Çok basit."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, etrafımı sararken gözleri için için yanıyor. "Menüde başka ne var?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bugün ben yokum. İşe gitmeden önce bana işkence etmeyeceksin. Buna bir daha katlanmayacağım."

"Yapmayacaksın, ha?"

"Hayır, o yüzden çabanı boşa harcama," diyorum onu el sallayarak. "İyi bir koku aldıktan sonra," diye devam ediyor, benim

Parmaklarımı tenimde sarhoş edici bir şekilde gezdirirken kovdu.

Bacaklarımın arasında bir nabız atmaya başladığında "Soldierrrr," diye sesleniyorum.

Beni görmezden gelerek gözleri alev alev yanıyor, pantolonumu ve külotumu kolayca indirip beni tezgahın üzerinde yarı çıplak bırakırken beni büyülüyor.

"Tyler-"

"Ve seninle dolu bir burunla eve giderdim," diye itiraf ediyor, aralarında durmadan önce dizlerimi avuçlayarak ayırıyor.

"Sonra ne olacak?" Fısıldıyorum, sesim giderek artan uyarılmışlığımla kaplanıyor. Dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdiği dilinin izini sürerken, zengin kahverengi gözlerindeki bakış beni ateşlemeye yetiyor. Sadece onu görmek, parmaklarının darbeleri ve dilinin izlediği yol bile diğer her şeyin farkına varmamı sağlıyor. Kasıtlı ve asla başarısız olmayan stratejisi. Tişörtünün ve kot pantolonunun içindeki görüntüsü, pazularının kıvrımı ve ondan yayılan taze, karışık kokular beni çözmeye başlıyor.

"O zaman sikimi elime alır ... ve yumruğumu becerirdim," diye mırıldanıyor, parmaklarını hafifçe kalçalarımın gezdirirken eğilip boğazımın çukuruna bir öpücük konduruyor. "Bunu düşünüyorum" -bölümü tekrar öpüyor- "ve bunu." Ben parmaklarımı onun nemli saçlarına doladığımda o sütun boyunca yalıyor.

"Geç kalacaksın," diye hatırlatıyorum ona, protestom acınası bir halde.

"Bana o kremadan biraz daha ver" diye emrediyor ve ben de parmağıma bir topak alıp şakacı bir şekilde burnuna sürüyorum. Ben gülerken gözlerini bana diyor ve bir saniye sonra krema kaplı burnunu ortamda gezdirirken tezgâha yaslanıyorum.

"Asker, buna daha fazla dayanamayacağım," diyorum. "Dayanamıyorum. Tamam mı? Teslim oluyorum ve bunun senin için hiçbir şey ifade etmediğini öğrendiğimden beri, silahını çıkar ve beni vur."

Çıplak amımın üzerinde gezindiği yerde ona bakarken bir kıkırdama patlak veriyor.

"Günlerce ve günlerce parmaklar ve diller," diye inleyerek serbest bırakıyorum, "parmaklar ve dillerden başka bir şey yok ve-ah," diye ağlıyorum.

hızla yalamadan önce dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Geri çekildiğinde çoktan hırpalanmıştım.

"Dilimden hoşlanmadın mı?" diye soruyor ve ben de parmaklarımı saçlarında sıkıp kafa derisini hafifçe pençeliyorum. Bakışlarımı koruyarak beni yavaşça yalamaya başlıyor. Bu noktada kafamı çevirmemem gerektiğini çok iyi biliyorum çünkü çevirdiğim anda duruyor.

"Asker, lütfen," diye inliyorum beni yaklaştırırken, sadece geri çekiliyor, bir parmağını içime sokuyor, sonra da ustalıkla benimle alay ediyor.

"Lütfen, ne?"

"Gözünüze ne kestiriyorsanız onu yapın."

"Öyleyim." Bir parmak daha ekliyor ve onları içime pompalamaya başlıyor. "Çok sıkı."

Üzerime eğilerek önce diliyle beni besliyor, öpücüğü limon, kendi tadım ve diş fırçasından gelen nane karışımı. Öpücüğünün gücüyle boğuşurken, hınzır ağzıyla beni baştan çıkarırken pençelerimle kavıyorum. "Siktir bebeğim," diye fısıldıyor doğrudan kulağıma, "çok ıslaksın."

"Lütfen ... sadece, ah," parmakları hızlanırken tırmanıyorum, "biraz yap," diye fısıldıyorum boynum boyunca ıslak öpücükler bırakırken.

"Birazcık ne?"

"Birazcık," diye fısıldıyorum.

"Yani, sadece ucu mu?" Kıkırdıyor. "Bu neden bu kadar komik?" Homurdanıyorum.

"Oof, bebeğim, biri sinirleniyor."

"Sinirlenmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Yalancı."

"Biraz sevişebiliriz. Sadece birazcık," diyorum. "Ağzımı germeye bayılıyorsun." Gözlerimi imalı bir şekilde indiriyorum.

Gözleri kısılıyor ve ben muzaffer sırtıışımlı koruyorum, oyunumuzun başlarında sürekli dudaklarımı izleyerek onun zayıflığının keşfetmişim.

"Acımasızca," diye söze girdi, "ama sana söz veriyorum, birazcıkla başa çıkamayan sen olacaksın."

"Göreceğiz," diye meydan okuyorum, muhteşem, kalın aletini ortaya çıkarıp kavramadan önce kotunu açıyorum. Bunu yaparken şehvet dolu bakışlarını üzerimden ayırmıyor, ben de onu sevdiği şekilde elimde kuvvetlice pompalıyorum. O da beni tezgahın kenarına çekiyor, bu da onun boyuna uygun. Bir topak krem alarak ince kazağımı indiriyor ve her iki meme ucumu da kapatıyor, elimden kurtulmadan önce gürültüyle emiyor.

"Sadece birazcık. El ya da dil yok," diye emrediyorum.

"Hmm." Bunu düşünür ve başını sallar. "Pekâlâ."

Devasa ereksiyonunu kavrayarak, ben büyülenmiş bir şekilde izlerken başparmağımı yavaşça şişkin, ağız sulandıran başın etrafında gezdiriyor.

"Emin misin?" Ben dudaklarımı yalayıp başımı sallayınca o da başını sallıyor. O da dilinin ucuyla iki dudağımın arasında bir yol çizerek eğiliyor ve başını merkezimde gezdiriyor. Kendini yukarı çekerek zonklayan klitorisime masaj yapıyor. Anında dönmeye başlıyorum ve o beni sakinleştiriyor.

"Sakin ol, bebeğim." Koluyla beni kucaklayarak itmeye başlıyor ve bakışlarımızı birleştirdiğimiz yere indiriyoruz. Çekilirken içimden bir inilti kopuyor, klitorisime bir kez daha masaj yapmak için ucunu yukarı çekiyor. Ben sıkıca kavrayıp pençelerken, tedirginliğim ve susuzluğum dayanılmaz hale gelirken, bu modeli uzun saniyeler boyunca değiştiriyor.

"Tyler," diye inliyorum, nabzım artık kalçalarımın arasında atıyor. "Bu son olamaz."

"Oh, ama olabilir," diye garanti veriyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor. "Bu bütün gün sürebilir."

"Asker," diye inliyorum, gözleri kapanırken boynunun ve omuzlarının kordonlu kaslarındaki kısıtlamayı görüyorum. Tekrar içeri itiyor, sikinin sadece ucuyla beni becermeye başlamadan önce bakışlarını düşürüyor.

"Ah," diye inliyorum, kalçalarımı öne doğru itiyorum, onun sıkı tutuşu beni daha fazla kazanmaktan alıkoyuyor.

"Hâlâ sadece bunu mu istiyorsun?" diye alay ediyor, bedenim ihtiyaçla dolup taşarken içeri ve dışarı, içeri ve dışarı itiyor.

Saniyeler içinde tırmanıyorum ama yeterince sürtünme olmadan, ondan yeterince olmadan. Sabırsızlığım beni ele geçirdiğinde, kalçalarımı eğiyorum ve bir inç daha kazanmayı başarıyorum. İkimiz de bunun hissiyle inlesek de, o geri çekiliyor.

"Tyler," diye bağıyorum. "Yeter. Sadece sik beni."

"Sadece seni becereceğim," diye tekrarlıyor, başını ağrıyan girişime doğru çeviriyor, görünüşe göre eylemde kaybolmuş, sesini kaplayan ham arzu. "Sadece seni sikmek diye bir şey yok bebeğim. Hiç olmadı. Tanrım, bunca yıldan sonra sana dokunabilmek bile benim için yeterli," diye fısıldıyor. "Özellikle de kendimi kaç kez reddettiğimi düşündüğümde. Parmaklarım yanlarımda kaşınıyor, göğsüm sana karşı hissettiklerimle yanıyor." İтираfları, gözlerindeki ve her kelimesindeki aşkı iliklerime kadar hissetmemi sağlıyor.

"Pek çok kez sana baktım, bakışlarında kayboldum. Şimdi gözlerindeki bakış için dua ediyorum. O zamanlar sana şimdiki gibi dokunabilmek için her şeyimi, her şeyimi verirdim." Gömleğimi kaldırarak, kalçalarını sürekli pompalarken avuçlarını karnımın genişliğinde gezdiriyor. Hareketin kendisi çok seksi, ritmini sabit ama ölçülü tutarken mükemmel kıcının kıvrımı hafifçe görünüyor. Çıldırtıcı bir şekilde. İçeri ve dışarı. Giriyor ve çıkıyor. Beni ateşli bakışları, erimiş dokunuşu ve hararetli sesiyle sardıkça daha fazlası için duyduğum acı artıyor. Bir göğsümü avuçluyor, kalçalarını hafifçe pompalarken başparmağını meme ucumda saygıyla gezdiriyor.

Gir ve çık.

İçeri ve dışarı. Ama onun görünüşü ve hissi, sözleri beni kaplıyor. Sanki zaten içimdeymiş gibi. Kendimi tapınılmış hissederek ona bakıyorum, o konuşmaya başladığında kelimeler dilimin ucunda dolaşiyor.

Ben tırmanmaya başlarken, "Sonunda ilk kez içine girdiğimde, bu sonsuza dek sürecektir," diye mırıldanıyor. Başparmağını yaladıktan sonra klitorisime bastırıyor ve büyüleyici daireler çizerek bana masaj yapmaya başlıyor-

Tyler'ın motor sesi, beni boş sulama kabımı göğsüme bastırdığım hayal sersemliğimden çekip çıkarıyor. Bir sonraki saniyede kamyoneti beliriyor ve sanki evimizin *içinden geçecekmiş* gibi çakıllardan aşağı uçuyor. Hemen ardından, verandanın birkaç metre ötesinde kayarak durdu. Bir kalp atışı içinde, gözlerimiz onun ön camından fırlıyor. Elimdeki tenekeyi fırlatıp ona doğru yürümeye başlamadan önce gözlerimdeki yırtıcı bakış karşısında yutkunuyorum.

Kalbim küt küt atarken, kamyonetinin etrafında dönerken bakışları beni takip ediyor, ateş dolu kahverengi gözlerini gözlerimden ayırmazken, anımsatıcı hayalimden gelen arzu her adımımı körüklüyor.

Ben ona ulaşamadan kamyondan inip açık kapının yanında dikiliyor. Gözleri yüzümü tarıyor ve köylü üstümle şortuma kadar iniyor. Ondaki tehlikeli bir enerji yayılıyor ve her ne kadar ruh halinde olduğunu ve hiç de konuşmaya hazır olmadığını söyleyebilsem de, önce ben konuşuyorum.

"İşten mi çıktın? Günün ortasın-"

Beni ayağımdan kaldırıp kamyonetin tekerleğinin yanında, ona dönük oturmam için bizi döndürürken başka bir hece bile söyleyemiyorum.

Bir sonraki anda, parmağını köylü bluzuma sokuyor ve içine çekmeden önce bir göğsümü serbest bırakmak için indiriyor. Ağızına sığdırabildiği kadarını emerken bedenim titriyor. Başını tutuyorum, ben konuşurken dilinin göğüs ucuma hızlı dokunuşları karşısında nefesim kesiliyor. "Tyler, eğer Barrett gelirse-"

"Umurumda değil," diye homurdanıyor, alt yarımı kaldırıyor ve saniyeler içinde şortumu ve külotumu çıkarıyor. Gözleri açlıkla doluyor ve hiçbir tereddüt ya da kısıtlama olmaksızın eğilip amımın tamamını talepkâr ağızına alıyor.

"Tanrım!" Çığlık atıyorum, kalçalarımın arasındaki titreşimi daha da yoğunlaştırırken sertçe çekiyor. Bu his o kadar baskın ki ağızına karşı kıvranıyorum. "T-T-Tyler," diye kekeliyorum, "s-çok güçlü, ah," acı hızla zevkle karışmaya başladığında nefes nefese kalıyorum, çünkü o besliyor ve besliyor, dilinin içerideki itişini klitorisime hızlı hedefli yalamalarla değiştiriyor.

Yırtıcı bakışları beni sustururken, gözlerindeki alev ve becerikli ağzıyla beni tutsak ediyor. Bakışlarının ardında yatan niyet, bir parça endişe gizlense bile hoş karşılanıyor.

Bu korku değil, kontrolünü kaybettiğini görmek. Amımın ırzına geçerken, tekrar tekrar çekerken sonunda izin verdiği bir şey.

"Tyler," diye çığlık atıyorum, çünkü alçalıyor ve dilini içeri bastırıyor, gidebildiği yere kadar itiyor. İşte o zaman kemiksiz kalıyorum, karışık hislere karşı tek bir tanesiyle bile savaşılamayacak kadar güçsüzüm. Parmağını içeri sokarken ıslak dudakları klitorisimin üzerinde gezinirken yavaşça aklımı kaybetmeye başlıyorum. Gözlerindeki bakış, arzu ve sıcaklık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve becerikli bir parmağını içimde gezdirmeye başladığında görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bana bak," diyor, kaba bir sesle, ben de bakıyorum. Parmağını içime sokup çıkarmaya devam etmesini izliyorum, vücudum tepki olarak şişiyor. Aynı noktayı tekrar tekrar hedeflemeye devam ederken her parçam nabız gibi atıyor. Tekrar ve tekrar. Tekrar ve tekrar.

"Nesin sen . . oh, Tanrım," diye inliyorum karnım kıvrılmaya başlarken. "Tylerrrr," diye sesleniyorum, gözleri sanki burada olmasının sebebi buymuş gibi rahatlayarak kısa süreliğine kapanıyor. Serbest bırakılmaya ihtiyacım var, tam parmağını çekerken kalçalarımı parmağına doğru itmeye başlıyorum.

"Ne, hayır!" Başımın arkasını kavrayıp beni yarı çıplak oturmam için kaldırdığında itiraz ediyorum, beni doyumsuz bir öpücüğe çekmeden önce dilini dudaklarımda gezdiriyor. Ağzımızı şekillendirirken ona yapışıyorum, beni çekmeden önce başımı döndürdüğü kadar aç bir şekilde dilimi onun kine doğru itiyorum.

"Uzan," diyor, beni yavaşça oturduğu koltuğa geri itiyor, "ellerini kışının altına koy bebeğim ve kalçalarını kaldırabildiğin kadar kaldır," kemerini çözüp kot pantolonunun düğmelerini açarken huysuzca emrediyor. Bana söyleneni yapıyorum, bana bakarken ona bakakalıyorum, yanan bir adam, şişmiş horozunu serbest bırakmadan önce. Parlak ışıktaki onu görmek

Günün ışığıyla beklentim doruğa ulaşırken bile yutkunuyorum.

Ellerimi çıplak kırımın altında tutup emredildiği gibi ona doğru eğilirken, "Sana zarar vermeyeceğim," diye garanti veriyor. Sanki o anı ezberlemiş gibi, göğsümün üzerinde geziniyor, açıkta duran amımın üzerinde kısa bir süre duraklamadan önce gözleriyle damgalıyor.

"Sen bir rüyasın," diyor yalvarışlarım başlamadan önce. Tamamen teslim oluyorum, beni kötü büyüünün altında tutmak için her şekilde başarılı olduğunu biliyorum - beni ahlaksız ve arzu dolu tutmak için. Her bakış, her dokunuş ve işkence dolu günlerin her dakikası, bedenimin fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar hazır olduğunu fark ettiğim için artık bir amaca işaret ediyor. Hazırlıkları ustaca. Hesaplanmış. Dudaklarım ihtiyacımı dile getirirken her molekülüm onun için çığlık atıyor.

"Şimdi," diye emrediyorum, bluzumu çeneme kadar iterek göğüslerimi engelsiz bir şekilde görmesini sağlarken bir saniye daha dayanamıyorum. Kamyonetin kapısının altından sarkan metal basamağın üzerine çıkıp bir eliyle ön paneli, diğer eliyle de koltuğun üst kısmını avuçluyor. Gözlerini üzerime dikmiş, beklenti içinde dudaklarını tırmıklıyor, sesi o kadar sert ki konuştuğunda zar zor tanıyabiliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, kalçalarını aşağı doğru eğip uzunluğunun bir kısmını yavaşça içime sokmadan önce dişlerinin arasından tıslarken sikinin kalın başını girişime yaslıyor. Hazır olmasına rağmen vücudum anında tepki veriyor, amım onun etrafında sıkışıyor. Küfrederek geri çekiliyor ve ağzım açık kalırken biraz daha içeri giriyor. Duygu beni tüketiyor ve içime doğru hafifçe girerken adını inliyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, ben onun etrafında titrerken, o geri çekilirken daha da sıkışıyor, sadece tekrar içeri giriyor, her seferinde biraz daha ileri gidiyor. Kalçalarını *öylece* eğerek tekrar içeri giriyor ve kocaman sikini azar azar bana yediriyor. Kalçalarını zar zor oynatarak, sikini duvarlarım boyunca kasıtlı olarak sürüklüyor, hassas, ölçülü. Onunla bu kadar dolu olmanın verdiği his, tam bir mutluluk.

İçimde, onun adını haykırana kadar yarattığı baskıyla sürekli olarak kıvrıldığımı hissediyorum. Kahverengi gözleri beni tutarken, daha az uğultu, daha çok şimşek gibi hissettiren gerçeküstü bağlantımızı tutarken, kör edici bir zevkle inşa ediliyor ve inşa ediliyor. Ön kapımızdan bir metre ötede beni sahiplenirken, birbirine bağlı bedenlerimiz arasında güçlü bir şekilde zigzaglar çiziyor.

Vücudum baştan ayağa karıncalanıyor, tam devrilmek üzereyken, tamamen içeri giriyor ve neden olduğu şişliğe karşı sürtünüyor. Bunu hissettiğimde, etrafına kenetleniyorum ve hisler içinde patlıyorum. Vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyor, çünkü acele beni o kadar yoğun bir şekilde ele geçiriyor ki, lanet olası aklımı kaybediyorum. Tutunacak *bir şey* ararken, içimde sonsuz zevk dalgaları dolaşüyor. Zirveye ulaştığımda, boğazımdan bir çığlık kopuyor ve kısık sesle adını söylemeden önce onu serbest bırakırken çatlıyor. Hayatımın en güçlü orgazmının gücüyle tüm benliğim sürekli sarsılıyor.

Tüm vücudumda gerçekleşen nabız atışında kayboldum, Hala açılıyor, nefeslerim düzensiz, dalga geri çekilene kadar parçalanmaya devam ediyorum, sonrasında beni titrerken bırakıyor. Tyler geri çekildiğinde -ve ben biraz gerçeklik duygusu kazandığımda- hala bağlı olduğumuz yerde ne kadar sıırılsıklam olduğumu hissediyorum.

"Bana bak bebeğim. Seni nasıl becerdiğimi izle," diye emrediyor, yüz ifadesi tamamen şehvet dolu, arkasına yaslanıp tekrar tekrar içeri girerken.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

İnançsızlığın sisinde kaybolmuş bir halde beni tekrar yanma noktasına getiriyor ve beni itiyor, altında inleyen bir karmaşaya dönüşene kadar ilkinden biraz daha az güçlü bir serbest bırakma gerçekleştiriyor.

Tatmin olmuş gibi görünerek sonunda bana *dokunuyor*. Ellerin verdiği ek his, kalan tüm yetilerimi kaybetmeme neden oluyor.

Parmaklarımızı kalçalarımın üst kısmında birbirine geçirerek amansız itişlerine devam ediyor, çenesi gevşerken

Gözler her parçayı içine çeker, hiçbir şeyi kaçırmaz.

Sanki bu manzara tarafından tetiklenmiş gibi, içime daha öfkeli bir şekilde pompalamaya başlıyor, beni hayatımın bir inçine kadar becerirken boğazından bir hırıltı kopuyor. Yenik düşmeye başladığı anda yakalıyorum, çenesi en lezzetli şekilde geriliyor. Seslerini serbest bırakıp içime boşalırken gözleri parlıyor, nefesi kesilip uzun, yoğun saniyeler boyunca boşalırken göğsü tişörtünün altında geriliyor. Üstüme yığılmadan önce eğilip yüzümdeki gözyaşlarını yalarken gözleri ışıldamaya devam ediyor.

Tırnaklarımı gömleğinin altından, sırtından ve ulaşabildiğim diğer tüm sıcak teninden geçirirken, ona sımsıkı sarılıyorum, nefes alış verişleri çıplak göğsüme çarpıyor.

Az önce olanları, beni nasıl böyle becerebildiğini anlamaya çalışırken onun altında titremeye devam ediyorum.

Nihayet ayağa kalktığı anda, gamzeli bir sırıtışla beni şerefendirirken gözleri tanıdık bir sıcaklıkla parlıyor. "Yani . . . Mesajını aldım."

Üzerimi kaplayan ter tabakası soğumaya başladığında ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Yüzümü ellerinin arasına alarak, yavaşça, çok yavaşça, öpücüklerin en şefkatlisiyle ağzımı alıyor. Bu seferki duygu yüklü ve mutluluk dolu, özgürleştirici saniyeler sürüyor. Çok daha tasmalı ve kontrollü olsa da, daha az mükemmel değil. Tyler çekilip ayağa kalktığı anda, ben de onu takip etmek için koltuktan kalkıyorum ve o başını sallıyor, beni hareketsiz tutmak için göğsümü hafifçe avuçluyor.

"Hayır bebeğim, burada kal," diye mırıldanıyor, parmağını profilimde gezdirerek. "Bizim için bir şeyler getireceğim. Hemen dönerim."

"Tyler, berbat haldeyim," diye itiraz ediyorum şişkin gözlerle. "Kamyonetin berbat durumda."

"Güzel, sakın benden utanmaya kalkma. Bunu *tekrar* yapmak üzereyiz." Yanaklarım ısınırken sırıtıyor. Kamyonetinin kapısında durmuş, ter içinde kalmış ve

ölümcül derecede seksi, açıklamasından önce şeytani bir gülümseme veriyor. "Bütün gece."

"Tyler," diye fısıldıyorum, kalan aklımı toplamaya çalışırken göğsüm hala pompalanıyor. "Az önce ne yaptın sen?"

Dalıyor, beni nefesim kesilene kadar öpüyor ve geri çekiyor. "Yıllardır takıntı haline getirdiğim kadını az önce becerdim ve onu sikimin üzerine boşalttım."

"Çok kirli," diye fısıldıyorum.

"Daha yarısını bile bilmiyorsun," diyor uyarısından önce. "Kendini hazırla, bu ne kadar pis olacağının çeyreği bile değil."

Yüz ifademi okuyunca durakladı.

"Bebeğim, eğer bana bundan hoşlanmadığını söylersen, *saçmaladığını* söylemek zorunda kalacağım."

"Tabii ki beğendim, *bayıldım*, sadece ..."

"Kahretsin." Kaşlarını çattı. "Seni incittim mi?"

"Hayır, hayır, sen ... bu işte *gerçekten iyisin*," diye gözlerimi açtım.

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, fena değil."

Çeneme dokunarak, iç geçirmeden önce yere düşen bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorluyor. "Bu konuda konuşabiliriz," diye söze dökülmemiş soruma yanıt veriyor, "ama bu konuşmayı yaparsak, seni uyarıyorum, büyük olasılıkla beni *istemediğin* bir duruma sokacak."

"Sadece iki erkekle birlikte oldum, *sen de dahil*," diyorum, kendimden nefret ederek.
ton.

"Bunu bilsem bile," diye ekliyor, "benden önce sana dokunmuş olan herkesi kısıkanıyorum Delphine ve bunun için hayatına son vermekten hastalıklı bir zevk alıyorum." Başını sallayıp küfrediyor, "Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum, Tanrım." Başını arkaya atıp gözlerini kapatıyor ve ben de uzanıp çenesini avuçluyorum.

"Bunu benden saklama," diye emrediyorum. "Senden ya da sahip olduğun karanlık düşüncelerden asla korkmayacağım."

Gözlerini açıyor ve rahatlatan elimi kendi eliyle kapatıp indiriyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Buna sevindim, zaman zaman şaka da yapıyorum ama bu özelliğimden hoşlanmadığını biliyorum. Bu değişecek bir şey değil. Konu sen olunca değişmez. O yüzden bu kapıyı açmamayı tercih ederim. Senden başka hiçbir kadına aşık olmadım. Senden başka kimseyle gerçek bir ilişkim olmadı. O yüzden o konuya girmesek olmaz mı? En azından bugün olmaz mı?"

Beni daha yakına çekerken gözleri sıcaklık ve kolayca fark edilebilen bir bağlılıkla doluyor. "Şu anda tek yapmak istediğim kadını göletimize götürmek ve gün batımını izleme vakti gelene kadar onunla sevişmek."

"Oui, evet, al beni," diye fısıldıyorum. "*Al beni*, Asker."

Verdiği sözlerin üzerinden saatler geçtikten sonra, güneş tepelerin altına inerken bir battaniyenin altında birbirimize sokuluyoruz. Göğsüm yanıyor, vücudum uğulduyor, yaşaran gözlerle askerime dönüyorum. "Bugün hayatımın en güzel günü, Asker."

Bana bakıyor, gözleri sevgi ve vaatle dolu, sesi güven dolu. "Hayır değil, General, size söz veriyorum, değil."

BÖLÜM 3

"Önemli olan şeylerin en *gerçeği* NEDİR? . . . Acıya ne dersiniz? Neden acı? Bunu tartışmayı deneyin ... eğer acı en temel gerçeklikse, acıdan daha temel bir şey var mı? . .

Sevgile

r.

Gerçe

kten

mi?

Yani, eğer acı çekiyorsanız... *sevgi ve gerçek*, sahip olduğunuz şey budur. Ve bilirsiniz ... eğer bunlar acıdan daha güçlüyse, belki de *en gerçek şeylerdir*."

-Jordan Peterson

Bölüm Kırk Dokuz

DELPHINE

SONBAHAR 2014

"T-TYLER, S-STOP!" Beni battaniyeye yapıştırıp karnıma üflerken histerik kahkahalarım arasında bağıryorum ve onu kendimden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ve her zamanki gibi çabalarım boşa çıkıyor çünkü gücü hayret verici.

"Hayır, dur, merhamet, lütfen!" Kıpırdayan parmaklarını yanlarıma eklerken feryat ediyorum, karnım boyunca güçlü titreşimi artırırken kötü kıkırdaması kulaklarımı dolduruyor.

"Hemen şimdi dur, seni pislik!" İçimden tedirgin kahkahalar yükselirken omuzlarına vurarak bağıryorum ve aşırı uyarılmadan dolayı kafam karışıyor. "Dur, lütfen işemeden ya da osurmadan önce dur! Bu hiç seksi değil!"

Tyler anında başını geriye atıyor, kahkahalar her gözeneğinden fışkırıyor ve sonunda yavaşlamadan önce parıldayan gözlerle bana bakıyor.

"Yani, bu doğru mu? Kadınlar osurur mu? Bunun bir *efsane* olduğunu sanıyordum ... ve şimdi bilmek zorundayım!" Ben çılgınca göğsünü tokatlarken o alçalıyor ve tenime üflüyor.

"Hemen şimdi bana meyve vermeyi kes, yoksa yemin ederim taşaklarını *öyle bir* tekmelerim ki bir ay boyunca sikişemezsin!"

Geri çekiliyor, kıkırdarken ve homurdanırken yüzü buruşuyor, kelimelerini zar zor çıkarıyor. "Meyve vermeyi mi? Meyve vermeyi bırak mı dedin?" Ben ellerini tokatlarken o parmaklarını yanlarımda gezdiriyor.

"O-o-oui, seni lanet olası embesil," diye idare ediyorum, "buna meyve vermek diyorsun!"

Gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşurken, ondan gürültülü bir kahkaha patlıyor, tünediğimiz yamaçtan aşağıya doğru böğürüyor. Tepemde asılı durduğu yerden kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, nihayet konuşabilene kadar patlamasının yatışması birkaç saniye sürüyor.

"B-bebeğim-" diye devam etmeden önce bir kahkaha daha attı, "Buna *ahududu üflemek* deniyor, *meyve vermek* değil."

Eğlencesi geçici olarak sıkı tutuşunu gevşetmesine neden olduğunda, bunu kendi avantajıma kullanıyorum, ulaşamayacağı bir yere yuvarlanmadan önce tutuşundan kurtuluyorum. Beni ayak bileğimden kolayca yakalayıp tekrar altına çektiğinde battaniyeden neredeyse kurtulmuştum. Bana bakarken, gözleriyle buluşmayı reddediyorum, yenilgiyle konuşurken tamamen gevşiyorum.

"Adı ne olursa olsun, artık *ondan nefret* ediyorum ve bugün benden başka bir şey alamayacaksın Asker. Beni kızdırıyorsun!"

"Vay canına,"-gözleri büyüdü-"hey, nefret güçlü bir kelime General, ama çok ileri gittiğim için özür dilerim. Bugün daha fazla meyve yok," diye şaka yapar.

"Sana güvenmiyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Artık duracak, söz veriyorum. . . ama bugün senden *başka bir şey* almayacağım, ha? Bundan emin misin? Bu oldukça güçlü bir beyan." Sıcak avuçlarını kazağımın altında, karnımın üzerinde ve her bir göğsümü kaplayan dantele doğru gezdiriyor. Layla ile son randevumda arabama yüklediğim danteller. Tyler'ın sevdiğini hem sözleriyle hem de gösterileriyle açıkça belli ettiği dantel. Son anılar aklıma geldikçe kendime engel olamıyorum, ellerimi boynuna dolayarak ona bakıyorum.

"Tamam, belki nefret etmiyorum ama bana başka seçenek bırakmadınız. Seninle güvenli bir şekilde konuşmaya ihtiyacım var, *şimdi*."

"Güvenli bir kelime, ha?" Sırıttıyor.

"Evet," diyorum nefesimi tutarak, "çünkü sen benden *bile daha görgüsüz* bir hayvansın. Beni *kurtaracak* bir kelimeye ihtiyacım var. Tüm *ahududuları* durduracağın bir kelime saldırı

ve merhamet edin çünkü 'hayır' ve 'hayır' kelimelerinin sizde *işe yaramadığı çok* açık" -gözlerimi ona dikiyorum- "embesil."

"Meyveye ne dersin?" diye soruyor kıkırdayarak ve gamzesini patlatarak.

"Oh, *siktir git*." Gözlerimi deviriyorum.

"Oof." Kaşlarını çatıyor, acı dolu gözleri benimkileri kavıyor ve ben onları görünce batıyorum.

"Ne, ne oldu?"

"Bilmiyorum... Sanırım 'siktir git' şakası bile oldukça acımasızca," diyor, "bu küstahlığı gerçekten kötü kavgalara saklamaya ne dersin?" Parmağını yanağıma doğru fısıldıyor. "Belki böylece ne kadar kötü çuvalladığımı anlarım."

"Özür dilerim." Çenesini avuçluyorum. "Seni bu şekilde rahatsız edeceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle ve sorun değil güzelim, gerçekten. Bana atacağın her küstahlıkla başa çıkabilirim, bunu sen de biliyorsun." Sırtışı geri döndü. "Ama eğer seni 'siktir git' diyecek kadar kızdırdıysam, belli ki çok ileri gitmişim." Yüz ifadesi öylesine samimi bir hal alıyor ki, kalbim eriyor.

"Ama bil diye söylüyorum," diye fısıltıyı zor geçecek kadar yumuşak bir ses çıkardı, "kahkahaların ... bana iyi geliyor."

"Ne işe yarıyor?" Dünya şu anda sık sık olduğu gibi onun etrafında bulanıklaşırken, tamamen büyülenmiş bir şekilde soruyorum.

"Yani, iltifat için balık tutuyoruz, öyle mi?" Göz kırıyor.

"Ah, *nihayet*," diyorum, "bu kadar kolay yorumlanabilecek bir metafor" -gözlerimi deviriyorum- "ancak sekiz küsur yılda ortaya çıkabildi."

"Evet, belki," diyor, sesi kederli, ifadesi soluk, "ama buraya gelmemiz çok uzun sürdü."

Tam o bunları anlatırken, bir rüzgâr tepedeki ağaçlardan kopardığı yaprakları peşi sıra sürüklüyor ve kısa bir süreliğine üzerimize yağıyor. Serin yapraklar yüzümüze ve ellerimize düşmeye başlıyor ve battaniyemizin bir kısmını örtüyor. İşaretimizi alarak ikimiz de meyve bahçesini tarıyor, temiz havayı içimize çekiyor ve derin yeşil yamaçları seyre dalıyoruz. Geçici olarak

Sessizce, ikimizin de üzerine huzur çökerken büyüü topraklara bakıyoruz.

"Benim için," diyor birkaç uzun dakikadan sonra, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Beklediğimize değdi Delphine," diye ekliyor düşünceli bir şekilde dudağını ısırmadan önce.

"Benim için de," diye fısıldıyorum. "Buna değdi. Keşke bu kadar acı verici olmasaydı."

"Daha fazla dürüstlük istiyorsan," diye aktarıyor, sadece bugün için aldığı kalın mavi yorganın kenarındaki otları koparıırken, alçak güneş uzayan kahverengi saçlarında parıldıyor. Artık parmaklarımı saracak kadar uzun olan saçları. Hafif kıvrımlarını seviyorum. Kesmemesi için yalvardığım ama kesmediği, sadece benim için.

"Her zaman dürüst olmak istiyorum," diyorum ona, her özelliğini ve ifadesini iliklerime kadar hissederek.

Gözlerini benimkilere çeviriyor. "Gölüşün beni iyileştiriyor."

"Tyler," diye mırıldanıyorum, çenesini avuçlarken gözyaşlarım tehdit ediyor. "O zaman bundan *hiç* nefret etmiyorum. İstedğin zaman bana *meyve verebilirsin*."

"Benim için buna katlanır mısın?" diye şaka yapıyor ama ben içimden geldiği gibi konuşurken gülümsemiyorum.

"Senin için *her şeyi* yaparım, Asker."

Tekrar konuşmadan önce sözlerimi özümserken bakışları daha da yoğunlaşıyor.

"*Bunu* yıllar önce, birbirimize dokunmadan, yakınlaşmadan önce gördüğümü biliyorsun," diye geveliyor, gözleri kısa bir süre için odağını kaybediyor. "*Bunu* zihnimde gördüm. Tıpkı bugünkü gibi günler, bu yamaçta, seninle konuşurken, tıpkı bunun gibi bir battaniyenin üzerinde seninle sevişirken. Yıllar boyunca, *her türlü* havada düzinelerce benzer an hayal ettim" - yutkunuyor- "ikimiz birlikte ve mutluyuz."

"Ben de yaptım," diye fısıldadım. "Yemin ederim ben *de yaptım*. Özellikle de sen gittiğinde," diye itiraf ediyorum. "Sen gittikten sonra her gün bunun hayalini kurdum."

"Zihin güçlü bir şeydir," diye yumuşak bir şekilde aktarıyor. "Ne kadar da güçlü bir şey. Düşüncelerimiz o kadar ikna edicidir ki, onlardan birine yeterince sık odaklanırsak, sonunda

harekete geçmeye başlamak. Odaklanılan şey her neyse onu gerçeğe dönüştürmek için bilinçli ve bilinçaltı eylemlerde bulunmak. Çoğu insan buna tezahür ettirmek diyor ama bu sihirli bir şey değil." Çimleri savuruyor. "Çok basit görünüyor, ancak *günde* ortalama *elli bin düşünceyi* sıralayıp deşifre ederken tehlikeli ve karmaşık hale gelebilir. Yanlış düşüncelere odaklanmak bu işi basit *olmaktan* çıkarabilir," diye anlatıyor sesinde bir acıyla.

"Hayır, bu basit değil"-elini tutuyorum-"ve buraya gelmemizi ne kadar zorlaştırdığımı bildiğimi anlamanı istiyorum. Senden bunu beklemiyorum Soldier, ama bir gün bunun için beni affetmeni umuyorum."

Tenimi okşarken uzun bir süre tekrar bana bakıyor, her zaman bana dokunuyor, her zaman şefkatli ve ben doyamıyorum. Hafifçe geri çekilerek konuşmadan önce uzun bir nefes veriyor.

"Her ne kadar yıllar önce bununla savaşmış olsam da - yaş farkımızın bir bok ifade etmediğine inanman için ısrar etmiş ve neredeyse bunu talep etmiş olsam da - gerçek şu ki, bizi ayıran şey de buydu, değil mi?"

"Tek şey değil, ama evet."

"Ben bir çocuktum, sana muhtemelen abartılı görünen sözler veren lanet bir *gençtim*, ama yemin ederim öyle hissetmiyordum. Çocuk gibi hissetmedim. Sözlerimde ciddiymdim. Sözlerimde ciddi olmak, onları tutmak istedim."

"Biliyorum, Asker."

"Ama bu yüzden onunla barışık değilim."

"Barıştınız mı?" Kalbim umutla çarpıyor.

"Evet, bebeğim . . . Sanırım şu anda, seninleyken yaptım ve işte tüm acı verici basit ihtişamıyla nedeni: *on sekiz yaşındaydım.*"

Gözlerim yaşardı ve başımı salladım.

"Ve şimdi ben de *senin* başladığımız zamanki yaşlarındayım; neden sözlerimden şüphe duyduğunu ve geleceğimden korktuğunu anlayabiliyorum; benim için açmayı umduğun ve yardım ettiğin yoldan beni alıkoyacağını düşünüyorsun. Her ne kadar

Bunu itiraf etmek bana acı veriyor." Başını hafifçe sallıyor. "Tanrım, o zamandan bugüne bakış açımdaki mesafe. Olanlar, tüm o lanet olası göz kırpmalar sırasında yaşadığım hayat miktarı, Delphine."

"Yani, beni affediyor musun?"

"Ne için? Sözümü tutmayan bendim. Gerçek bir mücadele vermeden gitmene izin verdim. Haklıydın, sen elini uzattın *ama ben uzatmadım*. Dürüst olmak gerekirse, senden af dilemeliyim."

"Affedilecek bir şey yok," diye inatla tekrarladım.

"Ama bu doğru değil, değil mi?" Bana bakarken alt dudağını tekrar tırmıklıyor, yüz ifadesini bir endişe kaplıyor. "Bu cevabı kaldırabilir miyim bilmiyorum ama sormak zorundayım."

Sorusunu bildiğim için "Lütfen yapma," diyorum.

"Yani, bu doğru mu?" Yutkunuyor. "O lanet caddeden geçmediğim gece pes ettin."

"Bu da o kadar basit değil, Tyler. Lütfen-"

"Tanrım." Başını sallıyor, yüzünde yıkılmış bir ifade var. "Eğer o gece geri gelseydim. Ya da ertesi gün. Ya da daha sonraki herhangi bir gün, seni beni beklerken bulurdum, değil mi?"

Dudağımı ısıyorum, cevap vermeyi reddediyorum ama o bunu görüyor.

"Yalan söylediğini biliyordum. Beni korumaya çalıştığını biliyordum. Beni özgür bırakmaya. Çok üzgünüm bebeğim. Çok özür dilerim," diye fısıldıyor kısık sesle. "Ben de yolumuza çıktığım için sonsuza dek pişman olacağım. Kaybettiğimiz zaman için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Hayır, hayır, lütfen, genç Tyler'ı affetmelisin. Lütfen onu affet. Belki de bir parçanız bu sözü tutmak zorunda kalmayacağınız için rahatlamıştır?"

Tüm varlığı pişmanlıkla sarsılırken gözleri onaylarcasına düşer.

"Bunun için seni nasıl suçlayabilirim? Sen çok gençtin ve ben senin değerli geleceğine yatırım yapmak için iyi bir kadın değildim."

İtiraz etmek için ağzını açtığı anda başımı sallıyorum.

"Lütfen, lütfen beni dinle," diye yalvarıyorum ciddiyetle ve o başını sallıyor, ağzının kenarını yalarken gözleri suçlulukla buğulanıyor. Bunu görmek o kadar acı verici ki kendimi onun önünde diz çöküp yüzünü kavramaya zorluyorum.

"Asker, pişmanlık duyarak bir saniye bile kaybetmemen için sana yalvarıyorum çünkü beni kurtarmak hiçbir zaman senin işin olmadı. Bu *benim işimdi*." Elimle kısa bir süre göğsümü avuçladım. "Kendimi kurtarmamak benim hatamdı. Bunun için kendimi affetmeliyim, seni değil. Lütfen bunu anlamaya çalış ve bunu gerçek olarak kabul et. Ama söylemem gereken daha çok şey var."

Başını sallıyor, gözleri yüzümde öyle dikkatli, öyle saygılı geziniyor ki neredeyse kelimelerimi kaybediyorum, ama onun için buluyorum.

Onun için *her şey*.

"*Kendimi mutlu etmek de benim işim*." Terapide öğrendiğim ve doğru olarak kabul ettiğim şeyleri tekrarlıyorum. "Ve hayatına neşe getirmeyi çok istiyorum Tyler," diyorum. "Seni önemsemek, takdir etmek, rahatlatmak ve çok daha fazlası."

"O halde görev tamamlandı, General," diye fısıldıyor başparmağıyla yanağımı tatlı tatlı okşarken, ben öpücüğünü savuşturmadan önce.

"Vay canına, tamam, bu çok daha ağırlaştı" diyor, ben de oturmak için kendimi ayarlarken karşıma oturmak için hareket ediyor. Birbirimize tam olarak dönükken, battaniyeyi avuçlayıp eğildiğinde bükülmüş dizlerimiz birbirine değiyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Sevgi sözcükleri sarf etmek benim için kolay değil. Hiçbir zaman da olmadı. Hiçbir zaman. Pek çok şeyi çok yoğun bir şekilde hissettim, ama bunların çoğu dile getirilmedi."

"Bunu biliyorum bebeğim," diyerek yanağımı hafifçe okşamak için uzandı. "Açıklamak zorunda değilsin-"

Susturmak için ağzını avuçluyorum ve ağzının içine doğru mırıldanmadan önce kıkırdıyor. "Yer senin, benim Fransız tehdidim."

Hayatımın erkeği bana bakıyor, sıcak kahverengi derinlikleri ben onunla yüzleşirken yumuşuyor, kendi

İfadesi ona karşı hissettiklerimle dolu. Avucumu ağzından çekip göğsüme bastırırken, yirmi yıldır uyuşturduğum gerçeği kelimelere dökmek için güç topluyorum.

"Babam tarafından ağır çocuk ihmali ve annem tarafından terk edilme mağduruyum. Tecavüz ve cinayete teşebbüs de dahil olmak üzere aile içi istismar mağduruyum. Ayrıca bana zarar vermek isteyen ve bunu gerçekleştiren yabancıların acımasız zihniyetinin de kurbanıyım. Onların zorbalıklarının bir kurbanıyım."

Sonunda sahip olduğum gerçeği söylediğimde gözleri hafifçe açılıyor.

uzun süre reddedildi.

"Ben de beni tüm haysiyetimden mahrum bırakan bir öz istismar kurbanıyım, öyle ki sonunda kendimi utanç ve mahcubiyetten kurtarabilmek için hastalığımla sağlığını sabote etmeye yardım ettim." Bir nefes üflüyorum. "Haklıydın, ölmek istiyordum. İronik bir şekilde, ölmekten korkuyordum."

Hayatım boyunca kendime çok yakın tuttuğum şeyleri dile getirmek için cesaretimi toplarken Tyler'ın gözleri benimkileri güçle tutuyor. Onları olduğu gibi bırakmadan önce kendim ve ruh eşimin duyması için yüksek sesle konuşmak, geçmişimde. Ve geleceğimiz için.

"Beni sevdiğini bildiğim ve kalbimde hissettiğim ama beni bir babanın koruması gerektiği şekilde korumayan babam Matis'in kalp kırıklığıyla. Beni korkutan ve manipüle eden Alain'e. Manipülasyonlarını fark ettiğimde beni döven ve tecavüz eden Alain'e. Ve benimle alay eden ve bana fiziksel olarak zarar veren yabancılar... Tüm bu şeyler yüzünden birçok kez kendimden, hayattan vazgeçtim. Ama puslu hava ve Celine'in ölümü bana kalan tüm mücadeleyi aldı."

Bakışlarımı tutup bana güç verirken yutkunuyorum. "Onun ölümünden sonra, sonunda temelli kopmak için kendime izin verdim.

Bencilce, sevdiğim ama kendimle ilgilenmeyi bıraktığım için duygusal olarak ilgilenemediğim yeğenlerimin zararına." Yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum. "Hayatın bana verdiklerini geri ödemeye o kadar niyetliydim ki, Celine'in oğulları için en azını yaptım, her gün izole oldum,

Puslu, uyuşuk, vazgeçtiğim için hak ettiğimi düşündüğüm cehennemde yaşıyordum. Bu benim hayatımdı, döngümdü, sana kadar her gün . . . ve Tanrım, *sen*." Gözyaşlarımın geçmesine izin veriyorum, sonunda bunu ona ifade edebildiğim için sevinç gözyaşları.

"Ama insanların kendilerini kurtarmaları gerekiyor Tyler. Yardıma ihtiyaçları olsa bile, *kendilerini kurtarmak* için onların eylemler. İnsanlar vardır sözde için kavga Kendileri *için*, zihinlerindeki zincirlerden kurtulmak için. Sen olmasaydın bunu başaramayabilirdim ama sen beni gördüğün ve *sevdiğin* için Ben olarak I sınırsız ve koşulsuz bir şekilde beni kendime olan inancımın kalmadığı bir yerden söküp aldın. Bana o zincirleri gösterdin ve onları çözmem için bana bir yol verdin. Seninle . . ." Bocalıyorum. "Tanrım, lütfen bunu söylememe yardım et," diye mırıldanıyorum. Tyler anında yüzümü kucaklıyor, her kelimeyi içine çekerken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. Benden vazgeçmeyi reddeden tek insanın gözlerinin içine bakıyorum. Kaderimi reddeden, beni dışarı sürüklemek için yaratılmasına yardım ettiğim cehennem ateşinden -birden fazla kez- tekmeleyerek ve çığlık atarak geçen ve ben tekrar tekrar girmeye çalışırken. Bunun ağırlığı beni ele geçirirken kendimi tamamen ona adadım.

"Benim için yaptığın şey, Tyler, çoğu insanın *kendilerini* acımasızca istismar ettiklerinde sevdikleri *biri* için yapabileceklerinin çok çok ötesinde. Bizi kurtarması için bir mucize beklemememiz gerektiği halde, sen beni kurtardın. Sen benim *mucizemsin*, Asker. Ve şimdi buradayım, o cehennemden sadece birkaç ay kurtuldum ... ve seninle kendimi *güvende, mutlu, memnun ve özgür* hissediyorum." Kelimede kırılıyorum ama devam ediyorum. "Kendimi güzel hissediyorum, çok güzel ve güzel olmak *istiyorum*. Seninleyken değer verildiğimi, sevildiğimi, seksi olduğumu, çok seksi olduğumu, saygı *duyulduğumu*, arzulandığımı, *duyulduğumu* ve *görüldüğümü* hissediyorum. Ve hayatımda ilk kez sevildiğimi. Gerçekten ve derinden *sevildiğimi* hissediyorum."

Ben nefesimi verip içimden geldiği gibi konuşurken o tamamen hareketsiz oturuyor. "Beni cehennemden alıp seninle birlikte bu *cennette* yaşamaya getirdin. Karşımdaki adamı tüm kalbimle severken çok daha fazlasına dönüşen bir rüya."

Anında eğiliyor, alnını hafifçe alnıma bastırıyor, ürpererek verdiği nefes dudaklarıma çarparken gözleri kapanıyor. Boynunu kavrayıp parmaklarımı arkasındaki saçlarda gezdiriyorum.

"Gözlerini bana çevir Asker, lütfen," diye sesleniyorum, o da yavaşça yaşaran gözlerini benimkilere çeviriyor. "Je t'aime, Tyler, uzun zamandır sana söylemek istiyordum. Çok, çok uzun zamandır. Sen gitmeden önce, gittikten sonra ve döndüğün anda, ama bu sözlerin önüne eylemleri koymanın çok önemli olduğunu hissettim. Çünkü kendini kelimelerden mahrum bıraktığın yıllar boyunca bana verdiğin tek şey eylemlerdi. Ama ben hissettim. Sen daha kelimeleri telaffuz etmeden önce sevgini hissettim, tıpkı senin de ben konuşmadan önce burada geçirdiğimiz süre boyunca benimkini hissetmiş olduğunu umduğum gibi. Benim de seni aynı derecede, aynı derinlikte sevdiğimi biliyor ve aynı güvenle hissediyorsundur. Ve ben seninim, sadakatle ve sadakatle seninim."

Beni altına yatırmadan önce birbirimizin ağzına nefes verirken gözleri doluyor. Üzerimde gezinirken, yavaşça eğilip üzerime telaşsız, saygılı öpücükler yağdırmadan önce bana büyük bir sevgiyle bakıyor. Ben de ona aynı türden öpücükler sunuyorum. Çenesine, boğazına, ağzımız buluşana kadar öpebildiğim her yere... Birbirimize bağlanmak için üzerimizdeki kıyafetleri çılgınca çıkarırken tuzlu öpücüklerimiz birbirine karışıyor. Tyler battaniyeyi etrafımıza sarıyor, tam ben onun üzerine çökerken, hareket etmeye başladığımda iki elimle yüzünü avuçluyorum.

Kalplerimiz birlikte çarparken sevişmemizin her saniyesi dayanılmaz derecede güzel ve kendimizi ilahi bağlantıda kaybediyoruz. Kalçalarımı kavrayıp içime o kadar derinden girerken tek bir hareket bile önceden belirlenmiş değil, onun etrafında çözülüyorum. Ona olan aşkım içimden akıp giderken mutluluğumun içinde tamamen kayboluyorum. Yüzünün her santimini, yanaklarını, çenesini öpüyorum ve o içime boşalırken ağzını alıyorum. Sonunda ayrılmadan önce onları birlikte kovarken, kayıp yıllarımızın azalması dillerimizde karışıyor.

Arkamıza yaslanıp uzun dakikalar boyunca birbirimize bakarken, birbirimizi okşarken bir savaşım olduğunu fark ediyorum

yüzleşmek için kaldı. İşte o zaman kendim ve askerim için, cennetimizi, mutluluğumuzu ve yeniden elde ettiğimiz huzuru korumak için bu son savaşa katlanmaya karar verdim.

"Beklemeye değer olan sendin, Tyler," diye fısıldıyorum o bana bakarken. "Je t'aime, Asker, yeni doğan kalbimin yaratıcısı. Mon seul véritable amour." *Benim tek gerçek aşkımdır.*

Beni kendine çekerken sert bir nefes veriyor, beni öyle bir kavlıyor ki gözünü kırpsa bu rüya yok olacakmış gibi. Ben de ona aynı sıkılıkla sarılıyorum, kendimi olacıklara hazırlıyorum - yüzleşeceklerimiz için. O yamaçta beni tekrar ele geçirdiğinde yük daha katlanılabilir hale geliyor ve sonra unutuluyor. Her seferinde daha sert ve daha derin bir şekilde içime giriyor, gözleri her saniye benimkileri tutuyor, uzun zaman önce söylediği sözler etime işlenirken beni güçlendiriyor. Onunkine karşı savunmasız çarpan kalbime kalıcı olarak damgalandı. Yoğun sevişmelerıyla neden olduğu gözyaşlarımı ve bir kısmı zihinsel, çoğu fiziksel olan salıverilmemi öperken, sevinçli çığlıklarına karşı "sonsuz dek" diye mırıldanırken kendini içime bastırıyor.

Ve sonra beni tekrar aldı.

Ve birlikte uzaklaşmadan önce birleşmiş bulutlarımızda son bir kez.

Bölüm Elli

DELPHINE

KIŞ 2014

"İÇİNE ÇEK, Delphine," diye cesaretlendiriyor Regina, zihnimi anılarımı fısıldarken korku beni anılarımdan mahrum bırakmakla tehdit ediyor.

"Eğil," diye tekrarlıyor eşit bir şekilde, "ve bana nerede olduğunu söyle."

"Mutfak," diye aktarıyorum içimi bir endişe kaplarken.

Alain duş alırken, akşam yemeğine son rötuşları yapmadan önce sinirlerimi yatıştıran bir yudum alıyorum. Son bir haftadır ondaki değişim beni geriyor.

"Delphine. Bana şu anda neler olduğunu anlat."

"Yemek pişiriyorum. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var. Alain doğru davranmıyor."

Mutfak masasının üzerinde duran Alain'in son toplantısının notlarını incelerken, sigaramı mermer kül tablasında söndürmeden önce arkamda olduğunu hissediyorum. "Oh, güzel, yemek neredeyse hazır."

Döndüğümde Alain'in giyinmiş olduğunu görüyorum, saçları duştan dolayı hâlâ nemli, ama elindeki kutu içime bir korku salıyor. Özellikle de kınayan gözlerini benimkilere diktiğinde.

"Onları buldu."

"Neyi buldun?" Regina sorar.

"Bunlar ne?" Bir hafta önce dolabımın arkasına sakladığım kutuya bakarken Alain soruyor. Gözleri spekülasyonla bir parça alçalırken midemi kurşun kaplıyor. Korktuğum bir bakış. Çok iyi bildiğim bir bakış. Son zamanlarda davranışları böyle miydi?

*Ne hakkında? Rahatladım o Bu mayıs olmak
ve bütünlük . onun şüpheleri, kutuya
bakıyorum.*

"Bunlar benim yeni Doc Martens'lerim," diyorum ona basitçe.

"Ne zaman aldın onları?"

"Ben almadım. Onları bana bir arkadaşım verdi."

"Hangi arkadaş?"

"İşten bir arkadaş, Diane'i tanıyorsun," diye pasif bir şekilde aktarıyorum ki fırtına kapısı sert bir şekilde çalınıyor.

"Ello," diye selamlıyor Ormand, içeri girip dışarıdaki sağanak yağmuru silkeleyerek. Kocamın üzerindeki gerginlik azalmaya başlarken, Alain'in amansız bakışlarının ağırlığı nedeniyle gözlerimi kapatmamak için mücadele ediyorum. Gözlerini Alain'in elindeki kutuya diken Ormand'ı selamlamak için döndüğünde gerginlik daha da artıyor.

Regina, "Nefes al Delphine, bana şu anda neler olduğunu anlat," der.

"Ormand burada. Yüz ifadesi kına yakıyor.

Alain öğrenecek. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bıkmış durumda." "Ormand neden bıktı, Delphine?"

"Alain'i onun için terk etmemi istiyor. Alain'e söyleyecek. Bunu hissedebiliyorum."

"Ah, Delphine," diye konuşuyor Ormand, "demek sonunda sana getirdiğim çizimleri ona gösterdin. Merak etme Alain," diyerek kocamın sırtını coşkulu bir şekilde alkışlıyor. Bu benim tüylerimi diken diken ediyor. "Onları çok ucuza aldım."

"Delphine, ben buradayım," diye fısıldıyor Regina, ben kontrolsüzce titremeye başlarken. "Güvendesin. Bana neler olduğunu anlat."

Ben eğilirken zihnim o gergin anları fısıldıyor. Hayal kırıklığı tehdit ediyor ama Regina'nın emriyle uzun saniyeler boyunca nefes alıyorum ve sonra kendimi yatak odamda görüyorum. Yatak odamın kapısının kilidine bakarken elimde sarmal telefon kablosunu çeviriyorum.

"Neler oluyor, Delphine? Neredesin şimdi?"

"Yatak odasıdayım, Celine'i çağırıyorum çünkü Ormand gidiyor. Ön kapı az önce kapandı. Alain

benim için geliyor. Geliyor."

"Delphine, benimle birlikte nefes al , " Regina ikna eder.

"Nefes al.

Güzel. Nefes ver. Güzel. Şimdi neredesin?"

"Yatak odasımdayım. Kapıyı kilitledim ve ... Kapı koluna bakıyorum. Çıkış yok."

Benim tüm vücut titriyor olarak Alain patlamalar aracılığıyla yatak odasının kapısında, yüz ifadesi ... "Beni öldürecek."

"Delphine, beni dinle. Evindesin, Tyler'la birlikte evinde. Güvendesin."

Zihnim Alain'in öfkesinin görüntüleriyle dolup taşarken, acı anları da onu takip ediyor. Odaklanmayı reddeden, kendilerini bana göstermeyi reddeden görüntüler.

"Delphine, bana şu anda nerede olduğunu söyleyebilir misin? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey göremiyorum." Tam bunu söylerken, kendimi Alain'in ellerini kavrarken, halı sırtımı yakarken, kafa derim çığlık atarken onları pençelerken görüyorum.

"Beni evin içinde mutfığa doğru sürüklüyor."

Çığlıklarım, çığlıklarım zihnimde yankılanıyor, Alain birbiri ardına şiddetli darbeler indirirken kulaklarımı dolduruyor, sesler birbirine karışmaya başlarken ağızdan tükürükler yüzüme damlıyor, sadece birkaçı net bir şekilde çınlıyor. Yırtılan giysilerin sesi ... ve acı. Çok fazla acı. Yanma ve yırtılma. Kısa bir süre sonra karanlık çöküyor ve nefesim tamamen kesiliyor... İşte o zaman haftalar önce gördüğüm görüntü netleşiyor. Alain'in mutfak masasında bir metre ötemde durduğunu görüyorum. Gözlerinde *ölüm, benim ölümüm*, yerde yattığım yerden net ve yakın. Bana saf bir nefret ve kötülükle bakıyor ve elini uzatmaya başlıyor.

Karanlık beni kuşatıyor, sadece karışık seslerin ulaşabildiği tam ve eksiksiz bir karanlık. Farkındalık ve sonra hiç yok. Sesler art arda gelmeye devam ederken bilincimin gidip geldiğini fark ediyorum. İlk çınlayan kız kardeşimin sesi. Tutunduğum bir ses.

"Kardeşim, beni duyabiliyor musun?"

"Celine . . ." Hırıltıyla konuşuyorum, sesim kesik kesik.

"Göremiyorum."

"Delphine, neredesin?" Regina acilen sorar.

"Ne," diye mırıldanıyorum. ". . . Ne oldu?"

Kız kardeşim başımı kucağına alıp kontrolsüzce hıçkırırken Beau'nun sesi mutfakta yankılanıyor.

"Çok acıyor ve hiçbir şey göremiyorum."

"Neren acıyor?" Regina dürtüyor.

"Bacaklarımın arası... yanım, elim, boğazım, başım. Kanıyor. Belden aşağım çıplak. Beau öyle yüksek sesle çığlık atıyor ki canım acıyor."

"Ne diyor, Delphine?"

"Seni öldüreceğim!" Beau bağırır. Alain acı içinde çığlık atmadan önce sürgülü kapının camında yüksek bir gümbürtü duyulur.

"Beau, dur!" Celine panik içinde bağırıyor. "Onu öldüreceksin!"

Alain

Olan Alain'di.

Botlar. Lanet botlar. Karanlık . . .

Kendime geldiğimde evin ön tarafında bir yerden Ezeziel'in sesi geliyor. "Baba, neler oluyor? Neden Alain'e bağırıyorsun?"

"Celine," diye mırıldanmayı başarıyorum, kelimeleri acının etrafında zorlayarak. Her hece çatlak ve kırık çıkıyor, sesim yabancı. "Ezeziel'in görmesine izin verme."

"Tobias, kardeşini al ve arabaya geri dön! Hemen şimdi!" Celine bağırır.

"Tatie nerede?" Kapı gıcırdayarak açılırken Ezeziel sesleniyor.

"Tobias, git!" Beau gürlüyor. "Şimdi!"

"Ben gidiyorum!" Ezeziel bağırıyor ve küstah ses tonundan, onun görüşünden korunduğumu anlıyorum. "Hadi, Dom."

Karanlık.

Kendime geldiğimde daha fazla debeleniyor ve homurdanıyorum ve Celine gözlerime sıcak bir bez bastırıyor.

"Dayan Delphine," diye fısıldıyor.

"Dayan, kardeşim. Beau! Lanet olası ambulans nerede?!"

Beau'nun öfkesi kulaklarımı dolduruyor. "Kaçsan iyi edersin, Alain, çünkü polis seni yakalayamazsa, seni kendim avlar ve öldürürüm!"

Karanlık . . .

Sürgölü kapı, mandalıyla birlikte ses çıkarıyor.

"O gitti," diyor Beau Celine'e, sesi gergin. İşte o zaman içimde panik yükselmeye başlıyor.

"Beau, lütfen." Zorla söylediğim her kelime yanıyor. "Lütfen, görmelerine izin verme" -sesim yine çatallaşıyor- "görmesinler."

"Onları eve götür," diye emrediyor Beau Celine'e. Uzaklardan bir siren sesi gelirken kendi sesi boğuk ve kırık. "Git, Celine. Onları eve götür. Bunu görmelerine gerek yok."

"Onu bırakamam!"

"Lütfen, Celine," diye mırıldanıyorum.

"Tamam," diye ağlıyor, "tamam, hemen geleceğim, gelebildiğim kadar çabuk geleceğim." Eğiliyor, nefesi yüzüme çarpıyor, sesi çatlıyor. "Seni seviyorum kardeşim."

Beau daha ısrarlı bir şekilde, "Celine, git," diye emrediyor.

Celine'in gidişiyle fırtına kapısı kapandığında her şey sessizleşiyor ve gözlerimi bir parça açıyorum. Işık beni tekrar kör ettiğinde gözlerimi kapattım. "Beau?"

"Buradayım," diyor battaniye ile örtülmeden önce. Karanlık beni tekrar altına çekmekle tehdit ediyor ama bilincimi kaybetmemek için savaşmamı sağlayan şey korku. Onu uyarmak için. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi sıkarken, parmak eklemlerindeki kesikleri ve kanı hissedebiliyorum, özür diliyor. "Durduğunu sanmıştım, çok üzgünüm. Çok özür dilerim."

"Beau. . . gitmelisin," diye fısıldıyorum. "Sen . . . Ezekeel-" "Şşş, seni bırakmıyorum . . . Durduğunu sanıyordum. Eğer ben biliyorum. Buradayım, Delphine. Buradayım," diye mırıldanıyor. ". . . Çok üzgünüm," diye fısıldar siren sesi yaklaşırken. "O gitti ve asla geri gelmeyecek. Asla izin vermeyeceğim"

... Tanrım, neden, Delphine, neden, neden onunla kaldın?"

"Bu benim hatam. Seni buraya ben getirdim." "Ne?"

"... A-Abel," diye fısıldıyorum Beau'nun nefesi kesilirken. "Eğer onu bırakırsam ... Alain, Abel'a torununu nerede bulacağını söyleyecekti." Sözcüklerin neden olduğu yanmayı yutuyorum, uyarımı zorla söylerken paniğim yükseliyor. "Beau, Abel Baran Ezekiel'i bulamaz-"

Beau'nun nefesi karanlık tarafından kesiliyor ve sonunda beni altına alıyor.

"Beau'ydu." Gerçeği yüksek sesle söylerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Konuşabildiğim kadarıyla. "Alain'i kovalayan Beau'ydu."

"Tamam, Delphine ... şimdi sesimi takip et. O mutfaktan birlikte çıkıyoruz. Hastane odasına, şeftali ışığına gidiyoruz. Beau ve doktorun yanına."

Uzun saniyeler boyunca, görüşüm o hastane odasının yerleşik görüntüleriyle dolu kalıyor. Şeftali rengi ışıktan kaşıntıran önlüğe kadar. Pusun gelişi ve Beau'nun bulanık hatları. Doktorun sesine. Regina'nın bana rehberlik ettiği bu görüntülere, bu anılara odaklanarak, Ormand'ın hıçkırıkları yanımda çınlarken görüş alanımı daraltmaya devam ediyorum. Sonraki günler, haftalar ve aylar, hepsi karışık anılardan oluşan bir bulanıklık, pus çöktüğünde ve yeni hayatım başladığında çoğu belirsiz. Ama bu kadarı yeter. Kocamın beni öldürmeye çalıştığı gecenin anısı yeter.

"Derin nefes al ... al ve ver ... nefes al ... nefes ver. Güzel. Çok güzel. Nefes al. Güzel... Şimdi, hazır olduğunda gözlerini açmanı istiyorum."

Gözlerimi açtığımda içimden bir çığlık kopuyor ve hıçkırıklara boğulmadan önce koltukta doğruluyorum.

"Delphine," diye ikna ediyor Regina, "Tyler'la paylaştığın evdesin. Dışarıdaki dünya farklı. Sen farklısın. Anlıyor musun? Güvendesin, Delphine. Bu

bitti. Bitti," diye fısıldıyor ılıklarım azalmaya başladığında. Birkaç uzun dakikanın ardından görüşüm netleşmeye başlıyor ve Regina'nın yaşaran gözleri nihayet ortaya çıkıyor. "Evindesin ve güvendesin. Yapabilirsen bana bir baş selamı ver."

Son parçalar yerine otururken başımı sallıyorum. Geri almak istediğim tek bir anı bile kalmadı. Hiçbiri sahip olmaya değmez. Hayatım artık sadece saklamak istediğim anılarla dolu. Askerimle birlikte, cennetimizde. İyi ve kötü günler. Tyler'la.

"Hissettiğin her duyguyu sıralayacağız, Delphine. Sana söz veriyorum ama şimdilik o güzel beynini biraz dinlendireceğiz."

"Hatırladım," diyorum sonunda, "Hatırladım," diye mırıldanıyorum inanamayarak, dün gece eski evimden aldığı ayakkabı kutusuna bakarak. Haftalar süren sonuçsuz seanslardan sonra, boşluklar çizerek. Hasarlı beynimin görmeme asla izin vermeyeceğine inandığım haftalardan sonra, denemek için son bir çabayla kutuyu dolabımdan çıkardım. Dudağımlı ısırarak, gözlerim sonunda gerçekten görmeme, Tyler'ın annesi olarak kabul etmeme izin verdiğim kadına kaydı.

"Teşekkür ederim, Regina." Yutkunuyorum. "Sana teşekkür etmenin bir yolunu bulacağım."

"Bu koşullar gerçekten benzersiz ve bu nedenle bu istek profesyonelce olmasa da tamamen bencilce, ama sana sarılısam sorun olur mu?"

"Oui, evet," diyorum. İzin verince beni nazikçe kucağına çekiyor ve ben de rahatlayarak ona aynı sıklıkla sarılıyorum. Vücudum her birini yorgun bir uyku beni ele geçirene kadar serbest bırakırken, gözyaşları birlikte geçirdiğimiz yaklaşık doksan saat boyunca diğerlerinden çok daha sessizce dökülüyor.

Beni saran, kaldıran güçlü kollarla uyanıyorum ve Tyler'ın bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Duruşu soğukkanlı olsa da yüz ifadesi acı dolu. Kaygısını hafifletmek için yüzünü avuçlarken, şu anda benim için ne yapması gerektiği konusunda kararsız olduğu açık. "Hatırladım," diye fısıldıyorum. "O geceyi hatırladım Tyler," diye mırıldanıyorum, "ve ben iyiyim."

"Buradayım bebeğim," diye mırıldanıyor. "Bu konuda konuşmak istersen buradayım." Beni yatak odamıza doğru götürürken etrafıma bakıyorum.

"Gece vakti mi?"

"Evet, birkaç saattir dışarıdasın. Acıktın mı?" diye soruyor, beni yatağıma bırakıp yanına diz çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Ne yapabilirim?"

"Yeterince şey yaptın," diye fısıldıyorum, parmaklarımı uzayan saçlarında gezdirirken.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, dönüş bakışlarında gerçek bir korku var. "Çılgılığımı duydun mu?"

Başını sallıyor.

"Bu bir öfke çılgılığıydı Asker," diyorum ona dürüstçe. "Artık benim korkumdan nasibini almayacak..." Çenesini avuçluyorum. "Ona acı çektirdiğin için mutluyum ve bunun beni ne hale getirdiği umurumda değil." Gözleri çılgınca beni ararken yüzünü nazikçe okşuyorum. "Güvende hissediyorum, söz veriyorum ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim... *Siktir*," diye mırıldanıyor, bir elini dağınık saçlarında gezdirirken. İşte o zaman onun gerçek halini fark ediyorum.

"Tyler. Ben iyiyim. Sana yalan söylemiyorum. Bana bak."

Başını sallayıp tatmin olmuş gibi görünmeden önce gözleri her santimi dolaşiyor. Yastığının üzerinde dönüp tamamen ona bakıyorum, onu dikkatle inceliyorum, yarattığım asker karşısında hayrete düşüyorum. Sakladığından şüphelendiğim sırlar karşısında büyük bir huşu içindeyim. "Alain'e acı çektirdiğin için memnun olsam da, o geceyi itiraf ederken bana her şeyi anlatmadın, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Ben de sana söyleyecektim."

"Alain'e gittiğin o gece neden kaldığımı öğrendin mi? Abel hakkındaki tehdidini mi öğrendin?"

Tekrar başını sallıyor.

"Ve Ezeziel'e hiç söylemedin mi?"

Uzun bir nefes üflüyor. "Yapamam ve asla yapmayacağım."

"Peki bu neden, askerim?"

"Mecburdum," diye fısıldıyor. "Ben oraya vardığımda, Abel çoktan Tobias'ın yanına taşınmıştı. Fransa'da bir parkta satranç oynuyorlardı. Bir pencere gördüm ve kardeşime yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için onu kullandım." Yutkunuyor. "Tobias'ın bildiği kadarıyla Abel cinayet olmadan öldü. T cenazesine katıldı."

"Ve bunca zaman bunu ondan sakladınız öyle mi?"

Başını sallıyor. "Her ne kadar T'nin onu korumak için, hepsini korumak için nelere katlandığını bilmesi gerektiğini düşünsem de, sen bu sırrı korudun, ben de korudum."

"Onları buraya gelmeye teşvik ederek *tehlikeye* attım. Onlar Amerika'ya bana katılmaya gelene kadar bunun farkında değildim. O mektupları Abijah'ın ne sakladığını öğrenmeden önce yazmıştım. Ancak onlar buraya geldikten sonra beni tehdit etmeye başladı." İçimi çektim. "Zamanla, Alain'in her şeyden çok istediği tek bir şey olduğunu fark ettim."

"Sen," diye kolayca çıkarım yapar.

"Ve bunu asla anlayamayacağım."

Tyler kederli bir sesle, "Ne yazık ki öyle," diyor.

"Öyle değil. Sanki takıntılı hale geldi ve onu sessiz tutan tek şey benim itaatim oldu."

"Habil, . . . İsa'ydı." Şaşkınlıkla başını sallıyor.

"İnsanların en kötüsü." Başımı salladım. "Bir gün bu oyunu oynadıkça, Soldier, bu dünyanın gerçekten ne kadar küçük olduğunu ve ne kadar az gerçek oyuncu olduğunu anlayacaksın. Ama sen bunu çoktan keşfettin, değil mi?"

İfademi önemli ölçüde ayıklarken çenesini bir kez daha eğdi.

"Tyler, beni dinle, Ezeziel'in büyükbabasının gerçek doğasını bilmesini asla istemiyorum. Babasının tarafında var olan kötülüğü, damarlarında akan lekeli kanı bilmesini asla istemiyorum. Lütfen, bu sırrı saklayacağına dair bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye yemin eder. "Bebeğim, yemin ederim."

"Ve şimdi Ezeziel Antoine ile tehlikeli bir oyun mu oynuyor?"

"O kazanıyor," diye karşı çıkıyor Tyler. "İşin T'nin lehine sonuçlanması an meselesi. Dom çoktan araştırmaya başladı."

Fransa'da ve bunun peşini bırakmayacak. Bize güvenmek zorundasınız."

"Yapacağım, yapacağım. Her şeyimle sana güveniyorum. Ve şimdi, ne yazık ki, bu yükü benimle birlikte omuzluyorsun. Ancak bazı şeylerin koruduklarımız tarafından keşfedilmeden bırakılması daha iyidir. Bu, pozisyonunuzda sık sık taşıyacağınız bir yük."

"Bu konuda iyiyim," diye yemin ediyor, "ve en iyilerden öğrendim," diye aktarıyor hüzünlü bir gülümsemeye. "Ama lanet olsun bebeğim, neler yaşadın."

"Karşılaşacağın şeyle kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bunun için senden özür dilerim."

Bana bakıyor, sorusu çok açık. "Bana sor, Tyler."

"Onu neden öldürmedin, Delphine?"

"Ne kadar istesem de, birçok kez neredeyse yapsam da, benim yeteneğim bilgi toplamak, niyeti ve stratejiyi deşifre etmek. Bu yüzden Alain ile yaptığım şey buydu. Habil'den korkarak çok uzun yıllar geçirdim, sonunda her biri geçtikçe Ezeziel büyüyene kadar zamanını beklediğini fark ettim. Ama tabii ki sonunda sen beni bu korkudan da kurtardın."

"Yeterince acı çektin."

"Yorgunum asker. Merak ettiğini biliyorum ve konuşacak çok şeyimiz var ama bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye kolayca kabul ediyor.

"Ben uyuyana kadar benimle kalır mısın?"

İsteğimle anında ayağa kalkıyor, botlarını iterken gömleğini çıkarıyor. Bir kalp atışı sonra beni kollarının arasına alıyor. Konuşurken parmak uçlarımı beni tutan avucunun eklemleri arasındaki boşlukta gezdiriyorum.

"Beni dinle. Beni ya da yeğenlerimi koruduğun için seni asla küçük görmeyeceğim Asker. Seni asla beni kurtaran bir adamdan fazlası olarak görmeyeceğim," diye fısıldıyorum. "Ve sen beni gerçekten kurtardın Tyler, her şekilde."

"Bu çok adil," diye mırıldanıyor, sesindeki duygu belli, "çünkü
önce sen beni kurtardın."

Bölüm Elli Bir

TYLER

DELPHINE yeterince derin bir uykuya daldığında, ona tekrar kavuşabilmek ve uyandığında yanında olabilmek için evi kilitlemek üzere kendimi dikkatlice ondan ayırıyorum. Bugün yaşananların etkisiyle ona geri dönme ihtiyacım her adımımı hızlandırıyor. Ön kapımıza ulaştığımda annemin verandanın tek basamağında oturduğunu görerek duraklıyorum.

"Anne?" Yavaşça sesleniyorum, fırtına kapısından içeri giriyorum ve oturduğu yerde ona katılmadan önce kapanmaması için tutuyorum. "Gittiğini sanıyordum."

"Henüz yapamadım," diye itiraf ediyor ağlamaklı bir sesle, gözlerini silerek.

Beni büyüten kadına bakarak yüzündeki lekeleri izliyorum, onları görünce içim acıyor ve avucumu anında sırtında gezdiriyorum. "Kahretsin, özür dilerim. Bunun seni çok etkilediğini biliyorum-"

"Hayır, oğlum." Bana doğru bakıyor, gözyaşlarını daha fazla akıtıyor. "*Hata* yapma," diye burnunu çekiyor. "Bunlar *gurur* gözyaşları. Böylesine olağanüstü bir adamın yetişmesinde payım olduğu için büyük bir gurur..." İnanmaz bir ifadeyle başını sallıyor ve ben de bakışlarımı indiriyorum, ama o bunu hemen reddediyor.

"Bana bak Tyler," diyor ben bakana kadar inatla.

"O kadar şefkatli bir adam ki," diye devam ediyor, "empatinin yaşayan, nefes alan *bir* örneği, sevdiği insanlardan *ve onlar için* nazikçe ikna etmeyi reddediyor, bunun yerine *onların huzuru için öfkeleniyor.*"

"Bana çok fazla kredi veriyorsun," diyorum ona. "Yapabileceklerim var-"

"Hepimiz öyleyiz, Tyler. Hepimiz içimizde korktuğumuz *her* şeyi ortaya çıkarma yeteneğine sahibiz, ama şu anda konuştuğum *şey* senin kim olduğunun büyük bir parçası. Hayatın boyunca başkalarıyla çok dikkatli ve özverili bir şekilde ilgilendin... ve doğal olarak önyargılı olsam da, mükemmel olduğunu söylemedim." Hafif bir kahkaha atarak başını sallıyor. "*Hiç de incelikli* değilsin. Öfkeli ve sinirli oluyorsun ve kendini adadığın kişilere, onlara huzur getireceğini düşündüğün her türlü çözüm için saldırıyorsun. Bunu senin anladığın gibi anlamazlarsa onlara *cehennem*i yaşatmaya meyillisin," diyor uzun bir nefes vererek. "*Ama* bu yine de *sevginin* bir ifadesi. Ve bunun için, dönüştüğün adamla çok gurur duyuyorum."

Ona itiraf etmeden önce yutkunuyorum. "Uzun zamandır içimdeki ikiyüzlüyü öldürmeye çalışıyorum."

"Öz farkındalık savaşın yarısıdır, bu yüzden kendinize çok fazla yüklenmeyin. Ve yaşlandıkça, gençken çok basit görünen çözümler çok daha karmaşık hale geliyor, değil mi?"

"Az bile söylemişsin." Uzun bir nefes verdim. "Bunun için, ona yardım ettiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Biraz övgü alacağım ama o kadının hayatını değiştiren *sizsiniz*. Bazen tek gereken, acı çeken bir başkasına farkındalık kazandırmak, bu dünyaya ait olduğunu ve bir yeri olduğunu hissettirmektir. Siz *onun için böyle* bir yer yarattınız ve oldunuz, gerisini o halletti. İkinizle de gurur duyuyorum ama bu işte senin de payının olduğunu kabul etmelisin oğlum. Tamam mı?"

"Deneyeceğim... o" -başımı sallıyorum- "bana mucizem diyor."

"Ne kadar önyargılı olsam da, seni seçtiğinden beri erkekler konusunda *harika bir zevki* var." Meyve bahçesini ve gece gürültüsünü taramadan önce bana göz kırpmıyor. "İkiniz de burada güzel bir hayat kurmuşsunuz."

"Ondan hoşlanmanı istiyorum," diyorum, "ve senden onay istemiyorum-"

"Ve yapmak zorunda değilsin." Bakışlarımı tutarken dizimdeki elini kapatıyor. "Kolayca halloldu, oğlum. *Onu* ve Tanrım, birbirinize bakış şeklinizi *seviyorum*. Bu çok güzel bir şey. Elbette onunla olan ilişkiden ilk başlarda korkmuştum ama bana verdiğin güven ve ilişkinin geldiği noktayı gördükten sonra, bana bunu emanet ettiğin için çok minnettarım. Seni hiç bu kadar mutlu ve dürüst görmemiştim" -beni dürtüyor- "Onu daha ailevi bir düzeyde tanımak için sabırsızlanıyorum... yine de üzerinde çalışmamız gereken bazı şeyler var." Ayağa kalkarken başımı sallıyorum, dönüp oturduğum yerden bana bakıyor ve deşifre edilmesi çok kolay bir bakış atıyor. "Ve bir gün, umarım *yakında*-"

"Anne-" diyorum yorgunluktan, "bu gece olmaz mı?" "*Lütfen, oğlum. Lütfen* biraz empati kurmaya çalış.

Delphine'e duyduğunuz sevgiye yaklaşabilen tek insan."

"Bu doğru değil," diye karşı çıkıyorum.

Uzun saniyeler boyunca saçmaladığımı düşünerek bana bakıyor, bakışları amansız. "Babandan sonra ikinci olmakta bir sorun görmüyorum, ikiniz küçükken birbirinize *çok* derinden bağlandığınızdan beri hep öyle oldum, ama ikimiz için *de* sahip olduğun *tüm sevgi* ve ilgiyi almakta *sorun* görmüyorum."

Uzaktaki acı gün yüzüne çıkarken dişlerimle dudağımı sıyrıyorum. "Neden bırakamadığımı bilmiyorum."

"Çünkü o hayatının ilk büyük aşkı ve kalbini tam olarak atlatamadığın bir şekilde kırdı." Buz gibi bir esinti üzerimizde fısıldarken titriyor. "Ama bundan kaçmak işe yaramıyor, değil mi?"

"Hayır," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Bunu bir düşün, tamam mı?"

Cipine doğru yürümeye başladığında başımı sallıyorum ve durup bana dönüyor. "Evden ayrıldığın sabah babanla yaptığın tüm konuşmaları duydum Tyler. Yatak odamın kapısını yırtıp açmamak için kendimi zor tuttum."

Ona bakakalıyorum. "Hepsi mi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Beni ondan korumak istedim ve ben de bunu yaptığına inanmanı istedim," diyor titreyerek, "ve Tanrım, bunun için seni nasıl da seviyorum." Ben konuşmaya devam ederken elini kaldırıyor. "Sakin özür dilemeye kalkma. *Seni* daha iyi koruması gereken bendim ve bunun için kendimi affetmek için hala zaman zaman mücadele ediyorum. Ama nedenlerini anladım. Hatta ben de senin tarafındaydım, bu yüzden savaşımadan gitmene izin verdim, her ne kadar bu beni neredeyse öldürse de. Ama bilmelisin ki sen iz bıraktın ve ben de senden saatler sonra onu terk etmeye çok yaklaştım. Geriye dönüp baktığımda . . . Kaldığıma çok memnunum. Bir gecede olmadı, hiç olmadı. Cehennem gibiydi ama sonunda baban hatalarını yaktı ve kendini affetti. *Benim* affımı kazandı ve o zamandan beri bana evliliğimizin en güzel yıllarını yaşattı."

Sözlerini gerçek olarak algılamaya çalışarak ona bakıyorum ve o da şüphelerimi hissederek onaylarcasına başını sallıyor. "En iyi arkadaşım bana geri döndü, Tyler. O yüzden bana *hiçbir* şey için teşekkür etme."

Duygular göğsümü kabartırken çenemi tutuyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Baban bu işi yaptı ve senin için çaresiz durumda. Artık onun kim olduğunu öğrenmeliyim," diye acı dolu bir iç geçirdi. "Senin yokluğunla asla barışmadı ve asla barışmayacak. Seni bekliyor, ama bilmelisin ki, senin uçup gitmelerin ve aşırı kibar konuşmaların onu biraz daha kırıyor. Lütfen, oğlum. Şu anda önceliğinin o olduğunu biliyorum ama lütfen yakında onunla konuşmayı düşün. Onunla *gerçekten* konuş."

"Yapacağım anne," diye boğazımdaki yanmayı bastırmaya çalışıyorum. "Söz veriyorum."

"Belki siz ikiniz Noel için eve gelebilirsiniz?" diye soruyor ve cipinin kapısını açıyor.

"Zorlamayalım," diye mırıldanıyorum şakayla karışık, o arabayı sürmeden önce 'seni seviyorum' dedikten kısa bir süre sonra gülümsememizi paylaşıyoruz.

* * *

Sabah güneşı sırtıma vuruyor, dondurucu soğuk nedeniyle sıcaklığı hoşuma gidiyor. Beremi çekiştirerek kamyonetimin kaputunu destekliyorum, kendimi meşgul edecek bir işe ihtiyacım var. Alet çantamı açtığımda, Delphine'in gırtlaktan gelen çığlığı yine ruhumda çınlıyor ve beni geçici olarak felç ediyor. Dün duyduğumdan beri tekrarlanan bir çığlık.

Tek başına uzunluğu, korkudan tam olarak konuştuğu şeye dönüşme şekli -öfke- neredeyse dizlerimin üzerine çöktü. Delphine birkaç gece önce 'daha sonra açıklayacağı bir işi halletmek' için ayrıldığından beri bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu bildiğimden şüphe içindeydim. Annem dün seansa başlamadan önce yanlarında kalmamı önerdiğinde bu şüphelerim doğrulanmış oldu.

Ama boş yatak odamızın kapısının ardında olup bitenlerin ciddiyeti, hemen ardından patlaması, fiziksel ve zihinsel bir darbe gibi hissettirmesi, beni aynı kalp atışı içinde o lanet kapının dışına çıkardı. Dışarıdaki koridorda volta atarken, onun mahremiyetine saygı duymak için olanları duymazdan geldim, *kaynağından* duymayı tercih ettim. Geçmişte kırdığım ve geri kazanmam gerektiğini bildiğim bir güven.

Son itirafımdan sonra beni affettiğini doğruladı. Ona tamamen vermek istediğim ancak çizebileceği resim nedeniyle tereddüt ettiğim bir itiraf. Algısında olası bir değişim. Sonrasında verdiği tepkiyle korkularım tamamen silindi. Bana bakışı, teşekkür edişi. Aramızdaki tüm sırlar artık paylaşıldı. Kardeşimi sürekli kandırmak anlamına gelse bile. İkimizin de onun arkasını kollamak için katlandığı ve katlanmaya devam edeceği mesafeden onu habersiz tutmak. Onu bilinmeyen kötülüklerden korumak için. Ne Delphine ne de ben T'nin bugüne kadar bizim için yaptığı fedakarlıklara karşı kör değiliz.

Ama tahmin ettiği gibi, Delphine'in bahsettiği canavarın doğasını öğrendim. Bunu yapabilme yeteneğimi öğrenirken gerekli kötülükleri işledim ve kolaylıkla. Başlangıçta beni korkutan, beni geri püskürteceğinden korktuğum bir şey.

Bu da bizi daha da yakınlaştırdı. Her zaman bildiğim şeyi sağlamlaştırdı. O beni tanıyan tek kadın ve sonsuza kadar da öyle kalacak.

Her şeyimi.

Onun direncine hayranım ve her ne kadar günlük hayatta kullanacağı başa çıkma mekanizmalarını birleştirmeye devam etmek için daha fazla terapi alacağını bilsem de, aşık olduğum savaşçının annemin ona verdiğinden çok daha güçlü olduğunu da biliyorum.

Onu kontrol etme, üzerinde daha fazla durma dürtüsüne direnerek, paravan kapının gıcirtısı duyulduğuunda rahatlıyorum. Başlığımı çevirdiğimde Delphine'in siyah bir kazakla evden çıktığını görüyorum. Saçları, yeni arkadaşı Layla'nın ona yapmayı öğrettiği için sık sık övündüğu muhteşem dalgalarla şekillendirilmiş. Ayakları yepyeni mor Doc Martens'lerle kaplı - ortak dolabımızda gördüğümü hiç hatırlamadığım botlar.

Beni duraklatan onun ifadesi, gümüş gözleri ateş gibi parlıyor. Öldürmek için giyinmiş, zihniyeti yüzünden ve duruşundan belli oluyor. Savaşa hazır görünüyor, şaşkınlık ve hayranlık içinde duruyorum, çünkü Tanrım, seçtiği zırhın içinde inanılmaz görünüyor. Dün yaşadıklarından sonra onu bu halde görmek beni neredeyse kık üstü yere seriyor ama sadece şüphelerimi doğruluyor - o zaten yeniden savaşıyor.

"Bu bakışı biliyorum" -başımı eğip yavaşça ona doğru ilerliyorum- "belki de bilmiyorum." Esinti saçlarını kaldırırken yüzündeki ifade değişmiyor, ben tamamen *yanan* bir kadına bakarken saçlarının görüntüsü de buna uyuyor.

O anda yüzündeki ifadeyi fark ediyorum; tam bir korkusuzluk. Onu merak ettiğim ve merakım giderek arttığı halde, yorumumu sıradan tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Botlarınız çok güzelmiş, General."

Yorumumu dikkate almadan elindeki cep telefonunu kaldırdı. "Bir arama yapmam gerekiyor, Tyler."

"Tamam." Başımı sallıyorum, söyledikleri biraz kafamı karıştırıyor. "Biraz yalnız kalmak ister misin?" Ona doğru yürürken soruyorum.

Ona iltifat et.

"Şu anda nasıl hissettiğini sorardım ama her yerde var. İnanılmaz görünüyorsun bebeğim." Ona iffetli bir öpücük verip telefon görüşmesini yapması için yanından ayrılıyorum. Beni durdurmak için göğsümü avuçluyor, elini orada bırakırken ateşli gümüş bakışlarını benimkilere kaldırıyor. O konuşurken içinde alevler kükrüyor.

"Mersi," diyor iltifatım karşısında. "*Bunun için kal, Asker,*" diye fısıldıyor, yüz ifadesi öfkeye dönüşmeye başlarken bile sesi benim için yumuşuyor. Avucunu göğsüme koyarak beni hareketsiz tutarken başımı sallıyorum. Aramayı başlatıyor ve hat yurtdışı olduğunu belirten bir ses çıkarmadan önce hoparlörü açıyor. Kafam karışsa da sessiz kalıyorum.

"Ello?" Birkaç kez çaldıktan sonra bir adam cevap veriyor.

"Ormand," diye fısıldıyor zehirli bir şekilde, sesi saf bir öfkeyle onun isminin etrafında kıvrılıyor. "Bu Delphine."

Bunu uzun süren bir sessizlik izler.

"Ah, Delphine, nasılsın-"

"Bana yirmi yıl önce aldığın çizimleri giyiyorum," diye araya giriyor. "*Bugün ilk kez ... ve neden biliyor musun?*"

Hattın diğer tarafında ölüm sessizliği hakim.

"Tabii ki nedenini biliyorsun." Devam ederken sesi şiddetle titriyor. "O hastane yatağında uyandığım gece neden o kadar çok ağladığını ve neden o gün ve Fransa'ya dönmeni emredinceye kadar sonraki her lanet günde seni ittiğimi."

Ormand'ı şüpheli olmaktan çıkardığım için gergindim. Tobias'la olan bağları nedeniyle soruşturmam sırasında ona karşı herhangi bir suiistimalin parçası olduğu konusunda. Ve *hala* denizaşırı ortak oldukları gerçeği.

"Sana kaç kez söylemek istedim-" Ormand başlar. "Seni yalancı korkak," diye tıslıyor. "Ben *asla*

Başına gelenleri neden bu kadar ciddiye aldığını anlıyorum. O geceden sonra neden aylarca gözlerimin içine bakamadın? Ve bunun nedeni

Alain'in önünde bana olan sevginle övündün. Bana olan bedelini söyledikten sonra bile. Ama o gece, kendini onun rakibi olarak göstermek ve ilan etmek için bana bu lanet çizimleri verdiğini söylemeye karar verdin ve aynı zamanda senin için onu terk etmemi bekleme sabrının tükenmekte olduğunu bana bildirdin. Umutsuzca sevdiğini iddia ettiğin kadın üzerinde hak iddia etme şeklin-"

"Delphine-" diye mırıldanıyor Ormand, kanım kaynamaya başlarken suçluluğunu onaylıyor.

"Ama yetenekli botlarınla övünmenin nelere yol açtığını izlemek için kalmadın. Çocukluk arkadaşının karısını hareket edemeyecek hale gelene kadar acımasızca döverken ona vahşice ve defalarca tecavüz etmesini izlemek için kalmadın. Mutfak masasından mermer bir kül tablası alıp kadının hayatını sonsuza dek değiştirmeden önce."

Yutkunuyorum, Ormand başlarken içim öfkeyle sarsılıyor açıkça ağlamak için.

"Hayır, bunun için kalmadın ... sevdiğini iddia ettiğin kadını korumak için kalmadın. Sen sadece sonrasını gördün. Ve ben uyandığımda kocamın bu hasar nedeniyle beni neden öldürmeye çalıştığını bilmeden uyandım, sen biliyordun."

Ben onun bakışlarına karşılık verirken o da bunu ikimize aktarıyor ve umutsuzca bakışlarımda toplayabildiğim gücü aktarmaya çalışıyorum.

"Yirmi lanet yıl," diye ısıırıyor su katılmamış bir zehirle, "tüm bu zaman boyunca beni o gecenin parçalarını bir araya getirmeye bıraktın. Şimdi bunu ve ne kadar lanet bir yılan olduğunu bildiğimden, Celine ve Beau'yu bilmememin en iyisi olduğuna ikna ettiğinden şüpheleniyorum. Bunu inkâr etmen için sana meydan okuyorum, Ormand."

Ben zihnimde onu cezalandırmak için işaretlerken, "Yapmayacağım," diye itiraf ediyor.

Adam onaylayınca gözleri parlıyor. "Şimdi kocamın beni neden öldürmeye çalıştığını öğreniyorum. Neden işi bitirmek için kalmadı. Neden başarısız oldu? Bunun nedeni

Beni sevdiğini iddia eden kişi beni korudu. Hayır, onu kaçıran kız kardeşimin kocasıydı."

"Delphine, her gün pişmanlık duyuyorum," diye zayıf bir sesle teklif etti.

"Bana söylemeliydin," diyor bakışlarını tutarken ona. "Acımı büyük ölçüde hafifletebilirdin, ama gerçek *şu ki sen aşkı* yeniden *yalancı yapan lanet olası bir adamsın*" diye kınıyor. Savaşını bitirirken her kelimesinde ona daha da aşık oluyorum.

"Senden nefret etmeliyim, Ormand. O kadar uzun süre sana olan tiksintimi anlayamadım ve aklım bunu benden gizlese de ruhum ve kalbim ihanetini *hatırladı*."

"Bu benim en büyük pişmanlığım. Lütfen inan bana Delphine," diye mırıldanıyor Ormand.

"*Pişmanlıkların umurumda bile* değil. Bana gelmek, bu yanlışın bir kısmını düzeltmek için yirmi yıl şansın vardı, ama söyleyeceklerimi *duyacaksın*."

Ormand içgüdüsel bir şekilde "Dinliyorum" demeden önce uzun bir sessizlik olur.

"Senden nefret etmek hayatımdan çok fazla enerji alıyor. Şu anda sahip olduğum şey iyi bir hayat." Hâlâ göğsümde tuttuğu avucunu kapatıyorum. "Yapılacak tek şey seni affetmek, böylece bu hayatı kesintiye uğratmayacak ya da çalmayacak. Bu yüzden seni affediyorum, Ormand. Asla hak edilmeyecek olsa bile, oynadığın rol için seni affediyorum."

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Hayatım boyunca üzgün olacağım."

Onun yorumlarını duymazdan geliyor ve bakışlarını benden ayırmıyor, gözleri yumuşuyor.

"Bana karşı dürüst olan bir adamda aşkı bulduğumu bilmelisin. Her zaman gerçeği bilecek *kadar güçlü olduğuma* inanan. Beni gözlerinden çok daha fazlasıyla seven biri. Bir mülk olarak değil, *içimdeki ben olduğum için*."

Ormand konuşurken göğsüm alev alev yanıyor.

"Bu Delphine'i bulduğun için çok mutluyum-"

"Benim için mutlu olmana ihtiyacım yok," diye araya giriyor, konuşma onlardan ikimize doğru kaymaya başlarken. "Senden *hiçbir şey* istemiyorum Ormand, sadece sana olan sadakatini istiyorum."

Şu anda senin gözetiminde olan Jean Dominic ve ortağı Ezekiel. Fransa'da ikisine de göz kulak olman, onları *ne pahasına* olursa *olsun* koruman gerekiyor çünkü bu ihanetin bedeli *onların hayatına karşılık senin hayatın*. Eğer herhangi bir şekilde sözünüzden dönerseniz, yeğenlerimden herhangi biri orada herhangi bir zararla karşılaşır, tehdit ne olursa olsun, bunu aynen böyle ödeyeceksiniz."

"Size söz veriyorum. Burada ikisine de zarar gelmeyecek," diye yemin ediyor, "söz veriyorum."

"Artık sevdiğim bir adam var," diye ilan ediyor ruhum alev alev yanarken. "Beni en iyi ve en kötü halimle, güzel ya da çirkin, hiçbir koşul öne sürmeden seven ve beni asla incitmeyecek ya da bana ihanet etmeyecek biri. Hayatımda ilk kez aşkı bir hakikat anlatıcısı haline getiren bir adam. Çünkü sadece sizin için doğru olan adam bunu yapabilir. Bu yüzden bir daha asla seni düşünerek bir saniyemi bile boşa harcamayacağım."

Telefon görüşmesini bitirdiğimde, onu kendime doğru çekerken telefonu verandaya bırakıyor. Beni uçuran bir öpücükle dudaklarımı yakalamadan önce boynuma ve çeneme öpücükler kondurmaya başlarken vücudu hafifçe titriyor. Öpücüğünü kapattığında, onu botlarından çekip alıyorum ve tam üstüme kaldırdığım yerden bana bakarken inciklerimde sallanıyor. "Savaşı kazandınız General," diye mırıldandım, "Sizinle gurur duyuyorum."

"Senin sayende, Asker, senin sayende. Je t'aime, seni seviyorum Tyler, askerim, tek gerçek aşkım, en iyi arkadaşım, mucizem. Tanrım, seni nasıl seviyorum ve hep seveceğim," diye söz veriyor, "sonsuz dek."

Başka söze gerek yok, çarpışıyoruz ve uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz. Ayrıldığımızda, yüz ifadem karşısında dudakları kalkıyor. "Bu bakışı biliyorum. Bu bakışı seviyorum ve evet, lütfen s'il vous plaît, *beni anlamsızca becer*."

Emri yerine getirilmeden önce kapıdan içeri girmiştım bile, doğrudan yatak odamıza gidiyordum, kalbim onunkiyile çarpışıyor ve aramızda çarpışıyordu.

İnanılmaz derecede katılaşıırken aramızda sıçrayan enerji gerçeküstü.

"Gün daha yeni başlıyor," diye fısıldıyor elbisesini başının üzerinden kaldırırken, "ama gün batımını izledikten sonrası için bir isteğim var."

"Ben de öyle, ama benimki şu an için."

"Oh? İsteğiniz nedir?" diye soruyor öpücükten şişmiş dudaklarının arasından.

"O güzel botlarını çıkarmadığın sürece," diye sırtıyorum, geçmişlerini silmeye kararlıyım, gerçi o zaten bunun üzerinde çalışıyor. "Kolay iş, Asker." Ben sorarken gülümsüyor.

"Bu kolayca yapılabilir," diye düzeltiyorum.

"Merde," *bok*, "belki de vazgeçmeliyim," diyor kuru bir sesle. "İngiliz izmlerine asla hakim olamayabilirim."

"Ama yapmayacaksın, *dövüşçüm*," diye mırıldanıyorum, tenini avuçluyorum, gözleri arzuyla dolmaya başlarken mükemmel göğüslerini örtüyorum. Omzuna fısıldayarak öpücükler konduruyorum, merakımı körükleyerek hafifçe geri çekilip soruyorum: "Gün batımından sonra ne yapıyoruz?"

Gözlerindeki o kararlılık kıvılcımı geri geliyor. "Büyük bir şenlik ateşi yakmak istiyorum."

O gümüş alevin içinde, ateşi körüklemek için hangi yakıtı kullanacağını tam olarak görüyorum ve şahsen, o lanet puro kutusunun alevler içinde kalmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Hemen ardından, kendimi tekrar tekrar onun içine gömdüğümde, damarlarımda bir coşku parlıyor. Tüm varlığım, uzun zaman önce başladığım görevin tamamlanmasıyla uyum sağlıyor - ona emanet edebileceği sadık bir erkek, ulaşabileceği bir erkek olmak.

Ve onun için *tek erkek*.

Elli İkinci Bölüm

TYLER

2015

BLINK.

Barrett ve ben, o birasını yudumlarken telefon ekranlarımızdaki pestisit programına göz atıyoruz.

"Anlaşılan o ki, yonca desperadoları olmak bakım söz konusu olduğunda çok daha karmaşık bir hal alıyor," diye şaka yapıyorum, Ranger'ına yaslandığımız yerde onu dürtüyorum. "O günü hatırlıyor musun?"

"Evet, *göt herif, hem de en ince ayrıntısına* kadar." Barrett ölü bir bakışla anında konuşur. "Ve neden biliyor musun, *'en yaşlı kuzen sorumlu'*? Çünkü babama sorana kadar neredeyse bir yıl boyunca taşaklarım vücudumdan *düşecek* diye ödüm koptu," diyor ikimiz de kahkahalara boğulmadan önce.

"Evet, sadece ceplerimi ve akıl sağlığımı çalmakla kalmadığın, baban beni yakalamadan önce *'erkek ol ve kendi toprağında çalış'* saçmalığının sayesinde neredeyse *boynumu* kırdığım günü hatırlıyorum."

Carter'dan bahsedildiğinde her zaman olduğu gibi sohbetimiz ve gülümsemelerimiz duruyor. Ekranımı kaydırmaya devam ediyorum, ölmeye yüz tutmuş ağaçlarımızdan bazılarının durumu beni şaşırtıyor. Konuşmadan önce birasından bir yudum daha alan Barrett'ın ağır bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Sana bir özür borçluyum kuzen. Çok gecikmiş bir özür."

"Hayır, dostum, o tür bir gece değil," diyorum. "Biz iyiyiz."

"Kusura bakma, içimi dökmem lazım," diyor, ben elimi kaldırırken.
gözlerini onunkilere dikti.

"Onun saçmalıkları yüzünden seni dışarıda bırakmamalıydım. Yeterince şey yaşadın. Onun saçmalıklarını sana karşı kullanmam çok bencilceydi, bu yüzden özür dilerim. Ve onu *sokaklardan* kurtardıktan sonra beni hayatımın aşkıyla tanıştırdığın için sana borçluyum." Bir yudum daha alıyor, sesi ağırlaşıyor. "Ve şimdi Charlie ve ben oğlumıza sahibiz"-başını sallıyor -"ve Carter'ın daha önce kim olduğunu hatırlayınca, o zamanlar nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Acıttığını kabul ediyorum ama atlattık. Biz iyiyiz, kuzen."

"Hayatımıza geri döndüğün, burada olduğun ve Elijah'ın seni gerçekten tanıdığı için mutluyum," diyor.

"Ben de dostum," diyorum ona. "O benim küçük dostum."

"Çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?" diye dikkatle soruyor. "Yapabilir misin?"

"Hayır, yapamayız," diyorum ona dürüstçe. "Ki bu iyi bir şey. Ben her şeyin şu anki halinden memnunum ve her zaman da öyle olacak."

"Yani, gerçekten, çocuk yok mu?"

"Hayır. Yapabilseydik bile, hayatımın bu aşamasında yapmazdım ve nedenini biliyorsun." Yutkunuyorum. "Bazen seninkini korumak için bizi paketlemem gerektiğini düşünüyorum."

"Hey," diye tersliyor hemen ve ben de bakışlarını karşılıyorum. "Mürekkep davetini kabul etmemiş olabilirim ama on yıldır tüm çiftliğin vergi faturasını aksatmadan ödediğin için bundan yararlandım. Bunun bizi nasıl kurtardığını anlatamam. Şimdiye kadar batmıştım. Burası benim olduğu kadar senin de evin. Ailemizi asla kasıtlı olarak tehlikeye atmayacağını ya da onlara zarar vermeyeceğini biliyorum" diye vurguluyor. "Ayrıca, Jennings bölgesine herhangi bir kötü niyetle girersen, *öğrendiğin gibi* etrafta dolaşıp dolaşmadığını merak etmek için yeterli zamanın olmayacağını herkes biliyor ... bu yüzden bize ihtiyacın olduğu zaman gelirse, hepimizin arkanızda olacağımızı garanti edebilirim." Kolumdaki mürekkebe bakıyor. "Yaptığın şeyle gurur duyuyorum ve arkandayım."

"Öyleyse." İşleri hafifletmek için ona bir gülümseme gösterdim. "Babalık kaşınımı gidermek istediğimde çocuğunu ödünç alabilir miyim?" "*Her zaman. Zaman,*" diye belirtiyor şakasızca. "Ciddiyim. *Her zaman. Sikeyim. Zaman.* Sanki bu gece iyi olacakmış gibi." Gülümsemeye başlar.

"Hayır, üzerime SpagettiOs kusan bir çocuk olmadan her gece seks yapmakta iyiyim."

"Bir keresinde üzerine kustum ve sen travmaymış gibi davranıyorsun," diye homurdanıyor. "Ve siktir git, ben benimkini alıyorum."

"Hı-hı," diyorum paravan kapı hepimizin sırtına tokat gibi inerken. Barrett ve ben sesin geldiği yöne döndüğümüzde Delphine'in verandada durduğunu ve bir metre öteden bana *baktığını* görüyoruz.

"Hey, General, n'aber?" Kısa bir süre önce -ayrıldığımızda- bu bakışın hiç olmamasına şaşırarak soruyorum. Klozet kapağını indirip indirmediyimi hatırlamaya çalışırken irkiliyorum. Daha önce hiç bir kadınla birlikte yaşamadığım için, generalim tarafından birkaç konuda eğitildim. Ve yüz ifadesine bakılırsa, bu gece bir ders planı olabilir. Bana hitap ederkenki açık küçümsemesine karşı gülümsememi ısııyorum.

"Tyler," dedi iyice sinirlendiğinde kullandığı o saçma sapan ses tonuyla, "dediğin gibi ben *senin kadını*ım."

"Soru yok, bebeğim." Cevap verirken kıkırdamama engel olamıyorum. "Oh, soru yok mu?" diye alaycı bir şekilde karşı çıkıyor.

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum hızlıca, onun ani düşmanlığı karşısında aynı derecede kafası karışmış görünen Barrett'a bakarak. "Sorun nedir? Bu da nereden çıktı?"

"Çünkü bir *saat* önce senden yatağa gelmeni istedim ve sen de *hemen geleceğini* söyledin. Yatağa uzandım, *gelip beni becermeni* bekledim ve sen neredesin?"

Barrett hemen ağzındaki birayı ikimizin üzerine püskürtürken ben de tehditkâr kahkahalarımın patlamasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Gözlerini daha da kısarak ve kollarını kavuşturarak kahkahamı serbest bırakmam için bana meydan okurken, Barrett kahkahamla mücadele ettiğimi açıkça görebiliyor.

Tanrım, onu nasıl da seviyorum.

Tahmin ettiğim gibi, onunla kavga ettiğimizde, ki bu nadiren oluyor, düşündüğüm kadar eğlenceli oluyor. Seks *her zaman ateşlidir, sonrasında ya da sırasında*. Her zaman ateş, nokta. Belki de, ortaya çıktığı gibi, son derece seksi ve biraz yüksek bakım gerektiren biri olduğu için ve fizikselleştığımızdan beri öyle. Ciddiye almaktan büyük zevk aldığım bir iş.

"Peki şimdi neredesin? Sırtlan gibi gülüyor ve bu *embesille* konuşuyorsun." Kendini anında durduruyor, gözlerinde pişmanlık okunuyor ve hemen *Regina Jennings'in* terapötik özür dileme *tarzıyla* Barrett'a hitap ediyor. "Özür dilerim Barrett, sen bir embesil değilsin. *Tyler'a* kızgınlım ve hıncımı senden çıkarmamalıydım."

"Alınma tatlım," diye hemen cevap veriyor Barrett, Ranger'ının sürücü kapısına doğru ilerlerken soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyor. "Sanırım iyiyiz kuzen. Ben gidiyorum-" başparmağını omzunun üzerinden itiyor. "Geç oluyor, o yüzden şimdi gidiyorum." Bana döndü, fısıltısı alçak ve kışkırtıcıydı. "Kadınla ilgilenmeye başlasan iyi olur."

Başımı sallayıp küçük, tedirgin ve görünüşe göre cinsel açıdan hüsrana uğramış teröristime dönüyorum, gözlerindeki ateş benimkini tutuştururken ona olan sevgim kabarıyor. Birbirimizin hayatında bir yıla yaklaşıırken, her gün her zaman bildiğim şeyi doğruluyor - o benim eşim, ruh eşim.

Gözlerini bana diken, dönmeden önce duyamayacağımı bildiği için alçak sesle mırıldanan ve arkasından fırtına kapısı tokatlayarak kapanan bir maç. Sırtışı tutamamaya çenemi kaldırıp Barrett'a bakıyorum, o da Ranger'ının sürücü koltuğuna geçip başını sallayarak kahkahalar atıyor. "Sen şanslı bir orospu çocuğusun," diye kıkırdıyor. "Her zaman öyleydim. Tanrım, *Charlie'nin* evimizden çıkıp *diğer* insanların önünde *sikini istemesi* için neler vermezdim."

"Kalbini söküp at, sikik," diye alay ediyorum. "Yarın görüşürüz."

Ateş ediyor, havalanırken bana bir selam veriyor. Hevesle ona doğru ilerliyorum ve Delphine kapıyı suratıma kapatmaya çalışmadan önce ona yetişmeyi başarıyorum. Elimde olmadan, botumla engellerken kahkahalara boğuluyorum ve o da bana hırılıyor. "Defol, embesil. Keyfimi kaçırdın."

"Öyle mi?" Etrafıma bakındığımda şifonyer ve komodinin üzerinde mumların yandığını ve çarşafı yeni değiştirdiğini görüyorum; oda temiz kokuyor, ortam kasıtlı olarak romantik. İşte o zaman ona Noel için aldığım ipeksi beyaz bornozu giydiğini fark ediyor ve altındaki gecelikten şüpheleniyorum. "Kahretsin bebeğim, özür dilerim. Barrett ile sprej programını gözden geçirirken dikkatim dağıldı ve burada ne pişirdiğini fark etmedim."

"Aptal benzetmelerini kendine sakla," diye tersliyor. "Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum."

"Bu çok açık, ama sizi temin ederim, şu anda tüm dikkatim sizde."

"Bu gece artık *benimkini* alamayacaksın," diyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Sen gidip o aptal yeni atınla uyuyabilirsin."

Gülümsememi korumak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, piç kurusu içeri girdiğinde, anında bir ciltsiz kitap alıyor ve göğsüme fırlatıyor. Onu gördüğümde sikim daha da sertleşirken karnıma çarpıyor. O kadar mücadele dolu ki. Bahar güneşinin renklendirdiği zeytin teni, artık sağlıklı bir kiloda olduğu için dolgun kıvrımları ve şimdiye kadar istediğim her lanet şeye benziyor. Ondan gelen garip enerji yüzünden tekrar özür dilemek zorunda kaldım. "Özür dilerim, *gerçekten*. Bizi *böyle* bir geceye hazırladığını fark etmemiştim."

"Hayır, yapmadın çünkü sana sürpriz yapmak istedim ve senin için büyük zahmetlere katlandım. Dün yeni bir ağda için Layla'ya gittim, saçımı yaptım, ayak parmaklarımı boyadım ve o çok sevdiğin losyonu sürdüm, ama sen beni görmezden geldin."

"Çabalarınız boşa gitmedi," diyorum, sıraladığı her şeyi görsel olarak not alarak, "sizi temin ederim."

"Şey ... şimdi havamda değilim." "Yalancı."

"Defol Tyler. Barrett'a geri dön. Ben iyiyim," diye iç geçiriyor.

"Hiç şansın yok," diye karşılık veriyorum.

"Seni uyarıyorum Tyler. Benim üzerimden şaka yapacak havada değilim."

"Bunu şimdi görebiliyorum, bu yüzden öpüşmeyi ve daha iyi hale getirmeyi planlıyorum." Hemen çenemi kaldırıyorum. "Şimdi şu bornozu çıkar ve bana ne kadar aptal olduğumu göster."

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen.

"Bebeğim, yemin ederim zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve sinyalleri kaçırdım. Bunun için beni affedemez misin? Bunu telafi etmeye hazırım."

"Belli ki ..." Aramızda bir el hareketi yapıyor ve gözlerini hafifçe yukarı kaldırıyor, sesindeki titreme tedirgin edici. Sessizliği bana doğru kelimeyi düşündüğünü söylüyor, konuştuğunda da bunu doğruluyor. "Her şeyin yeni olduğu o dönem *bitti*."

"Balayı evresi mi?"

"Evet. Öyle deniyor. *Balayı* dönemimiz sona erdi ve artık beni *eskisi* kadar arzulamıyorsun."

"Bu düpedüz saçmalık," diyorum, kot pantolonumda giderek artan rahatsızlığı biraz olsun hafifletmek için kemerimi çıkarırken, "ama eylemler daha yüksek sesle konuşur."

"Unut gitsin." Başını sallıyor. "Sanki bana acımanı ve beni şimdi becermeni istiyormuşum gibi." Gözlerini deviriyor ve kendini uykuya hazırlar gibi yastıklarını çevirmeye başlıyor.

"Hey, *en iyi arkadaşım*," diyorum gözleri benimkilere kayarken sertçe. "Pislik yaptığında sana söylememi söylemiştin, hatırlıyor musun? İşte sen bir pislik gibi davranıyorsun," diyorum gözlerini kaldırıp kısarken. Yatağımızın ucunun iki yanında dururken "Buraya gel," diye ikna ediyorum.

"Hayır," diyor, hoşuma gitmeyen bir enerjiyle sarsılarak. O zaman dikkatini dağıtmaya karar veriyorum, bencilce, bornozu çıkarana kadar başka bir şey düşünmesi çok zor.

"Unut gitsin."

"Emin misin?" Kotumun düğmelerini açıyorum ve sikimi serbest bırakıyorum, kavıyorum ve birkaç kez okşuyorum. "Çünkü söz veriyorum, seni becerme planımda acıma olmayacak ve şu anki davranışlarına bakılırsa, hızla cezalandırmaya doğru gidiyorsun." Yavaşça kendimi okşamamı izlerken gümüşü, alev alev yanan gözleri vücudumda geziniyor.

"Bana bak," diyorum, sıcaklık omurgamı yalayarak. "Senin için taş gibi sertim ve açık konuşayım, aramızdaki hiçbir şey bir aşama olmayacak. Gel buraya."

"Hayır," diye fısıldıyor, kendimi okşamamı izlerken sesinin çok etkilendiği belli. Nefes alış veriş hızlanmaya başladığında sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Külotunu çıkardın mı?"

"Sen bilemezsin," diye kısık sesle alay ediyor.

"*Bildiğime* eminim," diyorum ona, bu yönüne bayılıyorum. Bu, kavga ve beni arzuladığını açıkça itiraf ettiği gerçeğiyle birleştğinde, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca ona duyduğum özlemin karşılığını sonsuza dek alıyorum. Bundan önce de pek çok an olmuştu ama özellikle bu an, ona olan ihtiyacımın beni ele geçirmesiyle beni mahvetmeye başladı.

Bana bakarken gözlerindeki değişen bakış, tahmin ettiğimden daha fazla şey olduğundan emin olarak sikimi bırakmama neden oluyor.

"Delphine," diyorum daha ciddi bir tonda, "seni neyin rahatsız ettiğini söyleyecek kadar bana güvenmelisin."

"Sana güveniyorum. Sadece şu anda seni bu kadar çok istemem hoşuma gitmiyor." Sözcüklerin okşayışı kalbimi bir mengene gibi kavırken Fransızcası sözcüklerin etrafında kıvrılıyor. "Şu anda sana çok ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ve bunun komik olduğunu düşünmüyorum. Bu kadar bağımlı olmak beni korkutuyor. *Huzursuzum*. Her gün eve gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Her gün seni arıyorum.

garaj yoluna gel çünkü seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum. Bana dokunman için sabırsızlanıyorum. Tüm bunlar çok fazla geliyor."

Öfkeden kuduran aletimi anında kot pantolonumun içine geri sokuyorum, onun durduğu yere doğru ilerliyorum ve kollarımı beline doluyorum, onu balayı tarzında ayaklarından çekmeden önce temiz kokusunu içime çekiyorum. Başını göğsüme gömüyor, itirafından utandığı her halinden belli, ben de burnumla çenesini dürterek kaldırıyorum. "Hadi, bana bak. Artık çok yakınız. Utanç duygusunu geride bıraktık," diye emrediyorum, sesimde en ufak bir mizah izi olmadan.

Yine de gözlerini aralıyor, yüzünde hafif mahcup bir ifade var. Yapabileceğini düşünmediğim bir ifade, ama orada.

"Bana böyle şeyler söylemekten asla çekinme. Asla çekinme. Hepsini istiyorum, bana vereceğin kadarını ve bunu söylediğimi duymanı istiyorum." Dikkatinin her zerresine sahip olduğumdan emin olmak için birkaç saniye bekliyorum.

"Benim de *sana ihtiyacım* var. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Birbirimize aşığız Delphine ve bu yüzden artık eş-bağımlılıkla flört etmemiz arasında bir çizgi var. Ama eğer hislerimiz *karşılıklıysa* ve ikimize de zarar gelmiyorsa, bunda utanılacak bir şey yok."

"Ben gülmemek için dudağımı öyle bir ısııyorum ki gözlerim sulanıyor. Ama yine de içimi ısıtan itirafı sayesinde bunu başarıyorum.

"Kendini bana bu şekilde açmaya devam et ki ben de sana aynı şeyleri hissettiğimi söyleyebileyim. Ve bil ki her gece o lanet olası yolda senin için yarışıyorum." Dudaklarını uzun, yavaş, sahiplenici bir öpücüğe çekiyorum ve o da hemen karşılık vererek ağzımın içinde inliyor. Çekildiğimde gözleri tahrik ve şefkatle parlıyordu.

Onu ayağa kaldırarak, bornozunun bir santimini omzunun derisinin üzerine indiriyorum. Hafifçe ısırarak, elimi cübbesinin kumaşından aşağıya, eşleşen kaşkorsenin altına kaydırıyorum

onu çıplak bulmak için. Bu keşif karşısındaki gülümsemem, yüzünde kalan ifadeyi gördüğümde kayboluyor.

"Delphine, bana yardım etmelisin."

"Duygularımın neden bu kadar *güçlü* olduğunu, neden şu anda bu kadar huzursuz bir acı hissettiğimi ve ... bu kadar çok sevişmek istediğimi bilmiyorum."

"Neler olduğuna dair bir sezgim var," diyorum ona, ellerimi durdurduğumda ensemin tırmalayınca sezgim artıyor. "Cinsel açıdan zirveye ulaşmaya başladığın yaşlarda olduğunu biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" diye cevap veriyor, ben bir şeylerin peşinde olduğum gerçeğinin tadını çıkarırken, onun her dokunuşuma verdiği tepkinin her zerresini takip ediyorum.

"Sana yalan söylemem, özellikle de sen bu kadar rahatsızken ve ah, hayatındaki bu mevsimin faydalarından nasıl da yararlanacağım." Onu geceliğinin üzerinden okşamaya devam ediyorum, dokunuşumun altındaki görüntüsünü seviyorum.

"Tyler," diye hafif bir öfkeyle sesleniyor ve beni bir şeylerin peşinde olduğuma daha da ikna ediyor.

"Bir düşün bebeğim, belki de vücudun iyileşti ve aslında yaşaman *gereken* hormonal bir durumdasın ve cinsel hayal kırıklığı sana çok yakışıyor," diye mırıldanıyorum.

"Bu huzursuzluğu artık çok sık hissediyorum," diye inliyor, öfkeli sikim harekete geçmemi isterken, ama yanağını avuçlamak için onu bastırıyorum.

"Belki de," diyorum, "sağlıklıdır," diye fısıldıyorum kabaca, şehvetim beni ele geçirmeye başlamıştı, "ve on yıldan beri ilk kez kanserden kurtuldun ve buraya, çiftliğe yerleştin, belki de dişlerini geçirecek bir şeye ihtiyacın vardır." Ona göz kırpıyorum. "Benim dışımda."

"Son zamanlarda bir iş hakkında çok düşündüm," diye itiraf ediyor, "desteklenmek istemiyorum. Evet, katılıyorum. Betty Crock olmaktan bıktım."

Tanrı yardımcım olsun. Mucizevi bir şekilde kahkahalarımı bastırırken dudaklarımı düşünceye dalmış gibi yukarı kaldırıyorum. "Benim bir işim var

sen."

"Kulüp mü?" diye soruyor, tişörtümü başımın üzerine çekerken eteğini yukarı itiyor. Anında göğsümü avuçlamaya başlıyor, ben onu çalıştırmaya devam ettikçe nefesleri yoğunlaşıyor.

"Zamanlama bundan daha mükemmel olamazdı," diyorum ona dürüstçe. "Bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorsun."

Son birkaç ayımı kulübün giriş ve çıkışlarını anlatarak ve GRS'de geçirdiğim zamanın hikayelerini anlatarak geçirdim. O da bana Alain için koşarken sokaklarda öğrendiklerinin yanı sıra Fransa'daki yönetim kurulunda yer alan geçmiş ve şimdiki oyuncuların geçmişleri hakkında daha ayrıntılı bilgiler verdi.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Doğru hissettiriyor, ama anlaşmayı tatlıya bağlayacağım ve sen hazır olana kadar aramızdaki ilişkiyi sürdüreceğim."

Başını sallıyor, ben ipek kaplı göğüslerinden birini, sonra diğerini avuçlarken bile gözleri bu fikirle parlıyor.

"Ben ... işi ... alacağım," diye soluk soluğa bağılıyor, muhtaç bir inilti onu terk ederken teninde bir ter tabakası oluşuyor.

"Tamam," diye kıkırdıyorum karanlık bir şekilde, "seni boşalttıktan sonra sosyal hakları ve 401k'yı konuşuruz çünkü şimdi" - ipeğin arasından koyu renkli meme uçlarından birine daldırıp yudumluyorum - "*açlıktan ölüyorum.*"

"O zaman acele et Asker," diye fısıldıyor hararetle. "İşe koyulmamız gerek."

Bir süre sonra terden sıırıslıklam olmuştuk, bir koluyla sırtımı ve boynumu kavrayıp diğer eliyle arkasındaki şilteyi avuçlayarak ihtiyacı olanı alırken aramızdaki bağ derindi.

Uzun zamandır sevdiğim kadınla sevişmenin hazzı. İhtiyacım asla doyurulmayacak. Ondandır bıkabileceğime dair en ufak bir fikri bile yanlış anlıyor. Ona göstermek için elimden geleni yapıyorum ama göğsüm sıkışıyor ve bunu dile getirmekten başka çarem kalmıyor.

"Sonsuza dek," diye fısıldıyorum ayrık dudaklarına. "Sonsuza dek," diye fısıldıyor anında.

Bu yeminin gerçekliğini her yerde hissediyorum çünkü böylesine hipnotize edici ve

Biriyle ruhani hissettirecek kadar sarhoş edici bir bağ kurmak. İlişkiler konusunda bu kadar az deneyimim olmasına rağmen ne kadar şanslı olduğumuzun farkındayım. Bir parçam bunun onun huzursuzluğunun da bir nedeni olduğuna inanıyor. Bu çok iyi. Fazla mükemmel.

Ama tam onun içinde kaybolmaya başladığımda, zihnimin arkasındaki rahatsız edici bir fısıltı ruhuma girmeye çalışıyor ve bu mükemmellik için ödenecek bir bedel olacağı konusunda beni uyarıyor. Travmanın bu tür uyarılarla şimdiki zamanınıza musallat olduğunu kendime hatırlatarak, onu uzaklaştırıyorum ve korku olduğu için reddediyorum. Bunun yerine, kendimi onun ipek kaplı aşkında tamamen kaybetmeden önce gerçeküstü bağlantımızı kucaklıyorum.

Elli Üçüncü Bölüm

TYLER

YAZ 2015

BLINK.

Açıklık ile Roman'ın evi arasındaki ormanda boş boş dururken, Cecelia'nın randevusuyla vedalaştıktan sonra ön kapıdan girişini gerçek zamanlı olarak izliyorum. Dom ve Sean sürgüne gönderildiğinden beri hayatına devam etmek için yaptığı ilk gerçek girişim. Hayal kırıklığına uğramış ifadesinden ve sabahtan beri incelediğim Wesley'e iyi geceler öpücüğünü vermemesinden her şeyin iyi gitmediği anlaşılıyor. Bu güncellemeyi Tobias'a mesaj atıyorum ve bunun büyük ölçüde suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyorum. Mesajın kendisi, onun umurunda bile olmayacağından emin olduğum bir mesaj. Ama yirmi dakika öncesine kadar T ve ben daha iyi bir yerdeydik. Şu andan itibaren ve az önce yaptığım lanet olası eylemden sonra, yakında *yine* aramızın açılacağından eminim.

Yine de, hediyeimin nasıl bir tepki vereceğini görmek için bekliyorum.

Benden isteneni yaptığının bilinciyle dinlenirken -eğer varsa- getir. Kardeşlerimin her biri, kişisel nedenlerle protokolü çiğnemek için aranacak bir orospu çocuğu olmadığının farkında, ancak yine de bu durumlara sürüklenmekten kurtulamıyorum. Ancak son zamanlarda, göğsümün *durmaksızın* çarpmasını sağlayan kadın yüzünden göğsümde artan, gelişen ritim nedeniyle oldukça özensiz bir orospu çocuğu haline geldim.

Kardeşimin umutsuzca yalvarışydı.

İçimde özgürce akan sevgiyle birlikte, en azından Cecelia için bunun doğru şey olduğuna beni ikna etti.

yapmak. Böylece, hem iş hem de kişisel nedenlerle Asheville'deki alışveriş merkezine, mürekkepli kuyumcumuza gittim.

İçgüdüler bir yana, bunu bir arkadaş ve kardeş olarak ama aynı zamanda derinden aşık bir adam olarak yaptım. Cecelia'nın kardeşlerime duyduğu sevgi ve bağlılığın boşuna olmadığına dair bir işaret, bir onay almasının onun için ne kadar hayati önem taşıdığını kişisel deneyimlerimle çok acı bir şekilde biliyorum. Kişisel olarak hiçbir şekilde onun hayatına devam etme kararına karşı kin besleyemem.

Benzer bir durumda çok uzun yıllar geçirdikten sonra, nihayetinde Cecelia'nın acıyan kalbi onun isteği doğrultusunda hareket etmem için karar vermemi sağladı. Ne de olsa beni hayatımın aşkına geri döndüren Cecelia'ydı. Ve onu dikkatle koruduktan sonra -geçtiğimiz aylarda çektiği acıları uzaktan izlerken- en azından acısını hafifletmek için bunu yapabileceğimi hissettim.

Bu yüzden benim için bu isteği yerine getirmek o kadar da zor olmadı çünkü yakında sahiplenileceğini ve bağlılığına karşılık verileceğini bilmeyi hak ediyor. Sadece iki ay daha devam edebilmek için bu umuda ihtiyacı var. Bu geceki hediyem umarım ona sadece bu işareti vermekle kalmaz, aynı zamanda onu geri kazanma sözümü tutmanın bir yolunu da sunar. Şu anda kendini çok yalnız hissetse de, aslında hiç de öyle olmadığını bilmek. Kuşlarımın o anki konumlarını takip etmek için telefonumu açtığımda, son hamlemden kurtulmanın verdiği rahatlama hissi kayboluyor. Tobias'ın Jaguar'ındaki takip cihazına bağlı olan yer belirleyici noktasının bana doğru ilerleyişini izlerken içimi bir korku kaplıyor.

Ben yapıldım.

Sikeyim.

Tobias'ın kameralara erişimi olmasına rağmen, bunu mümkün olduğunca gizli yapmaya özen gösterdim. O kadar ileri gittim ki King'in tamir arabasını buradaki otoparkımızdan çıkarıp Roman'ın mülk sınırından çeyrek mil uzağa park ettim. Genellikle açıklığın yanına park ettiğimiz yerden iyi bir mesafe önce Ben pratik olarak sürünerek buraya kaymak için içine

Roman'ın evi fark edilmeden. Asıl soru, tam o anda kameralara girmediyse . . . nasıl?

Ensemi avuçlarken, içime daha fazla korku yerleşiyor. Tobias'ın Jaguar'ı yaklaştıkça zihnim yarışmaya başlıyor. Bu bir tesadüf olamaz, onunla değil. Yine de, eğer ben yapıldıysam, o zaman *Cecelia* için *değil*, benim için geliyor olduğu gerçeğiyle dinleniyorum. Tobias o eve girmeyecek ve kardeşleri gittiğinden beri geçen sekiz ay boyunca Cecelia'ya doğru hapşırmadı bile.

Bu bilginin verdiği rahatlama, Cecelia'nın Roman'ın evinin arka kapısından fırlayıp Sean ve Dom'un isimlerini çılgınca sayıklayan sesiyle bir anda yok olur. Açıklığa doğru ilerlerken önündeki çimenlerin üzerinde bir el feneri ışını süzülüyor.

Siktir. Siktir. Siktir!

Onları çağırmaya çalışırken çılgınca yer değiştirdiğini duyduğumda, bu gece *orada* olmaları konusunda ona vereceğim sahte umudu pek düşünmemiştim. Bir saniye sonra, Tobias'ın noktası sadece elli adım ötede durdu. Çok geçmeden arabasının kapısının hafif ama belirgin çarpma sesini duydum.

Böyle bir şey olmayacak.

Onu buraya çeken benim attığım mesaj mıydı? Eğer bir şey varsa, kızın tekrar birileriyle çıkması onu rahatlatırdı. Öyle değil mi? Saniyeler geçiyor ve ben boşta kalıyorum, en destansı geri tepmeler gözümün önünde gerçekleşme tehdidinde bulunurken bakış açım kendini daha çok ilan ediyor. Ama zaman geçtikçe ve T'nin bana yaklaştığını hissetmedikçe, belki de yaratılmadığıma ve sırrımın şimdilik güvende olabileceğine karar veriyorum.

Ama peşinde olduğu ben değilsem, burada bulunma sebebi ne olabilir ki? Ayak parmaklarımın ucunda düşünerek, onu bir şekilde caydırmak için aramayı düşünüyorum ama vazgeçmeye karar veriyorum. Eğer buradaysa, iyi bir sebebi olmalı. Tobias her hareketinde en az benim kadar hesaplı davranıyor. Cecelia nihayet açıklığa girdiğinde, isimlerini haykırarak, sesiyle dolu

Çarpışmalarının yakın olduğunu bildiğimden, gizlendiğimden emin olmak için hafifçe geri çekilirken kalbim onun için kırılıyor.

"Dom?! Sean?!" Cecelia sesleniyor, kalbim onun ve kardeşlerim için sızlıyor. Aynı anda, acı dolu seslenişini duyduğundan emin olduğum T'ye kendini anons etmesine de sinirleniyorum.

Bir kalp atışı sonra, sadece on beş adım ötedeki ağaçlara doğru ilerlediğini gördüğümde bu doğrulandı. Bulduğum noktadan Cecelia'yı da sağında, Dom ve Sean'dan bir iz var mı diye çılgınca açıklığı tararken net bir şekilde görebiliyorum.

Tobias, kız bir kez daha isimlerini sayıklarken onu gözlemlemek için etrafını saran örtüyü yarıp geçmeden durur. Sesindeki umut, cevapsız kalan her bir isimle birlikte azalıyor.

Ta ki ağabeyim hem Dom hem de Sean adına cevap verme görevini üstlenip mağrur selamıyla araya girene kadar. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Boynumu kavrayarak başımı inkâr edercesine sallıyorum, bu gece hiçbir *şeyden* kurtulamayacağımı biliyorum. Çünkü şu anki çarpışmaları kaderin bir cilvesi ya da tesadüf olsa bile, yastığının üzerine bıraktığım kolyenin *boynunda* değilse bile üzerinde bir yerlerde olduğunu iliklerime kadar hissediyorum.

Başımı göğе kaldırarak, hayatın mutlu olduğum için bana kızgın olması gerektiğine karar veriyorum çünkü Tobias o çok tanıdık cazibeyi görürse, onu bırakanın *ben olduğumu* hemen anlayacak.

Olan biteni durdurmaya çalışmanın anlamsız olduğunu bildiğimden biraz daha yaklaşıp izliyorum. Tartışmaya başladıklarında Cecelia'nın kendini tutup ustalıkla karşılık vermesi içimi gururla dolduruyor, ben de aynı anda sorulursa kabul edeceğime karar verip T.'yle ne olacaksa olsun diyorum. Bir kargaşa patlak verdiğinde daha da yaklaşıyorum, adımlarımı dikkatlice hızlandırırken onların ileri geri konuşmalarına ve küfürlerine tamamen kulak kabartıyorum. Yaklaştığımda Cecelia'nın öfkeli çığlığını duyuyorum ve Tobias'ın onu yere indirdiğini görüyorum.

Tekrar ayağa kalktıklarında onları ayırmak niyetiyle ikisine doğru ilerliyorum. Aralarına mesafe koyduklarında rahatlamış bir şekilde ayağımı durduruyorum. Tobias'ın bir kadını asla fiziksel olarak incitmeyeceğini bildiğimden, Cecelia ona bağırırken içim rahatlıyor.

"Neden? Neden? O benimdi. O beni seviyor!"

"Kim ... *kim seni seviyor*, Cecelia?" Tobias onu kışkırtır.

"Bu benim için, benim korunmam için! Bu benim sözüm!" Cecelia bağırır ve Tobias'ın kolyeyi *görmekle* kalmayıp onu kolyeden kurtardığını doğrular.

Mükemmel.

"Kimden korunmaya ihtiyacın var?" Tobias onunla dalga geçiyor.

"Bunlar sizin kanunlarınız! Bununla oynamaya izniniz yok. O beni seçti!" Cecelia savunuyor.

"Zavallısın," diye alay ediyor, "bir biblonun seni koruyabileceğini mi sanıyorsun? Hiçbir anlamı yok."

"Benim için bir anlamı var!" Yumruklarım iki yanımda kıvrılırken Cecelia umudunu elinden aldığı için yıkılmış bir halde mırıldanıyor.

"Sen aşık olmuş küçük bir kızsın."

"Ben yirmi yaşında bir kadıyım, seni cahil piç! Ve ona aitim." Yerinde duruyor.

"O öyle diyor diye mi? Senin söz hakkın yok. Sen çarpıksın. Ve hayır, tatlım, yok. O benim kardeşim."

Yüce Tanrım!

Kendi maskesini düşürdü! Geçen yıl geldiğinden beri Sean, Dom ve benim durmadan sakladığımız bir sır. Hiç düşünmüyor. En azından mantıklı düşünmüyor. Bu gece onu yönlendiren duyguları. Gölgelelerin arasından ikisinin karşı karşıya geldiğini görüyorum, kelimenin tam anlamıyla şimdi, ve onlar bir ritmi bile kaçırmadan dövüşürken gerilimin dayanılmaz bir şekilde arttığını hissedebiliyorum. Ancak bu gerilim, güvenli bir mesafede durduğum ve gizlendiğim yerde bile benim için hissedilebilir.

Bu, umduğumun tam tersi bir durum ve bundan iyi bir şey çıkması mümkün değil. Ama Cecelia'yı tanıyorsam - ki tanıyorum

O artık kemiği olan bir köpek ve onu bırakmayacak. Tobias konuşmaya devam ederse, çok yakında hepimizin onu ne kadar kandırdığını keşfedecek ve bu gerçekleştiğinde umudunu tamamen kaybedebilir.

Ama şu anda aralarında, tüylerimi diken diken eden bir şeyler oluyor. Ona kızgın olduğunu biliyorum ama çocukluğundan beri onun bu konudaki masumiyetine karşı uyanıktı - onu Roman'a karşı açtığı savaştan kasıtlı olarak koruyordu. Onu uzak tutuyor, ama şu anda, tüm geceler boyunca, kasıtlı olarak onunla ilgileniyor gibi görünüyor. Sebebi hakkındaki önsezilerim beni ele geçirmeye başladığında, ipucunu almam ve dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum. Evde hem yatağımı hem de kalbimi ısıtan bir kadın var ve kardeşlerimin kolektif kişisel dramının ilk uzun süreli memnuniyetimi engellemesine daha fazla izin verirsem lanetleneneceğim.

Yaşadığım bu saçmalık bana sevdiğim kadınla geçirdiğim mutlu ve huzurlu ayları hatırlatıyor. Delphine ve ben şu anda bulunduğumuz noktaya gelmek için çok çalıştık ve bu durum bizden zaman çalma potansiyeline sahip. Siktir et. Buna izin vermeyeceğim. Reddediyorum. Bir adım geri çekilmem gerekse bile bu hayat onun etrafında dönmeye devam edecek.

Ama ben dalmaya karar verdikten bir saniye sonra set kırılıyor ve ikisi tekrar çarpışarak *fiziksel* olarak tekrar açıklıkta yere düşüyorlar. Neye tanık olduğumu fark ettiğimde ileri atılıp onu ayırmama bir saniye kalmıştı... ve onunla birlikte tüm vücudum gerildi.

Cecelia'nın da katıldığı öpüşmeleri süresince Tobias'ın geri kalanının ve kardeşleriyle gelecekteki ilişkisinin çöküşünü gerçek zamanlı olarak izliyorum. Ve bunu görünce ve Cecelia'nın da aktif olarak onu öptüğünü öğrenince. *Sikeyim. Dışarı.*

Ancak bundan sonraki oyunlar onların sorumluluğunda. Daha fazla karışmam beni suçlu yapar.

Hayır.

Uzaklaşırken, olan bitenle ilgili her türlü sorumluluk duygusunu omuzlarımdan silkeliyorum. Dom ve Sean, Cecelia'yı kulübümüze hazırlamak için ellerinden geleni yaptılar ve şu ana kadar, kör uçuşta bile adım attı. İşin içindeki tüm oyuncularını *görmesinin* ve daha fazla bilgi sahibi olmasının zamanı geldi de geçiyor. Bunu yaparken, bu ya onun katılımının sonu ya da başlangıcı olacak - bu kararı sadece o verebilir.

King'in otoparkından ödünç aldığım arabaya geri dönerken, geceyi sonlandırıp sonlandıramayacağımı belirlemek için kuşlarımın konumlarını ölçmek üzere akıllı telefonumu açıyorum. Haritaya baktığımda birkaçının şu anda garajda toplandığını görüyorum. Russell, Peter'ın yanı sıra Jeremy ile birlikte King's'te geç saatlere kadar çalışıyor.

Layla ve Denny evdeler. Falls bölümümüzün geri kalanı kasabanın dört bir yanına dağılmış, işlerini yapıyorlar. Açıklıktaki sirk dışında, sakın bir gece olacak gibi görünüyor. İçimi kemirmekten vazgeçmeyen o lanet olası içgüdü, yakında böyle sakın gecelerin kışlaşabileceğinin ipucunu veriyor. Kia'yı çevirdiğimde, Delphine'in o tepedeki resmi ekrandaki haritamın yerini alıyor. Onu gördüğümde, üzerinde onun muzaffer gülümsemesini gördüğümde, cevap vermek için kaydırdığımda getirdiği rahatlamayı anında hissediyorum. "Hey, General," diye selamlıyorum, "ne yapıyorsunuz?"

Birkaç hafta önce ona hediye ettiğim Ranger'ın kükreyen motoru arka plandayken "Asker, merhaba!" diye cıvıldıyor.

"Gece gezintisine mi çıkıyorsun?"

"Evet, Ranger'ımı çok seviyorum!" diye haykırıyor.

"Biliyorum. Seni artık evde tutamam." Sırıtiyorum, odağımı ona kaydırırken az önce yaşananların endişesini içimden atmaya çalışıyorum.

"Daha önce yemek yaptım ve sizinle birlikte yemek için bekliyorum, ama tadı ya da ... merde olup olmadığı konusunda söz veremem," *bok*, "kelime neydi?"

"Yenilebilir mi?" Kıkırdıyorum.

"Evet, işte bu. *Yenilebilir*. Ölçü konusunda nasıl olduğumu bilirsiniz, Charlie'nin tarifini yardım almadan takip etmeye çalıştım."

"Sanırım göreceğiz ve nasıl olsa yiyeceğimi biliyorsun."

"Yapacağını biliyorum, kalbimin askeri, ama bu sefer şeker değil, tuz olduğundan emin oldum," diye gülüyor ve ben de iyileştirici sese sırtıyorum.

"İşler nasıl?" diye soruyor, artık kulüple ilgili her şeyden ve benim bildiğim her sırdan tamamen haberdar. Günlük işlere dahil olması, tam da huzursuzluk duyduğu şey haline geldi. İkimiz için de faydalı olduğu kanıtlandı, yükleri paylaşırken bizi yakın tutuyor ve oyunumuzu daha iyi hale getirmek ve delege etmek için sürekli birlikte çalışıyoruz. Bana yardım etmesi için daha iyi bir ortak isteyemezdim, ama bunu yaparken ona hiçbir gerçeği esirgemiyorum.

"Şu andan itibaren işler boka sarmış durumda," diye aktarıyorum. "Oh, hayır. Nasıl yani?"

"Birkaç dakika önce, iki ay içinde işlerin çok daha kötüye gideceğine dair lanet bir zamanlayıcı başlatabilirsin, ama şu anda sana geri dönmekle o kadar ilgileniyorum ki bu gece buna daha fazla dikkat edemeyeceğim."

"Ne kadar kötü, Asker?"

"Muhtemelen *ikimizin* de terapiye gitmesine yetecek kadar," diye kıkırdıyorum. "Putain," diyor *lanet olsun*, arabasının motorunu kapatırken

Ranger.

"Panik yapmayın, en azından henüz değil. Eve gittiğimde açıklarım.

Söz veriyorum."

"O zaman acele et Asker," diye mırıldanıyor.

"Yoldayım bebeğim," diye söz veriyorum telefonu kapatmadan önce, koltuğa geri oturuyorum ve camı açarak gecenin huzurlu gürültüsünün içeri girmesine izin veriyorum. Yemyeşil yaprak dökmeyen ağaçlar hafif bir esintiyle sallanırken ağustos böcekleri ve cırcır böcekleri kalp atışları gibi ses çıkarıyor. Roman'ın evine doğru bakarken güvenlik kamerasına girmeye karar veriyorum ve Cecelia'yı havuzun yanından geçip Roman'ın arka kapısına doğru yürürken, omuzları çökmüş bir halde yakalamayı başarıyorum. Kendisine bahsedilen azıcık mutluluğu da elinden aldığı için T'ye kızarak, bunu cinsel anlamda daha ileri gitmediklerine dair iyi bir işaret olarak kabul etmeye karar veriyorum ve o öpücükle bitmesini umuyorum.

Umarım.

Aksi takdirde, tanıdığım geçici huzur sona ermek üzere. Yola çıktığımda içimi rahatsız edici bir his kaplıyor. Sığınağıma doğru koşarken, az önce kurduğum zihinsel zamanlayıcı işlemeye başlasa bile, kalan huzurun tadını çıkarmaya ve önümüzdeki aylarda daha fazlasını yaratmaya kararlıyım.

* * *

O öpücük her şeyin sonu değildi.

Bunun gerçekliği birkaç gün sonra acı bir şekilde ortaya çıktı. Roman'ın evindeki taramamı bitirdim. Bu sabah Tobias tarafından Dom'la geçen yaz yerleştirdiğimiz kamera ve mikrofonları tekrar kontrol etmekle görevlendirildim. İronik *bir* şekilde, son birkaç gündeki etkileşimlerimizin hiçbirinde T *bir kez bile* kolyeden *bahsetmedi* ve bunun nedeni belli oluyor. Özellikle de Roman'ın evindeki kartal gözlerimi keskinleştirmem ve adamın üzerindeki gözlerin sayısını artırmam konusundaki ani ısrarıyla. Bir sonraki emre kadar her hareketini daha yakından inceleyeceğiz. Bu emirle birlikte Tobias'ın Roman'a karşı oyunumuzu değiştirmek için bazı kararlar aldığını biliyorum. *Cecelia*'yı düşünerek değiştirdiği ve henüz paylaşmadığı bir strateji.

Arka kapıdan girip mutfığa doğru ilerlediğimde içime daha fazla huzursuzluk doluyor, boşuk bir konuşmaya şahit oluyorum ve karşı karşıya gelen ikisi tarafından durduruluyorum. Tobias iş elbisesi içinde, kollarını sıvamış, *yemek yapıyor* gibi görüldüğü tezgahın başında duruyor. Cecelia da aynı şekilde dikilmiş, adanın diğer tarafında durduğu yerden ona dik dik bakıyor. Kendimi bir mayına basmış gibi hissederek, önce işverenime hitap ediyorum.

"Her şey yolunda," diyorum T'ye ve o da çenesini eğiyor. Hemen ardından dönüp yeni duş almış ve sundress elbisesi içinde muhteşem görünen Cecelia'ya odaklanıyorum. Bu anı kendi yararına kullanmaya karar vererek ona doğru yürüyorum. "Şu haline bak"- ona sırtıyorum- "gittikçe daha da güzelleşiyorsun."

Beni gördüğünde yüzünde beliren aydınlık ifade, ben yaklaştıkça incinmişlik ve öfkeyle iyice kararıyor. Bunu görünce hemen yanında duruyorum ve gerçeği söylüyorum. "Seni özledim, kızım."

Küçümseyerek kollarını kavuşturuyor. "Oh, *şimdi ben varım*. Ne kadar uygun."

Bir nefes veriyorum. "Kızgın olduğunu biliyorum-

" "Kızgın," diye homurdanıyor, "bu en hafif tabirle."

"Cee," diye sesleniyorum, sesimdeki pişmanlığı duymasını umarak başını sallıyor.

"Zahmet etmeyin. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ayak işleri," diye üzülerek itiraf ediyorum, Cecelia ona ters ters bakarken T'nin bir metre öteden merakla değiş tokuşumuzu izlediğini hissediyorum. Aralarında zıplayan enerjiyi hissettiğimde şüphelerimi doğrulamaya başlıyorum. İkisinden de saf bir aşağılama yayılıyor, ama aynı zamanda inkar edilemez bir kimya da var. Her ne oluyorsa tanıklık etmekten kendimi kurtarmak için sol sahneden çıkmaya karar vererek başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "Sanırım . . . Sanırım ben çıkıyorum."

Tobias konuşur. "Seninle sonra görüşürüz."

"Pekâlâ dostum," diyorum Cee'ye dönüp bakmadan önce, onu terk etmekten çekinerek. Geçen yaz birlikte geçirdiğimiz kısa sürede yakınlaşmıştık ve ayrılmak zorunda kaldığımızdan beri onun yokluğunun acısını hissediyorum. Boş boş dururken, o zamandan bu zamana ikimizin hayatındaki farka hayret ediyorum. Özellikle de benimkine. Bir kez olsun, saklamak zorunda bırakıldığım sırrı anlatabilmeyi isterdim. Onun acısının bir gününü bile kaçırmadığımı. Beni göremese ya da hissedemese bile her gün onun yanında olduğumu. Benim konumumda olmanın en berbat bedellerinden biri bu. Gözetmen olmanın.

Güvenli bir şekilde aktarabildiğim kadarını aktarmayı tercih ederek, ona kastettiğim işe yaramaz kelimeleri veriyorum. "Seni görmek güzeldi, Cee."

Hissettiğim kırgınlıkla dönüyorum, her adımda onu bu şekilde bırakmanın acısı artıyor, arkamdan seslendikçe sorusuyla daha da artıyor.

"Sen miydin?" Tobias'a ters ters baktığını görmek için dönüp bakıyorum, dikkatini tekrar bana vermeden önce çenesi kıpırıyor. "Benim için orada olacağına, arkamı kollayacağına söz vermiştin. Seni bir arkadaş olarak gördüm."

"Ben senin arkadayım," dedim hemen. "Her zaman öyle olacak."

Benim için karar vermemi sağlayan şey, okyanus mavilerindeki belirgin acı.

Sikerim b öyle işi.

Ona doğru geri dönerek elini tutuyorum ve bir metre öteden profilimi delip geçen kehribar rengi gözleri görmezden geliyorum. "Ve ben senin arkadaşınım," diye onu temin ediyorum, Tobias'a bir bakış atıyorum ve ona daha fazla gerçeği söylemek için geri dönmeden önce onun ne kadar aşağılık biri olduğunu bu kısa değiş tokuşta aktarıyorum. "Hayır, Cee, ben değildim ve *inan bana*, bunun bedelini ödüyorum."

Gözleri büyük ölçüde yumuşadığında anlıyorum ki sözlerimi gerçek olarak kabul ediyor. "Öyle olmadığını biliyorum," diyor titreyerek. "Sana çok kızgıyım."

"Biliyorum, *o da öyle*." Çenemi T'ye doğru salladım, eğilip yanağına bir öpücük kondururken konuşmamızın her kelimesini tarttığını biliyordum. "Özür dilerim," diyorum içtenlikle, geçen yazdan beri özlemini çektiğim sözleri söylemeden önce. "Ve sadece *teşekkür etmek* istedim."

Nedenini sorgulamaması için dönüyorum, daha çok da T'nin beni Delphine'le bir araya getirenin Cecelia olduğunu bilmesini istemediğim için dışarı çıkıyorum.

Günler önce kurduğum zihinsel zamanlayıcı daha yüksek sesle işlemeye başladığında, ağırlık ve korku beni kaplıyor, her adımımı gölgeliyor. Roman'ın evinden çıktıktan ve arka kapıyı usulca kapattıktan sonra da içimdeki batma hissi devam ediyor.

Elli Dördüncü Bölüm

TYLER

BLINK.

Delphine ve ben, bugün evin yan tarafına kurduğum ve hemen yanındaki yamacı en iyi şekilde görebilmemizi sağlayan ayaklı hamakta sallanıyoruz. Gece gösterimiz için yerleştığımızda ve güneş alçalmaya başladığında, ona her zamankinden biraz daha sıkı sarılıyorum. Taramasının ve kan tahlillerinin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti ve o zamandan beri Blue Ridge personeline ve onkoloğuna sonuçları geri istemeleri için adeta terör estiriyorum.

Özellikle de son üç haftada ne kadar kilo kaybettiğini fark ettikten sonra. Bahsetmediği bir şey ama ilk temiz taramasını yaptırdığından beri dikkatle takip ediyorum.

Bu anı değişimin ne anlama gelebileceği korkusu beni gece gündüz onun yanında tutuyor. Hasta olabilecek ya da olmuş birinin görüntüleme sonuçları için bir ila iki hafta beklemesi benim için tam bir saçmalık. Hem tedavi hem de iyileştirme için milyarlarca dolar toplandıktan, bağışlandıktan ve harcandıktan sonra, birilerinin en azından sonuç almak için daha hızlı bir yol bulacağını düşünürdünüz.

Ölümcül hasta olabilecek herhangi birinin hayatını değiştirecek bu bilgiyi edinmesinin bu kadar uzun sürmesi, inanılmaz ve gereksiz derecede acımasız hissettiriyor.

Meyve bahçesindeki işlerle elimden geldiğince meşgul oluyorum, her dakikayı yeni anılarla dolduruyorum ama bu gece endişem azalmayı reddediyor. Daha da gerginim çünkü Dom ve Sean'ın düğününe sadece bir hafta kaldı.

Eve dönüş. Ta ki Delphine ve benim bildiğimiz şeyi öğrenene kadar. Tobias'ın da Cecelia Horner'a aşık olduğunu. Ve daha kötüsü? Cecelia da ona aşık olmuş. Sadece bu da değil, Roman'ın evine yerleşmişler.

Bu konuda ne hissedeceğimi çözemeyecek kadar zihnimi karıştırıyor, bu yüzden kendi aşk hikayeme odaklanmak yerine gözümü kırıyorum.

"Asker," diye uykulu bir ses çıkarıyor Delphine, ben ayağımla bizi sallarken, bacağım bizi ayakta tutmak için hamaktan dışarı sarkıyor. Güneş kaybolurken gecenin gürültüsü etrafımızı sarmaya başlıyor. Ateşböcekleri çoktan kıvılcımlanmaya başlamış, çevredeki çimenlerin üzerinde yanıp sönen bir battaniyeye benziyorlar. Kararın yaklaşmasıyla kafamda ve göğsümde oluşan kargaşanın aksine huzurlu bir atmosfer. Herhangi bir nedenle, herhangi bir sıfatla daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Yeterince şey yaşadı.

"Evet, bebeğim?"

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

Anında elimi sıktığımda -kendimi ele veriyorum- hemen konuşuyor. "Hayır Asker, bu korku değil. Bu hiç yapmadığımız bir konuşma çünkü cevabından korkuyorum."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Çıkarım yapıyorum.

"Bence çok zekisiniz ama sizin için bilim ve mantık, maneviyatın önüne geçiyor."

"Bunu sık sık tartışıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Sanırım şimdilik agnostik olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Bu beni mutlu ediyor. Umarım her gün Tanrı kazanır ve sizi gerçek olduğuna ikna eder" diyor.

"Neden inanıyorsun?" İtiraf etse de etmese de korktuğunu bilerek soruyorum. Tanrı hakkındaki düşünceleri dile getirmediği korkusundan kaynaklanıyor çünkü o ve diğer pek çok kişi için sadece inanmak rahatlatıcı.

"İnanıyorum çünkü hayatımda pek çok kez Tanrı'nın varlığını yanımda hissettim. Uyuştuktan sonra bile. Matis'in temizlikle ilgili kuralları ya da uyulması gereken başka bir şey değildi.

beni sadık tutan şeydi. İyi ve kötü günlerimde O'nun varlığını yanımda hissetmekti. Bunu bazen seninle ve senin sayende o kadar çok hissediyorum ki, mucizem, O sık sık bizimle birlikte. Ama bazen mantığa ihtiyaç duyan beynim beni şüpheye düşürüyor. Yine de ironiktir ki, o zamanlarda bile inanıyorum."

"Korkuyorsan benimle konuşabilirsin," diye fısıldıyorum.

Avuçlarını göğsümün üzerine koyup çenesini onların üzerine koyuyor ve yumuşak bir sesle konuşmadan önce uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. "Asker, ikimiz *de biliyoruz*."

"Bir kez olsun bu kadar sezgisel olmasan olmaz mı?" Soruyu zorla söylerken göğsümü yakan anlık yangının etrafından dolanıyorum. "Hasta mı hissediyorsun?"

"Hayır, henüz değil." Konuşmadan önce dudağını ısırtıyor. "Ama Asker, *biliyorum*."

Sakinleştirmek için elinden geleni yaparken içindeki yanma doğrudan cehenneme dönüşüyor. "Bu savaşı daha önce de kazandım ve savaşmaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Bizim için, buradaki yeryüzü cennetimiz için. Asker, sana söz veriyorum. Düşüncelerimizin güçlü olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Pekâlâ," diyorum kafa derimin etrafından dolanarak -bu özel zihinsel kavga korkunçtu.

"O zaman tekrar kazanacağıma inanacağım."

Konuşana kadar başımı salladığımda korku beni kısa süreliğine susturuyor. "O zaman ben de konuşacağım."

"Eğer haklıysam, sana söz veriyorum Asker. Çok sıkı savaşacağım."

"Beni teselli etmeye çalışmayı bırak. *Sana* inanıyorum, *sözlerine* inanıyorum, hep inandım" diye alçak sesle fısıldıyorum çünkü bunu yapmazsam korkunun galip geldiğini duyacak. Bunun yerine ona sırtıtıyorum, tacını avuçluyorum ve başparmağımı saç çizgisi boyunca ve yanağından aşağı doğru gezdiriyorum.

"Bunu yapmana bayılıyorum," diye fısıldıyor, dokunuşuma sokularak.

"Biliyorum," diyorum ona, "ve sana güveniyorum. *Sen* onu yeneceğiz ve bu sadece siz haklıysanız, General," dedim.

dizginlemeyi başardı. "Daha önce de yanılmış ve Super Bowl sırasında para kaybetmiştin." Kaşlarını çıattım.

"Bir iddiaya girdim," diye homurdanıyor, "amaç buydu. Bu bir terapi atılımıydı" diye haklı çıkartıyor.

"Benim küçük cimrim Bronco'lara bahis oynayarak Gray Amcama bin dolar kaptırdığı için hala kızgın mı?"

"Kapa eneni, pislik."

"Oof," diye kıkırdıyorum. "Ama ben sana her zaman *kuşlar*." Gz kırıyorum.

"Seni çok seviyorum," diye ağızından kaçırıyor, sanki birdenbire ortaya çıkıvermiş gibi, beyanının gelişi sızlayan ruhuma serin bir merhem gibi etki ettiğı için şükrediyorum.

"Ben de öyle umuyordum. Özellikle de bu gece," diyorum ona. "yle mi? Neden?"

"nk sana vermek istediğim bir şey var." Cebime uzanıp onu çıkarabilmesi için onu ayarlıyorum ve avucumun içinde sıkılı tutuyorum.

"Ne oldu?"

"Bir gün hediye vermenin *eğlenceli kısmını* anlamanı *sağlamamız* gerekecek," diye kıkırdıyorum.

"Bana zaten çok şey verdin," diyor yumruğuma bakarak.

"İstemiyor musun?" diye sordum. "nk sana onu ne zaman aldığma dair kk bir bilgi vereceğim. Beni dünya tarihinin en tuzlu enchiladas'ıyla öldürmeye çalıştığın gündü," diye espri yapıyorum, sonra ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Dondurulmuş pizza yapmadan önce ilk lokmamızdan fazlasını reddettiğı için, sırf onu güldürmek için iki tanesini yediğim geceyi hatırlayarak dudaklarım yanıyor.

"Benim için neyin var, Asker?"

"Tekrar söylüyorum, bu ortaya çıkacak, yani *eğer* yumruğumu *açık*."

"Argh," diye mırıldanıyor, "imkansız. şimdiden teslim oluyorum. Sen bir zalimsin."

"Ve sen gezegendeki en parlak stratejistsin," diyorum ona. "*Bir şeyler düşünürsün*."

"Bu doğru," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Mütevazı da," diye kıkırdıyorum o yumruğumu açmaya çalışırken. Bir dakika içinde, sallanan hamakta bana tam anlamıyla sarılmıştı, ben onu teşvik ederken şakağı ter içindeydi.

"Sanırım yeterince istemiyorsun," diye takılıyorum, tam da kolumu koparmaya çalışırken küçük çıplak ayağını koltuk altına sokmadan önce.

"Tamam, ah, kahretsin." Dolaylı olarak benden gıdıklanmış bir kahkaha çıkarırken sarsılıyorum. "Bunu istediğini düşünmeye başlıyorum."

"Ver onu bana!" diye öfkeyle emrediyor.

"Şimdi kaba olan kim?" Benimle bir dakika daha boğuştuğundan sonra nihayet üstüme yığılıyor ve kızgın boğuk sesi göğsümde yankılanıyor. "Sen, Asker, tam bir *pislik*sin."

"Ve sen benim hayatımın aşkısn," diye mırıldanıyorum, o başını kaldırıp uzun saniyeler boyunca bana bakmadan önce. Ona karşı benzer duygular beslediğimde her zaman yaptığı gibi. Sözlerimi ciddiye alarak, verandanın loş ışığı profilinde dans ederken gümüş gözleri mutlulukla parlıyor.

"Sen de benim olduğumu zaten biliyorsun," diye itiraf ediyor özgürce. "Bana çok mutluluk veriyorsun Asker."

"Hey, bu *benim konuşmam*."

"Bana bir konuşma mı yapıyorsun? Neden?"

"Çünkü buna sahip olmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, kapalı yumruğumu kaldırıp parmaklarımı yavaşça açıyorum, yüzük ortaya çıkarken bileğimi yakındaki sundurma ışığını yakalayacak şekilde açıyorum. Yüzüğü görünce nefesi kesiliyor, gözlerini benden yüzüğe çeviriyor ve geri dönüyor.

"Asker . . bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, elmaslardan oluşan yekpare bant karşısında ağzı açık bir şekilde.

"Bu benim sonsuzluğum," diye fısıldıyorum, sesimde net bir duygu var. "Ve dünya üzerinde onu vermek isteyeceğim tek bir kadın var. Umarım bunu gerçekten ister."

"Bunu çok istiyorum!" diye gözyaşları içinde söylenirken, kollarımın arasına gömölüp sol elini kaldırıyor ve göğsümde umut kıvılcımları çakıyor. Yüzüğü kavrayarak, ısıltılı daireyi hiçbirine kaydırmadan her bir parmağının üst kısmına geçiriyorum ve sesi çıkana kadar hareketi tekrarlıyorum.

"Hangisi, Asker?"

"Hangisi olmasını istersin?" Şakağına doğru mırıldanıyorum.

"Bu." Kalbim küt küt atarken yüzük parmağını *oylatıyor* ve ben de kaydırarak takıyorum. Elini yukarıda tutarken mükemmel bir uyum sağlıyor, ikimiz de uzun saniyeler boyunca hayranlıkla bakıyoruz.

"Orta parmağımda olmasını isteseydim ne yapardın? parmak?" diye gülüyor.

"Ben olsam yeniden boyutlandırırdım," diyorum ona dürüstçe, seçtiği parmağa duyduğum sevinç içimi kaplıyor. "Ama doğru parmağı bulduğuma göre, o güzel gözlerini benimkilere diker misin, böylece ben de ona uygun soruyu sorabilirim?"

Gözlerini temizlerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, hiçbir bölümü kaçırmamak konusunda kararlı.

"Ben de senin sonsuzluğunu alabilir miyim bebeğim?" Mırıldanıyorum. "Benimle evlenir misin?"

Başını sallıyor ve sallıyor. "Evet, evet, evet. Asker, sen her zaman benim sonsuzluğum oldun, mucizem, aşkım, inancımın nedeni sensin." Anlaşmayı mühürlemek için öpüşmeden önce kelimeleri zar zor çıkarmayı başarıyor. Ona gecikmeli cevabımı verene kadar kararımızın tadını çıkararak uzun dakikalar geçirirken, sevincim endişemin bir kısmını hafifletiyor.

"O zaman belki sen de benim inancımın sebebi olursun." "Ne zaman evleneceğiz?" diye sorar.

"Bu sonsuza kadar bana bağlı," diyorum ona dürüstçe. "Ama penguen kıyafetiyle nerede ve ne zaman ortaya çıkacağıma karar verdiğinde, orada olacağım."

"Hayır, *buna* kanmıyorum," diyor, "bu *hiçbir şey* için bir metafor değil."

"Evet, öyle," diye kıkırdıyorum, "Sana söz veriyorum öyle. Google'dan bak."

"Hayır," diye anında karşılık verir.

"İnternetle derdin ne senin?"

"Benim için hiçbir çekiciliği yok," diyor. "Ve bu sipariş için hazır ol Asker, penguen kıyafeti benim için saçmalık olsun ya da olmasın." Tekrar kollarıma sokuluyor ve ikimizin de hayran kalması için yeni giydiği parmağını kaldırıyor. Loş ışıkta bile inanılmaz bir şekilde parlıyor ve göğsümdeki duyguyla eşleşiyor.

"Mon Dieu, çok şanslıyım. Seni seviyorum." Beni büyüsünün altına çekmeden önce boğazımı ve çenemi öpüyor. Ben de o çekilmeden önce öpücüğüne dalıp doyuyorum. "Her zaman *gerçek* bir askerle evlenmek istemişimdir. Şimdi sen bana istediğim her hayali verdin. Bu hayatımın en güzel gecesi Tyler," diyor, sık sık yaptığı gibi ve ben de her zaman yaptığım gibi cevap veriyorum.

"Hayır, öyle değil. Sana söz veriyorum, değil."

Çok geçmeden ikimiz de uyuyakalıyoruz ve Delphine bana sokulduğunda cebim titriyor, rahatsızlıktan rahatsız olduğu belli. Telefonumu cebimden hızla çıkarıyorum, kimin aradığını görünce dehşete kapılıyorum. İkinci çalışta tuşa basıp telefonu hoparlöre alıyorum, Delphine'in her ne için arıyorsa duymak isteyeceğini biliyorum. "Dom?"

"Tyler." Adımı tekrar söylemeden önce sesi acı ve panik karışımıydı. "Tyler, sıçtım batırdım. Başını kaldırıp korku dolu gözlerini benimkilere diktiğinde, kollarımda zaten gergin olan Delphine gibi ben de onun bu itirafıyla anında canlanıyorum. Onu dürttüğümde dakikalar önce sahip olduğumuz tüm huzurun yok olduğunu hissediyorum.

"Neler oluyor?" Kardeşim için panik hızla içeri süzülürken soruyorum. Kısa bir sessizlik oluştuğunda, söylediği birkaç kelime çoktan tükenmişlik kokuyordu. "Dom?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyor, Delphine hızla uyanıp kendine gelirken ses tonu da aynı şekilde işkenceye dönüşüyor. Ayağa kalkıyorum, hamaktan çıkmasına yardım ediyorum ve beni evin içinde takip ederken telefonu aramızda tutuyorum.

Mutfak. Boş boş duruyor, dikkatle dinliyor ve ben adım atmaya başlarken beni izliyor. Konuşmamızdan bir dakika sonra, Dom onu ve Sean'ı eve getirmem için bana yalvarırken o oturma odasından dizüstü bilgisayarımı alıyor. Saniyeler içinde Paris'ten Charlotte'a direkt uçuşları araştırıyorum, onu beklemesi için ikna etmeye çalışsam da, çektiği acının eve döndüğünde çekeceklerinin yanında hiç kalacağını biliyorum.

Karşılıklı konuşmamız sırasında Dom benimle daha önce hiç duymadığım bir şekilde konuşmaya başladı. Kararlı bir şekilde konuştukça ondaki değişiklikler daha da belirginleşiyor, inançlarında tamamen sağlamlaşıyor. Cecelia'yı sevmek konusunda tamamen özür dilemiyor ve hak ettiği aşkı talep etmeye kararlı. Delphine ve ben birbirimize şaşkın bakışlarla bakarken, duyguları hakkında bu kadar açık konuşması ikimizi de sarsıyor.

Dom, "Aşık oldum ve bu lanet olası bir suç değil ve *kim olduğu* konusunda ayrımcılık yapılmayacağını en iyi *sen* biliyorsun," derken Delphine'in gözleri açılıyor. "O nasıl?"

Ben sessiz kalırken Delphine'in dudakları aralanıyor.

"Bizler yetişkiniz Tyler. Saçmalamayı bırakalım. Şu anda senin beni suçlamadığın gibi ben de seni suçlamıyorum. Delphine nasıl?"

İfademden sorumu açıkça anlayan Delphine başını sallayarak izin veriyor. "Son taramasını yeni yaptırdı, sonuçları yarın ya da ertesi gün alacağız ama neredeyse on bir aydır tek bir yudum bile almadı."

Delphine çığlıklarını tutmak için ağzını kapatırken Dom, "Benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri doluyor. "I

. . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ona bakıyorum, içim gururla doluyor, ona bu anı vermekten, daha doğrusu Dom'un bilmeden de olsa ona bu anı vermesinden daha mutlu olamazdım.

"O tekmeledi, Dom. *Ben değilim* ve o hâlâ savaşıyor. Çok mutlu," diye doğruyu söylüyorum, Delphine başını sallamaya devam ederken, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken çok güzel

nefesimi kesiyor. Kardeşimin büyümesinden duyduğum gurur katlanırken, onun için duyduğum endişe de artıyor.

"Güzel. İkiniz de bunu hak ettiniz. Özellikle de o. Hepimiz hak ediyoruz. Ve buradaki hesabım kapandı. Onu sevdiğim için bir gün daha ödeme yapmayacağım, beni duyuyor musun?"

Dom'un sorusu aramızda çınlarken Delphine ve ben birbirimize bakıyoruz. "Ne? Bana söylemediğin şey ne?"

Tutuyorum ve sessiz kalıyorum. Şu anda Tobias için sakladığım sır, en az ondan sakladığım zamanki kadar acı verici. Dizüstü bilgisayarına dönüp, rezervasyon yaptığım uçuşa bilgilerini girmeye başlıyorum ve bir daha hiçbiri için bu kadar ağır bir sırrı saklamayacağıma karar veriyorum. Bu şekilde olmaz. İçimdeki kemirici ses, bunun yol açacağı hasar nedeniyle muhtemelen buna gerek duymayacağımı söylüyor. Gerçek şu ki, geçen yıl Cecelia Horner'ın Triple Falls'a girdiği anda dinamiklerimiz gerçekten değişti.

Kısacası, Cecelia'ya bizi yok edebilecek bir katalizör olduğu için kızgınım. Onu bir dost olarak sevsem ve her ne pahasına olursa olsun korusam bile. Dom'a hitap ederken Delphine'e bir bakış attığımda önümüzdeki günler için içime bir korku yerleşiyor. "Birkaç saat içinde direkt bir uçuş var."

Sessizlik sürüyor ve ben onun kesik kesik nefes alışlarını duyabiliyorum, duyguları doğrudan ortaya çıkıyor. "Dom?"

"Rezerve et," dedi sonunda.

Aramayı kesip Delphine'i kendime çekmeden önce yüklü bir nefes veriyorum, ikimizin arasında sessiz, çelişkili duygular dolaşiyor. Rahatlama onun için bir tanesiydi çünkü artık Dom'un onunla ilgili duygularını biliyordu - ona gerçekten değer verdiğini. Yeğenleri ve onların gelecekteki ilişkileri için duyduğu endişe de şüphesiz bir diğeri. Çok geçmeden uzaklaşıyor, yüz ifadesi değişmiş, savaşı kazandığı günkü yüz ifadesiyle aynı hale gelmiş. Tezgâhtan telefonunu alıp bana bir bakış fırlattı, ben de çenemi eğdim, o daha konuşmadan gerekçesini biliyordum. Dom, Tobias'ı işaretlemeden onları Paris'ten çıkarmak için sihrimi kullanmamı istemişti, ama bu seferki benim generalim.

"Ormand'ı arayacağım."

Bölüm Elli Beş

DELPHINE

EKRAN KAPISI arkamdan gıcırdayarak açılıyor, *bu* tanıdık ses her zaman karışık duygular uyandırıyor, özellikle de *bu evde*. Artık çok fazla tarih barındıran, duvarları ve kapıları hayatımın ve bir zamanlar burada yaşayanların çoğuna tanıklık eden bir ev. Artık sadece geçmişimizin kutulanmış kalıntılarını saklamak için kullanılıyor.

Ancak tanık olduğu dehşete ve bu evin barındırdığı ve çağırıştırabileceği anıların aşırı karışımına rağmen, bu geceden itibaren beklenmedik bir şekilde toplanma noktası ilan edildi. Daha da inanılmazı, Tyler'ın King's'te Tobias ile karşılaştıktan sonra toplayıp buraya getirdiği Dominic ve Sean için geçici bir *sığınma* yeri. Kısa bir süre sonra Dom kaçtı ve ben de Sean'ın yıkımına ilk elden tanık olmak için hemen sonra geldim ki bu da yeğenimin durumunu yeterince açıklıyordu.

Dönüşünü umutla beklediğim saatler geçtikçe her şey sessizleşti. *Çok sessizdi* ve bu yüzden binlerce kez duyduğum tanıdık kapı kapanma sesi beni biraz olsun rahatlatmayı başarıyor. Tyler arkama geçip beni göğsüne çekmeden önce bacaklarıyla sararken omzumu örten güçlü, sıcak el de öyle. Eğilip, konuşurken nazikçe boynumu okşuyor.

"Bu gece geri gelmeyebilir bebeğim. Çok üzgün." Hemen ardından kısa bir süre tereddüt ettiğinde, elinde daha fazla haber olduğunu anlıyorum ve devam etmesi için onu nazikçe dürtüyorum. "Az önce Jimmy'yle telefonda konuştum," diye alçak sesle konuştu, farkında olduğumu biliyordu

Jimmy tüm yerel Kuzgunlara dövme yapan kişi. "Roman'ın evinden çıkarken Dom'u geçti."

"Dom durdurmaya çalıştı mı?" Ben sordum.

"Sanırım o istedi. Dom hâlâ Roman'ın yerinde park halinde."

"Mon Dieu," *Tanrım*, "Tyler, bu kadarı da fazla," diye mırıldanıyorum, durumun gerçeküstülüğü karşısında gözlerim sulanıyor. Başta yeğenlerim olmak üzere olaya dahil olan herkes için korkum artıyor. Bu sabah itibariyle, Sean ve Dom'un Ezekiel ve Cecelia'nın ilişkisini keşfetmelerinin ardından, hepsinin *arası süresiz olarak* açıldı. Ezekiel'in Cecelia'yı işaretlediğini iddia eden son eylemi, yakın gelecekteki herhangi bir uzlaşma şansına sadece zarar veriyor.

"İkisi için de acı hissediyorum, özellikle Jean Dominic için. Dün geceki sesinde ..." Yeğenlerimin telefonda söylediği sözlerin çaresizliğini hissederken, bir yandan da belimi saran aşkımın kollarında teselli buluyorum. "*Çok şey hissediyorum Asker. Endişe ve sanki benim başıma geliyormuş gibi dinmeyen korkunç bir sızı.*"

"Bunun neye benzediğini biliyor musun?" diye soruyor şakağıma yavaş bir öpücük kondurmadan önce.

"Ne?"

"Bir *ebeveynin* sevgisi gibi." Parmağıyla çenemi çevirip ona bakmamı sağlıyor. "Kendini inandırdığın kadar kötü biri değildin. Dile getirmek ne kadar anlamsız olsa da Dom çoğu kişiden daha çekilmez bir gençti. Tobias bile o zamanlar ona zar zor katlanabiliyordu."

"Tam bir *pislikti*," diye hafifçe gülerek ona yaslanıyorum. "Bunu kabul ediyorum." Aşkımın gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Bunu kibarlık olsun diye söylemiyorum," diye teminat veriyor, "sadece gerçek bu."

Uzun bir nefes veriyorum. "İçimde korkunç bir his var."

"Her şey yoluna girecek," diye garanti veriyor, "zaman alacak ama üstesinden gelecekler."

"Sean uyuyor mu?" "Sean uyuyor mu?" diye soruyorum, kalp kırıklığı hissediliyor, ikimizin de bulunduğu duvarlardan ve kapılardan sızıyor.

Otur.

"Hayır, T'nin odasında," diye yanıtlıyor, "sessiz ama birkaç dakikada bir yanan yeni bir sigaranın kokusunu alabiliyorum."

"Ben de bir sigara içebilirim," diye iç geçirdim, "ne yazık ki sadece içtiğim zaman sigara içiyorum." Beni bırakmadan önce gururla sırtarak cevap veriyor.

"Gidip onu kontrol edeceğim... lanet olsun, bundan nefret ediyorum," diye inliyor.

"Konuşmalı mıydık Asker? Belki de bunu bir şekilde durdurmaya çalışmalıydık?"

"Sonuçlar aynı olurdu. En azından ben kendime böyle söylüyorum. Böyle zamanlarda bulacağımız hiçbir gerekçe başa çıkmamızı kolaylaştırmayacak." Çenemi hafifçe çimdikleyerek yüzümü kendisine çeviriyor. "Bir saat daha General, sonra yatağa gelin, tamam mı?"

Eve geri dönmeden önce iffetli bir öpücükle beni bırakıyor. Saniyeler sonra ben de onu takip ediyorum, sessizce fırtına kapısını açıp bekliyorum. Tyler ve Sean'ın Ezekiël'in odasından gelen boğuk konuşmalarını duyduğumda, merdivenlerdeki yerime dönmeden önce her iki ön kapıyı da sıkıca kapatıyorum.

Verandadan sessiz sokağa bakarken, motorunun sesi için dua ederken sadece cırcır böcekleri ötüyor, Dominic'in dönmesini diliyor ve bu kadar az fiziksel aktivite yüzünden hafifçe soluk soluğa kaldığım için nefret ediyorum. İçimdeki kemirme yeterince açıklayıcı. Öte yandan, dün gece Dom'un acı dolu sesini duyduğumdan beri çok az uyudum. En küçük yeğenimin sözleri gün boyunca zihnimde tekrarlandı.

Jean Dominic ile başlattığım savaş o kadar uzun zaman önce başladı ki, şimdi tek istediğim buna kalıcı bir son vermek. Bu kalp acısını çekerken onun yanında olmaya çalışmak. Geçen yaz beni gün batımını izlemeye götürdüğünde bu bir başlangıç gibi gelmişti ama Cecelia'ya nasıl haksızlık ettiğime dair suçluluk duygusuyla beslenen itirafım bu ilerlemeyi çabucak mahvetti. En karanlık sırrım. Henüz kendimi tam olarak affedemediğim bir olay. Ama dün gece Tyler'la konuşan adam - sesi Dominic'e çok benzeyen bir adam - hiç hayal etmediğim sözleri dile getirdi

söyleyecekti. Savaşımızın sonunda bitebileceğine dair umudumu ateşleyen sözler.

Dakikalar ilerledikçe Jean Dominic'le ilgili düzinelerce net anıyı yeniden canlandırıyorum. Puslu havadan önce, Celine ve Beau'nun ölümlerinden önce zihnime kazınmış canlı anılar. Onları araştırırken, kız kardeşimi ve en küçük oğlunu en son birlikte gördüğüm anı saptamayı başarıyorum.

Dominic, Celine'in bedenine göre neredeyse fazla büyük olmasına rağmen, mutfakta dans ederlerken Celine'in kalçasında zıplıyordu. Alınları ve burunları birbirine değiyor, koyu renk saçları birbirine dolanıyor ve Dominic gözlerini açarak ona bakıyordu. O zamanlar kalbi sonuna kadar açıktı ve annesini nasıl sevdiğini ve ona nasıl taptığını kimin fark ettiğini umursamıyordu. Ezeziel'in de umurunda değildi.

Celine ve Beau'nun ölümünden sonraki aylara kadar bu anıyı takip ettiğimde, bu hatıra gözlerimi yaşartıyor. Jean Dominic'in yüzündeki yıkımı ve *beni* ne kadar dikkatle *izlediğini* - ben öfkelenirken yüzündeki ifadede kalp *kırıklığı* ve *şaşkınlık vardı*. O zamanlar bile, o benim aynamdı. Gözlerindeki yansımadan, bir zamanlar tanıdığı Tatie ile hızla dönüşmekte olduğum dengesiz karmaşanın karşılaştırmasını *gördüm* ve bunun için *onu incittim*.

Çok geçmeden yüz ifadesinin sertleşmeye başladığını, karşı koymaya başladığında kalbinin kapısının benim için giderek daha da daralmaya başladığını hatırladığımda suçlu gözyaşları gözlerimi yakıyor. Cecelia bugün onun kalbini kırmış olsa da, uzun zaman önce kırılmasında benim de payım olduğunu acı bir şekilde fark ediyorum.

Bu gerçek, aramızda gerçekten kötü sözlerin geçtiği son güne kadar devam eden savaşımızın yıllarını sıralarken yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Üniversiteye gitmesinden sadece aylar önce. Beni mutfak masasının dibinde bulmak için sürgülü cam kapıdan geçerken esrar bulutunun onu takip ettiği o sabaha geri dönüyorum.

"Uyanık ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyordum," diye cevap veriyorum hemen, o buzdolabını açarken masadaki sandalyeye oturuyorum. "Nasıl geçti?"

"Kelepçeli değilim," diye alaycı bir şekilde konuşuyor rafları aramak için eğilirken, "bu yüzden yeterince iyi diyebilirim."

Gözlerimi aşağıda tutarak, Tyler'la hayatımın en yoğun sevişmesini yaşadığım saatler öncesini hatırlayarak kalbim çarpıyor. Vücudum uğuldamaya devam ederken utanç beni ele geçirmekle tehdit ediyor, kalbim onun sözlerine, vaatlerine ve beyanlarına inanmam için yalvarırken dudaklarım hala onun öpücüğünden karıncalanıyor. Hayatımda hiçbir zaman bir başkasıyla ve bir başkası için bu kadar çok şey hissetmemiştim. Yine de, bu kadar genç birinin beyanlarına inanacak, güvenecek kadar aptal mıyım?

Tek başıma uyandığımda vücudum uğuldamaya devam ederken zihnimi anında harekete geçiren savaştan güç alarak Tyler'ı aramak için yatağımdan çıktım. Kalbim alev alev yanarken, kendimi mutfakta haritalara boş boş bakarken buldum, az önce olanlar ve onun sürekli dolaşan sözleri beni tamamen tüketmişti.

". . . Benim için başka bir kadın olmayacak çünkü benim için başka bir kadın yok. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Dominic'in açık buzdolabında merakla bana baktığını görünce şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. Öfkeyle maskemi tekrar yerine takmaya çalışırken odamdan çıktığım için aptallığıma lanet ediyorum.

"Oldukça neşeli görünüyorsun" -başını eğdi- "bu sabah çok neşelisin."

Kalbim çarpmaya başlıyor ama sahte bir kabadayılıkla hemen konuşuyorum.

"Çünkü sana bir şey göstermek istiyorum," diyorum ona, ses tonumun ikna edici olmasını umarak. "Triple Falls'un haritasını çıkarıyorum. Birçoğunda sığınmak için gizli noktalar var. Tyler bunun iyi bir fikir olacağını ve hepinize fayda sağlayacağını düşündü. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Buzdolabını yavaşça kapatarak masaya yaklaşıyor ve ben devam ederken üzerime geliyor.

"Bak, burada." Ona bakmaya cesaret edemeden haritayı gösteriyorum. "Gördün mü? Ana Cadde'de unutulmuş bir yeraltı girişinin yeri. Belki gelecekte bir noktada kulüp için faydalı olur?"

Tyler'la bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğuna dair tüm düşüncelerimi bir kenara itmek için elimden geleni yaparken, bakışlarının ağırlığı beni endişeyle sarsıyor. Ama Dominic'in affetmeyen incelemesi beni sonunda bunu kabul etmeye zorluyor. "Ne? Dominic, ne?"

"Kendi yaşında bir adamla çıkmaktan korktuğun için gerçekten onun hayatını mahvedecek misin? Ben aptal değilim. Tyler'la aranızda her ne oluyorsa, buna bir son vermelisin. Hemen."

"Hmm, öyle davranıyorsun. Tyler'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Koşmaya gitti çünkü şu anda kafası karışık ve çok şeyle uğraşıyor. Senin onun kafasını karıştırmaya ihtiyacı yok. Bitir şunu."

Ben hâlâ gözlerimi yere indiriyorum. "Biz arkadaşız, birbirimize çok değer veren çok iyi arkadaşlarız-"

"Hadi ama Tatie, eminim oyun oynamak ve saçmalıklarla uğraşmak için kendi yaşında birini bulabilirsin." Benimle yüzleşmekteki kararlılığı beni yüzümü ona doğru kaldırmaya zorluyor. Bana tamamen kararlı bir şekilde bakarken içimi panik kaplıyor.

"Tyler'ı çok önemsiyorum" -yutkunuyorum- "asla incitmem
_"

"O senin üzerinde deney yapacağın bir laboratuvar faresi değil."
Dom esrarını yeniden yakıyor ve sürgülü cam kapıyı açıyor. Gözlerini benden ayırmadan bir duman bulutu çıkarıyor, ben şişemi tezgahın üzerinde arayıp bulurken ve vaat ettiği uyuşukluğu arzularken yakıcı yargısı beni boğuyor. "Değişmeye çalışıyorum
Dominic. Ben değişiyorum. "Değişmiyorum.
çok iç. Elimden geleni yapıyorum-"

"Tanrım, çok bencilsin," diye tükürüyor, "iğrençsin." Esrarını içiyor ve sonra yanından geçip

odasına giriyor. Ben geçtikten bir saniye sonra kapısının arkasından müzik sesi yükseliyor. Yatak odamın kapısını kapatıp her damlasını içmeden önce şişem çoktan dudaklarımdaydı.

Dominic'in Camaro'sunun sesi birkaç sokak öteden geliyor ve beni o sabahı hatırlamaktan alıkoyuyor. Verandanın ışığı kapalı olduğu için beni göremeyeceğini biliyorum çünkü birkaç dakika rölantide kaldıktan sonra nihayet motoru durduruyor. Dışarı çıktığında, kendimi duyurmak için ayağa kalkıyorum, başını eğerek eve doğru ilerlemeye başladığında yüz ifademde beyaz bayrağımın belirgin olmasını umuyorum. Tam yaklaşıp başını kaldırdığında, gözlerimdeki taze yaşları temizlerken beni görünce duraklıyor.

"Artık burada yaşamadığını sanıyordum, Tatie?" diyor usulca, sorusunda en ufak bir düşmanlık izi yok. Cevap verdiğimde onun nazik karşılamasıyla rahatlıyorum.

"İstemiyorum. Seni beklemek için buradayım." O yaklaştıkça gözlerim yeniden yanmaya başlıyor ve tam beni geçeceğini düşünürken, onun yerine verandanın alt basamağına oturuyor. Hemen ona katılıyorum, sokağın karşısındaki elektrik direğinden süzülen azıcık ışıkla görünüşündeki değişikliklere bakıyorum. Yapısı çok daha kaslı, saçları daha kısa ve çenesi daha belirgin. Marihuana kokuyor ama hem duruşu hem de ifadesi acı ve yenilgi kokuyor. Gizlemek için fazla çaba sarf etmediği ya da daha kötüsü gizleyemediği acı, gözlerimin yeniden dolmasına neden oluyor. "Çok üzgünüm, Dominic."

Konuşurken bana ironik bir yarım gülümseme vermeden önce yavaşça başını sallıyor. "Senin için iyi olan şey, tahmininin gerçekleşmiş olması ve karmanın senin adına beni oldukça iyi yakalamış olması."

"Hayır, Dom, sus." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken teslimiyet içinde avuçlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Lütfen *bunu* yüksek sesle konuşma. Bu benim böbürlenmem değil. *Böyle* hissetmiyorum."

Titreyen elimi omzuna götürüyorum ve ben tekrar konuşmak için kendimi zorlarken o da jestimi reddetmiyor. "Çok, *çok fazla* terapi sayesinde, artık asla söyleyemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri söyleyebiliyorum,

Ve kalbinize almanızı istediğim şey, asla acı çekmenizi istemediğimdir."

Gözlerimi açmak için omzunu bıraktığımda bana bakıyor. "Senin sözüne güveniyorum çünkü *yine sızıntı* yapıyorsun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "İçkiyi bıraktığımdan beri *duygusal* bir *kadından* başka bir şey olmadım ve bundan nefret ediyorum. Ama inanır mısınız, şimdi ne kadar sızıntı yaparsam yapayım, çok daha mutluyum."

"Bunu sende görüyorum. Sağlıklı görünüyorsun," diye mırıldanıyor, "Tyler bana söylediğinde neredeyse inanamıyordum" -başını eğiyor- "ama sonra seni o gün batımı için Pretty Place'e götürdüğümde sende gerçek bir farklılık fark ettiğimi hatırladım. O gün ayıktın."

"Oui." Gülümsedim. "Daha yeni ayılmıştım. Ayık kalmak için çok çalıştım. Bir yıla çok yaklaştım."

"Belli oluyor," diye fısıldıyor alçak sesle, sonra gözlerini ender rastlanan bir endişe dolduruyor. "Biliyorsun, Ormand dün gece bana ve Sean'a havaalanına kadar bizzat eşlik etti."

"Oh?" Diyorum, korkum azalıyor. "Güzel, bana çok iyilik borcu var."

"Tatie," diye uzatıyor, ses tonu Ormand'ın onu götürmekten çok daha fazlasını yaptığını doğruluyor. Gözlerimi ona diktiğimde içimi anında öfke kaplıyor.

"Ormand sana ne söyledi?"

"Atladığın çok şey var. Ben MIT'ye gitmeden önce Tobias aramızda konuşmaya zorladığında geçmişinle ilgili hiçbir şey anlatmadın." Beni dürttü. "Tanrım... Lanet olsun Tatie, neden bize söylemedin?"

"Çünkü siz *çocuktunuz* ve benim görevim sizi bu tür iğrenç gerçeklerden korumaktı. Tüm başarısızlıklarım arasında, sizi kendimden korumayı başaramamış olsam bile, sizi korumayı başardığım *tek şey* buydu. İkiniz de büyüdükçe, bilmenizi asla istemediğime karar verdim." Öfkeyle başımı sallıyorum. "Ezekiel hâlâ bilmiyor ve bu Ormand'ın suçu değildi.

"Sana bir şey söylemeye hakkı yoktu," diye fısıldadım titreyerek, "lanet olası embesil."

"Ona kızgın olabilirsin, ama onun kahramanı olduğun izlenimini edindim," diye alaycı bir şekilde aktarıyor. "Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum çünkü sana nasıl haksızlık ettiğini anlatırken oldukça tıkanı. Çok korkmuş görünüyordu, sanki içine Tanrı korkusu düşmüş gibiydi. Yol boyunca benim ve Sean'ın kışkırtmalarını öptü. Her ne kadar bundan nefret etsen de, bize anlattıklarını bildiğim ve burada olduğun için mutluyum Tatıe, çünkü döndükten sonra sana geleceğime aylar önce karar vermiştim."

Kalbim onun itirafıyla aydınlandı. "Yaptın mı?"

"Bir tesadüf sonucu - şimdi eminim ki adı *Tyler* -Büyükbabama rastladım," diye itiraf ediyor. "*Francis*'le mi tanıştın?" Nefesim kesildi.

"Ve oğlu Ranier, kısa bir süreliğine, ama evet, onunla yaptığım konuşma sana dair algımı büyük ölçüde değiştirdi." Başını sallıyor, ifadesi kararıyor. "Dün gece Ormand'ı dinledikten sonra ... gecikmiş bir özrü olan tek kişi sen değilsin. Seninle dalga geçtim, seni kışkırttım ve sen . . ." Pişman bakışları, dile getirmedığı sorusuna cevap vermem için beni teşvik ediyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yapmak istediğim konuşma bu değildi. Geçmişte olanları geride bıraktım ve sen yeterince acı çekiyorsun."

"Tatie," diye ısrar ediyor. "Yapmam gereken konuşma bu. Elimde ufak tefek şeyler var ama gerçeği senden duymam gerekiyor." Sanki yeni gözlerle bakıyormuş gibi beni dikkatle izliyor. "Seni eskiden hatırlıyorum, Delphine. Annemle babam ölmeden önce bana teyzelik yapmıştın. Bir ışık topu değildin ama benimle ve Tobias'la bahçede oynardın. İngilizce pratik yapmak için bana çok kitap okurdun. '*Bir Balık, İki Balık, Kırmızı Balık, Mavi Balık*,'" diyor ben kitabın sonunu onunla birlikte söylerken. "Dr. Seuss'la aranızda aşk-nefret ilişkisi olsa da en sevdiğimiz kitaptı."

Beni dürttüğünde duygularımı bastırmak için ağzımı avuçluyorum. "Tatie, bana ne olduğunu anlat."

"Sen bir çocuktun," diyorum ona. "Lütfen bırak

öyle kalsın." "Yapamam. Bana ne yaptığını söyle."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak başımı sallıyorum. "Eğer bunu sana söylersem, Dominic, bunu Ezekiel ile asla paylaşmayacağına söz vermelisin."

Başını sallıyor.

"Sana tüm detayları anlatmayacağım ama kısa kesmek gerekirse, Alain mutfak masasından ağır bir kül tablası aldı, çok ağır bir kül tablası ve bana buradan vurdu" -sol şakağımı gösteriyorum- "kalıcı hasara neden oldu ... neredeyse beni öldürüyordu ama beni bu kaderden kurtaran Beau, yani baban oldu" diye aktarıyorum. "Beau, Alain'i korkutup saklanmasını sağlayacak kadar dehşete düşürdü ve bir daha benimle iletişime geçmedi."

"Tanrım," diyor. "Bu konuda seninle onca kez uğraştım," gözlerini kaçırıyor, "ve o sabah Tyler konusunda sana çok kötü davrandım."

"Şşt, Dom, hayır"-Ben geriye kapıya korku içinde bakıyorum

- "Lütfen bundan bahsetme. Tyler'ın duymasını ya da bilmesini istemiyorum. *Asla*."

"Siktir et," diyor, ses tonunu bir nebze bile düşürmeden. "O sabah sana çıktığıktan sonra ondan ayrıldığını biliyorum," diye aktarıyor, suçluluk duygusu gözlerinden okunuyor, "çünkü hemen sonra askere yazıldı ve bir daha bu eve yaklaşmadı. Bu benim suçum ve bunun için çok üzgünüm ama yemin ederim Tatıe, onu koruduğumu sanıyordum." Boynunun arkasını avuçluyor. "Ya da belki de bunu göremeyecek kadar götün tekiydim."

"Yanılmadın, Dom. Sen de haklı değildin ama zaman bize farklı şeyler söyledi. Tyler ve ben şimdi çok mutluyuz. Sen sadece arkadaşının en iyi hayata sahip olmasını istedin. Neden bu kadar çok şüphe duyduğunu anlamak o kadar da zor değil. . . Bunları seninle paylaştım, ama lütfen, lütfen bu konuyu konuşmayalım... Biliyorsun bir yarasa kadar iyi duyuyor."

Beni tekrar dürttü. "Gerçekten şüphelenmiyor mu?"

"Hayır ve *asla bilmeyecek*," diye yemin ediyorum.

"Bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum. Bunu bilmeyi hak ediyor ve ben de bunun için onun gazabını hak ediyorum."

"Hayır," diyorum inatla. "Hayır. Kendini cezalandırmak *en kötü işkencedir*. Bırak öyle kalsın Jean Dominic ve kendine bu kadar güvenme. O sabah verdiğim kararlar bir ilgin olabilir ama kararı sen vermedin. *Ben verdim* ve bunu unutma. Tüm o şişeleri sen içmedin, kendini sabote etmedin ve yeğenlerine zarar vermedin. Ben yaptım. Bu yüzden suçu üstünüzden atın, genç olduğunuz ve doğal bir pislik genç gibi davrandığınız için barış yapın ve bitmesine izin verin. Hepimiz geçmişteki hatalarımızdan ve koşullarımızdan yeterince acı çektik, bu kadar yeter," diyorum tekrar. "Sen kardeşlerinle olan ilişkilerinden güç alıyorsun. Bunun, çok değer verdiğiniz şeyler arasında yeni bir ayrılık olmasını istemiyorum. Beni dinle Jean Dominic, bırak olsun, bırak gitsin ve bir daha *asla* bundan bahsetme. Anladın mı?"

Sonunda başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Ama senden *bir şey* isteyeceğim, yeğenim. Sadece bir şey."

"Dinliyorum," diye mırıldandı, yorgunluk ve ağrı Gözler.

"Beni gün batımına götürdüğünde sana bağışlama hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diyor. "İstiyorum."

"Sizden ricam, bunun Ezeziel ile birbirinizi kaybedecek kadar uzun sürmesine izin vermemeniz. Kalbinizin kırılması bir şeydir, ama kardeşinizle olan ilişkinizin kaybı gerçek trajedi olacaktır. Kimsenin sevemeyeceğini düşündüğüm zamanlarda beni sevdiği için anneni bugün bile çok seviyorum. Şimdi eminim ki bu yüzden kalbimin derinliklerinde kalmaya devam ediyor ve sen de onun kalbine sahipsin, Dominic."

"Şu anda çok şey hissediyorum Tatie, ama seni duydum." Uzun bir nefes verdi. "Bunu gerçekten bana karşı kullanmıyor musun?"

"Hayır. Olanları olduğu gibi kabul ediyorum çünkü o inanılmaz bir asker ve ben onun içindeki askerin ikinizle de ilgilenecek şekilde yetişmesine yardım ettim."

Tövbe. Ve bakın hepiniz ne hale geldiniz! Olmayı çok istediğim askerler olduğunuz için o kadar gurur duyuyorum ki... ama lütfen elinizden geldiğince hızlı affetmeye çalışın ki sahip olduğum zamanı kaybetmeyin çünkü bu lanetleyici," diye uyarıyorum. "Çok kahredici."

Sonunda tekrar başını sallamadan önce birkaç kalp atışı boyunca beni inceliyor.

"Tamam, tüm söylemek istediğim buydu." Ayağa kalkıyorum. "İyi geceler ... je t'aime, Jean Dominic," diye titreyerek nefes veriyorum. "Beni hatırladığına çok sevindim... daha önce."

Sevgime karşılık vermesini engellemek için ona doğru döndüğümde, ilk adımı attığımda beni durdurmak için ön kolumu kavlıyor. Aşağı baktığımda, sorusunu yöneltmeden önce gözlerinin acıyla dolduğunu görüyorum.

"Oyun oynamak ister misin?"

"Savaş mı demek istiyorsun?"

Canlanıyorum.

"Evet." Ayağa kalkıyor, "Yakın zamanda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Tamam." Gülümsedim. "Gidip birkaç asker bulayım."

* * *

Küçük ellerin verdiği hisle gözlerimi açıp hareketlerini takip ediyorum. Yapışkanı derime bastırmadan önce plastiği dikkatlice sıyrıyorlar ve kolumdaki parmak izi şeklindeki çürükleri kapatıyorlar. Küçük ellere bağlı küçük parmaklar, yatakta uzandığım dizime dayalı duran yara bandı kutusundan sürekli bir şeyler koparıyor. "Alouette" şarkısını mırıldanmaya başladığında, uyandığımdan beri yapamayacağıma yemin ettiğim bir sızı gözlerimi, burnumu, boğazımı ve göğsümü yakmaya başlıyor. Ben uyanmaya devam ettikçe artan bir sızı.

"Tobias . . gidemezsin," diye sesleniyor Tyler metrelerce öteden, Ezeziel Jaguar'ına doğru yürürken onu takip ediyor.

"Nerede o?" Hezekiel cevap olarak tersler.

Jean Dominic, yüzüm ona dönük, yan yattığım yerde beni plastik şeritlerle örtme görevinde gayretli olmaya devam ediyor. Başarıyla sabitlediği her bandajla birlikte, izlendiğini hissederek gözlerini benimkilere dikeyor ve o işine devam etmeden önce ben de aynı hızla gözlerimi kapatıyorum.

Jean Dominic boynumun dibine bir bandaj daha yapıştırırken, gıdıklanmayı duymazdan geliyorum. Kapalı gözlerimden umutsuzca kaçmaya çalışan yakıcı göz yaşlarını serbest bırakmamak için büyük bir mücadele veriyorum. Gözlerimi araladığımda, başucumda duran ve vücudumdaki her yarayı, her izi kapatmak için elinden geleni yapan küçük çocuğun bakışlarını yakalıyorum.

"Yapamayacağını biliyorsun-" Tyler Ezeziel'i ikna etmeye çalışırken o da cevabını istiyor.

"Nerede o?" Hezekiel ikinci kez emrediyor.

"Je te plumerai la tête . . oh, oh, oh, oh," diye ciyaklarken Jean Dominic, o hastanede uyandığımdan beri bir kez bile deneyimlemediğim ya da ortaya çıkaramadığım duygular bir gelgit dalgası gibi içime çökmeye başlıyor. Henüz çağıramadığım duygular. Ormand kırmızı çerçeveli gözlerle hıçkırarak bana baktığından beri bir kez bile. Celine beni kaşıyla beslemeye başladığından beri bir kez bile, Alain'in çoktan gittiğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini söylerken gözleri perişandı. Kendimi banyomda izole edip uzun dakikalar boyunca kocamın ardında bıraktığı hasara baktığım gün ortaya çıkmayan duygular.

Uyandığımdan beri kafa karışıklığı ve Abel hakkındaki uyarımı dikkate almayan Beau'ya karşı kızgınlık vardı. Hezekiel'in büyükbabası bir tehdit haline gelirse onunla ilgileneceğinde ısrar etti. Kuzgunlarımızın nöbet tutacağını ve Amerika'da üstünlüğün bizde olduğunu söyledi.

Artık görüşümü, hafızamı saran bulanıklık için de daha fazla kızgınlık. Bu kadar çaresiz olduğum ve kendime bakamadığım için. Konuşamadığım için. Ama gerçek, hakiki duygulardan, özellikle de öfkeden eser yok. Bununla birlikte, beni rahatsız eden ve şaşırtan içimdeki temel bir şeyin kaybıdır. gizemi of what was taken that

bazen acıdan daha ağır basıyor. Artık bildiğim bir şey duygu değil.

Ama Jean Dominic'in devam eden nazik dokunuşları ve mırıldanmaları yüzünden duygularım beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Yavaşça aldığım temizleyici nefeslerle, ona bakarken, onu korkutmamak için tehditkâr çığlıkları kesmeyi başarıyorum, ancak onları serbest bırakmayı çok istiyorum.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyarıyor Tyler, sesi daha acil.
"Bu sadece-"

"Nerede o?!" Gergin bir sessizlik geçerken Ezekiel bağırıyor.

"Okulda," diye tereddütle cevap veriyor aşkım, laneti havada süzülürken

Ezekiel'in arabasının kapısı çarptıktan kısa bir süre sonra yanıma geliyor ve yeğenim hızla uzaklaşmadan önce motoru çalıştırıyor.

Ben maskaralığımı sürdürürken Jean Dominic mırıldanıyor, başucumda duran ve beni iyileştirmek için bandaj yapan yeğenime göz ucuyla bakıyorum. Daha iyi görebilmek için başımı geriye atıp aşağı baktığımda pijamamın üstünün de kapalı olduğunu görüyorum, ama sadece bir yerinin. Pijamamın üst kısmında, kalbimin bulunduğu yerin üzerinde düzgün bir sıra halinde dizilmiş altı yara bandı sayıyorum. Bu sayı benim için ironik çünkü Jean Dominic cehennemde kapana kısıldığım yılların sayısının bu olduğunu asla bilemezdi. Sonunda yüzüme doğru ilerlediğinde, açık gözlerimi görmesine izin veriyorum ve onunki de şaşkınlıkla açılıyor. "Tatie!" diye haykırıyor. "Uyanmışsın!"

Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce yaptığı işi gözden geçirirken başımı sallıyorum. "Annem çok hasta ve üzgün olduğunu ve konuşamadığını söyledi!" Sanki ben de sağırmışım gibi bağırıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Cevap vermek için kendimi zorlarken masum gözleri umutla benimkileri arıyor.

"Oui!" Sesim bu tek kelimeyle tanınmaz hale geliyor.

"Anne!" Dominic yüksek sesle ona sesleniyor ve bunun beni konuşturduğu için övünmek olduğunu biliyorum. Ona ikinci kez seslenirken, Celine'in en küçük oğlunun güzelliğini fark ediyorum. Ezekiel'in olduğu yerde

Jean Dominic'in kendi güzelliği kadar ruhani bir güzelliği var. . . . bir anlamda neredeyse başka bir dünyaya ait. Bunun onun gençliği olması gerektiğine ve muhtemelen tüm çocukların aynı şekilde güzel olduğuna karar verdim. Pek çok çocuğa dikkat etmedim ama Celine'in ç o c u k l a r ı n d a bunu fark ettim. Yarı saydam yeni doğan tenlerinde, mükemmel pembeliklerinin hemen altındaki minik damarlarda ve ipeksi saçlarında. Işık yansıması olmadan kendi başına parlıyor.

Ruhları da aynı şekilde tertemiz. Mükemmel ve saf, enkazdan ve hayatın pisliğinden arınmış. Minik bedenleri ve kalpleri tamamen lekesiz. O kısacık birkaç saniye içinde annesinin övgüsünü bekleyen Jean Dominic'e bakarken, Tanrı'nın tüm çocuklarına olan sevgisini ifade eden bu Söz'e ilk kez farklı bir anlam yüklüyorum. O'nun tarafından aynı şekilde görüldüğümüzü ve sevildiğimizi - yarı saydam tenli, minik damarları olan yeni bebekler - ve ışığın yansıması olmadan O'nun için parladığımızı ilan eden sözler. O'nun sevgisi bizi o perdenin içinde güvenle tutuyor ve şu anda Jean Dominic'i gördüğüm gibi görüyorum.

Bunun gerçek olabileceği fikri göğsümü acı ve özlemle inletiyor, o aşkı umutsuzca arzuluyorum. Daha birkaç gün önce, sevginin en büyük aldatıcı olduğuna ve benim için asla böyle bir şekilde var olamayacağına inandırılmışım. Ama yeğenimde -o kısa saniyeler içinde- Tanrı'nın sevgisini görüyorum. Tam bunu düşünürken, vücudum ürperti içinde patlamadan önce bir ürperti vücudumu boydan boya kat ediyor. Bir varlık tüm duyularımı ele geçiriyor, zihnim tamamen sessizleşirken gerçeküstü bir sıcaklık kalbime süzülüyor. Ve zihnim sustuğunda, patlayan ruhumun içinde kükreyen isyanı çevreleyen yatıştırıcı bir merhem hissediyorum, sönmeden önce yarım bir nefes. Birkaç kalp atışı uzunluğunda, tüm acı beni terk ediyor ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir huzuru deneyimliyorum. Hemen ardından, yavaşça gerçekliğe geri dönüyorum. O mutlak huzur hali o kadar çabuk gelip geçiyor ki, bir anda acaba ben de mi

hiç olmadı. Sonrasında kalan rahatlama hali beni bunun gerçekleştiğine, yani hayal etmediğime ikna ediyor.

Bu olaydan sonra, Celine'in kafasını yatak odamın kapısından içeri uzattığını, çenesi çözülmeden bir saniye önce gözlerinin komik bir şekilde genişlediğini görmek, bir gülümsemeyi tehdit ediyor - bir gülümseme!

Uyandıktan sonra üstlenmeyi hiç planlamadığım bir başarı olan bu ifadenin sadece düşüncesi bile bana imkânsız görünüyordu. Asla uğruna savaşılmayacak ya da bir araya getirilmeyecek ya da sadece birkaç dakika önce bir öncelik ya da uzak bir ihtimalken aniden bilgi haline gelen bir şey. Bir gün, belki yakında değil ama bir gün, tekrar gülümseyeceğime dair bir bilgi.

Celine yaklaşıp boş yara bandı kutusunu kaldırırken gözleri daha da açılıyor, sesi hafif ama azarlayıcı.

"Tanrım, Dominic, her birini kullanmak zorunda mıydın?" Celine'in mahcup gözleri özür dilemek için benimkilere kayıyor ve Dominic'in önünde diz çöküp onun minik, şifalı ellerini kavlıyor. "Peki ben sana ne demiştim?"

Jean Dominic onun sesini taklit ederek, "Tatie'yi yalnız bırakmak için," diye konuşuyor. "Ama şimdi daha iyi hissettiğini söyledi anne!" diye itiraz ediyor, sonra bana dönüyor, gümüş grisi gözleri benimkileri yalvarıyor. "Bana öyle söyledi. Benimle konuştu, anne! Konuşmadın mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum boğazımdaki paslı bıçakların arasından, hastanede uyandığımdan beri ona söylediğim ilk sözcüklerle. "Evet, çok daha iyi."

İkimiz de güzel küçük oğlunun jestinden etkilenerek uzun saniyeler boyunca bakışlarımızı tutarken kız kardeşimin gözleri anında yaşlarla doluyor. Umut aynı nedenden dolayı aramızda dolaşüyor: Bu karanlık dönemi atlatacağız ve kardeş olduğumuzdan beri karşılaştığımız her engelden olduğu gibi bu korku ve acıdan da birlikte kurtulacağız.

"Hadi," diye iç geçiriyor Celine, ben arkasından seslenirken Jean Dominic'i avucundan tutup yatak odamın kapısına doğru yönlendiriyor. Ben gerçeği fısıldarken ikisi de eşikte durdu.

"Beni iyileştiriyorsun."

"Oui, Tatie," diyor gururla. "O zaman yarın daha fazlasını getireceğim!"

"Hayır," diye güler Celine, onu dışarı çıkarır. "Çıkmayacaksın. Hadi küçük prens," diyor ve gözden kaybolmadan önce bana göz kırpmıyor. Hemen ardından, az önce başucumdan ayrılan meleğin ardından bakarken tuttuğum umut gözyaşlarını serbest bırakıyorum.

Dominic'in bembeyaz tabutuna bakarken Tyler beni rahatlatıyor ve Alain'in o gece tam olarak neyi, Tanrı'nın bize bahsettiği naif güvenlik duygusunu aldığını tespit ediyor. Bizi insanların kötülüklerinden koruyan ve örten mutlu cehalet. Bu tür kötülüklerle karşı doğal olarak kör olmak. Yara bantlarına inanmak.

Bir kez ona maruz kalan hiç kimsenin asla geri alamayacağı bir perde. Ve bu kötülüğü görerek, hissederek ve onunla yakınlaşarak, yeğenimin bu savaşı kaybetmeden önce yaptığı gibi kendimi onunla savaşmakla görevlendirebilirim. Daha fazla araba devrilmeye başladığında, kendime o örtünün kaybının yasını son kez tutma izni veriyorum. Kalbimi çalan ve en karanlık zamanlarımdan birinde bana ışık ve umut getiren çocuğun yasını tutmak için. İşte o zaman aşkımın kollarına yığılıyorum ve bu kederin kısa süreliğine beni ele geçirmesine izin veriyorum

. . . ama sadece bir an için.

O peçe alınmadan yıllar önce, kendimi insanların kötülükleriyle savaşmakla görevlendirmiştim. Ve içimdeki son kederi de dışarı atarken, içimdeki askeri yeniden canlandırmaya ve onu uzun zaman önce bıraktığı savaşa yeniden katılması için görevlendirmeye karar verdim.

Jean Dominic'in öldüğü günden beri beni dürtmeye devam eden huzursuzluk tanınır hale geldikçe, öfke kederimi sahiplenmeye başlıyor. Bu tanımanın içinde bir kalıp şekillenmeye başlıyor. İçimde alev alev yanan öfke cehennemi, hemen ardından kendini kalıba döküyor. Tasarladığım öfkenin tabanı kullanmak için hassaslaşıyor. Karşıt kenarı her zırhı delebilecek bir noktaya kadar keskinleşiyor. Ucu öyle bir zehirle kaplı ki, amacına engel olabilecek her türlü engeli özür dilemeden ortadan kaldıracak. Onu dengelemek için öfkemi toplarken -nişan almak için- hissediyorum ki

İçimde başlayan sarmal, omurgamı düzeltmeye başladığımda daha da sıkılıyor ve gerginleşiyor, başka bir yırtığı reddediyor.

Tyler içimdeki değişimi hissederek kısa bir süre geriliyor ve tam gözlerimi onunkilere diktiğimde beni serbest bırakıyor.

Bir anda yüz ifademde ne olduğunu anladı. Ve bu yeni asker olarak günlerim sayılı olsa da, bu sayıya meydan okuyarak çenemi kaldırıyorum, yapabildiğim sürece nişan almaya kararlıyım. İçimde yanan ateşi fark etmekle kalmayıp kendi ateşiyle onu körükleyen adama bakarken korkunun zerresi bile kalmadı. Yeni görevimizi sağlamlaştırırken söze gerek yok.

Zihinsel olarak strateji oluşturmaya başladığımızda, kolektif alevlerimiz ve karanlığımız birbirine karışmadan önce fırçalanıyor. Bunu ilan etmiş olsalar da, yakında acı içinde pişman olarak ölecekler çünkü şu andan itibaren bunu geri alıyor ve *kendi savaşımızı* ilan ediyoruz. Askerim ve ben Dom'un mezarından el ele yürürken, dalgalanan ruhlarımızda eşleşen bir intikam arayışı ve senkronize kalplerimiz arasında atan öfke ile o yamaçtan aşağı birlikte alev alıyoruz.

Bölüm Elli Altı

TYLER

BLINK.

Son haftaların yorgunluğu ve sersemliğiyle, kamyonetimin camlarını indirip esintinin içeri girmesine izin verirken, son görevimin görüntüleri kapanma tehdidinde bulunuyor. Sonbaharın yaklaşmakta olduğu, kabin boyunca süzülen sert havadan anlaşılıyordu. Huzursuz ve uyuyamaz haldeyken Delphine'i yatağında bırakıp arabayla gezmeye çıktım ve o günden beri yıllar önce yaptığım gibi kendimi Triple Falls sokaklarında amaçsızca dolaşırken buldum. Beni sürekli hırpalamakla tehdit eden imgeler yüzünden zaman kaybettiğimin sadece belli belirsiz farkındaydım.

Dom'u gömdüğümüz günden beri, Delphine ve ben, o silahlı çatışmayla başlayan kanamayı durdurmaya çalışıyoruz - ve sonrasında, her güneydoğu bölümüne yapılan ve her birinde en az bir kuşun ölümüyle sonuçlanan bir saldırı.

Tobias mecazi ve gerçek anlamda Dom'un tabutunu bırakıp Cecelia'ya doğru koşarken, benim ve Delphine'in eve dönüş yolundaki ileri geri konuşmalarımız ilk görevimi doğurdu. İntikam için ilk adımımız. Yolculuğa başladıktan bir dakika sonra Delphine Miami'nin bu kadar sessiz olmasının nedenlerinden birini anlamıştı. Saldırılarını başlatmak için bir strateji belirledikleri ve bunu başlatmak için Roman'ın sözleşmesini kullandıkları noktaya kadar bizi izliyorlardı. İşin aslının bu olmasından korkan ikimiz de bir plan yapmaya karar verdik.

"O arabada çok fazla istihbaratla kaçan biri vardı," diye kendinden emin bir şekilde konuşuyor, gerçekler içimi kemirirken.

"Elimde pratik bir top olsa bile, güneşin parıltısı nedeniyle net bir atış yapamadım ve ben ıskalamam, Delphine." Yolcu koltuğumdaki duruşundaki öfkeyi görerek ona bakıyorum. "Ama o gün ıskaladım ve bu bize pahalıya mal oldu. Şansım varken onları dışarı çıkarmalıydım."

"Ezekiel'in mantığından şüphe etmemeye çalış, Asker. O da en az senin kadar eğitilmiş ve o mutfak masasında benimle birlikte çok gün geçirdi. Miami'yi ele geçirme konusundaki en büyük tereddüdü mafya bağlantılarıydı. Bunun bir sebebi var ve ilerleyebilmemiz için bunu öğrenmemiz gerek. Ama önce, marka ve modeli hatırlıyor musun?"

"Evet, gözden kaçırmak zor. Turuncu ve kireç yeşili Honda marka, iğrenç bir şekilde boyanmış, yasadışı bir performans arabasıydı. Buluşmalardan tanıyamadığım bir araçtı, ki bu da hiçbir şey ifade etmiyor. Ben oraya vardığımda kapıdan çok uzaktaydılar, bu yüzden plakasını alamadım. İzini sürmesi için Phillip'i aradım ama bulma ihtimali çok düşük."

"Oradan başlayalım. Miami defterini kap ve o lanet olası şarkı söyleyen kanaryanın peşine düş, eğer varsa, ben de sana yardım edeceğim," diye fısıldıyor Delphine, fısıltısı ölümcül. "Eğer tek bir kaynaksa, Miami bölümündeki en köklü kişilerden biri olduğunu göreceksiniz, kulübümüz hakkında bu kadar çok bilgiye sahipse muhtemelen Matteo ve Andre'ye en yakın kişidir. Bunu yaptığınızda, onu ve en yakınlarını çok pis bir şekilde susturun." Koltukta bana döndü. "Bir mesaj göndermenin zamanı geldi, Soldier- görmezden gelemeyecekleri ve yüksek mevkide olduklarını yeniden düşünmelerini sağlayacak bir mesaj. Arabanın ya da sahibinin yerini tespit edemezseniz, olası şüphelilerin bir listesini hazırlayın; ben de bu listeyi daraltmanın bir yolunu bulmanıza yardımcı olacağım."

Evin önüne geldiğimizde hemen kapısını açıyor ve kamyonun etrafından dolanıp benim evime geliyor. "Hayır, Asker. Şimdi git. Kaynağı bul."

"Bebeğim, ama senin tedavin-"

"Tek başına gitmenin tek nedeni bu," diye vurgulayarak beni vazgeçmeye zorluyor. "Zaten çok şey kaybettik."

ve kanaryayı bulmak için çok zamana ihtiyacım var. Eğer onu takip eder ve bana dönmeden taşınmaya karar verirsen, son şarkısını senin için söylet. Miami ve bağlantıları hakkında bilgi almak için. Son notasını söylemeden önce mafyanın hangi kolu olduğu da dahil. Eğer reddederse, ona karşı kişisel bir koz bul." Yorumu aramızdaki havada asılı kaldı. "Bu da çok karışık olacak," diye uyarıyor.

"Dağınıklık konusunda çok iyiyimdir," diye onu temin ederim.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, benim için endişelendiği her halinden belli. "Sen yokken bir strateji üzerinde çalışacağım. Kuşlarımızı evlerine, kendi yataklarına döndürecek bir strateji, ama ..." Bana d o ğ r u uzandığında, onu kendime çekerken eğilip ona erişim izni veriyorum. "Son bir emir."

"Dinliyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Eve, yanıma gel asker. Bu öncelikli bir emirdir."

Onunla tartışmadım, bencilce kederimden arınmak için bir yola ihtiyacım vardı. Sıfırlandıktan birkaç saat sonra, ikiyüzlü bir şekilde lanet mürekkebimizi taşıyan kuşu ve bir Miami gazisini buldum. Onun için, Üçlü bölümün en güvendiklerimi almış ve Florida'daki emrini harfiyen yerine getirmeden önce mürekkepli askerlerimizden birkaçını çağırmıştım.

Çok uzun süre ortalıkta olmamama rağmen, vermek istediğimiz mesajı iletirken ardımızda acımasız bir kan izi bıraktık. Karanlık, terk edilmiş garaja yanaştığımda hâlâ o izi düşünüyorum. Park ettiğim anda, Dom'un Camaro'sunun kaputunun arkasındaki canlı bir parıltı bana çarpıyor, ardından bir başkası ortaya çıkıyor, ta ki ben onların seline kapılana kadar. Her gün, şişkin setime karşı eklenen ağırlığı hissediyorum, ancak şimdiye kadar, kuşlarım için kendimi dik tuttum. Bu gece, bu görev özellikle yorucu ve bir damlanın bile geçmesine izin verirsem, bir daha dik duramayacağımdan korkuyorum. Yanıkla uğraşırken, oturduğum yerden karanlık, terk edilmiş garaja bakıyorum, serbest bırakılma ihtiyacı beni kısa süreliğine felç ediyor.

Güneydoğu şubelerimize saldırılar başladıktan sonra King's'i derhal kapattık ve garajı henüz geri alamadık

ve alışıyor.

Kuşlarımızı güvende tutmak ve kulbmz bir şekilde yeniden işler hale getirmek için mücadele ederken artık hiçbirimiz bu oyunu devam ettirmek için endişeli değiliz ya da buna ayıracak vaktimiz yok. şu anda Tobias hasar kontrolünde politikacı rolünü oynamak zorunda kaldı ve şu anda hareketli bir hedef. Kulübümüzde huzuru yeniden tesis etmek için elinden geleni ardına koymayan bir hedef. Miami saldırılarını sürdürürken biz de saldırıya geçmekle o kadar meşguldk ki hiçbirimizin yas tutmaya vakti olmadı. Ama son grevimle birlikte ilerleyişleri biraz yavaşladı. Öyle ki, silahlı çatışma sabahı hepimize oraya gitmemizi emrettiğimden beri birkaç kuş Denny'nin yerleşkesinden evlerine geri g etti.

şu andan itibaren Triple Falls'u korumak için akla gelebilecek her türlü adımı attık.

Her yerde gözümüz var ve kulübün Delphine'in haritalarını dijital ortama aktarması ve bunlara erişmesi sayesinde, olası bir tehdidi ya da uzaktan bile olsa şüpheli görünen bir konvoyu tespit etmek için her noktaya kuşlar yerleştirdik. Onun stratejisi, polisin Triple Falls'a giren ve çıkan her ana yolu dikkatle izlemesiyle birleşince -Roman'a teşekkürler- bazı açılardan kendimi güvende hissediyorum. Diğerlerinde ise kendimi tamamen çaresiz hissediyorum, Delphine'in hastalığı bunlardan ilki.

Ama Beekman'ın ve sayıları hızla artan diğer tüylü Federallerin de yardımıyla, sokak savaşımızı bağlantısız tutmak için medyayı ve tedavüldeki her şeyi tarıyorlar, eğer kontrol bir yanılsama olmasaydı, yarım saatin bu tarafında bunu biraz hissedebilirdim. Delphine'in ve benim yeni gerçekliğimiz, kısa bir süre önce içinde bulunduğumuz hamakta sallanan, uyuklamaya neden olan mutluluk halinden çok uzak. şu an için geri dönmek için her şeyi yapabileceğim bir yer ve durum, ancak bu savaş eve çok yakın.

Bu noktada, Dom'un kalıcı yokluğundan başka bir sonuç için o gece ile bu gece arasındaki günleri silmek için her şeyi yapardım. lmnn yankısı

her uyanma saatimde. Ama Dom'un cansız bedeninin Tobias'ın kollarında o sabah onu Roman'ın merdivenlerinden indirirkenki görüntüsü, kalbime pompalanan kanı öfkeyle doldurmaya devam ediyor. Bu beni sürekli bir çıkış noktasına ihtiyaç duyar halde tutuyor. Şimdi stratejilerimi ve yaklaşan misilleme planlarımı besleyen de bu ihtiyaç. Bu savaşı lehimize çevirmek ve Tobias'ı geri getirmek amacıyla onu bizden alan orospu çocuklarını temizlemek için. Gerçi Tobias gün geçtikçe bizim için daha da kayboluyor.

Sean gibi. Bu acıyı görmezden gelmek zorlaşıyor.

Yakın zamanda uyuyamayacağımı bildiğimden -ve akılsızca çalışmaya ihtiyacım olduğundan- garaja doğru ilerliyorum. Delphine'in kaygılarına tanık olmasına izin vermek şu anda istediğim bir şey değil, ama tedavisinin işe yaramayacağı fikri - onu kaybetmek ...

Bu korkuyu bastırarak garajın yan kapısından içeri giriyorum ve en yakın arabanın açık kaputunun önünde duruyorum. Benim de hareketli bir hedef olduğumun tamamen farkında olarak, ana bölme ışıklarını kapalı tutuyorum ve motorun üzerinde asılı duran atölye lambasını açıyorum. Kısa bir süre sonra, tamir edilmesi gerekenleri değerlendirmek için alet kutusunu açıyorum. Bir an sonra, Glock'umu çekmiş ve bana bakarken gözleri yuvalarından fırlayan bir çocuğa doğrultmuştum ki dudaklarından yumuşak bir "Russell?" cümlesi döküldü.

"Ne oluyor lan?" Glock'umu hemen kotuma geri sokarak söylüyorum. "Sen de kimsin be?" Gözlerimi kanepeye dikip oraya atılmış bir battaniye ve yastık görerek soruyorum.

"Ben-ben-ben senin-" diyor, avuç içleri yukarı bakacak şekilde yavaşça benden uzaklaşıyor. "Ben d-d . . . Özür dilerim." Ben onu yavaşça takip ederken o kanepeye doğru sığıyor.

"Burada olamazsın evlat," diye bağıriyorum, kafam karışıyor.

Arkasına bakıp beni topuklarının üzerinde gördüğünde, geriye doğru tökezleyip kışının üzerine düşmeden önce bir seksen yaptı, hızla konuşurken avuç içleri hala yukarıdaydı.

"R-Russell beni almak için geri gelecekti. Bir işi varken beni tutacak kimseyi bulamadı ama hemen geri dönecek." Tüm bunları dehşet içinde ama kekeleyerek söylerken, onun üzerinde yükseldiğimi, duruşumun tehditkâr ve gergin olduğunu fark ediyorum.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldanıyorum, elimi kaldırmasına yardım etmek için uzatırken içimdeki gerilim onun güvenliğinden kaynaklanıyor. Uzattığım eli reddederek betonu avuçluyor ve ben telefonumu çıkarırken titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkıyor. "Kimsin sen?"

"Zach," diye atıldı, gözleri yan kapıya kayd.

"Bu hâlâ hiçbir şeyi açıklamıyor. Neden bizim kanepemizde uyuyorsun, Zach?"

Dudağını ısıriyor, içindeki korku hissediliyor, biraz tanıdık gelen gözlerinde dehşet var. Onun geri kalanını çıkaramıyorum. Onu dikkatle ölçüyorum, aşırı yorgunluk belirtileri görüyorum. Loş dükkân ışığının altında bile teninin zayıfladığını ve görünüşüne bakılırsa aşırı derecede yetersiz beslendiğini görebiliyorum. Telefonumu cebime koyarak önce davranmaya ve Russell'a soruları daha sonra sormaya karar veriyorum, garaj izleniyorsa bu durumun daha da kötüye gidebileceğini biliyorum - ki muhtemelen öyle.

Adrenalin devreye giriyor ve dükkânın ışığını söndürüp başımı eğiyorum. Hemen ardından, kapının tamamen çekilip kilitlendiğinden emin olmak için kapıya doğru yürürken emirlerimi hızla bağırmaya başlıyorum. "Ayakkabılarını ve eşyalarını giyip hemen benimle gelmen gerekiyor."

Karartılmış bölmede bile başını salladığını ve ağır bir nefes vermeden önce anlamlı bir koklama yaptığını yakalamayı başarıyorum.

"Acele edin lütfen," diye elimden geldiğince nazikçe konuşuyorum, az önce bu çocuğu doğrudan ateş altına almış olabileceğimi biliyorum. Bilinçaltımda, bu garajın Miami için sıcak bir nokta ve neon tabelası olduğunu çok iyi bildiğimden, sınırlarımızı aşmış olabilecek herhangi biriyle kavga etmek için buraya geldim.

Zach hemen ayakkabılarını giyiyor, kanepenin ucundaki yırtık pırtık sırt çantasını kapıyor ve onu durdurmak için elimi kaldırdığımda benden bir metre ötede duruyor. Rahatlamak

Yan kapıyı açıyorum, Glock'umu çekiyorum, ona dönmeden önce binanın köşelerini kolaçan ediyorum. "Ben senin için geri gelene kadar burada kal," diye alçak sesle söylüyorum. "Bu lanet kapıyı sadece dört hızlı vuruş duyarsan aç. Yüz yirmiye kadar saydığında o vuruşları duymazsan Russell'ı ara, anladın mı?"

"Anladım." Sesi kelimelerle kesiliyor, bu çocukla tanıştıktan birkaç dakika sonra onu dehşete düşürdüğümü doğruluyor, bir yandan da kim olabileceği ve neden burada olduğu konusunda beynimi yoruyorum. Binayı temizledikten sonra kapıyı hızla çalıp onu alıyorum ve kamyonetimin kabinine götürüyorum.

Bir kalp atışı sonra, bakışlarımı sürekli yol ve dikiz aynası arasında gezdirirken otoparktan çıkıp garajdan hızla uzaklaşıyoruz. Evde bana ihtiyacı olan bir kadın varken sağlığını bu kadar pervasızca riske attığım için hızla kendime kızıyorum. Bir yandan burada kalmak için mücadele ederken, bir yandan da açıklama yapma ihtiyacım arttıkça yanımda titreyen çocuğu tehlikeye atan Russell'a daha da kızıyorum.

"Tanrım... Siktir," diye homurdanıyorum, arkamızda hiçbir yaşam belirtisi yakalayamayınca rahatlıyorum. Zach'in yolcu kapısına yapıştığını görünce içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Cep telefonumu çıkarıp Russell'ı arıyorum ama cevap vermiyor. Kızgınlığım artıyor, tehdit içeren bir mesaj yazmayı başarıyorum. Russell hiçbir şekilde aptal değil. Her adımı en az benimki kadar hesaplı. Öyleyse neden lanet olası bir çocuğu garajda bu kadar savunmasız bıraksın?

"Neden bir kanepede uyuduğunu söyle bana," diye soruyorum, gaza biraz daha sert basarken kartal gözlerini dikiz aynasından ayırmadan.

"D-Dom benim arkadaşımdı," diyor. "Sen Tyler'sın, değil mi?"

"Evet, özür dilerim, biraz gerginim ve normalde Çocuklara silah çekerek dolaşmak. Az önce ödümü kopardın," diyorum ona, gözleri faltaşı gibi açılmış bana bakarken. "Ama sanırım iyiliğinin karşılığını verdim. Seni korkuttuysam gerçekten özür dilerim, ama seni beklemiyordum . . ve Russell'ı öldüreceğim," diye homurdanıyorum.

"Lütfen yapma," diyor, sanki her şeyi anlayabilecekmişim gibi bana bakarak.

"Öyle değil dostum," diyorum kıkırdayarak, onunla yol arasına bakarken, garajla aramıza koyduğum her kilometrede endişem biraz daha azalıyor. Tanışmamızdan ve yolcu kapısının kolunu sıkıca tutmaya devam ederkenki görüntüsünden bile belli ki ağır bir travma geçirmiş. Her yerinde travma var ve ikimizi de rahatlatmak için elimden geleni yaparken göğsüm sıkışıyor. "Dom senin arkadaşındı, nasıl yani?"

Koltuğuma hafifçe yerleşirken başını eğiyor. "Bir yıl öncesine kadar benimle çok ilgilendi. Sonra ortadan kayboldu. Telefonlarıma cevap vermedi. Ama uzun bir süre, ben büyürken, üniversiteye gittikten sonra bile beni kontrol ederdi. Babam bana yardım ettiğinde o da bana yardım ederdi-" Tekrar konuşmadan önce duraksıyor. "Lütfen Russell'ı arayabilir misin? Telefonumu yanlışlıkla garajda unutmuşum."

Onun tereddütlerini ve güvendiği biriyle birlikte olma ihtiyacını hissederek -ki bu benimki değil- kendimi o kata sokmak için elimden geleni yapıyorum. "Bak, bunun ikimiz için de boktan bir tanışma olduğunu kabul ediyorum ama yemin ederim sana zarar vermeyeceğim, tamam mı? Şu anda işler oldukça gergin."

Vücudum gerilirken Zach, "Miami'yi biliyorum," diyor.

"Sen ne?" Cep telefonum çaldığında inanamayarak söylüyorum. "Bekle, tamam mı?"

Russell'ın çağrısına tek kelime etmeden cevap verirken Zach başını sallıyor ve yol kenarında kümelenmiş ağaçların altında kayarak duruyorum. Kamyonetin etrafında hızlıca dönerek yolcu kapısının önünde nöbet tutuyorum, şu an için olabildiğince güvende olduğumuzdan emin olduğumda, nihayet telefonu kaldırıyorum: "On yaşındaki bir çocuğu neden Miami'de sıcak bir noktada bıraktığını bana açıklamak ister misin?"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye yanıtlıyor Russell hemen, "ama yirmiliğini aldım ve doğruca sana geliyorum . . . ve o on yaşında değil. *On üç* yaşına yeni girdi."

"Ne? Bu çocuk değil, o ..." Kamyona doğru bakarak devam ediyorum.

"Evet, dostum," diyor Russell, "o on üç yaşında." "Açıkla," diye çıkışıyorum.

"Dom onu yanına aldı, küçüklüğünden beri onunla ilgilendi. Babası onu kum torbası olarak kullanan bir pislikti. Dom ona kıyafet ve ayakkabı *alırdı*, nasıl olduğunu bilirsin... öyleydi," diye düzeltiyor Russell, kısa bir sessizlik oluşurken laf kalabalığı ikimizi de yaralıyor. "Zach, Dom'un cenazesinde herkes gittikten sonra ortaya çıkıp Dom'un işler kötüye giderse kendisine gelmemi söylediğini anlatınca bir karar verdim ve onu yanıma aldım. İlk başta onu yerleşkede tuttum. Sonunda birkaç gün önce onu eve götürdüm ama annem bu gece çıldırdı, o anlarından birini yaşadı. Nasıl olduğunu bilirsin. Zach yeterince şey yaşadı Tyler. Annem böyleyken onun yanında olmasını istemiyorum. Gece için bir otele gitmek üzere evimden ayrıldıktan hemen sonra Peter'dan bir çağrı aldım. Parmak uçlarımda düşünmek zorundaydım ve onu garajda sakladım çünkü başka seçeneğim yoktu."

"Neden beni aramadın lan!"

"Nedenini biliyorsun," diye savunmaya geçiyor. "Herkes çok fazla şeyle uğraşüyor dostum ve benim ilgilenmem gereken bir tehdit vardı. Zaman lüksüm yoktu ve onu gecenin bir yarısı sokak ortasında bırakamazdım. Etrafımdaki hiçbir şey açık değildi. Gideli sadece yirmi dakika oldu," diyor bıkkınlıkla.

"Herkes iyi mi?"

"Evet, yanlış alarm. Peter Miami'nin Eddie'de olduğunu sanıyordu." "Onlar olmadığına emin misin?" "Onlar olmadığına emin misin?"

"Evet, kardeşim," diyor, "olumlu, sadece bir pislik bok çıkarıyor, ama Peter yemin etti, ben de ona koştum."

"Siktir!" Botlarımla çakılları tekmeliyorum ve aylar önce olduğum gibi gözler ve kulaklar olamayacağım ya da

kendim daha fazla. Delphine'in tüm tedavileri için orada olamam ve emirlerini yerine getiremem. Kulübü ikimizin etrafında döndüreceğime dair verdiğim sözü şimdiden çiğniyorum. Yıllar önce onun ve benim her şeyden önce geleceğimize dair verdiğim sözü. İronik bir şekilde, şimdi onun ısrarıyla bu sözü bozuyorum. İntikam için duyduğu amansız susuzluk yüzünden, ki bu susuzluk benimkine çok uygun, ama bize çok değerli zaman kaybettiriyor.

Her Şey s İrayla, Jennings.

Ama sorun da bu zaten - şu anda olduğu gibi, çoklu görev günlerim giderek daha sınırlı hale geliyor ve Miami'nin hamlelerini tahmin etmeye başlayana kadar bitecek gibi görünüyor. Şu an itibariyle hücumda takılıp kaldık - Delphine'in düzeltmek için özenle çalıştığı bir şey.

Bakışlarımı ön camdan şaşkın şaşkın bakan çocuğa çevirdiğimde, onu görünce göğsüm yeniden sıkışıyor. Kahverengi saçları ve gözleri, tamamen kaybolmuş görüntüsüyle bana kısaca gençliğimi hatırlatıyor.

"Yani ... gidecek bir yeri yok mu?"

"Sahip olduğu tek şey babasıydı ve ona geri dönmeyecek, Tyler. Onu yanıma alacağım. Yapılması gerekeni yapacağım. Dom onu *bizimle* istedi, kardeşim. Sorumluluğu ben alacağım. Ona izin vermeyeceğim-"

"Bu bana getirilmeliydi. Nokta. Ya babası Amber alarmı verirse?"

"Babası gittiğinden beri telefonunu *bir kez bile* aramadı. Onu aramaya zahmet etmedi. Bu gece yanlış bir arama yaptığımı biliyorum ama Peter'ın canı sıkılıyordu."

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, her işi kapsayacak ve sınırlarımızı koruyacak kadar kuşumuz olmadığı gerçeği karşısında çaresiz hissediyorum. Peter'ın durumu zaten çok zayıf olduğumuzun bir göstergesi.

"Sen otur, beş dakikaya oradayım." Russell hayal kırıklığını yanlış anladı. "Onu yakaladım. Onu Denny's'e götürmeliydim, ama hiç vaktim yoktu," diye acele ediyor. "Tyler

. . . Size söylüyorum, bu çocuk yeterince şey yaşadı." Russell daha fazla açıklama gevelemeye devam ederken

Onun birkaç sözü düşüncelerimi bölene kadar zihnim çözümlerle dolup taşıyor.

". . . babamın bir benzin istasyonu var."

"Ne?" Volta atmayı bırakıyorum ve kamyonetimin yolcu camından bana bakan çocuğa dönüp bakıyorum. Şimdi sorarken bile gözlerinin neden tanıdık geldiğini tam olarak anlıyorum. "*On üç yaşında mı dediniz? Annesi nerede?*"

"Evet dostum, daha geçen hafta döndü. Cehennemini yaşamış. Annesinin onu üç ya da dört yaşındayken terk ettiğini, bir ilişkisi falan olduğunu ve o *zamandan* beri babasının *onu* cezalandırdığını söylüyor."

Korku dolu bir gözyaşı yavaşça yanağından aşağı süzülürken çocuğun bakışlarını tutarken yüzümdeki tüm kan çekiliyor. "Russell... bu önemli," diyorum kısık sesle, "annesinin adı Grace miydi? Babasının adı Tim miydi?"

"Evet, sanırım öyle. Onları tanıyor musun?"

"Evet," diyorum yolcu camından baktığım kişinin ağırlığı içime işlerken. Gözleri tanıdık çünkü dokuz yıl önce Grace'in kollarında kıvranan yürümeye başlayan çocuğa aittir, kolları bana uzanıyor. *Benim için*. Hafızama sonsuza dek kazınmış bir görüntü. "Onu yakaladım," dediğimi duyuyorum, kelimelere inanmıyorum ama içimden gelen kararı hissediyorum. "Onu güvene alacağım. Onu yakaladım."

"Ne ... emin misin? Onunla aram iyi. İyi anlaşıyoruz. I-"

"Lütfen bu konuda bana güvenin. Onu yakaladım. Sonra konuşuruz ama şu lanet garajı kilitleyin. Ben aksini söyleyene kadar kimse girip çıkmayacak. Ve yarın öğlen benimle Denny's'de buluş. Daha agresif olma zamanı."

"Orada olacağım," diyor, "ama bilmen gereken birkaç şey var." Russell'ın ses tonu daha konuşmadan içimi bir korku kaplıyor. "Zach insan dokunuşunu hiç kaldıramaz, Tyler. Hem de hiç, tamam mı? Ona dokunma."

"Babası ona o kadar kötü mü davranmış?"

"Evi terk etti çünkü babası onu bir uzatma kablosuyla dövdükten sonra kendi boynuna doladı."

Tanrım, dostum, ben-"

"Anlat bana," diye emrediyorum, göğsüm dayanılmaz bir şekilde sıkışıyor.

"Sonra da Zach'e kendini asabileceği mükemmel bir yer bulmaya giderken bir yere kıpırdamamasını emretti."

Telefonumu anında bırakıyorum, Zach'e sırtımı dönüyorum ve bir süredir içimde tuttuğum keder taşıyor. Bir nefes sonra, kendime birkaç saniyelik bir toparlanma süresi tanıyarak ağaçların gölgesine doğru ilerliyorum. Ellerimi iki yanımda birleştirerek, Carter Jennings'in *hatalarının* ardından kalan ikincil hasar listesine eklenen son darbeyi özömsüyorum.

* * *

Yarım saat sonra, kulağına mırıldanırken Delphine'in şakağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. "Hey bebeğim, benim için uyanır mısın lütfen?" diye fısıldıyorum kısık sesle. Delphine gümüş grisi gözlerini açmadan önce yavaşça uykusundan uyanıyor. Gözleri kararmadan hemen önce yüz ifadesindeki mutluluğu görüyorum ve bunun beni görmekten duyduğu heyecanın kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum - ama göz açıp kapayıncaya kadar değişmiş bir dünyada yaşadığını fark etmişti. Dom'un artık var olmadığı bir dünyada. Yüz ifademi ölçerken ona getirdiğim değişikliğin korkusuyla birlikte kendi kederim de belli oluyor. Bir anda oturmak için kalkıyor, gözleri beni endişeyle tarıyor.

"Asker, sorun ne?" Ben onun çılgın ve araştırmacı ellerini kavrarken o da çılgınca yaralarımı aramaya başlıyor.

"Ben iyiyim bebeğim," diyorum gözleri benimkilere kayarken. "Ezekiel-"

"O da iyi. Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," diye fısıldıyorum. "O kadar da ciddi değil," diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Aslında, evet, öyle."

"Buradayım Asker. Lütfen söyle bana," diye sesleniyor.

İfadesi hala temkinli ve o zaman Dom olmadan bir daha gerçek mutluluğu tam anlamıyla yaşayıp yaşayamayacağımızı merak ediyorum. Eğer

İkimiz de birkaç saniyeliğine de olsa, şimdi ve sonsuza dek kalplerimizde açılmış olan eşleşen deliği unutabileceğiz. Kendimi bir günlüğüne de olsa yok etmeyi her şeyden çok isteyerek, bunun yerine yüklü bir nefes veriyorum.

"Lütfen Asker, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Üzgünüm. Şu anda gerçekten üzgünüm, içim içimi *iyor*," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Ve en iyi arkadaşıma ihtiyacım var. Sana ihtiyacım *var*, yani sana *gerçekten* ihtiyacım *var*. Hem iznine hem de yardımına ihtiyacım var. *Siktir*."

"Buradayım, buradayım Asker," diye güvence veriyor, sesiyle, okşamasıyla beni sarıyor. Kapalı yatak odasının kapısına doğru bakıyorum, Zach'in oturma odamızda izole bir şekilde otururken muhtemelen kendini hiç olmadığı kadar rahatsız hissettiğini biliyorum. Muhtemelen Russell'ın onu neden gönderdiğini merak ediyor ve buraya gelmekle yanlış bir şey yaptığını düşünüyordur. Sırf bu yüzden sorduğum soruda tüm endişelerimi bir kenara itiyorum. Onun hissettiklerini düşünerek kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başlıyor. On dakika sonra Delphine tamamen giyinmiş ve bornozunu çekiştiriyor.

Gözlerini son bir kez temizledikten sonra bana bakıyor ve yatak odamızın kapısını açıp koridordan geçerek kanepemizde korkudan titreyen kayıp çocuğa doğru ilerliyor.

Bölüm Elli Yedi

TYLER

GÜZ 2015

BLINK.

Zach, küçük mutfağımızda oturdukları yerde Delphine'in sersemlemiş yüz ifadesine çılgınca gülerken, bir yandan da onun böğrünün büyük bir kısmını bir hava saldırısıyla aşağı indiriyor. Başını sallayarak omzunun üzerinden benim bakışlarımı yakalıyor, gözlerini eşikte kollarımı kavuşturmuş bir şekilde durduğum yerde bana diyor. "Seni pislik, onu uyarmıştın!"

"Bilgi güçtür bebeğim ve o benim tarafımda," diye boğazımdaki düğümün etrafından dolanıyorum. Beni duyan Zach sandalyesinde dönüyor, kahverengi gözleri muziplikle parlıyor, bana gösterdiği gülümsemede geçen haftaya ve ondan önceki haftaya göre çok daha fazla hayat var. Bizimle birlikte olduğu kısa süre içinde, onu daha sağlıklı bir zihinsel alana ve kiloya ulaştırmak için gösterdiğimiz ortak çabalar sayesinde rengi ve genel sağlığı önemli ölçüde iyileşti.

Sağlıklı şekerlerin yanı sıra, Delphine'in bu yaz yetiştirdiği ve hasat ettiği sebzelerle birlikte onu bol miktarda proteinle besliyoruz. İlk gerçek don olayından yaklaşık bir ay kadar önce Delphine, geçen hafta sonu annesi ve Rhonda Teyze ile birlikte Jennings'lerin yıllık konserve gününe katıldı. Siper almak zorunda kaldığımız cehennem ateşi dolu el bombaları sayesinde, parmağını çaldığımdan beri evlilik planları yapma konusunda ilerleme kaydedemedi, ancak Delphine'in zaten baştan aşağı bir Jennings olduğu açık.

Zach buraya geldiğinden beri ailemize eşit derecede dahil oldu ve b i z d e n biri olarak kabul edildi. Hatta

Annem, onun kim olduğunu bilmesine rağmen, belki de özellikle bu yüzden, Delphine gibi hemen Zach'le çalışmaya başladı - burada, iyileşme yerimizde. Onu eve getirdiğim gece ikimizin de onunla paylaşmak istediğimiz ve paylaşmamız gerektiğine karar verdiğimiz güvenli bir sığınak.

Zach davetimiz ve bizimle kalmak istemesi konusunda hiçbir açıklama yapmamış olsa da -eğer kalıcı olursa, ki öyle görünüyor- bir noktada bunu açıklamayı planlıyorum. Şimdilik, yavaş başladığımız için gurur duyuyorum. Ortak beyzbol sevgimizi kullanarak, çocukken babamla yaptığım gibi meyve bahçesinde onunla yakalamaca oynayarak arkadaşlığına alıştım. Son zamanlarda, Jennings'lerin Pazar günleri kiliseden sonra meyve bahçesinde yaptıkları beyzbol maçlarına katılmaya başladı. Zach ve Delphine'in düzenli olarak gittiği kilise, çünkü Delphine 'çok bilge' olduğunu iddia ettiği Papaz Ron'a deli oluyor. Sürekli olarak özlediğim bir Pazar ritüeli, onlar meşgulken kulüp işlerini halletmek ve böylece hemen onlara geri dönebilmek.

Miami'ye misilleme yapmak için iki görevde daha bulundum, ikisi de generalim tarafından emredildi ve her dakikasından nefret ettim çünkü olmak istediğim yer evim. Ama ikisine bakarken, şakalaşırken ve konuşurken, şu anda kaçma ihtiyacı beni ele geçirmekle tehdit ediyor. İkisinin şu anki etkileşimindeki rahatlık ve huzur - şu anda içimde alev alev yanan acının aksine - hızlıca bir mazeret uydurmama neden oluyor.

"Sanırım ızgaraya bir şeyler atacağım," diye mükemmel bir ses tonuyla idare ediyorum. "Tavuk mu yoksa hamburger mi istersiniz?"

Delphine'in onkoloğuyla yaptığım görüşmeyi henüz bitirmişken, hissetmediğim ve bir daha hissedip hissetmeyeceğimi bilmediğim bir gülümseme taklidi yaparken, ikisi birden "Burger," diyor. Hedefe yönelik radyasyon ve akla gelebilecek en güçlü kemoterapiye rağmen, kanseri üreterlerinden ve böbreklerinden lenf düğümlerine sıçramış ve onu IV-B evresine getirmiş.

Terminal.

Mücadelesinin ve yorucu tedavisinin sadece birkaç haftasında, onkoloğu tüm çabaları durdurmamızı önerdi, tıpkı bugün yağmur yağarsa şemsiyeye ihtiyacım olabileceğini öneren biri gibi. Karşımda olsaydı onu öldüreceğimi biliyordum; bunun yerine ona ikinci bir görüş alacağımı söyledim.

O da kendisini anladığını ve kötü haberi verdiği için üzgün olduğunu ilettili. Farkında olmadığı şey, az önce iki ölüm cezası verdiğiydi. Ve Zach'in masanın karşısında onunla ilgilenirken hızla dolgunlaşan yüzündeki artan hayranlık ifadesine bakılırsa, bir tane daha ekleyebilirdi.

Onu içime çekerken, bugün, şu anda yaşam kalitesinin bir daha elde edebileceği en iyi şey olabileceğini fark ediyorum. Gerçek zamanlı olarak gözlerimin önünde ölüyor.

Göz kırp, Jennings. Göz kırp. Hemen şimdi!

Umutsuzca kamufle etmeye çalıştığım duygularımı Zach'in omzunun üzerinden bana gösterdiği gümüş rengi sevgiyle körüklediğinde göğsüm yeniden sıkışıyor. Bu bakışın bana ne yaptığının tamamen farkında değilim.

Ancak bana bu kadar korunmasız bir şefkatle bakmaya devam ettikçe, şu anda içimde kaynaştırdığı sevginin belki de ihtiyacım olabileceğini düşündüğü rahatlık için olduğuna dair bir şüphe uyanıyor. İçten içe, büyük bir parçam, evlilik teklifimi kabul ettiğinde ve sonrasında, sadece benim iyiliğim için affetmez muameleye başladığında beni terk ettiğinden emin olduğuna inanıyor.

Sezgilerinin, dünyadaki zamanının kısa olacağını bilen yeğenininki kadar lanetleyici olduğunu. Sahip olduğumuz bu hayatın, birlikte yarattığımız bu cennetin birkaç ay içinde bizden alınacağını zaten biliyordu. Başkaları tarafından kazanılan ve başkaları için olan paha biçilmez bir servet.

Maskemi yerine oturturken dayanılmaz bir acı damarlarımın her birine yayılmaya başlıyor. Uğruna cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağım kadın, bana çok benzeyen bir çocukla otururken içimde cehennem ateşi yanıyor. Besliyor ve getiriyor

Tıpkı benim için yaptığı gibi onun da içindeki askeri ortaya çıkaracaktı. Babasının acımasızlığından ve hatalarından sığınağı olurken onu kurtardı - tıpkı benim için yaptığı gibi.

Onu eve getirdiğim ve aynı şekilde kurtarması için yalvardığım gece de ondan istediğim buydu.

Gerçi babasından neden kaçtığını duyduktan sonra onu ikna etmek için çok az şey gerekti ve onu gördüğünde daha da az. Hemen sonra, onu kendi odası olarak kabul ettiğimiz yere yerleştirdik, yatakta uzanırken ellerimiz kenetlenmişti, o benim onun hakkındaki düşüncelerimi yinelerken aramızda bir karar oluşuyordu. *"O senden daha genç , Tyler, tıpkı senin gibi."*

Bu karar artık kesinleşmişti, ama Tanrı'nın Onu almaya karar verdiğinde, yeni kurduğumuz aileden vazgeçmekle tehdit ediyor. Yeni gerçekliğimize bir saniye daha dayanamayarak, kaçış planımı yaparken maskaralığa devam etmek için buzdolabına doğru ilerliyorum. Geçici de olsa, kendimi toparlamak ve bedenim beni takip etmekle tehdit ederken zihnimde yok olmuş gibi hissettiğim setimi güçlendirmek için bir ertelemeye ihtiyacım var.

Biraz hamburger eti kaparak arayabileceğim kişilerin listesini zihnimde canlandırdım. O sadece bir onkolog. Dünyanın her yerinde ek yardım için başvurabileceğim uzmanlar var. Bankada benim için hiçbir şey ifade etmeyen milyonlarım var, ama bu para bir izleyici kitlesi satın alacak ve bu insanların dikkatini çekecek güce sahip. Bana farklı kelimeler söyleyebilecek insanlar. Her gün mucizeler oluyor. Bana hala benim diyor ve ben de bunu gerçekleştirmeyi her şeyden çok istiyorum.

Zach, "Bu maçtan sonra sana yardım edebilirim," diyor.

"Bu harika olurdu," diye mükemmel bir tonda cevap verdiğimi duyuyorum.

Bu konuda ustalaştım.

Göz kırp, Jennings. Gözlerini kırp!

"Her zaman ızgara yapmayı öğrenmek istemişimdir," diye ekliyor Zach. "O zaman ben senin **a d a m ı n ı m**," derken sesim şakayla karışık

mucizevi bir şekilde tekrar konuştum, konuşmam aynı derecede ikna ediciydi. "Tanrı biliyor ya, karşıdaki Fransız tehdidi bir bok pişiremiyor."

Ona bakıp çok sevdiği göz kırpma hareketini tekrarlayarak yalan söylediğimde "Pislik" diye bağıyor. *Bunu* nasıl yapabildim? Dahası, benim de onunla birlikte ölmekte olduğumu bilmeden bunu nasıl kabul etti?

Yoksa o da mı beni kandırıyor?

Gerçi bu cevapların hiçbiri önemli değil çünkü o . . .

Dışarıda ölçülü adımlar atarken yanma kazanıyor, acelesi olmayan bir adamın adımları, tipik yürüyüş. Nişanlısına yemek pişirmeye giden bir adamın rahat adımları ve ... Zach'in benim için ne olduğu ya da ne olacağı henüz tanımlanamıyor. Tam ön kapıdan çıkarken, adımları seslendiğinde yapılmış olabileceğimi düşünüyorum, ta ki gülümsediğini görmek için geri dönene kadar.

"*Embesil*," diyor sevgiyle, "her şeyi yakıp fazla tuzlayabilirim ama ben bile önce köfteyi yapman gerektiğini biliyorum!"

Satın aldı, alıyor. Bunu atlatmak için numara yapabilirim ama ne kadar süreyle? Bu soru bir saniye sonra balyoz tekrar sallandığında cevaplanıyor - doktorun sözleri tüm gücüyle bana çarpıyor, neredeyse beni dizlerimin üstüne çökertiyor ve geçici olarak geri çekilme kararımı hızlandırıyor.

"Farkındayım, General," diye kuru bir sesle konuşuyorum, kalbim sürekli sıkışıp bayılmakla tehdit ederken aldatıcı bir profesyonel edasıyla. "Kahretsin, unutmuşum," diye yalan söylüyorum, eti atmak için buzdolabına geri dönüyorum, "Yapmam gereken bir iş var. Sadece birkaç saat sürecek ve döndüğümde pişireceğim." Kaşlarımı çatıyorum. "Tabii siz ikiniz cesur olmak istemiyorsanız?"

İkisi de beni başından savmadan önce rahatça başını sallıyor, ben ön kapıdan daha ölçülü adımlarla çıkarken ikisi de çoktan saçma sapan konuşmaya başlamıştı. Onların görüş alanından çıktığım anda hafif bir rahatlama hissediyorum ama bu rahatlama verandadaki salıncağı görünce hemen yok oluyor; generalimle birlikte gün batımını izlemek için kurduğum salıncak. Bu ek yakıtla, alevler içinde yukarı çıkıyorum ve gözlerimin hareketiyle kendimi kurtarıyorum.

BLINK. *SİYAH.*

* * *

BLINK.

"Ben senin Huckleberry'nim," diyor Jeremy, ikisi koyda soytarılık yaparken Peter'a *Tombstone*'dan alıntı yaparak. Şakalaşmaları bana Cecelia'yı ve oyunumuzu hatırlatıyor, hemen ardından kalbimdeki suçluluk duygusuyla dolu çekişme başlıyor. Son etkileşimimiz korkunçtu. Cecelia'nın kardeşimin kanına bulanmış, Dom'un ölümüyle yıkılmış ve ona sırtımı dönmemem için bana yalvarırken korkudan tükenmiş bir şekilde durduğu bir etkileşim.

Onu kontrol etmek için telefonumu çektiğimde ve okula park etmiş olduğunu gördüğümde içimi kemiren suçluluk duygusu artıyor. Hiç şüphesiz travmayı tekrar yaşarken ve onu inandırdığımız zalim düzenbazlar olup olmadığımızı sorgularken hareketleri sürdürüyor. Onu karanlıkta, dışlanmış ve kederli bir halde çırpınırken ve tamamen yalnız bırakırken. Şu anki savaşımız sadece Tobias'ın onu kulüpten uzak tutma kararını güçlendiriyor. Görünüşte kalpsiz ama gerçekte sevgisinden ve kendi felç edici zararına rağmen onu korumaya duyduğu korkunç ihtiyaçtan kaynaklanan bir karar.

Cecelia, Tobias'ın ona gitmemek için her gün kendisiyle savaştığını bilseydi, burada olmak için kendini tehlikeye atardı ve ikisi de hareketli hedef olurdu. Bu yüzden, onu yabancılaştırmanın alışılmadık derecede zalimce olduğunu düşünsem *de, yine de* bunun en iyisi olduğunu kabul ediyorum - şimdilik.

Jeremy'nin histerik kahkahası beni onu düşünmekten alıkoyuyor, tıpkı Sean'ın bir aleti gürültüyle betona fırlatmadan önce ettiği küfür gibi. Onlar kayıtsızca oynarken suçlayıcı gözleri ikisini de kesiyor; gerilim giderek artıyor. Lobideki tezgâhta durduğum yerden bile ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Onlar birbirlerini kırmaya devam ederken son zarfı da kapattıktan sonra, birkaç dakikalığına onlara katılmak için koya giriyorum. Kendimi d e n g e l e m e k için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Delphine için günün geri kalanı, sonuçları yarın alacak.

Garaja yanaştığımda gözümü kırıştırdım, kükreme intikamla geri dönüyordu, hiçbir nefes tekniği onu ehlileştiremiyordu. Ama sevdiğim kadın buna katlanmak zorunda olduğu için

-Benim yarattığım boşluğa erişimi olmayan diğer herkes gibi ben de erkek olmaya ve aynısını yapmaya karar verdim.

Sean'ın derisinin içinde takırdamasını izlemeye devam ederken, aynı rahatsızlığı ve acıyı yaşadığınızda, bunun başkalarında da kolayca tanımlanabildiğini fark ediyorum. Onu gözlemledikçe bu gerçek daha da netleşiyor, garajda hayatın son zamanlarda dağıttığı ele karşı öfkelenen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Bir metre öteden bile Sean'ın patlamasına saniyeler kaldığı belli. Yine de Dom'un öldüğü günden beri bu durumda.

Her ne kadar şu anda bir şekilde çalışıyor olsak da -daha dün garajı açmayı başardık- kulüp hayatını her zamanki gibi yaşamaya çalışmak konusunda hâlâ tedirginim ya da bir saat önce bir doktorun sözleriyle harcanmadan önce bu her ne anlama geliyorsa. Sean'ın ikisine de ters ters baktığını gördüğümde, onun da her *zamanki gibi* ne *olduğu* hakkında hiçbir fikri olmadığını anlıyorum. Artık değil.

"Bu kadar komik olan ne?" Sean bir saniye istiyor Kahkahaları kesilmeden önce ikisi de dönüp onu bir adım ötede görürler.

"Sakin ol dostum," diyor Jeremy, "sadece şakalaşıyorduk, gülüyorduk."

"Öyle mi? Belki *ben de gülmek istiyordumdur*," diyor Sean tanımadığım bir sesle.

Jeremy iç çekerek, "İçimden bir ses havanda olmadığını söylüyor," der, konuşması alaycılıktan yoksundur ama Sean için yeterince yemleyicidir; Sean saldırmak için herhangi bir neden aramaktadır, incelemekte olan sabrı çoktan tükenmiştir.

"Sean," diye bağırarak uyarıyorum, arkasından yeterince ısırarak, bakışlarını hemen bana çeviriyor, "kötü davranıyorsun."

Bir saniye sonra, kafasını ikisine de doğru eğip küstahça kınayan ses tonuyla beni kovuyor. "Nasıl gülebiliyorsunuz? Siz iki salak *herhangi bir şeye* nasıl gülebiliyorsunuz?"

"Nasıl yapamazsın?" Jeremy cansız bir şekilde karşı koyar, gözleri kararır, ama Sean çoktan körfezin öbür ucuna doğru ilerlemeye başlamıştır, yan kapıdan içeri dalmadan önce kot pantolonundan sigarasını çıkarırken bakışlarını ikisinin üzerinde tutar.

"Her şey yolunda dostum," diye Sean'ın peşinden gidiyorum. "Onu yakaladım," diye teklif ediyorum, iki dikkatli göz de ben ilerleyene kadar beni takip ediyor.

Binanın hemen dışında, Sean'ı binaya yaslanmış halde buluyorum, yüz ifadesine kazınmış sert çizgileri incelerken sigarası çoktan yarıya kadar yanmış. Fransa'dan önce var olmadığına emin olduğum çizgiler.

"Buraya sigara içmeye gelmediysen," dedi o uzaylı sesiyle, "sana verecek bir şeyim yok."

"Şu anda kullandığın tek araç acı gibi görünüyor kardeşim. Ama bir şey diyemem, ben de aynı arabayı kullanıyorum." "Bu Biz hala kardeşler?" o sayaçlar Alaycı bir şekilde,

"Çünkü sen gittiğinden beri birlikte sadece bir yıl geçirdik." Bana dikkatli bir yan bakış attı. "Seni *bir zamanlar* iyi tanırdım... ama dürüst olalım, Dom benim kardeşimdi."

"Yani, sanırım ölümle Dom kendi uzun süreli yokluğu için bir geçiş hakkı elde ediyor, ha? Bu oldukça adaletsiz bir avantaj."

Sessizlik.

"Sanırım bu iyi bir şey, ben yarışmıyorum ve yarışmaya da çalışmam, ama bu çok acıttı, bu yüzden tebrikler Sean. Bir tane daha ister misin?"

Bir adım öne çıktım. "Bak ne diyeceğim, kendini daha iyi hissettireceğini düşünüyorsan bunu tırmandırabilir ve bana da saldırabilirsin, ama şu anda aradığın alternatif duygu, sana en yakın insanların acısını çekmende ya da acı çekmelerine neden olmanda mevcut değil. Ve evet, birbirimizi eskisi kadar iyi tanımıyor olabiliriz, ama bu sen değilsin, ne olursa olsun

İşlerin nasıl değiştiğini ya da neler yaşadığını." Pişmanlık bakışlarını kısa bir süreliğine dolduruyor, sonra ifadesi tekrar özür dilemeyen bir hale bürünüyor. "Ve sen her zaman favorinin kim olduğunu açıkça belirttin."

"Öyleydi," diye klip çekti.

"Bu bir köy aptalı için bile sıradan bir bilgidir, ama bu da acıttı. Biraz daha ister misin?"

"Ne istediğimi bilmiyorum. Hayır." Bir duman bulutu çıkarıyor. "Bu saçmalık, şu anda, yarın ya da belki de hiçbir zaman burada olmak istemediğimi biliyorum." Abartılı bir nefes daha çekiyor. "Her gün bu lanet dövmeye bakıp tek bir şey düşünmek istemediğimi biliyorum - sonsuza dek o orospu çocuğuna bağlı olduğumu. Ya da bu savaşı sonuna kadar götürmek için onunla çalışmaya devam etmek ve senin yargılayıcı kışının bana şu anda nasıl davranmam gerektiğini söylemesini istemiyorum çünkü hala ona bağlılık yemini ettiğini biliyorum." Kovarcasına çenesini kaldırdı. "Öyleyse neden gidip *onun kardeşi* oluyorsun?"

"Bir el daha ateş etmeden ya da bir adım daha ileri gitmeden önce

Bugün bana hangi saçmalığı savurursanız savurun işe yaramayacak, şimdi size Delphine'in ölümcül hasta olduğunu öğrendiğimi söyleyeceğim. Eğer *şanslıysam*, altı ayı kaldı. Bu yüzden burada durduğumu bilmelisin çünkü seni hala *onun* kalan değerli dakikalarından birkaçını sana verecek kadar kardeşim olarak görüyorum."

"Tanrım... *Siktir*." Dudaklarından pişmanlık dökülürken gözleri anında sulanıyor. "Tyler, ben çok-"

"Neden? Bir saniye önce üzgün değildin, şimdi de üzgün olma. Dom senin favorin ve mürekkebime ve T'ye sadık kaldığım için bana kızgınsın, bu senin ayrıcalığın. Ancak bu konulardaki duruşumun, ne kadar büyük bir kriz çıkarırsan çıkar değişmeyeceğini bil, bu yüzden kızgın kal. Ama bugünün hatırına, şikayet departmanında benim kazanmama izin verin. Gerçi şu anda senden bahsediyoruz."

"Siktir et adamı, haklısın" -avucunu ağzının ve çenesinin üzerinde gezdirirken gözleri doluyor- "Çizgiyi çok aştım

Çok özür dilerim. Böyle olsun istememiştim."

"Bir kısmında ciddiydın, her zaman öfkeli çıkışlarının arasına biraz gerçek karışır, ama emin ol, en çok neyi kastettiğin umurumda değil çünkü yine seninle aynı aracı kullanıyorum. Ama *senin* hakkında konuşmamız gerekiyor çünkü birincisi, bencilce, bu benim dikkatimi dağıtıyor ve ikincisi, kardeşlerini anlamsızca uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçmen için ... çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, Sean, yarın onlardan biri ölürse, onları uzaklaştırmayı başarsan bile aynı derecede üzüleceksin."

"Tanrım, yaptığım şey bu mu?" Başını sallıyor.

"Bu ne yazık ki tahmin edilebilir."

"Bu *doğal*." Omuz silkiyorum. "Kendini yeterince uzaklaştırırsan bir daha asla böyle hissetmeyeceğini düşünmek. Ama bu işe yaramayacak. Senin için değil. Kalbin buna izin vermez. Elini kesip parmaklarını kullanmaya devam edeceğini düşünemezsin çünkü *sen tamamen kalpsin*, Sean."

Bana bakarken çenesinden bir damla gözyaşı süzülüyor, sigarasından daha fazla nefes çekmeden önce tamamen kaybolmuş görünüyor. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum Tyler. İnsanlar bununla nasıl başa çıkıyor ve yaşamaya devam ediyor bilmiyorum. Berbat durumdayım," diye mırıldanıyor. "Uyuyamıyorum. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Yeni bir ev aldım, zihnimi meşgul edecek bir proje olacağını düşündüm ama evi onarmak için hiçbir şey yapmadım. Tek bir kutu ya da bavul bile açmadım. Sadece yeni gömlekler ve iç çamaşırları alıp duruyorum." Garaja bir göz atıyor. "Artık istemediğim iki işim var. Onsuz bu hayatı isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Yani, değiştir ve neyin yapıştığını gör." Omuz silkiyorum.

"Bu neye benziyor?" diye soruyor, sessiz gözyaşları yanaklarını izlerken bir sigara daha yakıyor.

"Bir plan mı istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Bir tane kullanabilirim, evet."

"Araç değiştirdiğinizi düşünüyorum ve içinde bulunduğunuz aracın tersi olan acı, zevk olacaktır. Peki ya sen

Sevdiğiniz yiyeceklerle başlayın ya da hiç gitmediğiniz bir patikada yürüyüş yapın. Burada Triple'da değil, kilometrelerce uzakta. Yeni, keşfedilmemiş bir şey. Önemli olan küçükten başlamak ... ve acıdan kaçmak için bir yol aramak yerine, o acıyı hissederken zevk aramaya başlamak. Azar azar. Günden güne."

"Kulağa slogan tavsiyesi gibi geliyor," diye homurdanıyor, "ve bunun gerçekleştiğini görmüyorum," diye reddediyor.

"Çünkü acı zihin alanınızı kaplıyor ve siz de buna izin veriyorsunuz. Bu yüzden, zıttını aramak için onu yeterince geri çekmeye çalışın. Ve bunu yaparken, kendiniz için biraz yapı ekleyin. Kendinizi her gün mutlaka o evi onarmak için bir şey yapmaya zorlayın - *bir* kutuyu boşaltın ve sonra o evi terk edin ve ne kadar küçük olursa olsun size keyif veren *bir* şey aramaya gidin."

"Ve bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence bu yaptığınızdan daha iyi. Bir çözüm istedin ve benim aklıma gelen tek çözüm bu." Boynumun arkasını avuçluyorum. "Hazır başlamışken, belki bana da yardım edebilirsin. Bugün evde biraz daha fazla zaman geçirebilirim, bu yüzden vazgeçmek istediğim bir iş var, bu ikimiz için de iki kuş vurabilir. Beni Delphine'e geri götürecek ve sen de bana yardım ederek başkalarının mutluluğundan faydalanabileceksin."

"Adını söyle," diyor, ayağa kalkıyor, duruşu hafifçe dikleşiyor.

"Kasanın üzerinde bir zarf var ve içinde Nimetler. Bu çekleri sabırsızlıkla bekleyen on beş kadar iş sahibim var. Neden bugün teslim etmiyorsun? Hazır elin değmişken, Layla bana Retro Stitch adında bir elbise mağazasından bahsediyordu. Main'dekini biliyor musun?"

"Evet, nerede olduğunu biliyorum."

"Oraya git ve dükkan sahibini sor, adı Tessa. Layla onun iyi bir insan olduğunu söyledi. Belki onu tanıyabilir ve gelecekteki kuş ticareti için uygun olup olmadığını görebilirsin."

"Bitti . . ." Beni araştırıyor ve benim için duyduğu endişe bencilliğinin önüne geçmeye başladığı anda ondaki değişimi hissedebiliyorum.

Çünkü onu çok iyi tanıyorum ve onu çoktan affettim. "Senin için başka ne yapabilirim?"

"Kanseri tedavi etmek." Başımı alaycı bir şekilde sallıyorum.

"Sigarayı bırak." "Bunlardan başka bir şey?" diye karşı çıkıyor, alışmaya başladığı sert kabuğu geçici olarak endişesi olarak bir kenara atıyor

benim için devreye giriyor.

"Kendine iyi bak ve gerçek benliğine dönmek için elinden geleni yap Sean. İkimiz için de yapabileceğin en iyi şey bu çünkü yakında bu iyiliğe ihtiyacım olabilir." Beni kendine çekmeden önce anlayışla başını salladığında dudağımı sıyrıyorum, fısıltısı boğuk.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor beni bırakmadan önce. "Lütfen kardeşim, lütfen özrümü kabul et."

"Kabul ediyorum ve ikimiz de bunun bana son saldırışın olmayacağını biliyoruz. Bu işler böyledir, ama ... Sean, şu anda nefes almanın senin için zor olmasının bazı nedenlerini biliyorum ve sen de biliyorsun." Kısa bir süre tereddüt ediyorum, bunun nasıl karşılanacağını biliyorum ama yine de zorluyorum. "Onunla konuşmayı bile denemeyecek misin?"

"Mürekkep için her gün arayabilir ve bu nedenle cevap veririm ama onun dışında onunla işim bitti." Bana sert bir bakış attı.

"Sakin söyleme," diye uyarıyorum, "Sean, sakın-"

"Keşke o olsaydı," diye tükürür. "Ben isterdim. Keşke o olsaydı."

"Ve şimdi *bununla yaşamak zorundasın*," diye iç geçirdim. "Git." Bakışlarının ağırlığını hissederek cebimden kamyonetimin anahtarlarını çıkarıyorum. Gözlerimi kaçırarak, kendiminkilerle savaşırken onun karanlık, kasvetli kafa yapısına daha fazla çekilmeyi reddediyorum. "Şu zarfı al ve git," diye tekrarlıyorum, kabulüne duyduğum öfke konuşmamda açıkça belli oluyor. "Ne olursa olsun senin için buradayım," diye ekliyorum hissettiğim kinle, "ama hepimize bir iyilik yap ve bugün bir daha yüz yüze görüşmek için birine yaklaşmadan önce kendini kontrol et."

Birkaç kalp atışından sonra, çağırdığı kelimeleri susturdu ve ben garaja girerken garajda kayboldu.

kamyonetime doğru bir rota çiziyorum. Motoru çalıştırıp ısıtmak için birkaç saniye rölantide çalıştırıyorum ve garajı tarıyorum, burada olmak da istemiyorum. Yeni dağıtılmış geleceğimle yüzleşmek bana ne kadar acı verirse versin, onunla yüzleşmeyi tercih ederim. Sean arabayı çalıştırıp kenara çekince ben de arkasına takılıyorum, kalbimdeki gayrimenkullerin çoğuna sahip olan kadına ve kendi gayrimenkullerinin bir kısmını hızla çalan çocuğa geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Meyve bahçesine yaklaştığımda, kaputumun ve ön camımın üzerine dökülen yaprak izleri beni bir yıl önceki bir tepenin anısına geri götürüyor. Delphine'in bana aşkını itiraf ettiği güne; hayatımın en güzel anlarından, günlerinden birine. Dönüşümü hızlandırmak için gaza basarak cennetimizi tüm tehditlerden geri çalmaya karar veriyorum. Üzerimizde beliren, bizi sürekli bölen savaştan ve o doktorun kınayıcı sözlerinden gücü geri almaya. Bulmak için çok mücadele ettiğimiz huzuru daha fazla çalmakla tehdit eden her şeyden. O zaman anlıyorum ki, zamanımız sınırlı olsa da, yarattığımız mutluluk ve edindiğimiz anılar biz izin vermedikçe alınamaz ya da çalınamaz. Her ne kadar zihinsel bir lanet olsa da, sadece sahip olduklarımızı korumak değil, aynı zamanda kalan mevsimler boyunca daha fazla huzur, daha fazla anı yaratmak da mümkün.

Şimdi ön camıma yapışmış olan ağır damarlı, açık sarı yaprağa bakarken, kendime yeni bir görev veriyorum; yapabildiğim sürece bunu yapmak. Görev tamamlandı, lastiklerim çakılları yarararak ön camımdaki toplu gülümsemeleri karşılayıp onlara karşılık verdiğinde, artık hiçbir şeyi taklit etmiyorum.

Bölüm Elli Sekiz

TYLER

BLINK.

Araba yolundan yukarı çıkarken, önümdeki sakinleştirici manzaranın tadını çıkarıyorum. Yumuşak sundurma ışığı ve pencerelerin ötesindeki evin içindeki ışıklar. Camın arkasından yanan kısık ateşin tepe noktasını. Pelüş kanepenin üzerine katlanmış ekose battaniyeyi ve şimdi çağrıştırdığı anıları. Evi çevreleyen ağaçların bu resmi çerçevelediğini. Bu görüntünün ve yerin tanımını -cenneti.

Motoru durdurup dışarı çıktığımda, bir kırılma sesi duyuyorum ve vücudum geriliyor. Saniyeler içinde kapıdan içeri girip mutfağın eşiğine geldiğimde Delphine'in yere bir tabak daha fırlattığını görüyorum. Dolaptan bir tabak daha alırken, öfkesinin şiddetiyle tabak paramparça oluyor. Silahıma davranırken beni dehşete düşüren şey etrafındaki dağınıklık ya da cam yığınları değil, onun ifadesi.

"Delphine," diye sesleniyorum ama beni duymuyor, öfke ve yıkım muhteşem yüz hatlarında yer değiştirirken, mermer bir oklavayı alıp bir sopa gibi havaya kaldırmadan önce tabaklarımızı birer birer yok etmeye devam ediyor. Cam kutulara doğru savurup onları tek bir sert darbeyeyle yok ederken ona yavaşça yaklaşıyorum, bunu yaparken attığı öfkeli çığlık hem mutfakta hem de hızla kanayan kalbimde yankılanıyor.

Sessiz hıçkırıklarla göğsü kabararak kendini tüketene kadar usulca adını tekrar tekrar söylüyorum. Aradığımız *üçüncü* görüş tarafından mahkum edilmesinin üzerinden bir ay geçti ve bir hesaplaşmanın yaklaştığını biliyordum.

nokta. İçindeki huzursuz mücadeleyi hissettim ama zorlamak yerine doğal akışına bırakmaya karar verdim. Birçok bakışını yakaladım ve onlara açık kapı ifadesiyle karşılık verdim, ama o beni kabul etmedi. Şimdi o kapıyı ardına kadar açıyor ve ben hazır olsam da, evin en sevdiği odasını mahvettiğini görmeye dayanamıyorum. Daha ileri giderse pişman olacağını bildiğimden, onu durdurmak için konuşuyorum.

"Lütfen bebeğim. Lütfen dur," diye ekliyorum bir sonraki kırıgın arasına, onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Bu yalvarış, hasarı araştırmadan önce anında durmasını sağlıyor. Bunu görünce hemen önümde yere yığılıyor. Enkazın etrafından ona doğru temkinli bir adım attığımda, beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Ondan
nefret
ediyorum!"

"Kimden?"

Başını sallarken çenesi sallanıyor. "Ondan çok nefret ediyorum!"

"Kim, Delphine? Kimden nefret ediyorsun?"

"Benden sonra sana sahip olacak kadın. "Seni başından beri hak eden kadın" -sesi çatlıyor- "sana çocuk verecek olan kadın. Sana çocuk verecek olan kadın, ondan nefret ediyorum!"

Sözlerine kıyasla işe yaramaz olduğunu düşündüğüm silahını bıraktığında kalbim parçalanıyor. "Sana uzun zaman önce söyledim, hiçbir kadın-"

"Oh, *var*, Tyler, ve senin için olağanüstü olacak, çünkü sen ... bir kadının isteyebileceği her şeysin ... ve, ve o benim olmadığım her şey olacak. Olmadığım ve senin için olamadığım. Seni daha çok sevecek. Çok daha az bencil olacak. Bak ne kadar bencilim! Şu anda ne kadar bencil olduğuma bak!" İki eliyle göğsünü avuçlarken sanki göğsünün ritmi ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi gümüş gözleri beni delip geçiyor. "Sana kendimi kanıtlamak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Seni hak etmek için. Seni ikna etmek için. Böylece hatırlayacaksın, seni ne kadar sevdiğimi *bileceksin*. . . Sana çok aşığım. Sana çok aşığım."

İtirafı karşısında yüreğim parçalanıyor. "Delphine-"

"Bana hissettirdiklerini sana da hissettirmek istedim. Sadece zamana ihtiyacım vardı." Sanki tekme yemiş gibi avuçlarını karnına indiriyor. "Seni hak ettiğimi mi düşünüyorsun? Asla. Seni bir kez bile hak etmedim ama hak etmeye çalışacaktım. Benim için yaptığın tüm fedakârlıklara, çektiğin tüm acılara ve sabrına değmesi için çok uğraşacaktım. Ama o sana sahip olacak. Sana layık olacak. Ben sadece ölmeden önce seni *hak etmek* istedim!"

"İstiyorsun Delphine, istiyorsun ve ben onu istemiyorum," diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Kendine yardım edemeyeceksin." Bunu söylerken gözyaşlarına boğuluyor ve benim de gözlerim doluyor. "Başta beni bahane olarak kullanacaksın ama onu seveceksin. Onu seveceksin ve ben bu yüzden ondan nefret ediyorum. Lütfen ondan nefret etmeme izin ver. Sadece bir dakikalığına."

"Buraya gel," diye emrediyorum.

"Hayır, yapamam." Benimkiler beni hırpalarken o yine göğsünü avuçluyor. "Yapamam, bu acı, bu öfke. Ölmeye razıydım çünkü sen yoktun. Merde, lanet olsun Tyler, lanet olsun sana, ölmeye hazırdım."

"Hayır, değildin," diyorum açıkça, "ve şimdi de hazır değilsin."

"Bunu bana neden yaptın!? Bana hayal ettiğim hayatı vermedin?"

"Çünkü *ben bencelim*," diye itiraf ediyorum.

"Öleceğim," diye açık açık konuşuyor, gözleri dalgalanmıyor. "Sen romantik bir aptalsın. Bu iş böyle bitecek, biliyorsun, ben *öleceğim*."

"Biliyorum."

"Oh, biliyorsun." Gözyaşlarını azarlayarak yanaklarına vuruyor. "Bildiğine sevindim."

"Şu anda ölü olmaktan çok uzaksın," diye meydan okuyorum.

"O yüzden CorningWare'e başlamak yerine yatağa gidelim."

Sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Bunu bu kadar az mı önemsiyorsun?"

"Ne bu gece ne de şimdi."

"Senin için söylemesi çok kolay," diye karşı çıkıyor, "sen-"

"Neye?" Ben de karşılık verdim. "Yaşayacak mıyım? O kadar da cahil değilsin. Sen bu acının hiçbirinden habersizken seni gömmek zorundayım. Tanrı olsun ya da olmasın, ben sensiz bir hayatı reddederken, her nefeste kendimi zorlarken, sen sürekli bir mutluluk ya da cehalet içinde olacaksın. Yani hayır, senin için üzölmüyorum Delphine, çünkü öleceksin ve geride kalan sen olmayacaksın. Keşke ... keşke ne dilediğimi sikeyim." Yutkunuyorum. "Seni kaybettikten sonra hayatta kalmak zorundayım. Bunu yaşamak zorundayım ve eğer senin inandığın Tanrı'ya dua edersem, bunun uzun süreli olmaması için dua edeceğim."

İtirafım ve her kelimemde ciddi olduğumu bildiği gerçeği karşısında gözyaşları yanaklarından süzölüyor.

"Yani hayır, sadece seninle hayal ettiğim hayatı dolu dolu yaşamaya hiç niyetim yok. Benim için hayal ettiğin gelecek tamamen kurgusal ve kıskançlık yüzünden yaratıldı, ölen ben olsaydım ve senin hayatına devam ettiğini hayal etseydim duyacağım kıskançlığın aynısı. Ama *şunu* bil ki, beni terk ettiğin anda benim *geleceğim* de seninkiyle birlikte *çalınmış* olacak."

"Senin için istediğim bu değil," diye mırıldanıyor ve hemen geri adım atıyor. "Haklısın. Sadece kıskanıyorum. Çok kıskanıyorum ama kendini inkâr etmeni istemiyorum. Hiç, çünkü haklısın, mutluluk içinde olacağım. Kendin için gördüğün bu kasvetli varoluşu hiç istemiyorum Asker."

"Seni gömmek istemiyorum ama ikimiz de istediğimizi elde edemiyoruz, bu yüzden kontrol edemediğimiz şeyler hakkında benimle kavga etmek yerine, sana hala ne kadar canlı olduğunu göstermeme izin ver."

Ellerinin arasında hıçkırırken yüz ifadesi çöküyor. Aramızdaki boşluğa bir dakika daha tahammöl edemeyerek ona doğru yaklaşıyorum ve onu eskiden mutfağımız olan yerden kaldırıp yatak odamıza doğru sürüklüyorum. Kapıya ulaştığımızda ağızlarımız birbirine yapışmıştı. Dilimi ağzına sokarken körlemesine yatağa doğru yürüyorum ve o da aynı çılgınlıkla öpücüğöme karşılık veriyor.

Soyunduğumuz ve altına yayıldığı anda kendimi onun ıslak sıcaklığına gömüyorum. Onu agresif bir şekilde becerirken, ellerini başının yanında sabitlerken ve uzunluğunu klitorisine sürttüğümde inlemeleri beni körüklüyor.

Birkaç dakika içinde, etrafımda sıkılaşıyor ve serbest bırakılmasıyla ağlıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, onu tamamen boşalana, vücudu titreyen bir karmaşa haline gelene, teni sıırılsıklam olana ve yanıklarla kaplanana kadar çılgınca bir hızla beceriyorum. Adımı fısıldadığında ve yüzümü avuçladığında yavaşlıyorum, boğazım ve burnum göğsümde kükreyen kavgadan yanıyor.

"Tyler," diye fısıldıyor ısrarla, kendimi onun içinde harcarken, onunla savaşıırken, kaderle savaşıırken ve ikimizin de yenemeyeceği düşmanı becerirken gözlerime hükmediyor. Onun askeri olabilirim ama onu bundan korumak ya da savunmak için hiçbir işe yaramam. Haberi aldığımızdan beri ilk kez, kederimi bir anlığına görmesine izin veriyorum, ondan alabildiğim her zevki sağarken dikiş yerlerinden ayrılıyorum. Tekrar tekrar içine girerken huzurumuz için savaşıyor, tuzlu dudaklarını yalamadan önce gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne iğrenç sözler inliyorum.

Kendi gözyaşlarımı yalayarak tırnaklarımı ona batırıyor, kokusundan alabildiğim kadarını içime çekiyor, onu ezberliyor, sıırılsıklam olana, boğulana ve keder beni bütününü ele geçirene kadar kendimi tamamen onun içine bırakıyorum.

"Tyler," diyor, bakışlarımı onunkilere çevirene kadar geri adım atmayı reddederek. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde yavaşlıyorum ve sakinleşiyorum ... korktuğum huzurlu bir kararlılık ve kabullenme.

"Yapma bebeğim, yapma. Lütfen yapma," diye mırıldandım. "Benimle savaşmaya devam et, lütfen."

Topuklarını sırtıma gömüyor, beni reddediyor, ellerini omuzlarımda ve kollarımda yatıştırıcı bir hareketle gezdirirken beni sakinleştiriyor.

"Beni hayata döndürdün," diye mırıldanıyor, sesi huşu dolu, bana bakarken sanki tek şey benmişim gibi

önemli.

"Lütfen savaşımayı bırakma," diye haykırıyorum açıkça, başını sallayıp bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verirken.

"Sorun yok, artık sorun yok Asker, görmüyor musun?"

Sesimdeki tedirginliği ve öfkeyi duyarak başımı sallıyorum.

"Neyi gördün?"

"Biz kazandık. Biz zaten kazandık," diye zaferini ilan ediyor.

"Hayır, görmüyorum," diyorum acı acı. "Ve asla yapmayacağım. Bu asla iyi olmayacak."

"İnançlı ol, askerim. İnanacaksın." Ayağa kalkıp dudaklarıma en nazik öpücüklerini konduruyor. "Bir gün göreceksin."

Beni serbest bıraktıktan sonra, ikimizi de bir karmaşa haline getirene kadar çalıştırıyorum, kalplerimiz çığlıklarımızla birlikte tamamen yorulana kadar birlikte çarpıyor. Mırıldandığım sözcükler ve şefkatli öpücükler yağmurundan sonra ona giyinmesini emrediyorum.

"Ne için?" diye soruyor, gözleri yorgunluktan yarı kapalı.

"Ve on dakika içinde Ranger'da buluşalım," diye ekliyorum cevap vermeden.

"Neden?"

"Çünkü."

"Peki, Asker. Bu siparişin yanında patates kızartması ister misin?" diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor ve ben ona bakakalıyorum.

"*Mükemmel uygulama* bebeğim, aferin," diye iltifat ediyorum sırtarak.

"Tyler, yoruldum," diye sızlanıyor. "Gitmek zorunda mıyız?"

"Evet. Dokuz dakika kaldı, General Whiney," diye kıkırdıyorum.

"Kimildayın."

Yirmi dakika sonra Ranger'ına tırmanırken dönüp arka koltuğa yüklediğim yüke baktı. "Bu gece kamp mı yapıyoruz?"

"Muhtemelen," diye mırıldandım, "ve açıklığa kavuşturalım, hediyeler ve sürprizler söz konusu olduğunda tam bir kâbussun." Ranger'ı çalıştırmak için ters çevirdiğimde sesi duyuluyor.

"Seni seviyorum, en iyi arkadaşım," diye mırıldanıyor ve ben döndüğümde gözlerinde huzurlu bir pırıltıyla bana baktığını görüyorum. "Ve

eğer kovaları tekmelemem gerekiyorsa, o zaman seninle olduğum için çok mutluyum."

Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum, tam o bağırırken ikimiz de sığıyoruz. "Bucket, 'kick the bucket!' olacak" diye düzeltiyor kendini.

"Bu ... oldukça ürkütücü bir başlangıç," diye iç geçiriyorum, "ve gecemizin bu kısmının böyle geçmesini istemiyorum."

"Ne olmuş yani?" diyor. "İkimiz de bu konuda konuşmak istemiyoruz, o yüzden şimdi her şeyi anlatalım ve bitsin. Beni böyle bulmanı hiç istememiştim. Zach'i gece için gönderdim ve seni bu kadar erken beklemiyordum. Ama mutfığı yeniden dekore edeceğimi de beklemiyordum," diye fısıldıyor kederli bir şekilde. "Siktir et, sevindim çünkü artık orada. Ben üzgünüm, sen üzgünsün, ikimiz de kızgınız, o yüzden ne hissettiğimizi söyleyelim ve gerçekten işimiz bitsin." Gözleri bir fikirle genişliyor. "Ama bunu çok hızlı söyleyeceğiz."

"Neden hızlı?" Ben soruyorum.

"Böylece en küstah, en dürüst düşüncelerimizi ortaya çıkarırız."

"Peki," diye kabul ediyorum, "ama bu Ranger durduğu anda konuşma da duracak, anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyor. Birkaç saniyelik sürüşten sonra ilk konuşan o olunca Ranger'a biraz gaz veriyorum. "Acıyacak diye korkuyorum ve *tüm zaman boyunca* acı çekmek istemiyorum."

"Senin de acı çekmenden korkuyorum, bu yüzden bunun bir sorun olmadığından emin olacağım," diye aynı hızla karşılık verdim bizi patikaya yönlendirirken.

"İnancı bulamayacağından korkuyorum," diyor.

"Zach için güçlü olamayacağımdan korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu konuda hiç korkmuyorum, Tyler. Onun için tam olarak olman gereken kişi olacağını biliyorum."

"Kendine bu kadar güvenmene sevindim," diyorum.

"Öyleyim." Bunu halletmemiz gerektiğini ve varış noktamıza giden yolun kısa olduğunu bildiğim için bizi yavaşlatırken beni dürtüyor. "Bu iyi, gördün mü?"

"Hevesinizi paylaşmıyorum ama gidin," diyorum ona.

"Beni kız kardeşimin ve yeğenimin yanına gömün... ve çirkin bir tabut seçmeyin. Çirkin bir tabut seçmenden korkuyorum."

"Hey, benim zevkim iyidir," diye savunuyorum kısık sesle, bu alışverişten varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum. "Ama söz veriyorum, mevcut en pahalı açık mavi Cadillac kalitesinde tabutu alacağım," diye ekliyorum, gözlerim yanıyor.

"Asker," diye fısıldıyor, bunun bana verdiği acıyı hissediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Devam et," diyorum. "Ben hallederim."

Patikadaki bir çukurun üzerinden geçerken "Onu okula götürün" diye emretti. Zach'in bu dönemi atlamasına hemen karar verdik, çünkü henüz ele almadığımız yasal konular vardı ve bu işin nereye gittiğini görmek için onu bize alıştırmak istiyorduk. Ayrıca beni hapis cezasından korumak için, çünkü Tim'le şu anda karşılaşsam onu öldürürüm. Bu konuda hiç şüphem yok.

Terapinin yanı sıra, tatilden sonra annem Zach'e bir okul danışmanı arkadaşından aldığı yetenek testini uygulayacak, böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu görebileceğiz. Ancak onu nüfusa geri almadan önce, Delphine ve ben Zach'in sağlığına kavuşmasını istediğimize karar verdik, bu ona ihtiyaç duyduğu güveni verecek ve tutmak zorunda kaldığı şirketle başa çıkmak için bazı ek araçlar sağlayacaktır. Bize söylediğine göre okulu seviyor ama sınıf arkadaşlarını o kadar da sevmiyor.

"Başka ne var?" Farlar önümüzü aydınlatıp yolumuzu aydınlatırken, üstümüzde parlayan üç çeyreklik ayın da yardımıyla ikimizin de sustuğunu fark ederek soruyorum. Onu bu gece buraya getirme kararımı pekiştirmeme yardımcı olduğu için müteşekkir olduğum bir ay - her şeyin zamanlaması, özellikle de bu kadar duygusal olduğumuzda.

"İnternet yok," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Bu mümkün değil bebeğim. Dünyayı tüketiyor." "Bu bir sorun. Sözlerime kulak ver Asker, bu şeytani ve büyük bir yıkıma neden olacaktır."

"Sean da seninle aynı fikirde olurdu, ama neden böyle düşündüğünü söyle bana," diye soruyorum, bir dönüş yapıp daha da yavaşlayarak - varış noktamız evden en fazla dört-beş dakikalık kolay bir yürüyüş mesafesinde.

"Çünkü bana o aptal akıllı telefonu verdiğinde, duygularımı bir kenara bırakıp objektif olmak için nihayet çevrimiçi oldum."

"Ve?" Soruyorum.

"Ve birkaç dakika içinde bir kedi videosu, sevimli bir bebek videosu, güzel görüntülerle dolu ilham verici bir video izledim, ardından bir trenin içinde insanların olduğu bir arabaya çarparak onları öldürmesini izledim. Sonra intihara meyilli bir askerin bir polise sarılmak için yalvardığı başka bir videoya maruz kaldım."

Demek istediğini tam yerine vuruyor ve gözlerimiz buluştuğunda yutkunuyorum.

"Tüm bunlar, bu kaos, trajik olanla karışık güzel olan, ahlaksız olan, bir tanrının görüşüdür, Tyler. Bu bir tanrının görüşü, bizim için değil. Böyle şeylere maruz kalmak için yaratılmadık, bu kadar kısa sürede bu kadar çok aşırılığı işleyebilecek kapasitede değiliz. Şimdiden genç beyinlere çok zarar veriyor ve onlar da kendilerine zarar veriyor. İyi bir araç gibi görünse de, bunun kötü olduğunu *hissediyorum* ve büyük zarar vereceğini biliyorum."

"Sınırlı internet, izlenen sosyal medya nasıl olur?" Takas yaparım.

"Sınırlı internet, mezun olana kadar *sosyal medya yok*." "Az önce onunla saatlerce kavga etmeme neden oldun," diye rahatladım.

"Biliyorum, ama lütfen benim için Asker. Lütfen. Onu buna maruz bırakma. Her gün güneşin altında biraz zaman geçirmesini ve gerçek ilişkiler kurmasını sağlayın."

"Onu seviyorsun," diyorum son bir dalış yapıp ağaçların kıvrımını dönerken ve ağaçları kırmadan hemen önce duruyorum.

"Sen de öyle," diyor yolumuzu tarayarak.

"Başlıyorum," diye itiraf ediyorum, o etrafına bir kez daha bakmadan önce.

"O özel biri Tyler, tıpkı senin gibi. Onun için açığa vurduğu çok daha fazlası var ... hey" - kaşlarını çatıyor, gittiğimiz yolu fark ediyor "burası daha önce birçok büyük ağaç dalıyla tıkanmıştı."

Ona sırtıyorum. "Biliyorum."

"Beni engelledin mi?"

"Evet," dedim.

"Yani, burada kamp mı yapıyoruz?"

"Hayır, bu konuşmayı burada bitiriyoruz," diyorum ve ona dönüyorum. "Söyleyeceklerim var ama hızlı söylemeyeceğim."

"Oh, hayır"-dudaklarını yalıyor-"tamam. Anlat bana."

"Sana acımı göstermememin nedeni, öğrendiğim gün sen gidene kadar yas tutmamaya karar vermiş olmam. Hastalığının mutluluğumuzu ve huzurumuzu çalmasına izin vermemek. Bunu ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum ama mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalışmak istiyorum."

"Katılıyorum, Asker. Katılıyorum."

"Öyle yapmanı umuyordum ama bu benim kararım değil. Bunu istediğin şekilde yapabiliriz."

"Tam olarak senin karar verdiğin şekilde olmasını istiyorum. Bu mükemmel" - vurgulamak için başını sallıyor - "bu mükemmel bir strateji."

"Tamam, bir şey daha var." Yutkunuyorum. "Beni ne kadar sevdiğini biliyorum Delphine. Bunu hissediyorum ve hep hissettim. Bunu gizlemek için çok uğraştığında bile hissettim." Başını sallıyor, gözleri sulanıyor. "İnan bana, biliyorum, tamam mı?"

Etrafı araştırırken gözlerindeki rahatlamayı görebiliyorum ve gecenin gürültüsü etrafımızı sarıyor.

"Ama aşkını kanıtlamak için her *gün tıpkı* bu sabah yaptığın *gibi* sikimi emmek istiyorsan, hiçbir çabaya itiraz etmeyeceğim-" Göğsüme tokat atarak beni kısa kesti ve ben omuz silkmeden önce ikimiz de güldük. "*Küstahlık* istedin."

"Ha-ha." Gözlerini deviriyor. "Şimdi beni kampa götür," diye iç geçiriyor ve ağrım devam ederken bile konuşmanın ağırlığının bizi terk etmeye başladığını hissediyorum. Gaza bastığımda kolumu sıkıyor. "Son bir şey," diyor ve ben iç çekip ayağımı yere vuruyorum.

Tartışmayı bu kadar kolay sonlandıramayacağımı bildiğim için frene bastım.

"Lütfen benim için yas tutmayın. Lütfen zamanı geldiğinde gitmeme izin ver. Dolu dolu bir hayat yaşamamı istiyorum. Kendini bu kadar sınırlamak için çok gençsin. İlk aşkın olmama ve öyle kalmama izin ver Tyler, tek aşkın değil. Bana söz ver."

"Bunun için söz veremem." Başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Söz veremem."

Uzun bir süre bana baktı. "Peki, embesil, ama bana söz veremiyorsan, o zaman bana son bir dilek hakkı vermelisin."

"Ne istersen," diye yemin ediyorum.

"Ne istersen mi?" diye soruyor.

"Herhangi bir şey," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak.

"Hmm, o zaman"-koltuğuna geri oturur-"Sana haber veririm."

"Bunu çok kolay kabul etmiş olabilirim ve şimdi korkuyorum," diye kıkırdıyorum, "işimiz bitti mi?"

"Evet ... hayır, Ezekiel," diye fısıldıyor.

"Onu yakaladım," diye teminat verdim, "*herkesin yakalayabileceği* kadar.

ona sahip ol." Sırıtarak başımı sallıyorum.

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Biliyorum, Asker. . ve"-yüzüğüne bakıyor-"Kırk bir yaşında öpüşen bir sürtük için en saçma düğünü planlayacağımı bilmeni isterim," diye gülüyor. Daha bir hafta önce mumlarını üflerkenki görüntüsü amansız ağrıyı yeniden tetikliyor. "Seni utandırırdım Asker."

"Yap," diye meydan okuyorum. "Beni utandır."

"Hayır, bu müstakbel eşine vereceğim bir hediye."

"Dur," diye bağırdım, "senden sonrası yok."

"Ama var," diyor gülümseyerek, "inançlı ol, Askerim." Çenemi avuçluyor. "İnançlı ol."

Konuşmanın anlamsız ve nafiye olduğuna karar vererek güven veren elini çenemden çekip öpüyorum ve parmaklarımızı birleştirip kucağımda tutuyorum. Gaza basarak, bizi kümelenmiş yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan dolambaçlı bir köşeye yönlendiriyorum.

tarlanın dibinde duruyorum. Ayın, uçsuz bucaksız kır çiçekleri üzerinde gerçeküstü bir parıltı yayarak bana hizmet ettiğini gördüğümde şükrediyorum.

Onları görünce iki eliyle ağzını kapatıyor ve ben de yüz ifadesini görmek için ellerini yavaşça indiriyorum. Bu açıklamayı, moralimizi yükseltmeye ihtiyaç duyduğumuz böyle bir geceye saklamaya karar vermiştim. Geniş gözleri, bölgeye uygun akla gelebilecek her türlü kökle kaplanmış vadinin genişliği boyunca parıldarken, görünüşe göre bir plan uygulandı. Çiçeklerin çoğu şimdiden diz boyuna ulaşmış durumda ve çiçekler, sanki ikimizi de oyun zamanının geldiğini çağırırcasına süzülen serin esintiyle dans edip sallanıyor. El emeğimle gurur duyuyorum ama Delphine'in yüz ifadesindeki şaşkınlık ve hayretle daha da gururlanıyorum. "Tamam Asker, *bu hayatımın en güzel gecesi.*"

İlk kez ona izin verdiğimde derin bir acı ortaya çıkıyor. benim tipik karşı çıkışım olmadan geçecek bir duygu. "O zaman benim de hayatımın en güzel gecesi olacak."

Ranger'ın radyosunu açıp kapısının önünde durmadan önce kısa bir süre için bu yenilginin etkisinin geçmesine izin veriyorum. Yumuşak müzik gecenin keskin havasında mırıldanırken elimi uzatarak, geçen sonbahar tarlayı sürüp ektiğimden beri sormayı beklediğim soruyu nihayet dile getiriyorum. "General, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Bölüm Elli Dokuz

TYLER

KIŞ 2015
Noel Arifesi

BLINK.

Fayansları avuçlayarak, son görevim nedeniyle son birkaç gündür kendimi, *bedenimi ve zihnimi* arındırmak amacıyla duş başlığının altında durduğum yerde, akan sıcak su sırtıma vuruyor. Koridorun aşağısında bir hareketlilik yaşanırken bile sakinleşmeye ya da en azından süregelen tüm huzursuzlukları *susturmaya* niyetliyim.

Annem Delphine'in zaten şenlikli ve rahat olan dekoru daha da şenlendirmek için son dakika süslemelerini hazırlamasına yardım ederken, bir yandan da gizlice Delphine'in hindiye yakmamasını sağlamama yardım ederken Judy Garland evin her yerinde mırıldanıyor. Sadece bizim iyiliğimiz için değil, hazırlık için harcadığı zaman nedeniyle kendi iyiliği için de. Şükran Günü'nden bu yana hızla kötüleşen sağlığına rağmen, insanlık dışı, kararlı bir enerji toplayarak evimizi pırıl pırıl, ısıltılı bir konfor cennetine dönüştürdü.

Son rötuşları arasında, antika sobalı şöminemizin yanında asılı duran ve üzerlerine isimlerimizin yeni işlendiği üç eski tip çorap yer alıyor. Sobada şu anda kısık ateş yanıyor ve kışın soğuğunu kovalarken ideal resmini tamamlıyor.

Dışarıda, Zach'in Delphine'den aldığı erken Noel hediyesinin tadını çıkardığını duyabiliyorum; Delphine ona Ranger'ının anahtarlarını ve mülkiyetini hediye etmişti. Anahtarları bıraktığını ve hediye devrettiğini görmek acı verse de

Zach'in gözlerinin parladığına tanık oldum ama Korucu'ya değil, Delphine'e. O zaman bunu görebiliyordum - minnettarlık içinde onu bir şekilde kucaklama ihtiyacını, ama daha da iyisi, henüz tam olarak o noktaya gelmemiş olsa da bunu yapma arzusunu.

Huzurlu ve cehennem gibi ayların bir karışımı oldu, ancak Delphine'in son buluşuyla birlikte, bu sabah itibariyle Miami'yi yakın zamanda iyileşemeyecekleri bir şekilde sakatladık. Aslında, Miami'nin şu anda yapmayı düşündüğü herhangi bir hamleyi gerçekleştirirmeden önce ikinci kez tahmin edeceklerinden, yeniden düşüneceklerinden ve büyük olasılıkla altlarına sıçacaklarından eminim. Buna ek olarak, son planı kulübümüz ve yorgun Kuzgunlar için çok ihtiyaç duyulan bir mola getirdi.

Generalimin bulduğu parlak strateji, Tobias'ın Dom'un öldüğü gece yaşananları Delphine ve bana sadece bir kez özenli ayrıntılarla anlattığı bir etkileşimden kaynaklanıyordu. Matteo, Andre, Dom, Tobias ve Cecelia arasında geçen konuşma. Delphine'in ezberlediği ve çoğu erkeğin kötülüklerini ortaya çıkaran tipik şeylerden oluşan bir intikam komplosu kurduğu bir alışveriş - para, açgözlülük ve güç.

Geçici çözümümüz, Andre'nin kendi ağzından 'güneyde işlerin biraz fazla hafiflediğine' dair itirafında yatıyor.

Delphine bu konu üzerinde düşünürken, sonunda zor kazanılmış servetimizin bir kısmını kendi tasarladığı kısasa kısas oyununda paylaşmamız gerektiğine karar verdi. Miami'nin en çaresiz ve kana susamış alt tabakasını cezbetmek ve nimetlerimizin bir kısmını serpmek için. Aslan payından kırıntılar alan ve en az saygıyla muamele görenlere *emirlerimizi* yerine getirmeleri için.

Ve Miami, kulübümüzün bu kadar etkili bir şekilde moralini yükseltmek için, bizim de aynı etkiyi *tat'ta* göstermemiz gerektiğine karar verdi. Biraz zaman aldı ama Tobias ve ben birlikte Miami'nin totem direğindeki en alttakileri ayarttık ve onlara destansı bir geri ödeme yapmak için kendi başlarına takla atmaları için küçük bir servet teklif ettik.

Başta bu plana temkinli yaklaşmıştım. Ancak Miami'nin kaçak ve kötü muamele görmüş on beş sincabı bir gecede onları ele verdi. Bize sadece bilgi vermekle kalmadılar, teklif ettiğimiz ek bonusla kuzgun mürekkepli kusurlulardan birkaçını da dışarı çıkardılar. Sonuçta, kulübümüzün şimdiye kadar harcadığı en iyi para olduğu ortaya çıktı. En iyi kısmı mı? Tobias ve ben uçağımıza binip eve döndükten sonra, bize karşı aktif bir şekilde komplo kurdukları sırada, şu anda rütbeleri en yüksek olanların kişisel, özel cep telefonu numaralarını aradık.

Cevap verdiklerinde, ikimiz de onlara içtenlikle Mutlu Noeller dileyebildik, Noel neşemizin geri kalanını yaymadan önce Kuzgunlar ön kapılarında delikler açarken aramalarımız sona erdi.

Taktiksel planı çok zekice olmakla kalmadı, aynı zamanda Miami pratikte kendi kendini öldürdüğü için Kuzgunlarımız için çok daha az kan dökülmesiyle sonuçlandı. İşin kötü tarafı, sonunda cesaretlerini toplayıp bizim için geri geldiklerinde, canımızı yakacaklarını biliyoruz. Ama bu bir savaş ve Dom'un göz kırpmaları hala zihnimde ve onun sözleri zihnimdeyken, pişmanlık ve vicdan azabı asla hesaba katılmayacak.

Durulandıktan sonra dışarı çıkıyorum ve telefonum bir mesajla gürlerken bir havlu kapıyorum. Aylar sonra ilk kez endişelenmeden telefonuma bakıyorum ve şenliklere katılmak üzere yola çıkmadan önce hızlıca giyiniyorum. Koridorun sonunda, oturma odasının bir adım dışında durakladığımda, annemin tanıdık bir kutuyu açtığını ve Delphine'e sunmadan önce pamuk top süsümü aldığını görüyorum.

"Tyler kendi ailesini kurduğunda bunu hep ona hediye edecektim," diye anlatıyor annem, sesindeki duygu açıkça belli oluyor. "Bunlar artık senin."

Delphine konuşmadan önce bu manzara karşısında dudağını ısıtır. "Oh, Regina, bunu takdir ediyorum. Ama belli ki ona karşı büyük bir gurur ve anne sevgisi besliyorsun ve bu *çirkin* olduğu için kendini bundan kurtarmak istiyorsun." Annemin kaşlarını çatarak verdiği cevap karşısında başını geriye atıp gülüyor ve ben de ona katılıyorum.

Delphine dönüp beni görünce gözleri açılıyor, yüz ifadesi biraz suçluluk duygusuyla kararıyor. "Şaka yapıyordum, Sold-"

"Oh, hayır," diye takılıyorum, her durumda sonsuza dek o küstah halini koruyacak olmasına bayılıyorum. "Yakalandığın için artık geri alamazsın" -ona doğru yürüyorum- "ve bunu yaptığımda beş yaşındaydım, seni *pislik*."

"Beş ya da değil, bu canavarı astığında güzelim ağacımızı mahvedeceksin." Süsü bana doğru uzatıyor ve boştaki avucuyla gözlerini kapatıyor. "Ama seni çirkin süsünü asarsan acı çekecek kadar seviyorum." Annem buna gülüyor, benimle Delphine'in arasına bakıyor, ben aldığım kadar iyi verirken gözleri yumuşuyor.

"Ben hiçbir zaman Picasso olduğumu iddia etmedim, tıpkı senin Demir Şef olduğunu iddia edemeyeceğin gibi." Ben anneme göz kırparken Delphine avucunu indirerek bana bakıyor. "Ama *annem* yetenekli olduğumu söylüyorsa ona inanırım."

"Bu sahte güveni alsan iyi edersin çünkü seni resim yapmaya ya da başka bir sanatsal çabaya katılmaya teşvik etmeyeceğim," diye şaka yaptıktan sonra annesinin hediye ettiği kutudan daha fazla süs çıkardı ve etrafı peçeteyle çevrili bir tanesini açtı.

"Tüh, bu bebeğin ilk süsü," diyor annem, onu geri alarak. "Bunu saklamak bir annenin hakkıdır," diyerek annem de atışmaya katılıyor ve gözlerini aramızda gezdiriyor. "O yüzden bu kavgayı fiziksel hale getirmeyelim çünkü ben getireceğim," diye şakacı bir şekilde uyarırken kapı çalınıyor.

"Ah, oh, Zach'i dışarıda bırakmışız," diyor Delphine yüzünü buruşturarak yürürken. Kapıyı açtığında, diğer tarafta maviler içinde son derece şık giyinmiş bir denizci görünce şaşkınlıktan kaskatı kesiliyor.

"Sen Zach değilsin," diye kıkırdıyor adam ona sırtırtırken. "Asker," diye sesleniyor, bana dönüp bakarak. "Sanırım bu senin için."

"Aslında Delphine," diye yanıtlıyor, "seni görmeye geldim."

"Ben mi?" diyor, ona tekrar hitap etmeden önce şaşkınlıkla bana bakıyor. "Benim için mi geldin, neden? Sen kimsin?"

Açık sözlülüğüne ve karşılmasına kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Omzunun üzerinden beni görmeden önce ona sırtıyor. Ben de ona omuz silkerek ve *'iyi şanslar dostum'* der gibi bakarak sırtıyorum.

"Şey," diye eğlenerek kıkırdıyor ve onun gözünü biraz korkuttuğunu söyleyebilirim, bu komik çünkü adam bir buçuk ayak daha uzun ve şu anda onun üzerinde yükseliyor. "Ben Başçavuş Eric Shultz, ve bu," diyor, ona düzgünce ütülenmiş bir ceket uzatarak, "senin için."

"Shultz," diye taklit ediyor, bu isme çok aşına. "Benim için mi buradasınız?" diye tekrarlıyor, gözlerini omzunun üzerinden bana diyor ve sonra tekrar ona dönüyor. "Kim olduğunu biliyorum."

"Aynı şekilde, bir süredir sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum ve burada olmamın nedeni de bu. Bugün Albany, New York'tan hayatımı kurtardığınız için size teşekkür etmeye geldim."

Adam ona bakarken hava kısa bir süreliğine geriliyor, yüzündeki samimi ifade kızın duruşuna yansıyor.

"New York'tan mı geldin? . . . Ama ben öyle bir şey yapmadım," diye itiraz ediyor, ama sözlerinin etkisini sesinde duyabiliyorum. Zaten silahlanmış ve itirazına hazır olan Shultz cep telefonunu çıkarıyor.

"Bu benim kızım Amy ve neredeyse onun babası olamayacaktım." Delphine telefonu alıyor, resme bakıyor ve uzun saniyeler boyunca onu inceliyor, bunu soğukkanlılığını kazanmak için yaptığını biliyorum.

"O çok güzel," diyor Delphine.

"Öyle ve sayenizde önümüzdeki hafta dördüncü yaş günü mumunu üflemesine yardımcı olacağım."

"Sana minnettarım. . . ceket, gerçekten, ama-"

"Delphine," diyor Shultz o saçmalamayan ses tonuyla, "arkadaki adamı eğitmeseydin onun doğumunu, hayatını, babası olmayı kaçıracaktım. Eğer ona bizi bu durumdan nasıl kurtaracağını öğretmek için zaman ayırmamış olsaydın değil hayatta kalabilirdik. Yani-" O

Ceketi alıp açıyor ve Delphine dönüp kollarını ceketin içine sokarak onu örtüyor. "Bu senin çünkü beni kurtardığında bunu giyiyordum."

"Mersi, teşekkür ederim" -bana tekrar bakarken gözlerindeki buğuyu görebiliyorum- "ama gerçekten, ben hiçbir şey yapmadım."
_"

"Korkarım sizin görüşünüzü paylaşmıyoruz hanımefendi," der ve kadının elini tutup sıktıktan sonra bırakır. "Teşekkür ederim Delphine. Gerçekten, teşekkür ederim."

"Tamam, bilmiyorum ... ne," diye kıkırdıyor gergin bir şekilde, "rica ederim, sanırım," diye fısıldıyor, duraksarken sesindeki çingirak ince bir şekilde gizleniyor. "Bekle, *biz* mi?"

"Evet, hanımefendi," diyor, geri çekilip kapıyı ardına kadar açıyor, tam da annem işaretini alıp verandanın ışığını yaktığı sırada. Delphine, ön bahçemizde sıralanmış, ordunun çeşitli kollarına mensup üniformalı askerleri tararken nefesi kesiliyor.

"Mon Dieu," *Tanrım*, diye mırıldanıyor bana dönmeden önce, gözlerinde anlık yaşlar parlıyor. "Asker, bu da ne?"

Shultz benim yerime, "Bu çok gecikmiş ve fazlasıyla hak edilmiş bir teşekkür," diye cevap veriyor. "Mutlu Noeller, Delphine," diyor dönüp verandadan çıkmadan önce, Ramirez'in yanından geçerken, selamlamak için çenesini bana doğru kaldırıyor ve gözleri Delphine'in üzerinde parlıyor.

"Merhaba Delphine, ben-"

"Ramirez," diye fısıldar, Zach arka kapıdan girerken sesi kuşkuyla doludur.

"Hey, dışarıda neler oluyor-oh," diyor, elimi kaldırıp parmaklarımı sallayarak onu kendime doğru çekerken. Bir saniye sonra Zach yanımda bana katılıyor, Ramirez minnettarlığını dile getirirken Delphine ön kapıda şok içinde sallanıyor.

"Şunu izle dostum," diyorum, Zach'i doğal olarak eğilimli olduğum şekilde dürtmemeye dikkat ederek.

"Hepsi onun için mi burada?" diye fısıldıyor.

"Sanırım bunu söylemenin daha iyi bir yolu, onun sayesinde hala buradalar."

"Hepsini o mu kurtardı?" Aval aval bakıyor ve ben de ön kapıdaki değiş tokuşı doğru başımı sallıyorum.

". . on yıllık gazi, on beş yıllık koca ve babalarını eve getirdiğiniz için size teşekkür eden beş çocuk babası - ama özellikle eşim çünkü-" Ramirez gözlerini şişiriyor

-"Beş çocuk."

Arkadaşlarım teker teker, beni eğitmek ve akıl hocalığı yapmak için gösterdiği sonsuz çabalar hepimizin eve dönmesinde büyük rol oynayan askere saygılarını sunmaya başladığında hepimiz gülüyoruz.

"Mutlu Noeller, General," diyor ona ve teker teker gelip teşekkür ve övgüler yağdırmaya devam ettiklerinde fiziksel olarak titremeye başladığını görebiliyorum.

McCormick daha sonra teşekkürlerini sunuyor, sözleri onu gözle görülür bir şekilde etkiliyor ve hemen ardından selamlamak için bana başını sallıyor. "Mutlu Noeller, kardeşim."

"Mutlu Noeller dostum," diye sesleniyorum, o dönüp verandadan çıkmadan önce.

Delphine bunalmış bir halde yüzünü avuçladığında, McCormick'in ardından bir "Mon Dieu" onu telaş içinde bıraktığında, ona katılıyorum. Onu kucağıma aldığımda, sonunda hak ettiği övgüyü aldığı için gurur duyuyorum.

"Ne yaptın sen asker?" diye fısıldıyor, tamamen sarsılmış bir halde, diğerleri sabırla sıralarını beklerken teker teker ona hitap etmeye devam ederken ben onu sabit tutuyorum. İçlerinden biri ona reddetmeye çalıştığı Mor Kalp'ini hediye ettiğinde tamamen sarsıldı. Savaş kaybedilmiş, kurdele şimdi ceketin yakalarından birinden sarkıyor ve onu yutuyor. Her biri zaman ayırıyor ve ona emirlerimi yerine getirerek hayatlarını nasıl kurtardıklarına dair ayrıntılı ifadeler veriyor. Onun emirlerini.

"Tyler," diye mırıldanıyor Delphine, hepsi de kendilerini kurtaran kadını onurlandırmak için en iyi kıyafetlerini giymiş halde ona yaklaşmaya devam ettikçe giderek daha da bunalıyor. İçlerinden hiçbirinin bir şey yapmamış olmasından gurur duyuyorum.

ve onun için ortaya çıktı. Annem de aynı şekilde gururla gülümsüyor, Zach yaklaştıkça gözleri sürekli sulanıyor, aynı şekilde etkilenmiş, her sözlerine asılıyor. En son öne çıkan, kırklı yaşlarının ortalarında, kırmızı tenli ve boktan bir mizaca sahip bir adam, Delphine onu ismiyle selamlarken gülümsemeyi başarıyor.

"Sen Phillip'sin," diyor kadın ve adam başını sallayıp elini uzatıyor, kadın da tutuyor.

"Sonunda sizinle tanışmak güzel, General." Takma adını kullandıktan sonra ona göz kırpmıyor. "Kız kardeşimin oğlunu kurtarabilecek askeri yaptığınız için size şahsen teşekkür etmeye geldim. Yeğenim sahip olabileceğim en yakın oğlum ve siz olmasaydınız, Tyler olmasaydı, bu gece Noel'i nişanlısıyla geçiriyor olmayacaktı. Bu yüzden, içtenlikle teşekkür ederim, Delphine. Ve ... eğer canın sıkılırsa ve zaman geçirmek için bir yola ihtiyacın olursa, ondan numaramı al," diyor, sadece yarı şaka. "Seninle konuşmayı çok isterim ve-"

Bir gülümsemeyi paylaşmadan önce "Zorlama," diye mırıldandım. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Shultz "Bölük, *dikkat!*" diye bağırdığı sırada Phillip verandadan iner.

Bir anda, toplu bir bot şaklatma sesi duyuldu. Delphine'i bırakıp etrafını sarıyorum ve basamaktan aşağı inerken Ramirez bir espri patlatıp kendi botlarımı şaklatıyor. "Mavilerin nerede, göt herif?"

Shultz bir saniye sonra sesini yükseltince sırtışıım silindi.

"Bölük, General'e mutlu yıllar dilemek için bana katılın. Noel!"

Annem bir düzine fotoğraf çekerken ve Zach şok içinde geri çekilirken hep bir ağızdan "Mutlu Noeller dileriz General!" diye bağıırıyoruz.

"Bölük, selam dur!" Hepimiz ellerimizi kaşlarımıza götürürken Shultz bağıırıyor ve Shultz son bir emirle bizi ayırmadan önce Delphine'in yanaklarından gözyaşları süzölüyor. "Bölük ... dağııldı! . . . Ve Mutlu Noeller, sikikler!"

Verandanın dibinde durduğum yerden onu azarlarken Delphine annemin bekleyen kollarına yığılıyor. Başını annemin göğsüne gömüp bana ters ters bakarken, "Beni utandırırıyorsun," diye alay ediyorum.

Bir saniye sonra, eski şirketimden ve GRS ekibinden bazıları etrafımı sarmadan önce onu görüşüm engellendi. Her birine ayrı ayrı teşekkür ederken birbirimizi selamlayarak birkaç dakika geçiriyoruz. Çok geçmeden, hepsi gizlenmek ve eve fark edilmeden yaklaşmak amacıyla buraya gelmek için kullandıkları kamyonetlere ve kamyonlara doluşmaya başladılar.

Son araba da hızla uzaklaşırken, her şeyin yolunda gitmesinden memnun bir şekilde rahat bir nefes alarak eve doğru dönüyorum ve annemle Zach'in ortalıktan kaybolduğunu, yeni ve son derece süslü generalimin ise verandada beni beklediğini görüyorum. Basamakları çıkarken gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ediyor ve bana doğru yaklaşıp başını göğsüme gömmeden önce beni kendine çekiyor. "Sen . . ." Konuşurken sesi boğuk çıkıyor. "... sadece ... bu hayatımın en iyi ikinci gecesi olabilir mi Asker?" diye fısıldıyor.

"Ne olmasını istiyorsanız o olabilir. Mutlu Noeller, General."

"Buna inanamıyorum. Söyleyecek sözüm yok. Tyler, bunu nasıl yaptın?"

Yüzünde paha biçilmez bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ona sadece bu ifadesinin bile bunu yapmamın nedeni olduğunu söyleyebilirim. Bunun yerine ona ikinci nedeni söyledim. "Çünkü sana kaç kez bizi kurtardığını söylemeye çalıştıysam da bana inanmayı reddettin. Kazanmam gereken bir tartışma vardı, sanırım asıl soru şu: *Şimdi* bana inanıyor musun?"

* * *

O gece evi kilitledikten sonra ön kapıdan dışarı baktığımda Zach'in bahçenin ortasında durduğunu görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bir saat önce ikimize de iyi geceler dilemişti ve

odasında kayboldu. Delphine ve ben o zamandan beri yatak odamızda onun için hediyeler paketliyoruz. Dışarı adımını atan Zach, kapının gıcirtısını duyunca gerildi. O anda göğsünün istemsizce zıpladığını ve elinin yüzüne gittiğini görüyorum. Ağladığını bilmek kalbimi sızlatıyor, arkasından konuşurken ona kişisel alanımı açıyorum. "Bunun hakkında konuşabiliriz, her şey hakkında ve sana karşı dürüst olacağım, söz veriyorum."

Bir sessizlik oluyor ve bunun kendini toparlamaya çalışmasından kaynaklandığını biliyorum. Meyve bahçesini tarıyorum, gece aysız ama yıldızlarla dolu, verandanın ışığı yerdeki kırağları aydınlatıyor. Kışın ılıman geçtiğine şükrederek, o konuşana kadar sabırla bekliyorum.

"Gerçekten ölecek," diye mırıldanıyor. "İyi görünüyor. Demek istediğim, zayıflamaya başladı ve ... ama iyi görünüyor."

"Bu gece iyi. O iyi, Zach. Şu anda hiç acı çekmiyor."

"Çok iyi saklıyor," diye fısıldıyor.

"Sen de öylesin," diyorum ona. "Dürüst olmak gerekirse, keşke olmasaydın."

"Yeterince uğraşmadığını mı düşünüyorsun?" O zaman bana dönüp bakıyor ve ben de gözlerini tutup loş sundurma ışığının altında onu inceleyebiliyorum.

"Neyi seçtiysem onunla uğraşıyorum ve bana vermek istediğin şey de buna dahil." Ona doğru bir adım attım. "Biliyorsun, o hiçbir zaman anne olmak istemedi. Ama eğer yapabilseydi, senin için bu rolü üstlenirdi, Zach. İlk dakikadan beri bunu istiyor. Ve seni seviyor" -ben bunu itiraf ederken sırtı zıplıyor- "ve biliyorum çünkü senden birkaç yaş büyükken beni hazırladığı gibi seni de hazırlıyor. O böyle seviyor."

"Ona aptal bir hediye aldım," diye mırıldanıyor. "Çok aptalca. Keşke ona daha iyi bir hediye alsaydım. Ve ona asla daha iyi bir hediye veremeyeceğim."

"Ne olursa olsun sevecektir. Sana söz veriyorum sevecek. En küçük şeylerden bile çok heyecanlanıyor."

Bana dönüyor, dudaklarında bir kahkaha. "Öyle, değil mi?" Kıkırdıyor. "Geçen gün 'mater sandwiches' dedim ve sanırım gülerек altına işedi. Odadan kaçtı."

İdrar kaçıрма, vücudunun onu yarı yolda bırakmaya başladığının bir işareti olduğu için irkiliyorum, ancak bu utanç verici anı yaşamak zorunda kaldıysa, buna neden olanın kahkaha olmasına seviniyorum. Bunu kendime saklıyorum. "Burası oldukça soğuk olmaya başladı, dostum. İçeri girip biraz konuşmak ister misin?"

"Üzgün olduğumu bilmesini istemiyorum," diye burnunu çekiyor. "Bu Noel'i bizim için mükemmel kılmak için çok çalıştı. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bu mükemmel. Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Hiçbir şey onu mahvedemez ve mahvedemeyecek, sözümü unutma." Bu açıklamayı yaptığım anda evden bir Fransız tiz sesi yükseliyor ve avluyu dolduruyor.

"MERDE! PUTAIN! LANET OLASI PATATESLERİM YANDI! KAHRETSİN, TYLER! SANA KIRK BEŞ DAKIKA OLDUĞUNDA BANA SÖYLEMENİ SÖYLEMİŞTİM!"

Zach ve ben yere yığıldık, ikimizden de kahkahalar yükselirken daha fazla çığlık yükseldi.

"BÜTÜN GÜN BUNLARI EN SON PIŞIRMEK İÇİN BEKLEDİM Kİ HIÇBİR ŞEY YANMASIN. . . ONLAR PATATES. NASIL YANIYORLAR? . . "BANA GÜLDÜĞÜNÜZÜ DUYUYORUM, PISLİKLER!"

Altmışınıc Bölüm

TYLER

BAHAR 2016

BLINK.

Ben izlerken Zach sürgüyü skıyor, bu sabah King's'e gittiğimizden beri içimi kemiren kemirgen tekrar harekete geçme tehdidinde bulunsa bile, ilerlemesinden dolayı içimi gurur dolduruyor. Generalimiz tarafından yürüyüşe çıkmamız emredildi, gözlemelerden sonra başucundan uzaklaştırıldık ve onun ısrarıyla 'yüzümüze güneş' aldık. Körfezin dışındaki garajın üzerinde gezinen bulut örtüsünün altında gizlenen bir güneş.

Ondan ayrıldığımızdan beri bizi tehdit eden huzursuzluğu bastırırken, Zach'i övdüğümde onun da benim yaptığım gibi bir şeyleri tamir etmekten aynı memnuniyeti duyduğunu bilerek bana gülümsemesiyle teselli buluyorum. Son zamanlarda çiftlikteki ekipmanların bakımını yaparken bir başka ortak noktamız da bu. Kış sıcaklıkları devam ederken bu bahar her çiçek için savaşıyor. Uzun ve soğuk sezon boyunca ve Delphine daha sık ve uzun uykulara dalmaya başladığında, ona avlanmanın inceliklerini öğrettim ve bu da birbirimize daha fazla yönelmemizi sağladı.

Gerçi son aylarda sırtması seyrekleştii. Delphine hepimizin gözleri önünde erimeye başlarken söz konusu uyku sıklığı *nedeniyle* benimki gibi daha az ve seyrek. Artık aramızdaki her gülümseme zor kazanılmış olsa da kendi içinde ödüllendirici. Aylar önce bu garajda çarpıştığım çocuk şimdi tavır ve görünüş olarak çok daha farklı olan ben bakışlarını çalışıyorum of this

Sabah. Çok az konuşan ama çok şey bilen bir çocuk, ben ondaki değişimlere ve Delphine'in haklı olduğu bilgisine hayret ederken.

Zach bir dahi.

İlk şaşırtıcı yetenek testi sonuçlarına ve onu rahatsız eden beşinci test sonuçlarına göre Rhodes bursiyeri ve ötesi olma potansiyeline sahip. Zekasından şüphe ettiğimizden değil, tam tersiydi ve şimdi doğrulandı.

Delphine onun özel olduğunu, muhtemelen fark etmediğimiz bir potansiyele sahip olduğunu biliyordu, ama o testlerde çok başarılı oldu. Haftalardır onunla ilgili büyük kararlar üzerinde düşünüyordum. Delphine ile onu yetiştirme konusunda nasıl ilerleyeceğimize dair uzun konuşmalar yapıyorum. Her geçen gün, üzerinde düşündüğüm konuşmayı başlatmak için daha sabırsız hale gelirken, soruyu sormak için de daha hevesli oluyorum.

"Meyve bahçesinde yaşamaktan mutlu musun, Zach?" Düpedüz ağızından geçiriyorum, bir yandan da nereden kaynaklanırsa kaynaklansın bazı şeylerin daha iyiye gittiği gerçeğine hayret ediyorum. Ya da Zach, Delphine ve benim evimizde ve kalbimizde yarattığımız yeri talep etmeyi kabul ederse nasıl sonuçlanabileceğini. Geçtiğimiz ayların onsuz nasıl geçeceğini hayal bile edemiyorum. Sonunda bu konuşmayı yapma fikri, sinsice geri dönmeye çalışan kemirgeni durduruyor.

Aleti durdurarak, kolay bir cevap vermeden önce sorumun gerçek olup olmadığını anlamak için bana bakıyor. "Evet, öyleyim. Ailen harika. Barrett ve Charlie'yi seviyorum ama Jasper ve Jessie tam bir trip" diye gülüyor.

Eğer bizi kabul edersen, bu senin de ailen.

Ama düşüncemi dile getirmek yerine, hafif tutuyorum. "Küçük kuzenlerimi çok iyi tanımadığımı itiraf etmekten utanıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Çünkü Pazar beyzbol maçlarına hiç gelmiyorsun," diye hatırlatıyor bana.

Başımı salladım. "Bir sonrakine gelmeyi ihmal etmeyeceğim."

"Buna bayılırlar. Her zaman seni soruyorlar."

"Ailemi benden daha iyi tanıyor olman çok çılgınca." Sırıtiyorum. "Ama bunu bilmene sevindim-" Cümlenin ortasında önsezi beni ele geçiriyor, cep telefonum cebimde vızıldamadan bir nanosaniye önce içimi kemiren şey bir gelgit dalgası halinde üzerime çöküyor. Ya da belki aynı anda. Her iki durumda da kimin aradığına bakmadan kemirmeyi tanımlıyorum. Bunu kesin olarak biliyorum çünkü şu anda varlığımın her zerresinde hissediyorum - o beni terk ediyor.

Beni terk ediyor.

"Tyler, n'aber dostum? Tyler," diye sesleniyor Russell, Zach'in gözleri benimkilere kayarken beni görüşümü örten karanlıktan uyandırıyor.

"Siktir." Zaman kazanmak için gözlerimi saatime indiriyorum ve şimdiye kadarki en büyük sınavım için içimdeki yalancının uzmanlığını çağırıyorum. "O parçayı bu sabah onda Spellman'dan almam gerektiğini unutmuşum. Kahretsin. Russell, beni götürebilir misin? Zach'in arkada kalıp kamyonetim üzerinde çalışmasına izin vereceğim."

Yalanımı anında anlayan Russell anahtarlarını çıkarıyor, bir koy ötede duran Jeremy konuşup onu takip ederken "tabii" diye rahat bir ses çıkarıyor. "Onu yakaladım, kardeşim," diye garanti veriyor, ben Zach'e dönüp bakarken hiçbir şey belli etmiyor.

"Yirmiye hazır mısın?"

Russell ve ben otoparka doğru yürürken adımlarımı ölçülü tutarak bunu başarmak için kendime güç verirken Zach başını sallıyor, gözleri çok uzun süre kalıyor. Olan bitenin gerçekliği garajın sadece bir adım ötesinde kendini gösterdiğinde -ki bu gerçek çok zayıflatıcı- adımlarım arasında tökezleyerek sendeliyorum.

Beni terk ediyor.

Russell kaymamı anında yakalıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Bir kalp atışı sonra, Zach "Ben de gelebilir miyim?" diye seslendi.

"Bir dahaki sefere," diye sesleniyorum Russell'ın yolcu kapısını kapatmadan önce, siparişimi kesmeyi başararak. "Beni eve götür."

Göz açıp kapayıncaya kadar Russell bizi otoparktan çıkarıp yol kenarında rölantiye aldı. Bir araba geçip hızlı çıkışımızı engellediğinde, gözlerim Russell'ın dikiz aynasına kayıyor - Russell gaza basıp meyve bahçesine doğru dönmeden önce bize doğru koşan çocuğa. Yola çıktığımızda, Zach'in bağırışları ve yalvarışları yolcu camından sızıyor ve doğruca sıkışan kalbime giriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum yansımasına, "Çok özür dilerim," diye boğuluyorum Zach ellerini başına koymuş, yüzü acı içinde iki büklüm olmuşken. İhanete uğramış hissettiğini bildiğimden, onu hayatın en büyük acımasızlıklarından birinden korumak için gelecekteki serpintimizle barışmaya çalışıyorum. Onunla ilgili son anısını, odasından çıkarken bizden biri olarak, bizi kovalarken gülümseyerek, ikimizi de koruma çabası olarak saklamak için. Russell beni meyve bahçesine doğru koştururken bu gerçek ortaya çıkıyor. Eve doğru. Saniyeler geçtikçe ve ön kapımızın zihinsel görüntüsü içeri girdikçe kaybolan bir eve, tıpkı kapının her iki yanında onun düzinelerce görüntüsü gibi. Elinde anahtarla kapıya koştuğu ilk an. Mutfak raflarını kağıtlarla kaplarken bana sırtışı. Traktörde beni çay ile karşılamasını. İkimizin dün gece gün batımını izlemek için verandadaki salıncağa sarılışımızı, birbirimizin ellerini sıkıca tutuşumuzu - bilerek. Bugünün geleceğini bilerek. Tüm bu anılar gümüş gözlerde, adımın çağrısında yansıyor. Evin çağrısı. Artık çok net duyabildiğim bir çağrı.

"Asker," diye sesleniyor, karanlıkta her zaman yaptığı gibi beni buluyor.

"Yoldayım," diye fısıldıyorum. "Lütfen gitme."

"Askerler kalmaz," diye yankılandığını duyuyorum, tıpkı onun bana kalmamı söylediği gibi, benim de ona ilk kez beklemesini söylediğim on sekiz yaşındaki halime kadar.

"Tyler," diyor Russell kararlı bir sesle, "konuş benimle."

"Delphine ölmek üzere," diye her ikisine de açık açık söylüyorum.

Biz.

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece istiyorum, lütfen," diye mırıldanıyorum, "beni eve götür." "Tanrım, dostum, ben çok-"

Başımı kararlı bir şekilde sallayarak başsağlığı dilemeyi kesiyorum ve ilk emrimi veriyorum. "Tobias ve Dom'u ara-" O bana bakarken sözlerimi yarıda kesiyorum, içime acı saplanırken ne kadar ileri gittiğimi fark ediyorum. Şimdiden mantıklı benim ulaşamayacağı bir yere yolculuk yapıyorum. Dom aramak için burada değil. O da burada değil. Dom da gitti. Her şey gitmiş gibi hissediyorum.

. . . yanlış hissediyor. O ölüyor. Beni terk ediyor.

Git.

GIT.

HADI!

Russell'ın sözleri uzaklardan bir yerlerden süzülüp geliyor. Yanıt olarak kapısının kolunu kavıyorum ve siparişimi kesiyorum. "Tekrar et."

"Tobias'ı arayacağım. . ."

"Asker," diye sesleniyor Delphine.

". . . her şeyi aşağıda tutun. Bunu bir an bile düşünme," diye güvence veriyor Russell. "Bizim için endişelenerek bir saniyeni bile kaybetme kardeşim."

Gelgitli bir farkındalık dalgası içime çökerken başımı sallıyorum. Russell'ı bir daha gördüğümde, o gitmiş olacak. Bir dahaki sefere kamyonumu sürdüğümde, o gitmiş olacak. Her şey değişecek. Her şey zaten değişti.

Karanlık beni yutmakla tehdit ediyor, ama aynı hızla serbest bırakılmasını emrediyorum, beni ele geçirme yeteneğini reddediyorum. Russell'ın adımı haykırmadan önce ettiği lanet beni kendime getiriyor. Kulaklarım gümbürdeyerek kalp atışlarımla dolarken sözleri daha da boğuklaşıyor. Başım dönüyor, başım dönüyor ve onun bana ihtiyacı var. Kendimi koltuğumda dik tutmaya çalışırken Russell avucunu göğsüme bastırıyor. "Tyler, iyi misin? Az önce bayıldın dostum."

"Beni ona götür," diye yalvarıyorum, "lütfen," diye ekliyorum, onun, Zach'in yanında olmak için kendimi toplamam gerektiğini biliyorum ama denge yeteneğimin beni çoktan terk ettiğini hissedebiliyorum.

"Tyler!" Russell bağıyor, ben yine bayılıyorum ve kendimi koltuğa gömülmüş hissediyorum. Bir sonraki saniyede, Russell bizi meyve bahçesine doğru koştururken tükettiğimiz asfalta odaklanıyorum, bir şekilde zaten bir telefon görüşmesiyle meşgul. Cebimden kendi telefonumu çıkarıyorum, çoktan gitmiş olup olmadığını bilmek isteyip istemediğimden emin değilim. Tamamen çaresiz, karanlık yine görüşümü bulandırmakla tehdit ederken, ruhum ona izin vermem için bana yalvarıyor. Kendimi içinde bulunduğum durumdan kurtarmam için. Gitmeden önce onu öptüm. Onu sevdiğimi söyledim. Başını avuçladım ve parmaklarımı tacının üzerine fısıldadım. Hissetti mi? Aşkımı hissetti mi? Ona bıraktığım şey yeterli olacak mıydı? Tanrısıyla konuşurken göğsüm cevapla öfkeleniyor.

Lütfen, lütfen onu henüz götürmeyin. Veda etmeme izin verin. Bu benim tek isteğim. Bir. Eğer oradaysan, senden isteyeceğim tek şey bu.

"Peter, beni dinle," diye bağıyor Russell elimdeki telefon çalarken. *Sheila*, bakımevi hemşiresinin adı ekranda beliriyor. Benim için söylediği her söz, söylendiği süre içinde beni parçalara ayırma gücüne sahip. Onu hâlâ hissedebiliyorum. Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz.

"Asker," diye seslendiğini duyuyorum, sanki hemen yanımdaymış gibi. "Geliyorum," diye fısıldıyorum.

Elimde çalan telefona bakıyorum ve saniyeler geçmeye başladığında Tanrı'ya tek isteğimi hatırlatarak telefonu kaydırıyorum.

Lütfen, Tanrım, sadece bir şey.

"Sheila," diye fısıldıyorum. "Tyler, o soluyor-" *Teşekkür ederim.*

"Ne kadar sürecek?" Ben soruyorum.

"Bir saat içinde, belki daha az," diye yanıtlıyor.

Beni daha önce uyarmadığı için ona bağırma dürtüsüyle savaşıyor, bu sabah ayrılmanın riskini biliyordum. Son günlerde ortaya çıkabilecek komplikasyonların. Dokun ve git. Onu her zaman kaybedecektim. Bu bilgi yüzünden günlerdir uyumuyorum. Uyku fikri beni çağırıyor ve bencilce

Bu yorgunluğun içeri girmesine izin ver. Belki beni ele geçirmesine izin verirsem, bu acı azalacak ve kalbim pes edecek. Ya da belki hayat merhamet gösterip uykumu zorlaştırır da ben de onunla gidebilirim. Merhametin bir seçenek olmadığını bilerek telefonumu kaldırıyorum ve Sheila'nın sözlerinin bir kısmını yakalamayı başarıyorum.

". . . Tobias az önce geldi."

Yakınlarda olmalı ya da onu görmeye gitmiş olmalı. Aylardır evimize musallat oluyor. Dadanıyor çünkü içeri giriyor, sadece birkaç dakika kalıyor ve hemen geri çıkıyor. Sanki daha fazlasını kaldıramazmış gibi. Onu bu halde görmenin Delphine'i ne kadar incittiğini bilsem de, hayalet ziyaretleri olmasaydı daha çok incinirdi.

Ağaçlar bulanıklaşırken pencereden dışarı bakıyorum ve bir isteğim geri teperken kar tanelerinin bana doğru sürüklenmeye başladığını görünce irkiliyorum.

Russell başını bana doğru çevirirken, "Sakin buna cüret etme," diyorum bulutlara, onun Tanrısına, "Sakin bunu ona yapmaya cüret etme," diye çıkışıyorum.

"Ne var? Ne oldu kardeşim?"

"Pardon?" Sheila sorar.

Başımı sallıyorum, hikâye anlatılamayacak kadar uzun. Onun hayat hikayesi. Çok fazla hayat yaşadı, çoğuna tanık oldum ama yeterli değil.

"Daha kırk bir yaşında," diye fısıldıyorum telefonu kapatırken. "O sadece kırk bir yaşında," diye nefes veriyorum, bunun gerçek olduğuna inanamayarak. Hayatının yarısını çoktan yaşamışken onun hayatına girmiştım.

Russell alçak sesle, "Çok özür dilerim," diyor ve onu duygulandıranın benim durumum olduğunu biliyorum. Kuşların hiçbiri onu gerçekten tanımıyor. Onun ne kadar inanılmaz olduğunu ya da gerçek doğasını bilmiyorlar. Birçoğu onun ne kadar zorlu bir alkolik olduğuna sadece göz ucuyla bakıyor. Bu da onun sadece bir maske ve kalkan olarak tuttuğu, tutmak için savaştığı bir şeydi. Ama onunla olan hayatım, onunla olan tüm ilişkim her ikisinin de arkasında gerçekleşti. Bu gerçeği düşünürken Tobias'ın konuşmamızdaki sözleri aklıma geliyor.

"İnsanları gerçekten tanıyor muyuz?"

Gerçekten sevdiğimiz ve ezberlediğimiz insanlar var ve Tanrım, onu nasıl da ezberledim.

"Russell," diyorum, dile getirmedığım isteğim gaza basıp beni ona ulaştırmak için kaputunun altındaki tüm beygir gücünü kullanırken hemen yanıtlanıyor. O anda hâlâ telefonda olduğumu fark ediyorum, Sheila sabırla beklerken saniyeler geçip gidiyor. Bu saniyelerin içinde, hayatı onu bu şekilde, bu günde almak için geri dönülmez derecede acımasız buluyorum. Kar görmemiş olmayı umarken, çok sevdiği güneşin olmadığı bir gün. Matis'i düşünecek. Son nefesini verirken aklının orada olmasını istemiyorum. Son düşünceleri, kalbinin yavaşça kırılmasını başlatan adamla ilgili olsun, sadece onu mühürlemek, onarmak ve yatıştırmak için her şeyi yapmam için.

Sonunda bir bütün oldu, sonunda . . .

"Sheila, hemen perdeleri kapat, beni duyuyor musun? Kapat onları. Kar yağdığını görmesine izin verme." Bu yıl kış bize sadece birkaç santim kar yağdırdı, o da yapışmadı. Kar yağarken, Star Wars maratonu izlemek için onu yatak odamızda tuttum.

"Çok bilinçli değil-"

"Kapat onları," diye bağıriyorum, onu bundan korumaya her zamankinden daha kararlıyım. "Sheila, bu önemli," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Çoktan yapıldı," diye teminat veriyor.

Zayıf bir Fransızca küfür duyuyorum ve onun sesiyle gerçekliğe geri dönüyorum, ölene kadar onun yasını tutmayacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorum ve o hala burada. O hâlâ burada. "Lütfen telefonu kulağına götürün."

"Şimdi yapıyorum."

Delphine zayıf bir sesle, "Asker," dedi. "Ben iyiyim."

"Hey bebeğim," diye mırıldanıyorum, içimde gerçekleşen bağırsak hareketlerini duyarak. "Beni beklemeyi deneyebilir misin?" diyorum. Beni terk etmek isteyen acıyı bastırmaya çalışırken gözlerim yanıyor. Aynı zamanda bu sabah Zach'i evden çıkarma emrine yönelik her türlü kınamayı da susturdu. Ayrılma emri

onun tarafında. Çünkü biliyordu, elbette biliyordu. Ama bunun için onu kınamaya cüret edemem. Onu bundan koruyabilseydim, korurdum. Ve bunu muhtemelen beni asla affetmeyecek olan Zach'e yaptım. Kalan değerli saniyelere konsantre olmak için bunu bir kenara bırakarak, becerebildiğim kadarıyla konuşuyorum. "Eğer bekleyemiyorsan," diye acı dolu bir nefes veriyorum, "sorun değil bebeğim. Sorun değil."

Russell bizi arka yollardan torpille geçirirken yanımdan empatiyle beslenen bir homurtu geliyor. Çabası boşa gidiyor çünkü çok uzaktayız. Hâlâ çok uzaktayız.

"Çok iyiydiniz General," diyorum kalbim kanamaya başlarken, "beni duyuyor musunuz? Çok iyi savaştınız. Bizi tekrar güvene kavuşturdunuz. Senin sayende hepimiz evimizdeyiz ve daha rahat uyuyoruz. İyi olmamızın sebebi sensin. Tüm stratejilerin işe yaradı."

Russell'ın kafası bana doğru döndü çünkü bugüne kadar benim kuşlarım, onun kuşları ve ordu onun bu işe karıştığına dair çok az şey biliyordu. Gerçek liderlerinin kim olduğunu ve kim olduğunu. Çünkü o her zaman hikayesinde adı duyulmamış bir kahraman oldu ve asla övgü istemedi, sadece bir askerin yolculuğunu istedi.

"Senin sayende hayallerimi gerçekleştirdim," diye ilan ediyor, "ve karşılığında bana bir şey vaat ettiğin sürece bekleyeceğim Asker."

"*Herhangi bir şey,*" diye boğazımdaki yanmayı bastırmaya çalışıyorum.

"Ne me pleure pas. Promis moi. Sana acı verecek kadar uzun süre yas tutma Tyler. İlk fırsatta hayatını geri çal. Tekrar kazan. Ve onu bulduğunda ya da o seni bulduğunda, beni sevdiğin gibi onu da sev. Hem *bir erkek hem de benim askerim* olarak yaşa. Yine kazan."

"Acı çekiyor musun?"

"Deneyeceğine söz ver," diye ısrar ediyor.

"Yapamam," diye karşı çıkıyorum kırık bir sesle, kalbim ritmini tamamen şaşırmış bir şekilde atmaya başlarken.

"Lütfen dene," diye yumuşakça ısrar ediyor. "Daha çok gençsin."

"Sen benim sonsuza dekimsin," diye ilan ediyorum, bunun son kavgamız olduğunu ve kazanmasına izin veremeyeceğimi biliyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama bunun doğruluğunu iliklerime kadar hissediyorum. Hiçbir kadın onunla boy ölçüşemeyecek. Bunu düşünmek bile anlamsız.

"Henüz görmediniz. Ama göreceksin. Bu yüzden gitmekte sakınca görmüyorum."

"Acı çekiyor musun? . acı çekiyor musun?" Kendiminkini maskeleyemediğim için mırıldanıyorum. "Fena değil, Asker," diye garanti veriyor. "Söz veriyorum."

"Tamam. Telefonu Sheila'ya ver."

Sheila hatta geldiğinde, değerli saniyeler geçip giderken siparişimden başka bir şeyle uğraşmıyorum. "Onu mümkün olduğunca bilinçli tutarken kaldırabileceği kadarını verin."

"Şimdi yöneteceğim."

"Teşekkür ederim. Lütfen onu tekrar telefona bağlayın."

Hattın diğer ucundaki kadın için uygun kelimeleri bulmaya çalışırken birkaç saniye geçiyor ve mucizevi bir şekilde kelimeler içimden dökülmeye başlıyor.

"Seni ilk kez on dört yaşındayken fark ettim. Ne kadar güzel olduğunu fark etmedim desem yalan olur. Ama benim gözümde sen sadece başka bir ebeveyndin. Birinin annesi-" Kısa bir süre çatladım ama gücümü topladım, acının beni itraftan mahrum etmesini reddettim.

"Konuşma tarzın. Tanrım, sözünü sakınmazdın. Bazen acımasızdı, ama gerçeği bu kadar sık dile getiren birinden duymak bağımlılık yaratıyordu - her konuşmada. Bunun için sana çok saygı duyuyordum. Çünkü bu çok cesurcaydı. Bir aziz değildin ama Dom'la denediğini söyleyebilirim. O kadar başarısız denemeden sonra neden bu kadar çabaladığını anlayamadım, ta ki bir gün kafama dank edene kadar. Senin *normalinin* aslında hiç de normal olmadığını fark ettim. Ne zaman anladım bilmiyorum ama *yıllardır* kendin olmadığını anladım." Russell bizi ileri doğru fırlatmadan önce tehlikeli bir dönüş yaparken yolcu kolunu kavriyorum.

"Bir şekilde ilk tanıştığım kadının tam olarak sen olmadığını biliyordum. O gün güzelliğin değil, bir değişim vardı. Güneşi ilk kez görmek gibiydi. Net bir görüş elde etmek için çok parlaktı. Sana ilk bakışım buydu, güneşi bir anlığına görmek. Şimdi biliyorum ki, evine girdiğim gün gerçek senle tanıştım ve bana öfkem ve acımla nasıl nefes alacağımı öğrettin ... ama lanet olsun bebeğim." Yutkunuyorum. "Sonunda sana ilk gerçek bakışımı attığımda, Tanrım, o saniyelerde kendimi kaybetmişim. Sonrasında sana bakmak da böyle bir şeydi, nasıl hissettirdiyse. Çok uzun süre bakmaman gereken bir şeye, sahip olmana izin verilmeyen bir şeye bakmak. Ve lanet olsun, nasıl acıdı, ama bakmaya devam ettim, düşmeye devam ettim. Gizlemek için çok uğraşmana rağmen güzelliğin beni eziyordu. Ama o güneş elbisesini giydiğin ve eve o bitkileri getirdiğin gün benim sonsuzluğumu çaldın."

"O günü hatırlıyorum," diye mırıldanıyor. "Yukarı doğru yürüyordun araba yolunda. Tyler, hissettim."

"Başını kaldırıp bana gülümsediğinde, kalan tüm mücadelemi kaybettim. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyorduk ki, ama o gün, o anda, işimin bittiğini anladım. Seninle bulduğum şeyi herhangi bir kızın yüzünde aramaktan bıkmıştım. Düşüncelerimi, acılarımı paylaşacak birini aramaktan bıkmıştım. Kalbim çoktan kararını vermişti ve zihnim benimle savaşa da bu savaş çoktan bitmişti. Sen zaten kim olduğunla beni tamamen ele geçirmiştin. Gözlerindeki şakacı parıltıyla. Konuştuğun her kelimeye asıldım. Ve Dom o gün çabalarını hiç düşünmeden reddettiğinde ve seni bağışlamadığında, yüz ifadenin kasvetli hale gelmesini izledim. Sen şişeden içmeden önce yenilgini hissettim. Sen içerken, onu özlediğini gördüm. Eskiden olduğun kızı, geri dönmek için çok uğraştığın kızı. Yolda bana gülümseyen kız. Kimsenin senin mücadeleni fark etmemesi içimde bir şeyleri kırdı.

Bebeğim, ben yaptım. Büyülenmiş olmama rağmen, ona geri dönmek için bu kadar çok mücadele ettiğin için sana çok saygı duydum."

Sessizlik.

"Bebeğim, orada mısın?"

"Buradayım," diye titrek bir sesle nefes veriyor.

"O andan itibaren beni büyüledin. Gözlerimi senden alamıyordum. Bu kadar güzel bir yaratığın nasıl bu kadar öfkeli ve mağlup olduğunu anlayamıyordum ama sana hiç acımadım. Seni destekledim. Bunu dürüstçe iddia edebilirim çünkü o zaman bile *kendine* dönmek için savaştığını *biliyordum*. Bana gösterdiğin kadın olmak için, aşık olduğum kadın olmak için, şu anda olduğun kadın olmak için. Senin için uzun, çok uzun bir savaş oldu bebeğim. Çok uzun bir yol." Ağzından bir hıçkırık dökülürken biraz kırıldım. "Ama sen evine geri döndüğüm günden beri o kadın olarak var oldun." Yutkunuyorum. "Bilmelisin ki Delphine, seninle gerçek bir yuva kurmak, o kadın olarak seninle birlikte olmak bana hayatımın en mutlu aylarını yaşattı. Birlikte yıllarımız geçti ve geri kalan günlerimi yaşadığımız her gün batımı için şükrederek geçireceğim. Beklemeye değdin. Beklemeye değerdin. Buna değerci." -sesim çatlıyor- "buna değerci."

"Mutluluğu tadacağımı hiç düşünmezdim ama yanımda çok güzel günler götürüyorum. Beni gördüğün için teşekkür ederim Tyler."

"Bana teşekkür etme bebeğim, beni *orada* bekle," diye mırıldanıyorum. "Seninle buluşacağım. Senin yerinde birlikte olacağız. İnanmak için çok çabalayacağım. Çok çabalayacağım, söz veriyorum."

"Ne kadar uzaktasın?" diye fısıldıyor.

Siktir. Siktir. Amına koyayım.

Soluyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyor. "Ben seninleyim. Beni hissediyor musun? Ben zaten seninleyim."

"Seni hissediyorum," diye

mırıldanıyor. "Korkuyor musun?"

Boğuluyorum.

"Hayır. Korkacak bir şey yok," diyor hemen.

"Çünkü sen gerçek bir askersin. Her zaman öyleydin. Korkusuzsun," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim-" Sesim her kelimede çatlıyor ve ona arkamı döndüğümde Russell'ın her birini duyabilmesinden nefret ediyorum. "Orada olmadığım için çok üzgünüm. Gitmemeliydim."

Russell, Delphine çizgiyi geçmeden önce bizi düzlükten aşağı atarken kendinden emin bir şekilde "Dayanın," diyor.

"Gidişini izledim Asker," diye aktarıyor, sanki her kelime zor kazanılmış gibi, "Paris Adası'na gittiğin gün."

"Ne?" Şok filtreliyor ve kalbim tepki olarak kekeliyor.

"O sabah Dom'u takip ettim çünkü gideceğini biliyordum. Çantayı omzuna atarken seni izledim. Durakladın ama arkana bakmadın." Sesi artık zar zor duyuluyor ve her kelime için savaştığını hissedebiliyorum. "Sana söylemek için geldim. . . Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki 'özür dilerim', belki beklerdim ama oradaydım."

"Oradaydın," diye mırıldandım. "Orada mıydın?"

"Evet. Çünkü sana inandım. Ben de seni gördüm. Şu an olduğun adam olarak. Sevdiğim adam olarak. Belki de sana söyleyeceğim şey buydu. . . Ben de seni gördüm, Tyler, ve hep gördüm."

Patlama.

Bunu tarif etmenin tek yolu bu ve o kadar ani oluyor ki kendimi tutamıyorum. Acıyla homurdanırken Russell'ın bakışlarının ağırlığını hissediyorum.

"Tyler?"

"Buradayım bebeğim. Lütfen dayanmaya çalış. Gözlerinin içine bakmak istiyorum."

"Bekleyeceğim."

Hayatımın en dayanılmaz altı dakikasından sonra, durmadan önce kendimi Russell'ın Mustang'inden dışarı atıyorum. Verandadaki Tobias'ı geçip doğruca ön kapıya doğru uçuyorum. Bir kalp atışı sonra, yatak odamızın eşiğinde duruyorum, telefon hala kulağımda.

Son birkaç dakikadır konuşmayı kestiği için dehşete kapılan Sheila bana endişeyle bakarken bir adım atıyorum. Bunu defalarca görmüştü, kayıpları. Kederli ailelerin vedalaşmalarını. Ona göre ben sadece başka bir dulum. Muhtemelen bir öncekinden daha unutulmaz değil.

Delphine'in yattığı yere doğru yürüyüp onu, üzerindeki yamalı yorganla birlikte kollarıma alıyorum ve Sheila koluna takılı serum torbasını bana uzatırken onu kucağıma alıyorum. Yere bakamayacak kadar korkmuş olan Delphine kollarımda tamamen gevşek bir şekilde dururken, onu kapıdan dışarı çıkarıyorum, Russell ve Tobias'ın yanından geçiyorum, ikisi de başlarını öne eğmiş bir şekilde bana bakıyorlar. Barrett olduğunu anladığım bir karaltı halinde yaklaşan insanların yanından geçerek doğruca kır çiçeklerimizle dolu meraya gidiyorum. Rengarenk çiçekler, kar yağmaya başlarken gri gökyüzüyle kontrast oluşturuyor.

Yere indiğimde, çevredeki yamaçlara bir göz atarken sağanak yağış ikimizi de kaplamaya başlıyor. Garip bir şekilde, bu topraklar bana hiç bu kadar güzel gelmemişti. Garip bir huzur duygusuyla kuşatılmış bir halde, nihayet onun yüzüne bakmak için aşağıya bakarken beni bekleyen kadere göğüs geriyorum.

Gümüş gözlerinin açıldığını görünce rahatlayarak, "Bekledin," diyorum. İçlerindeki bakış nefesimi kesiyor.

Aşk, çok fazla aşk.

Artık konuşacak gücü olmadığını bildiğim için bakışlarımı kilitliyorum ve kendi bağlılığımı ortaya koymaya çalışıyorum. Görüşüm bulanıklaşsa da bunu görebilmesini umarak, kendimi açıklarken bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğim için göz kırpiyorum.

"Kar yağıyor ve bunu kaçırmayı istemedim. Bunu kaçırmayı istemedim çünkü gördüğün son şeyin seni her türlü bencil ihtiyaçtan, kendinden, hayattan daha çok seven adam olmasını ve bunu mutlak gerçek olarak kabul etmeni istedim." Matis'in yıllar önce başlattığı yavaş kırılmayı nihayet onarmak umuduyla söylüyorum. Acı dolu yağışa dair sahip olduğu diğer tüm hayalleri ile bir ile onu seven adam ile değiştirme umuduyla

sahip olduğu her şeyi. Ona verdiği tek bir sözü bile tutmayan, sevgisini suistimal etmeyen ya da hafife almayan. Hayatının büyük bir bölümünde ona musallat olan imgeleri, onu umduğu gibi seven adamla değiştirmek. Bu acıyı sonsuza dek onarmak için.

Zamanında yetişememe korkuma rağmen, hızlı ya da huzurlu bir şekilde ölmüyor. Onu sıkıca kavradığımda birkaç kez nefes almak için çırpınıyor, elimden geldiğince onunla konuşuyor, son mücadelesinde ihtiyaç duyduğu gücü korumak ve ona destek olmak için elimden geleni yapıyorum. Her zaman, her saniye gözlerimin içine bakıyor, ben herhangi bir rahatsızlığı yatıştırmaya çalışırken ona yardım etmem için bana tamamen güveniyor. Mücadeleyi tamamen bırakana kadar her acımasız nöbet beni biraz daha kırıyor.

Acı dolu dakikalar sonra, karla kaplı kır çiçekleri etrafımızdaki esintide fısıldarken, açıklanamaz bir şekilde, onun kayıp gitmeye başladığını *hissediyorum*. Hayatımın en acı verici anında homurdanarak, hak ettiği sözleri söylemek için son gücümü topluyorum.

"Seni daha önce uzayda ve zamanda sevdim, yine seveceğim. Yine yapacağım. Seninleyim, her zaman seninleyim," diye mırıldanıyorum. Son nefesini verirken kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Sonsuza dek," diye mırıldanıyorum, o giderken ağırlığı daha da içime çöküyor.

Onu koruyamadığım tek şey için aceleyle dilediğim özrü, buğulu gözlerindeki anlamlı, uzak bakışı görmek için geri çektiğimde acı içimi parçalıyor. Savaşımız sona erdiğinde ve onu tüketen hastalık zaferini ilan ettiğinde "Özür dilerim," diye ağlıyorum. "Çok özür dilerim."

Onu kendime doğru çekerken yılların görüntüleri görüşümü bulandırmaya başladı. Onun, bizim ve cennetteki kısa zamanımızın görüntüleri. Her göz kırpışını yeniden yaşarken, değerli bir envanter çıkarıyorum çünkü onlara ekleyebileceğim bir başkası bana asla verilmeyecek. Bu bilgiyi yaşarken kırılıyorum.

İçimden bir öfke kükremesi kopuyor, kalbim bir gram bile acımadan ikiye bölünürken yamaçlarda yankılanıyor.

Dövüş. Ne yavaşça parçalanma, ne yavaşça parçalanma, ne de direniş. Kalbim yeni ritmiyle çınlamaya başladığında, ön kapım kapanıyor ve tamamen kaybolmadan önce çözülmeye başlıyor, beni bir kez daha evsiz bir asker olarak bırakıyor.

Bölüm Altmış Bir

TYLER

Kutsal topraklarla çevrili açık mavi tabuta bakarken aklımda **cenaze törenine uygun**, iğrenç ve acı düşünceler dolaşıyor. Kutunun altında sadece karanlığın olduğunu bildiğimden, artık ona ev sahipliği yapmıyor olsa bile bedenini içinden alma dürtüsüne direniyorum. Buna rağmen, onu bir çukurda bırakma düşüncesinden nefret ediyorum. Onu tanımayan bir yabancıнын, daha birkaç hafta önce taparcasına sevdiğim bir bedenin üzerine toprak atması. Sevgisiyle ölüme gideceğim bir kadının ruhunu, kalbini ve parlak zekasını barındıran bir beden.

Onu burada istemiyorum. Son evinin ışıktan eser olmayan karanlık bir yer olmasını istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

Ama hayatın bu istekleri görmezden gelmek gibi hastalıklı bir yolu var. O zaman kendi bedenimden ayrıldığımda ve ruhum başka bir yerde ikamet ediyorsa, kimsenin ziyaret edebileceği hiçbir yerde kalıntılarımla izini istemediğime karar veriyorum.

Bencilce bir karar olsa da, bu dünyadan göçüp gittiğimde, *anılarımın* beni tanıyanların zihinlerinde ve kalplerinde, ev sahibinin izine rastlanmadan yer almasını istiyorum. Kalabalık dağılmaya başladığında bu düşünceyi daha karanlık bir yere doğru takip ediyorum.

O zaman cenazelerin gerçekten ve gerçekten yaşayanlar için olduğunu da anlıyorum ve özür üstüne özür dileyerek bana yaklaştıkça daha da sinirleniyorum. Muhtemelen kendi kendilerine bir gün iyileşeceğimi düşünen insanların taziyeleri. Bir gün tekrar yaşayacağım. Ama nasıl yaşayabilirim ki? O burada değil.

"Kaybınız için çok üzgünüm."

Pek çok kişinin seken taziyeleri içimde çığlık atmama neden oluyor. Sesli olmayan cevabımla çığlık atıyorum. *Bu benim kaybım değil. Herkesin lanet olası kaybı!*

Bu söz beni hiç olmadığı kadar rahatsız ediyor çünkü bu saçma bir onaylama. Kibar bir geçiştirme. Hala nefes alan, bu sözleri söyleyen kişi, bir sonraki nefesinde, bir sonraki göz kırpmasında başsağlığı dilediği kişiyi unutuyor, tüm hayatınız onların ardından kekeleyor. Hayat yolundaki tüm kolektif nefesler tarafından sonsuza dek değiştirilir. Ruhunuzun yarısı sizden koparıldığında, aklıma gelen her şeyden daha aşağılayıcı bir ayrılık sözü. Sadece doğru şeyi söylemek, samimi görünmek isteyenler tarafından rutin olarak söylenir, ancak bunun sadece benim kaybım olmadığını, onların da kaybı olduğunu bilmezler. Düzeltilmiş olsa bile, o kişinin hayatının ciddiyetini ve ağırlığını ve onlar için neleri feda ettiğini asla tam olarak bilemeyecekler.

Tıpkı takvim yılı başına bir ya da iki gün tanınan ama lanet hayatlarının her gününü "*başınız sağ olsun*" diyen başkaları için yaşayan şehit asker kardeşlerim gibi.

Sevdiğim kadın kendi askerlerini, gelecek nesiller boyunca sayısız hayat kurtaracak askerleri şekillendirdi.

Onun kaybı sadece benim kaybım değil. O herkesin kaybı. Dünyanın kaybı. Tıpkı Dom'un olduğu gibi ve dünyanın onları unutmasına izin vermeyeceğim. Dünyanın *benim kaybım* için üzülmesine izin vermeyeceğim. *Kendi kayıpları için üzülmelerini sağlayacağım.*

Bir gün, hangi iki ruhun ülkemizin kaderini şekillendirmeye yardımcı olduğunu tam olarak bilmenin bir yolunu bulacağım.

Bir gün, bir şekilde, lanet olası bir yol bulacağım.

Annemin uzun sarılışını ve çeneme damlattığı nemli gözyaşlarını ve babamın omzumdaki uzun avuçlarını belli belirsiz kabul ederek, teker teker yanıma geliyorlar. Hepsi kucaklaşmaya ya da el sıkışmaya hazır. Tüm kuşlarım destek için orada, kendi sözleri göğsümdeki çınlamayla susturuluyor. Karmakarışık taziyeleri ve her hareketimi takip eden uzun bakışları, biri hariç ... Biri hariç.

Arabalar döndükten çok sonra, nihayet arkamda onun varlığını hissediyorum.

Tek kelime etmiyor, sadece birkaç adım yanımda duruyor, kendi uzun süreli yokluğuna rağmen sessiz bir destek. Doğrusu, kardeşini birkaç adım ötede toprağa verdiğimiz gün ruhu da gitmiş gibi geliyor. Belki de benim yeni girdiğim aynı çorak topraklarda yaşadığı için konuşmuyor. Kırık kalp atışları ve kayıp hayaller diyarı. İnsafsız acılar diyarı.

Sevgisiz bir adamın kaderine ve yoluna boyun eğerek, bakışlarımı sevgilimin olmadığını bildiğim yerden ayırıyorum. O kır çiçekleri tarlasında, burada olacağından çok daha fazla var. O asla burada olmayacak ve bu yüzden burada olmak için bir nedenim yok.

"Hangimizin durumu daha kötü bilmiyorum," diyorum sonunda Tobias'a, öfkem hızla yüzeye çıkıyor. "Cecelia hâlâ nefes aldığı için sen mi, yoksa Delphine'e bu ayrıcalık tanınmadığı için ben mi?" Tarlamızdan topladığım bir avuç kır çiçeğini tabutunun üzerine atıyorum ve son bir kez daha bakarak kamyonetime doğru yürümeye başlıyorum.

O burada değil, o kutsal topraklarda değil, yürümeye devam et Asker.

Ev sahibi ona ihanet etti ve benim onun olmadığı bir yere ihtiyacım yok.

O burada değil. Bu dünyanın tamamını arasam da onu bulamam. Bu ölümdür.

"Tyler," diye havlıyor Tobias, katıldığımız son cenazede Cecelia'ya kaçmasını engellemek için peşine takıldığım Tobias'tan bir sekizlik. Bana en yakın insanlardan birini daha gömdüğümde. Bir yıl bile olmadı. Bu merhametsiz lanet hayat sayesinde aralarına bir yıl bile girememiştim.

Bir askerin hayatı, Jennings, yürümeye devam et.

"Bu gece yalnız olmayacaksın," diyor istekten çok emir verir gibi, bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Bu senin kararın değil, ama hayır, yapmayacağım."

"Kavga etmek istemiyorum," diye mırıldanıyor yanımdan, "lütfen kardeşim, kavga etmeyelim."

"Evet, *kaybın için üzgünüm* ama ne istediğin umurumda değil," diye çıktım.

"Tyler, dur," diye acınası bir emir veriyor T. Takip etmediğim bir emir.

Zach kamyonetimin kaportasında beni beklediği yerden gözlerime bakarken "Gitmem gereken bir yer var," diye yalan söylüyorum. Bilerek kalabalığın en arkasında kalmıştı çünkü başsağlığı dilemek istemiyordu. Şu anda bunun için çok ham. Cenaze töreni sırasında aramızda bu kadar mesafe olmasını istemedim ama buna saygı duydum. Bu kayıp hiç şüphesiz onun yapısını değiştirecek, eğer henüz başlamadıysa ve bunu aklımda tutmalıyım, *onu* aklımda tutmalıyım.

Yürümeye devam et, Asker.

Tobias blöfümü görerek, "Gidecek hiçbir yerin yok," diyor.

Alay ettim. "Gitmem gereken binlerce yer var ve bu iyiliğe karşılık vermene ihtiyacım yok." Bu belden aşağı bir vuruştı ama Dom'un cenazesinden sonra patladığında onu ikna edebilen tek kişi bendim.

Dom.

Delphine.

Tobias, lanet olası ailesinin yaşayan son üyesi. Hastalıklı bir şekilde ona imreniyorum. Olmak için elinden geleni yaptığı duygusuz canavar olmaktan onu alıkoyan hiçbir şey yok. Başarılı olmaya her geçen gün daha da yaklaşıyor, bu noktada yaşayan bir hayalet olduğu düşünüldüğünde benim için duyduğu endişe şaşırtıcı. Ama şu anda tüm varlığım ondan nefret ediyor ve ben de bunu söylüyorum.

"Zach ile eve gidiyorum. Eğer gerçekten yanımda olmak istiyorsan, o zaman yürümeyi kes," diye çıkışıyorum. Ayağını anında durduruyor. Nefes verişindeki acı açıkça belli oluyor ama ben bunu görmezden gelip bir kez olsun kendime odaklanıyorum. Eskiden olduğum adamın bir parçasına bile nasıl benzeyeceğimden emin değilim.

Ben artık bir askerim. Başka bir şey değil. Ama sonra birkaç ay içinde sevmeye başladığım çocuğun gözlerine bakıyorum.

ve bundan daha fazlası olmam gerektiğini biliyorum.

Sol. Sağa. Yürümeye devam edin.

Minnettarım. Geçirdiğim zaman ve yaşadığımız anılar için minnettar olmam gerekiyor ama nefes aldığı zaman ile şu anda nefes almadığı gerçeklik arasına koyduğu mesafe nedeniyle geçen her saniyeden nefret ediyorum.

Bu lanet olası bir ölüm. Aldığım her nefes bana acı veriyor, çünkü kendimi o anda kalmaya, kamyonetimin yanında duran, benim kadar kırılmış ve kaybolmuş görünen çocuğa göz kırpmamaya zorluyorum. Benimle kalırsa hayatı böyle mi olacak? Ben korumazsam onu kim koruyacak? Onu yüzüstü bırakamam.

"Tyler-" Tobias arkamdan sesleniyor.

"Hey, kamyonu bin, tamam mı?" Kıpırdamayan Zach'e bir şeyler olduğunu sezdiğimi söylüyorum.

"Lütfen, Zach. Lütfen bugünü daha da zorlaştırma," diye rica ediyorum, hesaplaşma günümüzün yaklaştığını bilerek. Onun ölümünden sonraki günlerde gözlerindeki kin, emrimi yerine getirip taksiye binerken bile hâlâ orada.

"Kardeşim," dedi Tobias arkamdan, "izin ver-"

"Şu anda tamamen askerim, T," diye karşılık veriyorum ona, kamyonetimin etrafından dolanıp kapımı açarak. "Yakın zamanda başka bir şey bekleme."

Topuklarımın üzerinde, açık kapımı avuçlayarak kapatıyor ve beni kamyonu doğru sıkıştırıyor. "Yapma bunu," diye bağıriyorum. "Bunu yapma, T."

"Bu gece yalnız değilsin. Gölge olacağım, tek kelime etmeyeceğim ama bu gece yalnız değilsin."

"Haddini biliyorum ama sen de biliyorsun," diye çıktım. "Bu kişisel bir mesele ve izin istemiyorum."

Her ikisi de bizimhücre telefonlar Çıngırakolarak

Biz çağrıldı bir başkası için Savaş, ve

İ bulmak rahatlamaiçinde a yeni Görev,

parçalanmamı engelleyecek bir dikkat dağıtıcı. "Ben

hallederim," diyorum. Bakışlarıyla beni iğneliyor. "Bu sefer

oturuyorsun,

Tyler."

"Ben bir *boka* oturmam. Unuttuysan diye söylüyorum.

Yine lanet olası bir savaşın ortasındayız."

"Bugün bunu yapmayacaksın. Sen hayatının aşkını gömdün, ben de son akrabamı gömdüm."

"Ondan nefret ediyordun," diye tükürüyorum ona, avuçlarımla göğsüne vurarak. Hiç irkilmiyor, cansız gözleri çelişkili sözler söylerken bile bana bakıyor.

"Onu seviyordum ve o da bunu biliyordu, sen de biliyorsun," diye itiraf ediyor duraksamadan.

"Tyler," diye sesleniyor Zach kamyonetin kısmen indirilmiş camından, gözleri sulanarak beni izlediğini fark ediyorum. Onun bu halini gördükçe, son aylarda ona istikrarlı bir yuva ve sağlam bir zemin sağlamak için harcadığım tüm çabalarımın boşa gittiğini hissediyorum.

"Her şey yolunda," diye bağıriyorum, geçici bir ateşkes için bir avucumu kaldırırken, başını sallayan ve uzaklaşmak için adım atan Tobias'a bakarken savunmam net. Kamyona girdiğimde Zach'in gözlerindeki korku beni neredeyse yere seriyor. Çünkü bu benden korkmak değil, benim için korkmak. Ne yapabileceğimden. Aklımı kaçırmaya başlıyorum ve bu çok açık. O bir sebep. Bir saniye daha dayanmak için bir sebep.

Artık şekilsiz olan kalbimin atmaya devam etmesi için bir neden.

Delphine ve benim birlikte geçirdiğimiz değerli saniyeler boyunca paylaştığımız bir sebep.

Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Onun için, onun için, kendimi devam etmeye zorlayacağım.

* * *

"Tyler." Önümde diz çöken adamın tanıdıklığını algılamaya çalışırken adım söyleniyor. Adımı ikinci kez söylerken yüzü netleşiyor. Ya da üçüncü kez. "Lütfen Tyler, bana bak," diye yalvarıyor Sean. "Lütfen kardeşim, ödümü koparıyorsun," diye mırıldanıyor ben tamamen ona odaklanırken.

"Ne?"

"Tam yirmi dört saattir burada oturuyorsun." Gözlerini omzumun üzerinden ayırmıyor. "Zach çok korkmuş. Beni aradı ve eve girmediğini söyledi."

Cam kapıdan korku dolu gözlerle bana bakan çocuğa bakmadan önce tuğla ve harçlara bir göz atıyorum. Cenazeden çıktığımızda Zach'e içeri girmesini söyledim. Hemen içeri gireceğimi söyledim ama verandanın ön basamağını geçemedim.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Ben her şeyi hallettim," diye güvence veriyor Sean, "ama onun için kendini toparlamalısın. Tamam mı?"

Başımı salladım.

"Russell yetkilendiriyor ama ben neye ihtiyacınız olduğunu sormaya geldim.

Söyle bana."

Zach'e yaptıklarımın korkarak kendimi kontrol ediyorum ve yapılması gerektiğini bildiğim şeylerin zihnimdeki listesini gözden geçiriyorum. "Kutsamaları bırakmalısın."

"Hayır, *sen*, kardeşim. Ne istiyorsun?"

Gümüş bir karşılık bakış. "Hiçbir şey," diyorum.

"Bu yalanı daha sonra tartışabiliriz ama şimdilik, Zach için, ayağa kalkmayı deneyebilir misin?" diye soruyor, ben rölantide çalışan Nova'sına bakarken Tessa'nın yolcu koltuğunda oturduğunu ve endişeli gözlerinin ikimize de yapıştığını görüyorum.

"Henüz değil," diyorum ona. "Bana bir dakika ver."

Sean ses tonundaki endişeyi gizlemeye çalışmadan, "Birkaç saat içinde dönerim," diye açıkladı, "ama ben dönene kadar o evde olmazsan, bir şeyler bulmamız gerekecek. Onu korkutuyorsun."

"Siktir, fark etmemiştim." Boynumu avuçlayıp başımı sallıyorum. "Pekâlâ."

"O iyi olacak, tamam mı? Sadece eve girmeye çalış. Ben geri geleceğim. Seni seviyorum kardeşim."

Sean arabadan iner inmez başka bir aracın sesini duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda babamın F-150'sinin durduğunu görüyorum. Arkama baktığımda babamın F-150'sini görünce içime bir korku çöküyor.

Zach'in fırtına kapısını itmeden önce gözlerindeki korku.

Aranacak o kadar insan varken, evlat. Ciddi misin?

Sonunda ayağa kalktığımda babam kamyonetinden inip bana doğru geliyor, uzun süre hareketsiz kaldığım için bacaklarım gergin, ona doğru adım atıyorum.

"Sana ne söyledi bilmiyorum ama burada iyiyiz. Gidebilirsiniz."

"Oğlum, cenazede kendimi tuttum ama bugün kalmama izin vermen için sana yalvarıyorum."

Carter'a müdahale ederken daha sağlıklı bir kafa yapısına ulaşmaya çalıştığım için Zach o anı seçip dışarı çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" Babamın yanında durmak için verandadan aşağı inerken Zach'e soruyorum.

"Ona ihtiyacın var," diyor Zach.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Onu tanı mıyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Bak dostum," diyorum nefes verirken, "şimdi zamanı değil-"

"Evet, onu tanıyorum," diye araya giriyor. "Her Pazar gününü birlikte geçiriyoruz," diye ilan ediyor. "O falsolu topu bana kim öğretti sanıyorsun?"

"Ne?" Babama bakmadan önce ağzım açık bir şekilde ona bakarak soruyorum. "Arkamdan iş mi çeviriyordun?"

"Hayır," diye savunuyor Zach. "Sadece aile toplantılarına geliyordu ve yakınlaştık. Ondan hoşlanıyorum ... hayır, onu seviyorum ve bana tekrar baban olmayı çok istediğini söyledi."

Sertleşen bakışlarımı babamın üzerinde tutuyorum. "Gerçekten pürüzsüzsün Carter, bana ulaşmak için bir çocuğu mu kullanıyorsun?"

"Bu öyle bir şey değil," diye kırılıyor babam, ama alınmadan.

"Zach, eve gir," dedim. "Bunun hakkında konuşacağız. sonra."

Zach titreyerek, "Bütün bir gün boyunca buradaydın," diyor. "İyi olduğunu sanmıyorum. Birine ihtiyacın var-" yüzü buruşurken sesi çatlıyor. Ama ağlamaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Siktir. . ." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Seni korkuttuğum için üzgünüm dostum, gerçekten, ama sadece üzgünüm, tamam mı? Sorun sensin. Tek ihtiyacım olan sensin, söz veriyorum. Sadece seninle takılmak istiyorum."

Zach burnunu çekerek bana bakıyor, gözleri endişe ve şefkat karışımıyla dolu.

"Söz veriyorum geliyorum," diye elimden geldiğince güvence veriyorum. "Lütfen sadece eve gir. Ben hemen arkada olacağım. Aç mısın?"

Zach başını sallayarak babamla benim aramda gidip geliyor ve babamın fikirlerinin önemli olduğunu düşünerek öfkeleniyorum. Bu da Zach'in onu sevdiğini açıkça itiraf etmesinin acısını artırıyor.

"Buzdolabında bir sürü güveç var. Bizim için bir tane ısıtır mısın?"

Başını sallayıp babama dönüyor, o da cesaretlendirmek için kısa bir süre omzunu avuçluyor. "Hadi git, Pazar günü görüşürüz," diyor babam ve Zach çenesini eğiyor. Çok geçmeden, omuzları çökmüş bir halde, babam bana yaklaşırken Zach evin içinde kayboluyor.

"Ciddi misin?" Başımı sallıyorum. "Annemin onun kim olduğunu bildiğini biliyorsun, değil mi? Hiç utanman yok mu senin?"

"Grace onu terk etti Tyler, beni değil. Bu benim asla yapmayacağım bir şey. Tabii ki durumu bilmiyordum. Bilseydim, elimden geleni yapardım. Geçmişteki hatalarımın bedelini çok ağır ödedim, bu yüzden bugün bunu bana çeviremezsin. Ne kadar aşağılık biri olduğumun farkındayım ama burada olma sebebim bu değil," dedi. "Buradayım çünkü o çocuk sana tapıyor ve ben de onu seviyorum ama karşımdaki adamı daha çok seviyorum."

"Seninle neredeyse hiç konuşmadığım düşünülürse sadakatin biraz yersiz..."

"On yıl," diye bitiriyor sözlerini, ısrarak, "tanıdık geliyor mu? Benim hatalarımı tekrarlamayacağını sanıyordum."

"Siktir git," diye zehirli bir şekilde tükürüyorum ve o da irkiliyor. "Buna ne dersin? Bu işe yarar mı?"

İçim burkularak gözlerimi indiriyorum ve sırtımı dönüyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarırken acıdan ziyade öfke için şükrediyorum.

"Hayır," diye konuştu sonunda. "Bu işe yaramayacak. Bu affedilemez bir şey ama sanırım senden bir ya da iki tane alacağım var. Lütfen, beni geri çevirme. Lütfen Tyler. Seni seviyorum."

"Beni tanıımıyorsun."

"Evet, biliyorum," diye sesleniyor arkamdan. "Sen askerdeyken her an nerede olduğunu öğrenmek için tanıdığım herkese ulaşmadığımı mı sanıyorsun? Her telefon görüşmesinde annenin yanında oturmadığımı mı sanıyorsun? Bir kez olsun benimle konuşmak istemeni ummadım mı sanıyorsun? O evden çıktığından beri her gün seninle ilgileniyorum ve bana bir tanıdıkmişim gibi davrandığın için on yıla yakın bir süredir dilimi ısıyorum ama artık bunu yapamam."

"O zaman dur," diyorum, ayaklarımı ileriye, verandanın üzerinden kapıya doğru uzatarak.

"Tekrar baban olmaya soluduğum havadan daha çok ihtiyacım var çünkü seni tanıyorum Tyler. Ve seninle çok gurur duyuyorum. Sen benim kahramanım oldun, oğlum."

Kapıya doğru yürürken alaycı bir şekilde homurdanıyorum, öfkemi diğer her şeyi geçersiz kılmak için yakıt olarak kullanıyorum. "Bak baba, saygısızlık için üzgünüm ve özür dilerim -" gözlerinin kızardığını görmek için arkama bakıyorum - "ve duyarlılığını ve her şeyi takdir ediyorum, ama içimde korkmuş bir çocuk var -"

"Çocuğum korkuyor!" diye bağılıyor. "Çocuğum acı çekiyor ve az önce hayatının en kötü darbesini aldı!" Sesi çatlıyor. "Lanet olsun Tyler, benden kaçmayı bırak ve yüzleş benimle, lütfen," diyor, sesindeki kırılganlık adımlarımı durduruyor.

"Burada olduğun ve benim için geldiğin için minnettarım, ama şimdi zamanı değil," diye söylendim, ön kapıyı avuçlayarak.

"Evet, öyle," diye karşı çıkıyor, "ve böyle düşünen tek kişi ben değilim, oğlum. *Karından* bir mesaj getirdim."

Düğmeyi çevirmeyi durduruyorum ve ona bakıyorum. Cevabımı vermeden önce birkaç gergin kalp atışı geçiyor. "Az önce ne dedin sen?"

Hiç tereddüt etmiyor, konuşurken verandaya doğru bir adım atıyor. "Karından bir mesaj getirdiğimi söyledim, Tyler. I

Delphine'den bir mesaj var."

Ben ona doğru yaklaşırken o duruşunu koruyor. Bir adım ötede durduğumda gözleri yaşarırken bile yüzündeki kararlı ifade değişmiyor. "Ben Delphine'in son arzusuyum, oğlum."

On yıldır ilk kez onu iyice ıslatırken tamamen hareketsiz kalıyorum. "Ne demek sen-"

"Yani Delphine'i hem tanıyor hem de seviyordum ve ben onun son acemisiydim."

Sesini yükseltirken başımı inkâr edercesine sallıyorum.

"Bunu yapmaktaki amacı senin yeni bir en iyi arkadaşına ihtiyaç duyman."

"Dur-"

"Hayır," diye karşılık veriyor, topuklarını yere vurarak. "Son altı ayda birlikte çok zaman geçirdik. Bu, tedaviyi bırakmadan önce yanında olamadığın birkaç kemoterapi randevusuyla başladı. Senin olmadığın ya da olamadığın her saniye onun yanında oldum. Sen Miami'de çalışırken ya da görevdeyken. Onu çok iyi tanıdım. Bana nasıl Battle oynanacağını öğretti. Ve bunun nedeni beni tanımak için bilerek zaman ayırmasıydı. Bana her şeyi anlattı evlat ve benim işim de artık o anlatamadığı için senin yanında olmak." Gözleri dolup taşarken bakışlarını üzerimde sabitliyor. "Delphine'i *seviyordum* ve sen harap olmuş bir halde karının yasını tutarken, ben de arkadaşımın yasını tutuyorum ve dürüst olmak gerekirse, onun gidişine çok üzülüyorum."

Başımı sallıyorum, bu kadar çok şey anlattığına inanamıyorum. ve pek çok sırrı ortaya döken. Asla kaymayan demir çeneli bir kadın. Kendi zararına olsa bile. "Sana her şeyi anlattı da ne demek?"

"Bana hayatımda duyduğum en inanılmaz hikâyeyi anlattı. Geçmişini, Matis ve Alain'i. İkinizin nasıl birlikte çalışmaya başladığınızı ve ben güveninizi, kalbinizi kırdıktan sonra nasıl bağlandığınızı. Bazı karanlık yerlerle nasıl savaştığınızı ve durmaksızın nasıl çalıştığınızı. Bana ikinizin ne kadar yakın olduğunu anlattı.

Siz burada bizim topraklarımızda birbirinize aşık olurken balıkçı arkadaşlarınız oldu."

Sersemlemiş bir halde duruyorum, söylediklerine inanamıyorum, her biri beni sarsıyor, acılarımı yeniden körüklüyor.

"Bana bu işi araştırmak için servise girdiğini söyledi, çoğunlukla *benim yüzümden ve benim için*," diye mırıldandı, "içerideyken yaptığın görevler ve GRS'de geçirdiğin zaman hakkında her şeyi anlattı. Phillip hakkında. Armstrong'u kaybetmen hakkında. Dövmelerinin arkasındaki tarihi anlattı oğlum, *her ikisini de*."

Güveninin kırılmayacağı, gizliliğinin aşılamayacağı bir kadının, on yıldır kasıtlı olarak sessiz kaldığım bir adama benimkini kırması karşısında şaşkınlıkla ona bakıyorum. O yapmazdı. Ama babamın gözlerindeki bakış ve bana uzun zamandır unuttuğum bir gururla bakarken yaptığı itiraflar aksini düşündürüyor. Umutsuzca istediğimi ve hayatımın yarısı boyunca uğruna çalıştığımı unuttuğum bir gurur. Uğruna yaşadığım bir gurur ve saygı.

"Bana tüm sırlarını bilen tek kişinin ben olmamı istediğini söyledi çünkü bir zamanlar bu sırlar konusunda güvenebileceğin dünyadaki tek kişinin ben olduğumu biliyor."

O yaklaştıkça görüşüm bulanıklaşıyor. Tedirginliği ve umudu hissediliyor ve ben parçalanmaya başladıkça ondan uzaklaşıyor. Parça parça.

"Her stratejistin gerçek dehasının *sürprizde* yattığını hatırlatmamı istedi. .. ve ben onun son dileğiyim, Tyler."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve anında yanıma çömeliyor, ben onun iki elini tutarken o da omzumu avuçluyor.

"Çünkü beni tekrar tanımanı istedi, çünkü benim asla iyileştiremeyeceği bir yara olduğumu biliyordu. Bugünden çok önce, Zach aramadan önce buraya gelmemi ve bunu size iletmemi istedi çünkü bunu yapabileceğime, sizin için burada olabileceğime güveniyordu. İşte bu yüzden Papaz Ron dışında bu dünyada ikinizi tanıyan tek kişi benim.

Tanrı geçen sonbaharda kır çiçekleri arasında evlendi ama hiçbir evrak doldurmadı çünkü ona verdiğin söz-

"Faith," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

Ceketini sıkıca kavrayan parmaklarımla, itirafları karşısında başımı iki yana sallıyorum; bir kelime dışında başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın ve duygu doluyum.

"Baba," diye mırıldanıyorum beni kendine çekmeden önce, içimde patlayan acıyla kr oluyorum. Kederimin içinde kendimi kaybederken, kollarında paramparça olurken, beni sıkıca kavrarırken, beni dik tutarken, ona karşı kırılırken tekrar tekrar güvence fısıldarken, acı damarlarımı aydınlatıyor.

"Sen inanılmaz bir adamsın Tyler. Seninle gurur duyuyorum. Çok gurur duyuyorum. Sana çok hayranım. Yaptığın şeyden . . . Bana verdiği rolü doldurmayı çok istiyorum. Tekrar arkadaşın, en iyi dostun ve baban olmayı çok istiyorum. . . . Sana yalvarıyorum oğlum," diye fısıldıyor, "lütfen, lütfen, kalmama izin ver. Lütfen kalmama izin ver."

Babamın kuşağında ezildim, tek yapabildiğim başımı sallamak.

Sonsöz

TYLER

BLINK.

Russell, Kral'ın çekicisiyle yanaştığında parçalanmış kaportam ortaya çıkıyor. Damarlarımda öfke ateşi yanarken, kadınsı soluğumu gizlemek için elimi ağızıma kapatıyorum. Zach ön camın arkasından bana bakıyor, Russell çekicinin yolcu koltuğunda otururken dışarı atlıyor ve bana doğru geliyor.

Russell yüz ifademi okuyarak, "Kahretsin, kardeşim," diyor. "Babalık yapmadan önce bir nefes almak isteyebilirsin. . . baba şeyini yapmadan önce."

"İyiyim," diye yalan söyledim, hem sarsılmış hem de öfkeliydim. "O iyi mi?" "Evet, iyi," diye güvence veriyor Russell, "çok korkmuş ama iyi saklıyor."

Yolcu kapısı kapanıyor ve Zach, eve gitmek için ikimizi hızla geçmeye çalışmadan önce Russell'in omzunun arkasından görünüyor.

"Durdurun ayaklarınızı, *hemen!*" diye bağıryorum. Zach emrimi zar zor kabul ediyor ama itaat ediyor, önümüzde duruyor.

Russell kıkırdayarak, "Ve bu da benim gitmem için bir işaret," dedi. "Uyardığın ve onu eve getirdiğin için teşekkürler." Söyle.

Russell, "Sorun değil, ama ne kadar da taşaklı bir adam," diye düşünüyor.

Zach'in bizi duyabildiğini bilerek, "Henüz düşmedi," diye karşı çıkıyorum.

"Ahıra bırakacağım. Sonra mesajlaşırız, dostum," diyor Russell çekiciye geri binmeden önce. O uzaklaşırken ezilmiş kaputumun görüntüsü gerçek bir acı veriyor

Bakışlarımı Zach'i taramak için kaydırmadan önce gözlerim yaşardı.

"Tamam. Bana zarar vermek istedin ve ben de zarar gördüm, yani görev tamamlandı, ama kendini öldürebilirdin evlat. Lanet pedallara zar zor ulaşabiliyorsun, bu yüzden kaza yaptığına şüphe yok. Aklından ne geçiyordu?"

Dilsiz duruyor, bu da sinir bozucu. Şükrettiğim tek şey, içinde gerçek bir korku olmaması. Belki yeterli değildir.

"Neyin var senin?" diye sordum. "İyi olduğumuzu sanıyordum."

"Ben öderim," diye kuru bir teklifte bulundu.

"Bu kesin. Altı ay boyunca ev işlerini iki katına çıkaracak ve Ranger olmadan çalışacaksın."

Ağzı açık kaldı. "Bunu yapamazsın."

"Bir yıl yapmak ister misin? Hayal görüyorsun. On üç yaşındasın ve benim klasik arabamı şehrin öbür ucuna kırk dakikada götürdün."

"Sadece ata biniyordum," diyor boktan bir bahaneyle. O başını sallarken ben kollarımı kavuşturuyorum. "Her neyse."

"Bana neler olduğunu anlat," diyorum. Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyle."

"Ben değilim."

"Ben de bir balerinim," diyorum kuru bir sesle. "Bütün gece benimle saçmalayabilirsin ve ben de buna ayak uydurabilirim ya da bunu ikimiz için de basitleştirebilirsin."

"Veda etmeme izin vermedin," diye çıkışıyor. "Bir bok dememe izin vermedin!"

İrkilmemi engellemeyi başardım. "Bunun için özür diledim."

"Özrünü sikeyim," diye tersliyor. "Özür dilemene gerek yok böyle şeyler için."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyorum boynumu avuçlayarak. "Sözlerinin arkasında durmalı ve benimle saygılı bir şekilde konuşmalısın, hemen şimdi."

"Tamam, özür
dilerim." "Ne
için özür
dilerim?"

"Oh, siktir et, *üzgünüm, efendim*." Çekip gitti. Sürekli "Sen benim babam değilsin" diye söylenirken hemen peşine takılıyorum. "Neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Nedenini söyledim," diye karşı çıktım, "çünkü seni burada istiyorum ve kalmanı istedim."

"Çünkü kız arkadaşın öldü," diye omzunun üzerinden fırlatıyor, darbe amaçlandığı gibi iniyor.

"Lütfen oraya gitme, o kadar alçaktan değil," diyorum kısık sesle. Ses tonum karşısında durup bana dönüyor, gözleri sulanırken benimkiler de onu takip etmekle tehdit ediyor. "Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve özür dilerim."

"Onunla telefonda konuşmama izin verebilirdin" diye sitem ediyor, gözyaşları dökülüyor. Acı ikimiz için de hâlâ taze. Cenazesinin üzerinden daha bir ay bile geçmedi.

"Özür dilerim. Üzgünüm," diyorum kısık sesle, yüzündeki yıkım karşısında gözlerim doluyor. "Seni onun yanına koyabilirdim, koymalıydım ama zamanım tükeniyordu. Çok üzgündüm Zach ve belki de bencilceydi ama seni orada istemedi. Onun gidişini görmeni istemedi. Ama seni seviyordu. Ben de onu özlüyorum. Her lanet gün. Hem de çok."

"Beni korumak senin işin değil. Sen benim babam değilsin," diye tekrarlar.

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun." Yutkunuyorum.

"Çünkü bu doğru." Aramızdaki toprağı tekmeliyor. "Sen değilsin. Ben senin oğlun değilim, Tyler."

"Olmak istiyor musun?" Acı dolu bir soluk onu terk ederken gözleri hafifçe açılıyor. "Çünkü kalbimde, şu anda benim için sen busun. Olduğun şey. Ve olmanı istediğim şey."

Bastırılmış bir homurtu çıkarırken yüzü tekrar buruşuyor. O öldüğünden beri ilk kez savaştıracak gücü bulduğumda gözlerinde yaşlar parlıyor. Bizim için. Onun için.

"Seni seviyorum ve hayatımda olmanı istiyorum. Seni burada istiyorum. Benimle birlikte."

Ellerimi iki yana açtığımda artık açıkça ağlıyor. O zaman annesinin kucağında kıpırdanan çocuğun net görüntüsü

silahlar akla geliyor. Tıpkı on yıl öncesinin yerleşik görüntüsüne eşlik eden talebin sesi gibi.

"Del beni."

Boğazımdaki yanma, onun için verdiğim mücadele galip gelene kadar beni kısa süreliğine susturuyor.

"Zach, şu anda kendimi kaybediyorum çünkü seni gerçekten kendime çekmek, sana sarılmak istiyorum. Sadece söyle bana-" Kendini bana doğru fırlatarak önümü kesti ve ben onu kollarımla yakaladım, vücudu titrerken, kederi hissedilirken onu uzun saniyeler boyunca tuttum. Onu sıkıca tutuyorum, fısıltılarım kalbimden besleniyor. Gerçekle.

"Beni kurtarıyorsun," diyorum ona dürüstçe. "Sana iyilik yaptığımı düşünebilirsin ama sen beni kurtarıyorsun Zach. Ve şu anda tek yapmak istediğim hayatımı senin baban olarak geçirmek. Seni tekrar kurtaracağıma söz veremem çünkü bu kimsenin bir başkasına veremeyeceği bir sözdür, ama sana bir babanın verebileceği diğer her şeyi vaat ediyorum. Nefesim yettiği sürece senin yanında olacağım. Sen altınsın. Şu an hayatımda iyi olan her şey sensin ve onun için de öyleydin. Ve Tanrım, seni nasıl da severdi."

Ben onu dik tuttukça eğiliyor. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Önce büyümeli ve elimi bırakmalısın ama ben bırakmayacağım. Bu ona verdiğim söz ve *artık sana ait.*"

Ben onu her şeyden korurken o kontrolsüzce hıçkırıyor. Onu utandıran gözlerden. Ona musallat olan acıya set çekiyorum, elimi hiç bırakmıyorum. "Eğer bana sahip olursan seninim. Senin için ortaya çıkacağım. Söz veriyorum. Yemin ederim, yemin ederim. Seni seviyorum Zach ve sana ihtiyacım var. Seni burada istiyorum. Benimle olmanı istiyorum."

Hıçkırıkları daha da şiddetleniyor ve bana daha sıkı sarılıyor ve bana karşı, benimle birlikte kırılıyor, sonunda beni bıraktığında kendi yüzüm sırlıslam oluyor.

"Sen de onun gibi Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Sana asla yalan söylemeyeceğim. Asla, bu yüzden gördüğüm şeyler yüzünden yıllardır mücadele ettiğim bir konuda sana yalan söyleyemem. Ama ona baktığımda, sana baktığımda, inanmak istiyorum. İnanmak istiyorum çünkü ikiniz de böyle bir yeri hak ediyorsunuz. Onun orada olduğuna inanmayı çok istiyorum. Yani senin için ve onun için deneyeceğim."

Başını sallıyor, göğsü ağlamalarıyla inliyor. Bitkin düştüğünde, sözsüz bir şekilde onu odasına kadar takip ediyorum ve uykuya dalana kadar kapısında bekliyorum. Sabah uyandığımda onu yanımda yerde uyurken görüyorum, eli yatağımın kenarındaki çarşafımı kavramış. Eğilerek onu yanıma uzanması için yatağın üzerine kaldırıyorum ve ışıklar sönene kadar ona bakıyorum. İkimiz de uyandığımızda bana dönüyor ve cevabımı veriyor. Ve göz açıp kapayıncaya kadar baba oldum.

BLINK.

Hastane yatağında yatan kardeşime bakarak, bizden geriye kalanları yok etmekle tehdit eden öfke ve kızgınlıkla savaşıyorum. "Siz vücudunuzdaki nefesleri hafife alırken ben onun her biri için mücadele edişini izledim. O nefesleri istiyordu çünkü bu bir gün daha yaşamak demekti.

-Benimle. Ailenin geri kalanıyla sıraya girmek istiyorsan, devam et, ama artık kendi nefeslerin için savaşmazsan buna tanıklık etmek için orada olmayacağım. Onlar daha iyisini hak ediyor. Ben daha iyisini hak ediyorum. Bu yüzden, eğer beni zerre kadar umursuyorsan," ona son kez yalvarıyorum, "uyan artık! Uyan artık, T."

BLINK.

Penguen takımımıyla ayakta dururken, ilk sırada oturduğu gömleğinin yakasını çekiştirip kravatını gevşeten Zach'e göz kırpiyorum. Gözlerini yakaladığımda, zihinsel konuşma alışverişimize başlarken çenemi sallıyorum.

Hen üz de ğil, evlat.

*Rahatsız edici. Bununla
başla çık.*

Kahretsin

.

Görgü

kuralları.

Güzel!

Seni

seviyorum

.

Sen de

öyle.

Homurdanmasını bile duyabiliyorum ve ne kadar ilerlediğimizi görüp gülümsemeden edemiyorum. Odağımı kardeşime ve gözlerinde parlayan sevgiye kaydırarak, benzer yeminleri ettiğim zamanı hatırlayarak kendi acım yüzeye çıkarken, onun yanında, onun için orada olarak anı yaşıyorum.

"Ben, Sean, seni, Tessa, yasal eşim olarak kabul ediyorum."

BLINK.

Ben babamın omzunu avuçlarken Zach tümseğe çıkıyor, hep birlikte nefesimizi tutarken kalbim boğazımda. Bir kalp atışı sonra, biz koltuklarımızdan fırlarken hakem düdüğü çalıyor.

BLINK.

Babam ve ben yan yana durmuş, mavilerimizi giymiş, ateş edilirken bakıyoruz. Bayrak katlanırken büyükbabamın fotoğrafı yakınlarda duruyordu.

BLINK.

Benzin pompasının yanında boş boş dururken telefonum çalıyor ve ismim söyleniyor. Döndüğümde Layla'nın kızı Lily'yi kucağında tuttuğunu ve istasyon kapısının hemen dışında bana el salladığını görüyorum. Sırıtarak cevap verirken ben de el sallıyorum.

"Hey adamım, uzun zaman oldu."

Beekman, "Aldığım duyumlara göre çağrılıyormuşsun dostum," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bok yok mu? Şimdi mi?"

"Olumlu. Umarım DC'de bir emlakçınız vardır."

"Umarım bir tane vardır," diye karşılık veriyorum dalgınca, aklıma yatmaya başladığında.

"Aslına bakarsanız var," diye övünüyor.

"Terk etmediğin birini tercih ederim," diye espri yapıyorum. "O zaman kendi başınasın."

"Anlaşıldı," diye takıldım.

"Eşyalarını topla kardeşim, çocuğunu da topla ve Beekman Amca'nın ikinizi de yakında alacağını söyle, gizli ajan adam."

BLINK.

Zach çantasını kamyonetine atıyor, ben ayaklarımı sürüyerek uzaklaşırken bakışları uzun saniyeler boyunca DC'deki evimizde kalıyor. Bana doğru bakarak yüz ifademi kolayca okuyor ve beni kendine çekiyor. "Merak etme baba," diye fısıldıyor bana. "Yemin ederim ben hallederim. Bundan emin olabilirsiniz. Seni seviyorum."

O uzaklaştıktan hemen sonra, boğazımdaki yumrunun etrafından konuşarak bıçağı avucuna yerleştiriyorum. "Bunu senin almanı isterdi." Yutkunurken gözleri bıçağa sabitleniyor, başını sallamadan önce acısı belli oluyor.

"Teşekkür ederim."

"En kısa zamanda beni ara."

"Seni on dakika içinde arayacağım," diyor uzaklaşmadan önce. Beş dakika sonra telefonum çalıyor.

BLINK.

"Zuzu'nun yaprakları, işte oradalar!" Zach, annesinin Noel ağacı şeklindeki pirinç patlağı şekerlemeleriyle ziyafet çekerken Jimmy Stewart ekranda çınlıyor, on iki numara çizimleri sedirin üzerinde asılı duruyor. Oturma odasını tararken, bugün ikinci uykusunda ağzı açık kalan babam sinekleri yakalarken kıkırdıyorum. Köşede, annemin büyük plastik bir kutudan tanıdık bir kutu çıkarmasını izliyorum. İçinde bana hem nostalji hissi veren hem de sürekli kalp ağrımı körükleyen bir süs var. Onu gördüğümde küçük evimize geri dönüyorum, gümüş gözleri bana bakıyor, dudakları sırtarak bükülüyor.

Gözlerinde endişeyle bana bakan anneme "Bu benim çirkin süsüm," diyorum. "Ben iyiyim," diye teminat veriyorum.

kaba bir fısıltı. "Asmama izin verir misin?"

Başını hafifçe sallıyor, gözleri buğulanıyor ve sonra dönüp ışıltılı ağacına bakıyor. "Onu her zaman özlüyorum oğlum."

BLINK.

Tobias'ın ofisinin kapısında dururken bana doğru baktı, yüzünde tam bir yıkım vardı. Sebebi, Cecelia'nın başka bir adamın yüzüğünü kabul etmiş olmasıydı. "Konuş benimle," diyorum, kıcımlı buraya taşımaktan sırtımda biriken ter soğuyor.

"Gerek yok," diyor.

"Yalan söylemeye devam edebilirsin," diye karşı çıkıyorum, "ve belki ben de inanmış gibi yaparım, ya da konuşabiliriz, gerçekten konuşabiliriz. Seçim senin."

O konuşmadan önce birkaç sessiz saniye boyunca bakışıyoruz.

"Bana neden kabul ettiğini söyle." Bir parmak dolusu cini bardak.

"Kadının evet diyeceğinden emin değildi, bu yüzden bunu onları hem bir çift hem de başarılı iş ortakları olarak tanıyan insanlarla dolu bir odada yaptı. Ona birlikte neler inşa ettiklerini ve yüzüğü almazsa neler kaybedeceğini hatırlatmak için. Biraz manipülatif ama ona tapıyor."

Tobias, "Ben bunu sormadım," diye tersliyor.

İçimi çekiyorum, çenesini kaldırarak talep etse bile gerçeği istemediğini biliyorum. "Çünkü hem ona karşı hem de onun için iyi."

Dudağını tırmıklıyor, ama bu ifadesindeki darbeyi azaltmıyor. Onun için, onun için bastırarak, ona acımasız gerçeği daha fazla veriyorum.

"Onu Georgia'ya geri gönderdiğinde onun için buna karar vermiştin. Normal bir hayat, kulüple ilgisi olmayan."

Alnından ter boşanırken bile başını sallıyor.

"Seçeneklerini biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Ya gidip onu alırsın ve hayatımızı kaybetme riskini göze alırsın ya da gitmesine izin verirsin" -saçma itirazını durdurmak için elimi havaya kaldırdım- "Yani, *gerçekten gitmesine* izin ver."

"Ben ..." Ben sadece gözlerimle saçmaladığımı söylerken o bana bir bakış atıyor. ". . . Onu inandırmaya yetecek kadar," diye homurdandı.

"Onu hâlâ seviyorsun Tobias," diye açık açık söyledim. "Alicia'yla birlikteyim."

"Hayır," diye alay ediyorum, "öyle değilsin. Alicia da bunu biliyor. Ve Alicia'nın *seninle olduğu* gibi, Collin de Cecelia'nın onunla *olmadığını* biliyor. Geçmişinde onu engelleyen bir şey ya da biri var. Hayatım üzerine bahse girerim ki Collin'in senin hakkında hiçbir bilgisi yok. Kulüpten bahsetmese bile, çünkü o da senin gibi umudunu koruyor. Eğer sen gerçekten onun geçmişinde olsaydın, ona senden bahsederdi ama bahsetmedi, bu da onu Collin için daha da çekici kılıyor."

"Bütün bunlardan emin görünüyorsun," diyor, biraz daha cin içerek.

"Öyleyim." Omuz silkiyorum.

"Sadece teklif etme şekli yüzünden mi?" diye soruyor.

"Yaklaşım konusunda söylenecek çok şey var ama dahası da var,

Her zaman daha fazlası vardır ve ona göz kulak olduğumu çok iyi biliyorsun, bu yüzden cahil numarası yapma," diye uyarıyorum.

"Kurnazlık artık senin sahip olduğun bir özellik değil," diyor ve bir yudum daha cin içiyor. Çok aşına olduğum bir uyuşma. "Onu sevmiyor," diye ısrar ediyor.

"Belki seni sevdiği gibi değil," diye kabul ediyorum. "Senin sayende artık sağlıksız olarak tanımladığına şüphe yok, ama onu seviyor."

Bakışlarını tutuyorum, bu işi bitirmeye kararlıyım. "Onu evlenecek kadar seviyor ve eğer bunu durdurmazsan onunla evlenecek, T."

"Yaşadığı yalana kendini hapsedemeyecek kadar akıllı ve hiç kuşkunuz olmasın, bir yalanı yaşıyor" diyor.

Yumruğuyla klavyesini parçalamadan bir saniye önce, "Bu da sizi bir tüyün kuşları yapar," diye bırakıyorum. Elinden kan damlıyor ve tüm sakinlik taklitleri pencereden uçup gidiyor.

"Risk hâlâ çok büyük," diye zayıf bir şekilde savunuyor.

"Tessa buna dayanabilir," diye karşı çıkıyorum, "ve bunu kendin de gördün. Bu lanet kulüpte süren evlilikler var.

. . . ama buraya seni ona gitmeye ikna etmeye gelmedim." "O zaman neden buradasın?" diye tersliyor.

"Durdurmazsanız onunla *evleneceğini* söylemek için buradayım."

Tobias'ın gözleri parlıyor, çünkü ben düşmanı oluyorum, içinden geçen acı için geçici günah keçisi oluyorum.

"Madem dürüst davranıyoruz, neden bu haberi bana verdiğin için mutlu olduğunu itiraf etmiyorsun?"

"Siktir git," diye ısırdım. "Şu anki çarpık algına rağmen, herkes senin düşmanın değil."

"Hayır, ama seni çok büyük hayal kırıklığına uğrattığım için benim arkadaşım değilsin. Kinin hala orada. Bana bunu söylemenin seni memnun etmediğini söyle," diye tıslıyor ben gitmek için dönerken. "Senin gibi, lanet olası bir ölü olarak yaşamam seni memnun etmiyor mu?"

Bir anda dönerek ona doğru ilerledim, el ele tutuşmayı bırakmıştım. "Yumruk yumruğa dövüşmek mi istiyorsun? Bunun seni daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?" Masasının önünde durdum. "Olmayacağını ikimiz de biliyoruz, ama bugün, ben buna hazırım, seni lanet olası pislik. O yüzden söyle."

Başını eğiyor, çenemi salladığımda gözleri endişeyle doluyor.

"Kendine sakla. Şu anda ağabeycilik oynama. Charlotte'un öbür ucuna senin patlamayı izlemek için uçan sen değilsin."

"Değilim," diye inkar ediyor.

"Sen öylesin ve şu anda hissettiklerinin her bir zerresi sana ait ve bunu biliyorsun."

"Ölecek," diye fısıldıyor korkuyla.

"Olabilir," diye kabul ediyorum, "ve hepimiz mürekkeplendiğimizde bu riski alırız. *Onu sen mürekkepledin*, seni aptal piç. Ama biz kendi pisliğimizi temizlerken, o mürekkebi kucaklıyor ve onu kazanıyor. Sen de benim kadar biliyorsun ki

Bütün gece kulüp güvenliğinden bahsedebiliriz ama ikimiz de biliyoruz ki hiçbir şeyin garantisi yok ve asla da olmayacak. Bunu zor yoldan öğrendik. Ama bu yıllar önceydi ve şimdi kırık kalbinle hâlâ şehit rolü oynarken giderek daha az geçerli hale gelen bahanelerin arkasında duruyorsun." Sabrımın son damlaları da tükenmeye başlarken, sinirlenmiş bir şekilde ona dik dik bakıyorum. "Bak, somurt, ağla, sızlan ve inkâr etmeye devam et, ama onunla bir geleceğin olmaması tamamen senin kararın ve bu noktada onun güvenliğiyle ilgili değil."

"Beni affetmeyecek."

"O artık genç bir kız değil, Tobias. O hesaba katılması gereken lanet olası bir güç ve benim param, sen onunla bulduğun huzuru tekrar göremeden önce sana hak ettiğin cehennemi yaşatacağı yönünde. Onun için kardeşlerini kaybetmeyi göze almıştın, peki şimdi ne risk var?"

"Onun lanet hayatı!"

"Bu senin TSSB'nin konuşması," diye karşı çıkıyorum. "Siktir git."

"Yaralandın, kötü yaralandın ve neredeyse ölüyordun ve bu seni korkuttu ve sadece onu uzak tutma kararını güçlendirdi, ama hala nefes alıyorsun ve o da öyle. Ortalık olabildiğince açık ve sen de çok iyi biliyorsun ki o da kendi düşmanlarını biriktirmeye başladı. Şimdi senin korumana her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

"Onda var."

"Hayır, *benimkini* aldı," diyorum, "seninkinden daha iyi, ama istediği benimki değil." Konuşmayı bitirince kapıya dönüp bakıyorum. "Bak, ona git ya da gitme, ama bu kadar. Kök salmaman gereken bir betondan ayağa kalkışını izledim ama ayağa kalktın."

"Onun ölümünü izleyemem," diye itiraf ediyor sonunda.

"Sensiz yaşamasını izlerken ölüyorsun, kardeşim. Mesele şu ki. Eninde sonunda ona gideceğini biliyorum,

Bugün ya da bundan bir düzine yıl sonra. Ama içgüdülerim bana hala senin yanında olma şansının olduğunu söylüyor, her ne kadar zamanın daraldığını hissetsem de. Bu nişan da bunu kanıtlıyor. Cecelia gibi bir kadın, onunki gibi bir kalbe sahip, ikimiz de biliyoruz ki bu kalbin solmasına izin vermeyecektir. Bir gün onu kullanmasına yardım edecek birini bulmayı başaracak, bu Collin olmasa bile. Seninle daha fazla vakit kaybetmeyecektir. Ne yaparsan yap, ama haklı olduğumu biliyorsun."

Kardeşim için yapabileceğim her şeyi yaptığımı ve söylediğimi bilerek kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

* * *

ABD BAŞKANI: PRESTON J MONROE| 2021 -2029
SONBAHAR 2021

BLINK.

Yorgunluktan göğsüm kabarıyor, kazıcının kabinine binmeden önce son çalıları da atıyorum. Yirmi metre önümde duran eve bakmaktan başka çarem kalmadığından, sonunda onunla yüz yüze geliyorum. Delphine'i verandada, elinde sulama tenekesi, hemen gözümün önüne getiriyorum. Sundress'inin etekleri esintiye kapılıp etrafında uçuşuyor, uzun, siyah saçlarının tutamlarıyla birlikte bana doğru bakıyor, dudakları gelişimden dolayı yukarı kıvrılıyor. Hemen ardından, gözlerimiz buluştuğunda aramızdaki bağın hissi ve ön camımda tutuşmamız.

Yaz sonu güneşi vuruyor ve bu görüntüyü yutarken bileğimin iş eldivenlerimin altındaki açıkta kalan kısmıyla alnımdaki teri temizliyorum. Boşuna, çünkü bir saniye sonra yerini bir başkası alıyor. Ben odun keserken Delphine verandadaki salıncakta oturduğu yerden onunla sohbet ederken Zach ızgarayı idare ediyor. Onları hâlâ çok net görebiliyorum; rahat, gülümseyen, mutlu. Bu görüntü acıyı on kat geri getiriyor, kaybı sakat bırakıyor.

Gerçek şu ki, kısa bir süre önce ve sadece kısa bir süre için bir ailem vardı. Uğruna çabalamadığım ya da dilekçe vermediğim ama kendiliğinden bir araya gelen bir aile; bir hediye. Acımasızca alay edilen favori bir oyuncak gibi hemen geri alınan bir hediye.

Kazıcıyı vitese takıp kepçeyi indirirken "Tanrım," diye mırıldanıyorum, öfke beni ev yaptığı küçük eve doğru yönlendiriyor ve onu silmeye niyet ediyorum.

Yanımda hızla seyreden arabanın çevremi bulanıklaştırması yıkımı durdurumama ve koltuğumda geriye yaslanıp devam etmeyi düşünmememe neden oluyor.

Saniyeler sonra Tobias yanıma yanaşıyor, traktörün birkaç metre yukarısında oturduğum yerden sürücü koltuğuna doğru göz göze geliyoruz. Eve ve bana baktığı anda niyetimi anladığını anlıyorum ve çıkmadan önce bir küfür mırıldanıyorum.

En yeni Jaguar'ından çıkarken içimi çekiyorum, o yaklaşırken traktöre yaslanıyorum, yürüyüşünde her zamanki özgüvenin tamamen yok olduğunu fark ediyorum ve nedenini biliyorum. Şu anda aynı türden bir cehennemdeyiz.

Tobias'ın Cecelia'yı Horner Tech'i satın alması için bir e-posta ile çağırmasından iki ay sonra Cecelia geldi, iyi bir mücadele verdi ve gitti. Tobias, onun tamamen zararına olacak şekilde, kapıdan çıkmasını sağlamak için elinden geleni yaptı. Uyarılarıma ve Cecelia'nın kurtarma çabalarına rağmen korkusu galip geldi. Şimdi de bana yaklaşıp dikkatle beni izlerken kazandığı açıkça görülüyor.

"Hareketlerimi yargılama," diye çıktım.

"Sanki buna hakkım varmış gibi," diye alay ediyor, kolayca - çok kolay- pes ediyor ve bundan nefret ediyorum, kardeşimi sonsuza dek değiştiği geceden beri özlüyorum. Bu dövüşü istiyorum. Yıllardır istiyorum ama şu anda ikimiz de yenilmiş gibi görünüyor ve hissediyoruz. "Ama bil ki sadece boş bir evi yok edeceksin, anıları değil."

Triple Falls'taki hayatımı yıllar önce terk ettim, burası da dahil, ama bu evin burada boş durması beni hep rahatsız etti.

"Eğer bu bir hataysa, bundan ders çıkaracağım. Vaaz verecek havada değilim," diye aktarıyorum. "Bugün olmaz."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor, içinden yayılan ve saklamak için hiçbir şey yapmadığı duygular nedeniyle aksanı biraz daha kalın. O zaman kafama dank ediyor.

"Sonunda ona gidiyorsun," diyorum başımı ironik bir şekilde sallayarak. O zaman elbisesini fark ediyorum, kot pantolon ve tişörtten başka bir şey yok.

"Beni geri alacağından korkuyorum ama almayacağından daha çok korkuyorum."

"Umarım sana cehennemi yaşatır," diye aktarıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Acı çekmemi istiyorsun."

"Bazıları, ama unutmayın ki ben bu işten aylar önce elimi eteğimi çektim."

Gözleri buğulanarak bana dönmeden önce uzun saniyeler boyunca geniş çiftliği, tepeleri ve vadileri tarıyor. "Benden elini eteğini çektin mi Tyler? Beni kurtarılabilir buluyor musun?"

"Bu size kalmış," diyerek reddediyorum.

"Başlangıcı özlüyorum," diye fısıldıyor, bakışları ve sesi mesafeli. "Pek çok şeyi farklı yapardım."

"Sanırım hepimiz isterdik," diye doğruyu söyledim.

"Eğer geri dönebilseydim, dönerdim, Tyler, dönerdim." Bana doğru bakıyor. "Ve sadece kendim için değil," diyor kısık sesle, konuşmasında hiçbir manipülatif önleme yer vermeden. Hatalarının içinde, kişisel hapishanesinde yaşıyor ve bu onun kurtulmaya çalışmak için attığı ilk adım. Sonunda hazır. Bu gerçek beni rahatlatmaktan çok kızdırıyor. Gelişmekte olan eğilimimi hissederek beni dikkatle inceliyor.

Bana doğru adım atarak acısını ve pişmanlığını görmeme izin verdi. "Cevap ver bana kardeşim, lütfen. Kurtarılabilir miyiz? Ama bunu yapmadan önce, seni her zamankinden daha iyi anladığımı söylemeye geldim. Anlıyorum" - eve doğru başını sallıyor

- "Bu. Her şeyin nedenini daha önce hiç bilmediğim bir şekilde. Bu beni affetmen için bir sebep değil ama bu kadarını bilmeni istiyorum."

"Yani aslında sormak istediğın şey, sana ihtiyacım olduğu ve sen yanımda olmadığın için, sana karşı aynı hıyar olabilir miyim?" "Sanırım öyle," diyor, bir damla gözyaşı titreyerek yanağından aşağı süzölüyor. "Ve eğer olabilirsen, bunu hak ederim." Başını iki yana sallar. "Cecelia'yı sevdiğimi biliyorsun ama nedenini bilmiyorsun. Bu ayrıntıları hiç paylaşmadık, Delphine'le ne yaşadığını hiç sormadım, ne de içinde barındırdığın anılardan haberim var. Mutluluğunu benimle paylaşmana hiç izin vermedim ya da sormadım. Bunun ne olduğunu hiç bilmiyordum."

"senin için öyleydi."

"Cennet," diye boğazımdaki yanmayı bastırmaya çalışıyorum. "Sadece kilometrelerce uzakta, kulüp tarafından, herkes tarafından dokunulmazdı, hissediliyordu, görünüyordu. Savaşımız tarafından bile. Onunla geçirdiğim süre boyunca gerçek huzuru tattım." Dudaklarımı yalıyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordum ... ta ki ailem elimden alınana kadar."

Tobias uzun saniyeler boyunca ön verandaya bakar. "Sen de ona aynı mutluluğu, aileyi verdin. Kendi hayatında eksik olan bir şeyi, ama bunu biliyorsun."

Boynumu avuçlayıp başımı sallıyorum.

"Bunun için teşekkür ederim Tyler. Onunla ilgilendiğın, onu sevdiğın için teşekkür ederim. Ondan vazgeçmediğın için, bizden daha çok onun ailesi olduğun için."

"Şey," diyorum eldivenlerimi ellerimde sıkarak, "özür turunda uğradığınız için teşekkürler, ama-"

"Lanet olsun," diyerek bana doğru yaklaştı ve ben de karşılık vererek çenesine arkasında hiçbir şey olmayan sert bir darbe indirdim. Kafası sağa doğru savruldu ama bu onu durdurmadı, omzumu avuçlayarak bana yaklaştı, gözleri yalvarıyordu. "Özür dilerim! Özür dilerim! Beni duy, beni gör ve samimi olduğumu bil. Uzun zamandır sana bir kardeş gibi davranmadım ve özür dilerim. Çok özür dilerim." Beni kendine çekti ve orada tuttu, sözleri hızlı ama provasız çıkıyordu. "Ne kadar bencil olsam da sana o kadar ihtiyacım var. Sana ihtiyacım vardı ve şimdi bu dünyada en çok güvendiğim kişinin bana yaşadığımızdan başka bir hayatın mümkün olduğunu söylemesine ihtiyacım var çünkü bu gerçekliğe daha fazla katlanamıyorum."

"Senin için," diye boğuluyorum, sırtını avuçlayarak, "senin için, seni aptal orospu çocuğu, ama benim için değil ve her şey sana bağlı."

Birbirimizden ayrılıyor ve ben eldivenimi çenemde gezdirerek çenemi kaplayan zayıflığı siliyorum. Tekrar yutkunuyorum, öfkem arka planda kalırken aramızdaki havanın ağırlığı büyük ölçüde kalkıyor. Başımı kaldırıp bana yeni gözlerle, yeni bir bakış açısıyla bakan kardeşime bakıyorum. Çocuğu değil, adamı görüyor.

"Bundan sonra yaşayacağın hayat, ona ulaştığında ne yapacağına bağlı, T. Hızlı bir çözüm yok. Sen karar vereceksin. O karar verir ve sonra geri kalanına birlikte karar verirsiniz. Hepsi bu kadar."

Başını sallıyor. "Peki ya senin için?"

"Tamamen doluyum," diye burnumu çekiyorum, evin görüntüsüne daha fazla dayanamayarak. "Ama bittiğinde, burası benim geleceğim." Elimle işaret ediyorum. "Senin St. Jean de Luz'un var, benim de sonrasında istediğim hayatı kurabileceğim bu küçük cennet parçam. O zamana kadar, toprağın onu yutmasına izin vereceğim."

Uzun dakikalar boyunca beni arıyor ve kararlılığımı görüyor. "Başkente ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın," diye cevap veriyorum.

Kot pantolonunun arka ceplerini parmaklıyor. "Seninle gelebilir miyim?"

Kaşlarımı çiziyorum.

"Ona sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şey olmadan gitmek istiyorum. O bunu hak ediyor."

Adamın ince şeylere olan düşkünlüğü ve küçük zevklerinden vazgeçmek zorunda kalacağını bilmesi takdire şayan.

"Sabah espressonuz olmadan yapabileceğinize emin misiniz?" Alay ediyorum.

"Siktir et, ama onun için," diyor, sesinde mizah yok, "her şeyi yaparım."

"Bu boktan şovun duvarındaki sinek olacağımı ve bana ihtiyacın olursa yakınında olacağımı bil," diye onu temin ederim. "İkiniz de."

"Bunu biliyorum. Sadece bunun için bana daha fazla kızmanı istemiyorum," diyor.

"İçimden bir ses yapmayacağımı söylüyor," diye itiraf ediyorum. "Tabii bu işi yaparsan ve sonunda onu tekrar hak edecek duruma gelirsen."

"Onsuz yaşayamam," diye fısıldıyor, sesi uzak ama emin, "ve yaşamayacağım."

"Bu çok açık."

"Hayır, Tyler." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve gördüğüm şey karşısında bir adım geri çekiliyorum. Her şeyi yanlış anlamışım. "Onsuz yaşayamam. Eğer benim kararlarım ya da bu kulüp onun hayatına mal olursa ..." Sözünü yarıda kesti ama ima ettiği şey açıktı ve akli tamamen başındaydı.

"Ciddi misin?" Daha iyi bildiğim halde soruyorum.

"Ona bir adım bile yaklaşmadan önce, bunun böyle kalacağına dair söz vermenizi istiyorum."

"Tanrım, T-"

"Onsuz bir gün bile nefes alamam Tyler, söz ver bana. Söz ver bana. Mümkünse onun son nefesini bir dakika bile geçirmeyeceğim."

Yutkunurken, sorusunu ve kararlılığını görüyorum. Tobias'ın asla eğilip bükülemeyecek ya da takas edilemeyecek tek özelliği bu. Tabii adınız Cecelia Horner değilse. Cecelia onun tek zayıflığı, ama zayıflığı hem lanetleyici hem de yakıcı, dolayısıyla bu istek de öyle. Ama bu Tobias'ın doğası ve mutlaklığı, kalbinin işleyişi ve bağlılığı.

Bunu biliyorum çünkü ben de bu açıdan aynı adamım.

Onu vazgeçirmeye çalışmıyorum ve o da benim yeteneklerimin farkında.

"Bununla yaşayabilir misin?" diye soruyor.

Bu soru da anlamsız. Yapabileceğimi biliyor. Başkalarının sahip olmadığı yeteneklere sahip olduğumu. Bölümlere ayırmanın en büyük gücüm olduğunu. Delphine'in yasını *kendi seçimimle* tuttuğumu. Duygularımı her koşulda bir düğme gibi açıp kapatabildiğimin farkında ve bu gerçeği dönüş bakışlarımda okuyor.

"Bana söz ver, Tyler. Bana söz ver," diye ısrar ediyor, arayışında acımasız. Onun kaybindan sağ çıkamayacağını bildiğimden, tüm duygularımı bir kenara bırakıp cevap vermeden önce uzun dakikalar boyunca kararımı düşünmeden önce o düğmeyi çeviriyorum.

"Sana söz veriyorum kardeşim."

Kararından son derece memnun bir şekilde başını sallıyor ve bana dönmeden önce faturama hayatımı değiştirecek bir sır daha ekliyor. "Peki, başka bir takım eldiveniniz var mı?"

"Ben iyiyim, sadece izin ver ..." Tobias başını sallayıp geri çekilince sözümü yarıda kesiyorum.

Eve geri dönerek, bir zamanlar bir evden daha fazlası, bir yuva olan önümdeki tuğla ve harca bakıyorum. Motor rölantide, kepçe aşağıda, bildiğim tek gerçek yuvayı yok etmeye yönelik duygusal karardan vazgeçmek için kendime birkaç saniye daha izin veriyorum.

Önümdeki yola, ondan sonra başlayacak olan yola çoktan yıllarımı verdim. Burada geçirdiğimiz zamanın anılarını ve huzurunu yeniden yaşarken, acı tatlı duyguların beni sarmasına izin veriyorum.

Hayatımın bu kısmı sona erdi ve önümüzdeki yedi yıl boyunca duygusal bağlılığa yer yok. Kovayı ön kapıya doğrulttuğumda, olabilecekleri silme arzusu içimi emin bir şekilde dolduruyor.

Her şey bitti. Ölüm, yarattığımız hayatta ilerlemeye dair tüm yanılsamaları ortadan kaldırdı.

Şimdi, başkalarının benden olmamı beklediği bir imajım, bir sahtelik, bir yanılsama, bir yalancı, manipülatör ve tüm sırların koruyucusuyum. Bir koruyucu ve onun askeriyim, daha fazlası değil.

Şimdi nefes almamın nedeni, sadık olduğum kişilerin sevdiklerinin göğsünün yükselişini ve düşüşünü umutsuzca aramak zorunda kalmamalarını sağlamaktır. Bu sayede onları eskiden olmadığım şekilde koruyabilirim ve koruyacağım da.

Çünkü onu sevmek de cennetti, her ne kadar kurbanlık gibi bir durumda olsam da. Ona sahip olmak için, kaybı ruhumu değiştirse de kalbime onu sevme izni vermeliydim.

Bu yüzden onları koruyacağım, böylece bu sorular peşlerini bırakmayacak. Sırlarını saklayacağım ve onların sıçır batırmalarını ve şanslarını aptallıkla kaybetmelerini izleyeceğim. Birbirlerini incitmelerini ve birbirlerini hafife almalarını izleyeceğim. Bedelini bildiğim için tek kelime etmeyeceğim ama aradaki nefesleri için savaşacağım ki saflıklarının akıl sağlıklarına mal olabileceğini asla anlamasınlar.

Bir zamanlar onun benim tek zayıflığım olduğuna yemin etmiştim ama gerçek şu ki artık onlar için nefes alıyorum. Onlar benim zayıflığım ve nedenim. Onlar için nefes alıyorum ve kalbimin atmaya devam etmesini istiyorum.

Sadece onlar için.

Çünkü onları başarısızlığa uğratırsam, artık bir nedenim kalmayacak.

Kovayı indirdim, oğlum ön kapıdan dışarı adımını attığında eve birkaç adım kalmıştı, gözlerinde meydan okuma vardı. Panik ve şok beni ele geçiriyor, frene basıp motoru durduruyorum ve Zach benimle çarpışırken dışarı fırlıyorum.

"Ne halt ediyorsun baba?"

Bir cevap istemek için öne çıkarken suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

"Bir saniyeliğine bile olsa burayı yıkarak sahip olduğum tek annenin anılarını benden sileceğinizi düşündünüz mü?"

Ben onun tepkisi karşısında şok içinde kalırken Zach'in öfkesi etrafa yayılıyor. "Ona acı çektiğin için bencilsin. Denedin ama hâlâ bencilsin!"

"Özür dilerim," diyorum acınası bir şekilde, suçluluk ve utanç üzerime çökerken. "Yeni bir ev inşa edeceğini düşünmüştüm-"

"Geçmişimi silmek istemiyorum. Onu kucaklıyorum. Hatırlamak istemediğim kısımları bile. Bu çok yönlü bir insan olmanın bir parçası. Bunu bana sen öğrettin, peki sen ne yapıyorsun? O öldü ve evet, hayatımıza devam etmeliyiz, ama bu ne? Şimdi de onu unutmak mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Yapamam."

"Baba," diye iç geçiriyor, "arkama yaslanıp yıllarca acı çekmeni izledim, ama artık yeter. Onun bunu istemediğini çok iyi biliyorsun! Sana özellikle onun yasını tutmayı bu kadar ileri götürmemeni söylemişti ve işte yarım on yıldan fazla bir süre sonra buradasın ve denemiyorsun bile!"

"Yapamam!" İtiraf ediyorum, bu gerçek karşısında içim acıyor. "Yapamam."

"Bu kelimelerin senin ağzından çıktığını ilk kez duyuyorum," diyor. "Kullanmama izin vermediğin kelimeler."

Zach bana doğru yaklaşıyor ve beni küçümserken bile, kıcımlı bana uzatırken hissettiğim gurura engel olamıyorum. İçten içe bunu hak ettiğimi biliyorum. O bunu istemedi -benim onun yasını bu kadar tutmamı- ama kalbim hâlâ aynı şekilde atmıyor. Nefeslerim hâlâ sığ ve her birinde onu özlüyorum.

"Baba, bir gün burayı *evim* yapmak istiyorum. Benim için doğru kızı bulduğumda, onu buraya, nasıl bir aşk istediğime ilk elden tanık olduğum yere getirmek istiyorum. Bu benim hayallerimden biri. O yüzden lütfen yıkmayın."

Gösterisi karşısında nutkum tutulmuş bir halde başımı sallıyorum. Artık nadiren bu kadar duygusallaşıyor ve bunun bir kalbi olmadığı için olmadığını biliyorum. Çünkü ona çok iyi bakıyor. Bunu yaparken, şimdi de benimkine bakıyor.

"Bana söz ver," diye rica ediyor, gözleri benimkileri deliyor.

"Söz veriyorum, oğlum. Kahretsin, özür dilerim. Sadece-" Gerçeği itiraf ederken biraz çatladım. "Bu lanet kederden kurtulmanın bir yolunu bulamıyorum. Yapamam. Sadece ihtiyacım var-"

"İnanç, baba. Senden tek istediği buydu. İnanca ihtiyacın var. Gerçek inanca. Senden ona inanmanı istedi ve buna başlamalısın. Ölmeden önce sana bu emri birden fazla kez verdiğini duydum. Ben de duydum. Uymadığın bir emir. O yüzden bunu yapana kadar istediğin huzuru bulamayacağını bilmelisin."

"Deneyeceğim, oğlum. Deneyeceğim."

"Tamam," diye uzun bir nefes verdikten sonra tekrar eve bakıyor. "Hadi-" Kapıya doğru başını sallıyor. "Sen dönmeden önce geceyi burada onunla geçirelim mi?"

Ona yavaşça başını salladım. "Evet, buna bayılırdı."

Gözleri hâlâ endişe dolu olsa da Tobias'a bakarken ifadesi hafifçe gevşiyor. "Hey T Amca, kalıyor musun?"

T başını sallar. "Hey, ve evet, eğer senin için de uygunsa."

"Tabii ki ... hayır, T Amca, kaldır şu lanet cüzdanını." Zach bana dönmeden önce gözlerini devirdi. "Gidip ızgara yapacak bir şeyler alacağım." Yeni boşalan verandaya baktı. "Ve sanırım yeni bir ızgara alacağım," diyor kuru bir sesle ve kamyonetime doğru yürümeden önce başını sallıyor. Anahtarları lastiğin üzerine sabitlediğim yerde kolayca buluyor ve uzaklaşmadan önce çeviriyor. Zach çakıllı yolda hızla ilerlerken Tobias ve ben birkaç dakika sessiz kalıyoruz. Tobias arkamdan konuştuğunda yetiştirdiğim oğluma hayranlıkla bakarak gözden kaybolana kadar kamyonete odaklanıyorum.

"Baba olmanı izlemek çok çılgınca, ama bunu sende hep gördüm. Tanıştığımız ve çimlerimi biçtiğin günden beri."

"Evet." Sırıtiyorum ve ona dönüyorum. "Bunu hiç düşündün mü?" "Kardeş ve baba olduğum için çok şanslıyım."

"Cecelia ile denemeyecek misin?"

Bana belli belirsiz bir ifade veriyor. "Beni sildiğini düşünürsek bu karmaşık bir soru. Her seferinde bir adım, kardeşim."

"Bu epik olacak," diye düşünüyorum. "Bilin ki Russell ve ben bu boktan şovu izlemek için her gece mısır patlatıyor olacağız."

Dudaklarında bir sırıtış oynasırken bile "Siktir git," diyor.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde Delphine'i gerçekten memnun edecek bir şekilde onurlandırdık. Onun maskaralıklarına ve tuzlu yemeklerine histerik bir şekilde gülüyoruz. Acımaya başladığında derin bir nefes alıyorum. Biralarımı biraz daha yudumladıkten sonra

çok fazla olur, herhangi bir vızıltı başlamadan önce kendimi keserim. Yarın Preston'ın güvenlik görevine başladığımda zinde kalmaya kararlıyım. Onlara bunu hatırlattığımda, hepimiz ışıkları söndürmek için ayrıldık. Ama ikisi yatak odalarına yöneldiğinde, ben de yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum ve bu yürüyüş ay ışığında kır çiçeklerinin olduğu meraya doğru bir yürüyüşe dönüşüyor.

"Nefes al, Asker," diye fısıldıyor bana, ağaçlar sonbaharın gelişiyle birlikte sallanırken. Fısıltıları sürekli bana ulaşırken, onun hayalleri hemen ardından beni sarıyor ve içimi sızlatıyor.

"*Je t'aime, mucizem, kalbimin askeri,*" diye fısıldıyor. Köşeyi döndüğümde beni karşılayan manzara karşısında duruyorum.

Uzun zaman önce ektiğim kır çiçekleri tüm yamacı kaplıyor
sahip olmak büyüdü Çılgınca içinde ve
yıllar beri ayrılışımız. Doğa yapıyor onun
şey, ve aşırı bolluk

beni nutkum tutuldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar etrafım onlarla, onunla çevriliyor, hafif bir müzik esintisiyle birlikte duyularımı dolduruyor. Zamanın içinde kaybolurken, hayatımın aşkıyla evlendiğim geceye dalıp gidiyorum. Onu hissettiğimi hatırlıyorum. Düğün gecemizde dans ederken avuçlarıma değen ipeksi saçlarını ve tenini. Önümdeki manzarayı içime çekmek için yavaşça döndüğümde onun hafif fısıltıları beni sarıyor. Karanlık beni çağırırken, sonsuza dek bir çıkış yolu vaat ederken, ham ve ağrıyan acı amansız olmaya devam ediyor. Ama bu acı, bu acı asla tamamen göz ardı edilemez. Tam bunu düşünürken, onun fısıltısı bana ulaştığında kır çiçeklerinin uçlarında esinti dalgalanıyor.

"Gözlerini kapat Tyler."

"Kapalılar," diye fısıldıyorum.

"Çıkış yolunu görüyor musun, Asker, görüyor musun?"

"Gördüm bebeğim," diye mırıldanıyorum, Blackhawk'ın kanat sesleri uzaklardan gelirken, *thwomp thwomp thwomp* sesleri hızla yaklaştığını duyuruyor.

"İnançlı ol, Asker. İnançlı ol." "İnançlı olacağım, bebeğim . . . Seni seviyorum." "Benim tek gerçek aşkım," diye fısıldar.

"Seni çok özledim." Parmaklarımı tuzlu yanaklarıma vuruyorum.

Tobias alana yaklaşırken helikopter metrelerce öteye iniyor ve ben o kısa saniyeler boyunca onu her yerde hissederek anı olabildiğince uzun tutuyorum.

"Aç gözlerini, kalbimin askeri. Git."

Onu son bir kez içime çekip yavaşça nefes verirken içimi bir huzur kaplıyor. Tamamen değil, ama en son kendi nefesini aldığından beri tam bir nefes daha alacak kadar.

Ben kuşa yaklaşırken ve Zach belirip evin yanından bize el sallarken, zamanın ve mekânın içinden *"Git, Asker"* diye emrediyor. Kopan kalbim yıllar sonra ilk kez sağlıklı bir şekilde atarken sesi son bir kez daha yankılanıyor. Parçalar halinde kalsa bile.

"Tekrar kazan, Asker. Yine kazan."

SON . . . ama doğrusu, bu sadece bir başlangıç.

Tyler'ın ve Kuzgunların hikayesinin geri kalanını şurada okuyun
Tüyden Kuşlar: Bir Şövalyenin Sırları.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

